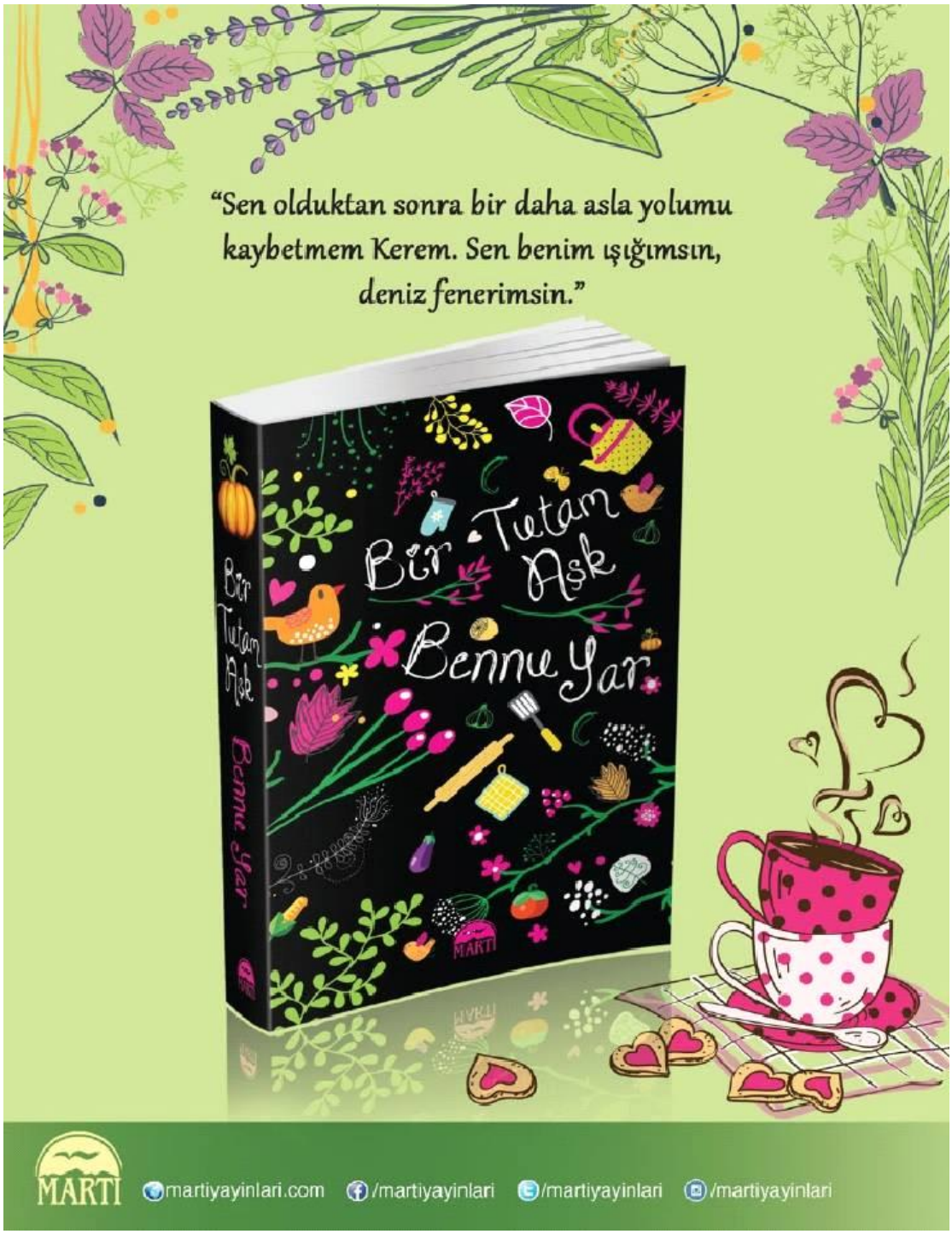

"Sen olduktan sonra bir daha asla yolumu kaybetmem Kerem. Sen benim ışığımsın, deniz fenerimsin."
Bir Tutam Aşk
Bennu Yar
MARTİ
martiyayinlari.com
/martiyayinlari
/martiyayinlari
/martiyayinlari

akirakitap

BİR TUTAM AŞK

Hayatın hayallerle buluştuğu mutfakta ne pişse güzel pişer.

Hele bir de kullanılan baharat "Aşk" ise tadından yenmez.

Buyurun hep birlikte mutfaktaki yerimizi alalım, aşkın tadına varalım.

GİRİŞ - "Kelebek Etkisi Yaratan Kararlar"

Hayatınızın bir mucizeyle, başınızdan geçecek trajik bir kazayla ya da bir yol ayrımıyla değişeceğini düşünürsünüz. Benimkisi bir telefon görüşmesiyle değişti. Henüz bilmiyordum ama bundan sonra mucizeler, kazalar ve yol ayrımları peşimi bırakmayacaktı.

Elimdeki telefonu göğsüme sıkı sıkı bastırmışken odamda bir ileri bir geri volta atıp az önce duyduklarımın gerçekliğini idrak etmeye çalışıyorum. Boy aynasının önünden geçerken bir anlığına gözüme çarpan aksime bakmak için bir adım geri atıp aynanın tam karşısında duruyorum.

Yaşadığım heyecandan dolayı yanaklarımda kırmızıya çalan bir pembelik var. Gözlerim çok istediği oyuncağa en sonunda kavuşan küçük bir çocuk gibi parlıyor. Hayalime ve çok sevdiğim adama bir adım daha yaklaşmışken umutla gülümsüyorum. Kalbim ağzımın içinde heyecanla atarken kelimeler dudaklarımdan coşkuyla dökülüyor.

"En sonunda oldu be Zeynep, hayaline bir adım daha yaklaştın. Azmin sonu selamet işte. Aferin kız sana!"

Ne var ki kendi kendime verdiğim gaz çok uzun sürmüyor. Salonda oturan ve az önce aldığım telefondan bihaber olan annemle babamın söyleyeceklerimi duyduğunda yapacaklarını düşününce yüzümdeki gülümseme yerini gerginliğe bırakıyor.

Bugüne kadar yaptıklarını bildiğimden 'kim bilir şimdi neler yapacaklar?' diye merak ediyorum. Eh bunu merak etmekte benim en doğal hakkım. Ne de olsa son bir yıldır verdiğim tüm çabalar karşısında pes edeyim diye gözümün içine bakan, şevkimi kırmak için hiçbir fırsatı kaçırmayan onlardı; çünkü onların gözünde İstanbul bir nevi karantina bölgesi, yüksek radyasyon alanı ile eş değer tehlikede bir yerdi.

Biricik kızlarını İstanbul gibi bir kurtlar sofrasına göndermek, aç bırakılmış köpeklerin önüne atılan kuzunun nasıl parçalara ayrıldığını izlemeyle aynı vahşiliğe sahipti. Hele bir de bu İstanbul'da kızlarının son dört yılını yolunu gözlemekle geçirdiği, onaylanmayan bir eski sevgili vakası varsa işte tehlike çanları tüm şiddetiyle çalıyor demekti.

Bu yüzdende yoluma taş, kaya, meteor gibi bilumum engel koymayı kendilerine görev edinmişti canım annem ve babam. Çıktığım bu yolda biraz destek çok işime yarardı doğrusu ama yine de sağ olsunlar. Çocuğunu koruyan anne-baba olmak sanırım bunu gerektiriyordu.

Eski defterler beni ele geçirmeye başlamadan kendimi yapacağım konuşmaya hazırlayıp, derin bir nefes alarak odamdan çıkıyorum. Ahşap merdivenlerin gıcırtısı eşliğinde alt kata iniyorum. Salonun kapısına vardığımda televizyon karşında geçen sıradan bir akşamüzeri sahnesiyle karşılaşıyorum. Annem elinde yine iğne iplik bir kumaşın teyeli ile uğraşırken göz ucuyla da bilmem kaçıncı tekrarı verilen Arka Sokaklar dizisine bakıyor. Babamsa bürodaki yorgunluğunu televizyon karşısında uyuklayarak atıyor.

Annem kapıda dikildiğimi fark edince gülümseyerek ve birazda sitemli bir sesle ''Ne dikiliyorsun kızım öyle kapının eşiğinde? Gelsene yanımıza." diyerek konuşmaya başlıyor. Henüz kapıdan geçmemişken konuşmasına devem ediyor. "Bütün gün yok işti, yok spordu, yok mutfaktı derken ortalarda yoksun. Bağlar'daki evde oturduğun

zamanlar bile daha çok görüyorduk seni. Şimdi aynı evin içinde yüzüne hasret kaldık be kuzum. "

Ben konuya nasıl gireceğimi düşünürken Jülide Sultan farkında olmadan bana altın tepside sunuyor bu fırsatı. Sitemli sözlerine mahcup bir gülümsemeyle karşılık verirken biraz sonra kopacağını düşündüğüm fırtınanın merkezine doğru bir adım atıp, annemin yanına oturuyorum.

"Annecim, aslında benim seninle ve babamla konuşmak istediğim bir konu var." diyorum babama kısa bir bakış atarak ve devam ediyorum. "Ama babamın şekerlemesini bölmeyeyim şimdi."

"Ne konusuymuş bu bakayım? Bak Zeynep bir şey mi oldu? Kötü bir şey mi oldu kızım?"

Annem hafiften telaş yapmaya başladığında ellerini tutup itiraz edercesine bir kaç kez cık cıklıyorum. "Yok, annecim niye kötü bir şey olsun."

Annem beni baştan aşağı süzüyor ve yüzü daha da telaşlı bir hal alıyor.

"Var bir şey. Vallahi de var bir şey. Ben doğurduğumu bilmez miyim?" diyor oturduğu yerde hafif hafif sallanarak. Bu annem var ya cin gibi kadın maşallah. Şıp diye anlıyor bir şeyler olduğunu. Ortalığı ayağa kaldırmadan onu yatıştırmak için tam ağzımı açıyorum ki benden hızlı davranıyor.

"Armağan! Uyan Armağan! Bak kızın bir derdi var. Uyansana be adam!" diye babamı omzundan dürtüklerken araya giriyorum.

"Anne bir dur Allah aşkına! Hemen velveleye verme ortalığı." diyorum ama kime diyorum? Babamı sabırsızca dürtmeye devam ediyor ve en sonunda uyuyan dev homurdanarak uyanıyor.

"Ha gayret Jülide ha gayret! Biraz daha abanda çürüt omzumu, hiç çekinme!"

Annem az önce ufak çaplı bir şiddet gösterisi sergilediği omuza küçük bir öpücük kondurarak babamın yanına geçiyor. Babam koltukta doğrulurken uyku sersemi gözlerle bir beni bir annemi süzüyor.

"Eee biriniz konuşmayacak mı? Beni niye uyandırdınız?" diye huysuzlanıyor.

"Armağancım, Zeynep'in bize söyleyeceği bir şeyler varmış."

Annem girizgâhı yaparken bana da çabuk anlat canına okumayım bakışı atıyor.

"Şey... Evet... Yani... Nasıl başlayım bilemedim ki şimdi."

Konuşmam daha doğrusu konuşamamam babamın esnemeyle birlikte gelen uyarısıyla bölünüyor.

"Dosdoğru söyle kızım."

"Tamam babacım... Biliyorsunuz arzu ettiğiniz gibi Anadolu Üniversitesi'nde istediğiniz bölümü paşa paşa okudum. Karşılığında verdiğiniz Bağlar'daki evde sizin istediğiniz gibi oturdum. Bugüne kadar hep sizin gönlünüzden geçenler doğrultusunda yaşadım. Ne sizin onaylamadığınız bir okul için tutturdum ne de sizin onaylamadığınız birisiyle birlikte oldum."

Birkaç derin nefes için konuşmayı bırakıyorum. Annemle babamın yüzüne baktığımda ne düşündüklerini anlamaya çalışıyorum ama bunu kestirmek oldukça güç. Moral bozmak yok Zeynep! Yılmayacaksın! Muhtaç olduğun güç kanında akan inatta yatıyor kızım. İç sesimin zevzekliğini kulak ardı edip tekrar konuşmaya başlıyorum.

"Sizi çok seviyorum. Benim için dünyada ki en değerli şey sizsiniz. Düşüncelerinizde benim için çok önemli. Zaten önemli olmasa hayatımın beş yılını hukuk için harcamazdım. Ancak benimde düşüncelerim var. Gerçek olmasını istediğim, peşinden koşmak için can attığım hayallerim ve arzularım var.

İnsanın kendi hayali olmayan bir düşüncenin peşinden koşması bir yere kadar oluyor. Bakın okul biteli kaç yıl oldu ama ben okuduğum meslekle ilgili staj haricinde tek bir şey bile yapmadım çünkü içimde buna karşı ne bir istek ne de bir heves var."

"Zeynep neler oluyor kızım? Bizi suçlamak için mi konuşmak istedin?"

Annem üzgün bir ifadeyle beni süzerken başımı bükerek bakıyorum ona. Ah be canımın içi suçlamak demeyelim ama benim üniversite yıllarım ve kapı gibi sevgilim gitti sizin yüzünüzden. Birazda bu yönünüzü düşünüp beni anlamaya çalışsanız keşke. Tabii bunları sesli söylemeye maçam yemiyor.

"Yok, annecim ne suçlaması. Bir bitireyim olur mu?"

"Ama sizin istediğiniz sizin istediğiniz deyip duruyorsun kızım."

"Dur bir Jülide. Önce diyeceklerini bir desin, eteğindeki taşları döksün sonra biz de diyeceklerimizi deriz." diyerek araya giriyor babam. Sakin bir tonla söylediği ama içinde birçok mana taşıyan sözleri odadaki fırtınanın ilk şimşeklerini çaktırıyor.

"Babacım konuşuyoruz şurada. Lütfen, ne eteği ne taşı?"

"Hadi hadi devam et bakalım. Bu konuşma nereye varacak çok merak ediyorum." diyor kaşlarını çatarken. Zeynep gardını şimdiden hazırla kızım. Armağan Bey'den her an darbe gelebilir. Derin bir nefes alıp tekrar başlıyorum konuşmaya.

"Son bir yıldır tek bir şey için çaba sarf ediyorum. Kendimi bir aşçıya dönüştürme çabası veriyorum. Mutfağı sadece yemek yemek için kullanan ben, bir yıldır mutfağa yemek yapmak içinde girmeye başladım. Hem de istisnasız her gün."

Gerçekten de düne kadar bir Zeynep Bayraktar yan komşunun doğradığı soğanın kokusuyla bile ağlayabilme kapasitesine sahipken, şimdi kendi soğanı ile kendini ağlatıyorsa ve bunu her gün tekrarlıyorsa ciddiye alınması gerek diye düşünüyorum. Tabii karşımda sabırları taşma noktasına gelen anne ve babam eminim tam tersini düşünüyordur. Yüzlerindeki sabrın son kırıntılarını bitirmeden şu konuşmamı bitirebilseydim Allah'ım.

"Sporla aramın olmadığını biliyorsunuz. Benim için spor yapmak; sabah yürüyüşü niyetine köşe başındaki fırına ekmek almaya gitmekten ibaretti ama bir de son zamanlardaki halime bakın. Uzun çalışma saatleri ve güç isteyen bu işte vücut direncimi arttırmak için deli gibi spor yapmaya başladım. Ayrıca para biriktirmek adına elime geçen tüm fırsatları değerlendirdim."

Gerçekten de her fırsatı değerlendirmiştim. Tabii bu fırsatlar part time çalışma aşkıyla yanan bir öğrenci şehrinde gerçekleşince seçeneklerim o kadar da cömert değildi. Komşunun çocuğuna ödevlerinde yardımcı olmak olsun, Porsuk'un kenarındaki kafelerde garsonluk yapmak olsun elime geçen her fırsatı değerlendirmiştim. Hayatta en sinir olduğum insanların başında gelen Erkan'ın, lületaşından hediyelikler sattığı dükkânında bile durmuşluğum vardı düşünün artık. Neyse ki en sonunda mahallenin kadim fotoğrafçısı İsmail Abi'nin yanında düzenli bir iş buldum da paçayı bir nebze kurtardım.

İş tecrübelerim hayal baloncuklarının içerisinde gözlerimin önünden geçerken konuşmaya ara verdiğimi fark ediyorum. Kuruyan boğazımı ıslatmak için yutkunup, devam ediyorum.

"Mutfağa girmek, spor yapmak, iş bulup para biriktirmek... Tüm bunları niye yaptığımı biliyorsunuz. Bir yıldır yatıp kalkıp hayalini kurduğum okulun, MSA'nın (Mutfak Sanatları Akademisi) kapısından üniformamla girmek için. Okula başvuru yaptığımı da biliyorsunuz. Günlerdir onlardan haber bekliyordum ve bugün başvuru mektubumun onaylandığına dair bir telefon aldım. İki gün sonra İstanbul'daki mülakata bekliyorlar beni."

Dilimin altındaki baklayı çıkardığımda rahat bir nefes alıyorum. Oh be! O kadar ıkınıp sıkındıktan sonra sonunda söyleyebildim. Bundan sonrasını da artık onlar düşünsün.

****

Babamla yaptığım telefon görüşmesinden sonra kafamda dönen tilkilerin haddi hesabı yok. Bayram değil seyran değil, babam beni niye eve çağırdı? Sonuçta ortada bir durum yokken Haldun Akman'ın yüzünü görmek olağan bir durum değil.

Hızlıca son vukuatlarımı ve olabilecek ihtimalleri gözden geçiriyorum. İşle ilgili bir sorun olduğunu kesinlikle düşünmüyorum; çünkü benim sorumluluğumda olan New Jersey şubesinde işler gayet tıkırında.

Kırmızı ışığa yakalanınca yavaşça frene basıp, yeşil yanmasını beklemeye başlıyorum. Bu sırada diğer ihtimallere geçiyorum. Acaba trafik cezasından mı haberi var? Olabilir mi? Babamın böyle bir şeyle pek ilgileneceğini sanmıyorum. Yani eğer park yasağı olan bir yere park ettiğim için babamdan fırça yemeye gidiyorsam ortada ciddi komik bir durum var demektir. Ama başka ne olabilir ki? Düşün Kerem düşün.

Daldığım düşüncelerden arka taraftan sabırsızca öten korna sesleriyle çıkıyorum. Yeşil yandığı an kornaya abanan sabırsız arkadaşa dikiz aynasından bakarken kaşımdaki yara izine takılıyor gözüm. Korna sesleri eşliğinde kafamda şimşekler çakıyor. Tabii ya kesin bu yüzden çağırılıyorum. Gaza basıp yola devam ederken kafama yeni bir soru gelip yerleşiyor. Babamın dövüşlerden nasıl haberi oldu? Dövüş konusunda yaşadığımız büyük tartışmaları düşünüyorum da şimdi bunlara bir yenisini eklemek aramızdaki aksak ilişkiyi daha da zorlayacak. Bu düşünce bile yüzümü ekşitmeye yetiyor.

Eve vardığımda derin bir nefes alıp kapıyı çalıyorum. Beni annem karşılıyor. Üstelik beklediğimin aksine neşeli bir ifadeyle.

"Hoş geldin oğlum." diyerek bana sevecen bir tavırla sıkıca sarılıyor.

Annemin yaydığı pozitif enerji sayesinde rahat bir nefes alıyorum. Korkulacak bir şey yokmuş demek ki. Yanağına bir öpücük bırakıp "Hoş buldum." diyorum.

Annem koluma girip beni kasvetli kahverengi mobilyalarla döşeli salona sürüklerken bir yandan da konuşmaya başlıyor.

"Ah Kerem! Ne güzel bir haber aldık bir bilsen."

"Eee anlat Figen Sultan bileyim."

"Gel gel. Babanla birlikte anlatacağız. Ama bomba haber bomba."

Konuşurken resmen gözlerinin içi gülüyor. Onu böyle mutlu gördükten sonra olan biten her ne ise benimle bir ilgisi olmadığına eminim artık. Başımı olası bir aile kavgasından kurtardığım için sevinirken, neden eve çağrıldığımı baya merak etmeye başlıyorum.

Salona girdiğimizde babamın yüzündeki ifadeye uzun bir süre bakakalıyorum. İnsanın babası hakkında böyle düşünmesi çok korkunç olabilir ama bu nasıl bir ifadedir ya? Babam yıllar boyunca ifadesiz bir yüzle gezince şimdi gülme çabaları bir iğreti duruyor. Dudaklarını hafiften yukarı doğru kıvırmaya çalışırken bir yandan da böyle mi gülüyorduk bakışı atıyor bana. Allah'ım sen günah yazma ama bu nasıl bir haldir böyle?

"Kerem hoş geldin. Gel, otur şöyle." diyerek beni ayakta karşılıyor.

Tabii babamla sarılmak gibi bir durumumuz yok. Yani adam daha yeni yeni gülümseme çabalarında bir de sarılma aktivitesiyle aşırı yükleme yapmanın manası yok. O yüzden bir baş selamı bizim için gayet iş görür durumda.

"Bir an önce gelmelisin deyince aklıma kötü şeyler geldi ama annemde sende mutlu görünüyorsunuz." diyerek olanları öğrenmek için konuya dalıyorum hemen.

"Seni paniklettiysem kusura bakma oğlum. Biraz heyecanlıyım da."

Eee anladık babacım da nedir tüm bu heyecana sebep? Brezilya dizilerine dönmeden evvel söyleyecek misiniz yoksa 253.bölümü bekleyecek miyiz?

"Hayırdır, neler oluyor?" diye soruyorum tek kaşımı kaldırarak.

"Bugün Oğuz'la konuştuk. Bize çok güzel bir haber verdi. Julia hamileymiş, torun geliyor torun."

Duyduğum sözler karşısında mutlulukla sırıtmaya başlıyorum. Demek bomba haber buydu. Resmen amca oluyorum. Daha da önemlisi abim baya baya baba oluyor. Elimi cebime atıp telefonumu çıkarırken "Bu müthiş bir habermiş" diyorum bizimkilere sırıtarak. Ardından abimi aramak için tuşa basıyorum.

"Dur daha bitmedi konuşacak-"

Elimle babama bir dakika işareti yaparak sözünü yarıda kesiyorum. Önce abimi kutlamalıyım. Yerimden kalkıp bahçeye doğru çıkıyorum. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra sonunda açılıyor.

"Kerem?"

"Babacık nasılsın?" diyorum gülerek. Abimde aynı şekilde gülerek cevap veriyor.

"Haberi aldın demek ha Kerem amca."

"Az önce aldım. Tebrik ederim ikinizi de."

"Sağ ol kardeşim. Ne tepki verdin duyunca?"

Başıma geleceklerden henüz haberim yokken "Valla ne tepki vereyim işte çok mutlu oldum." diyorum.

"Mutlu oldun?" diyor pek inanamamış gibi. Abimin sesindeki şüpheli tondan işkilleniyorum ama saflığım daha ağır basıyor.

"Yeğen geliyor tabii mutlu olacağım."

"Kerem, ben bebekten bahsetmiyorum. İstanbul işini diyorum." diyor ciddi bir sesle.

Anlayamayarak "İstanbul işi ne?" diye soruyorum.

"Sana anlatmadılar mı aslanım?"

Eve doğru bakarken "Neyi anlatmadılar mı ya?" diye sabırsızca soruyorum.

"Babamla konuşmadın mı?"

"Ya soru sormayı keste anlat ne olduğunu." diyorum sabrımın son damlaları da giderken.

"Bak, Julia bebeği İtalya'da doğurmaya kararlı. Yani kararlı derken ciddi ciddi kararlı."

"Doğuma daha çok yok mu? Niye şimdiden panik yapıyorsunuz ki?" derken konunun nereye bağlanacağını merak ediyorum.

"Anlamıyorsun Kerem. Biliyorsun kıza bir söz vermiştim; İstanbul'da geçici bir süre kalacağız, işler yoluna girince İtalya'ya gideceğiz diye. Ama beş yıldır buradayız ve bebeğin haberiyle birlikte artık durum zorlaşmaya başladı. Julia'yı idare edemiyorum. Kız haklı bir şey de diyemiyorum. Yanında ben olsam da olmasam da yakın zamanda İtalya'ya dönecek."

Gözlerimi devirerek abimi dinlemeye devam ediyorum. İçimden bir ses bu durumun ucunun bana dokunacağını söylüyor.

"İtalya'da bir şube açma düşüncemiz vardı ya galiba onu hayata geçirmenin zamanı geldi. Yani hazır ben de İtalya'ya gidiyorken ertelemenin lüzumu yok."

"İstanbul'da ki iş ne olacak?" diye soruyorum kısık bir sesle.

"Ne olacak oğlum, sen geliyorsun ya buraya." diyor koca bir kahkaha atarak.

"Be-ben... mi?" diye bağırıyorum bir anda.

"Başka kim olacak? Kerem sen iyi misin?"

Abimin sesi biraz şaşkın geliyor ama şu an hangimiz daha şaşkın acaba?

"Oğuz, bak ben gelemem. Benim burada bir düzenim var, tamam mı? Olmaz o iş. Başka bir çözüm bul." diye itiraz ediyorum.

"Sen bunları kendine dert etme. Hem burada da kurulu düzen var. Benim şimdi kapatmam lazım, iş çok yoğun. Zaten iki gün sonra buradasın. Her şeyi o zaman konuşuruz kardeşim." diyor ve cevap vermemi bile beklemeden telefonu yüzüme kapatıyor.

"Bombayı merak ediyordum değil mi? Aha da bomba götünde patladı Kerem!" diye kendi kendime söyleniyorum.

Kelebek etkisi diye bir şey gerçekten varmış. Fersah fersah ötedeki abim bebek peydahlıyor. Onun etkisi benim hayatıma kasırga olarak geri dönüyor. Öfkeyle eve doğru yürürken Katrina kasırgasını da beraberimde getiriyorum.

1.BÖLÜM - ''Yer Altından Bildiriyorum Sayın Seyirciler''

Derya'nın evinde yerleştiğim penceresiz bu odayı Zeynepleştirmek için çabalıyorum birkaç saattir. Çok fazla eşyam yok. Gerçi odanın fazla eşyayı kaldıracak hali de yok. Yatak ve bez dolap neredeyse iç içe durumda. Yatağımın ayakucundaki duvara astığım düz bir tahtadan ibaret olan kitaplığa yerleştirdiğim kitaplarımsa böyle bir odada ne işimiz var der gibi sırıtıyorlar duvarda.

Onlara bakarak derin bir iç çekiyorum. Çocukluğumdan beri nereye gitsem bana eşlik

eden kitaplarımın sırtlarını sevgiyle okşuyorum. Evrak odalarında üzerinde 'yangında öncelikli kurtarılacak dosyalar' yazan evraklar ne ise benim içinde kitaplarım o. Bu yüzden İstanbul'a gelirken 'yanımda öncelikli götürülecekler' olarak yerini alıyorlar.

Henüz boşaltmadığım diğer koliye ulaşmak için odada eşyalardan arta kalan alanda yengeç gibi yan yan yürüyerek hareket ediyorum. Bu durum sinirlerimi bozuyor, gülmeye başlıyorum.

"Karanlık oda galiba sana yaramadı Zeynep. Neye gülüyorsun böyle?" diye soruyor Derya kaşlarını çatarak. Cevap vermeden önce bana uzattığı kahveyi alıyorum. Mis gibi kokuyor. Hızlıca koca bir yudum alıyorum. Tadı da kokusu kadar nefis.

"Oda böyle tıkış tıkış ve karanlık olunca sinirlerim bozuldu."

Boğuluyormuş gibi kıyafetinin yakasını çekiştirirken "Haklısın, gel salona geçelim. Benimde ruhum daralıyor bu odada. Böyle hücredeymişiz gibi." diyor. Sözlerine gülüyorum.

"Benim bu eşyaları bugün yerleştirmem lazım ama." diyorum umutsuzca yatağımın üzerinde duran koliye elimi atarak.

Elime gelen ilk şeyi çektiğimde, Sarp'la benim çerçeveden gülümseyen on sekiz yaşındaki halimizin fotoğrafına bakakalıyorum. Az önce kıkırdayan Zeynep ben değilmişçesine bir anda sessizleşiyorum. Birkaç saniye içerisinde Derya çerçeveyi elimden alıp koliye - deniz fenerlerimin yanına - atıyor. Sonrada bana sımsıkı sarılıyor.

"Zeynep, hadi gel içeri geçelim." diyor ve beni salona doğru çekiştiriyor.

Evin ışık alan tek noktası ve salon olarak kullandığımız küçük odaya geçiyoruz. Neredeyse tavanda yer alan ve havalandırma penceresinden hallice olan küçük camdan içeriye puslu bir ışık sızıyor. Havada uçuşan toz zerreciklerinin ışığın altında nasıl hareket ettiğine bakarken, Derya aklımı Sarp'tan uzaklaştırmam için konuşuyor.

"Sen bana ayrıntılı olarak evde olanları daha anlatmadın. O gün neler oldu acayip merak ediyorum kızım. Armağan amcayla Jülide teyzeye büyük şok olmuştur yalnız. Yani senin böyle bir şey yapacağına hiç inançları yoktu."

Eskişehir'de olanlar parçalar halinde zihnimden geçerken yaşadığım deli cesaretine gülüyorum. Koltuğa gömülüp kahvemden bir yudum daha aldıktan sonra anlatmaya başlıyorum.

"Şok olmazlar mı hiç? Sonuçta benim mutfakla aramdaki bağı en yakından bilen sensin. Onca yıl aynı evde yaşadık. Öğrenci yemekleri dışında yaptığım ne vardı? Soğan

doğrayamayan, ağzına balık koymayan, sebzelerden köşe bucak kaçan bir insandım. Sakarlığım sağ olsun, bıçaklar sayesinde kendimi yaralama hızımda oldukça süratliydi. Bu şartlarda kalkıp aşçı olacağım dememe inanırlar mıydı? Yani böyle söyleyince benim bile kulağıma bir garip geldi doğrusu."

Başını eline dayayarak yastığa yaslanan arkadaşım beni gülümseyerek dinliyor. Sonrada desteklemek için hemen konuşmaya başlıyor.

"Ama sen çok çaba verdin Zeynep. Ben seni ilk defa bir konuda bu kadar kararlı görüyorum. İrem'den duyduğuma göre mutfakta harikalar yaratıyormuşsun. Eee artık ben de nasiplenirim bu yeni yetenekten."

Sözleriyle utanıyorum. Mahcup mahcup gülerek omuzlarımı silkiyorum.

"Henüz harikalar yaratma kıvamına gelmedim ama yemek repertuarım biraz genişledi. Sebzelere karşı beyaz bayrak çektim ama balık ve bıçaklar konusunda hala sorunlarımız var." diyorum iki gün önce kestiğim bandajlı parmağımı ona doğru sallarken.

"Neyse ki bir hemşireyle yaşıyorsun. Her türlü kesik itina ile dikilir, pansumanı yapılır."

Sözlerine gülüyorum ama Derya'nın hemşire olması benim can güvenliğim açısından oldukça mühim. Çünkü yetişkin bir Zeynep Bayraktar keskin bıçakla dakikada 2781 yaralanma tehlikesi geçirebilir ve bunun için özel bir çaba sarf etmesi de gerekmez.

"Senin gibi bir dosta sahip olduğum için çok şanslıyım." diyorum. Bana içtenlikle sırıtıyor. Sonrada "Eee hadi sizinkileri anlat bakayım." diyerek beni tekrardan esas konuya çekiyor.

"Mülakata çağrıldığımı söyledikten sonra tahmin edeceğin gibi babamın içinden bir Pavarotti çıktı. Bağıra çağıra bir şeyler söylüyor ama tam olarak ne dediğini o an için anlayamıyorum. Annem desen hemen bir fenalaşma halleri, kolonyayla bileklerini ovalamalar falan. Kadın tiyatrocu olacakmış da işte kaderin cilvesi son anda terzi olmuş." diyorum gözlerimi devirerek.

Derya kahkahalarının arasından "Gözümün önüne geliyor da o sahne çok komik. Gülmeden durabildin mi bari?" diye soruyor.

"Şu an anlatınca komik olabilir ama ben o an donumu doldurmamak adına büyük bir çaba sarf ediyordum."

Derya daha fazla gülmeye başlıyor. Ben de ona katılıyorum. Bazen yaşarken üç buçuk attığımız anlar daha sonrasında böyle komik anılara dönüşebiliyor işte.

"Bunca bağırış kıyametten sonra nasıl ikna oldular?"

"Annemle babamın tavrından sonra bana bir deli cesareti geldi Derya. Kendimi bir anda karşılarında dikilirken buldum. 'Bu yaşıma kadar kendi kararlarımı alamadım, sizin benim için aldığınız kararlarla da bir yere gelemedim. Artık kendi kararlarımı almaya başlamanın zamanı geldi. O yüzden o mülakata gideceğim' diyerek geri adım atmadım."

Sonra durup kahvemden bir yudum daha alıp, kuruyan dilimi ıslatıyorum. Derya beklenti dolu gözlerle devam etmemi bekliyor.

"Tabii benden böyle bir tepki beklemiyorlardı. Aslında mülakat için yola çıkana kadar hala gideceğime ikna olmuş sayılmazlardı. Mülakat olumlu sonuçlanıp eve eşyalarımı toplamak için döndüğümü öğrendiklerinde kabullenmekten başka seçenekleri kalmadı; çünkü ben ilk defa bir şey için bu kadar diretip yolumdan dönmemiştim. Eskiden olsa onların bu kadar üstüme gelmesi sonucu teslim bayrağını çoktan çekerdim. Bu sefer durum tam tersi olunca ciddiyetimi anladılar." diyorum zafer gülümsemesiyle.

Bu sırada telefonum çalmaya başlıyor. Ekrandaki ismi görünce gülümseyerek açıyorum telefonu.

"Alo! İrem!"

"Canım nasılsın? Ne yapıyorsun? Neredesin? Müsait misin?" diye soruları bir anda sıralıyor. Yavaş arkadaşım yavaş. Nefes al arada öyle sor, değil mi?

"Yer altından bildiriyorum sayın seyirciler burada hala hayat var. Yorgunluk kahvesi eşliğinde keyifler yerinde." diyorum gülerek.

"Yer altı ne be? Neredesin sen?" diye cırlıyor.

"Evdeyim İrem ama ev birazcık yerin altında." diye gülüyorum. Derya'da gülmeye başlıyor.

"Hadi ya..." diyor üzülerek. Sonrada merakla soruyor. "Okula gittin mi Zeynep?"

"Evet canım dün gittim ama kayıt işi olmadı henüz."

"Neden?"

Okul parasının hazır olmadığını, taksit yapmaları konusundaki diretmelerimi, okulunda parayı peşin istemekte direttiğini ve en sonunda beni yönlendirdikleri bankaya gidip babalar gibi bir öğrenim kredisi çektiğimi, kaydı da yarın yaptıracağımı hızlıca

anlatıyorum.

"Borç yiğidin kamçısıdır be gülüm." diyor tüm anlattıklarımın üzerine.

Öyle derler ama o kamçı artık neremde şaklayacak bilemiyorum İremcim. İç çekerek bunları düşünürken İrem'in konuşması da dikkatimden kaçmıyor.

"Sen Erkan'la fazla mı takılıyorsun bu ara?" diye soruyorum ve karşı taraftan bir kahkaha sesi geliyor. Ardından soruyor.

"Nereden biliyorsun kız?"

"Zor değil. Konuşma tarzından anlaşılıyor. Yine kamyon şoförü edebiyatına bağladın da." diyorum iğneleyici bir sesle. Hamdolsun bugünde Erkan'a laf sokma hakkımı kullandım.

"Şu çocukla uğraşmasan olmuyor mu? Ne istiyorsun benim sevgilimden? Bir de akraba olacaksınız ha!" diye söylenmeye başlıyor İrem.

Erkan'ın kendisine yaptıklarından sonra neden onunla uğraştığımı sormasına önce bir şaşırıyorum. Yani sonuçta magandanın önde gideniyle birlikte. Kadının yeri evidir, kocasının yanıdır zihniyetiyle davranan Erkan'ın bütün höthötlerine boyun eğiyor. Aralarında geçen tüm sorunlara bizzat şahit olurken bunların karşısında susmamı mı bekliyor? İrem'in sözleri de en az Erkan kadar sinirlerimi hoplatmışken konuşmaya başladığımda sesimi sakin tutmaya çalışıyorum.

"Birincisi Erkan'la herhangi bir kan bağım yok çok şükür. Sadece Osman eniştemin yeğeni o kadar. İkincisi sen de biliyorsun ki bu çocuk sana kök söktürmeye devam ettiği her an ben de onunla uğraşmaya devam edeceğim arkadaşım."

İrem derin bir of çekiyor. "Zeynep, biliyorum beni düşünüyorsun ama ben Erkan'ı seviyorum."

İşte şu iki kelime tüm yargılamaları geçersiz kılıyordu. "Onu seviyorum" dedikten sonra başka ne denilebilir ki? Ben de İrem'e bir şey diyemiyorum.

"Peki! Peki! Bir şey demiyorum sana. Umarım sonunda sen üzülmezsin. Tek dileğim bu."

"Beni merak etme canım. Asıl sen ne yapacaksın onu düşün." diyor ve ardından açıklamak adına ekliyor. "Sarp konusunu diyorum."

Şimdi koca bir of çekme sırası ben de işte. Kafayı İstanbul'a gelmeye o kadar takmıştım

ki geldikten sonra ne yapacağımı hiç düşünmemiştim. Karşısına çıkmaya, onunla yüzleşmeye cesaretim var mı? Her şeyi geride bırakalım diyecek kadar güçlü müyüm? Bunlara henüz kendim bile cevap bulamadığımdan bahaneler üretmeye başlıyorum.

"Okulla ilgilenmem lazım. Yoğun bir ders programım olur gibime geliyor. Biraz zaman geçince bakarım artık."

Ders programım gerçekten de yoğun ama tercih ettiğim programda derslerim sabah erkenden başlayıp öğlen vakti bitiyor. Yani günün geri kalanını Sarp'ı aramaya ayırabilirim ama bunu yapmak hiç kolay değil. Bulmak sorun değil de bulduktan sonra ne yapacağım? Aradan geçen dört senenin sonunda ne diyebilirim ki? "Ayrılmamız bir hataydı tekrar deneyemez miyiz?" mi diyeceğim?

"Anlıyorum canım. Benim şimdi kapatmam lazım ama sonra yine konuşuruz. Öpüyorum seni. Derya'ya da selamlar." diyor İrem ve beni kafamda uçuşan düşüncelerden çıkarıyor.

"Ha.. Tamam. Görüşürüz İrem. Ben de öpüyorum." deyip telefonu kapatıyorum. Telefonu koltuğa bırakırken Derya'ya "Sana selamı var." diyorum.

"Sağ olsun. Zeynep sen iyi misin? İrem canını sıkacak bir şey mi dedi?"

"Yok ya bir şey demedi de... İşte... Ya Derya ben hiç düşünmedim sonrasında ne olacak diye. Tutturdum bir İstanbul da İstanbul. Al işte geldim ama şimdi... Ben çok korkuyorum Sarp'ın karşısına çıkmaktan... Dört yıldan sonra ne diyeceğim? Ya benimle görüşmek istemezse?" diyorum güçsüz bir sesle. Sesim içimde yaşadığım karmaşanın etkisiyle neredeyse ağlamaklı çıkıyor.

Derya bana doğru uzanıp sıkıca sarılıyor ve sırtımı sıvazlamaya başlıyor. Uzunca bir süre konuşmadan öylece duruyoruz. Benim yatıştığımı fark edince usul usul konuşuyor.

"Her şey mümkün Zeynepcim. Aranızdan çok uzun yıllar geçti. Belki seni görmek istemeyecek, belki de 'Ben de bu anı bekliyordum' diyecek. Bunu ikimizde bilemeyiz. Benim fikrimi soracak olursan ne olursa olsun onu aramalısın. Sonuç ne olursa olsun senin bunu yapmaya ihtiyacın var. Hayatına devam edebilmen için Sarp'la ilgili kafanda bir netlik sağlamalısın. Bu yüzden onu arayıp iyi veya kötü bir cevap almalısın. Acabalarla dört yıl geçirdin ama bütün ömrünü bu şekilde geçiremezsin. Dışarıda bir hayat var. Artık o hayata karışma zamanın geldi. Kozandan çıkmalısın."

Söylediği sözler o kadar doğru ki ağzımı açıp tek bir kelime bile edemiyorum. Sadece başımı haklı olduğunu ifade etmek için aşağı yukarı sallıyorum hafifçe. Okulla ilgili işlerimi yoluna koyar koymaz ilk işim Sarp'ı bulmak olacak. Sonuç ne olursa olsun artık

bu düğümü çözeceğim. Ya birlikte devam ederiz ya da bendeki hislerini bitiririm. Bunu yapmalıyım. Kendim için yapmalıyım.

****

Alelacele üniformamı giyerken bir yandan da sınıftan kızların konuşmalarına kulak misafiri oluyorum. Yemeklerle ilgili benden çok şey biliyor olmalılar çünkü ben söylediklerinden pek bir şey anlamıyorum.

Evet, Zeynep yine kendini cahil hissettiğin anlardan birini yaşıyorsun. Daha fazla araştırma yapman lazım. Daha fazla kitap okuman lazım. Yaşadığın bu anlar kulağına küpe olsun. Tabii kulağında küpelik yer kaldıysa!

Oflayarak saçlarımı ensemde topuz yapıp bandanamı takıyorum ve kendimi soyunma odasından dışarı atıyorum. Biraz daha kalırsam komplekslerden kompleks beğeneceğim yoksa.

Aşçılık sınıfının önünde sıraya giren arkadaşlara gülümseyip günaydın diyerek bende sıraya geçiyorum. Biraz sonra ders öncesi kontrolleri yapmak için yanımıza eğitmen şefimiz geliyor. Bir ilkokul çocuğu edasıyla tırnakları kısacık kesilmiş parmaklarımı şefe doğru uzatıyorum, başıyla onaylıyor. Ardından üniformama ve ayağımda ki terliklerime bakıp tekrar onaylıyor. Evet, sınıfa giriş vizemi de aldığıma göre artık mutfaktaki yerimi alabilirim.

Kontrollerin ardından Mürşit Şef'te sınıfa giriyor.

"Günaydın şef adayları. Okuldaki ikici haftamıza bıçak kullanımı ve kesim teknikleri dersiyle başlıyoruz. Herkes istasyonlardaki yerini alsın. Umarım bugünü az yarayla atlatabilirsiniz'' diyor imalı bir gülüşle.

Kendi istasyonuma geçerken 'gazan mübarek olsun Zeynep' diyerek iç geçiriyorum. Bıçak setimi tezgahın üstüne açarken sağlam olan parmaklarıma son kez bakıyorum. Kendimi birazcık tanıyorsam bu dersten yarasız kurtulmam mümkün değil.

"Bakın, tıpkı benim tuttuğum gibi parmak uçlarınızı içeri doğru kıvırmalısınız ki kesim anında parmaklarınızı koruyabilesiniz. Doğrama işlemine başladığınızda bıçağın ucunu hiç oynatmamalısınız. Onu da şöyle yapıyoruz." diyor Mürşit Şef ve bize uygulamalı olarak gösteriyor.

"Bıçağın uç kısmını tahtaya sabit tutun. Ardından bıçağın sap kısmına doğru olan bölümü ile sanki bir piston gibi aşağı yukarı seri hareketle kesin.'' diye anlatmaya devam ediyor ama yapması dinlemek kadar kolay olmuyor ne yazık ki.

İlk beş dakikada sınıftan Serdar diye bir oğlan gazi oluyor. İlk yaralananın ben olmayışı ben de tuhaf bir sevinç yaratıyor. Serdar kanayan parmağını çeşmeye tutarken ben de sırıtmamak için çaktırmadan kendimi çimdikliyorum. Yani sonunda benden daha çabuk yaralanan birini görmek - az önce soyunma odasında duyduğum konuşmalardan sonra yerlerde gezinen - özgüvenime küçük bir pohpohlama yapıyor.

Mürşit Şef bize doğru teknikleri öğretmek adına her birimizle tek tek ilgileniyor. Dört saatlik dersin sonunda üç kiloya yakın mantar, iki kilo salatalık, bir adet işaret parmağı ve bir adette başparmağı doğramış bulunuyorum.

İncecik doğradığım mantar ve salatalıklar karşısında gururlansam mı yoksa sızlayan parmaklarımın haline mi acısam karar veremiyorum. Galiba en iyisi eve dönerken bir kutu daha yara bandı almak. Bu gidişle cebimde yara bandıyla dolaşmaya başlayacağım.

"Bugünkü ödeviniz; herkes eve gidince doğrama pratiği yapacak. Sebze olur, meyve olur... Doğranacak bir şeyler bulun yeter." diyor Mürşit Şef ve bir yandan da neredeyse sınıfın tamamına yara bandı dağıtıyor. Kendini savaş alanında yaralı askerlerine yardım eden bir komutan gibi hissediyor olmalı. Her ne kadar bizim savaşımız sebzelerle olsa da bol miktarda gazimiz var sonuçta.

Eve dönerken manava uğrayıp, doğrayıp buzluğa atabileceğim sebzeler alıyorum. Derya bu gece nöbette olacağı için bütün gece bol bol doğrarım. Hem sebzeleri hem de kendimi. Halime şimdiden acıyarak apartmana geliyorum ve eve iniyorum.

Millet eve çıkar biz eve iniyoruz. Derya'da ben de bu evden ölesiye nefret ediyoruz. Hani imkânımız olsa bir dakika bile durmayacağız burada ama İstanbul'da kiralar öyle uçmuş ki bizim bütçeyle anca yer altında yaşayabiliyoruz.

Evin kapısını açıp sol taraftaki düğmeye basıyorum. Dar koridor sarı ışıkla aydınlanıyor ve gördüğüm manzara karşısında küçük bir çığlık koyuveriyorum. Resmen bir karafatma sülalesi tatil olarak bizim koridoru tercih etmiş. Işığın altında deli gibi sağa sola koşturan böcekler içimde güçlü bir kusma dürtüsüne sebep oluyor. Evin kapısını can havliyle kapatıp kendimi apartman boşluğuna atıyorum.

Bu hayatta neyden korkarsam başıma geliyor. Ben de babalar gibi böcek fobisi var ve Derya da evde yok. 'Ne bok yiyeceğim ben şimdi?' diye düşünerek beton merdivene

oturuyorum. Eve nasıl gireceğim? Ya şimdi odama da girerlerse? Koridorda gezen odama mı giremeyecek? Yatağımdan çıkmasa bari. Ya mutfak tezgahında gezmişlerse? Ay ağlayacağım valla.

Sakinleşene kadar merdivenlerde oturuyorum. Aradan geçen yarım saatin sonunda artık bir şeyler yapmam gerektiğinin fark ediyorum. Elimdeki poşetlerin ağzını bağlayıp kenara koyuyorum. Sonrada tıpış tıpış çıkıyorum merdivenlerden. İstikamet market.

Markette bulduğum böcek ilaçlarını sepete dolduruyorum. Ardından temizlik reyonuna geçip çamaşır suyu alıyorum. Elimde poşetlerle tekrar evin yolunu tutuyorum. Bir yandan da eve girince yapacaklarımı kendi kendime tekrar ediyorum. Öncelikle bulabildiğim kadar böceği hızlıca imha edeceğim. Sonrada tüm evi çamaşır suyuyla yıkarım herhalde.

Evin kapısını açıp ışığı yakıyorum. Koridor temiz görünüyor. Bu rahatlatıcı bir his. En azından koridora girebileceğim ama bir yandan da tırsıyorum çünkü koridor dışında her yerden çıkabilirler.

Poşetten böcek ilacını çıkarıyorum. İyice çalkalıyorum. Silahım hazır. Girişte solda yer alan mutfağa girip, ışığı yakıyorum. Etrafa tırsarak göz gezdiriyorum. Buzdolabının yanında bir tanesini görüyorum. Elimdeki ilacı üzerine boca ederken yüzüm limon yemişçesine ekşiyor.

Omzumdaki kaslar sinir ve korkudan gerilmiş durumdayken, elimde böcek ilacı evi beşinci kez tavaf ediyorum. Ne kadar ararsam arayım koridor da gördüğüm kadar çok böceğe ulaşamıyorum. Evin içinde bir yerlerde olduklarını bilmek beni huzursuzlandırıyor. Böceklerin çıkabileceğini düşündüğüm tüm pencere ve kapı pervazlarına, parke aralıklarına, lavabo giderlerine ve tuvalete böcek ilacını sıkıyorum.

Tabii bu benim hızımı kesmiyor. Hala kendimi böceklere karşı güvende hissetmiyorum. Ya uyurken ağzımdan burnumdan girerse diye paranoyakça düşündüğüm için yatağımın etrafına sınır çizer gibi böcek ilacı ile set çekiyorum. Ardından aldığım böcek yemlerini de evin içinde köşelere dağıtıyorum. Eh bunlar bir nebze olsun onları oyalar herhalde.

İlaçlama işlemi bittikten sonra bu sefer çamaşır suyu devreye giriyor. Önce koridoru güzelce siliyorum. Hızımı alamayıp bütün evi çamaşır suyuyla siliyorum. Tabii yatağımın etrafındaki ilaçlı sınırı bozmamaya dikkat ediyorum. Sonrada mutfak tezgâhını temizliyorum. Bulaşıklıkta duran temiz tabak ve çatalları her ihtimale karşı bir kez daha yıkıyorum. Derya'nın masada bıraktığı çerez tabağını da çöpe boşaltıyorum.

Ve saatler sonra böceklerle ilgili aklıma gelen tüm felaket senaryolarını aklayıp paklamış bulunuyorum. Artık biraz rahat nefes alabilirim.

2.BÖLÜM - ''Yeni Hayatım Hiç de Fena Gitmiyor''

Mutfaktaki incelemelerim bittikten sonra mahzendeki şaraplara bakmaya iniyorum. Kabul etmeliyim ki abim oldukça iyi iş çıkarmış. Akman ailesi olarak genel özelliğimiz; konu iş olunca çok disiplinli olmamız. Sessizce beni izleyen abime dönüp gördüklerimden memnun bir şekilde başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"Tebrik ederim Oğuz Bey oldukça iyi iş çıkarmışsınız. Kullandığınız malzemeler olsun, şaraplar olsun hep iyi kalitede. New Jersey şubesi ile ciddi ciddi kapışabilirsiniz." diyorum gülerek.

"Bak sen! Daha dünkü çocuk gelmiş bana neler söylüyor." diyor çatık kaşlarının altından ama bir yandan da gülüyor.

"Dünkü çocuk diyorsun ama bu çocuk senin hayatını kurtarmak için kalktı geldi. Tekrar bir düşün istersen abicim."

Abim birden ciddi yüz ifadesini takınıyor ve ensesini ovalamaya başlıyor.

"Bu yaptığının benim için anlamını bilemezsin. Nasıl zor durumda olduğumu bir bilsen. Julia'nın İtalya baskıları artık çok şiddetli. Özellikle hamileliğini öğrendikten sonra başa çıkamayacağım bir hal aldı." diyor ve sonra alçak sesle devam ediyor. "Neredeyse beni bırakıp gidecekti. Bir çıkar yol bulmam lazımdı."

Aslında abimin içinde bulunduğu ortamı az çok biliyordum. İstanbul'a geldikten sonra - kendi evimi ayarlayana kadar - aşağı yukarı bir ay onlarda kalmıştım. İtalya'ya gidecekleri kesinleşmesine rağmen evde ateş topu gibi dolanan Julia, kim bilir önceleri neler yapıyordu.

"Evdeki durumu görene kadar sana kızgındım ama artık anlıyorum. Senin kesinlikle bir şeyler yapman gerekiyordu ve krizi fırsata çevirerek en doğru hamleyi yaptın. Yani İtalya'da bir şube açma fikri zaten vardı. Son olanlarla süreç hızlandı o kadar. Bir taşla

iki kuş vuracaksınız Oğuz Bey. Hem Julia'nın kalbini hem de İtalya şubesini.''

Abim sözlerime küçük bir kahkahayla karşılık veriyor.

"Benden sana abi tavsiyesi Kerem. İşi ve kadınları bir arada idare etmek istiyorsan ikisini aynı kefeye koyman gerekiyor. Gerçi sen bunu benden daha iyi biliyorsun değil mi? New Jersey'de işler ne durumda? Ellen'dan haber var mı?"

Ah be abi Ellen mı kaldı? Sadece işleri yürütüyor o kadar.

"Muhasebeyle, gelir gider durumlarıyla ilgileniyor işte. Şu an için her şey yolunda görünüyor. Birkaç hafta sonra o da buraya gelecek. Üniversite zamanından arkadaşının düğünü mü ne varmış. Gelirken restoranın raporlarını da getirecek."

Oğuz yüzüme bakıp pis pis sırıtıyor. "Ayrı kalamıyorsunuz yani."

"Ne alakası var ya, biz ayrıldık. Üzerinden yıl geçti sen hala hinlik peşindesin abi. Hem unuttuysan söyleyeyim sen birkaç güne gitmiş olacaksın. Burada kendi düzenimi oturtmadan New Jersey'e falan gidemem. O yüzden geldiğinde onunla görüşüp, iş hakkında konuşmam gerek."

Oğuz omzuma babacan bir ifade ile vurup "Tamam tamam! Bir şey demedim. Hadi bırakalım bunları da mutfağa geçip şeflerle son durumları bir kez daha gözden geçirelim." diyor.

World's Food'da temel olarak Türk, Uzak Doğu ve Avrupa mutfağına ait yemekleri yapıyoruz. Bunun yanı sıra Lübnan, Meksika gibi mutfakların popüler yemeklerine de yer veriyoruz. Alanında uzman şefler her gün ana mönüyü hazırlıyor. Yamaklarda malzemelerin hazırlanmasında şeflere yardımcı oluyor.

Mutfağa girdiğimizde centilmenliğimden ödün vermeden ilk olarak Uzak Doğu mutfağıyla ilgilenen ve mutfağımızın tek kadın şefi olan Ying Şef'in yanına gidiyorum. Ardından Avrupa mutfağıyla ilgilenen Kemal Şef ve Türk mutfağıyla ilgilenen Mehmet Şef'le konuşuyorum. Yaptığım konuşmalar sonucundan çıkan tek bir sonuç var. İşler yoğun ve yetiştirebilmek için daha çok yamağa ihtiyaç var. Bunu da elimdeki ajandaya ekliyorum. En kısa zamanda ilgileneceğim.

"İşe alımlarda özel bir yere başvuruyor musunuz?" diye soruyorum abime.

"Aslında işe alım için pek başvuru yapmıyoruz. Genelde bize başvurular oluyor içlerinden değerlendirme yapıyoruz sadece." diyor gururla.

"Peki tavsiye edebileceğin bir şeyler var mı bu konuda?"

"Mutfak Sanatları Akademisi'nin öğrencileri oldukça sıkı bir eğitim alıyor. Staj başvuruları için bizim mekânda öncelikli tercihleri arasında ama onların stajlarının başlamasına aşağı yukarı üç ay kadar daha var."

Yeni eleman konusunda abimden pek bir şey çıkmayacak anlaşılan. Kendi başımın çaresine kendim bakmalıyım. Restorandan çıkmak için yavaş yavaş hazırlanıyorum.

"Ne o Kerem Bey kaçıyor musunuz?" diyor gülerek.

"O kadar kolay değil Oğuz Bey. Yeni bir hayat kuruyoruz şurada ve kızım beni bekler. Henüz alışamadı buraya. Onunla ilgilenmem lazım." diyorum ceketimi üzerime geçirirken.

"Tamam, konu kızın olunca bir şey diyemem. Hadi git bakalım. Belki akşama Julia'yla sana uğrarız."

"Beklerim. Julia'ya güzel bir İtalyan pizzası yapayım akşama. Özlemiştir kızcağız." diyorum takılarak. Oğuz gözlerini devirerek gülüyor.

"Sanki ben de şef değilmişim gibi konuşma hergele. Hadi yürü git elimden bir kaza çıkmadan." diyor tatlı sert bir ifadeyle.

Eve geldiğimde kapıdan girer girmez Pia kucağıma atlıyor. Onu zar zor zapt ediyorum. İstanbul'a geldikten sonra yeni düzen Pia'ya pek yaramadı. Henüz alışamadığı bu evde gündüzleri yalnız kalmak onu çok bunaltıyor ve terk edilme korkusuna neden oluyor. Eve geldiğim zamanlarda da etrafımda coşkuyla hoplayıp zıplıyor. Bir yandan da heyecanlı sesler çıkarıyor. Şu haline bakılırsa sakinleşmeye hiç niyeti yok gibi.

"Sakin ol kızım! Hişt... Tamam tamam geldim işte. Pia dur kızım!" diyorum ama kime diyorum.

Onu yemekle kandırmak için dolaptan bir konserve çıkartıp mama kabına boşaltıyorum. Tıpış tıpış yanıma gelip yemeğini burnuyla dürtüklüyor. Başını birkaç kez şefkatle okşuyorum.

"Hadi kızım sen mamanı ye ben de kendi mamamı hazırlayım."

Mutfağa girdiğimde un ve baharatlar arasında kısa sürede kendimi kaybediyorum. Güzelce yoğurdum pizza hamuru kenarda mayalanmayı bekliyor. Hamuru beklerken bir yandan da üstüne koyacağım malzemeleri dilimliyorum.

Ben yemek hazırlığı yaparken Pia ayakucumda oturuyor. Her an evden gidebileceğim ihtimaline karşı yanımdan bir dakika bile ayrılmıyor. Bu duruma bir çare bulmam lazım.

New Jersey'de benimle birlikte işe gidip geliyordu. Orada bir nevi maskottu ama burası biraz farklı. Müşterilerin restoranda köpeği hoş karşılayacağını pek sanmıyorum.

"Ne yapacağız seninle Pia?" diye soruyorum.

Dili yandan sarkmış şapşal bir ifade ile bana bakıp kuyruk sallıyor. Haline gülüyorum ve dilimlediğim jambonlardan bir tane ona veriyorum. Bir tanede kendi ağzıma atıyorum.

"Belki benim ofisimde durabilirsin. Bunu deneyebiliriz. Eğer olursa gündüzleri bu şekilde idare ederiz, ne dersin?" diye soruyorum.

Beni anlıyormuş gibi birkaç kez havlıyor.

"Madem sen de böyle düşünüyorsun o zaman yarın sen de gel benimle." diyerek onunla konuşmaya devam ediyorum. O da oyunumuzu bozmadan birkaç kez daha havlıyor. Bu kız gerçekten beni anlıyor. Bundan eminim.

Pizzanın malzemeleri hazır olduktan sonra geriye bir tek pişirme faslı kalıyor. Onu da abimler gelince yapacağımdan buzdolabından kendime bir şişe bira alıp salondaki koltuğa yayılıyorum. Pia'da yanıma çıkıp kafasını bacağıma yaslıyor.

Televizyonu açmak için kumandaya bakınıyorum ama koltuktan kalkmadan ulaşabileceğim bir mesafede değil.

"Pia kumandayı getir, hadi kızım!" diyorum başını okşayarak. İlk önce bana böcür böcür bakıyor ama ben ısrar edince homurdanarak koltuktan atlıyor. Olabilecek en aheste hareketlerle kumandayı ağzına alıp geri geliyor. Koltuğa atlayıp kumandayı kucağıma bırakıyor. Sonra tekrar kafasını bacağıma yaslıyor.

"Aferin benim kızıma! Ne güzel anlaşıyoruz seninle. Bu dünyada beni yormayan tek kadın sensin Piacım." diyerek başını okşuyorum ve televizyonu açıyorum.

"Şimdi şöyle güzel bir dövüş filmi bulsak da izlesek değil mi kızım? Baban çok özledi dövüşmeyi. Abimler gider gitmez burada da kendime bir mekân bulmam lazım. Hem de en yakın zamanda. Avuçlarım oldukça kaşınmaya başladı." diyorum keyifle.

Kanalları gezerken Kır Zincirlerini filmine denk geliyorum. Artık gerçekten keyfime diyecek yok. Biramdan bir yudum alıp milyonuncu kez izlediğim filmin tadını çıkarmaya başlıyorum.

****

İstanbul'a gelene kadar oldukça tedirgindim. Sonuçta buraya yazları dışında hiç gelmiyordum. Alışık olduğum hayat, kurduğum iş düzenim Amerika'da kalmıştı ancak buraya da uyum sağlamakta çok zorluk çekmiyordum. Birçok şeyi tamamlamıştım. Kendime ait içime sinen bir evim vardı. Pia yanımdaydı. New Jersey'dekini aratmayacak güzellikte bir işim vardı. Abime yardımım dokunmuştu. Onun hayatına katkıda bulunduğumu bilmek beni daha çok motive ediyordu.

Spor ve dövüş konusuna bakmaya henüz fırsatım olmasa da onları da yakın zamanda hallederim diye düşünüyordum. Yani genel olarak yeni hayatım tahminimden iyi gidiyordu. Aynı Kerem'dim ama bir o kadar da yenilenmiş hissediyordum.

Telefonumun çalmasıyla düşüncelerimden çıkıyorum. Arayan Mert. Görüntülü konuşmak için telefonumu önümde tutup, açıyorum. Karşımda kuzenimi görünce nasıl mutlu oluyorum anlatamam. Çoktandır görüşemiyoruz, özlemişim.

"Nasılsın kardeşim?" diye soruyorum gülerek.

"İyidir kardeşim. Sen nasılsın?"

"İyiyim. Şu an her şey yolunda." diyorum ve Mert'in arkasından gördüğüm manzara bana tanıdık gelmediği için "New York'ta mısın?" diye soruyorum.

"Değilim kardeşim. Şirket ortakları arasında bazı sorunlar var. O yüzden Chicago'dayım." diyor iç çekerek.

"Can sıkıcı durumlar var desene."

"Aynen! Bakalım ne olacak? Adamları ikna etmek için geldim. Eğer hallolursa Türkiye'ye geliyorum yakın zamanda." diyor gülümseyerek.

"Vay! İşte bu güzel haber kardeşim. İşler yüzünden seni ne zamandır görmüyorum. Bu görüşememe durumu oldukça can sıkıcı olmaya başlamıştı."

"Asıl güzel habere gelmedim henüz..." diyor ve meraklandırmak için duraksıyor.

Tek kaşımı kaldırıp merakla soruyorum "Buraya gelmenden daha güzel ne olabilir?" diye soruyorum. Neyse ki çok uzatmadan söylüyor.

"Şirkete Türk bir ortak dâhil olmak istiyor. O yüzden Chicago'da sorunlar yaşanıyor ama adamları ikna edebilirsem şirket beni Türkiye'ye gönderme niyetinde. Yani yıllardır onlarla çalışıyorum. Adamların bana güveni tam, sağ olsunlar. Üstüne birde Türk

olmam onlar içinde avantaj. Bir nevi Amerika'da ki ortakların gözü kulağı olmak için Türkiye'deki şirkete gönderileceğim."

Mimarlık dışında başka bir işten anlamadığı için yaptığı ilk casusluk girişiminde yakayı ele vereceğini bildiğimden "Casusluk mu yapacaksın lan?" diye soruyorum gözlerimi açarak.

"Yok be kardeşim casusluk demeyelim. Sonuçta Türk şirkette benim Amerika'dan gönderildiğimi biliyor olacak. Ben sadece şirketler arası veri transferini sağlayacağım." diyor gülerek.

"Şimdi anladım. Yani kardeşimin casusluk gibi karanlık işlere bulaşmasını istemem." diyorum rahatlayarak.

Mert koca bir kahkaha atıyor. Ardından alnına düşen kuzgun siyahı saçlarını eliyle geriye doğru atıyor. Ah, Mert ve saçları!

"Karanlık işlerden bahsedene bakar mısınız? Amerika'da dövüş kulüplerinden çıkmayan bendim değil mi?" diyor azarlayarak.

"O başka bu başka karıştırma şimdi. İş konusunda asla karanlık işlere bulaşmam biliyorsun." diyorum her kelimenin üzerine basa basa.

"Yüzüne bakılırsa dövüşlerden uzak duruyorsun artık." diyor yüzümü dikkatle incelerken. Ben de ona üç numaralı piç gülüşümü yolluyorum.

"Henüz dişime göre bir yer bulamadığım için şimdilik böyle."

"Ağzını yüzünü dağıttırınca ne anlıyorsun? Olan sana oluyor."

"Bu söylediğini duymamış olayım. Benimle kaç defa dövüşe geldin. Karşı tarafların da en az benim kadar dağıldığını biliyorsun. Ayrıca içimdeki enerjiyi bu şekilde dışarı atıyorum. Dövüş sanatlarını seviyorum. Sokaklarda it kopukla kavga edeceğime böyle yerlere gitmek daha mantıklı. Sonuçta alan memnun satan memnun."

"İçindeki enerjiyi sporla atsan" diyor yaptıklarımı onaylamadığını belli eden bir sesle.

"Chicago havası sana yaramadı mı acaba? Çok mu yoruyorlar oğlum seni? Saçma saçma konuşuyorsun." diye çıkışıyorum Mert'e. Yani bazen tuhaf laflar ediyor. Spor yapsaymışım. Bak! Laflara bak!

"Ne dedim ki şimdi ben?" diyor omuzlarını silkerek. Hiçbir şey demedin kardeşim! Ben durup dururken höthötleniyorum.

"Sanki spor yaptığımı bilmiyormuş gibi konuşmasana oğlum. Benim hayatımın temelinde mutfak, spor ve dövüş var, biliyorsun. Bunlar benim için bir nevi oksijen, su, yemek gibi. Kerem'i Kerem yapan şeyler." diyorum sakin konuşmaya çalışarak.

"Seni düşündüğüm için söylüyorum. Değer veriyoruz sana ama yaranamıyoruz galiba." diyor tavırlı bir sesle. Aferin sana Kerem! Tak bakalım şimdi geri vitese!

"Beni düşündüğünü elbette biliyorum ama korkmana gerek yok. Bugüne kadar dikkatliydim. Bundan sonrada dikkatli olacağım. İçin rahat edecekse sen gelince yeni yeri senle ararız. Sen de görmüş olursun." diyorum

Birkaç saniye yüzüme bakıyor. Derin nefesler alıp veriyor. Sırtını dikleştirerek sandalyesinde arkasına yaslandıktan sonra nihayet konuşmaya karar veriyor.

"Yani sen dövüşürken içim pek rahat etmiyor ama sen yine de dediğin gibi bekle biraz. Benim gelme durumum olursa birlikte bakarız. Saçma sapan yerlerde takılma. Başını belaya falan bulaştırma sakın. Sonuçta orası Türkiye." diyor bana nasihat vererek. Ben de söylediklerine kahkahalarla gülmeye başlıyorum.

"Burası Türkiye mi? Kardeşim Amerika'nın arka sokakları daha pislik yerler emin olabilirsin." diyorum gülmekten kesik kesik çıkan sesimle.

"Çok güzel ya eğlence çıktı sana, değil mi? Hadi yeter bu kadar. Kardeşimi güldürme işini tamamladığıma göre gidip birazda diğer işimle ilgilenip ortak bağlayayım." diyor.

Tam ağzımı açıp bu saatte ne işi diyecekken saat farkı aklıma geliyor ve cümlemi kendi içimde imha ediyorum. İnsan her şeye alışıyor da şu saat farkı çok lanet bir durum.

"Git ve saçlarınla onların akıllarını başlarından al." diyorum gülerek.

Kaşlarını çatarak bakıyor ama ardından dayanamayıp gülmeye başlıyor. Cevap vermesine fırsat vermeden tekrar konuşuyorum.

"Aradığın için çok teşekkür ederim kardeşim. Güldüm eğlendim sayende." diyorum gülümseyerek.

"Görüşürüz kardeşim. Umarım yakında yüz yüze de görüşürüz." diyor.

"Umarım." diyorum telefonu kapatmadan önce.

Mert'in gelme ihtimali zaten yerinde olan keyfimi ikiye katlıyor. Telefonumu koltuğun önündeki sehpaya bırakırken Pia beni izliyor.

"Ne?" diyorum ona bakarak. Başını sağa doğru yatırıp bakmaya devam ediyor.

"Sen de duydun konuşmalarımızı ne anlatayım kızım?" diyorum elimi sallayarak. Pia yanıma sokulup kendini sevdirme çabasına giriyor. Çenesinin altındaki tüyleri kaşımaya başladığımda keyifle mırıldamaya başlıyor.

Yeni hayatım hiç de fena gitmiyor. Benim keyfim yerinde. Pia'nın keyfi yerinde. Mert, Türkiye'ye geliyor. Daha ne olsun?

****

Uykumu alamadığım için esneyerek, üzerinde kocaman harflerle Mutfak Sanatları Akademisi yazan kapıdan içeriye giriyorum. Soyunma odasına geçip üzerimdekileri çıkarırken yine kızların konuşmalarına kulak misafiri oluyorum ama artık ben de en az onlar kadar bilgiliyim.

Azimli sıçan taşı deler atasözümüzün de bahsettiği gibi azmedince yapamayacağımız şey yok. İlk haftalarda beni ezip geçen cahil hallerimden hızla kurtulmuştum. Tabii bunda daha okulun ilk ayını yeni bitirmiş olmamıza rağmen elimdeki ders kitaplarını hatim etmiş olmamın, soluksuz izlediğim yemek programlarının ve deli gibi araştırdığım yemek bloglarının katkısı paha biçilemez.

Kızların muhabbetine dâhil olmak için ağzımı açmaya yelteniyorum ama yeniden esneme nöbetine tutulunca konuşmaktan vazgeçiyorum. Bandanımı sıkıca bağlayıp sınıfın önündeki sıraya geçiyorum. Rutin kontrollerden sonra dersimiz başlıyor.

Bu hafta konumuz sote teknikleri. Mürşit Şef ilk olarak soğanları doğramımızı istiyor. Derin bir of çekiyorum. Uyanamıyordun değil mi Zeynep? Hadi bakalım şimdi de uyanmada görelim. Yirmi dört kişilik sınıf aynı anda soğanlara hücum edince sınıfın içine biber gazı atılmışçasına gözlerim yanmaya başlıyor.

Artık bu duruma sınıftakilerde Mürşit Şef'te alıştığı için beni kendi halime bırakıyorlar. Hüngür hüngür ağlayarak elimdeki soğanı sotelik doğruyorum. Tabii ağladıkça uykudan eser falan kalmıyor.

Etleri Mürşit Şef'in dediği gibi marine ettikten sonra tavaya alıyorum. Çevirmek için beklerken sınıfa bir göz atıyorum. Sınıfa yoğun bir soğan ve et kokusu hakim. Herkes sıcaktan kıpkırmızı olmuş bir yüzle şefin dediklerini yapmaya çalışıyor. Tavalar sallanıyor, etler çevriliyor. Ben de kendi tavamın sapından tutup yavaşça sallıyorum ve etler içerisinde takla atıyor.

Bu hareketi öğrenme çabalarımı hatırlayınca sırıtıyorum. Evdeki denemelerimde yerlerden defalarca yemek toplamıştık Derya'yla. Sınıfta da defalarca rezil olmuştum. Hoş ilk denemelerde hiçbirimiz beceremiştik. Mürşit Şef'in 'siz iflah olmazsınız' bakışını hala çok net hatırlıyorum. Sonra pratik yapa yapa her şey yoluna girdi. Şimdi spatula kullanmadan yemeği çevirmek benim için oldukça sıradan bir hareket.

Dört saatlik dersin sonunda üç çeşit et sote yaptığımı gururla söyleyebilirim. Derste pişirdiklerimizi eve götürme gibi bir hakkımız var ve ben bu fırsatı hiç kaçırmıyorum. Hepsi omzumda taşıdığım çantanın içinde akşama yenmek için bekliyor. Derya'da beğenir umarım.

Ders sonunda sınıftakiler birlikte bir şeyler yapmaktan, hep beraber ünlü bir şefin yemeklerini tatmaya gitmekten bahsediyorlar. Yemek kokularından tıkanmış olsam da mızıkçılık yapmıyorum. Yeni insanlarla vakit geçirmek, eve gidip kös kös oturmaktan daha iyi gelecek bana. İşe gidecek olan arkadaşlar dışında geri kalanımız sürü halinde Çin restoranına doğru yola koyuluyoruz. Hadi bakalım Zeynep gazan mübarek olsun. Birazdan neler yiyeceksin kim bilir!

Kapısında kırmızı fenerlerin sallandığı bir restorana giriyoruz. Büyük yuvarlak bir masaya biraz sıkışarak da olsa sığıyoruz. Garson gelip menüleri dağıtıp yanımızdan ayrılıyor. Menüye hızlıca bir göz atıyorum. Yiyebileceğim bir şeyler arıyorum ama çoğu şey balıktan yapılmış durumda. Gözlerimi yumup derin bir nefes alıyorum. Acaba çantamdaki soteleri çaktırmadan yesem ayıp olur mu diye düşünüyorum. Yanımda oturan Serdar durumumu anlıyor herhalde.

"Zeynep yardımcı olayım mı?" diye soruyor.

Ona doğru eğilip "Ya ben balık yiyemiyorum da." diyorum fısıltıyla.

Bana gülümseyip menünün son sayfasını açıp uzatıyor. Gördüklerim karşısında ben de ona gülümsüyorum. Gelsin etler, tavuklar, börekler...

"Arkadaşlar hepimiz farklı şeyler sipariş edelim. Herkes hepsinden tatsın bence." diyor Seda gülümseyerek.

Ben Çin böreği, wonton çorbası ve bourbon tavuk sipariş ediyorum; diğerleri balığa abanıyor. Sushiler, kalamarlar, karidesler havada uçuşuyor. Benimse düşündüğüm tek bir şey var; herkes benim tabağıma dalacak ben kiminkine dalacağım? Kesin aç kalacağım!

Yemekleri beklerken havadan sudan konuşulmaya başlanıyor. Sonra konu yine dönüp dolaşıp yemeklere bağlanıyor.

"Televizyonda da ne çok yemek programı yapılmaya başlandı değil mi?" diyor Tolga.

"Evet, artık her kanalın kendi şefi var." diye cevap veriyor Seda.

"Benim en başarılı bulduğum program Refika Birgül'ün sunduğu 'Mucize Lezzetler' programı. O kadına ve yemek pişirme tarzını hayranım. Benim bu mesleği seçmemde kendisinin payı büyük. Bir nevi idolüm." diyorum sırıtarak.

Selin ağzını yaya yaya ve alayla gülerek "Refika mı?" diye lafa dalıyor. Soyunma odasında cır cır öten kızda bu işte. Hiç susmadan sürekli konuşuyor. Sürekli en iyisini ben bilirim havalarında oldukça kaba, kibirli ve küçümseyici biri. Bu kızdan gerçekten hiç hoşlanmıyorum.

"Evet, ne oldu ki?" diye soruyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Bence o kadın iyi bir şef değil. Programının da hiç izlendiğini sanmıyorum." diyor ukala bir tavırla.

Refika'yı o kadar benimsemişim ki laf söylenilmesine ve üstüne üstlük hakkının yenmesine tahammül edemiyorum ve kendimi bir anda coşarken buluyorum.

"Hadi ya! Demek öyle düşünüyorsun ama oldukça yanılıyorsun Selin çünkü kadın düşündüğünün aksine oldukça başarılı. Yemek programı ve gazetede köşe yazarlığı yapıyor, yemek üzerine çıkardığı kitapları var, aldığı ödüller ve bir de yemek atölyesi var. Bu kadar ilerleyebildiğine göre demek ki işinin hakkını veriyor." diyorum bir çırpıda. Masanın çoğunluğu da Refika'nın başarısından söz edince Selin bir anda sus pus oluyor.

Bu sırada yemeklerimiz geliyor. Önüme bırakılan yemeklere burun kıvırmamaya çalışarak bakıyorum. Zeynep sen aşçı olacaksın böyle yapma lüksün yok diyorum ama kime diyorum. Wonton çorba karşımda bulamaç gibi dururken masanın altına saklanıp çantamdaki soteleri hırsla ağzıma tıkasım geliyor.

Kendimi zorlayarak ilk lokmayı ağzıma götürüyorum. Evet, oldukça farklı bir tat ama yenilmeyecek bir şey de değil. Bir anda masada bir curcuna oluyor herkes birbirinin tabağından ufak parçalar almaya başlıyor. Ben de balıksız olanların tadına bakıyorum. İçinde beğendiklerimde var beğenmediklerimde. Hepsinin harika olduğunu söyleyemem.

"Bu nasıl bir ekşi." diyor Seda yüzünü buruşturarak.

Birkaç kişi Seda'nın tabağına hamle yapıyor. Merak ettiğim için sipariş ettiği tatlı ekşi soslu dana etinden küçük bir lokma alıyorum. Aman Allah'ım içine turunç koymuşlar.

Zar zor yutuyorum. Benim tattığımı gören Selin'de gecikmeden bir lokma atıyor ağzına. Hasbinallah!

Selin pişmiş kelle gibi sırıtırken "Eee limon bu tatlım." diyor. Bozmayayım bozmayayım diyorum ama bu kız kendi kaşınıyor yani.

"Sedacım, Selin ayırt edemedi sanırsam. Limon değil turunç bu!" diyorum kendimden emin bir şekilde. Bu tadı nerede olsa tanırım ben.

"Yanılıyorsun limon! Turunç ne arar burada? Burası Antalya mı?" diyor Selin, yine ukala bir tavırla.

İstanbul'un göbeğinde Çin yemeği yemeye geliyoruz ve kız Antalya'daki turuncun yemekte olmasına şaşıyor. Allah'ım sen beni niye böyle geri zekâlı insanlarla sınıyorsun?

"Getirtmek zor olmasa gerek." diyorum gözlerimi devirerek. Masadakiler gülüyor ama Selin pes etmiyor.

"Her türlü iddiasına varım ki limon."

"Ben de her türlü iddiasına varım ki turunç." diyorum kendimi tutamayarak. Hodri meydan!

Serdar durumu ele alıyor. "Ooo! En sevdiğim şey böyle kapışmalar. İddia nesine olacak?" diyerek ortamı kızıştırıyor.

"Nesine isterse!" diyorum burnumu biraz havaya kaldırarak. Serdar, Selin'e doğru bakıyor ama o umursamazca omuz silkmekle yetiniyor.

"O zaman ben söyleyeyim. İddiayı kaybeden yemeği öder. Olur mu?" diyor.

"Elbette olur. Pilavdan dönenin kaşığı kırılsın Serdarcım." diye atlıyorum içimden kıs kıs gülerek. Kendimden bu kadar emin olmasam götüm yemez tabii böyle demeye. Ah Zeynep ah bazen çok acımasız oluyorsun!

Selin de eli mahkûm "Bence de olur." diyerek kabul ediyor iddiayı.

"O zaman iddia kabul edilmiştir." diyor tüm masa bir ağızdan.

Serdar garsonu çağırıyor ve malum soruyu soruyor.

"Bu yemeğin içerisinde limon mu var yoksa turunç mu?"

"Turunç var efendim. Şefimizin özel tercihi." diyor garson.

Garsondan gelen cevap ile içimde tuttuğum kahkahaları serbest bırakıyorum. Selin önce pembeleşiyor ardından kızarıp sonra mora dönerken ben hala gülüyorum. Evet yemekler yönünden doymamış olabilirim ama bu kızdan aldığım gıdayla oldukça doydum şu an.

"Ne oldu Selin?" diyorum dudaklarımı uzata uzata konuşup, onu taklit ederken.

"Öf! Ben gidiyorum. Hesap lütfen." diyor garsona sinirli bir şekilde.

Serdar garsonun ardından bağırıyor. "Tüm masanın hesabı Selin Hanım'a lütfen."

Kim bilir ne kadar ödeyecek? Bir an için üzülsem de bu üzüntü çok sürmüyor. Oh olsun ona! Öyle her şeyi ben bilirim diye gezinmez artık ortalıkta.

Yemekten sonra eve dönerken kendi kendime düşünüyorum. Vay be! Ben artık İstanbul'dayım. İstediğim okuldayım. Arkadaşlarımla - her ne kadar hepsi tam anlamıyla arkadaş olmasa da - yemeğe çıkıyorum. Resmen yenileniyorum. Bir de Sarp olayını açıklığa kavuşturursam değmeyin keyfime valla.

Sahi Sarp işini ne yapacağım ben? Bunca zamandır hala hamle yapmadım. Saatime bakıyorum. Neredeyse beşe geliyor. Bugün için artık geç ama yarın okul çıkışı onu arayacağım. Bundan oldukça eminim. Artık zamanı geldi de geçiyor bile.

Eve gelince soteleri buzdolabına koyuyorum. Bu sırada kapı çalınıyor. Kapıyı açtığımda zayıflıktan elmacık kemikleri derisinden fırlayacak gibi duran, gözaltları mosmor, saçı sakalı birbirine girmiş bir zombiyle karşılaşıyorum.

"Merhaba Zeynep." diyerek içeri dalıyor ve direkt salona geçip koltuğa yatıyor. Sızmadan önceki son sözleri "İki saat sonra setim var. Beni uyandır." oluyor.

Alp'in bu haline acıyarak gülümsüyorum. Sette çok yoğun çalışıyor. Özellikle geceleri yapılan dış çekimler onu epey zorluyor. Bizim eve yakın olan setlerde, mola verildiklerinde uyumak için buraya geliyor. Sonra tekrar sete gidiyor ve kim bilir ne zaman çıkıyor. Derya'nın demesine göre bazen günde on yedi – on sekiz saat çalıştıkları oluyormuş. Zaten Alp'in görüntüsü de bunu doğruluyor.

Derya'nın odasından battaniye alıp üzerini örtüyorum. Salonun ışığını ve kapısını kapatıp odama geçiyorum. Bilgisayar başına oturup bitirme projem üzerinde çalışmaya başlıyorum. Bir yandan da kendi halime sırıtıyorum. Eskiden yumurta kapıya dayanmadan ders çalışmayan ben şimdi proje teslimine aylar varken hevesle oturup araştırma yapıyorum. Demek ki insan istediği bölümü okuyup, istediği işi yapınca böyle oluyormuş.

"Zeynep! Ben geldim."

Derse kendimi kaptırmışken Derya'nın sesiyle irkiliyorum ve o an aklıma Alp geliyor. Hii! Çocuğu uyandırmayı unuttum! Aceleyle saatime bakıyorum. Neyse ki daha vakit var. Derin bir nefes alıyorum. Oh be!

Odamdan çıkıp koridora geçerken "Sevgilin geldi hemşire..." diye lafa giriyorum ama lafım yarım kalıyor. Salonun açılan kapısından, üzerindeki montu bile çıkarmadan Alp'in yanına yatıp sarılmış olan Derya'yı görünce gülümsüyorum.

Usulca salona girip "Yarım saat sonra uyanması gerek. Sete gidecekmiş. Ben yemek ısıtıyorum. Birazdan gelin olur mu?" diyorum fısıltıyla.

"Sağ ol Zeynep." diyor Derya başını Alp'in göğsünden kaldırarak. Sonra tekrar yerine yatıyor.

İçim bir tuhaf oluyor onları böyle görünce. Elimde büyüdü sayılır bunların sevdaları. Ah yavrularım benim hiç bu kadar hasret kalmamışlardı birbirlerine. Derya'nın nöbetleri, Alp'in dış gece çekimleri derken ayrı düştüler iyice. Mutfağa girip yemekleri ısıtayım da yiğidimiz, aslanımız, Alp'imiz güzelce doyursun karnını.

Masayı hazırladığım sırada birbirine sarılmış halde Derya ve Alp mutfağa giriyor.

"Uyuyabildin mi?" diye soruyorum Alp'e. Esneyerek kafasını evet anlamında sallıyor.

"Harika kokuyor Zeynep. Kurt gibi açım." diyor Derya. Üzerinde hala montu var.

"Önce şu montu çıkarsan diyorum. Havale geçireceksin yoksa." diyorum gülerek. O da Alp de gülüyor.

"Ay ben aşkımı görmüşüm ne yaptığımı biliyor muyum kız?" diyor montu çıkarıp kapının koluna asarken.

"Görüyorsun Zeynep çok seviliyorum." diyor Alp sırıtarak. Bir yandan da hızlı hızlı yemeğini yiyor.

"Eh öyle görülüyor. Hem sevgili olarak hem dost olarak seviliyorsun Alpcim." diyorum kendime de pay biçerek. Uzanıp yanağımdan bir makas alıyor.

"Bilmukabele efendim." diyor sevimli bir şekilde.

"Alp, biz ne zaman doğru düzgün vakit geçireceğiz?" diye soruyor Derya. Dudaklarını mutsuzlukla sarkıtmış durumda. Bu demek ki her an arıza çıkarabilir.

"Hayatım kesin değil ama repo günüm yakındır herhalde. O gün senin de nöbetin olmazsa sabahtan akşama kadar dibimden ayırmayacağım seni." diyerek göz kırpıyor.

Oh! Oh! Hayırlı işler bol cilveleşmeler efendim. Ben çıkayım isterseniz. Yani olan var olmayan var. Benim gibi durumunun ne olduğu belli olmayan var. Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken Derya tekrar siteme başlıyor.

"Ama geçende böyle demiştin sonra yine iş çıkmıştı."

"Aşkım benim sana gelemediğim gün bil ki dış geceye çıktığım gündür." diyor Alp ve Derya'yı öpücük yağmuruna tutup masadan kalkıyor.

"Kaç bakalım Alp kaç. Repoda da ben kaçacağım haberin olsun." diyor Derya.

Derya'da az değil ha laflara bak. Ben bu lafların kulağından tutup her yere çekerim valla. Tabii sadece iç sesim konuşsun dursun. Dışarıdan bakıldığında sakince yemeğini yiyip arkadaşlarını izleyen bir Zeynep görünüyor ne de olsa.

"Repoda sana bunu hatırlatacağım canım." diyor Alp. Sonra bana dönüp "Eline sağlık şefim yine harikaydı." deyip elime bir öpücük konduruyor ve set ortamlarına geri dönüyor.

Yeni hayatım hiç de fena gitmiyor. Benim keyfim yerinde. Alp ve Derya'nın keyfîde repo günü yerine gelecek. Daha ne olsun?

3.BÖLÜM - ''En Kötü Gün Adayı''

Dersten çıktıktan sonra yola koyuluyorum. Bugün kendime verdiğim sözü tutup Sarp'ın karşısına çıkma günü. Elimde, zamanında bana gönderdiği kargolarda yer alan adresle saatlerdir sokakları dolaşıyorum ama yok, adresi bulamıyorum. Yön duygusundan yoksun olarak yaratılmışım. Üstüne bir de İstanbul'u bilmeyince böyle dolap beygiri gibi dönüp duruyorum işte.

Birkaç kişiye adresi göstersem de sonuç işe yaramıyor. Bilmem kaçıncı marketten bilmem kaçıncı sağa dönüşüm ama bir yere varamıyorum. Paraya kıyıp taksiye de binmiyorum. Adam bilmediğimi anlarsa dolaştırır beni. Onun yerine kendi kendime

dolanmak daha mantıklı geliyor. Ama neyse ki inadım çok sürmüyor. İki saatlik aranmalarım bir sonuç vermeyince bir taksi durağına yanaşıyorum.

"Affedersiniz! Ben bu adresi arıyordum da, yardımcı olur musunuz?" diyorum orta yaşlı taksi şoförüne.

Adam boynunda asılı duran gözlüklerini gözüne takıp yanıma yanaşıyor ve kağıdı elimden alıp uzun uzun okuyor. Sonra etrafına bakınıp çenesini kaşıyor. Ben de pür dikkat adamı izliyorum.

"Kızım şimdi buraya fazla uzak bir yer değil ama oldukça çok ara sokak var. Nasıl tarif etsem ki sana? Öncelikle bir arka sokağa geçmelisin. Orada uzunca bir yokuş var. O yokuşu çıkmaya başlayacaksın. Bir ilkokul var. Görürsün zaten yol üstünde. Onun arasından sola döneceksin. Orada dört yol ağzı var. Sen direkt karşıya geçip devam edeceksin..." diye devam ediyor ama benim devreler çoktan yanmış durumda. Zaten saatlerdir dolanmaktan soğukta içime işlemiş. Gözümü karartıp kıyıyorum paraya.

"Bu böyle olmayacak. En iyisi siz götürün beni." diyorum. Adam başını aşağı yukarı sallayıp şoför koltuğuna otururken ben de arka koltukta yerimi alıyorum.

Her saniye Sarp'a daha fazla yaklaştığımı bilmek heyecandan midemin bulanmasına neden oluyor. Acaba beni görünce ne tepki verecek? Kafamın içi birçok olası karşılaşma anıyla çalkalanıyor.

İlkinde beni görür görmez kucaklayan bir Sarp var. Sanki yıllar önce ayrılan biz değilmişiz ve hep bu anı beklemişçesine fazlasıyla mutlu. Kafamı iki yana sallıyorum. Bu hiç gerçek bir görüntü değil. Böyle bir şey olmasını ne kadar istesem de aradan geçen yılların onu bu kadar iyimser bırakmadığına eminim.

Kafamdan geçen diğer düşüncede ise Sarp kapıyı açıyor. Beni karşısında gördüğü an kapıyı hızla yüzüme kapıyor. Bu olasılık karnıma yumruk yemişim gibi hissetmeme neden oluyor. Gözlerim yavaş yavaş dolmaya başlarken arabanın yavaşladığını hissediyorum.

"Geldik kızım. Verdiğin adres tam olarak burası." diyor adam.

Hızlıca gösterdiği binaya göz atıyorum. Sonra taksi parasını ödeyip arabadan iniyorum. Kapıya gidip zile basmak için kendimi yeterince güçlü hissedemiyorum. Bu yüzden binanın karşısında aşağı yukarı yarım saat kadar dikiliyorum. Artık orada öylece dikilmem dikkat çekici bir hal almaya başlayınca kapıya doğru gidiyorum.

Kalbim heyecan ve korkudan deli gibi atıyor. Üçüncü katın zilini titreyen parmaklarımla

çalıyorum. Birkaç derin nefeslik zamandan sonra otomatiğin sesiyle kapı açılıyor. Merdivenlerden çıkmaya başlıyorum ama her an dizlerimin bağı çözülebilir ve kendimi yerde bulabilirim. Üçüncü kata ulaştığımda kapıda ilkokul çağında bir oğlan çocuğu görüp şaşırıyorum. Oğlanda bana şaşkın şaşkın bakıyor. Acaba yanlış mı geldim? Bu oğlan kim?

"Şey... Ben birisine bakmıştım ama..." diye konuşmaya başlıyorum.

Bu sırada içeriden bir ses "Kim gelmiş oğlum." diye sesleniyor.

"Tanımıyorum. Bir abla var." diye cevaplıyor oğlan.

Birkaç saniye içerisinde kapıya otuzlu yaşlarında bir kadın geliyor. Beni görünce baştan aşağı süzüp "Buyurun kime bakmıştınız?" diye soruyor.

"Rahatsız ettim kusura bakmayın. Ben birini arıyordum. Adı Sarp Sönmez. Burada oturuyordu." diyorum usulca.

"Biz iki yıldır burada oturuyoruz. Sarp adında birinden haberim yok." diyor kadın oğlunun saçlarını okşarken.

Her an düşüp bayılabilirim. Sarp burada değil miydi? Taşınmış mıydı? Aklıma fotoğraf geliyor. Cüzdanımdan Sarp'ın fotoğrafını çıkartıp kadına uzatıyorum.

"Belki görünce hatırlarsınız." diyorum. Sesim çaresizlikle çıkıyor.

Kadın fotoğrafa bakıp başını iki yana sallıyor. "Hayır ben bu çocuğu ilk kez görüyorum. Belki bizden önceki kiracıdır."

Derin bir of çekiyorum. Her an ağlayabilirim. Kadın halime acımış olacak ki "Karşı komşuya sorun isterseniz. O bu apartmanın en eski oturanlarından. Biliyorsa o biliyordur." diyor.

İçimde küçük bir umut ışığı yanıyor. Kadına teşekkür edip karşı kapıyı çalıyorum. Açılmayınca birkaç kez daha çalıyorum. İçeriden ince bir kadın sesi geliyor.

"Geliyorum. Sabırlı olun. Geliyorum."

Birkaç dakika sonra kapı açıldığında bastonuna yaslanmış, kısa boylu, bembeyaz saçlı bir kadın benim yüzüme aksi bir ifadeyle bakıyor.

"Siz gençler niye bu kadar acelecisiniz?" diye beni azarlıyor.

"Kusura bakmayın. Birini arıyorum da o yüzden biraz telaşlıyım." diyorum mahcup bir

ifadeyle.

"İçeri gel bakayım. Ben ayakta uzun süre duramıyorum." diyor ve gelmemi beklemeden bastonuna tutunarak içeri geçiyor.

Tabii ben de bilgi almak umuduyla peşinden içeri giriyorum. Yaşlı teyzeyi takip ederek salona geçiyorum. Oldukça eskimiş eşyalarla dolu bu oda buram buram yaşanmışlık kokuyor. Duvarlar irili ufaklı onlarca fotoğrafla dolu.

"Etrafı incelemen bittiyse söyle bakalım, kimi arıyorsun?" diyor beni bastonunun ucuyla dürterek.

Utanıp kendimi toparlıyorum hemen. Elimdeki fotoğrafı teyzeye uzatıyorum. Kadında eliyle fiskos sehpasının üzerinde duran gözlüğünü işaret ediyor. Alıp, uzatıyorum. Gözlüğü takıp fotoğrafa dikkatle bakmaya başlıyor. Ben de konuşmaya başlıyorum.

"Adı Sarp. Karşı dairenizde oturuyor. Yani oturuyormuş. Karşı komşunuz size sormamı söyledi. Siz her şeyi bilirmişsiniz."

Kadın bir fotoğrafa bir bana bakıp duruyor. Saniyeler geçtikçe içimdeki merak daha da körükleniyor.

"Sen o'sun değil mi?" diyor ve sonra gözlerini yumup bir şeyler düşünmeye başlıyor. Hala gözleri kapalıyken konuşmaya tekrar başlıyor. "Zühre miydi? Zehra mıydı?..."

"Zeynep." diyorum neredeyse fısıltıyla. Kadın bir anda gözlerini açıyor.

"Hah! Sen Zeynep'sin. Bildim bildim." diyor başını ileri geri sallarken.

Her an kalp sektesinden gidebilirim. Heyecandan dilip damağım kurudu resmen. Kadın Sarp'ı tanıyor olmalı, beni bile bildiğine göre.

"Siz Sarp'ı tanıyorsunuz. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Tanıyorum elbette. Benim karşı dairemde oturdu. Sadece Sarp yoktu ama bunlar üç oğlan birlikte yaşıyordu."

Ben de evet anlamında deli gibi kafamı sallıyorum. Hadi Zeynep konuştur kadını.

"Taşınmışlar. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Çok hayırsız bunlar çok. Seni hep görmeye geleceğiz Mukaddes Teyze dediler ama gittikten sonra bir daha hiç arayıp sormadılar. O iki deli fişeği anlarımda seninkinden hiç beklemezdim kızım." diyor adını az önce öğrendiğim Mukaddes Teyze.

"Mukaddes teyzeciğim sana söylediler mi nereye gideceklerini?" diye soruyorum ısrarla.

"Bu Sarp ne çok gelip gitti senin yanına kızım. Yine nereye gidiyorsun oğlum diye sorardım da senin fotoğrafını gösterip 'Gelinini görmeye gidiyorum.' derdi bana. Niye ayrıldınız? Ay bu Sarp ne çok dağıttı senden ayrıldıktan sonra."

Söyledikleri kalbimi delip geçiyor. Demek o da kötü olmuştu ayrıldıktan sonra. Ah canım benim ya... Şimdi onu bulursam iyi şeyler olacağına dair bir his vardı içimde.

"Benim onu bulmam lazım Mukaddes teyze. Bak bulayım her şey çok güzel olacak." diyorum gözlerim dolmaya başlarken.

"Bul tabii kızım bul." diyor hafif hafif sallayarak.

"Nereye taşındığını biliyor musun teyzeciğim?" diye tekrardan soruyorum.

"Taşındı gitti onlar üç yıl önce kızım."

İçimdeki duygu karmaşasına bir de Mukaddes teyzenin benden bağımsız ilerleyen konuşması ekleniyor. Valla hiç iyi değilim şu an. Son bir kez daha üstüne basa basa soruyorum.

"Mukaddes teyzeciğim, sen Sarp'ın nereye taşındığını biliyor musun? Hadi güzel teyzeciğim söyle bana. Nereye taşındı Sarp?"

Mukaddes teyze yüzüme aksi bir ifadeyle bakıp "Bilmiyorum." diyor sadece.

"Emin misin?" diye son bir umutla soruyorum.

"El kadar çocuk kalkmış bana hesap soruyor. Seni bile hatırladım ben, onu mu hatırlamayacağım." diye hem azarlıyor hem de bastonuyla bacağımı dürtüklüyor.

"Tamam teyzeciğim bir şey demiyorum." deyip yavaş yavaş kalkıyorum koltuktan. Ne bu adresten ne de Sarp'tan bir şey çıkmayacak belli ki.

"Siz gençler hep böylesiniz. İstediğinizi alınca hemen çekip gidiyorsunuz. Bizim zamanımızda böyle miydi? Hep saygı duyulurdu büyüğe." diye söyleniyor Mukaddes teyze.

"Benim şimdi gidip Sarp'ı bulmam lazım teyzeciğim. Onu bulunca söz birlikte geleceğiz ziyaretinize." diyorum. Bir yandan da hiç tanımadığım bu kadının gönlünü almak için elini öpüp başıma koyuyorum. Belli ki taktiğim işe yarıyor.

"O zaman bekliyorum sizi kızım. Eğer gelmezseniz bileceğim ki birbirinize kavuşamamışsınız."

Başımı tamam anlamında sallayıp Mukaddes teyzenin evinden çıkıyorum. Açık havada derin derin nefes alarak sahile doğru yürümeye başlıyorum. Neredesin be Sarp? Nasıl bulacağım ben seni?

Sahilde otururken aklıma okul geliyor. Evet ya Sarp'ı evinde bulacağıma o kadar emindim ki okulu hiç aklıma gelmemişti. Telefondan internete girip okulun öğrenci işleri numarasını buluyorum ve vakit kaybetmeden arıyorum. Bugün Sarp'a ulaşmakta kararlıyım. Telefon birkaç çalmadan sonra açılıyor.

"İstanbul Üniversitesi." diyor kendinden bezmiş bir erkek sesi.

"İyi günler. Ben bir öğrenciniz hakkında bilgi alacaktım. Adı Sarp Sönmez." diyorum.

"Hangi bölümde okuyor?" diye soruyor adam.

"Hukuk."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Önemli bir konu var. Kendisine ulaşmam lazım ama ev adresi değişmiş."

"Telefonla ulaşmayı denediniz mi?" diye soruyor adam.

Tabii ki denedim! İlk işim telefonla aramaktı zaten ama onu da değiştirmiş.

"Ulaşamadım." diyorum.

"Bizim adres verme yetkimiz yok hanımefendi." diye geveliyor adam.

Hayda! Adrese ulaşmam lazım.

"Bakın çok önemli. Ölüm kalım meselesi. Sarp'a mutlaka ulaşmam lazım." diyorum ağlamaklı bir sesle. Bu iş bugün açıklığa kavuşsun yoksa benim kalbim daha fazla dayanamayacak.

"Bir saniye." diyor adam. Belli ki perişanlığıma acıdı. En sonunda bana adresi söylüyor ama verdiği adres elimdeki adresle aynı çıkıyor. Şaka bu değil mi?

"O adres bende de var ama orada değil. İkinci bir adres var mı elinizde?" diye soruyorum.

"Başka adres yok. Sarp Sönmez zaten okulumuzdan mezun olmuş. Bize kayıtlı olan

adresi de bu."

"Teşekkür ederim." deyip telefonu kapatıyorum.

Bütün gün yaşadığım duygu yoğunluğu ile artık taşma noktasına geliyorum ve ağlamaya başlıyorum. Etrafımdaki insanların bakışlarına aldırış etmeden hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. İyi veya kötü her ihtimali düşünmüştüm ama böyle karşımda muhatap bulamayacağım bir durumu hiç hesaba katmamıştım. Bu yüzdende kendimi yıkılmış, bazı şeyler için çok geç kalmış hissediyorum.

Sakinleşene kadar sahilde oturuyorum. Ağlamam artık hıçkırıktan ziyade ara sıra süzülen damlalara dönüşüyor. Çantamın derinliklerinden telefonumun sesi geliyor. Umursamıyorum, şu an konuşacak halde değilim. Tam sustu derken bir kez daha çalmaya başlayınca merak edip bakıyorum. Derya arıyor.

"Efendim." diyorum ağlamaktan boğuklaşmış sesimle.

"Kırmızı alarm Zeynep! Hemen eve gel." diyor sesi perişan halde.

Sesi beni korkutuyor. "Ne? Ne oldu be?" diye soruyorum.

"Ya Zeynep bizim tuvalet taşmış! Evi bok götürüyor kızım. Ben bayılıp bu pisliğin içinde can vermeden yetiş gözünü seveyim hadi."

Söyledikleriyle gözümün önüne gelen manzara yüzünden midem altüst oluyor. Ay yıldım valla yıldım bu evden. Böceğiydi, pisliğiydi bitmiyor.

"Tamam, geliyorum birazdan. Bırak gelince birlikte yaparız." diyorum ağladığım için kendini her an salmaya müsait burnumu çekerek.

"Ağlıyor musun sen?" diye soruyor hemen. Aman gözünden de kaçmasın hiçbir şey.

"Gelince konuşuruz. Hadi geliyorum ben." diyerek geçiştiriyorum ve telefonu kapıyorum.

Apar topar eve gidiyorum. Apartmanda alt kata inmeden daha girişte beni kesif bir koku karşılıyor. Evin kapısı koku çıksın diye sonuna kadar açık. Karşılaşacağım manzaraya kendimi hazırlayarak içeri giriyorum. Tuvaletin kapısı kapalı. Belli ki Derya beni beklemeden işe girişmiş.

"Ben geldim hemşire." diye sesleniyorum Derya'ya ve kokuyu biraz kesebilmek adına elimle burnumu kapatıyorum.

Tuvaletin kapısı açılıyor. Ağzını yüzünü tülbentle bağlamış Derya isyan eden gözleriyle

karşımda dikiliyor. Ayaklarındaki poşetler ve elindeki eldivenlerden damlayan... Yok devam edemeyeceğim.

"Neden Zeynep? Neden her şey bizim evin başına geliyor? Birinin günahını mı aldık kızım? Şu içerdeki manzaranın başka açıklaması olabilir mi?" diyor eliyle tuvaleti işaret ederken.

Tırsarak başımı tuvalete çeviriyorum. Üç numaradaki bankacıdan, yedi numaradaki tombik teyzeye kadar herkes meydanda. Şiddetli bir kusma dürtüsüyle öğürüyorum.

"Yatağımın üstüne sana da tülbent çıkardım. Zırhını kuşan da gel. Hadi dostum! Ha gayret Zeynep'im." diyor bana gaz vererek.

"Ben gelmeden girme oraya tekrar. Valla düşer bayılırsın girme sakın!" diyorum odaya geçmeden önce.

Derya'nın benim için çıkardığı tülbendi tıpkı onun gibi sadece gözlerimi açıkta bırakacak şekilde başıma doluyorum ve savaş alanına dönüyorum. Eldivenleri takıyorum. Paçalarımı sıyırıp ayaklarıma da poşetleri bağlıyorum. Sonra bok yığınına ilk adımı atıyorum.

"Kesin kusacağım hemşire." diyorum öğürürken. Derya elindeki pompayla tuvaleti açmak için çabalıyor. Ben de faraşla yerdeki pislikleri poşete dolduruyorum.

"Sen gelene kadar ben üç dört defa kusmuş olabilirim." diyor acıklı bir sesle.

"Bugün hayatımın en kötü günü olmaya aday." diyorum ağlamamak için kendimi tutarak. Bileğimize kadar boka batmışız. Ben ağlamayım da kim ağlasın ki?

Uzun saatler sonunda tuvaleti kullanılabilir duruma getiriyoruz ama o lanet koku kolay kolay çıkmayacak gibi. İşimiz bitince önce Derya yıkanıyor ardından ben giriyorum banyoya. Kırklanmak deyimini baya baya gerçekleştiriyorum. Kendimi sabun köpüklerinde boğsam da bu koku çıkmayacak gibi geliyor.

Banyodan çıktıktan sonra salona Derya'nın yanına geçiyorum. Saat gece yarısını çoktan geçmiş. İkimizde bitap bir haldeyiz. Başımdaki havluyu açıp saçlarımı taramaya başlıyorum ama Derya bana engel oluyor.

"Gel ben yapayım." diyor. Koltuğun kenarına oturup bacaklarını iki yanına açıyor. Ben de kuzu gibi gidip önüne oturuyorum. Yavaş yavaş saçlarımı taramaya başlıyor.

"Bugün neden ağladın Zeynep?" diye soruyor usulca.

Tabii ki unutmamıştı. Tabii ki neler olduğunu merak ediyordu. Kaçmanın manası yoktu.

"Sarp'ın evine gittim."

"Ne! Ne yaptı sana? Niye ağlattı?" diyor saçımı taramayı bırakarak.

"Sakin ol. Bir şey yapmadı çünkü gittiğim adresten taşınmış." diyorum ağlamamak için gözlerimi tavana dikerken. Allah'tan Derya'ya arkam dönük de bu halimi görmüyor.

Saçlarımı taramaya tekrar başladığı sırada "Şu olanları baştan anlatsana kuzum." diyor.

Derin bir nefes alıyorum ve çaktırmadan gözyaşlarımı siliyorum. Sesimin düzgün çıkmasına çabalayarak konuşmaya başlıyorum.

"Okuldan sonra elimdeki adresi aramaya koyuldum. Baya zor oldu ama sonunda evi buldum. Kapıyı küçük bir oğlan açtı. Sonra oğlanın annesi çıktı. İki yıldır orada oturuyorlarmış. Ne Sarp adında birini tanıyorlar ne de nerede olduğundan haberleri var." diyorum ve durup birkaç nefes alıyorum. Derya'da çıt çıkarmadan devam etmemi bekliyor.

"Beni karşı komşusuna yönlendirdi. Kadın apartmanın en eski sakinlerindenmiş. Kadınla konuştum. Sarp'ı tanıyor. Hatta beni bile tanıyor." diyorum

"Nasıl yani?" diyor Derya.

"Fotoğrafımı göstermiş. Gelinin demiş benim için." diyorum sesim titreyerek.

Derya omzumdan sıkıca sarılıp yanağıma bir öpücük bırakıyor. Ben de omzumdaki elini tutup sıkıyorum.

"İşte kadına sordum. Böyle böyle bir durum var. Benim Sarp'ı bulmam lazım. Nerede olduğunu biliyor musunuz dedim. Kadın uzun bir süre sorularıma cevap vermeyerek beni epey zorladı ama sonunda öğrendim ki kadın da hiçbir şey bilmiyor. Anlayacağın hemşirem sıfıra sıfır elde var sıfır."

Bugün olanları tek parça halinde anlatabilmeme şaşırıyorum. Anlatmak yaşamaktan daha kolaymış.

"Zeynep."

"Hı..."

"Belki de bu evrenin sana artık Sarp'ı aramaktan vazgeç deme şeklidir." diyor vereceğim tepkiden çekinerek. Kollarından çıkıp karşısına oturuyorum. Dizlerimi de

kendime çekiyorum.

"Belki de haklısın. Belki de artık bırakmalıyım. Hem Sarp onu bulmamı isteseydi bir şeyler yapardı, değil mi Derya?" diyorum.

"Evet güzelim." diyor bana şefkatle bakarak.

"Artık Sarp yok.'' diyorum başımı iki yana sallayarak. Derya'da beni taklit ederek başını iki yana sallıyor ve "Yok." diyor.

Daha fazla Sarp konusunda konuşmak istemiyorum. Konuyu değiştirmek adına ev mevzusunu açıyorum. "Ev bize baya problem çıkarmaya başladı."

"Ne yapacağız hiç bilmiyorum. Yapılacak en mantıklı şey yeni bir eve çıkmak ama bu şartlarda mümkün değil." diyor boynunu bükerek.

Kalkıp odamdaki para kutumu salona getiriyorum. Eskişehir'de çalıştığım bir yılda biriktirdiğim paranın hepsi bu. Daha doğru ondan arta kalanlar.

"Burada tüm birikimim var hemşire." diyorum paraları koltuğa boca ederken. Derya'da kendisinde olanları ortaya döküyor.

"İkimizi toplasan doğru düzgün bir evde anca iki-üç ay yaşayabiliriz." diyor Derya.

"Benim iş bulmam lazım hemşire.'' diyorum bir anda deli dürtmüş gibi.

"Eee okul?"

"Part time bir şeyler vardır elbette. Ben Mürşit Şef'le bir konuşayım." diyorum.

"Zor olacak senin için."

"Aslında bu son olanlardan sonra bence deli gibi çalışmamın bana çok faydası olacak. Düşünmeye fırsatım olmazsa daha kolay geçer." diyorum omuzlarımı silkerek.

"Bu konuda haklısın canım. Bir dene bakalım, olmadı bırakırsın. Hiçbir şey için kendini zorunda hissetme." diyor gülümseyerek.

"Şöyle insancıl şartlarda yaşamak için ne iş olsa yaparım hemşire. Yeter ki demin ki manzarayla bir daha karşılaşmayayım."

****

Mürşit Şef'e iş aradığımı söyleyeli neredeyse iki hafta olacak. Henüz düzenli bir işim olmasa da okula bağlı bir restoran olan Okulun Mutfağı'nda çalışıyorum ara sıra. Bugünde onlardan biri. Dersten çıktıktan sonra kendimi açık bir mutfağı olan restorana atıyorum. Siparişleri yetiştirmek için hızlı hızlı çalışıyorum.

Gözüm restoranda yemek yiyen müşterilerde, aklım ise evde. Son olaylardan sonra bir taşkın vakası daha yaşadığımızdan düşünmeden edemiyorum. Acaba herhangi bir hareketlilik var mı? Üçüncü bir taşkını ne benim ne de Derya'nın bünyesi kaldırabilir. Artık eve giderken tırsa tırsa gidiyorum, kötü bir manzarayla karşılaşma korkusu yüzünden.

"Zeynep ona balzamik konulacaktı." diyor Seda elimdeki mayonezi kapıp beni dönülmez bir hatadan kurtarırken. Yüzüme kaşlarını çatarak bakıyor, halimi onaylamadığı belli. "İyi misin?" diye soruyor endişeyle.

"Aklım evde ama toparlayacağım. Sorun yok. Kontrol ben de." diyorum gülümsemeye çalışarak. Cevap vermeden yanımdan gidiyor.

Bir anda altı porsiyon füme somon siparişi geliyor. Aman ne güzel! Bu sırada Mürşit Şef'te mutfağa geliyor. Seda bir şeyler mi yetiştirdi acaba diye tırsmıyor değilim.

Şef beni işaret ederek "Füme somonlar sende." diyor.

"Ama şefim ben daha derste bile görmedim bu reçeteyi." diyorum panikle.

"Reçete bakımında sınıftan ileri olduğuna eminim. Sen yaparsın, hadi göster kendini." diyor başparmağını havaya kaldırıp beni yüreklendirirken.

Yaparım tabii ne olacak. Alt tarafı füme somon! Atla deve değil, değil mi? Gerildim valla.

İncecik kesilmiş balıkları tabağa daire şeklinde diziyorum. Tabağın üzerini cam fanusla kapatıyorum. Bu sırada mutfağın önünden geçenler beni rahatlıkla izleyebiliyor. Bu da daha fazla gerilmeme neden oluyor.

Fümeleme işlemini yapmak için elime tutuşturulan tabancaya bakıyorum bir an. Teorik olarak nasıl yapılacağını kitapta okumuş olmama rağmen pratikte hiç kullanmadığım bir alet. Tezgahın altında duran kutudan bir avuç talaş alıp kitapta gösterildiği gibi tabancanın içine dolduruyorum. Ardından da çakmakla talaşı tutuşturuyorum.

Bu sırada tabancanın ucundan sallanan ve duman salan boruyu zapt edemiyorum.

Mutfak kısmından restoran bölümüne doğru kaçan boruyu kaldırırken tam karşımda duran müşteriyi bir anda duman içinde bırakıyorum. Utançla kıpkırmızı olurken en başından beri yapmam gerekeni yapıp, boruyu tutup somonların üzerine kapattığım fanusun içine tıkıyorum.

Dumana boğduğum adam öksürürken, yanındakiler dumanı eliyle savuşturuyor.

"Özür dilerim beyefendi." diyorum mahcup bir ifadeyle dumanı savuşturmaya çalışırken ama adam benimle pek ilgilenmiyor doğrusu.

Dumanlar iyice dağılınca az önce neredeyse boğduğum kumral adamı ve yanındakileri daha net görüyorum. Yüzü biraz hırpalanmış, sağ kaşında küçük bir bandajı ve dudağının kenarında bir yarası var. Yazık, ne olmuş ki ona böyle? Kavga mı etmiş, kaza mı geçirmiş? Aman sana ne be Zeynep elin adamından!

Adamın yanındaki esmer adama takılıyor gözüm. Maşallah adamda öyle bir saç var ki eğer şampuan markası olsaydım reklamlarımda sadece bu adamı oynatırdım. Boğduğum adamın diğer tarafındaki sarışın kızsa, benim yemekten ve dumandan kızarmış halimin karşısında ışıl ışıl parlıyor.

Birkaç saniyelik incelemem sırasında kendi aralarında akıcı bir şekilde İngilizce konuştuklarını fark ediyorum. Demek ki yabancılar. Bu seferde sınırlı İngilizcemle "I am so sorry." diyorum.

Boğduğum adam bana dönüp İngilizce bir şeyler söylüyor. Ne güzel konuşuyor ama benim ne söylediğine dair hiçbir fikrim yok. Ellerimi göğüs hizamda kaldırıp panikle sallıyorum.

"Pardon, İngilizcem o kadardı. Şey... Anlamıyorum... I am sorry... I am sorry." diyorum ne yapacağımı bilemeyerek. Herhâlde dışarıdan tam bir aptal gibi görünüyorumdur.

Sarışın kadınla güzel saçlı adam aynı anda gülmeye başlıyor. Boğduğum adamsa rengini seçemediğim gözlerini yüzüme dikip bana gülümsüyor. Dudağının kenarındaki kabuk bağlamış yarası gülümsemesiyle gamzesine doğru kıvrılıyor. Ben onun gülümsemesine suçlu suçlu bakarken mutfağın önünden çekiliyorlar. Aynı anda Seda yanımda bitiyor.

"Ne yapıyorsun Zeynep? Şef seni öldürecek. Adamı talaş dumanıyla boğacaktın." diyor telaşla.

"Eee ben şefe dedim ama. Daha derste bile görmedik füme somonun yapılışını. Israr etmeyin yapamam dedim ama beni dinlemedi." diyorum omuz silkerek.

"Onu bunu bilmem. Bak manzara ortada. Kendini fırçaya hazırlasan iyi olur." diyor

parmağıyla bir yeri işaret ederken.

Gösterdiği yere baktığımda Mürşit Şef'in az önceki adamla hararetle bir şeyler konuştuğunu görüyorum. İşte şimdi sıçtın kızım! Kafasını kuma gömen devekuşları gibi panikle tezgaha eğiliyorum. Kitapta yazanlardan aklımda kaldığı kadarıyla aşamaları takip ederek somonu hazırlıyorum. Umarım tadı füme somona benziyordur. Balık olduğu için tadamıyorum. Sevabına biri şunun tadına baksın, olmuş mu? Ben panik halindeyken bir anda Mürşit Şef ellerini göğsünde birleştirmiş bir şekilde yanımda bitiyor.

"Zeynep!" diyor otoriter bir sesle. Ruhumu yavaş yavaş teslim ederken "Şefim!" diyorum.

"Ne yaptın sen az önce?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak.

"Kazara oldu şefim. Ben ilk defa füme tabancası kullanıyorum. Söylemiştim size." diyorum neredeyse fısıltıyla çıkan sesimle.

"Yaptıkların bunlar mı?" diye soruyor tabakları göstererek.

"Evet şefim ama yapmayı bilmediğimi size söylemiştim." diyerek kendimi aklamaya çalışıyorum.

Bu sırada Mürşit Şef yemeğin ucundan bir çatal alıp, ağzına atıyor. Birkaç saniye ağzını şaplattıktan sonra bana dönüyor.

"Kendine biraz güven olur mu? Böylece benim sana duyduğum güveni de boşa çıkarmamış olursun. Yemeğin ilk sefer için ortalamanın üzerinde. Biraz daha fümelenmeye ihtiyacı var. Sen dumanı müşterimiz yerine balıklara tutsaydın oldukça iyi bir yemek olacaktı." diyor gülümseyerek. Ben de gülümsemeye çalışıyorum ama pek başarılı olamıyorum.

"Şimdi bu tabağı alıp az önce duman altı yaptığın müşterimizin masasına götürüyorsun ve tadana kadar da masanın başından ayrılmıyorsun. Sana söyleyeceği çok önemli bir şeyi olabilir." diyor bana hızlıca göz kırparak.

"Anlamadım şefim." diyorum saf saf.

"Sonra bana teşekkür edeceksin Zeynep. Hadi tabağı al ve git." diyor elime somon tabağını tutuşturarak.

Neler olduğuna anlam veremeyerek masaya doğru ilerliyorum. Kendi aralarında konuştuklarını duyuyorum. Utancımdan göz teması kurmamaya çalışarak tabağı usulca

adamın önüne koyuyorum. Benim gelişimle masada bir sessizlik oluyor. Adam bir tabağa bir bana bakıyor.

"Bir tadalım bakalım." diyor aksanlı bir şekilde ve ben gözlerimi şaşkınlıkla açarak bakakalıyorum. Türkçe mi konuştu o? Kelimeleri yutan aksanına bakılırsa ya uzun süredir yurt dışında ya da yabancı hayranlığına kapılıp giden züppe tayfasından biri.

"Fena olmamış. İlk yapışınmış doğru mu?" diye soruyor kumral adam.

Şu an utanç ve şaşkınlık duygusuyla boğazım düğümlenmiş durumda. Sarışın kız ve saçları güzel olan esmer adam kendi aralarında gülüşüyorlar, büyük ihtimalle şaşkınlığıma. Cevap vermek için boğazımı birkaç kez temizlemem gerekiyor. En sonunda "Evet beyefendi." diyebiliyorum.

"Şefin seni çok methetti. Part time iş aradığından da bahsetti. Benim restoranımda yardımcılara ihtiyacım var. Eğer ilgilenirsen yarın bir uğra." diyor adam çarpık bir gülümsemeyle. Demek dumana boğduğum adam da şefti.

"Şey... Tabii... İlgilenirim tabii. Kusura bakmayın böyle bir şey beklemiyordum da." diyorum heyecanla. Adam ceketinin cebinden bir kart çıkartıp bana uzatıyor.

"O zaman yarın okulundan sonra seni bekliyoruz Zeynep." diyor adam bana doğru elini uzatarak. İsmimi Mürşit Şef'ten almış olmalı. Ben de hızlıca kartvizitten ismine bakıyorum ve uzattığı eli sıkarken konuşuyorum.

"Ders biter bitmez oradayım Kerem Şef."

Ben iş ararken iş bana geldi. Hem de neredeyse dumanla boğacağım adam tarafından. Allah'ım beni sevdiğini biliyordum, teşekkür ederim.

****

Oğuzların İtalya'ya gidişi, Mert ve Ellen'ın İstanbul'a gelişi derken oldukça hareketli günler geçiriyorum. İşlerden arta kalan ilk fırsatta Mert'le dövüş kulübü arayışımız başlıyor. Bazı yer altı kulüpleri bana ne kadar cazip gelse de Mert'i kırmıyorum ve işini profesyonelce yapan bir dövüş kulübüne üye oluyorum. Daha ilk günden de siftahı açıyorum. Zorlu bir mücadele oluyor açıkçası. Bunda benim neredeyse iki aydır dövüşmeyip doğru düzgün spor yapmamamım etkisi büyük. Yüzüme aldığım birkaç darbenin iyileşmesi biraz zaman alacak gibi.

"Eee attın mı enerjini?" diye soruyor Mert yüzüme kaşlarını çatarak bakarken.

"Hem de nasıl? Şimdi bebekler gibi deliksiz uyurum." diyorum gecenin karanlığında arabaya doğru ilerlerken.

Başını iki yana umutsuzca sallarken "Sen bu konuda iflah olmazsın." diyor. Onun bu haline kahkahalarla gülüyorum.

"Bak keyfim acayip yerinde. N'olur içindeki Figen Akman'ı bir kenara bırak." diyorum Mert'e göz kırparak.

"Tamam kardeşim! Bir şey demiyorum." diyor elini omzuma atarak.

Arabanın anahtarını cebimden çıkarırken "Hah şöyle işte. Ne güzel oldu şimdi." diyorum. Mert anahtarları elimden kapıp şoför kısmına geçerken 'ne oluyor?' der gibi bakıyorum yüzüne.

Bana arabanın üzerinden bir bakış atıp "İstanbul'da araba kullanmayı özledim, hadi atla." diyor.

Bu dediğini yemiş gibi yaparak yanındaki koltuğa geçiyorum. Açıkçası Mert'in kullanması iyi çünkü ben de inceden bir baş ağrısı başlamış durumda. Şerefsiz nasıl acımadan geçirdi yumruğu kaşıma! Torpido gözünü açıp ağrı kesici arıyorum ama maalesef yok. Eve kadar dayanacağım artık.

"Bana da bir ev bakmamız lazım." diyor Mert.

"Niye ya? Rahat değil misin bende?" diyorum ona bakarak.

"Yok be oğlum ondan değil. Genç adamsın sonuçta." diyor sırıtarak. Ben de sırıtıyorum. Mert Bey kardeşini her anlamda düşünüyormuş meğerse ya da kendini mi düşünüyor desem.

"Sen kendini mi düşünüyorsun yoksa? Eğer öyleyse söyle kardeşim halden anlarım." diyorum kahkaha atarak. Mert elini saçlarının arasından geçirip gülüyor.

"Eh biz de genç adamız sonuçta."

"Mert'ten nadir duyulan cümleler." diye takılıyorum.

"Takıl sen takıl kardeşim ama ben ciddiyim. Ev bakmam lazım. Yanlış anlama senin evinde kalmakla bir zorum yok. Hatta o harika yemekler göz önüne alındığında kapı dışarı çıkmamam lazım ama ben üniversiteden beri yalnız yaşamaya çok alışmışım."

Mert'in durumunu gayet iyi anlıyorum çünkü aynı şey benim içinde geçerli. Son yıllarda ben de yalnız yaşamaya son derece alışmıştım.

"Anlıyorum kardeşim. Sıkıntı yok. En güzel evi arar buluruz." diyorum omzuna vurarak.

"Belki senin evine yakın bir yer buluruz."

"O zaman tadından yenmez işte." diyorum gülerek.

Eve geldiğimizde Pia'nın karşılama seremonisiyle eğleniyoruz. Bir bana bir Mert'e doğru koşuşturuyor. Mert salona geçip koltuğa uzanırken ben de mutfak bölümüne geçip ağrı kesici bakıyorum. Dolapları biraz kurcaladıktan sonra ağrı kesici ve yatıştırıcı bir merhem buluyorum. Ağrı kesiciyi aldıktan sonra yaralarıma ilaçtan sürüp yara bantlarıyla kapatıyorum.

"İçecek bir şey ister misin?" diye soruyorum Mert'e. Başını mutfağa doğru çevirip "Sağ ol, yatacağım birazdan." diyor.

Salona geçip yanına oturuyorum. Pia'da yanıma atlıyor hemen ve tabii ki yaralarımı koklamaya başlıyor. Yalamak için hamle yapacağı sırada başımı geri çekiyorum

"Bir şey yok kızım." diyorum ona gülümseyerek. Bir yandan da yatışması için ensesini kaşıyorum. Bir süre sonra pes edip kucağıma yatıyor ve birkaç saniye içerisinde horlamaya başlıyor.

"Sen bana diyorsun içindeki Figen Akman'a dur diye ama Pia bence teyzemin, eniştemin ve birazda benim toplamımızın vücut bulmuş hali." diyor Mert.

"Hiç sorma. Bak inanmazsın ama benimle resmen konuşuyor. Bazen söylediklerime havlıyor falan. Eve geç geldiğimde azarlamaları, sonra bir şey istediğimde homurdanmaları, böyle yaralı olduğum zamanlarda endişelenmeleri. Gerçekten sizi aratmıyor."

"Pia, bir köpekten daha fazlası. Her eve lazım." diyor Mert esneyerek.

"Hadi git yat. Ben de yatacağım birazdan. Sabah erkenden Ellen gelecek. İşle ilgili birkaç konuyu konuşacağız. Sonrada benim küçük bir işim var okulda. Hem onu hallederiz hem de orada okula bağlı çok kaliteli yemekleri olan bir restoran var, hep birlikte yemeğimizi yeriz."

"Bana uyar kardeşim. Hadi iyi geceler." deyip odasına doğru gidiyor.

Ben de Pia'yı kucağıma alıp odama geliyorum. Hanımefendi horul horul uyuyor. Eve

geldik ya nasılda huzurlu. Pia'yı yatağımın ayakucundaki minderine yatırıyorum. Sonrada üzerimdekileri çıkartıp kendimi yatağa atıyorum. Başımdaki zonklamanın eşliğinde uykuya dalıyorum.

Sabah Pia'nın kulağıma vuran nefesiyle uyanıyorum.

"Kızım çekil kulağımın dibinden." diyerek onu çekeliyorum. Biraz homurdanarak yatağın boş tarafına geçip uzanıyor. Saate bakıyorum. Ellen birazdan gelir. Yataktan kalkıp kendimi duşa atıyorum. Ilık duşun altında kendime gelene kadar oyalanıyorum. Duştan çıktıktan sonra aynada yüzümü inceliyorum. Düne göre daha iyi durumdayım. Dudağımın ve kaşımın kenarında kabuk tutmaya başlayan yara dışında sarımtırak çürükler var sadece. Kaşıma tekrardan ilaç sürüp yeni bir bant yapıştırıyorum.

İçeriye geçtiğimde Mert'i kahvaltı barına oturmuş yaptığı sandviçi yerken buluyorum. Önündeki bilgisayara döktüğü ekmek kırıntılarına aldırmadan bir şeyler yazmaya başlıyor.

"Günaydın." diyorum kendime kahve doldururken.

"Günaydın." diye cevaplıyor ama dikkati bilgisayarda. Her neye bakıyorsa ona yoğunlaşmış durumda. Kahvemden birkaç yudum içiyorum. Mert'ten ses çıkmayınca merak ediyorum.

"İşle ilgili mi?"

Başını evet anlamında sallıyor. "Bir sorun mu var?" diye soruyorum bu kez. Bu seferde hayır anlamında sallıyor başını. Çok güzel! Konuşma sakın kardeşim. Anca emme basma tulumba gibi salla başını.

"Kerem benim çıkmam lazım. Yemeğe geçeceğiniz zaman haber verin buluşalım." diyor oturduğu yerden kalkarken.

"Bir sorun olmadığına emin misin?" diye soruyorum.

"Eminim kardeşim. Sadece katılmam gereken bir toplantı var. Az önce toplantı detaylarını okuyordum o yüzden cevap veremedim." diyor aceleyle.

****

Ellen'la işlerimizi hallettikten sonra Mert'le Maslak'ta buluşuyoruz. Mutfak Sanatları

Akademisi'ne bağlı Okulun Mutfağı restoranına giriyoruz. Açık mutfakta çalışan şefler dikkatimi çekiyor. İzlemek için yaklaşıyoruz.

Acemi olduğu her halinden belli olan bir şef adayı elindeki füme tabancasına ne yapacağını bilemez bir halde bakıyor. Sonra bir an için tezgahın altında kayboluyor. Ne yaptığını merak ettiğimden mutfağa daha da yaklaşıyorum. Tam bu sırada elinde dumanları tüten tabancayla panik halinde belirliveriyor. Tabancanın borusunu zapt edemiyor ve bir anda beni dumanlar içerisinde bırakıyor.

Yaşadığım ani duman saldırısıyla ciğerlerim isyan edercesine yanmaya başlıyor. Şiddetle öksürüyorum. Ellen ve Mert dumanı elleriyle dağıtmaya çalışıyorlar. Kızın mahcup bir şekilde özür dilediğini duyuyorum ama o sırada Ellen ve Mert bir ağızdan iyi olup olmadığımı sorduğu için önceliği onlara veriyorum.

Sonra kızın "I am so sorry." dediğini duyuyorum. O an aramızda İngilizce konuştuğumuzun farkına varıyorum. Durumu bozmamak adına İngilizce konuşmaya devam ediyorum.

"Calm down. Novice chef don't panic, I'm fine." diyorum ama kız daha çok panik yapıyor. Aslında bu panik hali oldukça eğlenceli geliyor gözüme.

"Pardon, İngilizcem o kadardı. Şey... Anlamıyorum... I am sorry... I am sorry." diyor ellerini panikle sallayarak.

Ellen ve Mert kızın haline gülmeye başlıyor. Mahcubiyetten yanakları pembeleşmiş kıza son bir bakış atıp gülümsedikten sonra mutfağın önünden çekiliyorum.

Az önce olanları gördüğünü tahmin ettiğim Mürşit Şef aceleyle yanımıza geliyor.

"Hoş geldiniz Kerem Şef.'' diyor benimle tokalaşırken. Ardından Ellen ve Mert'in de ellerini sıkıyor.

"Hoş bulduk demeli miyim acaba?" diyorum tek kaşımı kaldırırken.

"Küçük bir talihsizlik oldu. Kusura bakmayın. Zeynep'in füme tekniğiyle ilk deneyimi de. Yapması için ben ısrar ettim. Zeynep sınıfın biraz ilerisinde bir öğrencim ve derste görmeden altından kalkabileceğini düşündüm." diyor Mürşit Şef hızlı hızlı.

"O zaman bu o kızın değil sizin talihsizliğiniz. Bilmediği bir şeyi yaptırmaya kalkmak büyük risk sonuçta." diyorum onaylamadığımı belli eden bir sesle.

"Haklısınız ama öğrencime güvenim tam." diyor Mürşit Şef kendinden emin bir şekilde.

"Peki o zaman. O yaptığı füme somonlardan bir tabak masama istiyorum." diyorum. Madem bu kadar ısrarcı bir tadalım bakalım.

"Hayhay efendim. Peki karşılığında sizden bir ricada bulunabilir miyim?" diye soruyor.

"Nedir?"

"Zeynep için bir iş arıyorum. Biliyorsunuz staj lokasyonlarımızdan biri de World's Food. Oğuz Şef bugüne kadar stajyerlerimizden oldukça memnundu. Staj dönemine daha var ama Zeynep'in staja kadar yanınızda part time çalışması fikrine sıcak bakar mısınız?"

İyi olacak hastanın doktoru ayağına gelir derlerdi de inanmazdım. Bugün buraya zaten iş konusu için gelmiştim ama bunu Mürşit Şef'e söylemiyorum. Ne de olsa cool adamız. Sanki düşünüyormuşum gibi elimi enseme götürüp, yavaş yavaş ovuyorum.

"Yemeği kendi getirsin. Tadına bakacağım. Ona göre kendisine cevabımı veririm." diyorum kısa bir sessizliğin ardından.

Mürşit Şef bana gülümsüyor ve eliyle masaya geçmemiz için buyur ediyor.

"Siz yerleşin. Ben birazdan yemeğinizi gönderiyorum." diyor ve mutfağa doğru gidiyor.

"Çok numaracısın kardeşim." diyor Mert masaya geçtiğimizde. Neden bahsettiğini bildiğimden bir an için gülümsüyorum.

Sonrada omuzlarımı silkerek "Restoran olarak piyasada bir ağırlığımız var. Bizim onlara gitmemizdense onların bize gelmesi daha doğru." diyorum.

"Kerem bu konuda sonuna kadar haklı. Ayrıca gerçekten işe almayı düşünüyor musun? Sakar bir kıza benziyor." diyor Ellen.

"Yemeğin tadına göre karar vereceğim." diyorum ona gözümü kırparken.

Bu sırada yüzü pembelikten kırmızıya geçiş yapmış olan, adının Zeynep olduğunu öğrendiğim kız masaya geliyor ve hiçbir şey demeden tabağı önüme bırakıyor.

"Bir tadalım bakalım." diyorum yemekten bir lokma ağzıma atmadan önce. Türkçe konuştuğumu duyunca kahverengi gözlerini iri iri açarak şaşkınlıkla bakıyor yüzüme. Az önceki 'İngilizcem bitti' durumunu düşünürsek bu tepkisi beni çok da şaşırtmıyor.

Gözümü kızdan ayırıp yemeğe odaklanıyorum. Ağzımdaki balığın tadını almaya çalışıyorum. Hiç fena değil. Özellikle ilk defa yapan bir için hiç fena değil.

"Fena olmamış. İlk yapışınmış doğru mu?" diye soruyorum. Hemen cevap veremiyor.

Boğazını birkaç kez temizledikten sonra anca konuşabiliyor.

"Evet beyefendi."

Biraz sakar görünse de elinin lezzeti yerinde. Bu kız benim işim için oldukça uygun görünüyor.

"Şefin seni çok methetti. Part time iş aradığından da bahsetti. Benim restoranımda yardımcılara ihtiyacım var. Eğer ilgilenirsen yarın bir uğra." diyorum gülümseyerek.

"Şey... Tabii... İlgilenirim tabii. Kusura bakmayın böyle bir şey beklemiyordum da." diyor kelimeleri kesik kesik söyleyerek.

Ceketimden bir kartvizit çıkartıp kıza uzatıyorum.

"O zaman yarın okuldan sonra seni bekliyoruz Zeynep." diyorum ve anlaşmamızı bağlamak adına sağ elimi kıza uzatıyorum. Kartvizite kısaca bir göz attıktan sonra uzattığım elimi sıkıyor.

"Ders biter bitmez oradayım Kerem Şef."

Böylece yapmam gereken bir işi daha halletmiş oluyorum. Artık yemeğimin tadını çıkarabilirim.

4.BÖLÜM - "Müzik Kutusu "

İş bulmamın verdiği coşkuyla deyim yerindeyse uçarak gidiyorum eve. Evin kapısını açtığımda korkarak içerisini kokluyorum ama çok şükür her şey normal kokuyor. Tuvaletimiz rahat durmuş anlaşılan.

"Hemşire! Ben geldim." diye sesleniyorum botlarımı çıkarırken.

"Odamdayım."

Odaya girdiğimde Derya'nın hazırlandığını görüyorum.

"Dışarı mı çıkacaksın?" diye soruyorum kapıya yaslanarak. Bir yandan rimel sürerken

bir yandan da "Hı hı" diyor.

"Nereye gideceksin? Alp'le mi buluşacaksınız?" diye ayrıntı kapmaya çalışıyorum.

Makyajını bitirip bana doğru iki çift küpe sallıyor ve metal olanları işaret ediyorum.

"Alp'in arkadaşları Amerika'dan gelmiş. Ne zamandır görüşmek istiyorlardı ama Alp setten fırsat bulamadı. Onlara gideceğiz. Sen de gelsene Zeynep?" diyor bana göz kırparak.

"Ne işim var kızım benim tanımadığım insanların evinde."

"Mert de Kerem de kafa çocuklardır. Gerçi Kerem biraz iş delisidir ama iyidir. Mert desen her zaman anlatacak bir hikayesi vardır. Gel işte Zeynep, sana da değişiklik olur." diye zorluyor beni ama yok yani ben tanımadığım insanın evine gidemem öyle.

"Yok canım ben hiç almayım. Siz gidin. Hem zaten yarın işe başlayacağım için bu gece bol bol yatmayı planlıyorum." diyorum sırıtarak.

"Ne! İş mi buldun gerçekten?" diyor boynuma sımsıkı sarılarak. Onun coşkusuna ben de sıkı sıkı sarılarak karşılık veriyorum. Kuzucum ya nasıl sevindi. Canım benim.

"Valla buldum hemşire. Daha doğrusu iş beni buldu. Bugün başıma gelenleri bir bilsen. Bu işi nasıl aldım hala inanamıyorum." diyorum.

"Anlatsana canım." diyor yanaklarımı sıkarken.

Hızlı hızlı olanları anlatıyorum. Derya önce yüzüme garip bir ifade ile bakıyor. Ardından kahkahalarla gülmeye başlıyor. Gülmekten kıpkırmızı kesilirken bir yandan da beni tebrik etmeye çalışıyor.

"Zeyno sen bu durumda bile iş bulduysan, bundan sonra iş konusunda hiç korkma. Havada karada çok rahat iş bulursun kız."

"Ay hadi inşallah." diyorum ben de ellerimi dua eder gibi açarken. Bu sırada zil çalıyor.

"Alp geldi! Ben hala hazırlanamadım." diyor panik halde.

"Ben kapıya bakarım. Çabuk ol hadi." diyorum ve kapıyı açmaya gidiyorum.

"Hoş geldin." diyorum Alp'e gülümseyerek.

"Hoş buldum Zeynep hoş buldum da benimki hazır değil mi hala?" diyor suratını asarak.

"İçeri geçsene. Ben biraz lafa tuttum da hazırlanamadı." diyorum yüzüme sevimli bir ifade takınarak. Kapıdan içeri doğru bir adım atıyor ve sokak kapısını kapatıp sırtını yaslıyor.

"Bir yere yetişmemiz gerektiğinde siz ikinizi ayrı odalar kapamam lazım. Geç kalacağız." diyor kaşlarını çatarak.

"Aaa amma uzattın ha! Bak karşında bugüne bugün koskoca aşçı yamağı var." diyorum elimle kendimi gösterirken.

"Vay vay vay Zeynep Hanım siz de mi iş hayatına atıldınız?" diyor bana sarılarak.

"Öyle olacak gibi. Bakalım yarın iş başı yapacağım."

"Nerede başlıyorsun?"

"World's Food'da."

"World's Food mu dedin sen?" diyor gözlerini kocaman açıp şaşkın şaşkın bakarken.

"Evet. N'oldu ki?" diyorum bende kaşlarımı çatarak.

"Allah yardımcımız...şey... yani yardımcın olsun o zaman Zeynepcim." diyor yüzüme acıklı acıklı bakarak. Bir yandan da ellerini vah vah diye birbirine vuruyor.

"Ne var be? Ne geveliyorsun?" diyorum.

Bu sırada Derya hazırlanıp yanımıza geliyor. Bir yandan elindeki topukluları ayağına geçirirken bir yandan da konuyu anlamak istercesine bir bana bir Alp'e bakıyor.

"Oranın sahibini birazcık tanıyor sayılırım da iş konusunda tam bir gestapodur.'' diyor Alp. Derya Alp'e attığı küçük bir dirsek darbesiyle onu susturmaya çalışıyor.

"Buna ne gerek vardı şimdi sorabilir miyim Derya?" diyor Alp gücenmiş bir tavırla.

"Hayatım kızı niye böyle korkutuyorsun? Bak ben hiç kötü bir şey diyor muyum?" diye mırıldanıyor Alp'in kulağına doğru ama ben de dediklerini gayet net duyuyorum.

"Sen de mi burasıyla ilgili bir şeyler biliyorsun?" diye soruyorum Derya'nın üzerine üzerine yürürken.

"Yok be Zeyno ne bileceğim? Sadece Alp birkaç kez yemeğe götürdü beni oraya. Değil mi Alp? Alp konuşsana!'' diyor Derya Alp'ten medet umarak.

"Evet canım ne bilelim biz?.. Biz... Biz gidelim değil mi? Arkadaşlar... Arkadaşlarımız

bekler, değil mi sevgilim?" diye saçmalıyor.

"Hemen gidelim. Bekletmeyelim. Evet, biz gittik Zeynep." diyerek önce Alp'i kapının dışına ittiriyor. Ardından kendini de dışarı atıp, kapıyı hızlıca kapatıyor.

Bu neydi şimdi? Bunlar kesin bir şeyler karıştırıyor ama yakında çıkar kokusu. Benden uzun süre saklayamazlar ne de olsa. Derya ve Alp gittikten sonra içeriden gelen mekanik melodiyle adımlarımı hemşirenin odasına yönlendiriyorum.

Nasıl aceleyle çıktıysa küpelerini koyduğu müzik kutusunun kapağını açık bırakmış. Bronzdan yapılmış minik balerin Kuğu Gölü Balesi'nin başarısız bir versiyonuyla döndükçe dönüyor. Derya'yla aynı evde yaşamaya başladığımız üniversite zamanlarından beri bildiğim bu müzik kutusuna bakarken hayatımın özetine bakıyormuş gibi hissediyorum.

Ben de yıllarca müzik kutularındaki melodi gibi sadece tek bir şeyi tekrarlayıp durdum. Sarp, Sarp, Sarp... Kutuda dönüp duran balerin gibi yıllar boyu sadece onun etrafında döndüm. Sonuç ne oldu? Koca bir hiç! Aradan geçen dört seneye ve onca çabaya rağmen tıpkı bu balerin gibi bir adım bile ileriye gidememiştim.

Yine de kendimi takdir ediyorum. Sarp'ı bulamayacağımı kabullenmek beklediğim kadar zorlamamıştı beni. Her gün ağlar zırlarım diye düşünürken oldukça metanetli çıkmıştım. Yıllar önce yapmam gerekeni yapıp, balerini dönüp durduğu yörüngesinden çıkarmış; kutuyu da sesini duyamayacağım bir yere kaldırmıştım nihayet.

Düşüncelerimden çıkıp gerçek dünyaya döndüğümde çalıp duran müzik kutusunu tek bir hamleyle kapatıp Derya'nın odasından çıkıyorum. Kendime yiyecek bir şeyler hazırlamak için mutfağa geçiyorum. Uzun zamandır sporu aksattım bari boğazımdan kısayım da biraz dengelesin mantığıyla salata yapmaya karar veriyorum. Havuç, kırmızı turp ve mor lahanayı tezgâha çıkarıp uyduruk bir salata hazırlıyorum kendime.

Yapacak daha iyi bir işim olmadığından elimde salata kasesiyle televizyon karşısında miskinlik yapıp, kanalları hızla zaplıyorum. Saçma sapan onlarca programın içinde gözüme izlenecek bir şeyler kestiremeyince oflayarak kapatıyorum televizyonu.

Derya yokken ev fazlasıyla sessiz ve bu şekilde kös kös oturmak canımı sıkıyor. Keşke Derya'nın teklifini geri çevirmeseydim diye düşünüyorum. Evdeki sessizlik beni iyice bunaltmaya başladığında telefonumu elime alıyorum. Rehberden ilk olarak İrem'in numarasını buluyorum. Tam arayacakken vazgeçip ani bir kararla annemi arıyorum.

Ne annemle ne de babamla çoktandır görüşmüyoruz. İstanbul'a geldiğimden beri aramız pek iyi değil. Onları bırakıp başka bir şehre gitmeme tahminimden fazla

alınganlık gösteriyorlar. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra annem "Zeynep kızım." diyerek açıyor telefonu. Sesi ne kadar mesafeli gelse de 'kızım' demesi yüzümü güldürüyor.

"Annecim nasılsın? Babam nasıl?" diye soruyorum neredeyse şakıyarak.

"İyiyiz kızım. Biz iyiyiz de sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim anne. Ne yapıyorsunuz diye merak ettim."

"Bildiğin gibi. Ben dikişle, baban davalarla yuvarlanıp gidiyoruz."

Annemin dikiş dikerken ki görüntüsü, babamın dava dosyaları arasındaki hali gözümün önüne geliyor bir anda. Canlarım benim ya.

"Annecim ben sizi çok özledim." diyorum içimden geçen hisleri tutamayarak.

"Özledin demek! Değdi mi İstanbullara gitmeye?" diyor sitemle. Ama annecim oluyor mu böyle? Aşk olsun!

"Özlemez miyim? İnsan nasıl özlemez ki ailesini? Hem senin benimle gurur duyman gerekirken söylediğin bu laflarla kalbimi kırıyorsun haberin olsun." diyorum kırgın bir sesle.

"Neyle gurur duyacakmışım? Bizim sözümüzü dinlemedin, çektin gittin. Bununla mı gurur duyayım?"

Annemin azarlayan sesi bir an için kulağımı tırmalıyor. Aramızdaki sorunun hala aynı noktada olması da canımı sıkıyor.

Belki de bininci kez kendimi ifade etmeye çalışırken "Niye yaptığım şeyi kendinize bir tepki olarak görüyorsunuz? Ben yaptıklarımı size karşı olayım diye yapmadım ki! Ben kendim için yaptım. Ne yaptıysam kendime peşinden gidebileceğim bir yol çizmek adına yaptım." diyorum yalvarırcasına.

"Bizim senden başka kimimiz var Zeynep?" diyor.

Duygusal olarak damardan damardan girmeye çalışıyorsun. Kısmen başarılı da oluyorsun Jülide Sultan ama yolumdan dönmeyeceğim. Birazda ben damardan gireyim de bak bakalım nasıl oluyormuş!

"Bak ne güzel söyledin. Benimde sizden başka kimim var anne? Siz bana böyle tavırlı olunca benim hayatımda hiç kolay gitmiyor. Burada ne zor şartlar altında yaşıyorum, nasıl bir evde kalıyorum haberin var mı? Okul parasını denkleştirebilmek için nasıl bir

banka kredisinin altına imza attım bundan haberin var mı? Benimde sizden başka kimsem olmadığı için böyle kendi çabalarımla bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Hâlbuki senin ve babamın desteği olsaydı, gölgenizi ta oradan üzerime tutabilseydiniz her şey ne kadar farklı olurdu. Keşke benimle böyle dargın dargın konuşacağınıza verdiğim bu çabaları görseniz biraz." diyorum kırgın bir sesle.

Biraz sert oldu gibi ama bakalım belki kabuklarını kırarım bu şekilde ve eski lokum aileme tekrar kavuşurum. Böyle dargınlıklar, mesafeler, soğukluklar hiç içime sinmiyor. Annemden birkaç saniye ses soluk gelmiyor. Ardından derin derin aldığı nefesleri sonrada tekrardan sesini duyuyorum.

"Kızım sen kredi mi çektin? Ne kadar çektin kızım? Zeynep sen nerelerde kalıyorsun ?" diyor annem. Sesi ağlamaklı. Onun bu sesine kıyamasam da biraz dişimi sıkmam lazım. Hepimizin iyiliği için.

"Evet anne kredi çektim. Eskişehir'de toparladığım para yetmedi. Aslında o para okulun hiçbir yerine yetmedi. O yüzden okulun parasını krediden aldığım parayla ödedim. Orada toparladığım parada beni şimdilik idare ediyor. Zaten yarın işe başlıyorum. Biraz daha rahatlarım. O zaman evi de değiştireceğiz Derya'yla." diye açıklıyorum durumu.

Tabii kredi miktarını söyleyip kadına baygınlık geçirtmiyorum. Kızının on yedi bin liralık bir kredi borcu olduğunu bilse ivme bile inebilir, Allah korusun.

"Sen neler yaptın kızım?" diyor hayretler içerisinde.

"Yaptım işte bir şeyler anne. Bu yola yalnız çıktım. Destek verenim olmayınca da elimden anca bu geldi." diyorum hala damarına damarına oynayarak.

"Nerede kalıyorsun? Nasıl bir yer yavrum?"

Yavrum dediğine göre yelkenler yavaş yavaş suya iniyor. Ha gayret Zeynep!

"Sağ olsun Derya bana evini açtı. Onunla birlikte kalıyoruz annecim. Derya'yla hiçbir problemimiz yok. Zaten biliyorsun Eskişehir zamanından beri su sızmıyor aramızdan. Yalnız kaldığımız ev pek iç açıcı değil, bodrum katı. Derya'yla benim odamda pencere bile yok. Ne güneş alıyor, ne hava alıyor. Bir de ev sürekli problem çıkarıyor. Böcek istilasına uğradık. Bilirsin benim böcek fobimi çok zor zamanlar geçirdim. Evi böceklerden zar zor arındırdık derken tuvalet taşkınları başladı. Yakında yeni bir problem çıkmasından korkuyoruz."

Önce küçük bir çığlık koyuveriyor. Ardından "Zeynep sen neler diyorsun kızım!" diyor hayretler içerisinde.

"Gerçekler annecim. Ben bunlarla uğraşırken üstüne senle babamda bana gönül koyup duruyorsunuz. Hangi birine yetişeyim? Ben sana boşuna demiyorum verdiğim mücadeleyi görün diye."

"Bunları niye daha önce anlatmadın?" diye soruyor annem hayıflanarak.

"Nasıl anlatsaydım anne? Bana tavır yapmakla o kadar meşguldünüz ki hiçbir şey anlatamadım. Gerçi yine anlatmazdım ama biraz beni de anlayın istiyorum."

Eteğimdeki taşları döktükçe açılıyorum. Konuştukça kendimi rahatlamış hissediyorum. Meğer ne çok ihtiyacım varmış konuşmaya ve ailem tarafından takdir edilmeye.

"İş dedin, ne işine başlayacaksın? Okulun ne olacak?"

Okulu mu sordu? Annem okulu mu sordu? Annem gerçekten okulu mu sordu? Mutluluktan ağlayabilirim ama önce coşkuyla sorusunu cevaplasam daha iyi olur.

"Okulum süper gidiyor anne. Kendimi çok geliştirdim. Keşke beni bu şekilde görebilsen. Eğitmen şeflerim de benden oldukça memnum. Bazılarının aksine bana fazlasıyla inanmakta ve destek vermekte. İşi de şefim ayarladı zaten. Ünlü bir restoranda aşçı yamağı olacağım." diyorum tek bir nefeste.

"Başarılı olacağından şüphem yoktu." diye itiraf ediyor annem. Beni nasıl mutlu ediyor duyduklarım.

"Senin bir şeyleri başarabileceğinden hiçbir zaman şüphe duymadım ki yavrum. Sadece sen benim için hala küçük bir kız çocuğusun. O yüzden gözümün önünden ayrılmana dayanamıyorum. Büyümen için bile olsa seni bırakmaya razı olamıyorum. Ellerimden uçacak olmanı kabullenmiyorum. Annelik bu... Anne olunca anlayacaksın." diye devam ediyor konuşmasına ve kalbimi tam on ikiden vuruyor sözleriyle.

Keşke bu konuşmayı ben henüz Eskişehir'deyken yapsaydı. O zaman birbirimizi bu kadar kırıp dökmemiş olurduk.

"Annecim ben her zaman gözünün önünde olurum. Yeter ki sen iste. Aramızda böyle soğukluk olmasa ben hafta sonları kaçar kaçar gelirdim yanınıza. Sen de kalkıp beni görmeye gelebilirdin ama hiç gelmedin."

Annem derin bir nefes alarak "Bir gecede çok fazla duygu yükledin bana Zeynep. Oturup bazı şeyleri düşünmem lazım." diyor.

"Olayın benim tarafımı da öğrendin ya artık buna göre düşünürsün değil mi?" diye soruyorum medet umarak.

Söylediğime cevap vermek yerine "Aşçı yamağı mı oldum dedin sen az önce?" diye soruyor bir anda.

"Lütfen statülere takılmayalım. Henüz öğrenciyim. Hem de daha staj bile yapmamış bir öğrenci. Ona rağmen World's Food gibi bir restoranda iş kaptım. Hem bu işi ne şartlar altında aldığımı bir bilsen, o zaman aşçı yamağı diye küçümsemezdin." diyorum gülerek.

Annem söylediklerime gülmüyor. Az önce yaptığı gibi bir anda bambaşka bir soru ile konuşmamızın seyrini değiştiriyor.

"Onunla görüştün mü hiç?"

"Kiminle?" diye sorusuna soruyla cevap veriyorum.

"Onunla işte... Sarp denilen çocukla." diyor tıslayarak.

Tabii ki olanları anneme anlatmıyorum. Hem bilmesine gerek yok hem de kadına bir gece içerisinde daha fazla yüklenmeye gerek yok.

"Hayır, görüşmedim." diye cevaplıyorum.

"Görüşecek misin?"

İstesem de görüşemem annecim çünkü kendisinin hangi cehennemde olduğunu bilemiyorum. Ayrıca artık görmek istediğimden de emin değilim.

"Hayır, görüşmeyeceğim."

"İyi bari. En azından bu konuda içim rahat." diyor annem gerçekten rahatlamış bir sesle.

"Rahat olsun. Onunla ilgili merak edeceğin bir durum yok." diyerek iyice rahatlatıyorum annemi.

"Konuştuklarımızı düşüneceğim Zeynep."

"Babam?" diyorum. Tek bir kelime söylememişim de bir sürü cümle sıralamışım gibi anlıyor beni.

"İlk önce öğrendiklerimi bir sindireyim hele. Sonra baban konusunu düşünürüz."

"Anne... Seninle konuşmayı özlemişim." diye itiraf ediyorum. Bir süre cevap vermiyor. sonra kısık bir sesle "Ben de..." diyor. Anlıyorum ki ağlamamak için kendini sıkıyor. Bu akşamlık bu kadar konuşma yeter o zaman.

"Seni seviyorum anne. Babamı benim için öp. İyi geceler."

"Ben de seni seviyorum kızım. Güzel rüyaların olsun. İyi geceler." diyor yine aynı şekilde kısık sesle ve telefonu kapatıyor.

İnsanlar hayatlarında belirli dönemlerden geçerlermiş ya ben de bir dönemden geçiyorum. Bu ara hayatımdaki kör düğümleri çözme dönemim. İlk olarak okul işini çözdüm, ardından Sarp olayını, sonrada iş sorununu... Ve şimdide annemle aramızdaki buzları yavaş yavaş kırmaya başladık. Eminim bu düğümde daha fazla zorlamadan çözülecek.

5.BÖLÜM - ''Dostlarla Bir Gece''

Kapı çaldığında benden önce Pia koşturuyor kapıya. Bu kızın iflah olmaz heyecanıyla baş edemeyeceğim yine. Allah'tan gelen arkadaşlarım köpekten korkmuyor. Kapıya geldiğimde üzerimdeki gömleği düzeltip açıyorum kapıyı ve bana gülümseyen Alp ve kız arkadaşı Derya'yla karşılaşıyorum.

"Kimleri görüyorum efendim." diyorum neşeli bir şekilde. Alp hiçbir cevap vermeden kolunu omzuma dolayıp sarılıyor. Bir yandan da sırtıma hafifçe vuruyor.

"Özlemişim be kardeşim. Şöyle sıkı sıkı sarılayım bir." diyor coşkuyla.

Ben de ona sarılıyorum. Pia'nın kendisini koklamasına izin veren, bir yandan onun başını okşarken bir yandan da bizi izleyen Derya'ya da gülümsüyorum.

"Valla ben de çok özledim. Hadi geçin bakalım içeri." diyorum Alp'ten ayrılırken. Pia'yı hafifçe içeri doğru çekiyorum ki kız da içeri girebilsin. Kapıdan içeri giren Derya'yla da birbirimize sarılıyoruz.

"Hoş geldin Kerem. Kusura bakma işler yüzünden anca gelebildik." diyor mahcup bir ifadeyle.

"Ne kusuru, lütfen. Konu iş olunca benden daha anlayışlı bir arkadaş bulamazsınız." diyorum onları salona doğru yönlendirirken. Alp salona girince bir ıslık öttürüyor.

"Vay vay vay! Kerem Bey'in evine bakın! Sizin evle burası arasındaki farkı görüyor musun hayatım?" diyor Derya'ya dönerek.

Derya'da etrafa bakındıktan sonra gülerek cevap veriyor.

"Görüyorum ve fakirliğimiz gözümü yaşartıyor." diyor numaradan gözyaşlarını siler gibi yaparak. Bu durumdan biraz rahatsız oluyorum. Ne diyeceğimi, ne yapacağımı bilemiyorum.

"Iıı... Şey... Siz geçin oturun. Yemekten önce içecek bir şeyler vereyim mi?" diyorum elimle ensemi ovalarken.

"Sağ ol kardeşim. Ben şimdilik bir şey istemiyorum." diyor Alp. Bakışlarımı Derya'ya çeviriyorum.

"Ben bir bardak su alabilirim." diyor sol elini havaya kaldırarak. Mutfağa geçip Derya'nın suyunu bardağa doldururken bir yandan da salona bir bakış atıyorum. İkisi de meraklı gözlerle etrafı inceliyor.

"Mert de birazdan aramıza katılır inşallah." diyerek muhabbet konusu açmak için atak yapıyorum.

Alp etrafına tekrardan bir bakış atarak "Sahi o nerede?" diye soruyor. Elimde suyla salona geçiyorum. Derya uzattığım bardağı alırken teşekkür ediyor.

"Banyoda! Bugün başımıza tuhaf bir kaza geldi de." diyorum bugün olanlar aklıma gelince gülmemi bastıramayarak.

Derya'dan da bir kıkırtı yükseliyor ama kıkırtısını abartılı bir öksürüklü bastırıyor. Alp yavaşça Derya'nın sırtına vururken "İyi misin aşkım?" diye soruyor.

"İyiyim, iyiyim. Su... Kaçtı... Boğazıma su kaçtı da." diyor dudak bükerek.

Derya'nın iyi olduğuna emin olduktan sonra dikkatini tekrar bana veriyor. "Ne kazası abicim?" diyor kaşlarını çatarak.

"Duman kazası." diyorum ve anlatmaya başlıyorum.

"Restoranda acemi bir şef tarafından füme tabancasıyla dumana boğulduk. Kız bir an için tezgahın altına eğildi. Doğrulduğunda puf! Bütün her yer duman oldu." diyorum ellerimler etrafımda hayali bir duman bulutu çizerken. "Tabii üstümüz başımız is içerisinde kaldı. Ben gelince kendimi kurtardım, sıra Mert'te." diyerek hikayemi sonlandırıyorum.

Derya dudaklarını birbirine bastırıp gülmemek için kendini zorluyor. Alp ise buna gerek duymayarak kahkahalarını serbest bırakıyor.

"Kim bu geri zekâlı ya?" diyor kahkahaları arasından. O saniyede Derya Alp'e ölümcül bir bakış atıyor. Ne oluyor bu ikisi arasında?

"Yani hayatım benim tanıdığım işkolik Kerem o kızı işinden etmiştir." diyor Alp, Derya'nın bakışlarına aldırmadan.

Önce boğazımı temizliyorum. Sonra ciddi bir ifade takınırken "Aslında pek öyle sayılmaz. İşinden etmedim. Ona kendi restoranımda iş teklif ettim." diyorum sakin bir şekilde.

Alp söylediklerimle Derya'nın yüzüne bakakalıyor. Derya'da ona anlayamadığım kaş göz işaretleri yapıyor. Bunlar buraya gelmeden tek falan mı attılar? Kafaları güzel gibi.

"Bunlar nerede oldu Keremcim?" diye soruyor Derya bana dönerek.

"Ah... Şeyde..." diyorum ama o an mekânın adı aklıma gelmiyor. Birkaç saniye düşünüyorum ve aklımda çakan şimşekle parmaklarımı şaklatıyorum. "Hah! Okulun Mutfağı denilen restoranda."

"Ya öyle mi?" diyerek kafasını Alp'e doğru sallıyor Derya. Bir an Derya'nın başını tutup kendime doğru çevirmek istiyorum. Konuşan benken muhatap olarak Alp'i alması sinirlerime dokunuyor.

"Abicim baştan söylesene ya. Neden demiyorsun 'Okulun Mutfağı' diye. Ben de boş yere kızın günahını alıyorum. Okulun Mutfağı'nda çalışan biri hiç geri zekâlı olur mu?" diyor Alp gözlerini kocaman açarak.

Ne diyorsun sen bakışı atıyorum Alp'e.

Derya kaşlarını kaldırıp, her kelimelerin üzerine basa basa "Olmaz tabii aşkım. Hem niye olsun?" diyor. Ne garip konuşmalar ve tavırlar içerisindeler. Bunların kafaları güzel bu gece, eminim bundan.

"Kızın geri zekâlı olmadığının farkındayım herhâlde. Farkında olmasam yaptıklarından sonra işe almazdım değil mi?" diyorum sesimin ukala bir tonda çıkmasına engel olamayarak.

Bu sırada banyodan sonunda çıkabilen Mert salona teşrif ediyor. Eliyle ıslak saçlarını karıştırırken misafirlerimize gülümsüyor. Aslında banyoda oyalanıyor diye çocuğa kızmamak lazım o saçları yıkamak biraz zaman alıyordur.

"Mert'te geldi işte." diyorum Mert'i işaret ederek. Alp ve Derya ayağa kalkıyor. Birbirleriyle uzun uzun sarıldıktan sonra koltuğa geçiyorlar.

Alp, Mert'in dizine eliyle vurarak "İşte bu ya! En sonunda yaz tatilleri dışında da hep birlikte bir aradayız." diyor.

"Aynen kardeşim. Bundan sonra hep böyle olacak. Benim işlerde buraya transfer edildi. Genel toplantılar dışında buradayım artık. Kerem desen onun işi de buradaki şubeyle ilgilenmek. Senin zaten bir yere gittiğin yok hep buradasın." diyor Mert gülerek.

Alp bana bakarak "Sen de gidip gelecek misin?" diye soruyor.

"Giderim tabii sonuçta ailem orada, göz bebeğim New Jersey'de." diyorum başparmağımla dudağımın altını kaşırken.

"Göz bebeğim derken?" diyor Derya anlam veremediğim bir şaşkınlıkla.

"İş... New Jersey'deki şube işte. Benim göz bebeğim orası." diye açıklıyorum.

"Haa şu iş." diyor Derya elini bana doğru sallayarak ve sonra duyduğuyla rahatlamış gibi kendini koltuğa bırakıp arkasına yaslanıyor.

"Eee o zaman sen sık sık gidip gelirsin abicim."

Alp'in dedikleriyle ona dönüyorum.

"Valla kardeşim şu an için öyle bir durum söz konusu değil. Önce burada kendi düzenimi oturtmam lazım. O yüzden Ellen'la görüşüyorum sık sık. Benim yerime mali işlerle ilgileniyor."

"Hala beraber misiniz?" diye soruyor Derya şaşkın şaşkın.

Bu ikisi birbirini iyi buldu. Alp şaşkın, Derya ondan şaşkın. Bugünde zaten bir tuhaflar. Yazdan beri görüşmedik bir haller gelmiş üzerlerine.

"Saçmalama! Tabii ki değiliz! Benim için eski bir dost ve iyi bir iş arkadaşı sadece. Niye Ellen'ın adını duyan herkes aynı soruyu soruyor anlamıyorum." diyorum istemeden Derya'ya biraz terslenerek ama onun gözlerinde tuhaf ışıldamalar görüyorum. Artık kendimi daha fazla tutamıyorum.

"Siz ikiniz sarhoş musunuz?" diye soruyorum elimle Alp ve Derya'yı işaret ederek.

"Niye böyle söylüyorsun kardeşim?" diye uyarıyor Mert beni kaşlarını kaldırarak. Ona

cevap vermiyorum. Gözlerimi Alp ve Derya'ya sabitleyip sorumun cevabını almak için bekliyorum.

Alp eliyle kendini gösterip "Biz, Derya'yla ikimiz... Sarhoş... Ne alaka abicim durup dururken?" diyor gücenmiş bir ifadeyle. Sonrada sanki söylediklerim çok kötü şeylermiş gibi Derya'yı korumak istercesine kolunu kızın boynuna sarıp kendine çekiyor.

"Ne bileyim ya geldiğinizden beri garip hallerdesiniz. Kıkırdamalar, kaş göz işaretleri, olur olmadık şeylere şaşkınca tepkiler vermek. İçip geldiniz sandım." diyorum. Sonrada koltuğa yaslanıp kolçak kısmını didiklemeye başlıyorum.

"Sevgiliyiz oğlum biz. Mis gibi sevgilim var benim. Özelemiz var." diye saçmalamaya başlıyor Alp. Derya'da susması için onu dürtüklüyor. "Alp lütfen yeter... Tamam mı hayatım?" diyor yanakları kızarırken.

Mert ayağa kalkarken "Sizi bilmem ama ben çok acıktım. Artık masaya geçsek de orada devam etsek." diyor konuyu değiştirmek için.

Hep birlikte yemek masasına geçiyoruz. Arkadaşlarım için özel olarak hazırladığım rostoyu getirmek için mutfağa geçiyorum.

"Kırmızı şarap uygun mudur?" diye soruyorum elimdeki şişeyi görebilecekleri bir yüksekliğe kaldırıp sallarken. Olumlu cevap alınca şişeyi kolumun altına sıkıştırıyorum. Elime aldığım rosto tabağıyla salona geçiyorum.

"Senin yemeklerini özledim." diyor Alp ellerini ovuşturarak.

"Gurur duydum kardeşim." diyorum sırıtarak. Kaç yaşıma geldim, koca adam oldum ama yemek konusunda övgü almaktan hala acayip mutlu alıyorum.

"Sen de özledin mi kız?" diyorum Derya'ya göz kırparak.

"Valla Keremcim ne yalan söyleyeyim ben o kadar da özlemedim." diyor Derya dudak bükerek.

"Demek öyle..." diyorum gülümseyerek ve yemeği servise başlıyorum. "Belki yemeğimi tadınca fikrini değiştirirsin ha?" diyorum rostoyla doldurduğum tabağını önüne bırakırken.

"Yemeklerine asla bir lafım yok. Hayatımda yediğim en güzel yemekler senin elinden çıktı ama ev arkadaşım da yemek konusunda oldukça yetenekli. Yani bu bünye iyi yemek yemeğe alışkın. Alp gibi setlerde kupkuru pilav ve poğaça ile geçmiyor

günlerim." diyor gülerek.

Alp, Derya'ya ters bir bakış atarak "Sıkıştın mı hemen beni gömüyorsun hayatım çok sağ ol." diyor. Derya'da onun elini sıkıp saçmalama der gibi bakıyor yüzüne.

"Set yemekleri o kadar kötü mü ya?" diyor Mert araya girerek.

"Keşke kötü olsa! Keşke onlara yemek diyebilsek! Tek umudumuz sete gelenlerin yanlarında getirdikleri sarmalar, börekler. Yapıp getirenler oyuncular için getiriyor ama yemekler oyunculara ulaşana kadar biz tabağına varana kadar yiyoruz." diyor gülerek.

"O kadar da değildir be." diyorum inanamayarak.

"İstersen bir gün sete ziyarete gel. Sana pilav ve cacık ısmarlayayım yakışıklı." diyor bana göz kırparak.

"Sen benimle flört mü ediyorsun? Hem de sevgilinin yanında." diyorum cık cıklayarak. Kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ah Derya beni hiç sıkmaz bu konularda. Biz çok modern bir çiftiz, değil mi hayatım?" diyor Alp, Derya'ya hayali bir öpücük gönderip aramızdaki konuşmayı oyuna çevirirken.

"Tabii tabii Keremcim. Biz çok modern bir çiftiz. Alp'le flört etmende hiçbir sakınca yok. Mesela Alp'te benim doktorlarla flört etmeme hiç karışmaz." diyor Derya oyuna katılarak.

Ancak Derya'nın söylediklerinden sonra Alp'in boğazına takılan etle Derya hemen su koyuveriyor.

"Şaka aşkım şaka. Oyuna ayak uydurayım dedim." diyor ona bir bardak su uzatırken. Alp sudan birkaç yudum içip, öksürmekten gözlerine dolan yaşı elinin tersiyle siliyor.

"Ayak uydurma Derya. Doktorları hiç uydurma. Lütfen! Hassasım bu konuda biliyorsun." diyor huysuz bir şekilde.

"Tamam sustum." diyor ağzına hayali bir fermuar çekerken ama çok dayanamadan yine konuşmaya başlıyor. "Eğer çok istiyorsan Kerem'le bir çay içmeye çıkın.''

"Çok doğru söyledin canım. Bence de bir çay içsinler, anlaşacak gibiler.'' diyor Mert kahkahasını bastırdığı için boğuk çıkan sesiyle.

"Olmadı ben sete yemek getireyim. Sonuçta erkeklerin kalbine giden yol midesinden geçer demişler." diyorum kahkalarımın arasından. Gülmekten kıpkırmızı olmuşumdur büyük ihtimalle.

"Yemek getirir misin gerçekten?" diye soruyor Alp. Gözleri nasıl umutlu bakıyor yüzüme. Maalesef seni hayal kırıklığına uğratmak zorunda kalacağım kardeşim.

"Alp sen delirdin herhalde. Ben senin setini doyuracak kadar zengin değilim oğlum." diyorum şarabımdan bir yudum almadan önce.

"Aman iyi be! Zaten ne varsa Zeynep'te var. O olmasa açlıktan kurur kalırım bir köşede." diyor.

Derya basıyor kahkahayı. Mert ve ben de anlamayan gözlerle bakıyoruz. Zeynep ismi ise bana bir yerlerden tanıdık geliyor.

"Zeynep benim ev arkadaşım. Hani şu güzel yemek yapar diye bahsettiğim." diye açıklıyor Derya.

"Arkadaşın o kadar iyi yemek yapıyor mu gerçekten?" diye soruyor Mert rostosunu dilimlerken.

Derya bana kısa bir bakış atıp "Oldukça iyi." diye kısa bir cevap veriyor.

Ay ne Zeynep'miş be. Güzel yemek yapar da güzel yemek yapar diye tutturdular. Kıskançlıkla yemeğimden bir lokma atıyorum ağzıma. Eti hırsla çiğnerken sinirlenmemeye çalışıyorum. Benimkisi galiba meslek hastalığı. İyi yemek yapan kimseyi çekememe sendromu.

"Kardeşim şöyle söyleyeyim. Setim Deryalara yakın olduğunda set aralarında koşa koşa gidip Zeynep'in yemeklerinden yiyorum." diyor Alp. Sağ elinin parmak uçlarını birleştirip sesli bir öpücük bırakarak ne kadar lezzetli olduğunu vurgulamayı da ihmal etmiyor!

Önlerine koyduğum yemek için iki cümle kurmuyorlar ama bu Zeynep'i öve öve bitiremediler bir türlü. Nasıl biriyse artık adı benim yemeğimin önüne geçti bu gece.

Bu sırada Pia salına salına yanımıza geliyor. Önce uzun uzun geriniyor. Sonrada Derya'nın yanına geçip ön patilerini masaya koyuyor ve yemeklere melül melül bakıyor. Benim yüzüme ise hiç bakmıyor çünkü bu yaptığını onaylamadığımı ve birazdan fırça yiyeceğinin biliyor.

"Ay Pia sen masalara uzanacak kadar büyümüşsün kızım. Yazın anca sehpalara yetiyordu boyun." diyor Derya tabağını Pia'dan uzaklaştırırken. Bir yandan da bana 'kurtar beni' bakışları atıyor.

Her ne kadar yemek boyunca arkadaşının yemeklerini övüp benim yemeklerime bir çift

güzel söz etmediği için ona bozulmuş olsam da Pia'ya müdahale etmem gerektiğinin farkındayım.

"Pia hayır!" diyorum katı bir sesle. Ancak Pia'nın hiç umurunda değil.

"Pia in aşağıya! İndir o patileri! Pia!" diyorum sesimi yükselterek ama hanımefendi kuyruğunu sallayarak 'Sen bunları benim götüme anlat sahip.' diyor resmen. Pia'nın umursamaz halleri masadakilerin gülmesine sebep oluyor.

"Kızın seni dinlemiyor mu?" diyor Mert alaycı bir şekilde.

"Ergenlik amcası ergenlik. Pia artık babasının sözlerini dinlemeyen asi bir genç kız." diyor Alp gülerek.

"Ev kalabalık olunca şımarıyor böyle." diyorum yerimden kalkarken.

Lafımı dinlemediği için mecbur kendim indireceğim o patileri masadan. Sinirli olduğumdan değil de Pia'nın yaptığının yanlış olduğunu anlaması açısından yüzüme son derece sert ve sinirli bir ifade takınıyorum. Bu ifadeyle üzerine doğru yürüdüğümü görünce müdahale etmeden kuzu kuzu indiriyor patilerini. Sonra oturduğu yerden poposunun üzerinde sürünerek geri geri uzaklaşıyor masadan. Yanına gidip başını okşuyorum.

"Aferin! En azından sonunda ne istediğimi anladın. Gel bakalım küçük bir ödül krakeri vereyim sana." diyorum. Ben mutfağa doğru giderken peşime takılıyor. Dolaptan bir paket çıkartırken salona doğru dönüyorum.

"Gördünüz mü işine gelince nasıl anlıyor beni." diyorum krakeri Pia'ya uzatırken. Bir hanımefendiye yakışacak kibarlıkla, ağzını elime hiç değdirmeden krakerin ucundan dişleriyle tutuyor. Bu sırada kuyruğunu keyifle sallamayı da ihmal etmiyor.

Masaya döndüğümde herkesin yemeklerini bitirdiğini görüyorum.

"Doyduysanız koltuğa geçelim."

Mert ve Alp koltuğa geçerken ben de masadaki tabakları üst üste koyup mutfaktaki lavabonun içine bırakıyorum. Bardakları almak için döndüğümde Derya'nın elinde bardaklarla geldiğini fark ediyorum.

"Zahmet etmeseydin canım." diyorum elindekilere uzanırken ama o bana vermeyip kendisi lavabonun kenarına bırakıyor.

"Ne zahmeti ya! Sen bize enfes yemekler yapmışsın, ben burada iki bardak taşımışım

çok mu?" diyor gülümseyerek.

İşte bu! İşte duymak istediğim cümleler bunlar! Ama bir Kerem Akman övgü istediğini asla dile getirmez. Bu yüzden gayet cool bir şekilde konuşuyorum.

"Yani... Bir şeyler yapmaya çalıştım işte. Bugün oldukça yoğun bir gündü aslında. Ellen'la toplantı, sonra yemeğe çıkmamız, yemekte olan duman kazası... Sonra eve gel, banyo yap falan derken anca bu kadar oldu." diyorum yarım ağızla. Derya gülümseyip sol kolumu hafifçe sıkıyor.

"Bu kadar yoğun bir günde böyleysen, normal zamanlarında ne harikalara yaratırsın diyeceğim ama zaten ne harikalar yarattığını daha önce defalarca gördük." diyor kaşlarını kaldırıp muzip bir ifadeyle bana bakarak. Söyledikleriyle koltuklarım kabarıyor. Çok şükür bugün de egomu doyurmayı başardım. Pisboğaz ego!

Bu sırada yemekte kafama takılan sorunun cevabı hiç ummadığım bir anda zihnimde neon ışıklı bir tabela gibi yanıp sönmeye başlıyor. Zeynep... Zeynep... Zeynep... Restorandaki kızın adı da Zeynep'ti. İsim, oradan tanıdık geliyor bana.

"Derya biliyor musun bugün beni dumana boğan kızın adı da Zeynep'ti. Tıpkı ev arkadaşın gibi." diyorum.

"Bak sen şu tesadüfe." diyor ellerini birbirine hayretle vurarak ve hemen ardından da "Bu da nereden çıktı şimdi?" diye soruyor.

"Ne bileyim ya... Sen yemekte Zeynep deyince isim bana bir yerden tanıdık geldi. Şimdi de bir an da nereden tanıdık geldiğini hatırladım." diyorum omuzlarımı silkerek.

"Yani bilinçaltın Zeynep'i mi düşünüyor canım?" diyor bana kıkırdayarak.

"Yok kızım ya. Hem ne alakası var? İsim kafama takılmıştı sadece." diyorum umursamazca.

"Hı hı anlıyorum Keremcim. Bu kız seni etkilemiş olabilir mi acaba?" diyor gözlerinde anlam veremediğim bir ifadeyle.

"Sence etkilememesinin mümkünatı var mı? Kız beni resmen füme tabancasıyla vurdu. Dumandan boğuluyordum, öksürmekten ölecektim neredeyse." diyorum abartarak. Sonuçta füme tabancasından kim ölmüş ki! En azından benim bildiğim yok.

"Ama ne boğuldun ne öldün. Gelip burada bana Zeynep'ten bahsedecek kadar sağlıklısın." diyor Derya koluma birkaç kez samimi bir şekilde vurarak. Sonra gözü kaşımdaki yara bandına takılıyor.

"Geldiğimizden beri sorayım sorayım diyorum ama bir türlü fırsatını bulup soramadım. Yüzüne ne oldu? Yoksa bu hale Zeynep denilen kız mı getirdi?" diye soruyor kollarını beline dayayarak.

Söyledikleri karşısında kahkahalarımı tutamıyorum. O kızı boks ringinde düşünemiyorum bile. Ringde ancak füme tabancasıyla bir şansı olabilir. O sakarlıkla da kendi kendisini yaralar büyük ihtimalle.

"Yok, bunlar dünkü dövüşten kalma." diyorum gülmekten boğuklaşan sesimle.

"Dövüş?"

Derya beline dayadığı ellerini göğsünün altında sımsıkı birbirine dolayıp yüzüme bakıyor öylece.

"Dövüş işte... Fiziksel mücadele... Boks gibi..." diye açıklamaya çalışıyorum.

"Hala mı yapıyorsun?" diye soruyor onaylamaz bir ifadeyle. Derya'nın ifadesine çok takılmıyorum çünkü etrafımdaki insanlardan böyle tepki almaya alıştım artık.

"Hala." diyorum sadece gülümseyerek.

"Başın belaya girmiyor mu?" diye soruyor. Sesi telaşlı çıkıyor, bakışları da bir o kadar endişeli.

Evet, güzel soru. Bu işler yüzünden başımın belaya girdiği zamanlar olmuştu. Eskiden, Amerika'daki toyluk zamanlarımda ama artık daha dikkatliydim.

"Profesyonel eğitim veren bir dövüş kulübüne üye oldum. Şey... Eğitim kısmı ben de olduğu için antrenman ve dövüş kısımlarına gideceğim. Yani her şey yasal ve kuralına uygun. Bu yüzden başım belaya girmez, tamam mı? Merak edilecek bir şey yok yani." diyorum yumuşak bir sesle.

"Umarım dediğin gibi olur. Alp için değerli bir dostsun. Onun için değerli olan benim içinde değerlidir. Başına iş açmanı istemem." diyor Derya başını sağa doğru hafifçe eğerek. Söyledikleriyle duygulanıyorum ama çaktırmıyorum. Sağ omzunu minnetle okşuyorum.

"Her şey yolunda, merak etme." diyorum güvence vermek istercesine.

"Abicim ne yapıyorsunuz burada kaç saattir?" diyerek Alp mutfağa geliyor ve Derya'nın beline sarılıyor.

"Laflıyorduk öyle." diyor Derya.

"Aynen." diyerek katılıyorum Derya'ya

"İçeride otururken gitarını gördüm. Mert'le bizim eski anılarımız depreşti. Biraz tıngırdatsak mı?" diyor göz kırparak.

"Tıngırdatalım kardeşim." diyorum salona doğru geçerken.

"Bu ne ya mutfağa giden gelmiyor. Önce siz gittiniz gelmediniz. Ardınızdan Alp gitti, gelmedi. Biraz daha dönmeseydiniz mutfakta bir kara delik olduğundan şüphe etmeye başlayacaktım." diyor Mert gözlerini devirerek. Söylediklerine gülüyorum ama cevap vermiyorum.

"Birilerinin canı tıngırdatma çekmiş." diyorum gitarıma doğru giderken.

"Ooo işte gece şimdi başlıyor." diyor Mert koltukta keyifle yayılırken. Alp'te Derya'nın dizine yatıyor.

"Yok öyle yan gelip yatmak Alp Bey." diyorum ona yedekte duran klasik gitarımı uzatırken.

"Ayıp ettin abicim." diyerek doğruluyor ve uzattığım gitarı alıyor. Gitara uyum sağlamak adına kendince bir ritim tutturuyor.

Bense elektro gitarı amfiye bağladıktan sonra en sevdiğim şarkıyı çalmaya başlıyorum. Alp'te hemen bana uyum sağlıyor. Şarkının sözlerini hep bir ağızdan söylemeye başlıyoruz. Bu andan aldığım keyif o kadar büyük ki Mert'inde dediği gibi gece şimdi başlıyor.

6.BÖLÜM - "Şefin İntikamı!"

Okuldan çıktıktan sonra ilk iş günüme başlamak için World's Food'a doğru büyük bir heyecanla yola çıkıyorum. Yolda giderken Mürşit Şef'in söyledikleri bir kez daha çınlıyor kulaklarımda.

"Benim yüzümü kara çıkarma Zeynep!"

Ciddi bir sesle ama gülerek söylediği bu cümle karşısında ne tepki vereceğini

bilememiştim. "Ben önce kendi yüzümü kara çıkarmayım da sonra sizi de düşünürüz be şefim." demek istesem de kafamı aşağı yukarı sallamakla yetinmiştim. Sonrada hızla okuldan çıkıp, ilk iş günüme geç kalmamak adına koşara geçmiştim.

Elimdeki adrese varmam zor olmuyor. Artık İstanbul konusunda daha bilgiliyim. Ayrıca dün akşam Derya'nın - arkadaşlarıyla yediği yemekten dönünce- restorana nasıl gideceğimi ayrıntılı bir şekilde tarif etmesi çok işime yarıyor. Buna rağmen bulamasaydım ne yapardım bilmiyorum. Herhâlde parayı yine taksiye yatırmak zorunda kalırdım.

Restoranın önüne geldiğimde bir süre karşımdaki üç katlı taş binaya bakıyorum. İstanbul'un telaşı ve koşuşturmacası arasında apayrı bir dünya gibi duruyor. Bir sahil kasabası kadar dingin ama bir yandan da tam İstanbul'a yakışacak büyüleyicilikte.

Uzun Fransız pencerelerinin önlerindeki saksılarda bodur yediveren güller boy vermiş. Renkleriyle oldukça göz alıcı ve bir o kadar da rahatlatıcı bir havası var. Giriş katının önünde iki sıra halinde küçük ahşap masa ve sandalyeler sıralanmış. Giriş kat ve birinci kat arasında kalan duvara görkemli bir World's Food tabelası asılmış ve tabelanın her iki tarafında da restoranda yemekleri yer alan ülkelerin küçük bayrakları asılı.

Giriş ve birinci kat kapalı alan, en üst katta açık alan olarak kullanılan teras katı herhalde. En azından dışarıdan ancak bu kadarını anlayabiliyorum. Restoranın dışına alıcı gözüyle baktıktan sonra bu sefer içeriyi görmek umuduyla pencerelerden içeriye göz atıyorum.

Bu sırada restorandan dışarıya taşan çatal bıçak sesleri, müşterilerin hararetli sohbetleri kulağıma çalınıyor. Müşterilerin çoğu halinden memnun görünüyor. Tam takım üniforma giymiş garsonlar ellerindeki yemek tabaklarını büyük bir ciddiyetle taşıyorlar.

Artık içeri girip bu yeni dünyaya karışmanın zamanı. İçimden bugünün güzel geçmesine dair dua mırıldanırken restorandan içeriye sağ adımımla giriyorum. Lobideki görevli beni gülümseyerek karşılıyor.

"Hoş geldiniz hanımefendi. Randevunuz var mıydı?"

"Şey... Ben iş için gelmiştim... Mutfak Sanatları Akademisi'nden... Kerem Şef beni bekliyordu. Ben Zeynep." diyorum heyecandan cümleleri saçma bir sırayla söyleyerek. Aferin Zeynep! Kerem Şef'in karşısında da böyle saçmala çünkü dün yaptığın sakarlık yetmez kendini rezil etmeye. Aferin! Aferin!

"Personel girişimiz arka kapıdan yapılıyor Zeynep Hanım ama tabii bugün ilk gününüz

olduğu için bilmemeniz normal." diyor garson bana gülümseyerek. Ben de mahcup bir ifadeyle gülümsemeye çalışıyorum.

"Kusura bakmayın. Bundan sonra arka kapıyı kullanacağıma emin olabilirsiniz. Acaba beni Kerem Şef'in yanına götürebilir misiniz?" diye rica ediyorum garsona.

Eliyle beni restoranın içerisine davet ederken "Buyurun kendisi de yeni geldi sayılır. Ya mutfaktadır ya da ofisinde." diyor yürümem için beni yönlendirirken.

Sessizce peşinden gidiyorum. Restoranın içerisi dışına göre daha ihtişamlı görünüyor gözüme. Yerler siyah, beyaz ve gri tonlarında zikzak desenli kalebodurla kaplı. Tahta oymalı, eskitme yemek masalarının etrafına birbirinden farklı tasarımlara sahip ama rahat olduğu ilk bakışta anlaşılan ahşap ayaklı vintage sandalyeler yerleştirilmiş. Yemek masalarının üzerinde şapkalı avizeler sallanıyor. Orta bölümde de bir bar alanı var. Barın arkası içki şişeleri ve kadehlerle parlıyor. Barın önünde dans pisti olarak kullanıldığını düşündüğüm, zemini eskitme ahşapla kaplı boş bir alan var. Restoran dışında bistro olarak da faaliyet veriyorlar mı acaba?

"İlk işin mi?" diye soruyor garson.

Etrafıma göz atmaya devam ederken "Mutfakta ilk." diye cevaplıyorum sorusunu.

Beni restoranın yemek bölümünden çıkarıp mutfak olduğunu tahmin ettiğim gri çelik bir kapıya doğru götürüyor. Mutfağa gireceğiz diye düşünüyorum ama tahmin ettiğim gibi olmuyor. Biz gri çelik kapıya varamadan sol taraftaki eskitme taş kaplı bir duvarın ortasında bulunan koyu yeşil bir kapının önünde duruyoruz. Kapının yanındaki tabelada büyük harflerle CHEF & OWNER yazıyor. Altında da yine büyük harflerle KEREM AKMAN ismi yazılı.

"İşte geldik." diyor garson eliyle kapıyı işaret ederek. Derin bir nefes alıyorum. Kalbim heyecandan küt küt atıyor. Bugünü hayırlısıyla bir atlatsam...

"Teşekkür ederim." diyorum gülümsemeye çalışarak.

Garson ise bana elini uzatarak "Bu arada ben Özgür." diyor.

Heyecandan terleyen ellerimi pantolonuma sildikten sonra uzattığı elini sıkıyorum. "Memnun oldum. Ben de Zeynep"

"Neyse benim işimin başına dönmem lazım. Sana bol şans." diyor ve işinin başına dönüyor.

Garson gittikten sonra ben de birkaç derin nefes alarak kendimi sakinleştirmeye

çalışıyorum ama başarılı olamayınca tüm heyecanımla kapıyı birkaç kez tıklatıyorum. İçeriden kendinden emin bir sesle "Girin." komutu gelince kapıyı açıp başımı usulca içeri uzatıyorum ve ben daha ne olduğunu anlayamadan irice bir köpekle burun buruna gelerek irkiliyorum.

Ağzımdan küçük bir çığlığın çıkmasına ve elimi köpeğe doğru sallayarak "Hoşt! Hoşt!" dememe engel olamıyorum.

Kerem Şef benim durumuma gözlerini kısarak bakıp "Pia geri çekil." diyor koltuğundan kalkarken. Köpek kendisine verilen emre hemen uyarak geri çekiliyor ve ofisteki iki kişilik deri koltuğa atlayarak oturuyor. Yine de gözlerini benim üzerimden ayırmamakta ısrarcı. Bakışlarından tedirgin olsam da belli etmemeye çalışıyorum ve yaşadığım ilk şoku atlattıktan sonra konuşmak için ağzımı açıyorum.

"Şey... Be-ben... Böyle bir durumla karşılaşacağımı tahmin etmemiştim." diye kelimeleri ağzımda geveliyorum. Of Zeynep hep seni mi buluyor bunlar?

"Sorun yok değil mi Zeynep?" diye soruyor şef gözlerini kısarak bana bakmaya devam ederken. Kızgın mı yoksa gerçekten merak ettiği için mi soruyor anlayamıyorum. Ne anlama geldiğini kestiremediğim şekilde yüzüme bakarken sorun olsa bile "Sorun var." diyemeyeceğim için "Hayır." diyorum kısık bir sesle. Az önce verdiğim saçma tepkimden dolayı hissettiğim utanç sesime yansıyor. Aynı utanç yanaklarımı alev alev yakmayı da ihmal etmiyor.

"Güzel. Pia biraz meraklı bir kızdır ama korkmana gerek yok, uysaldır." diyor bana hafifçe gülümseyerek.

Şefin gülümsemesiyle ben de biraz gevşemeye çalışıyorum ama pek mümkün olmuyor. Dün yaptığım sakarlığın üstüne bir de adamın odasına girer girmez köpeğine hoşt çekmiş olmasam belki kolayca rahatlayabilirdim ama şu an mümkün değil. Hem olanlardan sonra ben gerilmeyecektim de kim gerilecekti?

Kerem Şef saatine kısa bir an baktıktan sonra "Demek okuldan bu saatlerde çıkıyorsun." diyor.

"Genel olarak bu saatlerde." diye cevap veriyorum sesimin düzgün çıkması için çabalarken. Sonra aklıma derslerin uzadığı zamanlar gelince söyleme ihtiyacı duyuyorum. "Bazı yemeklerin durumuna göre ders saatlerinde uzamalar olabiliyor."

Kerem Şef anladığını belli ederek başını aşağı yukarı sallıyor.

"Evet... Şimdi şartlarımızı bir konuşalım. İlk olarak senin beklentilerin nelerdir?" diye

soruyor beni dikkatle süzerken.

Benim beklentilerim... Benim beklentilerim neydi ki? Para kazanmak ve mutfakta kendimi geliştirmekten başka bir beklentim var mıydı? Galiba yoktu.

"Çok büyük beklentilerim yok efendim. Mutfakta kendimi geliştirmek istiyorum." diyorum para mevzusuna dokunmadan.

"Eee o zaman seni burada ücretsiz çalışmaya ikna etmem çok kolay olacak." diyor şef yüzüme çarpık bir gülüşle bakarken.

Tabii şefin gülümsemesinin aksine benim yüzümde söylediklerinin yarattığı hayal kırıklığı var. Ücretsiz çalışmak... İşte bu kesinlikle beklentilerim arasında olmayan bir şey. Maaş konusunda konuşmak ve hatta pazarlık etmek alışamadığım bir durum. Emeğimin karşılığını alma konusunda konuşmaktan neden bu kadar çekiniyorum?

Ne cevap vereceğimi şaşırmışken sıcak basıyor. Biraz olsun nefes alabilmek için üzerimdeki kabanın boynumu kapatan düğmelerini açıyorum. Şef benden cevap beklemekten umudu kesmiş olacak ki tekrardan konuşmaya başlıyor.

"Bu kadar gerilmene gerek yok, şaka yapıyordum sadece. Akmanlarla çalışıyorsan emeğinin karşılığını alırsın." diyor halime acıyan bir ifadeyle.

"Yok... Be- ben gerilmedim." diyorum yiğitliğe bok sürdürmemek adına. Bunu yaparken kedi yavrusundan hallice çıkan sesimle söylediklerim ne benim kulağıma ne de şefin kulağına inandırıcı gelmiyor.

"Okulun hangi günler?" diye soruyor masanın arkasındaki koltuğuna geçerken ve bana da masanın önündeki koltuğu işaret ediyor. "Otur lütfen."

"Hafta içi her gün sabahtan bu saate kadar dersim oluyor." diyorum koltuğa otururken.

"İstisnalar hariç." diyor az önce derslerin uzamasıyla ilgili söylediklerime ithafen.

"Evet. Hafta sonları da okulum yok. Yani hafta sonları tüm gün boşum." diyorum gözümün önüne düşen buklemi kulağımın arkasına sıkıştırırken.

"O zaman şöyle yapıyoruz. Seni hafta için her gün okuldan sonra buraya bekliyorum. Cumartesi günü ise mutfakta çalışan ekibimle aynı saatte iş başı yapacaksın." diyor önündeki kağıda bazı notlar alarak.

"Pazar günü?"

"Herkesin bir gün de olsa izine ihtiyacı vardır." diyor bana gülümseyerek.

"Çalışabilirim." diyorum güvence vermek istercesine.

"Çalışabileceğine eminim ama işletme olarak prensibimiz her çalışanımızın haftada en az bir gün izin yapması üzerine kurulu. Tabii özel günler haricinde! Özel günlerde çalışmak zorundayız."

Zeynep önünden geçen bayram ve yılbaşı tatillerine el salladın mı? Bundan sonra onlarla buluşman pek kolay olamayacak gibi.

"Anlıyorum. O zaman Pazar günleri benim repo günüm olacak." diyorum aklıma Alp'in repoları gelince.

"Repo?" diyor şef anlam veremeyerek.

"Şey... Yakın bir arkadaşımın çalıştığı sektörde izin günleri repo olarak geçiyor da." diye açıklamaya çalışıyorum durumu. Söylediğimle pek ilgilenmeyip başını aşağı yukarı sallamakla yetiniyor.

"Maaş durumuna gelecek olursak bir beklentin var mı?" diye soruyor şef.

Konu döndü dolaştı yine paraya geldi. Gerçi bunun bir iş görüşmesi olduğu düşünüldüğünde konunun dönüp dolaşıp paraya gelmesinden normal bir şey yok. Anormal olan benim emeğimin karşılığını isteme konusundaki mahcubiyetim. Tuhaflıkta sınır tanımıyorum. Şimdi ne diyeceğim ben bu adama. "Ne olur bu konulara hiç girmeyelim. Ay sonunda ne uygun görürseniz ben razıyım." mı diyeceğim? En iyisi dürüst olmak. Açık açık neden paraya ihtiyaç duyduğunu söyle kızım.

Gerçekleri söylemenin verdiği güçlü bir sesle "Benim beklentim arkadaşımla çıkacağımız yeni evin kirasını denkleyebilecek kadar kazanmak." diyorum.

"Anlıyorum Zeynep. Sen bana dürüst davrandın ben de sana dürüst davranacağım ve kartları açık oynayacağım. Hafta içi part time, cumartesi günü full time çalışacağın ve mutfakta hiç tecrüben olmadığı göz önüne alındığında sana önerebileceğim en iyi teklif asgari ücret olur." diyor tek kaşını kaldırarak.

Duyduğumla gözlerinde dolar işaretleri beliren çizgi film kahramanları gibi hissediyordum. Asgari ücret benim beklentilerimin üzerinde bir maaş. Yani ayın yarısı çalışmadan geçecek ve başlangıç seviyesi bir maaş alacağım. Odaya girdiğimden beri gerilmişken, rahat bir ev hayaliyle gevşemeye başlıyorum. Yeni eve çıkmak artık Derya'yla bana çok yakın. Taşınabileceğimizi duyunca Derya kim bilir ne kadar sevinecek.

"Bu benim beklentilerime uygun bir teklif." diyorum gülümseyerek.

"O zaman hayırlı olsun diyelim mi?" diyor ayağa kalkıp bana elini uzatırken. Ben de ayağa kalkarken uzattığı eli tutup sıkıyorum.

"Hayırlı olsun." diyorum mutlulukla.

"Normalde senden bazı sağlık testlerini istemeden mutfağa sokmam doğru değil ama iş olarak yoğun bir dönemdeyiz. Seni mutfağa götüreyim de bir an önce işe koyul. Şefler ne zamandır yardımcı konusunda başımın etini yiyordu." diyor masadan kalkıp arkasındaki dolabı açarken.

Dolaptan siyah bir bandana çıkarıyor ve başına geçirip ensesindeki kızıl kahve saçlarının üzerinde iki düğüm atarak sabitliyor. Şef bunu yaparken ben de ilk kez adamın giydiği üniformaya dikkat edip inceleme fırsatı buluyorum.

Üzerinde uzun kollu, düğmeleri sol tarafında sıralanmış, siyah bir şef ceketi var. Ceketin kollarını birkaç kez kıvırarak bileklerini açığa çıkarmış. Altında ceketiyle aynı renk ve kumaşa sahip bir şef pantolonu var. Ayağında da bu mutfakta çalışanların giydiği aşçı terliklerinden var. Tabii ki o da üniformasına uygun olarak siyah renkte seçilmiş. Aşçı dendiğinde kafamda canlanan; göbekli Bolulu usta imajını yıkan, gördüğüm en tarz şef diyebilirim kendisi için.

"Gidelim mi?" diye soruyor yüzüme bakarken. Ben de düşüncelerimden sıyrılıp başımla onaylıyorum. Birlikte ofisten çıkıyoruz.

Usulca şefi takip edip gri çelik mutfak kapısından içeri giriyorum. Bir anda sıcak yemek buharı yüzüme vuruyor. Mutfakta koşuşturan insanlar ve üzerinden buharlar yükselen kazanlarda burası kendi içerisinde bir ekosisteme dönüşmüş.

"İşte çalışma ortamın." diyor eliyle kendi önünde yarım bir daire çizerek.

Gördüğüm manzara karşısında nutkum tutulduğu için pek bir şey diyemiyorum. Sadece harıl harıl çalışan insanlara bakıyorum. Bu işin altından kalkabilirim umarım.

Sırtıma hafifçe dokunup "Gel seni şeflerle tanıştırayım." diyor beni çekik gözlü ufak tefek bir kadına doğru yönlendirirken. Kadın, Kerem Şef'in aksine baştan aşağıya bembeyaz bir üniforma içerisinde.

"Kolay gelsin Ying." diyor şef büyük bir kazanda pişen rameni eline aldığı kepçeyle karıştırıp kontrol ederken. Kadın şefe doğru hafifçe eğilip, gülümsüyor. Bildiğim kadarıyla bu kültürlerinin bir parçası.

"Teşekkürler şef. Ramen servise hazır. Tabii uygun bulursanız." diyor Türkçe olarak. Kendi içerisinde bir aksanı olsa bile söylediklerini çok net anlayabiliyorum.

Şef, yemekten ufak bir lokma alıp tadıyor. Birkaç saniye ağzında çevirdikten sonra, az önce kadının ona yaptığını yapıp önünde hafifçe eğiliyor. İtiraf etmeliyim ki yaptığı bu jest çok hoşuma gidiyor.

"Eline sağlık Ying. Servis edebilirsiniz." diyor gülümseyerek. Kadında gururlu bir ifadeyle ona gülümsüyor. Bu sırada şefin aklına ben gelmiş olacağım ki yemeği bırakıp bana dönüyor ve yanına gelmem için eliyle işaret ediyor. Yanına gittikten sonra elini sağ omzuma hafifçe koyup konuşmaya başlıyor.

"Ying, bu Zeynep. Bugün itibariyle bizimle birlikte çalışacak, sizlere yardım edecek. Düzeni biliyorsunuz. Artık ayrıntıları kendi aranızda halledersiniz." diyor göz kırparak.

"Tabii şefim." diyor Kerem Şef'i onaylayarak. Sonra bana doğru dönüp tekrar eğilirken "Aramıza hoş geldin Zeynep." diyor.

Bir an için ne yapacağımı bilemiyorum. Acaba benimde eğilmem gerekir mi? Eğilmezsem saygısızlık yapacağımı düşündüğümden ben de eğiliyorum.

"Hoş buldum Ying Şef." diyorum gülümseyerek.

"Ying Şef genel olarak düşünürsek Uzak Doğu mutfağımızla ilgileniyor." diyor Kerem Şef. Zaten bunu anlamak pek zor değil. Kadının dış görünüşü ne iş yaptığını çok net açıklıyor.

"Anladım." diyorum gülümseyerek.

"Hadi gel diğerleriyle de hızlıca tanıştırayım. Sonra işe koyulalım." diyor aceleyle.

Ying Şef gibi bembeyaz bir üniforma giymiş ama bu sefer erkek bir şefin yanına gidiyoruz. Gördüğüm kadarıyla burada en yaşını almış kişi de bu ketum suratlı, esmer ve göbekli şef. Kerem Şef kazanda fokurdayan çorbanın tadına bakıp onay verdikten sonra beni tanıtıyor.

"Mehmet Şef, Zeynep yeni yardımcımız. Artık eti senin kemiği benim." diyor keyifle gülerek. Ben de söylediklerinde ciddi olmadığını umarak gülümsüyorum.

"Merak etmeyin Kerem Şef'im." diyor Mehmet Şef bana bakıp sırıtarak.

Adamın gözlerinde gördüğüm acımasızlık yutkunmama neden oluyor. Galiba bunlar pek şaka yapmıyor! Dur daha işe başlamadan evham yapmayayım. Kendimle ilgili endişelenmeye başladığım sırada Kerem Şef beni Mehmet Şef'in yanından alıp, yine bembeyaz bir üniforma giymiş diğer şefin yanına götürüyor.

"Avrupa mutfağıyla ilgilenen şefimiz, Kemal. Yeni yardımcımız Zeynep." diyerek karşılıklı olarak bizi takdim ediyor Kerem Şef.

Kemal Şef elini bana uzatıp "Hoş geldin Zeynep." diyor ciddi bir ifadeyle. Ben de şefin uzattığı eli tutup "Hoş buldum Kemal Şef." diyorum aynı ciddiyetle.

"Seni şeflerle tanıştırdığıma göre diğerleriyle kendi başına da tanışabilirsin." diyor etrafta şeflerin verdiği emirleri yerine getirmek için koşuşturan yardımcıları gösterirken. Birazdan ben de onların arasına karışıp mutfakta koşuşturmaya başlayacağım ne de olsa.

"Bahar! Buraya bak!" diye sesleniyor Kerem Şef bir kıza. Kız elindeki sos tenceresini tezgaha bırakıp yanımıza geliyor.

"Buyurun şefim." diyor bana kısa bir bakış attıktan sonra.

"Zeynep'e soyunma odalarını göster. Uygun bir üniforma ayarla. Sonrada Mehmet Şef'in yanına gönder. Bugün onunla çalışsın." diyor sesinde çözemediğim bir tınıyla.

Kız hiç çekinmeden beni kolumdan tutup çekelerken "Tamam şefim." diyor. Hiçbir şey diyemeden kızın yanında hızlı adımlarla yürüyorum.

Yüzüme acıklı bir ifadeyle bakıp "Kerem Şef'i ilk günden kızdırmış olabilir misin?" diye soruyor. Kızın dediklerinden bir şey anlamıyorum.

"Pardon, ne dediğini anlamadım." diyorum kaşlarımı çatarak.

"Şef seni ilk iş gününde Mehmet Şef'in yanına verdiğine göre onu baya bir kızdırmış olmalısın. Haberin var mı bilmiyorum ama Kerem Şef gelmeden önce burayı onun abisi Oğuz Şef işletiyordu. Kerem Şef'e göre daha yufka yürekli birisidir, tanısan severdin. Her neyse işte Oğuz Şef'in zamanında ufak tefek gevşeklikler oluyordu mutfakta. Sonra Kerem Şef'in gelişiyle sıkıyönetim ilan edildi. Adalet de Mehmet Şef'le sağlanmaya başlandı. Yani anlayacağın Mehmet Şef'le çalışan yardımcılar bir nevi ceza çalışması yapmış oluyor." diye uzun uzun açıklıyor durumu.

Kız beni mutfağın arka kapısından soğuk koridora çıkarırken söyledikleri kafamda dönüp duruyor.

"Şefi kızdırmış olabilir misin?"

Yani dün ve bugün yaptığım aptallıkları hesaba katarsak kızdırmış olabilirim. Ah Zeynep ah! Başına ne işler açtın yine! Zaten Mehmet Şef'e söylediği 'eti senin kemiği benim' sözünden şüphelenmiştim. Keşke sadece şüphe olarak kalsaydı.

Soğuk hava deposu olduğunu tahmin ettiğim bir kapının önünden geçip, üzerinde 'ladies' yazan bir kapıdan içeri giriyoruz. Karşıma oldukça temiz bir giyinme odası çıkıyor. Ahşap kapılı dört tane kabin var. Kapılardan birini ittirip baktığımda buranın giyinme kabini aynı zamanda da duş olarak kullanıldığını anlıyorum.

"İki tane giyinme kabini artı duşumuz, iki tane de tuvaletimiz var. Burası sadece bayan personele özel. Rahatlıkla kullanabilirsin." diyor Bahar bana gülümseyerek. Benimse gülümseyecek halim yok. Az sonra başıma gelecekleri düşünüyorum.

Bahar karşı duvara dizilmiş anahtarlı dolapların kapaklarını kontrol ederek boş bir tane buluyor.

"İşte özel eşyalarını da burada saklayabilirsin." diyor dolabın içindeki anahtarı alıp bana atarken. Attığı anahtarı havada yakalıyorum.

"Pek konuşkan bir tip değilsin ha?" diyor Bahar büyük kapaklı bir dolabı açıp üniforma paketlerini kurcalamaya başladığı sırada.

"Yok... Aslında bu kadar sessiz biri değilim. Sadece ilk gün heyecanı diyelim." diyorum. Tabii "Söylediklerinden tırstım. Burada üç buçuk atarken şen şakrak davranamıyorum." diyemiyorum.

"Çabuk ayak uydurursun merak etme." diyor ve ardından beni baştan aşağı süzerken "38 beden olur mu?" diye soruyor.

"Olur." diyorum başımı hafifçe sallayarak. Elime henüz hiç kullanılmadığını tahmin ettiğim paketli bir üniforma tutuşturuyor.

"Hadi üstünü değiştir. Ben bekliyorum. Bahaneyle biraz dinlenmiş olurum." diyor odada duran banklardan birine uzanırken.

Kabinlerden ilkine girip elimdeki üniformayı giymeye başlıyorum. Bir yandan da olanları düşünüyorum. Adam haklı tabi! Ne bekliyorum ki! Yaptıklarımdan sonra burnumu sürtecek elbette.

"İlk günün kızım ne yaparlarsa yapsınlar pes etmek, surat asmak yok." diyerek kendi kendimi motive edip öyle çıkıyorum kabinden.

Katladığım kıyafetlerimi ve çantamı dolaba yerleştirip kilitliyorum. Anahtarı cebime attıktan sonra gözleri kapalı bir şekilde yatan Bahar'a sesleniyorum.

"Gidelim mi?"

Çevik bir hareketle yerinden kalkıp koluma giriyor ve beni geldiğimiz yöne doğru tekrar sürüklüyor. Alt kata inen merdivenleri göstererek "Mahzene buradan iniliyor." diyor kısaca. Ben de bu bilgiyi hafızama not ederken başımı 'tamam' anlamında sallıyorum.

Mutfak kapısının karşısındaki kapıyı göstererek "Burası da hem personel giriş kapısı hem malzeme giriş kapısı olarak kullanılıyor. Personelin dinlenme zamanlarında kullandığı bahçe de bu kapının hemen ardında." diyor.

Demek ki Özgür'ün dediği kapı bu kapı. Bahçe tarafına son bir bakış attıktan sonra mutfağın sıcak ve kokulu ortamını tekrardan giriyoruz. Bahar kolumdan çıkarken kulağıma doğru "Allah yardımcın olsun Zeynep." diye fısıldıyor. Benim cevap vermeme fırsat vermeden de işinin başına dönüyor. Ben de kuzu kuzu Mehmet Şef'in yanına gidiyorum.

"Demek bugün bana yardım edecek şanslı kişi sensin." diyor Mehmet Şef. Karşılık olarak sadece yutkunmakla yetiniyorum.

"Şu pirinci al bakalım. Senden ilk olarak pilav yapmanı istiyorum. Bakalım hamurunda aşçılık var mıymış?" diyor elime bir su bardağı pirinci tutuştururken.

Şaşkın bir ifadeyle bardağı alırken "Pirinç pilavıyla ne alakası var?" diye soruyorum.

"Çok konuşma bakayım. Gel, şu ocağı kullanabilirsin. Tencereler alttaki dolapta. Al bu da tereyağı." diyerek önüme yağ kasesini ittiriyor.

Çekingen bir tavırla şefin gösterdiği dolabı açıyorum ve az miktarda yapacağım pilava uygun küçük çelik bir tencere seçiyorum. Pirinçleri yıkamak için lazım olan süzgece bakınıyorum ama dolapta yok. Sonra etrafıma göz atıyorum. Duvara asılmış kancalardan birinde bana uygun bir süzgeç görüyorum. Gidip alıyorum.

Pirinci süzgece boşaltıp elimle karıştırıp taş var mı diye kontrol ediyorum. İyi ki de kontrol ediyorum çünkü içerisinden altı tane irili ufaklı taş çıkıyor. Bir bardak pirinç için oldukça fazla bir oran.

Bu arada Mehmet Şef'le göz göze geliyoruz. Adamın yüzündeki sinsi gülüş bir anda ciddi bir hal alıyor ve önündeki işine dönüyor. Mehmet Şef'in bu işte bir parmağı olabilir mi acaba? Adama şüpheyle bakıyorum. Yüzünde gayet ciddi bir ifadeyle işini yapıyor ama az önceki gülüşünü düşününce taşları özellikle koyduğunu anlamam zor olmuyor.

Elimden geldiğince hızlı davranarak pilavı pişiriyorum. Demlenmesi için ocaktan alıp tezgâhın kenarına koyuyorum.

"Pişirdim şef." diyorum Mehmet Şef'e dönerek.

Tencerenin kapağını açıp pilava bakıyor. Bir kaşıkla pilavdan biraz alıp havaya kaldırıyor. Sonra kaşığı ters çevirerek pirinçlerin tencereye düşüşüne bakıyor. Ardından pilavı hallaç pamuğuna çevirdikten sonra ağzına bir kaşık pilav atıyor ve yüzünü memnuniyetsiz bir ifadeyle buruşturuyor.

Hayda! Kötü mü olmuştu? İlk yaptığım yemekle sınıfta kaldım, iyi mi? Dayanamayarak ben de bir kaşık alıyorum pilavdan. Tadında bir anormallik yok. Mis gibi tereyağlı pilav hem de tane tane olmuş. Şef nesini beğenmedi acaba?

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum dayanamayarak çünkü bana göre pilavın bir sorunu yok.

Mehmet Şef oldukça abartılı hareketlerle pilav tenceresini eline alıp çöp kovasının yanına gidiyor. Elindeki kaşıkla pilavı çöpe boşaltıyor. Ben de ağzım açık bir şekilde yaptığına bakıyorum. Kendimi kötü hissetmem de cabası.

"Niye attınız?" diye soruyorum cılız bir sesle.

"Hamurunda aşçılık olduğunu sanmıyorum ama seni ellerimle mayalayacağım Zeynep." diyor Mehmet Şef bana ciddi bir ifadeyle bakarken. O ne demek öyle? Valla çattık adama!

"Şimdi alt kata inip, on kilo pirinç alıyorsun. Sonrada ayıklamaya başlarsın." diyor kendi işine dönerken.

Mutfaktan çıkarken Kerem Şef'in bana bakıp keyifle güldüğünü görüyorum. "Gardını düşürme Zeynep! Sen halledersin Zeynep!" diye kendi kendimi telkin ederek mahzene iniyorum. Zar zor taşıdığım pirinçlerle yukarıya dönüyorum.

Bu sırada Kerem Şef mutfakta gürlüyor.

"Daha hızlı millet. Servisler aksamasın. Haydi! Tempo! Tempo!"

Söylediklerine gözlerimi devirirken geniş bir tepsi arıyorum. Sonra birazını döküyorum ve tezgâha eğilerek ayıklamaya başlıyorum. Ayıkladıklarımı da geniş bir kaba boşaltıyorum. On kilo pirincin ayıklanması bittiğinde benimde tezgâha eğilmekten belim bitmiş durumda. Belki biraz dinlenme zamanım gelmiştir.

"Mehmet Şef dinlenebilir miyim?" diye soruyorum belimi tutarak.

"Ne dinlenmesi Zeynep? Daha yeni başlıyoruz." diyor kaşlarını çatarak ve ardından

kenarda duran çuvalı işaret ediyor.

"Ne oldu?" diye başımı sallıyorum.

"Ayıklamaya, doğramaya başla diyorum. Hadi Zeynep." diyor keyifle gülerek.

Çuvalın ağzındaki ipi çözdüğümde içindeki soğanlarla göz göze geliyorum. Ay n'olur biri beni şuracıkta öldürsün. En azından acısız bir şekilde ölürüm.

"Hepsini mi yapacağım?" diyorum çaresiz bir sesle.

"Tempo Zeynep tempo!" diyerek eğleniyor benimle. "Onları bitirdikten sonra vaktin kalırsa bir de soğuk hava deposunu elden geçirirsin. Kaç gündür temizlenmedi."

Oflamamak ve şikâyet etmemek adına kendimi zar zor tutarken çuvalı tezgâha doğru sürüklüyorum. Kaç kilo bu Allah aşkına? Yirmi? Otuz? İlk soğanı elime alıp, kabuklarını soymaya başlıyorum. Kabuk soymak sorun değil de doğramak... Of ki ne of! El mahkûm yapacağım. İşte başlıyoruz.

Daha üç-beş tane soğan doğramış olmama rağmen gözlerim kıpkırmızı durumda. Bir yandan doğrarken, bir yandan da akmak için zaman kollayan burnumu çekip duruyorum. Arkamdan bir kahkaha sesi yükseliyor. Dönüp bakıyorum ama gözyaşlarım yüzünden görüş alanım bulanık. Yüzünü net göremesem de üniformasından bu gülenin Kerem Şef olduğunu anlıyorum. Belli ki bu halim çok hoşuna gidiyor. Vicdansız adam!

Sinirle elimdeki işe geri dönüyorum. Soğanları doğrarken bir Kerem Şef'i bir de Mehmet Şef'i düşünüyorum. Bu bıçak Kerem için, bu bıçak Mehmet için diye diye koca çuvalın dibini görüyorum. Ağlamaktan gözlerim çürüyor resmen.

"Zeynep, hadi yemek molası ver." diyen sesle dönüyorum.

Kerem Şef elinde iki tabak yemekle bana gülümsüyor. Yemekleri görünce ne kadar çok acıktığımı fark ediyorum ve ne kadar yorulduğumu.

"Tamam." diyorum ve elindeki tabaklardan birini alıyorum.

"Yemekleri bahçede yiyoruz." diyor geçmem için mutfak kapısını açık tutarken. Bu ne şimdi? Saatlerdir canıma okunmasını keyifle izleyen adam şimdi centilmenlik mi yapıyor? Ne yaman çelişki bu böyle.

Bahçeye çıktığımda etrafı açılır kapanır pencere sistemiyle çevrilmiş bir çardak görüyorum. Sonbaharın son ayında olduğumuz için çardağın etrafındaki camlar kapalı durumda. Çardağa geçip oturuyorum. Kerem Şef'te karşıma oturuyor. Açlıktan ve

yorgunluktan pek mecalim olmadığı için sadece yemeğimle ilgileniyorum. Aramızdaki sessizlik artık rahatsız edici boyuta ulaşınca şef konuşmaya başlıyor.

"Bugün seni denemek istedim Zeynep." diyor yüzüme bakarken.

"Denemek derken?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak.

Yüzünde beliren geniş gülümsemesiyle "Mehmet Şef mutfaktaki yardımcıların korkulu rüyasıdır. Bugün seni bilerek yanına verdim." diyor.

"Fark ettim kendisi biraz yoğun çalışmayı seviyor. Yalnız bugün beni denemekten ziyade benden intikam aldığınızı düşünmüştüm." diyorum düşüncelerimi içimde tutamayarak. Sonra tekrar yemeğime dönüyorum.

Söylediklerim karşısında şef baya keyifli bir şekilde gülüyor. Ben de başımı tabağımdan kaldırıp ona bakıyorum.

"Yani... Belki biraz... Birazcık intikam içermiş olabilir." diyor başparmağını ve işaret parmağını birbirine yaklaştırıp bana gösterirken. Bense gözlerimi devirmekle yetiniyorum.

"Bir şey demeyecek misin?" diyor yarım ağızla.

"Yani çok haksız sayılmazsınız. Gerçi dün olanlar tamamen kazaydı ve bugün de..." diyorum çatalımı tabağıma bırakırken. Sonrada hararetli bir şekilde devam ediyorum. "Allah aşkına odanızdan köpek çıkacağını nereden bilebilirdim?"

Kerem Şef işaret parmağıyla dudağının kenarında kalan yemek kırıntısı alıp ağzına attıktan sonra sakin bir şekilde konuşuyor.

"Mutfakta pişmen için bu tarz şeyler yaşaman lazım acemi şef. Ayrıca kızımın adı Pia."

Kızım? Kızı kim? Ha! Şu koca köpeği diyor herhâlde. Çok güzel ya gerçekten çok güzel. Adam Biscolata reklamlarındaki şefler gibi bir tip ve köpeğinin adı da Pia. Acaba kendisi bu tesadüfün farkında mı? Gülmemek için dudağımı ısırıyorum. Konuyu değiştirmek adına aklıma gelen ilk soruyu soruyorum.

"Benim mesaim ne zaman bitiyor acaba?"

"Kaçıyor musun yoksa?" diyor gözlerini kısarak.

"Ne münasabet! Sadece bunu konuşmamıştık, merak ettim." diyorum çenemi biraz yukarı kaldırarak.

Saatine baktıktan sonra "Haklısın konuşmadık. Aslına bakarsan çıkış saatinde gelmiş." diyor bileğini bana doğru uzatıp saatine bakmamı sağlıyor. Saat yediyi geçiyor.

"Yedi, paydos saatim mi?"

"Evet. Böylece günde aşağı yukarı beş buçuk - altı saat kadar çalışmış olacaksın. Bu da part time için iyi bir saat. Tabii cumartesi günü sabah saat sekizde gelip akşam yedide çıkacaksın. Bunu da hatırlatmak isterim."

"O zaman şimdi çıkabilir miyim?" diye soruyorum emin olamayarak.

"Özgürsün." diyor çardağın kapısını işaret ederek.

Tabağımı alıp masadan kalkarken "İyi akşamlar şefim." diyorum yorgun bir gülümsemeyle.

"İyi akşamlar acemi şef."

7.BÖLÜM - "Kıvılcım"

Yorgun argın ve yaralı olarak eve döndüğümde anahtarımı çıkarmaya üşenerek zile basıyorum. Derya kapıyı açıp bana gülümsüyor. Ardından bitap halimi görünce elimden tutup içeri çekiyor.

"Bu ne hal? Ne oldu Zeynep?" diyor kaşlarını çatarak. Bu sırada tuttuğu elimi de farkında olmadan daha fazla sıkmaya başlıyor.

"Dur Derya! Canım acıyor zaten." diyorum elimi kurtarırken. Yara bantlarıyla sarılmış parmaklarımı havada birkaç kez sallayıp acının geçmesini umuyorum.

"Yine mi elini kestin? Ah be sakarım!" diyor yüzünü acıyla buruşturarak.

"Kendimi salona atabilir miyim? Ayakta durmaya mecalim yok da!"

Ayaklarımı sürüyerek salona geliyorum ve kendimi koltuğa atıyorum. Derya'da yanıma gelip elimdeki bantları çözüyor. Olay yeri inceleme yapacak tabii.

Parmaklarımı evirip çevirip her yanını kontrol ederken "Bu sefer ki nasıl oldu?" diye soruyor.

"Zeynep'in Mehmet Şef'le imtihanı vol 3." diyorum gözlerimi devirerek.

Kaşlarını çatarak homurdanıyor. "Sen hala onun yanında mısın?"

"Valla ne hikmetse hep onun yanına düşüyorum. Büyük patron sağ olsun."

Adamda nasıl bir deve kini varsa çalışmaya başladığım şu üç günde anamdan emdiğim sütü burnumdan getirdi. Bir insan evladına üst üste üç gün Mehmet Şef'le çalışma cezası verilir mi? Ama Kerem Şef'e sorarsan bunlar ceza değil, bunlar sadece kendimi geliştirmem için katlanmam gereken zorunluluklar! Hadi oradan be! Kimi kandırıyorsun be adam? Benim bu durumumdan en çok keyif alan muhakkak ki sensin.

Tabii düşüncelerimi bu şekilde yüzüne haykıramıyorum. Yaptıklarını mümkün oldukça sabırla karşılıyorum ancak bu nereye kadar bu şekilde devam eder bilemiyorum.

"Kerem Şef, Mehmet Şef'e onay verdikçe adam benim boyumdan büyük işler ister oldu. Koca danadan bonfileleri ayırmamı istemek nasıl bir delilik? 'Mezbahadan gelen danaların boyları neredeyse ben kadar. Nasıl baş edeyim şefim' deyip durdum ama bu sözler Mehmet Şef'i kararından döndürdü mü? Tabii ki hayır! Sonuç ise bonfile uğruna hurdaya çıkan zavallı parmaklarım." diyorum kesilen parmaklarımı oynatarak.

"Kerem neden böyle yapıyor anlamıyorum doğrusu? Çekeceğim kulaklarını yakında." diye mırıldanıyor Derya.

"Kerem, sen ve kulak çekmek... Ha ha ha ha... Daha adamı tanımıyorsun bile! Nasıl bir manyak olduğunu nereden anlayacaksın acaba?" diye gülüyorum Derya'nın dediklerine.

Derya'nın yüzü bir an ifadesizleşiyor sonra o da gülmeye başlıyor.

"Tanımıyorum değil mi? Hay Allah! Kendimi kaptırmışım... Seni böyle görünce... Bir bulsam o Kerem'i çekiversem kulaklarını. Çok rahatlardım Zeyno çok." diyor ve kalkıp odasına doğru gidiyor.

"Nereye şimdi durup dururken?" diye sesleniyorum arkasından.

"Alp'i arayacaktım unuttum. Sen otur gelirim birazdan." diye bağırıyor odasından.

Derya'nın gelmesini beklerken koltuğa uzanıp, günün yorgunluğunu atmaya çalışıyorum. Sırtımdan bir ürperti geçiyor. Nasıl yorulduysam kan akışım bile durma

noktasına gelmiş durumda.

"Derya, gelirken battaniye getir. Donuyorum!" diye bağırıyorum ama Derya'dan ses yok. Bir kez daha bağırmak için ağzımı açtığımda üzerinde montuyla yanıma geliyor. Elinde de battaniye var.

"Nereye?" diyorum üzerime battaniyeyi örterken.

"Bir yere gitmiyorum Zeynep." diyor ve yanıma oturarak battaniyenin ucunu dizlerine çekiyor.

"Bu ne-" diye cümleye başlıyorum ama o an jeton düşüyor. Soğuktan ürpermem yorgunluktan değil çünkü ev soğuk. Bıkkınlıkla başım önüme düşüyor.

"Bingo! Kombi bozuldu." diyor Derya ellerini ovuştururken.

"Eee donacağız." diye sızlanıyorum.

"Alp birazdan gelip alacak bizi merak etme. Kombi tamir olana kadar ondayız."

"İyi bari." diyerek başımı sallıyorum. Sonra Derya'ya sokularak "Kombi tamirini falan geçelim de ev bakalım artık." diyorum. Derya bana sarılıp, ısınmam için kolumu hızlı hızlı sıvazlıyor.

"Bakalım Zeynep. Hatta ev bulana kadar Alp'te kalalım."

"Yük olmayalım çocuğa." diyorum tek kaşımı kaldırarak.

"Saçmalama olur mu öyle şey!"

"O zaman ben birkaç parça eşya alayım." diyorum battaniyenin ve Derya'nın kanatları altından çıkarken.

"Bir zahmet benim için de ayarlasana bir şeyler." diyor Derya yüzüme sırıtarak bakarken.

"Hayhay efendim. Kırmızı geceliğinizi de almamı arzu eder misiniz hanımefendi? Tahminimce küçük beyin pek hoşuna gidecektir." diyorum eski Türk filmlerinde ki kâhyaların sesini taklit ederek. Sonrada dayanamayıp kahkahayı basıyorum

"Öncelikle onu koy lütfen. Kırmızı gecelik mühim." diyor Derya kahkaha atmada bana eşlik ederken. Tam odama gidecekken sesleniyor.

"Zeynep!"

"Hıı!"

"Hani bir söz vardır. Eminim sen de bilirsin. Kadın dediğin sokakta hanımefendi, mutfakta aşçı, yatak-"

Cümlenin nereye gittiğini bildiğimden Derya'nın üzerine kamikaze gibi uçuyorum, birlikte yere devriliyoruz. Cümlesini bitirmesine fırsat vermeden de ağzını kapıyorum. Gözlerini koca koca açarak bir şeyler homurdanıyor.

"Susacak mısın?" diyorum kaşlarımı çatarak. Gözlerini sıkıca yumup açıyor. Ben de elimi ağzından çekiyorum.

"Manyak mısın kızım?" diyor beni üzerinden ittirip saçlarını düzeltirken.

"Ne biçim laflar ediyorsun." diyorum yerden doğrulurken.

"Sen benimle dalga geçerken iyi ama ben yapınca kötü." diyor dudak bükerek.

Söylediğinde haksız sayılmaz. Az önce dediklerim göz önüne alındığında bunu inkâr edemem.

"Özür dilerim." diyorum elimi uzatıp onu yerden kaldırmaya çalışırken.

"Kabul edildi." diye sırıtıyor hemen.

"Neyse ben gidip eşyalarımızı hazırlayayım." diyorum tekrardan odama giderken.

"Zeynep!" diyor bir kez daha.

"Ne var hemşire?" diyorum ona dönerek.

"Hanımefendilikle aşçılığı hallettin artık sana biri lazım ha Zeynep." diyor kahkaha atarak. Bense küçük bir çocuk gibi dil çıkarıp odama doğru koşturuyorum.

****

Alp evinin kapısını açıp geçmemiz için bekliyor.

"Hoş geldiniz." diyor montlarımızı alıp kapının arkasındaki askılığa asarken. Defalarca geldiğim bu evde yabancılık çekmeden salona dalıveriyorum ama aynı anda donmamda bir oluyor. Yanlış geldik herhalde. Burası ev değil ki! Bildiğin mülteci kampı

burası! Salonda üst üste yatan adamları hızlıca sayıyorum. Eğer birileri diğerlerinin altında sıkışıp kalmadıysa on bir kişi var.

Önümde horul horul uyuyan insan sürüsüne bakarken "Aaaalp!" diyorum tiz bir sesle.

Derya ve Alp yanıma geliyor hemen.

"Ne oldu Zeynep?" diyor Alp bana bakarak.

"Bunlar kim?" diye soruyorum elimle salonda uyuyanları işaret ederek.

"Setten arkadaşlar." diyor omuz silkerek.

Önümdeki manzaraya umutsuzca bakarken "Sen yalnız yaşamıyor muydun?" diye soruyorum.

"Evet. Bunlar birkaç günlüğüne buradalar. Set eve yakında. Arada uyumaya geliyorlar." diyor gülümseyerek.

"Çok güzel. Çok güzel değil mi Derya?" diyorum dudaklarımı sarkıtarak.

"Bırak uyusun çocuklar. Gelin biz mutfağa geçelim." diyor Derya. Gördüklerinden hiç etkilenmiş gibi değil.

"Sen biliyor muydun evin durumunu?" diye soruyorum Derya'ya.

Durum pek de umurunda değilmiş gibi "Biliyordum." diye yarım ağızla cevap veriyor.

Evin 1+1 olduğu düşünüldüğünde biz nerede uyuyacağız acaba? Tanımadığım insanlarla uyumayı geçtim, salonda tek bir adım atacak yer bile yok. Bu durumda ya koridorda ya da mutfakta uyurum herhâlde.

"Evin durumunu söyleseydin daha fazla kalabalık etmeseydik." diyorum Alp'e bakarak.

"Aşk olsun Zeynep siz kalabalık mısınız?" diyor omzuma vurarak. Gülümsemeye çalışıyorum ama dudaklarımda sadece histeri öncesi alameti olan bir seğirme beliriyor.

"Artık ben mutfakta masanın altına kıvrılır uyurum. Bir nevi külkedisi gibi."

İkisi birden söylediklerime gülüyor.

"Saçmalama kızım. Sen ve Derya benim odamdasınız." diyor önümüze dolaptan çıkardığı meyveleri koyarken.

"Olmaz öyle şey." diye itiraz ediyorum. Aslında Derya'yla uyumaya değil itirazım, Derya

ve Alp'i ayıracak olmama.

"Olur Zeynep olur. Zaten Alp birazdan sete gidecek."

"Yine mi dış gece?" diyorum yüzümü asarak.

"Allah o senaristleri davul etsin." diye homurdanıyor.

Derya'yla aynı anda çok içten bir şekilde "Amin." diyoruz.

"Saat kaç oldu?" diye soruyor Alp. Bileğimdeki saate bakıp söylüyorum.

Gözleri Derya'ya çapkın çapkın baktıktan sonra elini uzatıyor. "Hayatım bir dakika gelir misin?" diyor göz kırparak. Derya ayağa kalkıp Alp'in uzattığı eli tutuyor. Bana bakarak "Gelirim birazdan." deyip Alp'in peşinden gidiyor.

Evdeki durumun rövanşı bu geceye nasipmiş. Fırsatı değerlendirerek "Keyfinize bakın. Acele etme!" diyorum imalı bir sesle. Derya gözlerini kocaman açarak bakıyor bana. Ben de elimle gitmesini işaret ederken "Hadi canım hadi bekletme çocuğu." diyorum sırıtarak.

Çifte kumrular odasına gidince sap gibi kalıyorum mutfakta. Yalnızlığın yüzüme tokat gibi çarptığı anlardan birindeyim a dostlar. Salonda bir futbol takımına yetecek kadar adam koyun koyuna yatıyor. Yatak odasında Derya'yla Alp koyun koyuna. Bense mutfakta bir başımayım. Sarp Bey'i bulabilseydim benimde avunacak bir şeylerim olurdu. Hatta yıllar sonra karşılaşmamız şerefine günlerce odamızdan bile çıkmazdık ama sonuç ne? Ben şu an duvardaki fayansların desenlerini incelemek zorundayım.

"Müstahak sana Zeynep! Gençliğini bir adam için harcamasaydın Zeynep! Şimdi böyle duvarlara konuşursun Zeynep!" diyerek söyleniyorum kendi kendime.

Yapacak başka bir şeyim olmadığı için Derya'nın yanıma dönmesini bekliyorum. Beş dakika, on dakika, on beş dakika derken Derya'dan ses var görüntü yok. Ara sıra kulağıma kıkırdamaları geliyor. Maşallah keyifler yerinde demek. Ben de parmaklarımı birbirine geçirip başparmaklarımı birbirlerine değdirmeden döndürmeye çalışayım bari. Çok eğlenceli ya! Öleceğim yalnızlıktan. Şeytan diyor ki git çal kapılarını "Yeter bu kadar" de. Zar zor olsa da bu dürtüyü duymazlıktan geliyorum.

Zaten ben daha fazla bunalmadan odalarından çıkıyor çifte kumrular. Derya'nın yanakları al al. Alp ise halinden gayet memnun, gözleri parlıyor çocuğun. Oh! Oh! Ben de her şeye şahit olan yalnız arkadaş olarak pek güzelim karşılarında.

"Ben kaçıyorum kızlar." diyor Alp, Derya'yı gitmeden önce bir kez daha öperken. Tabii

aldın alacağını kaçarsın şimdi Alp Bey.

"Tamam aşkım görüşürüz." diyor Derya.

"Zeynep kendi evinmiş gibi rahatına bak." diyor bana gülümseyerek.

"Sağ ol canım. Görüşürüz." diyorum gülümseyerek.

Alp'i yolcu ettikten sonra benim al yanaklı yanıma geliyor. Yüzüne manalı manalı bakınca "Ne var be!" diyor gözlerini bana dikerek.

"Bir şey mi var?" diye sorusuna soruyla cevap veriyorum gülerek.

"Of Zeynep! Birini bulsan da ben de kurtulsam artık senden. Kalk hadi!" diyor beni çekiştirirken.

"Geç oldu canım ya yarın bakarım artık." diyorum omuz silkerek.

"Neye yarın bakacaksın?" diyor saf saf. Ben de gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Bu saatte bulacağım adamdan hayır gelmez. Ben tek gecelik ilişkilere karşıyım. Yarın gündüz gözüyle bakar bulurum artık."

Derya cevap vermek yerine koluma birkaç tane şaplak atmayı tercih ediyor. "Sevmesem çekilecek dert değilsin valla." diyor canımı yakmamak için dişlerini sıktığı sırada.

"Tamam vurma ya." diyorum kolumu kurtarmaya çalışırken.

"Düş önüme. Şimdi gidip yatıyoruz. Uğraşamayacağım seninle." diyor ellerini beline dayayıp tepemde dikilirken.

****

Sabah sınıfa girdiğimde herkesin Serdar'ın etrafına toplandığını görüyorum. Hararetli konuşmaların arasından kulağıma farklı ağızlardan çıkan birkaç cümle çarpıyor.

"Ne yaptın sen be Serdar!", "Mürşit Şef fark edince sınıftan atar mı acaba?", "Çok afili duruyor kardeşim.", "Çok acıdı mı?"

Duyduklarım karşısında merakıma yeniliyorum ve Serdar'ın yanına geçmek için elimle kendime yer açıyorum. Serdar'ın yanına ulaştığımda gördüğüm manzara karşısında da "Vay be Serdar sen ne yaptın?" deyiveriyorum bir anda.

Serdar sol kolunu bana doğru uzatırken "Olmuş mu Zeynep?" diye soruyor.

Koluna yaptırdığı birbirlerine çapraz şekilde duran şef bıçağı ve tel çırpıcıdan oluşan dövmeye bakarken "Olmuş olmuş." diyorum. Serdar'ın kolundaki dövmeyi görünce içimdeki dövme çılgınlığı kış uykusundan uyanıyor.

"Ben de yaptırmayı düşünüyordum." diyorum iç çekerek.

"Neden yaptırmadın?" diye soruyor Serdar'ın dövmesini inceleyen Seda.

"Zaman ilerledikçe sıkılıp yaptırdığıma pişman olmaktan korktuğum için hep erteledim." diyorum omuz silkerek.

"Hadi ya... Karar vermek zor oluyor. Ben de buna yeni karar verdim. Madem şef oluyorum o zaman en önemli ekipmanlarım kolumda yerini alsın dedim." diyor Serdar gülerek.

"Güzel düşünceymiş. Çok da güzel olmuş. Senin dövmeyi görünce evdeki dövme dosyam gözümün önüne geldi." diyorum sırıtarak.

"Bir dosyan mı var?" diyor ben de başımı sallamakla yetiniyorum.

"Getirsene, içinden seçeriz belki."

"Tamam. Getiririm."

Kısa süren konuşmamız Mürşit Şef'in sınıfa girmesiyle bölünüyor. Serdar'ın başına toplanan herkes hızla sınıftaki yerlerine geçiyor.

"Bala üşüşen arılar gibi niye toplandınız Serdar'ın başına?" diye soruyor Mürşit Şef cümlenin orijinaline göre oldukça kibar bir versiyonuyla.

Şefin ne tepki vereceğini bilmediğimizden hiçbirimizden çıt çıkmıyor. Sonuçta okulda takı takmaktan, makyaj yapmaya, parfüm sıkmaktan, kırmızı çorap giymeye kadar bir sürü ıvır zıvır yasak var. Böyle bir ortamda yeni yapılmış, yarası henüz tazecik olan ve hareketleri kısıtlayan bir dövmeye ne tepki verilir? Merakla bekliyoruz.

"Sustuğunuza göre bir şeyler dönüyor." diyor şef şüpheyle bizi süzerken. Sonra bir çırpıda Serdar'ın yanına varıyor.

"Söyle bakalım ne oldu?"

Kaçamayacağını anlayan Serdar "Söylemekten ziyade göstersem." diyor arkasına sakladığı kolunu şefin görebileceği bir şekilde öne doğru uzatırken.

Şef gözlerini kısıp dövmeye kısa bir bakış attıktan sonra "Bu muydu len bütün derdiniz?" diyor gülerek. Serdar fırçadan yırttığı için rahat bir nefes alıyor. Bu sırada Mürşit Şef üniformasının kolunu sıyırıyor.

"Hadi canım!" diye mırıldanıyorum şefi izlerken. Ve işte orada; Serdar'ın koluna yaptırdığı dövmenin bir benzeri.

Yanımda duran Tolga'ya doğru eğilerek "Doktorlar mesleğe başlamadan önce Hipokrat yemini ediyor ya acaba bize de mesleğe başlamadan önce bunları mı damgalayacaklar?" diyorum.

"Deli deliyi gözünden, şef şefi dövmesinden tanırmış." diyor gülümseyerek.

"Durum onu gösteriyor." diyorum ben de gülümseyerek.

Ders bittikten sonra soluğu restoranda alıyorum. İşte yeni bir işkence günü daha başlıyor. Derin bir nefes alarak restoranın arkasındaki küçük bahçeye giriyorum. Çardakta öğlen yemeklerini yiyen birkaç garsonu ve kabusumun başlangıcı olan koca köpeği görüyorum.

Yemek yiyenlere el sallayıp "Afiyet olsun." diyorum ve içeri giriyorum. Üzerimi değiştirdikten sonra, saçlarımı aralardan kaçak vermemesi adına sıkı sıkı örüyorum. En son olarak beyaz bandana mı başıma bağlıyorum ve mutfağa geçiyorum.

Öğlen servisi olduğu için mutfaktakiler yine yoğun bir şekilde çalışıyor. Bahar beni görünce dudaklarını sessizce kıpırdatıp "Hoş geldin." diyor. Ben de ona gülümseyerek göz kırpıyorum. Mehmet Şef'e bakıyorum ama ortalarda gözükmüyor. Ay hadi inşallah yoktur. Yırttın galiba Zeynep.

Mehmet Şef olmadığına göre ben kiminle çalışacağım bugün? En iyisi Kerem Şef'e sormak. Gözlerimle mutfağı tarıyorum. Mutfağın olabilecek en sakin köşesinde arkası mutfağa dönük bir şekilde Ying Şef'le konuşuyor. Ying Şef'in hafif hafif sarsılan omuzlarından ağladığı belli. Bir problem var galiba.

Kerem Şef tezgâha uzanıp havlu kağıttan bir parça koparıp Ying Şef'e uzatıyor. Sonrada destek olmak istercesine kolunu sıvazlıyor. Herhâlde bir şeyler daha söylüyor ki Ying Şef buruk da olsa gülümsüyor en sonunda. Bense hayretler içerisindeyim. Bu mutfakta bana en sempatik gelen şefin ağlamasına mı üzülsem yoksa bu zulümmatik adamın

içinde hala insancıl duygular olduğuna mı sevinsem karar veremiyorum.

Birkaç dakika sonra konuşmaları bitiyor. Ying Şef işinin başına dönerken ben de Kerem Şef'in yanına, bugün kimle çalışacağımı sormaya gidiyorum. Arkası bana dönük olduğu için birkaç kez öksürüp "Şefim!" diyorum. Sesimi duyunca bana dönüyor. Bense derin bir nefes alarak elimle ağzımı kapatıyorum.

Bu ne hal böyle? Dayak mı yemiş? Adamı ilk gördüğüm günde yüzü hırpalanmıştı ama bugünkü hali başka. Hani filmlerde görürüz ya dükkânlara haraç kesen sokak mafyaları olur. Bir de onlara boyun eğmeyip sürekli belayla boğuşan dükkân sahipleri. Şefte onlar gibi sokak mafyasına falan mı bulaştı acaba?

"Bir şey mi diyecektin Zeynep?" diye soruyor şef. Beni dinlemeye hazırlanırken sivri çenesini ukalaca kaldırıyor. Elimi ağzımdan indirip konuşmaya çalışıyorum.

"E-Evet... Mehmet Şef'i göremedim. Yok galiba. Bugün kiminle çalışacağım?" diyorum yüzündeki yaraları incelemeye devam ederken.

"İlk önce şu bakışlarını yüzümden çek." diyor uyarıcı bir tonda.

Söyledikleriyle utanıyorum ama merakıma da yenik düştüğüm için bakmak yetmiyormuş gibi bir de yüzünü işaret ederek soruyorum.

"Bunlar hakkında 'yüzünüze ne oldu' ya da 'geçmiş olsun' gibi bir şey söylemem gerekir mi?"

Yaralı dudaklarıyla yandan yandan gülümserken ukalalığı elden bırakmadan cevap veriyor. "Gerek olduğunu sanmıyorum."

Aman soranda kabahat zaten! Kim yaptıysa eline sağlık.

"Bu arada Mehmet Şef soğuk hava deposuna gitmişti. Gördüğüm kadarıyla da gelmiş ve seni bekliyor." diyor başıyla omzumun arkasında bir noktayı işaret ederken. Dönüp baktığımda bıçağını bileyen Mehmet Şef'le göz göze geliyorum. Kahretsin!

"Ben gideyim o zaman." diyorum bezgin bir şekilde.

"Git o zaman." diyor gülerek. Halimle eğlendiği o kadar açık ki az önce Ying Şef'le ilgilenen adamla şimdi bana bu şekilde davranan adamın aynı kişi olduğuna inanmak zor.

Ben Mehmet Şef'in yanına doğru kös kös giderken Kerem Şef'in yağdırdığı direktifler kulaklarımda uğulduyor.

"Masa on yedinin ara sıcakları hazır mı? Masa sekizin eti çıktı mı? Fırındaki ördekleri kontrol ettiniz mi? Sakın kurutmayın etleri! Biraz daha hızlı olalım. Tempoyu düşürmeyin!"

Mehmet Şef'in yanına gidince "Bugün yoksunuz sanıyordum." diyorum. Cevap vermek yerine yanındaki tabakta duran etleri gösteriyor.

"Etleri pişirmeni istiyorum. Az pişmiş olacak." diyor sonra elindeki işini bırakarak "Öğlen yemeği yemedim de." diye ekliyor.

"Siz mi yiyeceksiniz bütün hepsini?" diyorum tabakta duran ve dört kişilik bir aileyi rahatlıkla doyurabilecek et yığınına bakarken.

"Çok soru sormada işine bak. Garsonla bahçeye gönderirsin. Etler pişince de patatesleri yemeklik olarak doğramaya başla. Çuvalın nerede olduğunu biliyorsun." diyor pis pis gülerek. "Ha bu arada sakın ilk gün yaptığın pilav gibi bunu da batırma. Beceremezsen beğenene kadar yaptırırım bilesin."

Derin bir nefes alıyorum. Sakin ol Zeynep! Bugünlerde geçecek sakin ol! Izgaranın başına geçip, birkaç parça eti ızgaraya atıyorum. Bir yandan da sadece kendimin duyacağı şekilde mırıldanıyorum.

"Kerem Şef'in personel yemeği denilen şeyden haberi yok galiba. Yani çalışanlar öğle yemeklerinde löp etle besleniyorsa bu restoran iyi batmıyor. Kerem Şef her ne kadar bana ters gitse de kıymetimi bilmeli aslında. Etlerin hepsini değil sadece birkaçını yapıyorum. İşte bunlar hep tasarruf!"

Eti çevirdikten sonra mutfaktan yemek bölümüne açılan servis penceresine gidiyorum ve zile bir kez basıp bir garsonun bana bakmasını bekliyorum. Özgür bana doğru yaklaşırken "Mehmet Şef yemeğini dışarıya istiyor. Garsonlardan biri getirsin dedi." diyorum sıkıntılı bir sesle.

"Tamam geliyorum." diyerek mutfağa geçiyor. Ben de o gelene kadar etleri servis tabağına alıyorum ve Özgür'e veriyorum.

Şimdi patates çuvalına geçebilirim. En azından bugün soğan demedi. Şanslı sayılırım! Elime aldığım ikinci patatesi doğramayı henüz bitirmişken Özgür elinde tabakla geri geliyor.

"Ne oldu? Niye geri geldi tabak?" diyorum kaşlarımı çatarak.

"Şef etleri az pişmiş istemiş." diye açıklıyor durumu.

"Ama bunlar az pişmiş."

"Sen yenisini pişir. Ben birkaç dakika sonra gelirim tekrar." diyor Özgür.

Pişirme işlemine tekrardan başlıyorum. Bu sefer ilkine göre daha kısa süre tutuyorum ızgarada. Özgür gelip tabağı alıyor ve gidiyor. Ben de patateslere geri dönüyorum. Aradan geçen birkaç dakikanın ardından Özgür tabakla tekrar geliyor. Ucundan bir parça alınmış geri kalanı ise olduğu gibi duran etlere bakıp iç geçiriyorum.

"Bu sefer niye geldi?"

"Biraz daha az pişirecekmişsin." diyor omuz silkerek.

"Hasbinallah!" diyorum suratımı asarak. Önce pilav şimdi de bu. Günlerdir yaptırdığı diğer işkenceleri saymıyorum bile! Adam resmen üzerimde sabır denemesi yapıyor.

Ben yeniden et pişirmeye başlarken Özgür de pişip geri gelen etlere ciğerci kedisi gibi bakıyor. "Ye istersen. Sahipsiz nasıl olsa." diyorum haline acıyarak.

"Hayır diyemeyeceğim çok güzel koktu." diyor bir parça eti ağzına atarken. O karnını doyururken ben de etleri ızgarada sadece iki kez çevirip tabağa alıyorum.

"Artık bunu da geri göndermez çünkü bundan daha az pişmişi yok." diyorum tabağı Özgür'e uzatırken.

"Gönderirse ben etlere talibim, çok güzel olmuş." diyor bana sırıtarak.

Sen beğeniyorsun da benim nemrut şef senle aynı görüşte değil. Özgür gittikten sonra bu kez elinde dolu bir tabak olmadan dönmesini bekliyorum. Öyle mi oluyor? Tabii ki hayır!

"Gerçekten aşçı olmak istiyorsan önce ne yaptığını bilecekmişsin. Az pişmiş et böyle olmazmış. Yaptığın pilav gibi etlerde işe yaramazmış." diyor Özgür biraz çekingen bir ifadeyle Mehmet Şef'in sözlerini bana aktarırken.

Benimse artık sabrım taşıyor. Gözüm bir anda kararıyor ve pişmeyen etleri servis tabağına diziyorum. Az pişmiş et böyle olmazmış demek ha! Al bir de bunu ye bakalım!

Özgür etrafa hızlıca bir göz atıp kulağıma eğiliyor. Benden başka kimsenin duyamayacağı bir sesle "Ne yapıyorsun" diyor. Gerçi sesli söylese bile kimsenin duyacağını sanmıyorum. Herkes Kerem Şef'in yağdırdığı emirlerle o kadar yoğun çalışıyor ki mutfağın ortasından bir kutup ayısı geçse fark edeceklerinden bile şüpheliyim.

"Çekil önümden." diyorum sinirden sıktığım dişlerimin arasından.

"Tamam, geç bakalım ama hemen arkandayım. Bu olayı asla kaçıramam." diyor önümden çekilirken.

Hırsla bahçeye çıkıyorum. İşte orada. Halinden memnun bir şekilde oturuyor. Beni fark edince kaşlarını çatıyor. Elimde tabakla çardağa girdiğimdeyse bana şaşkınca bakmaya başlıyor. Tabağı sert bir şekilde önüne koyuyorum. Yüzüne sert bir ifade takındığı sırada konuşmasına fırsat vermeden "Az pişmiş etiniz!" diyorum ve hışımla geri dönüyorum.

Büyük ihtimalle bu yaptığımla işime son verilecek. O yüzden mutfağa gitmek yerine soyunma odasına gidiyorum. Kendimi banklardan birine atarken sinirden elim ayağım titriyor. Bu adam nasıl bir sosyopat! Bir insanda hiç mi yapıcı özellik olmaz?

Sakinleşmek adına odanın içerisinde bir aşağı bir yukarı volta atıyorum. Kapının tıklatılmasıyla da olduğum yerde kalakalıyorum. Kapıyı açtığımda karşımda siyah üniformasıyla Kerem Şef'i görüyorum. İşte başlıyoruz Zeynep!

Kollarını göğüs hizasında birleştirmiş bana delici bakışlar gönderiyor. "Neden işinin başında değilsin?" diye soruyor.

"Eşyalarımı hazırlayacaktım." diyorum.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diyor ve saatine bakıyor. "Yalnız daha paydosa çok var."

"Olanları biliyorsunuzdur. Siz kovmadan ben gideyim. En iyisi bu olur." diyorum gururlu bir ifadeyle. Bravo Zeynep! "Siz beni kovamazsınız anca ben istifa ederim." tribine de girdin ya ben sana daha ne diyeyim kızım!

"Az pişmiş et krizini diyorsan, evet haberim var. Hatta şu an mutfakta sadece bu konu konuşuluyor. Yardımcıların gözünde bir süper kahramana dönüştün, hadi iyisin." diyor tek kaşını kaldırarak.

Söylediklerıyle pek fazla ilgilenmiyorum. Tek bildiğim kovulmadan önce buradan kendi rızamla ayrılmam gerektiği. "Neyse ben üzerimi değiştirip çıkayım artık."

Kerem Şef ciddi bir ifadeyle "Hiçbir yere gitmiyorsun Zeynep. İşinin başına dön." diyor.

"Ama olanlar..." diyorum suratımı asarak. Tekrardan Mehmet Şef'e katlanacak durumda değilim. O adamla yan yana çalışmaya devam edersem elimden bir kaza çıkacak.

"Yaptığını onayladığımı düşünme. Yaptığın büyük bir hataydı. Mutfakta işler ast üst ilişkisiyle yürür. O yüzden sana denileni yapmak zorundasın. Sana hak verdiğim tek nokta; Mehmet Şef zor bir insan ve onunla çalışmak sinirlerini yıpratabilir. Sen de üst üste günlerdir onunlasın ve durum ortada. O yüzden seni sakinleşmen adına Kemal Şef'in yanına veriyorum." diyor Kerem Şef sakin bir ses tonuyla.

Kovulmadım mı? Ne yalan söyleyeyim duyduklarımla içimde bir rahatlama hissi oluşuyor. Ne olursa olsun yeni bir eve çıkmak için buradan alacağım paraya ihtiyacım var. Hem Kemal Şef'le çalışma fikri kulağıma hiç de fena gelmiyor. Kötü değildir herhalde. Aman olsa bile kaç yazar. Mehmet Şef'ten sonra bana herkes ballı lokma tatlısı gibi gelir.

"Mutfakta sorun olmasın." diyorum Mehmet Şef'i ima ederek.

"Ast üst ilişkisi Zeynep. Sen nasıl şeflerinin sözlerine uymalıysan, şeflerde benim sözlerime uymak zorunda. Yani ben ne dersem o!" diyor biraz kibirle göz kırparken.

"Tamam o zaman. Ben Kemal Şef'in yanına gideyim." diyorum omuz silkerek.

Kapının eşiğinde duran Kerem Şef geçmem için yan dönüyor. Tam geçecekken kolumdan tutuyor. Kolumu tutmasıyla duruyorum ama bu kapı eşiği ikimiz için çok dar. Bedenim kapının ahşap kasası ve şefin arasına sıkışıyor. Bir an için göz göze geliyoruz. Tanıştığımızda seçemediğim gözlerine ilk kez bu kadar yakından bakıyorum. Gözleri yeşil miymiş? Yeşil yuvarlakların arasında yer alan kahverengi harelere bakıyorum birkaç saniye. Sonra şefle bu kadar yakın temasta olmamızdan huzursuzlanıyorum.

"Zeynep, önce bir yemek ye istersen. Bu sırada iyice sakinleşmiş olursun." diyor sakin bir sesle konuşup, gözlerime bakmaya devam ederken.

Bense kendimi eşikten dışarı atabilmek için hamle yapıyorum. Şef ve kapı arasında sıkışan bedenimi kurtardığımda tuttuğu koluma bırakmak zorunda kalıyor. Yüzüme garip bir ifadeyle bakıyor. Bakışları benimkileri delip geçecek kadar derin. Onun bu tavrına anlam veremeyerek kaşlarımı çatıyorum. Ne tuhaf adam! Bir öyle davranıyor bir böyle. Zaten sinirlerim harap durumda bir de onun bir iyi bir kötü halleri hiç yardımcı olmuyor.

"Gidip yemek yiyeyim." diyorum ve neredeyse koşar adımlarla kaçıyorum Kerem Şef'in yanından. Eğer kalırsam biliyorum ki bir kez daha tavrı değişecek ve benim bugünlük kapasitem dolmuş durumda.

8.BÖLÜM - "Koku"

Mert'in taşınma işlerini hallettikten sonra işe ancak öğlene doğru gidebiliyorum. Pia'yı arka bahçede bırakıp, içeri geçiyorum. Mutfakta kaos ortamı oluşmamıştır inşallah. İçeri girdiğimde harıl harıl çalıştıklarını görüyorum. İyi bari işler tıkırında gibi görünüyor. Hızlıca yemekleri kontrol ediyorum. Bu sırada Mehmet Şef yanıma geliyor.

"Zeynep gelmedi. Bana başka bir yardımcı versen." diye homurdanıyor.

Saatimi kontrol ediyorum. Kızın gelmesine daha vakit var. "Saatine daha var. Birazdan gelir."

"Bugün sabrını baya bir zorlamayı düşünüyorum." diyor ellerini ovuşturarak. Yüzündeki hain gülüşe derin bir nefes alarak bakıyorum. Adama vur dedim tamam ama bu öldürmeye niyetli. Dur demenin de zamanı geldi artık.

"Bak! Bugün ne yapacaksan yap ama bu son. Kızın çok fazla üzerine gidiyorsun."

"Siz istedi-"

Cümlesini bölüyorum. Evet, ben istedim. Bu kızın ne kadarının altından kalkacağını, sınırlarının ne kadar geniş olduğunu anlamak için yaptım. Allah için bugüne kadar da oldukça iyi iş çıkardı. Ufak tefek bir şey ama belli ki çok azimli. Ben pes edeceğini umarken o 'bu işte ben de varım' demeyi tercih etti. Tüm bu azminden sonra daha fazla üzerine gidip onu kaçırmak istemiyorum. Geleceği parlak olan bu kızı rakip restoranlardan birine kaptıramam. Onun burada çalışmasına ihtiyacım var.

"Şimdide bitmesini istiyorum. Dediğim gibi bugün son." diyorum kesin bir ses tonuyla.

Mehmet Şef yüzünü sıkıntıyla buruşturarak "Tamam şef." diyor. Sonrada yanımdan ayrılıyor. Hatta mutfaktan bile çıkıyor. Burnuma fırındaki pizzaların kokusu geliyor. Tabii kendime hakim olamadan soruyorum.

"Kemal Şef'im fırını kontrol ediyorsunuz değil mi?"

Bana bakıp gülümsüyor. "Merak etmeyin şefim kontrol ben de."

Asayiş berkemalken Ying'in yanına gidip yeni yardımcısının Zeynep olacağını

söyleyeyim ben de. Bu kızın Ying'den öğreneceği çok şey var.

Ying'in yanına gittiğimde "Kolay gelsin" diyorum gülümseyerek. Başını kaldırıp bana baktığında oldukça kötü göründüğünü görüyorum.

Kaşlarım endişeyle çatılıyor. "Bir şey mi oldu? Hasta mısın?"

Cevap vermek yerine sessizce ağlamaya başlıyor. Ne yapacağım? Ofisime gidip konuşayım en iyisi. "Gel ofiste konuşalım." diyorum koluna girerken ama kıpırdamaya pek niyeti yok. Daha şiddetli ağlamaya başlıyor. Ofise kadar gidemeyeceğiz bu durumda. Onu kolundan tutarak mutfağın bir köşesine çekiyorum.

"Sorun ne Ying?" diye soruyorum.

Gözyaşlarını sildikten sonra "Kı-Kızım... Bu sabah... Hastaneye kaldırmışlar." diyor iç çeke çeke.

Ying'in neden bu kadar dağıldığını anlamak zor değil. Ne de olsa kızı yanında değil, ülkesinde kalmıştı. Duyduklarımla çok üzülüyorum.

"Nesi varmış?"

"Şey... Ameliyata almışlar. İç organında sorun varmış. Şey..." diyor elini sallayarak kelimenin Türkçesini ararken. İşin içinden çıkamayınca karnının sağ alt kısmını gösterip "Patlamış." diyor.

"Apandisiti mi?" diyorum kaşlarımı çatarak. Ağlamaya devam ederken başını aşağı yukarı sallıyor.

Bir anneye söylenebilecek en saçma cümleyi kuruyorum. "Üzülme Ying..." Sonra kendimi toparlayıp sormayı akıl ediyorum. "Kızının yanında kim var şu an?"

"Babası." diyor ağlamaya devam ederken. Tezgâhtan havlu kağıt koparıp Ying'e uzatıyorum. Sonrada kolunu sıvazlıyorum. Belki de birkaç günlüğüne izin vermeliyim kadına. Gidip kızını görmesi lazım.

"Bu kadar üzülme. Bilet bakacağım. Birkaç günlüğüne de olsa kızının yanına gideceksin. Ama iyi olduğunu görüp hemen döneceksin ona göre." diyorum gülümseyerek.

Ying'de ağlamasının el verdiği müddetçe gülümsüyor.

"Teşekkür ederim şefim." diyor minnetle. Gözlerindeki yaşları sildikten sonra yüzüme dikkatle bakıyor ve yüzü tekrar asılıyor.

"Niye böyle yapıyorsunuz? Yazık değil mi size?" diyor kaşlarını çatarak ve yüzümdeki yaralara gönderme yaparak. Şu an konuşan Ying değil içindeki annelik duyguları. Bu yüzden onun şefkatli haline içten bir şekilde gülümsüyorum.

"Beni merak etme, iyiyim. Sen kızını düşün, onun yanına gideceğini düşün." diyorum tekrardan kolunu sıkarak.

"Ben işimin başına döneyim."

"Kendini iyi hissetmiyorsan bugünlük izin kullanabilirsin."

"İyiyim."

"Bileti ayarlar ayarlamaz haber vereceğim." diyorum işinin başına dönen Ying'e.

Bu sırada arkamda birisi öksürüp "Şefim!" diyor. Dönerek bakıyorum. Zeynep gelmiş. Beni görünce eliyle ağzını kapatıyor. Gözleri zebani görmüş gibi iri iri açılıyor. Bu haline gülmemek için baya bir çaba sarf ediyorum doğrusu.

"Bir şey mi diyecektin Zeynep?"

Konuşmak için elini ağzından indiriyor. Gözleriyse yüzümdeki her yarayı tek tek inceliyor. İnsanların yüzüme bu şekilde tepki vermesine alışkınım ama Zeynep'in beni bu denli incelemesiyle açıkçası biraz utanıyorum.

"E-Evet... Mehmet Şef'i göremedim. Yok galiba. Bugün kiminle çalışacağım?" diyor en sonunda. Gözleri ise hala yüzümde geziniyor ve ben biraz daha utanıyorum. Bunu yapmayı kesmesi lazım!

"İlk önce şu bakışlarını yüzümden çek." diye uyarıyorum onu.

Yanaklarına hafif bir pembelik yayılıyor, utanıyor galiba. Güzel, işte şimdi eşit şartlardayız Zeynep Hanım. Ama o da ne! Sanki az önce onu uyarmamışım gibi bu seferde eliyle yüzümü işaret ediyor.

"Bunlar hakkında 'yüzünüze ne oldu?' ya da 'geçmiş olsun.' gibi bir şey söylemem gerekir mi?"

Haline çapkın bir gülüş gönderiyorum. "Gerek olduğunu sanmıyorum." Ups! Sesim biraz fazla ukala çıkıyor.

Bu sırada mutfağa giren Mehmet Şef gözüme takılıyor. Elinde bir tabak dolusu et var. Soğuk hava deposuna gitmiş demek ki ve elindekiler büyük ihtimalle dün Zeynep'e kestirdiği etler. Dünkü işin altından kalkamaz demiştim ama kız beni yine yanıltmıştı.

Gerçi öğrendiğim kadarıyla etleri keserken birazda parmaklarını kesmiş. Çaktırmadan ellerine bakıyorum. Bandajlanmış birkaç parmağını görüyorum.

"Bu arada Mehmet Şef soğuk hava deposuna gitmişti. Gördüğüm kadarıyla da gelmiş ve seni bekliyor." diyorum başımla Mehmet Şef'in olduğu yeri işaret ederken. Kız arkasını dönüp işaret ettiğim yere bakarken, elindeki bıçağı bileyen Mehmet Şef'te sırıtarak Zeynep'e bakıyor.

"Ben gideyim o zaman." diyor bezmiş bir ifadeyle.

Bu haline gülüyorum. Aslında bilse onu bu azmi için içten içe ne kadar çok tebrik ediyorum. Bu kız kesinlikle bu mutfaktan başka bir yerde çalışmamalı. Böyle azimli bir cevheri başka mutfaklara kaptıramam. Bir gün daha dayanırsan özgürsün Zeynep. Lütfen bir gün daha dayan!

Düşüncelerimi dışarıya yansıtmadan "Git o zaman." diyorum gülerek.

Oldukça isteksiz adımlarla şefin yanına giderken ben de işime geri dönüyorum. Ada mutfağın davlumbazına yapıştırılmış siparişlere bakıp soruyorum.

"Masa on yedinin ara sıcakları hazır mı? Masa sekizin eti çıktı mı?"

Söylediklerimle ortalık biraz daha hareketleniyor ama hala yeterince hızlı gelmiyorlar gözüme. Bu arada burnuma keskin bir et kokusu geliyor.

"Fırındaki ördekleri kontrol ettiniz mi? Sakın kurutmayın etleri!" diyorum biraz sert bir tonda. Yardımcılardan biri telaşla fırına doğru koşuşturuyor. Bir garson masa on yedinin ara sıcaklarını alıp mutfaktan çıkarken ben de ellerimi birbirine vurup motive etmeye çalışıyorum.

"Biraz daha hızlı olalım. Tempoyu düşürmeyelim."

Bu sırada yeni gelen siparişleri davlumbaza yapıştırıyorum. İlk siparişe göz atıp hazırlamaya koyuluyorum. Bir yandan tavada sebzeleri çevirirken diğer yandan da göz ucuyla Zeynep'i süzüyorum. Mehmet Şef gitmiş. Zeynep'se kendi kendine söylenerek et pişiriyor. Mehmet'in yapacağı sınavı az çok bildiğim için kafamı sallayıp gülüyorum. Ne kadar azimli de olsa Zeynep'in bu sınavdan geçeceğini pek sanmıyorum. Allah'tan bugün onu sınayacağım son gün yoksa daha çok dayanabileceğinden şüpheliyim.

Elimdeki işi bitirip servise gönderiyorum. Ardından diğer siparişe geçiyorum. Bu sırada servis için çıkacak olan yemekleri de tek tek kontrol ediyorum. Şu öğlen servislerinin yoğunluğu bir gün beni tüketecek!

Yemeklerle uğraşırken gözümü de Zeynep'in üzerinden ayıramıyorum. Her an çıldırabileceği düşüncesine hazır bir şekilde bekliyorum. İkinci tabak da geri geldiğinde Zeynep'in yüzü beş yüz karış asık, her an aksilik çıkabilir. Üçüncü posta eti pişirirken Özgür'le kendi aralarında konuşmaya başlıyorlar. Sonra ona gülerek bir şeyler söylüyor ve Özgür, Mehmet'in geri yolladığı etlerden birini ağzına atıyor. Onları izlemem garsonlardan birinin yanıma gelmesiyle bölünüyor.

"Şefim, müşterilerden biri sizinle tanışmak istiyor. Yemeği çok beğenmiş." diyor gururla.

Söyledikleriyle ben de gururlanıyorum açıkçası. "Hadi gidelim."

Yemek bölümüne geçtiğimizde soluğu bir ailenin masasında alıyoruz. Ellerimi arkamda tutuyorum ve "Afiyet olsun." diye müşterilerimi selamlıyorum.

Masadaki kadın yüzümün haline kısa bir bakış atıyor ve yüzü asılıyor. Sonra kendisini toparlıyor ama yüzündeki onaylamaz bakışı fark ediyorum bir kere. Galiba şu dövüş olayını azaltmalıyım en azından yara bere almadan dövüşmeliyim. Müşteriler üzerinde olumlu bir etki olmayacak bu gidişle. Gerçi yemeklerimizi beğeniyorsunuz size ne benim yüzümün ne durumda olduğundan?

"Yemekleriniz tek kelimeyle enfes. Çocuklar olsun, eşim olsun bayıldık." diyor yüzüne zar zor yerleştirdiği bir gülümsemeyle.

Görmezden gel Kerem! Müşteri velinimettir Kerem! Aldığın iltifata odaklan Kerem!

"Onur duydum efendim." diyorum profesyonel bir şekilde. "Sizlere lezzetli ve keyifli zaman geçirtebildiysek ne mutlu bize."

"Her şey güzeldi. Elinize sağlık." diyor kadının eşi. Başımı sallayarak adama teşekkür ediyorum.

"Yalnız bir sorum olacak." diyor adam meraklı bir sesle.

"Buyurun lütfen." diyorum gülümseyerek.

"Soğan çorbasının tadını nasıl yumuşattınız acaba?" diye soruyor söyleyeceğimden emin bir şekilde ama çok beklersin canım. Öyle mutfaktaki sırlarımı herkese söylersem ortada ne Kerem Şef kalır ne de World's Food.

"Kusura bakmayın beyefendi. Reçetelerimizde ki sırları açıklayamam." diyorum başımı ileri geri hafifçe sallarken.

"Ama ben de evde denemek isterdim." diyor adamın eşi yüzünü asarak.

"Canınız çektiğinde sizi restoranımızda ağırlamaktan şeref duyarız." diyorum karizmamı kullanarak. Kadın, yanında kocasının olduğunu bir an için unutarak bana cilveli bir gülüş gönderiyor. Evet artık ufak ufak uzamanın zamanı geldi.

"Başka bir isteğiniz yoksa mutfağa dönmem gerek." diyorum.

"Hayır. Yok." diyor adam biraz sinirli bir şekilde karısına bakarken. Kadın kendini hemen toparlayıp yanında oturan küçük oğluyla ilgilenmeye başlıyor.

"Afiyet olsun. İyi günler." dileyip mutfağa dönüyorum.

Mutfaktan ne kadar uzak kalmış olabilirim? On dakika? Daha fazlası değildir ama şu an kazan gibi kaynıyor ortalık. Kemal Şef ve Ying Şef dışında kimse işinin başında değil. Yardımcılar bir köşeye toplanmış fısıldaşıyor. Mehmet Şef sinirle homurdanıyor. Zeynep ise ortalarda yok.

"Neler oluyor burada?" diye sesimi yükseltiyorum. Mehmet Şef hırsla yanıma geliyor.

"Bana çiğ et tabağı gönderdi hadsiz." diyor gözlerinden ateş saçarak.

Demek ki Zeynep'in sabrı sonunda taşmıştı. Bunun içinde benim mutfaktan kısacık bir an ayrılmamı beklemişti. Ah Zeynep ah! Çiğ et tabağı ha! Bu tamda ondan beklenilecek bir tavır koyuş.

"Artık kızla uğraşmak yok." diyorum derin bir nefes vererek.

"Ama şefim..." diye başlıyor konuşmaya. Elimi kaldırarak onu susturuyorum.

"Bugünün son olacağını söylemiştim. Bundan sonra Zeynep'le uğraşma faslı bitti. Kız yeterince dayanıklı çıktı zaten. Daha fazla sınamaya gerek yok." diyorum kesin bir dille.

Şimdi asıl sorun bu kız nerede? Kaçıp gitti mi olanlardan sonra?

"Zeynep nerede?" diye soruyorum Mehmet Şef'e. Bilmiyorum anlamında omuz silkiyor.

"Zeynep'in nerede olduğunu bilen var mı?" diye soruyorum mutfaktakilere.

"Soyunma odasına girdi şefim." diyor garsonlardan Özgür.

"Tamam, yeter bu kadar dedikodu! Herkes işinin başına." diye uyarıyorum herkesi.

Ardından kendimden emin adımlarla soyunma odasına doğru gidiyorum. Kapıyı birkaç

kez tıklatıyorum ve beklerken kollarımı birbirine doluyorum. Yüzü sinirden kıpkırmızı olmuş Zeynep kapıyı açıp yüzüme bakıyor. Neyse ki gitmeden yakaladım onu.

"Neden işinin başında değilsin?" diye soruyorum.

"Eşyalarımı hazırlayacaktım." diyor içerisini işaret ederek.

Demek ki gitmeye hazırlanıyor. Hadi bakalım Kerem ne yap ne et bu kızı burada tut.

"Bir yere mi gidiyorsun?" diyorum ve saatime bakıyorum. "Yalnız daha paydosa çok var."

Yüzüne gururlu bir ifade yerleştiriyor. Çenesini biraz havaya kaldırıp konuşuyor.

"Olanları biliyorsunuzdur. Siz kovmadan ben gideyim. En iyisi bu olur."

"Az pişmiş et krizini diyorsan, evet haberim var. Hatta şu an mutfakta sadece bu konu konuşuluyor. Yardımcıların gözünde bir süper kahramana dönüştün hadi iyisin." diyorum tek kaşımı kaldırarak. Bu kızı gitmemesi için nasıl ikna edebileceğimi düşünürken dudağımdaki yarayı kaşıyorum.

"Neyse ben üzerimi değiştirip çıkayım artık."

Eee ne yapacaksan yap artık Kerem! Kız gidiyor!

"Hiçbir yere gitmiyorsun Zeynep. İşinin başına dön." diyorum bir anda. Sesim o kadar ciddi çıkıyor ki belki Zeynep'in üzerinde bir etkisi olur.

"Ama olanlar..." diyor sıkıntıyla suratını asarak. Belli ki artık tahammülü kalmamış. O zaman ona dayanacak bir şeyler vermeliyim.

"Yaptığını onayladığımı düşünme. Yaptığın büyük bir hataydı. Mutfakta işler ast üst ilişkisiyle yürür. O yüzden sana denileni yapmak zorundasın. Sana hak verdiğim tek nokta; Mehmet Şef zor bir insan ve onunla çalışmak sinirlerini yıpratabilir. Sen de üst üste günlerdir onunlasın ve durum ortada. O yüzden seni sakinleşmen adına Kemal Şef'in yanına veriyorum." diyorum az önceki ciddi sesimin aksine oldukça yumuşak bir tonda.

Bir anlık rahatlamanın ardından alnı düşünce kırışıklıklarıyla doluyor. Bu haliyle küçük muzur çocuklardan bir farkı yok. Neler düşündüğünü çok merak ediyorum.

"Mutfakta sorun olmasın." diyor imalı bir şekilde.

Mehmet Şef'ten bahsettiğini anlamak zor değil. Ben olmasam seni parçalara ayırır da

dua et ben varım Zeynep Hanım. Gerçi Mehmet Şef'i senin başına saran da benim ya neyse.

"Ast üst ilişkisi Zeynep. Sen nasıl şeflerinin sözlerine uymalıysan, şefler de benim sözlerime uymak zorunda. Yani ben ne dersem o!" diyorum göz kırparken.

"Tamam o zaman. Ben Kemal Şef'in yanına gideyim." diyor omuz silkerek.

Kapının eşiğinde durduğumdan geçebilmesi için yan dönüyorum. Bana yaklaşırken odada çalışan klimanın esintisiyle burnuma çok güzel bir koku doluyor. Zeynep'in kokusu olmalı. Kokuyu daha net alabilmek için tam geçecekken istemsiz bir şekilde kolundan tutuyorum. Kolunu tutmamla duruyor ve ben de kıza çaktırmadan burnumdan derin bir nefes alıyorum. Gerçekten de koku Zeynep'ten geliyor.

Bir an için göz göze geliyoruz. Gözleri meraklı bir ifadeyle bana bakıyor. Kapı ve benim aramda sıkışıp kalan bedenini ise rahatlıkla hissedebiliyorum. O da hissediyor olmalı ki yüzünde huzursuz bir ifade var. Kıza 'kokunun senden gelip gelmediğini anlamak için sıkıştırdım' diyemeyeceğim için aklıma gelen ilk şeyi söyleyiveriyorum toprak rengi gözlerine bakarak.

"Zeynep önce bir yemek ye istersen. Bu sırada iyice sakinleşmiş olursun."

Cevap vermektense kendini kurtarmak için çabalıyor. Eşikten geçince tuttuğum kolunu bırakmak zorunda kalıyorum ama öncesinde kokuyu alabilmek için bir kez daha burnumdan derince bir nefes alıyorum. Dünyadaki en etkileyici kokulardan biri olduğu kesin. Zeynep yüzüme kaşlarını çatarak bakıyor. Sapık gibi görünmüyorumdur umarım. Gerçi yaptıklarım tam da bir sapığa yakışacak türde şeyler ama benim Zeynep'e zarar verme gibi bir niyetim yok en azından.

"Gidip yemek yiyeyim." diyor ve kaçar gibi uzaklaşıyor yanımdan.

Burnumda kalan kokusu ile orada dikiliyorum. Bu kızla daha çok işim var, bunu hissedebiliyorum.

9.BÖLÜM Part 1 - "Çatı Katı"

Sabahtan beri baktığımız onuncu evden de başımız önümüzde çıkıyoruz. Bu ev arayıp bulma işi ne zormuş. Tabii benim ev konusunda işim hep rast gittiğinden bu zorlukla yirmi üç yıllık hayatımın sonunda anca tanışıyorum ve tanıştığıma hiç memnun olmuyorum.

Eskişehir'deki evler kendimi bildim bileli var. İstanbul'a geldiğimde de hazıra kondum, hemen Derya'nın yanına yerleştim. Şimdi ise huzur içinde geçen yıllar acısını tek bir günde çıkarıyor.

"Şimdi nereye bakacağız?" diye soruyor Derya. Soğuk yüzünden Alp'e iyice sokulmuş durumda.

"Önce bir şeyler mi yesek acaba? Hem soğuktan dondunuz, hem açlıktan bitap düştük." diyor Alp, bir Derya'ya bir bana bakarken.

"Hiç hayır diyemeyeceğim. Soğuğu ve açlığı geçtim, yorgunluktan öleceğim. Ayaklarım 'biraz dinlenelim sahip.' diye yalvarıyor şu an." diyorum. Sesim bile yorgun çıkıyor. Mutfaktaki ilk haftamın yorgunluğunun(!) üzerine bir de tek izin günümde bu iş için koşturmak... Diren Zeynep!

"Bence bugün ev mev bulamayacağız. En azından günün geri kalanını heba etmeyelim. Hepimiz aynı anda izinliyiz, bunu değerlendirelim. Bu fırsat her zaman ele geçmez." diyor Derya. Onay bekleyen gözlerle yüzüme bakıyor. Bakışları daha etkili olsun diye de tüm sevimliliğiyle gülümseyip, gözlerinin birer çizgiden ibaret olmasını sağlıyor.

"Bana hiç öyle bakma hemşire. İnan ki ben de şu an hep birlikte rahat rahat günün tadını çıkaralım isterdim ama evi bugün bulamazsak ancak önümüzdeki pazar günü ev işiyle ilgilenebilirim. Bu da bir hafta daha Alp'teyiz demek oluyor."

Alp dudak bükerek "Ne o Zeynepcim rahat ettiremedik galiba sizi?" diyor. Sonrada imalı imalı başını sallıyor.

Tabii siz odanızda paşa paşa takılıyorsunuz, rahatınız yerinde. Kayıran mevlam Zeynep'i kayırsın. Kanepede uyumaktan omurgam düzleşti be insafsızlar!

"Alınganlık yapmayacaksın değil mi?" diyorum boşta olan koluna girerek.

"Yani biraz yapabilirim belki."

"Bence o alınganlık bana değil. Derya'dan ayrı kalacağın için." diyorum kaşlarımı muzır bir ifadeyle kaldırırken.

"Zeyneeep!" Derya'dan aldığım uyarıyla ağzıma hayali bir fermuar çekiyorum.

Yol üzerinde denk geldiğimiz esnaf lokantasına giriyoruz hep birlikte. Demir parmaklı kapıyı ardımızdan kapattığımızda sıcacık bir havayla kucaklaşıyoruz. Girişte hemen sağda dar bütçelerin dostu tabldot yemek seçeneği sıralanmış, hem de en mis kokulusundan. Yemek için sıraya giriyoruz ve aklıma gelen düşüncelerle bir anda gülmeye başlıyorum. Bir türlüde durduramıyorum.

"Ne oldu kız?" diye dürtüklüyor Derya beni.

"A-ay... Sinirlerim boşaldı." diyorum gülmekten kasılan karnımı elimle tutarken.

"Delirdin mi Zeynep durup dururken?" diyor kaşlarını çatarak.

"Şimdi ben World's Food'da çalışıyorum ya-" diyorum ama Derya sözümü kesiyor.

"Eee? Ne var bunda bu kadar gülecek?"

"Orada çalışıyorum ama anca burada yiyorum." diyorum gülmeye devam ederken. "'Anladın mı?"

Jetonun düştüğünü belli eden gözleri kısılıyor. Gülmeye başlarken de "Vahşi kapitalizme kurban gittik yine." diyor.

Yemeklerimizi aldıktan sonra küçük bir masaya geçiyoruz. Popomun sandalyeyle buluştuğu anda mutluluktan uçabilirim. Bu rahatlama anının tadını çıkarıyorum. Karşımda oturan Alp, kafasını bir nevi tabağına gömmüş, nefes almadan patlıcan kebabını götürüyor. Derya'da önündeki tavuktan küçük parçalar koparıp ağzına atıyor. Yemeğime başlamadan önce bugün gezdiğimiz evleri düşünüyorum.

Öncelikle bütçemizi aşan ve 'bekâra ev vermiyoruz.' demekten başka bir şey bilmeyen ev sahiplerini eleyince geriye pek bir seçeneğimiz kalmıyor. Hayır anlamadığım bu 'bekâra ev vermeyen' sözüm ona ahlak bekçileri teyze ve amcalar, her toplu taşıma aracında karşıma çıkıp beni koltuğumdan etmek için tiyatro yeteneklerini sonuna kadar konuşturan teyze/amcalarla aynı kişiler. Sonunda öyle ya da böyle koltuğu da kapıyorlar ve beni bir anda 'hanım kız' veya 'büyüklerine saygılı kız' ilan ediyorlar. Ama iş evlerini istemeye gelince hemen 'bekârsan her şeyi yapabilirsin.' diye yaftalamaktan da çekinmiyorlar.

Benim yahu ben! Hani otobüsteki hanım kızınız, büyüklerine saygılı kızınız. Ama yok umurlarında bile olmuyor. Sanıyorlar ki bekârım diye o evde her gün partiler alemler yapıp, her gün başka bir adamı eve atacağım. Madem ev yok bundan sonra hiçbirinize koltuk yok!

Elimizde kalan diğer ev seçenekleri arasında istekleri bitmeyen ev sahiplerine

rastlıyoruz. Üç aylık kirayı peşin istemeler, dolar bazında depozit istemeler, iki yıl oturacağımıza dair sözleşme imzalamamızı istemeler... Yani sadece istiyorlar. Anlamadığım şey baktığımız evin birçoğu harap haldeyken o evlerin neyine depozit istiyorlar? Rutubete bir zarar vermemizden mi korkuyorlar?

"Zeyno! Alo! Kızım uçtun mu?" diyerek elini gözümün önünde sallayan Derya beni düşüncelerimden çıkarıyor.

"Hıı." diyorum gözlerimi kırpıştırarak.

"Daldın gittin."

"Evet ya baktığımız evleri düşünüyordum." diyorum omuz silkerek ve yemeğimle ilgilenmeye başlıyorum.

"Bu şartlarda ev bulmamız mucize olacak Zeyno." diyor umutsuzca.

Bu sırada Alp'in telefonu çalmaya başlıyor. Telefonu cebinden çıkarırken Derya merakına yenik düşüp güya çaktırmadan Alp'e doğru eğiliyor. Bu haline gülüyorum. Alp'te Derya'nın ne yapmaya çalıştığını anlayınca "Al bak hayatım!" diyerek görmesi için ekranı ona çeviriyor.

Derya ekrana kısa bir bakış atıp "Hıı." diyor kocaman gülümseyerek. Alp'te kafasını sallayıp "Hıı ya." diyor ve telefonu açıyor.

"Efendim abicim."

"İyiyiz abicim. Derya ve onun ev arkadaşıylayız. Yemek yiyoruz." diyor Alp. Derya sessizce "O da gelsin." diye fısıldıyor.

Alp bana kaçamak bir bakış atarken "Sen de gelsene abicim." diyerek arkadaşını çağırıyor. Bense durumu pek umursamadan yemeğimi yemeye devam ediyorum.

"Gelsen iyi olurdu. Derya da ben de özledik."

Telefondaki kişi herhâlde evle ilgili bir soru soruyor çünkü Alp gözlerini devirerek "Bulamadık henüz." diyor.

"Sahi mi diyorsun? Neredeymiş peki?" diye sorarken Alp'in sesi bir anda heyecanlanıyor.

Ben yemeğimi bırakıp Alp'e bakarken, Derya'da "Ne diyor? Ne diyor?" diyerek Alp'in kolunu sarsıyor. Alp, Derya'ya ters bir bakış atınca benim hemşire bir anda kedi yavrusu gibi geri adım atıyor. Bu haline istemsiz olarak sırıtıyorum.

"Sen bir tanesin. Tamam. Adresi mesaj atarsın abicim."

"Söylerim. Bak Derya'nın da selamı var." diyor Derya'ya bakarken. Derya da başını 'söyle' der gibi sallıyor.

"Hadi görüşürüz." dedikten sonrada telefonu kapatıp masaya bırakıyor.

"Ne söyledi?" diye merakla soruyor Derya.

"Kızlar hadi yine iyisiniz. Dört ayağınızın üstüne düştünüz. Arkadaş kiralık bir ev görmüş. Arayıp konuşmuş kirası da sizin bütçeye uygun. Birazdan adresi mesaj atacak. Yemekten sonra gidip bakarız." diyor gülerek.

"Ya ben bu çocuğu çok seviyorum." diyor Derya ellerini birkaç kez çırptıktan sonra.

Bu arkadaş kim bilmiyorum ama bizi yönlendireceği ev güzel olursa ben de çok sevebilirim.

"Yani hayatım. Şimdi bu devirde böyle özverili arkadaş bulmak zor. Bak onca işinin gücünün arasında nasıl da bizimle ilgileniyor." diyor Alp arkadaşını överken. Sonra bana dönüp "Yalan mı Zeyno?" diye soruyor.

İlahî Alp, ben ne diyeyim tanımadığım adam hakkında? "Adamı tanımıyorum. Adını bile bilmiyorum. Ne dememi bekliyorsun?" diyorum tek kaşımı kaldırarak.

"Dert ettiğin şeye bak güzelim tanıştırırız sizi. Sen de o zaman söylersin düşüncelerini. Hatta sizi tanıştırmaya önce adını söylemekle başlayayım. Arkadaşın adı Kerem." diyor Alp bana çapkın çapkın göz kırparken. Bense ona öldürücü bakışlar gönderiyorum.

"O da gelseydi keşke. Niye gelmedi aşkım?" diye soruyor Derya.

"İşleri yoğunmuş hayatım. 'İşlerim yoğun olmasaydı gelirdim. Hatta eve birlikte bakardık.' diye söyledi." diyor Alp Derya'ya gülümseyerek.

Yemekten sonra Kerem denen özverili arkadaşın bulduğu eve gidiyoruz. Binanın önüne geldiğimizde 'sahibinden kiralık' afişinin asılı olduğu en üst kata bakıyorum.

"Galiba çatı katı." diyorum Derya'ya dönerek.

"Sorun olur mu?"

"Yok be hemşire niye sorun olsun. Eğer o çatı akmıyorsa, etrafta böcekler cirit atmıyorsa, tuvaleti ve kombisi de tıkır tıkır çalışıyorsa benim için hiç sorun yok." diyorum gülerek.

Alp afişteki numarayı arayıp ev sahibiyle konuşuyor.

"Adam 'Bekleyun hemen geleyirum uşağum' dedi" diyor gülerek.

"Ev sahibi Karadenizli miymiş?" diye soruyorum sırıtarak.

"Konuşmasından anladığım kadarıyla öyle."

Kaldırıma oturup adamın gelmesini bekliyoruz. Başımı ellerimin arasına alıp kara kara düşünmeye başlıyorum. Allah'ım ne olur bu ev olsun. Artık dolanmaya mecalim kalmadı, eve gidip uyumak istiyorum. Yarın da okul var, iş var. Bende de öldürücü bir yorgunluk var. Nasıl altından kalkacağım bilmiyorum.

Ben yorgunluğumla boğuşurken apartmanın önüne kırmızı renkte bir Kartal yanaşıyor. İçinden de orta yaşlı, kısa boylu, tıknaz, kanca burunlu bir adam iniyor. O burun ben buradayım diye bağırdığına göre ev sahibi bu olmalı.

"Arayan uşak sen miydun?" diye soruyor Alp'e bakarak. Ardından da sırayla hepimizi tek tek süzüyor. Hep birlikte kaldırımdan kalkıyoruz.

"Evet bendim. Evi görebilir miyiz?"

"Ha puraya neye gelduk, geçun haydi." diyerek apartmanın kapısını açıyor.

Ev sahibi önde, biz arkasında merdivenleri çıkıyoruz. En üst kata vardığımızda hepimiz nefes nefeseyiz. Ev sahibi evin kapısını açıyor ve içeri giriyor. Derya'ya 'Ay hadi inşallah!' bakışı atıp ben de içeri giriyorum.

Herhangi bir giriş alanı ya da hol bu evde yok. Sokak kapısı direkt orta büyüklükte sayılabilecek bir salona açılıyor. Salonun sol köşesi mutfak yapılmış ve salondan ayırmak adına araya ince bir duvar örülmüş ancak mutfağın kapısı yok. Salondaki kapılardan anladığım kadarıyla diğer odalarda salona açılıyor.

Üçümüz evin içinde dağılıp didik didik incelemeye başlıyoruz. Evden yana ağzımız yandı ya artık bir nevi mimar, bir nevi inşaat mühendisi titizliğiyle bakıyoruz eve.

Ben ilk olarak mutfağa dalıyorum. Ne de olsa benim yaşam alanım mutfak. İnce bir duvarla salondan ayrılan küçük bir bölmeden ibaret olmasına karşın rahat rahat hareket edebileceğim bir alana sahip. Dolap sayısı az ama artık idare edeceğiz.

Mutfaktaki tek kanatlı pencereyi açıp başımı uzattığımda geniş bir terasla karşı karşıya kalıyorum. Yaz akşamlarında burası çok güzel değerlendirilebilir. Pencereden biraz sarkıp iyice görmeye çalışıyorum. Sağ tarafta bir kapı var. Galiba teras bu daireye ait ve

salondan çıkılıyor.

Mutfaktan çıktıktan sonra salona açılan kapılardan birinden giriyorum. Derya'da bu odaya bakıyor. Yüzünden anladığım kadarıyla da baya beğenerek bakıyor odaya. Derya'm yer altında yaşamaktan böyle ortamlara hasret kaldı tabii. Odaya hızlıca göz atıyorum. Penceresi tıpkı mutfak penceresi gibi terasa açılıyor. Oldukça ışık alan ve ferah bir oda.

"Eğer adamla anlaşırsak bu oda senin olsun hemşire. Ne güzel ışık alıyor." diyorum gülümseyerek.

"Ciddi misin?" diye soruyor çocuksu bir heyecanla. O böyle sorunca henüz bakmadığım diğer odanın durumunu merak edip, bana kalan oda için endişeleniyorum açıkçası ama Derya'nın heyecanını görünce çok takılmamaya çalışıyorum.

"Ciddiyim tabii." diyorum yanına yaklaşıp onu pencerenin önüne çekerken. "Buraya yatağını koyarız, karşıya şifonyer ve şu duvara da dolabını. Nasıl fikir hemşire?"

Derya boynuma sarılıp yanağıma en sulusundan bir öpücük konduruyor.

"Çok güzel olur. Hadi gel diğer odaya da bakalım." diyerek beni müstakbel odama doğru sürüklemeye başlıyor.

Odaya girdiğim an rahatlıyorum çünkü korktuğum gibi bir odayla karşılaşmıyorum. Bu odada en az Derya için düşündüğümüz oda kadar ışık alıyor. Hatta bu oda da eğimli tavana yerleştirilmiş fazladan bir pencere bile var. Eğimli tavanın bitimine yerleştirilen ve bu yüzden neredeyse zeminin birkaç karış yukarısında yer alan diğer pencereden dışarı göz atıyorum. Arka sokaklardan birine bakıyor. Gözümün alabildiğine bina çatılarıyla dolu. Bu görüntüden hoşlanmayınca tavandaki pencereye bakıyorum umutla. Gökyüzünün maviliğiyle içim açılıyor. Bu pencere gerçekten harika.

"Yatağımı kesinlikle bu pencerenin altına koymalıyım." diyorum gülümseyerek.

"Burayı görünce aklıma hemen sen geldin. Sen bayılırsın yıldızların altında uyumaya."

"Buna kim hayır diyebilir ki!" diyorum pencereden gökyüzüne tekrar bakarak. Bu sırada ev sahibi yanımıza geliyor.

"Begendinuz da?" diye soruyor yöresel ağzıyla.

"Yani, fena değil. Bazı sorunlar var tabii." diyor Derya memnuniyetsiz bir surat ifadesiyle. Ben de onun oyunculuğunu hayretle izliyorum. Ah zilli ah! Bugün ev aramaya çıkmadan önce beni uyarışı geliyor aklıma.

Bak Zeynep! Kesinlikle ev sahiplerine 'ev çok güzelmiş, bayıldık' gibi şeyler söylemiyorsun. Beğensen bile eve kusurlar bul ki adamlar nasıl olsa evi beğendiler ayağına bize fazladan kira kakalamasın. Anlaştık, değil mi?

Ev sahibi sanki hakarete uğramış gibi suratını ekşiterek bakıyor Derya'ya. "Nerdedur sorun?"

"Mesela burası en üst kat ama apartmanda asansör yok. Sonra kış ayındayız, çatının akmayacağını garanti edebilir misiniz? Mutfağın kapısı yok. Banyo fayanslarında birkaç çatlakta gördüm. Ayrıca salondaki parkelerde baya bir yıpranmış." diye bir çırpıda sıralıyor hemşire.

Ben de ağzım açık onu izliyorum. Hey maşallah be kızım! Bunları şu anda bir çırpıda uydurmuş olmasından dolayı yalnız kaldığımızda kendisini tebrik edeceğim. Bu kız hemşirelikte harcanıyor valla. Alp bunu set ortamlarına soksun da oyunculuğun bir ucundan tutsun. Hem Derya için senaryoya bile gerek yok. Paso doğaçlama takılabilir.

"Ha pen bu evu kendum yaptum, sen ne dersun?" diye kaşlarını çatıyor ev sahibi.

Dikkatimi çeken ayrıntıyı soruyorum. "Kendim yaptım derken?"

"Terastı bura. Pen kendum çevurdum, ev ettum."

Oh oh! Pek de rahat söylüyor "kendim yaptım" diye. Adam resmen kaçak kat çıkmış. Eğer anlaşabilirsek bizde kaçak kata yerleşeceğiz bu gidişle.

"Kaçak kat mı burası?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak.

"Haçen orasuni karuşturma uşağum. Belediye izun verdu, pende yaptum." diyor bir an eskilere doğru gittiğini anlatmak ister gibi elini omzunun üstüne doğru sallıyor.

"Sorun olmasın ama."

"Sorun olmaz diyeyrum." diye inatlaşıyor benimle.

"Madem kaçak kat, o zaman kirada bir indirime gideriz." diyerek Alp'te yanımıza geliyor. Gel Alpcim gel, bu yol çok güzel.

"Baktunuz mu her bir yere?"

"Ben henüz salonu, banyo ve tuvaleti gezmedim." diyorum.

"Bak uşağum bak." diyor geçmem için bana yol verirken. Kira indiriminin üzerini kapamaya çalışıyorsun amcacım ama şöyle kalan yerleri bir gezip geleyim sana

hatırlatacağım bu konuyu.

Salona göz atmaya başlıyorum. Pencere kısmındaki duvarlar beyaza boyanmış ahşaplarla kaplanmış. Herhâlde ısı yalıtımı için. Eğimli tavan buradaki kullanım alanını biraz kısıtlamış ama zaten çok fazla eşyamız olmadığı için çok sorun olacağını düşünmüyorum.

Salondan sonra henüz girmediğim kapıya yöneliyorum. Karşıma banyo ve tuvalet çıkıyor. Küçük bir duş teknesi, klozet ve lavabodan oluşan bu küçük yere bakıyorum. Burası o kadar küçük ki çamaşır makinesini nereye koyacağız diye bir gider borusu arıyorum. Bu sırada az önce Derya'nın bahane olarak öne sürdüğü çatlak fayansları görüp, gülümsüyorum. Evi incelemem bittikten sonra bizimkilerin yanına gidiyorum.

"Çamaşır makinesi için banyoda gider borusu göremedim." diyorum ev sahibine.

"Mutfaktadur."

"Eee bulaşuk makinesu... Yani bulaşık makinesini nereye koyacağız?" diye soruyor Derya hayretler içerisinde. Ben de en az onun kadar hayretler içerisindeyim şu an. Bizim bulaşık makinemiz mi vardı? Varmış demek ki! Tüh ya bende saf saf elimde yıkadım bunca zaman.

"Elinuzda yıkarsunuz." diyor ev sahibi keskin zekasıyla. Maşallah pek bir hazır cevap.

"Evet hemşirecim elimizde yıkarız ne olacak." diyorum gözlerimi pörtleterek çünkü Derya'ya dur demezsem evi kötüleyip ucuza getireyim derken hepten elimizden kaçıracağız.

"Beğendunuz."

Beğendik ya da beğenmedik demeden soruyorum. "Kirası ne kadar?"

"Kira kolaydur. Çok değul zaten. 1000 liradur."

İtiraf etmeliyim ki bugün baktığımız evleri ve fiyatlarını düşününce bu evin bu fiyata olması gerçekten uygun ama bu demek değil ki ölümüne pazarlık yapmayacağız.

"Çok dedin." diyerek itiraz ediyorum.

"Değuldur değuldur." diyerek başını sallıyor ev sahibi.

"Amcacım bir pazarlık yapalım adettendir." diyor Alp adama elini uzatırken. Ev sahibi Alp'in elini tutup "Haydi bakalum." diyor gülerek.

Derya Alp'e 'ne yapıyorsun?' bakışları atıyor ve Alp'te sessizce dudaklarını kıpırdatıyor. "Bana güven."

"700'e anlaşalım kollarımız hiç yorulmasın." diyor Alp adamla birlikte ellerini bir aşağı bir yukarı sallamaya başlarken.

"Ne ettun şaşkun uşak. Pen öleyum da sana miras mu galsun isteysun."

"Sen bir rakam ver o zaman."

"950." diyor ev sahibi ve bu sırada eller sallanmaya devam ediyor.

"İndirim mi bu amcacım? Bak sen Karadeniz adamısın, ben de Karadenizli sayılırım. Hemşeri sayılırız. Kır o fiyatı biraz daha." diyor Alp adama damardan damardan girmeye çalışarak. Derya da ben de biliyoruz ki kendisinin Karadeniz'le uzaktan yakından bir bağı yok.

Adam tek kaşını kaldırarak "Neresundan?" diye soruyor.

"Trabzon." diye cevap veriyor. Alp'in doğup büyüdüğü Adana'yla taban tabana zıt yönlerde bulunan bu şehri hiç düşünmeden söylemesi açıkçası beni etkiliyor. Derya'yı da etkilemiş olmalı ki gözünü kırpmadan izliyor sevgilisini.

"İçinden midur?"

Hadi bakalım Alp Bey! Bitti mi Karadenizliliğin.

"Akçaabat." diyor Alp.

Gülmemek için dudağımı ısırıyorum. Adımın Zeynep olduğundan ne kadar eminsem Alp'in da Akçaabat'ı sadece köfte ismi olarak bildiğinden o kadar eminim.

"Kimlerdensun?"

Öh yani! Amcada soru bankası çıktı. Alp yardım çağrısı atan bakışlarıyla bir bana bir Derya'ya bakıyor. Ben Derya'ya göre daha atik davranıyorum.

"Kuşçulardan." deyiveriyorum. Nedense aklıma direkt bu geliyor.

Alp ve Derya bana şaşkın şaşkın bakarken "Kuşçular?" diyorlar bir ağızdan. Ben de omuzlarımı kaldırıp boynumu sola yatırıp gülümsüyorum.

"Çıkaramadum pen onlari. Neresundalar acaba?" diyor adam alnını kaşıyarak. Adamın merakı karşısında "Ya amcacım bırak şeceremizi lütfen!" diyesim geliyor.

"Kollarımız kopmadan şu pazarlığa devam etsek." diyor Alp. Adam başını aşağı yukarı sallıyor.

"De bakayum?"

"750."

"Azdur. 900 eyudur." diyor ev sahibi.

"Bak amcacım o kadar hemşeriyiz dedik, gel orta yolda buluşalım, 800 olsun." diyor Alp pes etmeyerek. Azimli arkadaşım benim. Canım arkadaşım benim.

"850 olsun pu da sondur." diyor ev sahibi kaşlarını çatarak.

"800 olur gel inat etme güzel amcacım." diye diretiyor Alp. Yürü be aslan parçası!

Ev sahibi en sonunda pes ediyor ve "Tamamdur 800 olsun." diyor.

Alp dönüp bize bakarken Derya'yla ikimiz deli gibi sırıtıyoruz. Sonunda be!

"Haçen söyleyun bakayum. Kim kim kalacağsunuz?"

"Ben ve arkadaşım kalacağız." diyor Derya beni işaret ederken.

"Cuzel cuzel. Bu uşak gelup gitmeyecek değul mu?" diyor bizi süzerek.

Havada hafiften hafiften mutaassıp bir hava esmeye başlıyor.

"Gelip gider yani." diyor Derya durumu henüz çakmadığı için.

"Pen sevmem boyle şeyleru kızum." diyor adam suratını asarak.

Bu sırada Alp'in paçasını bugün ikinci kez kurtarıyorum. Gerçi pazarlık konusundaki yardımından sonra ne yapsam az bu çocuğa.

"Ama Alp benim abim." diyorum. Alp ve Derya yüzüme kaşlarını çatarak bakıyorlar.

"Niye demeysunuz en paşında." diyor ev sahibi gülerek. Gülerken göbeği hafif hafif sallanıyor.

"Öyle... Öyleyim tabii. Kardeşimi yalnız bırakmamak için gidip geleceğim artık. Ne yapacaksınız kız kardeşi koruyup kollamak lazım." diyor Alp olaya kendini kaptırırken.

"Tamam abicim çok şey yapma istersen." diyorum dişlerimin arasından.

"Aferun uşağum sahup çık kardeşune."

"Kirada anlaştığımıza göre artık sözleşmeyi yapalım mı?" diye soruyor Derya.

Adam mutfağa geçip tezgah üzerine bir sürü belge çıkarıyor. Bu sırada ev sahibinin adının Dursun olduğunu öğreniyoruz. Derya'nın hemşire, benimse aşçılık öğrencisi olduğumu duyduğunda değmeyin Dursun amcanın keyfine. Derya'ya ayaküstü belindeki ağrıların sebebini sorarken, benden de önümüzdeki ayın kirasının yanında almak üzere mısır ekmeği istiyor. Sonrasında Dursun amcanın bize uzattığı sözleşmeyi hızlıca okuyup altına imzalarımızı atıyoruz.

"Hayırlu olsun!"

"Sağ olun." diyoruz hep bir ağızdan.

"Ya ben bir şey soracağım. Taşınmadan önce evi ilaçlatmayı düşünüyoruz da bildiğiniz birileri var mı?"

Bu eve, ilaçlanmadan taşınmayı istemiyorum. Diğer evde olanları gördük. Aynı şeyi bir daha yaşamamak için önlemimizi alalım şimdiden.

"Pen sizun içun ilaç sıkturayum her yana."

"Size zahmet olmasın." diyorum

"Pen yapmayacağum, yapturacağum. Yarun uygundur?" diye soruyor. Şive kurbanı oldun iyi mi Zeynep?

"Uygundur." diyorum gülmemek için kendimi zor tutarken.

İlaçlama işini konuştuktan sonra Dursun amca evden ayrılıyor. Adam evden ayrılır ayrılmaz Derya, Alp'in boynuna sarılıp ona uzun bir öpücük veriyor. "Aslan sevgilim benim. Ne güzel pazarlık ettin öyle." diyor gururla.

"Her şey için çok teşekkürler Alp." diyorum mutluluktan sırıtırken. "Ayrıca arkadaşın Kerem'e de teşekkürlerimi iletirsin."

"Rica ederim Zeynepcim. Kerem'e de teşekkürlerini iletirim tabii ama yerleşince bir yemeğe çağırırsınız artık çocuğu." diyor gülerek.

"Çağırırız aşkım merak etme."

"Ev sahibi nasıldı ama çok renkli bir adam." diyor Alp gülerek.

"Hayatımızda eksik bir renk var deyip duruyordum. Meğer başımızda bir Laz amcamız eksikmiş. Sonunda onu da bulduk renkleri tamamladık." diyorum gülerek.

9.BÖLÜM Part 2 - "Uyanış"

Sabah okula gitmek için erkenden uyanıyorum. Belimin ağrısıyla doğrulurken kendimi telkin ediyorum. "Alp'in evindeki son misafirlik günlerim. Yatağımla aşk yaşayacağım günler çok yakında."

Uyku sersemi bir halde telefonumu elime alıyorum. Bir yeni mesaj var. Mesaja baktığımda okuldan gönderilmiş olduğunu fark ediyorum. Bugünkü derslerin Mürşit Şef'in şehir dışına çıkması sebebiyle iptal olduğu yazıyor.

İşe gidene kadar biraz daha uyuyabilirim o zaman. Tekrardan koltuğa uzandığımda evin kapısı anahtarla açılıyor.

"Alp! Sen mi geldin?" diye sesleniyorum yattığım yerden ama cevap gelmiyor. Yerimden kalktığımda kapıda dikilen tanımadığım bir adamla göz göze gelip küçük bir çığlık atıyorum.

"Sen kimsin be!" diyorum bağırarak.

"Şey... Ben Alp'in setten arkadaşı. Anahtarı o verdi bana. Rahatsız ettim kusura bakmayın." diyor karşımdaki adam gözlerini benden kaçırarak.

Ah Alp ya! İnsan bir haber verir be arkadaşım. Tanımadığım adamların karşısına ne kılıkla çıkıyorum senin yüzünden.

"Anladım. Tamam, ben zaten çıkacaktım şimdi. Geçin siz." diyorum yastığımı ve yorganımı kucaklarken.

"Tekrardan kusura bakmayın." diyor başını eğip geçmemi beklerken.

Bir şey demeden salondan çıkıp Alp'in odasına gidiyorum. Yorganı katladığım sırada kendi kendime konuşmaya başlıyorum.

"Nereye çıkıyorsun acaba? Okul yok. Ne yapacaksın şimdi? İşe mi gitsem acaba? Bu saatte gidiyorum diye kızmazlar herhâlde. Of Zeynep bazen çok saf oluyorsun. Hangi iş yeri, işe erken geldi diye çalışanına kızar ki!"

Üzerimi değiştirip işe doğru yola koyuluyorum. Restorana geldiğimde direkt soyunma odasına gidiyorum. Bahar'da burada. Beni görünce şaşırıyor.

"Senin bu saatte ne işin var?" diyor bana samimi bir şekilde sarılarak. Sarılmasana karşılık veriyorum.

"Okulum yok bugün. Ben de erken geleyim dedim" diyorum gülerek.

"Delisin sen ya! Yatıp uyumak varken kalkıp işe mi gelinir?" diyor kahkaha atarken. Haklısın Baharcım benim düşüncem de uyumaktı ama fırsat vermediler canım.

"Kerem Şef kızar mı sence?" diye soruyorum üniformamı giymeye başlarken.

"Sence? Adam tam bir iş kolik kızım, senin erken geldiğini görünce memnun olur. Zaten anladığım kadarıyla senden baya baya memnun. Bir de bugün erken geldiğini görünce onun gözünde ayın elemanı bile olabilirsin." diyor bana göz kırparak.

Bahar'ın söyledikleriyle gururum okşanıyor. Kerem Şef tarafından böyle görüldüğümü düşünmek hoşuma gidiyor.

"Bu Kerem Şef nasıl biri?" diye soruyorum merakla. Adam hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. Bahar banka oturunca ben de yanına ilişip anlatmasını bekliyorum.

"Burası aslında Oğuz Şef'in, yani Kerem Şef'in abisinin. Görsen lokum gibi bir insandı. Çalışanlarına çok toleranslı davranırdı. Gerçi onun bu özelliğinin su istimal edildiği zamanlar oldu. İtiraf etmeliyim ki ben bile bu özelliğinden faydalandım. Tabii bu gurur duyduğum bir şey değil. Her neyse Oğuz Şef'in karısı Julia hamile kalınca kadın memleketine İtalya'ya gitmek istedi. Zaten Oğuz Şef bize İtalya'da bir restoran açma hayalinden bahseder dururdu. En sonunda karısını da alıp gittiler işte ve başımıza Kerem Şef geldi." diye anlatıyor Bahar eski zamanlara dalarak.

"İyi de canım ben sana Kerem Şef'i sordum, sen bana Oğuz Şef'i anlattın." diyorum gülerek.

"Eski günlerimi de mi yâd etmeyeyim ya? Kerem Şef iş konusunda fazla disiplinli. O yüzden Oğuz Şef'i özlüyorum ne yapayım?" diyor dudak bükerek. "Adam gelir gelmez işten kaytaranları tespit etti ve hepsi teker teker Mehmet Şef'le çalışma cezasına kaldı. Bunlardan biride bendim."

"Demek sen de o berbat duyguyu tattın." diyorum suratımı buruşturarak.

"Maalesef. Ama bir musibet bin nasihatten iyiymiş. Bir daha işimi hiç aksatmadım."

"Demek ki ne yaptığını biliyor." diyorum.

Söylediğime ben bile şaşırıyorum. Mehmet Şef'le çalışırken beni buna mecbur bıraktığı için Kerem Şef'e az kızmamıştım ama demek ki adamın bir bildiği varmış. Şu an Kemal Şef'le huzur içinde çalışmamın belki de çektiğim sıkıntılarla bir bağlantısı vardır.

"Evet, işinden çok iyidir. Ayrıca insan olarak da iyi birisi, çalışanlarına değer verir. Mesela Ying Şef'i hiç düşünmeden kızının yanına yolladı. Bunu herkes yapmaz."

"Haklısın." diyorum başımı aşağı yukarı sallarken. "Kafama takılıyor. Neden sürekli yara bere içerisinde dolaşıyor. Başı mı belada?"

Bahar koca bir kahkaha atıyor. "Başı belada gibi duruyor, değil mi? Ama öyle bir şey yok."

"Ne o zaman?" diyorum kaşlarımı çatarak.

"Dövüş sporlarına meraklıymış, öyle söylüyorlar. Boks moks bir şeyler çeviriyormuş işte. Galiba yer altı dövüşlerine de katılıyormuş. En azından mutfakta dönen dedikodular bu yönde." diyor kıkırdayarak.

Ağzını burnunu dağıttırmaktan ve karşı tarafı da dağıtmaktan zevk alan birini de ilk kez görüyorum. Galiba kanında biraz zorbalık var bu adamın.

"Pek yararlı bir merak değilmiş. Zaten insanın başına ne geliyorsa meraktan geliyor." diyorum onaylamaz bir ifadeyle.

"Hayat onun hayatı boş ver ama o yaralı yüzüyle çok seksi görünmüyor mu Zeynep?" diyor Bahar fingirdek bir sesle.

Söylediğiyle Kerem Şef'le kapıda sıkıştığım zamanki hali, yaralı yüzü ve delici bakışları geliyor aklıma. Galiba Bahar haklı olabilir. Düşüncemle irkilip, başımı iki yana sallayıp aklımdaki görüntüyü silmeye çalışıyorum. Saçmalama Zeynep!

"Saçma saçma konuşma kızım ya! Hadi kalk mutfağa geçelim." diye tersleniyorum Bahar'a. Eğer otururum Bahar'ın konuşması farklı yerlere gidecek ve bu düşüncelerin şu an aklıma doluşmasına hiç gerek yok.

Mutfağa girer girmez bana tek kaşını kaldırarak bakan Kerem Şef'le göz göze geliyorum ve ifadesi karşısında yutkunmak zorunda kalıyorum. Bu adam gerçekten hep böyle mi görüyordu? Allah seni davul etsin Bahar! Tutsaydın çeneni de şu adamın ne kadar seksi olduğunu sesli olarak dile getirmeseydin. Şimdi her bakışımda aklıma bu ayrıntı takılacak.

Kerem Şef beni süzerken "Zeynep erkencisin bugün." diyor.

"Bugünkü derslerim iptal olunca erken geleyim dedim. Bir sakıncası yoktur umarım."

"Tabii ki bir sakıncası yok." diyor hafif bir tebessümle.

"Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyorum yanına yaklaşarak. Ben yanına yaklaşınca tebessümü daha da genişliyor. İster istemez ben de tebessüm ediyorum.

Ying Şef'in tezgahını gösterirken "Bugün benimle çalış istersen. Ying olmadığı için bu bölümle ben ilgileneceğim." diyor bana göz kırparak. Gözlerim yüzündeki her bir mimiği kaçırmadan takip ediyor.

"Olur şefim." diyorum sesimin düzgün çıkmasına çaba sarf ederek.

"O zaman sebzeli ramen pişirmekle işe başlayalım. Benim için sebzeleri jülyen şeklinde doğrar mısın?" diyor kibar bir şekilde.

Başımla onay verdikten sonra tezgâha çıkardığı sebzelerle ilgilenmeye başlıyorum. Bir yandan sebzeleri keserken bir yandan da çaktırmadan Kerem Şef'i izliyorum. İşine o kadar konsantre olmuş ki sanki yemek değil de meditasyon yapıyor.

"Sebzeler hazır şefim." diyorum doğranmış sebzeleri yanına bırakırken.

"Birkaç soğanı gelişi güzel parçalara ayırır mısın? Çok doğramana gerek yok, dörde bölsen yeter." diyor önündeki tencereyi karıştırırken.

İç çekerek dört tane soğan çıkarıyorum tezgâha. Bugünde soğanla merhabalaşacağımız için ne kadar mesudum bilemezsiniz. Allah'tan birlikteliğimiz çok kısa sürecek. Tabii bu kısa birliktelik bile beni soğanlarımdan ayrılırken ağlatmaya yetecek acıda. Soğanları da sebzelerin yanına bakarken bir yandan da gözlerimi kuruluyorum.

Kerem Şef kızaran gözlerime dikkatle bakarak "Bu kadarcık soğanda bile mi? Buna bir çözüm bulmaya çalışacağım Zeynep." diyor.

"Bir çözümü olduğunu sanmıyorum şefim." diyorum gülümseyerek.

"Ben yine de bakacağım." diyor kararlı bir ifadeyle.

Eh madem bu kadar ısrarcısın bak bakalım o zaman. "Siz bilirsiniz."

"Eee Zeynep anlat bakalım. Seni burada işe aldım ama senin hakkında MSA öğrencisi olman ve kimlik bilgilerin dışında pek bir şey bilmiyorum." diyor biraz hevesli bir sesle.

Ne anlatacağımı bilemediğimden "Ne anlatmamı istersiniz?" diye soruyorum.

Bana yandan bir gülüş gönderirken "Zeynep kimdir, buraya nereden geldi, üniversiteye gitti mi, neden aşçılığı seçti gibi şeyleri anlatabilirsin." diyor. Yüz ifadesiyle bir kez daha yutkunma isteğime karşı koyamıyorum. Konuşabilecek duruma geldikten sonra da anlatmaya başlıyorum.

"Eskişehir doğumluyum. Bugüne kadar hayatım hep Eskişehir'de geçti. Dedem avukattı. Babam da dedemin yolundan gidip avukat oldu. Sonra benimde avukat olmamı istediler. Bu yüzden Anadolu Üniversitesi'nde hukuk okudum ama pek bana göre bir meslek değildi. Mezun olduktan sonra kendime başka bir yol çizmeye karar verdim. Biraz heves biraz da arkadaş desteğiyle oldu diyebilirim bu aşçılık işi ama mutfağa girince çok sevdim. Yemek yapmak büyü yapmak gibi."

"Büyü yapmak gibi... Kaç yıllık şefim yemek yapmayı bu şekilde tarif etmek hiç aklıma gelmemişti. Senin aklına nereden geldi?" diye soruyor bana şaşkınca bakarak. Söylediklerimden etkilenmesi beni epey şaşırtıyor. Sonuçta kendisi koskoca şef! Benim dediklerimden etkilenmesi düşüneceğim en son şey.

"Şey... Kaynayan bir kazanın içerisine malzemeleri atıp karıştırıyoruz. Sonrada yaptığımız yemeklerle insanları etkiliyoruz. Bu büyü gibi değil mi?" diyorum biraz utanarak.

"Yemeğe yaklaşım tarzını sevdim Zeynep. Sen de oldukça büyük bir ışık var." diyor Kerem Şef bana güven veren bir ses tonuyla.

Bu konuşmamız öğlen servisi hazırlıklarımız yüzünden uzunca bir süre bölünüyor. Harıl harıl çalışıyoruz ve her yerden farklı bir yemeğin kokusu havaya karışıyor. Öğlen servisini atlattıktan sonra kendimi aç ve bitap hissediyorum.

"Şefim ben yemek molası verebilir miyim?" diye soruyorum.

"Sen bugün hiç mola vermedin değil mi? Ben bunu nasıl atladım? Kusura bakma! Lütfen, şimdi bahçeye çık hem dinlen hem de güzelce karnını doyur. Acele de etme." diyor gözlerimin içine bakıp özür diler gibi ses tonuyla.

"Sorun değil şefim. Yoğunluktan benimde aklıma dinlenmek gelmedi. Şimdi hazır ortalık biraz tenhalaşmışken yemek yiyeyim dedim."

"Ramen yer misin?" diyor bugün birlikte pişirdiğimiz yemeği gösterirken.

"Olur." diyorum gülümseyerek ve bana koca bir tabak dolusu ramen hazırlayışını izliyorum.

Tabağı bana uzatırken "Hadi bakalım bahçeye, marş marş." diyor eliyle kışkışlayarak.

Madem dinlenmek için zamanım var. Dinlenirken önümdeki sınavlarıma da çalışayım diyorum ve soyunma odasına gidip, yanımda getirdiğim dosyamı alarak çıkıyorum bahçeye. Bir yandan yemeğimi yerken bir yandan da masaya saçtığım ders notlarımı inceliyorum. Rosto tekniklerine göz attığım sırada çardaktan içeriye elinde iki kupayla Kerem Şef giriyor. Kupalardan birini bana uzatırken "Ders mi çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Sınavlarım yaklaştı da her fırsatı değerlendiriyorum. Kahve için teşekkürler." diyorum kahveden bir yudum alırken.

"Ev işini çözebildin mi?" diye soruyor bir anda. İşe başlarken konuşmuş olduğumuz konuyu hatırlıyor olması hoşuma gidiyor doğrusu.

"Ah... Evet hallettim en sonunda."

"Bu ara galiba ev arayan çok fazla insan var. Benim arkadaşım da ev arıyordu. Hatta dün bir eve bakacaktı. Arayıp sormaya fırsatım olmadı, umarım o da halletmiştir işini." diyor ve masaya dağılan kağıtları eline alıp incelemeye başlıyor.

Ben de çaktırmadan onu izliyorum. Aşçı olmak için yaratıldığını belli eden ellerine bakıyorum. Uzun parmaklı, hünerli ve güçlü. Bir an için onlara dokunmak istiyorum ya da onların bana dokunmasını. Aklımdan geçen istekle irkiliyorum. Neler oluyor böyle? Kerem Şef hala aynı şefken onu algılayışım nasıl oldu da değişti böyle? Soyunma odasına geldiği günkü delici bakışları mı yoksa bu sabah Bahar'ın dürtüklediği düşüncelerim mi beni etkiledi kestiremiyorum.

"Zeynep, bunlar ne?" diye soruyor baktığı kağıtları bana doğru uzatırken.

Düşüncelerimden sıyrılıp kağıtlara uzanıyorum. Parmaklarına değmekten çekinerek alıyorum elinden. Kağıtları baktığımda gülmeye başlıyorum. Serdar'a göstermek için dosyaya koyduğum dövme örnekleri bunlar.

"Şey, bunlar benim dövme örneklerim." diyorum kağıtları masaya geri bırakırken.

"Dövmen mi var?" diye soruyor Kerem Şef gözlerini fal taşı gibi açarak. Bu haliyle gözüme oldukça sempatik geliyor.

"Yo-yok. Yani şu an için yok. Bunlardan birini seçmek için çabalıyorum işte." diye açıklıyorum durumu.

"Peki bunların bir anlamı var mı?" diye soruyor masadaki kağıtlara bir kez daha göz atarken.

"Yani... Her dövmenin bir anlamı vardır sonuçta." diyorum gülümseyerek.

"Bu ne o zaman?" diye soruyor küçük bir halka ve ucunda tüyler sallanan kuyrukları olan rüya kapanını gösterirken.

"O bir rüya kapanı."

"O ne diye sormalı mıyım?" diyor çekingen bir tavırla.

"Kızılderililere ait bir sembol. Kötü ruhları ve kabusları uzak tuttuğuna inanılıyor." diyorum sırıtarak. Kerem Şef'te bu halime gülüyor.

"Peki, bu ne anlama geliyor?" diyor bir bal kabağını işaret ederken.

"Bal kabağı, benim gerçekleşmeyen hayallerimin metaforuydu ama bu ara hayallerimi gerçekleştirmeye başladığım için bal kabağı şimdilik rafa kalktı diyebilirim." diyorum.

"Gerçekleşen hayallerin ne Zeynep?" diye merakla soruyor Kerem Şef. Gözlerini de gözlerimden hiç ayırmıyor. Ben de hareli yeşil gözlerine bakmayı kesmeden konuşuyorum. Tabii bu pek kolay olmuyor.

"Şe-Şey... Tabii... Birçok... Birçok hayalim var. Mesela... Aşçılık okumam gerçekleşen hayallerimden biri. Sonra, hem güzel bir iş hem de güzel bir ev bulmam da hayallerim arasındaydı. Bunlarda gerçekleşti."

Ben konuşmaya devam ederken Kerem Şef başındaki siyah bandanasını çözüp masanın üzerine bırakıyor. Sonrada mutfağın sıcağı yüzünden terleyip iyice koyulaşan kızıl-kahve saçlarını eliyle karıştırıyor. Açıkçası bu biraz dikkat dağıtıcı bir görüntü.

Gözlerini kısarak "Gerçekleşen hayallerin arasında erkek arkadaşında vardır." diyor Kerem Şef. Sesi anlam veremediğim bir şekilde soğuk çıkıyor.

"Erkek arkadaş konusunu gerçekleşmeyenler tarafına koyabiliriz." diyorum gözlerimi devirerek.

"Kırık bir kalp söz konusu sanırsam." diyor ve sesinde inceden inceden bir sevinç hissediyorum. Bense bu konuyu konuşmaktan dolayı kendimi pek iyi hissetmiyorum. Erkek arkadaş mevzusunun açılması gerçekten gerekli miydi?

"Şefim olarak gerçekten bu konuyu mu konuşmak istiyorsunuz?" diye soruyorum tek kaşımı kaldırarak.

"Iıı... Sanmıyorum." diyor gülerek ve elindeki kağıtlardan bir başkasını bana uzatıyor. "Deniz feneri niye?" diye soruyor.

"Deniz fenerleri benim için çok özel. Karanlıkta etrafa saçtıkları ışıkla kaptanlara nasıl yol gösteriyorlarsa; benim içinde deniz fenerleri bir yol gösterici, yolumu kaybetmemi engelleyen bir kurtarıcı." diyorum elindeki kağıdı alıp belki yüz defa baktığım çizime bir kez daha bakarken.

"Sen gerçekten enteresan birisin Zeynep. Karşılaştığımız ilk gün sen de bir şeyler olduğunu hissetmiştim ama şimdi seni tanımaya başladıkça daha fazlası olduğunu görüyorum."

Kerem Şef'in söyledikleri karşısında vücudumda dolaşan kanın hızla yanaklarıma hücum ettiğini hissediyorum. Açıkçası ben de Kerem Şef'i tanıdıkça o işkolik ve despot karakterinin altında daha fazlası olduğunu görmeye başlamıştım.

"Aynı şeyi sizin içinde söyleyebilirim." diyorum gözlerimi Kerem Şef'ten kaçırarak.

"Seninle ilk tanıştığımızda da memnun olmuştum ama asıl şimdi birbirimizi yeni yeni tanımaya başlıyoruz Zeynep. Ve ben seni tanıdıkça daha çok memnun oluyorum." diyor oldukça yumuşak bir ses tonuyla.

Nasıl dediğime kendim bile inanamayarak "Bana yaptıklarınızı düşündüğümde bu bana bile garip geliyor ama ben de sizi tanıdıkça daha çok memnun oluyorum." deyiveriyorum.

Bugün okulun olmaması, Alp'in arkadaşının eve habersiz gelişi, benim işe erken gidişim, hatta Ying Şef kızının yanına gittiği için Kerem Şef'le tüm gün baş başa çalışmış olmamız... Bunların hepsi sanki bizi şu çardakta yapacağımız konuşmaya hazırlamak için yaşandı. Belki de kader beni yeni yollar denemem için yüreklendirmeye çalışıyordur. Kim bilir...

10.BÖLÜM - "Yeşilden Kaçamazsın Zeynep!"

Evin içerisindeki kolilere çarpmadan mutfağa giderken bir yandan da annemin sorularını cevaplamaya çalışıyorum. Taşınacağımızı öğrendiğinden beri günde dört beş kez arayıp duruyor.

"Annecim yavaş yavaş toplanıyoruz hemşireyle. Senin gelmene gerek yok gerçekten. Hem kombi çalışmıyor üşüteceksin buralarda." diyorum belki de bininci kez.

Bir yandan da buzdolabından çıkardığım meyve suyunu koyacak bir bardak arıyorum. Ne rafta ne de bulaşıklıkta tek bir bardak bile yok. Derya her şeyi kolilere tıkıştırmış galiba. Ah be kızım biz taşınana kadar neyde yiyip içeceğiz acaba?

Annem "Yardım edeyim işte kuzum. Hem nerede yaşadığını bir göreyim." diye ısrar ediyor bir kez daha. Gelmeden içi rahat etmeyecek. Artık benimde itiraz etmeye gücüm kalmadığından pes ediyorum.

"Tamam tamam gel çok istiyorsan ama bak gelince 'seni göremiyorum Zeynep' diye bana surat asmak yok. Sabah okula oradan da işe gidiyorum. Ancak akşamları evde oluyorum." diye peşin peşin uyarıyorum çünkü başıma gelecekleri az çok tahmin ediyorum.

"Ben öyle bir kadın mıyım Zeynep? Aşk olsun annecim!" diyor alıngan bir sesle.

İçimden "Evet Jülide Sultan tam olarak da böyle bir kadınsın." demek geçse de kendimi tutuyorum. Ortamdaki havayı dağıtmak için şebeklik yapmaya başlıyorum.

"Gel benim huysuz annem gel. Hem pazar günü taşınacağız, sana da koli taşıttırırız. Valla fazladan hamala ihtiyacımız vardı gelmen çok iyi olacak." diyorum gülerek. Annemde telefonun diğer ucundan şen bir kahkaha atıyor. Oh! İyi bari keyfi düzeldi.

"Yarın sabah yola çıkıyorum o zaman."

"Anne ben sabahtan okulda oluyorum, Derya'da işte. Evi de bilmiyorsun." diyorum derin bir nefes aldıktan sonra.

"Ben planımı çoktan yaptım kızım." diyor gülerek. Kafana koydun tabii gelmeyi planların dünden hazır. Ben de onun haline gülmeye başlıyorum.

"Neymiş planın?"

"Ben yarın sabahtan yola çıkıyorum. Sonra senin okuluna geliyorum. Dersin bitince oradan birlikte eve geçiyoruz. Sonrada sen işine gidersin."

Çabasını takdir ediyorum doğrusu. "Oh oh maşallah! Gözlerim yaşardı bu planın karşısında."

"Dalga geçme anneyle!"

Uyarı gelince gülmeye başlıyorum.

''Zeynooo!"

"Tamam, sustum sustum." diyorum gülmemi bastırmaya çalışırken.

"Hem sana sürprizimde olacak."

"Ne sürprizi?" diye merakla soruyorum.

"Sürpriz diyorum ya kızım. Yarın görürsün artık."

Annemle konuşmak ne kadar güzel gitse de tek elimle kolileri kurcalayarak bir bardak aramakta zorlanıyorum.

"Annecim Derya her şeyi kolilemiş. Bardak arıyorum şu an. Yarın gelince konuşuruz bol bol, olur mu?" diyorum

"Yarın haberleşiriz annesinin kuzusu. Derya'ya selam söyle. Öpüyorum kızlarımı." diyor annem sıcacık bir sesle.

"Söylerim canım, yarın görüşürüz." diyorum ve telefonu kapatıyorum. Ardından "Deryaaaa!" diye sesleniyorum.

"Ne var?" diye salondan bağırıyor.

"Bardakları hangi cehenneme tıktın kız?" diye bağırarak cevap veriyorum.

"Oradaki kolilerden birindedir."

"Bulamıyorum. Gel bir el at."

"Ya Zeynep dizinin en heyecanlı yerindeyim şu an." diye bağırıyor. Hay Allah'ım ya!

"Meyve suyu içeceğim bardak yok." diye homurdanıyorum

"Dik kafana." diyor gayet rahat bir halde. Kalkıp bardak aramaya niyeti yok.

"Saçmalama."

"Zeynoo!" diye bağırıyor. Herhalde bardakların yerini hatırladı.

"Neee?" diye bağırıyorum ben de. İnsan gibi yüz yüze konuşmaktansa ikimizde böyle eşekler gibi bağıralım zaten.

"Üzüm suyu mu o?" diye bağırarak soruyor. Kutunun üzerine bakıyorum. "Eveet."

"Getir onu birlikte dikleyelim, benimde canım çekti."

Bardak aramaktan vazgeçerek meyve suyu kutusunu alıp salona geçiyorum. Üzerimdeki - anca karlı havalarda giydiğim - şişme mont yüzünden salona haşur huşur sesler eşliğinde giriyorum. Eliyle koltuğa birkaç kez vuruyor. Yanına geçip oturuyorum. Üzerindeki battaniyeyi üzerime örtüyor. Kahrolsun çalışmayan kombiler, yaşasın sıcacık çatı katları diye geçiriyorum içimden.

"Kalkıp gelmedin ya ne dizi meraklısıymışsın." diye homurdanıyorum kutuyu kucağına atarken.

"Bu bölüm çok heyecanlı. Bak kadın kocasının onu aldattığını öğreniyor." diyor bana çok değerli bir bilgi verir gibi. Gözlerimi devirerek ona bakıyorum.

"Annem yarın geliyor." diyorum ama beni duymuyor. Bir yandan dizisini izleyip bir yandan meyve suyundan birkaç yudum içip kutuyu bana uzatıyor.

"Annem geliyor diyorum kızım." diyorum tekrar. Sonra ben de meyve suyundan birkaç yudum alıyorum.

"Gelsin gelsin... Ay bak kadın görecek şimdi." diyor ellerini birbirine vurarak. Arkadaşımın içerisine ne zaman kırk yaş ve üzeri izleyici kitlesi kaçtı acaba?

"Derya sen böyle şeyler izlemezdin. Ne oldu?" diyorum bir televizyon da dönen saçma diziye bir Derya'ya bakarken.

"Ya hiç sorma Zeynep!" diyor iç çekerek.

"Sordum ama bir kere." diyorum gülerek.

"Alp bu dizinin setinde çalışıyor. İlla izle diye tutturdu. Onu kırmamak için başladım izlemeye. Çok kötü bir dizi ama tuhaf bir şekilde bağımlılık yaptı, bırakamıyorum." diyor dudaklarını sarkıtarak.

Söylediklerinden sonra gülmeye başlıyorum. Ey aşk sen nelere kadirsin! Neler neler yaptırıyorsun!

"Alp dizinin kötü olduğunu bilmiyor mu?"

"Aslında biliyor ama işini ciddiye almamı istiyor. Sevgilisi olarak bilmeliymişim bunları."

Ah Alp ah! İnsan sevgilisine böyle bir zulüm yapar mı?

"Eee Alp'te hastaneye bir uğrasında seni izlesin. Mesela Alp senin nasıl damar yolu açtığını izlemeye geldi mi hiç?" diyorum onun haliyle eğlenerek. Derya'da gülmeye

başlıyor. Sonunda dikkati dağılıyor ve bu saçma diziyi bırakıyor.

"Doğru söylüyorsun. Bir ara hastaneye gelip izlesin beni. Hatta ben ona uygulamalı olarak göstereyim." diyor sinsi sinsi gülerek.

Aklıma anılar doluşuyor. Üniversite yıllarında ailemin Bağlar'daki ikinci evini Derya'yla paylaştığımız zamanlar gözümün önüne geliyor. İğneyle ilgili denemelerini beni üzerimde pratik ettiği zamanlardı. O zamanlar bu kız yüzünden eroinman gibi morarmış kollarla geziyordum.

"Pratikleri benim üzerimde yaptın. Alp profesyonel yüzünü görecek tabii." diyorum numaradan surat asarak.

"Zeyno hakkını ödeyemem kuzum. Zamanında az deşmedim seni." diyor dudaklarını üzüntüyle sarkıtarak. Üzerimizdeki şişme montların el verdiği kadarıyla sarılıyor bana.

"Geçti gitti. Hem sayende ben de az çok öğrendim bu işleri." diyorum gülerek.

Gerçekten de Derya sayesinde iğne vurmayı öğrenmiştim. Hatta evdekiler hastalandığında iğne vurmuşluğum bile vardı. Derya'nın onca zorlamaları bir işe yaramıştı yani. Sonra hiç düşünmediğim bir anda durup dururken aklıma Kerem Şef geliyor. Mutfakta çalışmaya başladığım ilk zamanlar beni ölesiye zorladığı günleri düşünüyorum. Ona çok kızsam da sayesinde daha sabırlı olmayı öğrenmiştim.

"Biliyor musun galiba herkesten bir şey öğreniyorum." diyorum dalgın bir sesle. Derya soru soran gözlerle bakıyor bana.

"Mesela Kerem Şef..." diye konuşmaya başlıyorum ama boğazımın kuruduğunu fark edip meyve suyundan bir yudum alıp boğazımı ıslatıyorum. "Mesela Kerem Şef'ten daha sabırlı olmayı öğrendim." diyorum elimdeki kutuya göz dikerek.

Derya koltukta kıpırdanıyor. Üzerimizdeki battaniye bu hareketiyle biraz açılıyor.

"Kerem Şef için düşüncelerin değişmeye mi başladı?" diye soruyor yüzüme boncuk boncuk bakarak.

Derin bir iç çekiyorum. Düşüncelerimi bulmaya çalışıyorum ama aklım o kadar dağınık ki bulduğum parçaları bir araya getiremiyorum. Tek bildiğim ilk zamanlar sinir olduğum bu adama karşı artık sinirden başka şeylerde hissediyor olduğum. Hissettiğimin ne olduğunu bulamıyorum ama kesinlikle sinirimin geçtiğine eminim.

"Belki de değişiyordur." diyorum yarım bir ağızla. Söylediğimle Derya'nın yüzü aydınlanıyor.

"Sarp'ı unuttun mu yoksa?" diyor hevesle.

Duyduğum isimle kalbim sıkışıyor. İçimdeki duyguların can verdiğini biliyorum. Hissettiğim acı da bundan kaynaklanıyor. Kalbimde ona karşı olan hisler sönmeye yüz tutmuş cılız bir közden ibaret artık. Her geçen gün hızla sönmeye devam ediyor.

"Sarp'ın artık hayatımda olmadığını unutmadım hemşire ama onun dışındaki her şey git gide yabancılaşıyor bana."

"Bunda Kerem Şef'in parmağı mı var?" diye soruyor ve bunu yaparken elimi içtenlikle sıkıyor.

Ben de elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve gözlerimi kapıyorum. Gözlerimin önüne siyah üniforması içinde, yüzündeki yaralarıyla gözlerimin içine bakan Kerem Şef'in görüntüsü geliyor. Şüphesiz ki birçok kadınının aklını çelebilecek bir görüntü.

"Sarp'la ilgili şeyler onu bulamayışımla bitmeye başladı. Şimdi bir de bu adam..." diyorum ama sözlerimin devamını getiremiyorum. Kendim bile ne olduğunu bulamamışken nasıl anlatacaktım? Zaten Derya'da ısrar etmiyor. Bana anlayışla sarılmakla yetiniyor. Onun bu tavrına minnettar kalıyorum.

****

Dersten çıktıktan sonra sınıfın önünde beni bekleyen annemi görüyorum. Hızla yanına gidip sıkıca sarılıyorum. Kaç aydır görmedim çok özlemişim. İlk kez bu kadar ayrı kalıyoruz birbirimizden.

"Çok özlemişim." diyorum boynuna sarılmaya devam ederek. Annem kollarımdan tutup beni kendinden biraz uzaklaştırıyor.

"Dur da bir bakayım sana." diyor beni baştan aşağı süzerken. Beni incelemesini sabırla bekliyorum.

"Aşçılık sana çok yakışmış Zeynep." diyor. Gözleri dolu dolu oluyor.

"Hişt, ağlama ama hadi gel üzerimi değiştireyim de çıkalım. Çabuk olmamız lazım işe geç kalacağım yoksa." diyorum annemin elinden tutup soyunma odasına götürürken.

Ben üzerimi değiştirirken annemde Eskişehir'den havadisler veriyor bana. Sonrada kol kola okuldan çıkıp annemin arabasına doğru gidiyoruz. Arabanın önünde gülerek

bekleyen İrem'i görünce annemin kolundan çıkıp arkadaşıma doğru koşmaya başlıyorum.

"Sen nereden çıktın böyle?" diyerek onu sıkıca sarıyorum.

"Sürpriz!" diye kıkırdıyor. İşte bu en güzel sürpriz.

"Çok mutlu oldum şu an. Ne iyi ettin de geldin." diyorum onu daha sıkı sararken. Sonrada annemin bana yaptığını yapıp, baştan aşağı İrem'i süzüyorum. Biraz kilo vermiş sanki ve gözaltlarında hafif gölgeler var. Bir şey sormaya fırsat bulamadan annem araya giriyor.

"Hadi arabaya geçinde yolda hasret giderin."

Annem şoför koltuğuna, İrem'le bense arka koltuğa geçiyoruz. Oturur oturmaz İrem'i kendime çekip bir daha sarılıyorum.

"Anlat bakalım ne var ne yok?" diyorum yanağını sıkarken.

"Bildiğin gibi ben de bir değişiklik yok. Asıl değişiklikler sen de." diyor bana göz kırparak.

Sarılırken sırtındaki kemikleri yokluyorum. "Kilo mu verdin sen?" diye soruyorum. Bana gergin bir şekilde gülümseyip, kollarımın arasından çıkıyor.

"Yok canım sana öyle gelmiştir."

Üstüne gitmiyorum. Ne de olsa akşama bol bol sıkıştırıp neyi olduğunu öğrenirim.

"Nereden gideceğiz kızım?" diye soruyor annem bana ve yolculuğumuz anneme yolu tarif ederek devam ediyor. Eve vardığımızda annem hiç de onaylamaz bir tavırla eve iniyor. Asma suratını be kadın zaten taşınacağız yakında diye geçiriyorum içimden. Kapıyı açıyorum.

"Siz içeri geçin. Kombi bozuk, battaniye alın üzerinize üşütmeyin. Bakın şu sağdaki oda benim. Mutfak da hemen solda. Benim şimdi işe gitmem lazım. Akşama gelince hasret gideririz." diyorum gülümseyerek.

Annem evi incelemeye başlarken İrem bana sarılıyor. "Kolay gelsin."

"Sağ ol kuzum." diyorum İrem'e ve salona doğru gözden kaybolan anneme sesleniyorum. "Anne ben işe gidiyorum."

Koştura koştura işe gidiyorum. Bugünlük koşumu da bahaneyle yapmış oluyorum. Kan

ter içerisinde işe vardığımda çoktan kırk beş dakika geç kalmış oluyorum. Alelacele üniformamı giyip mutfağa dalıyorum. Kemal Şef'in yanına gittiğimde koşuşturmaktan nefes nefese kalmış bir haldeyim.

"Kusura bakmayın biraz geciktim." diyorum özür dileyen bir ifadeyle.

Elindeki kremşanti torbasını tezgaha bırakıp bana sakin sakin bakıyor. Kemal Şef mutfağın bir nevi buda rahibi, meditasyon köşesi. Hareketleri, tavrı ve duruşu o kadar sakin ki onunla çalışmak bana iyi geliyor. Gerçi ne kadar Kerem Şef'le çalışmak gibi olmasa da...

"Burada hesap vermen gereken kişi ben değilim. Kerem Şef beş altı kere seni sordu. Şu an ofisinde, istersen bir görün." diyor oldukça sakin bir sesle.

Söyledikleriyle bir anda midem bulanıyor, gerginliğim artıyor. Kızacak mıydı? Derin nefesler alarak ofisin önüne geliyorum. Kapıyı tıklatıyorum. Otoriter bir sesle "Girin." diyor. Bu odaya ilk girişimde Pia'yla olanlar bana ders olduğundan bu sefer daha temkinli bir şekilde açıyorum kapıyı. Yine Pia karşılıyor beni ama bu sefer hazırlıklıyım, korkmuyorum. Hatta başını yumuşak hareketlerle okşuyorum.

"Beni sormuşsunuz." diyorum Pia'nın başını okşamaya devam ederken. Kerem Şef'e bakmamak için özel bir çaba sarf ediyorum.

"Gecikince merak ettim."

Ona kaçamak bir bakış atıyorum. Yine fazla etkileyici görünüyor. Gözlerimi aceleyle Pia'nın başına yöneltiyorum.

"Kusura bakmayın. Bu sabah annem geldi. Evimi bilmiyordu. Okuldan sonra onu eve bırakıp öyle geldim." diyerek durumu açıklıyorum.

Kerem Şef masasından kalkıp yanıma geliyor ve ben tekrar yüzüne bakmak zorunda kalıyorum. Tam önüme gelip durduğunda göz göze geliyoruz. Tıpkı o gün gibi... Tıpkı kapıda sıkıştığımız gün gibi... Biraz sesli bir şekilde yutkunuyorum ve gözlerimi kaçırıyorum.

"Zeynep bana bak lütfen!" diyor otoriter ama bir o kadar da yumuşak bir ses tonuyla. Bunu nasıl yaptığına şaşıyorum. Bakışlarımı tekrardan gözlerine sabitliyorum.

"Bir daha böyle yapmamalısın. En azından geç geleceğini bana haber vermelisin. Yoksa aklıma kötü şeyler gelebilir. Kaçtığını düşünebilirim." diyor tane tane konuşarak.

Söyledikleriyle ofisin sıcaklığını artıyor. Kerem Şef'in söyledikleri, bana inatla bakmaya

devam eden gözleri ve sağ elime yanağını sürüp duran Pia yüzünden dikkatim darmadağın oluyor. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ben... Ben bunu düşünemedim. Bir daha tekrarlanmayacak efendim." diyorum sesimin düzgün çıkması için çabalayarak.

Varla yok arasında bir baskıyla koluma dokunup bana yandan bir gülümseme yolluyor. Bunun karşısında ben de gülümsüyorum.

"Hadi git de biraz kremşantiye bulan." diyor neşeli bir sesle.

Gülümseyerek ofisten çıkıyorum. Kapıyı ardımdan kapattıktan sonra yan taraftaki taş duvara sırtımı dayıyorum. Kalbim küt küt atarken yaşadığım heyecana şaşıyorum. Kendine gel Zeynep! Saçmalama Zeynep! Senin kalbin yeni bir kıpırtıyı kaldıracak kadar güçlü değil Zeynep!

Kendimi toparladığımda mutfağa giriyorum. Kemal Şef'in benden istediği şeyleri yapmaya başlıyorum. Hamurlar, kremalar içerisinde geçen saatler sayesinde kafamdaki düşüncelerden biraz olsun uzaklaşıyorum ya da ben öyle sanıyorum.

Hazırladığımız yeşil makaron hamurlarını sıkma poşetine alıp, tepsiye küçük yuvarlaklar şeklinde sıkmaya başlıyorum. Tepsiye sıktığım her yeşil yuvarlaklar bana istemsiz şekilde Kerem Şef'in gözlerini anımsatıyor. Başımı iki yana sallayıp kafamdaki düşünceleri kovalamaya çalışıyorum ama pek başarılı olduğum söylenemez. Niye yeşil makaron Kemal Şef'im, anlatsana biraz? Neden pembe, mor, mavi değil de neden yeşil? Derin bir iç çekmenin eşliğinde makaronları fırına atıyorum. Bu seferde makaronların içerisine sürülecek kremayı yapmaya başlıyorum.

Kemal Şef "Antep fıstıklı olacak Zeynep!" diye uyarıyor beni. Hay Allah'ım! Kabusum oldu yeşil!

"Beyaz çikolatalı yapayım şefim." diyorum yan çizmeye çalışarak.

"Antep fıstıklı olsun Zeynep." diyor tekrardan sakin bir sesle.

Elim mahkum benden istenileni yapıyorum. Antep fıstıklı yeşil kremayı hazırlıyorum. Makaronları fırından çıkarırken gözüm mutfakta rüzgar gibi esen Kerem Şef'e takılıyor. Servisleri takip ederken kaşlarını çatıyor. Bir yandan yemeklerin tadına bakarken, bir yandan da tabakları kontrol ediyor.

Sonra bir an için oldukça kısa bir an için benimle göz göze geliyor. Yeşil gözlerini görünce elimdeki sıcak tepsiyi nerdeyse düşürecek gibi oluyorum. Kerem Şef gözlerini kısarak halime gülüyor. Ben de utançtan kızararak ona arkamı dönüp tepsiyi tezgâha

bırakıyorum. Tezgâhtan bana bakan makaronlar karşısında "Bütün günüm yemyeşil oldu iyi mi?" diye söyleniyorum.

****

Kahve molası için bahçeye çıkmaya karar veriyorum. Mutfaktaki son kontrolleri yapıyorum.

"Ben bahçedeyim. Acil bir şey olursa seslenin." diyorum kendime bir kupa kahve doldururken.

"Tamam Kerem Şef'im." diyor Mehmet Şef.

Tam mutfaktan çıkarken yardımcılardan birinin soğan çorbasına konulacak soğanları mahvettiğini görüyorum. Yanına gidip zavallı soğanlara bir göz atıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum kıza.

"Fransız usulü soğan çorbası." diyor kendinden emin bir şekilde.

"Bu mu Fransız usulü soğan çorbası?" diyerek süzüyorum onu. "Soğanlar neden yanmış o zaman? Bunu hemen döküp, yenisini yapıyorsun. Soğanları karamelize edeceksin, yakmayacaksın. Aradaki farkı biliyorsundur umarım."

Kız emrime itaat ederek tencereyi ocağın üzerinden alıyor. "Hemen düzeltiyorum şefim." diyor.

Başımla kızı onaylayıp, elimde kahvemle mutfağın arka kapısından çıkıyorum. Bu sırada mahzene inen merdivenlerde oturan Bahar ve Zeynep'i görüyorum. Bir şeyler konuşuyorlar. Ne konuştuklarını anlayamıyorum. Merakıma yeniliyorum birkaç adım yaklaşıyorum ve gizlice dinlemeye başlıyorum.

"Gerçekten bunca yıl bekledin mi Zeynep?" diyor Bahar hayretler içerisinde. Konu Zeynep olunca daha da meraklanıyorum.

"Aptalın tekiyim ben Bahar. Bu yüzden evet bekledim." diyor Zeynep kırgın bir sesle.

Neyi bekledin Zeynep? Ah keşke beş dakika önce çıksaydım şuraya.

"İnanamıyorum sana bu kadar çok sevilir mi?" diye bir kez daha hayretler içerisinde soruyor Bahar.

Sevmek mi? Zeynep'in sevdiği mi var? Yok canım değildir... Niye olmasın ki? Olmasın lütfen! Zeynep'in vereceği cevabı duymak istediğimden emin değilim. Olduğum yerde ileri geri sallanmaya başlıyorum. Galiba duymak istemiyorum. Tam arkamı dönüp gidecekken Zeynep konuşmaya başlıyor ve istemesem de duyuyorum.

"Belki bir zamanlar sevmişimdir ama bir süre sonra anladım ki bu sevgi değil bir takıntıymış." diyor Zeynep sırtından beline doğru uzanan saç örgüsünü ellerinin arasına çekerken.

"Şimdi ne hissediyorsun?" diye soruyor Bahar.

Buradan bir yere ayrılamayacağım belli. Zeynep'in söyleyecekleri şu an bir ölüm kalım meselesi kadar önemli geliyor.

"Sarp'la aramızda bir şey kalmadı. İçimde ona karşıda bir şey kalmadı. Üzerimizden çok uzun yıllar geçti. Ben sadece dağılmış ve yorgun hissediyorum. Tekrardan birini sevmek istiyorum ama bunu yapacak güce henüz sahip değilim." diye içtenlikle itiraf ediyor Zeynep.

Demek Zeynep'in gönlünü kıran piç Sarp ismindeki şerefsizdi. Kim bilir neler yaptı Zeynep'e de kız bu kadar umutsuz konuşuyor? Böyle bir kıza nasıl kıyılır? Zeynep'i nasıl güçsüz bırakmış... İşin çok zor Kerem... Eğer Zeynep'in gönlünü kazanmak istiyorsan işin çok zor... Sarp şerefsizinin açtığı yaraları tek tek sarmadan Zeynep'e ulaşman çok zor...

****

İş çıkışında kafamdaki yeşil gözlerin refakatinde eve gidiyorum. Evde memnuniyetsiz bir anneyle karşılaşıyorum. Şaşırıyor muyum? Tabii ki hayır!

"Ben geldim, merhaba yok mu? İrem nerede?" diyorum gülümseyerek.

"Zeynep, burada nasıl yaşadınız? İyi hasta olmadınız bu evde. Burada hiçbir insan evladı yaşamamalı kızım. Hem bu eşyalar ne böyle? Bu koltuğu güveler yemiş bitirmiş kızım. Hem yer yatağında yattığını bana niye söylemedin?"

Yavaş saldırsaydın annecim ya! Kendimi güya güvelerin yediği koltuğa oflayarak atıyorum.

"Taşınacağız işte anne. Bak yeni evimiz çok güzel. Sen de görünce seveceksin. Hem ne varmış koltuğumuzda?" diyorum gücenmiş bir ifadeyle koltuğumuza bakarken. Tamam, eski olabilir ama bizim kahrımızı çekiyor kaç zamandır.

"Hem yerde yatmıyorum ben. Yatağım var ama sadece bazası yok." diyorum burnumu havaya kaldırarak. Gururumdan da ödün vermem.

"Çocuğun olmasında ben o zaman göreceğim seni." diyor annem beni azarlayarak. Hayda! Konuyu nerden nereye bağladın anne, pes doğrusu.

"İrem nerede?" diye soruyorum bir kez daha. Hem de konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Odanda uyuyor."

"İrem iyi mi anne? Bana biraz solgun göründü." diyorum fısıltıyla. Annem yanıma gelip oturuyor.

"Hiç sorma Zeynep. Erkan'la tartışmışlar yine, perişan haldeydi. Merallere ne zaman gitsem ağlayıp duruyor bu kız. Yemekte yemiyormuş doğru düzgün." diye anlatıyor annem.

Bu Erkan'ın canına okuyacağım artık ama! Bulmuş İrem gibi bir kız başının üstünde taşıyacağına sürekli kırıp döküyor.

"Bu sefer niye tartışmışlar?" diye soruyorum kaşlarımı çatarak.

"İrem'in çalışma mevzusu açılmış. Erkan çalışamazsın diye kızın üzerine yürümüş."

Gözlerim yuvarlından fırlayarak "Nasıl üzerine yürümüş? Vurmuş mu İrem'e?" diyorum. Kalbim sıkışıyor sanki.

"Yok yok Zeynep. Yanlış ifade ettim kızım. Vurmamış tabii ama sözleriyle bezdirmiş kızı işte." diye açıklıyor annem.

"Anne gün gelecek bu Erkan'ı elimden alamayacaksınız?" diye homurdanıyorum.

"Senden önce Cüneyt Amca'nın elinden alamayacağız gibi duruyor Zeynep?" diyor annem başını sağa sola sallayarak.

"Cüneyt Amca öğrendi mi?" diyorum elimle ağzımı kapatırken.

"Valla bu zamana kadar iyi bile sakladılar kızım."

"İrem'in halini şimdi anlayabiliyorum. Arada kaldı tabii kuzum." diyorum yüzüm

asılırken.

"Zeynep, kızım hadi Eskişehir'e gidelim." diyor annem bir anda.

Nereden çıktı şimdi bu? Anne sakın beni buralardan götürmek için gelmiş olma, lütfen olma!

"Delirdin herhâlde." diyorum biraz sinirle gülerek.

"Ben ciddiyim Zeynep. Gidelim annecim. Burada böyle yaşanmaz." diyor annem eve göz atarak. Yapma bunu anne ya!

"Anne buradan taşınacağız diyorum ya. Bak istersen kalk yeni eve gidelim. Gör bak nasıl güzel kutu gibi bir evimiz var." diyorum sesimi sakin tutmaya çalışarak.

"Bu eşyalarla olmaz ki kızım." diyor gözlerini devirerek. Sakin ol Zeynep! Sen neler neler anlattın, sakin ol!

"Biz memnunuz bu eşyalardan. Belki zamanla yenileriz." diyorum oturduğumuz koltuğun kolçağını okşayarak.

"Ya inat etme gel birlikte Eskişehir'e gidelim. Bağlar'daki evin eşyalarına bakalım. Yatak odanı, koltukları falan buradaki yeni evinize getirtelim en azından kızım. Benim içim rahat etmez senin böyle yerlerde yatmana, böyle koltuklarda oturmana." diyor annem saçlarımı okşayarak.

Söyledikleriyle rahat bir nefes alıyorum. Yani annecim illa bir gerilim yaşatacaksın bana. Gidelim gidelim diyorsun. En başta desene eşyaları almaya gidelim diye ama yok Jülide Sultan olmak demek gerilimli ortam yaratmakta uzman olmak demek.

"Eşyalara hayır diyemem doğrusu ama babam ne tepki verir?" diyorum annemin yüzüne medet umar gibi bakarak.

"Babanı merak etme. Ben onu lokum gibi yaptım ama inadından seni arayıp sormuyor. Karşına çıkınca dayanamaz. Bak gel işte. Bahaneyle aranızda düzelir." diyor annem gülerek beni dürtüklüyor.

Aslında hiç fena fikir değil. Hem babamı da çok özledim. Aramızdaki bu soğuklukta artık son bulmalı. Gülerek başımı 'tamam' anlamında sallıyorum.

"Geleceğim tamam." diyorum.

"Aferin benim akıllı kızıma. Biliyordum annenin sözünü dinleyeceğini." diyor annem bana sarılarak. Ben de fırsattan istifade hemen göğsüne yanaşıyorum, anne sıcaklığını

olan özlemimi gidermek için.

"Aaa bak sana söylemeyi unuttum. Güzide teyzenin ve Osman eniştenin sana çok selamı var. Senin için bir şey gönderdiler. Mutfağa bıraktım." diyor annem saçlarımı okşarken.

"Hadi ya ne göndermişler?" diyorum merak ederek doğrulurken.

"Senin çok sevdiğin bir şey." diyor annem gözlerini koca koca açıp bana gülerken.

"Hemen gidip bakıyorum." diyorum gülerek.

Bir koşuda mutfağa gidiyorum. Tezgahın üzerinde bir kavanoz duruyor. Kavanozun üzerine yapıştırılan kocaman kağıt yüzünden içinde ne olduğunu anlayamıyorum. Eğilip kağıda bakıyorum.

Ailemizin şefi için kendi ellerimle hazırladım. Afiyetle ye güzel kızım. Teyzen de ben de seni çok özledik. En kısa zamanda gelmeni bekliyoruz.

Seni çok seven enişten ve teyzen...

Kağıtta yazanlarla bir anda mutlulukla doluyorum. Canlarım benim ya, nasıl da düşünmüşler beni. Ne gönderdiklerine bakmak için kavanozun üzerindeki kağıdı çıkarıyorum ve bir kavanoz dolusu yeşil zeytinle karşılaştığımda gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Derin derin aldığım birkaç nefesten sonra gözlerimi açıyorum. Yeşil zeytinlere iç geçirerek bakıyorum. Kavanoz kapağını açıp ağzıma bir tane zeytin atmadan önce kendi kendime mırıldanıyorum.

"Bundan sonra sana yeşilden kaçış yok Zeynep!"

11.BÖLÜM - "Hayaller, Rüyalar ve Gerçekler"

Eskişehir'de ki evden eşyaları toplayıp, İstanbul'a geldiğimizde saat neredeyse gece yarısına geliyor. Annem yeni evimizin biraz ilerisine park ediyor. Nakliye kamyonu da evin tam önünde duruyor. Arabadan indiğimde bizim çatı katının ışıklarını görüyorum. Derya ve Alp bizi bekliyor olmalılar. Zile uzun uzun basarken, nakliyecilerde kamyonun

kapısını açıp eşyaları taşımak için hazırlanıyorlar. Otomatın tok sesini duyunca kapının iki kanadını da açıyorum ki eşyalar rahat taşınsın.

Annem nakliyecilere kırılacak eşyalara dikkat etmelerini tembihledikten sonra yanıma geliyor. "Bagajdan eşyalarını aldın mı tatlım?"

"Unuttum ya." diyorum ve annem bana arabanın anahtarlarını uzatıyor gülerek.

"Sen çık, ben gelirim birazdan." diyorum yorgun bir şekilde gülümseyerek.

Arabaya gidip bagajını açıyorum. Küçük bir el bavuluna yerleştirdiğim kişisel eşyalarımı alıp bagajı kapatıyorum. Tam eve dönecekken bu seferde arka koltukta duran gitarım aklıma geliyor. Söylenerek geri dönüyorum. Derya bu gitar için beni radyasyon mağduru yaptı resmen. Eskişehir'e gitmeden önce ayrı, gittikten sonra ayrı ve en son İstanbul'a dönmeden hemen önce birkaç kez daha arayarak özellikle gitarımı getirmem konusunda başımın etini yedi. Hayır, anlamadığım bu gitar sevdası ne zaman başladı hanımefendide!

Elimde bavulum, sırtımda gitarım bezmiş bir şekilde apartmanın merdivenlerini çıkarken, Alp'le karşılaşıyorum. Birbirimizi görünce gülümsüyoruz. Hemen elimdeki bavulu almak için hamle yapıyor. Sonrada boşta kalan koluyla bana sarılıyor.

"Hoş geldin şefim."

"Hoş buldum canım."

Sırtımdaki gitara bakıp "Oh oh! Gitarda gelmiş." diyor keyifle.

Hay Allah'ım ya! Ben şu pazar gününe taşınma işini sıkıştıracağım diye nerdeyse otuz altı saattir uyumuyorum. "Nasılsın? Kısa sürede eşyaları toplamak zor oldu mu?" diye soracağına "Oh oh! Gitarda gelmiş." diyor.

"Derya'yla sen hayırdır canım ya?" diyorum gözlerimi sinirle devirerek.

"Ne oldu be?" diyor beni dürterek.

Ben yorgun yorgun merdivenleri tırmanmaya başlarken bir an omzumdan gitarı çıkarıp arkamdaki Alp'in boşta kalan eline tutuşturuyorum.

"Madem gitar diye tutturdunuz taşıyın." diyorum homurdanarak.

Gitarı omzuna asarken "Taşırız canım niye taşımayalım." diye sırıtıyor.

Konuşmamız arkamızdan gelen nakliyecilerle bölünüyor ve merdivenleri hızlı hızlı

çıkmak zorunda kalıyoruz. Evin açık kalan kapısında içeri girdiğimdeyse ağzım açık kalıyor. Etrafıma göz gezdirdikten sonra "İnanamıyorum ya!" diyorum karşımda gülerek kollarını açan Derya'ya sarılırken.

"Beğendin mi?" diye soruyor bana sarılırken.

"Beğenmek ne kelime..." diyorum ve cümlemin sonunu getirmeden önce lavanta rengine boyanan çatı katımızı elimle gösterip "BA – YIL – DIM." diye heceliyorum.

"Beğenmene sevindim çünkü tek renk alabildik. Tüm ev bu renkte." diyor Derya imkânsızlığını vurgulamak istercesine omuzlarını kaldırıyor.

"Bunları hangi ara yaptınız?"

"Bizim işe gittiğimiz zamanlarda Jülide Teyze'yle İrem evi temizlemiş zaten. Sen de eşyalar için gidince, ben de bir şeyler yapmaya karar verdim. Duvarların da badanaya ihtiyacı vardı. İşte sonuç bu oldu." diyor Derya gülümseyerek.

"Tabii benim arkadaşlarım olmasaydı biraz zor yetişirdi." diye böbürlenerek araya giriyor Alp.

"Arkadaşların derken?" diye soruyorum ona bakıp tek kaşımı kaldırarak.

"Amerika'dan gelen arkadaşları işte, Mert ve Kerem. Onlarda yardımcı oldular sağ olsunlar." diyor Derya kocaman gülümseyerek.

Kerem ismini duyunca derin bir iç çekiyorum. Uykusuzluğumun verdiği yorgunluk bir kenara, Kerem Şef'in aklımdan gitmeyen bakışlarının hissettirdiği yorgunluk yüzünden yığılıp kalmamak adına oldukça büyük bir savaş veriyorum.

"Çok yardımsever, çok arkadaş canlısı insanlardır. Boya badana var dedim, koşup geldiler hemen." diye arkadaşlarını övüyor Alp.

Alp'in bahsettiği Kerem'in, benim Kerem Şef'im olmasını ne kadar çok isterim. Onu bu evde duvarları boyarken hayal ediyorum da... Üzerinde eski bir tişört, altında bir eşofman ve elinde fırçayla karşımda durup bana çapkın gülüşünü gönderiyor. Sonrada sanki bir şef değil de işinin ehli bir boya ustası gibi duvarları boyamaya başlıyor. Ah! Daha fazla hayal edemeyeceğim. Bu düşünceler hem akıl hem kalp sağlığım açısından çok tehlikeli yerlere gidiyor.

Düşüncelerimi kapı dışarı etmeye çalışıyorum. Bu sırada Alp'in ev bulmamıza yardım eden arkadaşı geliyor aklıma. Onun ismi de Kerem'di galiba. Emin olamıyorum.

"Bu Kerem, bize evi bulan Kerem mi?" diye soruyorum hafızamı zorlayarak.

"Ta kendisi." diyor Derya başını hararetle sallarken. Sonrada kulağıma eğilip fısıltıyla "Sizi bir gün tanıştıracağım Zeynep. Bence tam birbirinize göresiniz." diyor.

Bir Kerem bana yetiyor hemşire, lütfen kafa karışıklığı yaratma! Bunları arkadaşıma söylemek yerine gözlerimden ateşler saçarak bakmakla yetiniyorum çünkü bu sırada Eskişehir'deki evin küçük odasında duran L koltuk eve giriş yapıyor.

Kısa bir süre nereye koysak diye etrafımıza bakınıyoruz ve en sonunda pencerenin önünde bir yer buluyoruz. Ardından benim odamın mobilyaları ve birkaç koli eşyada eve gelince taşınma faslımız sona eriyor. Artık geriye bir tek eşyaları yerleştirmek kalıyor.

Annem ve Derya yatak odasının eşyalarını kurmakla uğraşıyor, Alp'te onlara yardım ediyor. Bense tembellik yaparak kendimi koltuğa atıyorum. Kocaman esneyerek koltuğa iyice yerleşiyorum. Boya kokusunu aldıkça, aklıma Kerem Şef'in boya yaparken ki hayali geliyor. Bir an için hayalin beni ele geçirmesine izin veriyorum ama hemen sonra bunun çok yersiz bir hayal olduğuna karar veriyorum.

Az önce uykusu gelen ben değilmişçesine hışımla yerimden kalkıyorum ve odama dalıyorum. Pencereyi hırsla açıyorum. Odadaki boya kokusu dışarı çıkarken, içeriye soğuk kış akşamının sert havası doluyor. Soğuk havanın etkisiyle uykum daha çok açılıyor.

Eşyalarımı kurmalarına göz atıyorum birkaç saniye. Sonrada kolileri odama taşıyorum. Açtığım ilk koliden kıyafetlerim çıkıyor. İkinci kolide ise kitaplarım var. Annemlerin kurulumunu bitirdiği dolaba kıyafetlerimi yerleştirmeye başlıyorum. Kitaplarımı da kitaplığıma dizdikten sonra evden getirdiğim bavulumu açıyorum. Deniz feneri koleksiyonumun tamamı en sonunda benimle birlikte. Özenle çıkardığım irili ufaklı onlarca deniz feneri modelini kitaplığımın en üst rafına diziyorum. Sığmayanları da kitaplığın diğer raflarına dağıtıyorum.

Aşağı yukarı bir saatlik uğraşmanın sonucunda yeni odam çiçek gibi oluyor ve aklımdaki Kerem Şef hayalleri uçup gidiyor.

"Zeynep, annecim ne güzel olmuş burası." diyen annemin sesiyle kapıya doğru dönüyorum. Yorgunluktan gözaltlarında karaltılar oluşmuş. Benim için ne kadar yoruldu. Eskişehir'de babamla ikimizin arasında ara bulucuğu yapması – ve bunda başarılı olması- , Bağlar'daki evin eşyalarını apar topar toplaması ve aynı gün benimle buraya gelmesi. Şimdide yerleşmemize yardım etmesi... Hakkını ne yapsam ne etsem

ödeyemem herhalde.

"Güzel oldu değil mi?" diyorum ona yorgun bir gülümseme yollayarak.

"Olmuş olmuş. Bak sana ne getirdim." diyor elindeki küçük leylak rengi tülü sallayarak.

"Ne? Ne ki o?" diyorum elindekini anlamaya çalışırken.

"Temizlik yaparken pencerenin ölçüsünü almıştım. Evde de dikimlerden artan tüller vardı. Penceren için böyle bir şey çıktı." diyor tülü asmak için duvara monte edilen beyaz ahşap rustiğin yanına giderken.

"Annecim ne yaptın sen böyle" Hangi ara yaptın bunu?" diyorum ona sarılarak.

"Ne var kız bunda? Zaten iki üç karışıklık penceren var. Sen babanla hasret giderirken yapıverdim işte. On dakikamı ya aldı ya almadı." diyor yüzümü şefkatle okşayarak.

"Teşekkür ederim. Rengi çok güzelmiş. Duvarlarla uyumlu olacak." diyorum elindeki tülü almak için hamle yaparken. "Ver ben asayım."

"Yok kuzum ben asarım. Zaten penceren neredeyse yerde olduğundan asmakta zor olmayacak."

"Tavan için bir şeyler düşündün mü bari?"

Annem tavana gözlerini dikip gülümsüyor. "Yıldızlar sana yarenlik etsin, kapamayalım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." diye mırıldanıyorum yıldızlara bakarak.

****

Herkesin nefret ettiği pazartesi günü benim için haftanın en güzel günü bir süredir. Zeynep sayesinde... Günümün güzel gitmesi için öğlen vaktini beklemem yetiyor. Gerçi bu pazartesi başından beri güzel geçecek gibi görünüyor.

Gördüğüm rüyanın etkisiyle sırıtarak çıkıyorum yataktan. Yüzümdeki sırıtma silinmemişken giriyorum mutfağa. Salondaki koltukta yatan Pia beni görünce yanıma geliyor. Günlük şımarıklığını yapmak için ayaklarıma dolanmaya başlıyor. Başını ellerimin arasına alıp kafasının üzerine bir öpücük bırakıyorum.

"Günaydın enerji topum." diyorum ona gülümseyerek. Sonra kahve makinesini

çalıştırıp, ekmek kızartma makinesine iki dilim ekmek yerleştiriyorum. Kahvaltı barına yaslanıp kahvaltımın olmasını beklerken gördüğüm rüyayı hatırlamak için gözlerimi kapıyorum. Bugüne kadar bir kadınla ilgili gördüğüm en samimi ve en masum rüya bu sanırım.

Zeynep'le birlikte çatı katını boyuyoruz. Üzerine giydiği mavi işçi tulumunun uzun gelen paçalarını üç dört kez kıvırmam gerekiyor. Ben onun paçalarını kıvırırken o da çocuklar gibi kıkırdıyor. Boş evde yankılanan sesiyle nasılda huzurla doluyorum. Her zaman beyaz bir bandana altında hapis kalan siyah saçları alnından omuzlarına doğru dökülüyor ve bu hali bakmaya doyamayacağım bir tablo gibi.

İleride duran fırçaları elime alıyorum. Sonra fırçalardan birini ona uzattığımda, alnına düşen saçlarının arasından kaçamak bir bakış atıp, saçlarını savurarak bana doğru yaklaşmaya başlıyor. Saçlarından yayılan misk ve portakal çiçeği kokusu bana her adım atışında odaya yayılıyor. Saçlarını sol eliyle başının gerisine attığında bana gizemli bir gülüş gönderiyor. Aramızda kalan iki üç adımlık mesafeyi de kapatmak için adım attığı sırada bir anda dengesini kaybediyor ve onu kollarım arasında buluyorum. Dudaklarını bükerek bana bakarken, yerde duran boya kutusuna takıldığını fark ediyorum. Yerlere yayılan lavanta rengi boyanın ortasında, kollarımda Zeynep'le rüyam sona eriyor.

Rüyamda bile sakarlığını elinden bırakmayan Zeynep'i düşündükçe sırıtmama engel olamıyorum. Derya'nın ev arkadaşının adının Zeynep olduğunu öğrenmesem ya da öğrendikten sonra benim Zeynep'imi düşünerek boyamasam o evi, böyle bir rüya görür müydüm emin değilim.

"Pia, sence de bu kız beni fazla etkilemiyor mu?" diye soruyorum ayakucumda dikilen Pia'ya.

Bana bakıp başını sağ tarafa doğru yatırıyor.

"Durumum o kadar kötü mü ya?" diyorum kaşlarımı çatarak. Pia burnuyla elimi dürterken, onun bu haline gülüyorum.

Ekmek kızartma makinesinin uyarıcı sesiyle, ekmekleri makineden çıkarıyorum. Bir fincanda kahve alarak atıştırmaya başlıyorum. Sonrada Pia'nın tasmasını belinden bağlıyorum. Ardından da işe gitmek için aceleyle ve mutlulukla evden çıkıyorum.

İşe geldikten sonra mutfaktaki ekibimle birlikte işlere koyuluyorum. Henüz uyku mahmuru olanları uyandırmak için sert bir kahve yapıp dağıtıyorum. Mutfaktakiler kahvelerini içerken yemek bölümündeki masaların hazırlanmasını takip ediyorum. Masa düzenleriyle ilgili talimatları verdikten sonra mutfağa geri dönüyorum. Aklımdan

geçenleri uygulamak için yardımcılardan birini gözüme kestiriyorum.

"Bahar bir dakika bakar mısın?" diye sesleniyorum.

"Buyurun şefim."

"Dört beş tane soğanın kabuklarını soy. Su dolu bir kabın içine koy ve soğuk hava deposuna kaldır." diyorum alnımı kaşıyarak.

Anlamayan gözlerle bana bakıyor. "Eee haydi!" diyorum ellerimi birbirine vurup onu harekete geçirirken. Bahar mutfağın kenarında duran çuvaldan aldığı soğanların kabuklarını soyup, bir kabın içine atıyor. Üstünü suyla doldurup, arka kapıdan çıkıyor. Güzel. Bu işimizi de hallettik.

Mutfaktan yavaş yavaş yemek kokuları yükselmeye başlarken Ying'in yanına gidiyorum. Ülkesinden dönüş yaptı en sonunda.

"Kızın nasıl?" diye soruyorum omzuna hafifçe vurarak.

Yüzüme bakıp sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Oldukça iyi."

"Ne güzel bir haber, çok sevindim . Bu demek oluyor ki seni uzunca bir süre daha hiçbir yere göndermiyoruz." diyorum. Sonrada Ying'e doğru eğilip fısıldıyorum "Sen olmayınca neye yetişeceğimi şaşırdım şefim."

Ying mahcup bir ifadeyle gülümsüyor. Sonrada avuç içlerini birbirine yapıştırıp hafifçe eğiliyor.

"Sizi bir daha zorda bırakmayacağım." diyor doğrulurken.

Ben de aynı şekilde eğilip kalkıyorum. "Minnettar olurum." diyorum göz kırparak.

Öğle servisine kadar yemeklerin hazırlanmasıyla tek tek ilgileniyorum ki vakit geçsin. Mehmet Şef'in hünkar beğendisiyle uğraşıyorum önce. Ardından Ying'in dinlenmeye bıraktığı dim sum hamurlarına karışıyorum. Kemal'in castagna çorbasına fazla müdahalede bulunduğumdaysa sakinliğini bozmadan kibar bir şekilde beni başından uzaklaştırıyor.

Zeynep'in gelmesine son bir saat kala ise neredeyse yerimde duramıyorum. Dakika başı kolumdaki saati kontrol ediyorum. En sonunda dayanamayarak bahçeye çıkıyorum. Soğuk havada derin nefesler alırken, olduğum yerde ileri geri sallanmaya başlıyorum. Saatimi tekrar kontrol ediyorum. Şimdilerde gelmesi lazım. Gözümü bahçedeki demir kapıya dikip beklemeye devam ediyorum.

Ve en sonunda görünüyor. Hızlı adımlarla bahçeye giriyor. Beni gördüğü zaman rüyamdaki gibi salık olan ve alnına düşen saçlarını eliyle başının arkasında doğru ittiriyor ama inatçı bukleler ısrarla gözünün önüne düşüyor.

Bu haline gülüyorum. Ona güldüğümü anlayınca omuzlarını kaldırıp başını hafifçe bükerek kocaman gülümsüyor. Yanıma doğru yüzündeki gülümsemesiyle geliyor.

"Merhaba Kerem Şef." diyor bana havanın sertliğine inat sıcacık bir ses tonuyla. İçimi ısıtıyor.

"Merhaba acemi şef." diyorum gülümseyerek ve elimle içeri geçmesi için onu yönlendiriyorum. Zeynep önümde ben arkada içeri giriyoruz.

"Ben üzerimi değiştirip hemen geliyorum." diyor soyunma odasını işaret ederken.

"Tamam." diyorum ve tam arkamı dönecekken aklıma geliyor "Zeynep!" diye sesleniyorum.

Soyunma odasının önünde beklenti dolu gözlerle bana bakarken "Efendim." diyor.

"Soğuk hava deposunda su içerisinde duran soğanlar var. Gelirken onları alırsın." diyorum ona çapkın bir gülüş gönderirken.

Mutfağa geçtikten on dakika sonra Zeynep elinde soğanlarla geliyor.

"Gel böyle." diyorum yanımı işaret ederek. Sözümü dinleyen uslu bir çocuk gibi hemen yanıma geliyor ve yüzüme 'ne oluyor?' der gibi bakıyor.

"Şimdi, senin bu soğanlarla başın dertte ve bugün birkaç yöntem deneyelim istiyorum." diyorum suyun içinden bir soğan alıp Zeynep'in eline tutuştururken.

Yüzüme anlamayan gözlerle bakıyor. Onun bu saf halleri o kadar hoşuma gidiyor ki gülümsemekten kendimi alıkoyamıyorum.

"Doğramayı dene, haydi." diyorum kollarımı göğsümde birleştirip olacakları izlemek için.

Zeynep hiçbir şey demeden ona söylediğimi yapıyor, elindeki soğanı doğramaya başlıyor. Tahmini olarak aradan geçen on beşinci saniyede gözleri yaşarmaya başlıyor ve ilk soğanı bitirdiğinde çeşmeler çoktan açılmış oluyor.

"İşe yaramadı galiba." diyor gözlerini yıkamak için musluğu açarken.

"Öyle görünüyor." diyorum derin bir nefes alarak.

Zeynep'in gözlerini yıkamasını bekliyorum. "Daha iyi misin?"

Kızaran kahverengi gözleriyle bana melül melül bakıyor ve başını aşağı yukarı sallıyor.

"O zaman aç bakalım ağzını." diyorum ona doğru bir parça sakız uzatırken.

Elini uzatıp almaya çalışıyor. Bense elimi kendime doğru çekip başımı 'hayır' anlamında sallıyorum. Sonrada gülümseyerek sakızı ağzına doğru uzatıyorum. Yüzü hafif hafif kızarırken, dolgun dudaklarını aralayarak ağzını açıyor ve sakızı alıyor.

"Şimdi sakız çiğneme molası mı veriyorum?" diyor gülerek.

"Hayır Zeynepcim. Bir de sakız çiğneyerek doğramayı deniyorsun." diyorum ona göz kırparak.

"Umarım işe yarar." diyor dudaklarını bükerek. Dudaklarının aldığı bu şekil ne kadar dikkat dağıtıcı olsa da "Umarım." demeyi başarabiliyorum.

Zeynep bir yandan ağzındaki sakızı çiğnerken bir yandan da soğanı doğruyor ve görünen o ki bu denememizde başarısızlıkla sonuçlanıyor. Gözlerinden dökülen boncuk boncuk yaşları silmemek için kendimi zor tutuyorum. Kollarımı birbirine sımsıkı bağlayarak, ellerimi yersiz bir hamle yapmaması için tutsak ediyorum.

Zeynep gözlerini yıkadıktan sonra ağlamaktan boğuklaşan sesiyle konuşuyor. "Başka bir yönteminiz var mı?"

"Bunlardan birinin işe yaraması lazımdı aslında." diyorum kızarmış gözlerine bakarken.

"Soğan benim için iflah olmaz bir düşman." diyor ağlamaktan kızaran gözlerini kısarak gülerken. Gülüşüne rağmen o kadar kırılgan görünüyor ki içimden onu pamuklara sarma düşüncesi geçiyor bir anda.

"Üzgünüm Zeynep. Sana yardımcı olmak istemiştim." diyorum üzgün bir sesle

"Düşünmüş olmanız bile büyük incelik, teşekkür ederim." diyor içime işleyen yumuşacık sesiyle.

Yalnızlığıma iyi gelen kadın. Güçlü, azimli, değerli ve bir o kadar da kırılgan ve saf... Ah Zeynep ah! Seninle ne yapacağım ben? Sana ne kadar değer verdiğimi sana nasıl fark ettireceğim? Yaralarını nasıl iyileştireceğim?

12.BÖLÜM - "Derya ve Alp'in Planları"

İşten çıktıktan sonra eve kadar tempolu bir şekilde koşmaya karar veriyorum. Okul, iş, ev derken en son ne zaman spora zaman ayırdığımı hatırlamıyorum bile. Çok ihmal ettim çok. Böyle giderse yakında bu yoğun çalışma temposuna dayanacak güç bulamayacağım.

Eve vardığımda merdivenleri nefes nefese çıkıyorum. Kapıyı açıp lavanta bahçesini andıran salonumuza adım attığımda koltukta uzanan Alp bana göz kırpıyor.

"Hoş geldin Zeyno."

"Sen de hoş geldin." diyorum gülümseyerek. Ayakkabılarımı çıkarıp, kendimi koltuğun boş olan kısmına atıyorum.

"Bu ne hal? Çok mu çalıştırıyorlar seni?" diye soruyor Alp kaşlarını çatarak.

Sorusuna cevap vermeden "Derya nerede?" diye soruyorum.

"Odasında üstünü değiştiriyor. Bizde yeni geldik sayılır."

"Ya Alp rica etsem bana bir bardak su getirir misin? Mutfağa gidecek kadar bile halim yok." diyorum kedi yavrusu bakışları atarak.

Aslan arkadaşım gülerek uzandığı yerden kalkıyor. "Hadi getirelim bari." diyor yanağımı sıktığı sırada.

"Bulabildiğin en büyük bardağı kullanırsan..."diyorum sevimli olduğunu düşündüğüm bir şekilde gülerek.

Alp bana su getirmek için mutfağa gittikten sonra Derya'da pijamalarıyla odasından çıkıyor. O da en az benim kadar yorgun görünüyor. Beni görünce yanıma gelip sarılıyor. Sonrada sorgusuz sualsiz dizlerime yatıveriyor.

"Nasılsın?" diye soruyorum uzun saçlarını ensesinden çekerken.

"Yorgunum Zeynep." diyor. Sesi huysuz bir çocuktan farksız.

Arkama yaslanıp başımı koltuğa dayıyorum. "Ben de yorgunum hemşire."

Alp elinde koca bir bardak suyla geliyor. Bana suyu verdikten sonra eğilip dizimde

yatan Derya'nın saçlarından öpüyor. Sonrada Derya'nın ayakucuna oturup, ayaklarını kucağına alıyor.

Suyu kana kana içerken Alp tekrardan soruyor. "Çok mu çalıştırıyorlar seni?"

"İşler yoğun ama asıl yorgunluğumun üzerine tüy diken şey işten buraya kadar koşarak gelmiş olmam." diyorum gözlerimi devirerek.

Derya dizlerimde dönüyor ve yüz yüze geliyoruz. Kaşlarını çatarak yüzüme bakıyor. Aklından geçenleri tahmin ediyorum. Ona göre azılı sapıklar ya da gaspçılara tarafından kovalandım.

"Ay yok! Yani kötü bir şey yok. Spor olsun diye hemşire." diyorum içini rahatlatmak istercesine. Cevabıma gülmeye başlıyor.

"Neden spor salonuna gitmiyorsun Zeynep?" diye soruyor Alp.

"Neden gitmiyorum bir düşünelim bakalım..." diyorum işaret parmağımı yanağıma yaslayıp gözlerimi kapıyorum. Sonra tekrar konuşmaya başlıyorum. "...Hah! Buldum! Galiba şartlar yüzünden gidemiyorum Alpcim. Tabii ben de bilirdim spor salonuna gitmeyi ama fakirdik, tüm parayı eve yatırmıştık anca tabanvaydık."

Sözlerime hep birlikte gülüyoruz. Derya yattığı yerden yanaklarıma uzanıp çekiştiriyor.

"Tamam ya çekiştirme. Valla sarkıtacaksın bir gün yanaklarımı." diyorum kendimi geri çekerken.

"Zeynepcim biz senin için bir şey yaptık." diyor Derya yanaklarımı serbest bıraktığı sırada.

Bakışlarım bir Derya'ya bir Alp'e gezip duruyor. "Ne yaptınız?"

"İstersen sen söyle aşkım.''diyor Derya, Alp'e bakarak.

Alp yanında duran deri ceketinin cebinde bir şeyler arıyor. Sonra aradığını bulmuş olacak ki boğazını temizleyip konuşmaya başlıyor. Ama konuşan Alp değil, Alp'in elli beş yaşındaki baba versiyonu.

"Şimdi beni iyi dinle güzel kızım. Annen ve ben düşündük taşındık senin tekrardan düzenli bir şekilde spor yapmana karar verdik. Şöyle bir araştırdık da, seni hem iş yerine yakın hem de en iyi spor salonuna yazdırdık yavrucuğum. Hayırlı uğurlu olsun evladım." diyerek bana elindeki kartı uzatıyor. Söylediklerini anlamaya çalışırken elime tutuşturulan karta boş gözlerle bakıyorum.

"Ne bu şimdi?" diye soruyorum.

"Ah bey! Biz nerede hata yaptık da bu kız böyle alık oldu? Hâlbuki omegası olsun B12'si olsun hiç ihmal etmedim de vitaminlerini." diyerek gülüyor Derya.

"Ya bırakın dalgayı da doğru düzgün anlatın. Nereden çıktı bu?" diyorum homurdanarak elimdeki kartı sallıyorum.

"Anlamayacak ne var güzelim? Derya spor olayından bahsedip duruyordu. Acaba ne yapsak diye düşündük. Sonra aklımıza bu geldi." diye açıklıyor Alp.

"Kabul edeceğimi nereden çıkardınız?" diyorum tek kaşımı kaldırarak. İstanbul'da iyi bir spor salonunun bütçemiz için kanayan yaraya dönüşmesini istemiyorum.

"Şuradan çıkardık Zeyno'm. Bu, Alp'le sana gelecek doğum günü hediyemiz. Yani hediyemizi şimdiden verelim dedik. Buna da itiraz etmezsin herhâlde." diyor bilmiş bir şekilde.

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes alıyorum. Buna itiraz edemem. İtiraz edersem, ince düşünceli arkadaşlarıma hakaret olur. Yani düşününce bu spor salonuna ihtiyacım da var. En azından işten çıkınca yollarda deli danalar gibi koşacağıma, insan gibi spor yaparım.

"Tamam, itiraf etmeliyim ki güzel bir plan yapmışsınız kafanızda." diyorum gülerek.

Alp beklenti dolu gözlerle beni süzerken "Kabul ediyorsun yani." diyor.

"Evet, kabul ediyorum. İkinize de çok teşekkür ederim." diyorum bir elimi Alp'e bir elimi Derya'ya uzatıp, sıkıca tutarken.

"Lafı bile olmaz kuzum. Hem bize sonra teşekkür edersin." diyor Derya cilveyle bana göz kırparken. Onun haline bakarken iç çekiyorum. Yine kafası gitti arkadaşımın. Tabii bütün gün hastanede dezenfektan kokusuna maruz kalınca, kafayı buluyor garibim.

****

Son yarım saattir karşımdaki cam duvarın ötesinden gelip geçen insanlara boş gözlerle bakarak koşuyorum. Evet, doğru tahmin ettiniz. Derya ve Alp'in benim için ayarladığı spor salonundayım. Önce spor hocamın eşliğinde bütün salonu gezdim ve şimdi de koşu bandında hafif tempolu bir şekilde koşuyorum.

"Isındıysak biraz hızımızı arttıralım mı Zeynep Hanım?" diye soran sesle ayaklarımı koşu bandının iki yanına koyup, duruyorum.

"Biraz arttırabiliriz hocam." diyorum spor hocama gülümseyerek.

Spor hocası önümdeki göstergeden hızı birkaç kademe yükseltiyor ve ben tekrardan koşu bandındaki yerimi alıyorum. Bir yandan koşuyorum bir yandan da az önce yaptığım gibi önümden geçen insanları izliyorum. Orada o şekilde ne kadar süre koştuğumu bilmiyorum ama bir anda görüş alanıma giren ve göz göze geldiğim birisi yüzünden feci şekilde kendimden geçiyorum.

Sakarlığıma zeval getirmeyecek bir hareketle koşu bandı üzerinde yürümeyi unutup, güzelce yere doğru savruluyorum. Yaşadığım şoka mı, yere yuvarlanıp rezil olduğuma mı, yoksa acıyan popoma mı yanayım karar veremiyorum. Bu sırada düşmeme sebep olan bu olayın başkahramanı telaşla yanıma geliyor. O bana yaklaştıkça utançla kızaran yüzümü nereye saklayacağımı şaşırıyorum.

"Zeynep iyi misin?" diyor aceleyle iyi olup olmadığımı kontrol ederken. Ellerimi, kollarımı ve başımı kontrol edişine hiçbir tepki veremiyorum. Aklımın çalışmaya devam eden bir köşesinde, yeri kazmaya başlasam girebileceğim bir çukuru acaba ne kadar sürede hazırlarımın hesabını yapıyorum. Ben çukuru kazdıktan sonra sevabına üzerime toprak atan biri de çıkar herhâlde çünkü bu utançtan anca böyle kurtulurum.

"Bir şeyin var mı? Başını vurdun mu?" diye soruyor endişeli bir sesle.

"Yo - Yok... İyiyim... Şefim." diye birkaç kelime etmeyi başarabiliyorum.

Eğer seçme şansım olsaydı Kerem Şef beni bu halde göreceğine, yerin dibinde zebanilerle üç aylık yakıcı bir tatile razı olurdum. Ah Zeynep ya! Bir gün bu sakarlığın seni öldürecek kızım. Ya fiziksel olarak öleceksin ya da utançtan öleceksin.

"Koşu bandında hareket etmeden durarak ne yapmaya çalışıyordun acaba?" diyor. Sesindeki endişenin yanına bir doz uyarıcı ses, bir dozda iğneleyici ses eklemeyi ihmal etmiyor.

"Seni görünce yürümeyi unuttum, o yüzden böyle oldu." diyemeyeceğim için bir cevap vermiyorum. Bu sırada durumdan haberdar olan spor hocası da soluğu yanımda alıyor. Spor hocasının sesiyle bakışlarımı yerden kaldırıyorum ve etrafımın insanlarla çevrili olduğunu görüyorum. Çok güzel ya! Her yerde meraklı bakışlar, göt üstü oturan bir Zeynep ve nereden çıktığı belli olmayan bir Kerem Şef! Sahi ya nereden çıktı bu adam?

"Zeynep Hanım iyi misiniz?"

"İyiyim hocam. Dengemi kaybettim sanırım." diyorum utangaç bir sesle.

Bu sırada Kerem Şef ve spor hocası aynı anda yerden kalkmam için ellerini uzatıyorlar. Gözlerim iki adam arasında gidip geliyor. Kerem Şef'in uzattığı eli utancımdan tutamıyorum. Spor hocasınınkini de Kerem Şef'e ayıp olmasın diye geri çeviriyorum ve kendi çabamla kalkıyorum yerden.

"Belki bugünlük bu kadar spor yeterlidir." diyor hocam yüzünü buruşturarak. Adam bana resmen 'iflah olmaz sakar' bakışları atıyor. Eh haksız da sayılmaz.

"Evet Zeynep. Hadi gel seni evine götüreyim." diyor Kerem Şef çene kaslarını sıka sıka. Cevap vermek yerine başımı aşağı yukarı sallamakla yetiniyorum.

Kerem Şef ciddi ve soğuk bir sesle "Üzerini değiştirmeni bekliyorum. Kafeteryaya gelirsin." diyor.

Bu sesin karşısında sadece "Ta-tamam." diyebiliyorum ve soyunma odasına giriyorum.

Kerem Şef'in endişeli halinden bir anda ciddi bir tavra geçmesi, yaşadığım utancın üzerine bir nevi soğuk su etkisi yapıyor. Gerçi adama hak veriyorum. Böyle sakar birinin yanında çalıştığını düşünmesi eminim ki aldığı kararları sorgulatıyordur.

Bir yandan üzerimdekileri değiştirirken bir yandan da Kerem Şef'in burada ne işi olduğunu düşünüyorum. Belki bir arkadaşına bakmaya gelmiştir. Ya da kız arkadaşı buradadır. Yok canım! Kız arkadaşı olsa beni eve bırakmayı teklif edeceğine kız arkadaşının yanına giderdi, değil mi?

Kafamda dönüp duran sorularla soyunma odasından çıkıp kafeteryaya gidiyorum. Bar taburelerinden birine oturmuş önündeki portakal suyundan içen Kerem Şef'i bulmam çok zor olmuyor.

Yanına yaklaştıkça giydiği kıyafet dikkatimi çekiyor. Üzerinde bir eşofman takımı var. Tıpkı üniforması gibi eşofmanı da siyah renkte. Bu görüntü ister istemez derin bir iç çekmeme neden oluyor. Kendini topla Zeynep! Tereyağı gibi yayıldın yine! Yüzüme sabit bir ifade yerleştiriyorum, saçlarımı sağ omzuma atarak yanına gidiyorum.

"Ben hazırım." diyorum gülümseyerek.

"Otursana Zeynep." diyor bir bardak dolusu portakal suyunu önüme doğru iterken.

Bar taburesine dikkatle çıkıyorum. Eğer oturacağım yeri denk getiremeyip buradan da düşersem n'olur kimse beni yerden kaldırmasın ve üzerime toprak falan da değil direkt beton döksün.

"Burada ne işiniz vardı?" diye soruyorum merakıma yenik düşerek.

Portakal suyundan bir yudum alıp gayet sıradan bir şey söylüyormuş gibi konuşuyor. "Günlük sporum için burayı kullanıyorum."

Söylediğinin etkisiyle gözlerim iri iri açılıyor, dilim damağım kuruyor. Yani biz şimdi hemen hemen her gün aynı yerde mi spor yapacağız? İş yerinde yemek yapan Kerem Şef'i izlemek yeterince zorlayıcı değilmiş gibi bir de burada spor yapan Kerem Şef'le mi imtihan edileceğim?

Derya ve Alp koskoca İstanbul'da başka spor salonu bulamamışlar yani! Sanki spor salonu kıtlığı varmış gibi onlarca yer arasından gidip bula bula Kerem Şef'in spor için geldiği yeri bulmuşlar ya arkadaşlarımı tebrik ediyorum. Gerçekten mükemmel bir seçim olmuş. Her gün sakarlık yapan Zeynep'i görerek hayattan soğuyan bir Kerem Şef, çok yakında sinemalarda!

Ağzımı ıslatmak için portakal suyumdan birkaç büyük yudum alıyorum. Bu sırada tek kaşını kaldırıp bana anlayamadığım bir ifadeyle bakan Kerem Şef'le göz göze geliyorum ve pipeti ağzımdan çıkarıyorum.

"Merak etmeyin kendimi boğmayacağım."

Kerem Şef başını geriye doğru atarak gülüyor. Erkeksi sesi kafeteryada yankılanırken ben de oturduğum taburede yavaş yavaş eriyorum.

"Burada dövüş sanatlarına yer verildiğini bilmiyordum." diyorum gözüme tekrardan takılan yaralar sayesinde.

Gülüşünü bastırıp bana doğru dönüyor. "Zaten yer verilmiyor. Dövüş için gittiğim yer başka. Burasını iş yerine yakın diye tercih ediyorum." diyor gözlerini gözlerime dikerek.

Gözlerine iki saniyeden uzun süre bakamadığım için tüm dikkatimi portakal suyuma yöneltiyorum. Genzime kaçırmamaya dikkat ederek bardağın dibini görene kadar soluksuz içiyorum.

"Gidelim mi artık?" diye soruyor beni izlemeye devam ederken.

"Gidelim."

****

Zeynep'in işten çıkışı üzerinden henüz yarım saat geçmiş olmamasına rağmen mutfakta durmak benim için oldukça zor oluyor. Onun yardımcılarla yaptığı bıcır bıcır konuşmaları, yemek yaparken farkında olmadan mırıldandığı şarkıları ve tabii ki küçük sakarlıkları olmayınca mutfak monoton bir çalışma ortamına dönüşüyor benim için.

Akşam servisinde gerekli hazırlıkları kontrol ettikten sonra içimdeki enerjiyi atmak için dövüşe gitmeye karar veriyorum. Ancak verdiğim bu karardan çabucak dönüyorum. Bir hafta içerisinde çok fazla dövüştüğümü ve vücudumu bu kadar zorlamamam gerektiğini düşünüyorum. Dövüş yerine spor yapmaya karar veriyorum.

Pia'yı ofisimden çıkarıyorum ve arabaya bindiriyorum.

"Seni Mert'e bırakacağım kızım. Babanın biraz enerji atması lazım." diyorum yan koltuğumda oturan ve beni dinlemek yerine başını açık pencereden sarkıtan Pia'ya. Havanın soğuk olmasına karşın Pia'nın keyfini bozmuyorum ve pencere açık bir şekilde Mert'in evine doğru sürüyorum.

Birkaç kez zile bastıktan sonra kapı açılıyor. Karşısında beni ve Pia'yı görünce gülümsüyor. Dövüşe başladığımdan beri sık sık yaptığımız bir selamlama şekliyle beni karşılıyor. "Hoş geldin kardeşim." diyor bana doğru yumruğunu uzatarak. Uzattığı yumruğa gülerek vuruyorum.

"Hoş buldum kardeşim. Pia sana emanet. Hoşça kal kardeşim." diyorum Pia'nın tasmasını eline tutuştururken.

Pia zaten başına geleni anlamış olacak ki benim suratıma bakmadan tavırlı bir şekilde Mert'in evine girivеriyor. Ah be kızım! Bari sen bana trip atma.

"Nereye gidiyorsun? Bak dövüşse eğ- "

Sözünü yarıda kesiyorum. "Hayır canım ne dövüşü! Spora gidiyorum. Hani şu iş yerine yakın olan yer var oradayım." diyorum masum masum.

"İyi. Biraz uzak dur zaten şu dövüşlerden. Yakında yüzünü toplayamayacağız diye korkuyorum." diyor Mert kaşlarını çatarak.

"Senin annelik hormonlarını daha fazla şaha kaldırmadan gideyim en iyisi. Pia sana emanet. Bir şey olursa ara hemen gelirim." diyorum ve yumruk yaptığım elimi Mert'e uzatıyorum.

"Sen daha böyle laf sokmaya devam et kardeşim. İnşallah dövüşlerden nefret eden bir kıza gönlünü kaptırırsın da o zaman görürüm ben seni." diyor Mert yumruğuma sertçe vururken.

"Ağzından yer alsın lan. Söyleme öyle şeyler. Tövbe tövbe." diyorum gülerek ve asansöre doğru gidiyorum.

Spor salonuna gidene kadar kafamda Mert'in söylediği sözler dönüp duruyor. Acaba Zeynep dövüşmem konusunda ne düşünüyor? Dövüş konusu onun için sorun olur mu? Bu halimle onun gözünde nasıl bir imaj çiziyorum? Aferin! Ne güzel şeyler düşünüyorum böyle. Sanki Zeynep'le birlikteyim de düşündüğüm şeylere bak.

Spor salonuna gelince eşofmanlarımı giyiyorum ve cam duvarlarla çevrili koridorda spor yapacağıma bölüme doğru ilerliyorum. Başımı sola çevirdiğimde Zeynep'e çok benzeyen bir kızı koşu bandı üzerinde görüyorum. Gözümü gördüğüm manzaradan çekemiyorum ve kızla göz göze geliyoruz. Gözlerime bakan kız bir an hareketsiz kalıyor ve sonrada geri geri giderek yere düşüyor. Düşmesiyle birlikte bunun Zeynep'e benzeyen birisi değil de Zeynep'in ta kendisi olduğunu anlıyorum. Koşar adımlarla koridoru geçip yanına varıyorum. Oldukça şaşkın görünüyor. Yanakları utançtan kızarmış durumda.

"Zeynep iyi misin?" diye soruyorum endişeli bir şekilde. Sonrada hızla bir yerine zarar gelip gelmediğini kontrol ediyorum. Kolayca kırılacak hassaslıktaki kollarını, ufacık ellerini nazikçe kontrol ediyorum. Sonrada kıvırcık saçlarla çevrili başında herhangi bir şişlik var mı diye bakıyorum.

"Bir şeyin var mı? Başını vurdun mu?" diye soruyorum bana cevap vermeyince.

"Yo - Yok... İyiyim... Şefim." diyor kesik kesik çıkan sesiyle.

"Koşu bandında hareket etmeden durarak ne yapmaya çalışıyordun acaba?" diyorum. Sesim istemeden sert çıkıyor.

Zeynep cevap vermeden burada çalıştığını bildiğim spor hocalarından biri yanımıza geliyor.

"Zeynep Hanım iyi misiniz?" diye soruyor bastı bacak spor hocası.

"İyiyim hocam. Dengemi kaybettim sanırım."

Yerden kalkması için elimi uzattığım sırada bastı bacak spor hocası da elini uzatıyor. Adama ters bir bakış atıyorum. Zeynep ise bir bana bir spor hocasına bakıyor ve ikimizin de uzattığı elleri reddederek kendi çabasıyla kalkıyor. Zeynep'in spor hocasının uzattığı eli tutmamasına sevinirken, benim elimi tutmayışına bozuluyorum.

"Belki bugünlük bu kadar spor yeterlidir." diyor spor hocası yüzünü buruşturarak. Adamın bu tavrı beni rahatsız ediyor. Bu yüzden hemen araya giriyorum.

"Evet Zeynep. Hadi gel seni evine götüreyim." diyorum çenemi sıka sıka.

Zeynep başını 'evet' anlamında sallıyor ve birlikte oradan ayrılıyoruz. Soyunma odasının önüne gelince duruyorum.

"Üzerini değiştirmeni bekliyorum. Kafeteryaya gelirsin." diyorum. Az önce elimi tutmamasından dolayı sesim biraz ciddi biraz da soğuk çıkıyor ne yazık ki.

"Ta-tamam." diye kekeliyor ve soyunma odasına giriyor.

Zeynep'i kafeteryada beklerken ikimiz içinde birer bardak portakal suyu sipariş ediyorum. Onu gördükten sonraki ilk şoku üzerimden henüz atmışken aklımda neon bir tabela gibi "Zeynep'le aynı spor salonuna gitmek." düşüncesi yanıp sönüyor. Eh artık buradan çıkmamak için çok iyi bir sebebim var. Keyifle portakal suyumdan bir yudum alıyorum.

"Ben hazırım." diyen yumuşak sesle dönüyorum. Saçlarını tek omzuna atmış ve bana gülümseyen bir Zeynep'le karşılaşıyorum.

"Otursana Zeynep." diyorum portakal suyunu önüne doğru iterken.

Bar taburesine çıkıyor ve "Burada ne işiniz vardı?" diye soruyor. Konuşmadan önce ağzımı ıslatmak için portakal suyumdan bir yudum alıyorum.

''Günlük sporum için burayı kullanıyorum.''

Portakal suyunu içmek için pipeti ağzına götürüyor ve iştahla birkaç yudum içiyor. Bu halinin ne kadar izlenilesi olduğu hakkında bir fikri var mı acaba? Ona baktığımı fark ettikten sonra pipeti dolgun dudakları arasından çekiyor ve beni çok güldüren o cümleyi kuruyor.

"Merak etmeyin kendimi boğmayacağım."

Gerçekten de onu niye izlediğim hakkında en ufak bir fikri yok. Ya da beni görmezden geliyor. Eğer öyleyse kesin şu Sarp şerefsizi yüzünden!

"Burada dövüş sanatlarına yer verildiğini bilmiyordum." diyor yüzümdeki yaralara kaçamak bir bakış atarak.

"Zaten yer verilmiyor. Dövüş için gittiğim yer başka. Burasını iş yerine yakın diye tercih ediyorum." diyorum gözlerimi gözlerine dikerek. Rahatsız olmuş gibi gözlerini hemen benimkilerden kaçırıyor. Önündeki bardağın dibini görene kadar soluksuz içiyor.

Onu daha fazla rahatsız etmemek için ''Gidelim mi artık?" diye soruyorum.

"Gidelim." diyor bar taburesinden inerken.

Üzerimize montlarımızı giyip otoparka doğru yürüyoruz. Yanımda Zeynep'le yürüdüğüm düşüncesiyle delice sırıtmak istiyorum. Başımı Zeynep'in olmadığı tarafa çevirerek sırıtıyorum da nitekim. Arabanın yanına gelince duruyorum. Zeynep durduğumu fark etmeyip ilerliyor.

"Zeynep!" diye sesleniyorum arkasından. Olduğu yerde durup olmam gereken yere bakıyor. Beni göremeyince gülerek arkasını dönüyor. Onun bu haline ben de gülüyorum.

Yanıma doğru gelirken "Kusura bakmayın bugün biraz dalgınım." diyor.

"Hadi, geç bakalım." diyorum başımla arabayı işaret ederek.

Arabadaki yerlerimizi alınca hemen ısıtıcıyı açıyorum. Soğuktan bembeyaz olan ellerini fana doğru uzatarak ısıtmaya çalışıyor. Ben de bir an ufacık beyaz elleri ısıtmak için araba fanı olmak istiyorum. Derin bir nefes alarak arabayı çalıştırıyorum.

"Nereye gidiyoruz co-pilot?" diyorum Zeynep'e göz kırparak.

Yüzüme şaşkın şaşkın baktıktan sonra yola bir göz atıyor. Elleriyle saçlarını tek omzuna çekiştirirken etrafa acıklı bakışlar atıyor. Bu halini biri görse onu zorla arabaya bindirip, kaçırdığımı düşünebilir.

"Iıı... Önce ana caddeye çıksak şefim. Karanlıkta yolu seçemiyorum." diyor en sonunda pes ederek.

Dediğine gülerek ana yola doğru sürüyorum arabayı. Sonrada şu şef kısmını ortadan kaldırmak için hamle yapıyorum.

"Zeynep, şu şef sıfatını ortadan kaldırabilir miyiz?" diyorum yüzüne bakarken.

"Anlamadım." diyor alt dudağını ısırırken. Dikkatimi dağıtan bu görüntüden gözlerimi istemeyerek ayırıp gözümü yola dikiyorum.

"Yani diyorum ki bana iş dışında şefim deyip durmasan."

Oturduğu yerde öne doğru eğilip yüzümü görmek için hamle yaparken "Ne demeliyim? Kerem Bey ya da Kerem mi?" diyor.

Göz ucuyla sevimli yüzüne bakıp gülümsüyorum. Aslında bunları direkt geçip canım, hayatım, aşkım, sevgilim gibi şeyler söylemeni tercih ederim güzelim ama senin seçeneklerinde başlangıç için fena değil.

"Hangisiyle rahat edeceksen." diyorum kafamdan geçen düşünceleri kendime saklayarak.

Zeynep arkasında yaslanırken "Tamam, Kerem Bey ben tercihimi yaptım." diyor.

Söylediği ''Kerem Bey'' sözü ile küçük bir sarsıntı yaşıyorum ve araba birkaç kez sağa sola savruluyor. Arabayı hemen kontrolüm altına alırken Kerem Şef'ten sonra yaşadığım ikinci resmi bariyer olan Kerem Bey'i sindirmeye çalışıyorum.

Zeynep'in direkt Kerem demek yerine Kerem Bey demesinin tek sebebini benimle samimi olmak istememesine bağlıyorum. Ona hissettiğim samimi duyguları, bana karşı hissetmiyor. Erkeklere bu şekilde mesafeli yaklaşma sebebinden ise neredeyse eminim. Kesin o Sarp şerefsizinin bok yemelerinden böyle oldu bu kız.

Çalan telefonumun sesiyle düşüncelerimden sıyrılıyorum. Ekrana kısa bir göz atıyorum. Arayan Mert. Telefonun hoparlörünü açıp konuşuyorum.

"Efendim Mert."

"Kardeşim neredesin?" diye soruyor. Sesi biraz endişeli çıkıyor.

"Şu an yoldayım. Bir sorun mu var?" diye soruyorum. Yanımda oturan Zeynep bana merakla bakarak yerinde kıpırdanıyor.

"Pia biraz rahatsız gibi." diyor Mert.

"Nasıl rahatsız gibi? Bir şey mi oldu?"

"Getirdikten kısa süre sonra kusmaya başladı. Yediği bir şey mi dokundu acaba?"

Elimle burnumun kemerini sıkıyorum ve Pia'ya verdiğim yemekleri düşünüyorum. Her zaman yediği klasik şeylerdi. Bugüne kadar bir problem olmamıştı.

"Zeynep bugün iş yerinden benden habersiz Pia'ya yemek verildi mi?" diye soruyorum yanımda oturan ve en az benim kadar endişeli görünen Zeynep'e.

"Bildiğim kadarıyla hayır." diyor başını iki yana sallayarak.

"Yok Mert yediği bir şey dokunmuş olamaz." diyorum.

"O zaman üşüttü." diye tahminde bulunuyor Mert ve o an aklımda şimşekler çakıyor.

"Tabii ya! Sana gelirken pencere açık geldik. Kesin üşüttü. Ben hemen geliyorum."

'"Tamam kardeşim." diyen Mert telefonu kapatıyor.

Mert'e geliyorum dedikten hemen sonra Zeynep'i eve götürdüğüm gerçeği kafama dank ediyor. Ama Pia'da hasta bir şekilde beni bekliyor. Arada kalıyorum ve çaresiz bir şekilde Zeynep'e bakıyorum.

"Bakın şu ileride bir taksi durağı var. Siz beni orada indirin en iyisi." diyor Zeynep yüzüme anlayışla gülümserken.

"Yok, seni bırakayım. Oradan geçerim." diyerek itiraz ediyorum. Eğer kızı yolda bırakırsam çok ayıp olacak.

"Kerem Bey, ben çok ciddiyim. Belki önemli bir şeyi vardır. Zaman kaybetmeden yanına gidin." diyor ısrarcı bir tonda.

Kerem Bey demesi ile taksi durağına yanaşma kararını alıveriyorum. Ne olurdu sanki Kerem deseydin? Belki bugün değil ama bir gün bana Kerem diyeceğin günlerde gelecek Zeynep Hanım.

13.BÖLÜM - "Yıldızlar ve Mercimekler"

Yattığım yerden gözlerimi tavandaki pencereye dikip, yıldızlı gökyüzünü seyrediyorum. Aklımdan geçen düşünceler yüzünden sık sık derin nefesler alıyorum. Elim yanımda duran telefonun üzerine kararsızlıkla gidip geliyor. Acaba arasam mı? Hayır, bu saatte arayamam. "Pia'yı merak ettim, nasıl oldu?" diye sorsam ya da "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı diye sormak istedim." desem olmaz mı?

Ona, Kerem Bey dememin üzerinden yalnız birkaç saat geçmiş olmasına rağmen burada sesini duymak için deliler gibi bahane aradığıma inanamıyorum. Gözlerimi gökyüzündeki en parlak yıldıza dikerken bir yandan da onu düşünüyorum. Kerem Şef, Kerem Bey, Kerem...

Sana Kerem diyemiyorum çünkü her türlü sıfat ve unvandan arındırılmış bir şekilde, sadece ve sadece adını dile getirebileceğimden emin değilim. Gördüğüm her yeşilde aklıma sen gelirken, seninle ilgili olur olmaz hayaller kurarken, seni gördüğümde kendimden geçip yerlere yuvarlanırken nasıl olur da hislerimden arındırıp, sıradan bir şey söylüyormuş gibi Kerem derim?

Üstüne üstlük benim gibi acemi bir şefin senin karşında hiçbir şansı yokken, hissettiklerime benzer şeyleri bana karşı hissedebileceğine ihtimal bile vermezken kendi duygularımı ifşa edecek şeyi yapıp, titreyen sesimle adını söyleyemem. Hem ben daha kendi içimde bile adını söylemeye çekinirken bunun seslisini yapmam nasıl mümkün olabilir?

Ona neden Kerem Bey dediğim hakkında hiçbir fikri olmadığına eminim. Eğer nedenini bilseydi, yaz güneşinden daha yakıcı olan gülüşlerinden biriyle gözlerimin içine baka baka gülerdi ve beni oracıkta küle çevirirdi. Yakıcı gülüşünü hayalimde canlandırınca ister istemez derin bir iç çekiyorum. Bu oldukça akıl çelici bir hayal ve aklımı çelen hayalin etkisiyle telefonu elime alıp onu arıyorum. Birkaç çalıştan sonra açıyor.

"Alo! Zeynep!" diyor telefonun diğer ucundan ve ben uzandığım yerde, gözümü diktiğim o parlak yıldıza bakarken hiçbir cevap veremiyorum. Sesiyle hipnotize olmuş gibi öylece kalakalıyorum.

"Zeynep, sesimi duyuyor musun?" diye soruyor benden bir ses çıkmayınca. "Zeynep, sesin gelmiyor. Telefon çekmiyor galiba."

Cevap vermem gerek. Aslında çoktan cevap vermem gerekirdi ama onun sesini duyunca kendi sesimi kaybettim. Birkaç kez yutkunarak boğazımı ıslatıyorum.

"Kerem... Kerem Bey." diyorum sesimin düzgün çıkması için büyük bir mücadele vererek.

Sesi bir anda neşeli bir tona geçiyor. "Ah! Zeynep şimdi duyuyorum sesini. Hatlarda sorun var herhâlde, bir an sesini alamadım."

Benim sesimi duyduğu için neşelendiğini düşünmem bile beni gülümsetmeye yetiyor. Sesini duyunca konuşamadım diyemeyeceğimden söylediğini onaylıyorum.

"E-evet, galiba hatlarda sorun var. Ben de sesinizi alamadım bir an." diyorum. Yalanını seveyim Zeynep yalanını. Bal gibi de aldın sesini hatta aldın da öylece kaldın.

"Önemli bir şey yoktur umarım." diyor merakla.

"Anlamadım." diyorum kaşlarımı çatarak.

"Bu saatte arayınca merak ettim. İyi misin Zeynep?" diyor. Sesinde endişeli bir hava var. Bunun verdiği mutlulukla çatık kaşlarım hemen yumuşuyor. Gözlerim gökyüzündeki parlak yıldızın yanına bir eş ararken cevap veriyorum.

"Sizi merak ettim. Yani... Pia'yı... Nasıl oldu Pia?"

"Pia mı?" diye soruyor anlamamış gibi. Bu sırada bulduğum ikinci parlak yıldızı da görüş alanıma sokmak için yatakta biraz yana kayıyorum.

"Sesinizi duymak istedim." diyemeyeceğim için "Evet, Pia'nın durumunu merak ettim." diyorum.

"İyi. Veterinere götürdüm, üşütmüş. Birkaç tane ilacı var. Şimdi ilaçların etkisiyle baya bir rahatladı, uyuyor."

Onu dinlerken gözlerimi diktiğim beyaz yıldızlar yavaş yavaş renk değiştirip yeşile dönüyor. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıyorum ama gördüğüm parlak beyaz yıldızlar değil, bunlar baya baya onun gözlerinin renginde parlayan yeşil yıldızlar. İşte ben buna Kerem etkisi diyorum.

"İyi olmasına sevindim." deyiveriyorum otomatik pilota bağladığım şu anlarda. Gözlerimi kırpıştırıp yıldızları asıl hallerine döndürme çabalarımı da bırakıp, yeşil yıldızların tadını çıkarıyorum.

"Düşünüp, araman büyük incelik Zeynep."

"O sizin yeşilliğiniz, rica ederim." diyorum ve o an ağzımdan çıkanın saçmalığı ile gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Ani bir hareketle sanki o kelimeyi tutup ağzımın içine tıkabilirmişim gibi elimi ağzıma kapatıyorum ama nafile olan oldu çoktan.

"Yeşil derken?" diye merakla soruyor. Sorar tabii! Kim olsa sorar "Ne demek istedin?" diye. Ne yapacaksın Zeynep? Tabii ki ölümüne inkâr edeceksin. Hadi kızım toparla ortalığı!

"Ye-yeşil mi?... Ne yeşili?" diye saf ayağına yatmaya başlıyorum.

" 'O sizin yeşilliğiniz.' dedin ya."

"Ben... Ben mi dedim? Dememişimdir... Hem niye diyeyim? Bana ne efendim sizin yeşilinizden."

Aferin Zeynep acaba şu an hangi aşamadasın? Sıçma aşaması mı, sıvama aşaması mı yoksa üzerine tüy dikme aşaması mı? Galiba ben her cümlemle bu üç aşamayı tekrar tekrar yaşıyorum. Allah beni kahretmesin!

"Duydum Zeynep, söyledin." diye ısrar ediyor. Keşke ısrar etmesen çünkü ben inkâr etmek için iyice saçmalayacağım şimdi.

"Söylemedim öyle bir şey... Şey... Şey oldu kesin... Şey oldu... Hatlar... Evet evet hatlar

yüzünden oldu... Sesler böyle git gel yapınca tabi... Ben 'O sizin nazikliğiniz.' dedim ama siz 'O sizin yeşilliğiniz.' anladınız. Kesinlikle hatlar yüzünden oldu" diyorum ve best of the sıçışımla zirveye oturuyorum. Alkışlar eşliğinde başıma yeşil bir tüy bile dikiyorlar.

"Hatlar yüzünden diyorsun... Olabilir tabii seslerde bir git gel oluyor." diyor. Sesinden gülmesini bastırmaya çabaladığını anlıyorum. Bu adam karşısında rezil olmadan geçirebileceğim herhangi bir zaman dilimi olacak mı acaba?

Sesimin az önceki gafımı umursamıyormuşum gibi çıkmasına gayret ederek "Eee Pia'nın iyi olduğunu öğrendiğime göre ben sizi daha fazla meşgul etmeyeyim. Hem saatte geç oldu." diyorum hızlıca.

"Meşgul ettiğin falan yok ama haklısın saat geç oldu. Yarın iş var ve ben cumartesi günü uyuklayan bir Zeynep görmek istemiyorum." diyor keyifle. Az önce utançla yerin dibine giren, ortalığa sıçıp sıvayan ben değilmişim gibi söyledikleriyle delice sırıtıyorum.

"O zaman size iyi geceler diliyorum." diyorum hala deli gibi sırıtırken.

"İyi geceler."

Tam telefonu kapatacakken "Zeynep!" demesiyle telefonu hemen kulağıma yapıştırıyorum.

"Efendim!"

Birkaç saniye cevap gelmiyor. Ardından boğazını temizlediğini düşündürten bir ses duyuyorum ve en sonunda da o güzel sesini.

"Tatlı rüyalar Zeynep."

"Size de." diyorum mutlulukla ve telefonu kapatıyorum.

Başımın altındaki yastığı düzeltip az önce yeşil yeşil parladığına yemin edebileceğim yıldızlara bakarak yatağa iyice yerleşiyorum. Kalbim kafesinden çıkmak için çabalayan bir kuş gibi çırpınırken, elimi göğsüme götürüp bu çarpıntıyı hissediyorum. Bunu bu denli kuvvetli hissetmeyeli oldukça uzun zaman oluyor. Halimden memnun bir şekilde iç çekiyorum.

Telefondaki konuşmamızı hızla zihnimden geçiriyorum. Ağzımdan çıktığına inanamadığım cümleler zihnimden tekrar tekrar geçerken kendi halime gülüyorum. Ve sonra zihnimden onun söyledikleri geçiyor. Uyumadan önce duyduğum son sesin ona

ait olması beni baştan aşağı huzurla dolduruyor. Yavaş yavaş kapanan göz kapaklarımın arasından gördüğüm son şey parlayan iki yıldız oluyor. Benim yeşil yıldızlarım...

****

Cumartesi sabahı alarmım çalmadan önce gözlerimi açıyorum. Uyanır uyanmaz dün akşam aklıma geliyor. İçimde bastıramadığım bir kıkırdama dürtüsüyle dolup taşıyorum. Utanarak yüzümü yastığıma gömüyorum. Nefessiz kalana kadar da çekmiyorum yüzümü. Yaptığım ve hissettiğim şeylerin etkisiyle delirmeye başladığımı düşünüyorum ve boğulmadan önce yüzümü yastıktan çekiyorum.

Yataktan kalkıp, aynamın karşısında alıyorum soluğu. Aynadan bana bakan Zeynep, yıllar yıllar önce kaybettiğim Zeynep'le aynı. Çok uzun zamandır karşılaşmadığım bu kızı oldukça özlemişim. Parlayan gözler, kızarmış yanaklar ve hızla inip kalkan bir göğüs kafesiyle bana ''Merhaba'' diyor.

Onu kucaklamadan önce temkinli bir şekilde süzüyorum. En son bana bu şekilde merhaba dediğinde onu çok kötü bir halde uğurlamıştım. Kalbi ve hevesi kırık bir şekilde gittiğinden beri birilerine güvenmek hiç kolay olmamıştı. Gerçi güvenmek hala kolay değil ama kalbimin hissettikleriyle mutlu olmayı da reddedecek değilim. En azından o aşamaları geçtiğimi varsayıyorum.

"Zeynep hadi kahvaltıya." sesiyle ayna karşısında daldığım düşüncelerimden çıkıyorum. Kahvaltı hazırlayan hemşiremin yanına gidiyorum. Odamdan çıkınca salondan gelen kızarmış ekmek kokusu beni mest ediyor.

"Günaydın hemşire." diyorum yemek masasına geçerken. Hemen ağzıma bir parça kızarmış ekmek atıyorum.

"Günaydın canım." diyor bir bardak demli çayı önüme bırakırken. Sonra yüzümün her bir noktasını inceliyor. "Farklı görünüyorsun Zeynep."

Çayımdan bir yudum alıp ağzımdaki lokmamla birlikte yutuyorum.

"Öyle mi? Hiç farkında değilim." diyorum bilmezden gelerek. Yakında Pinokyo gibi burnum uzayacak, kesin.

"Öyle öyle. Bir güzellik gelmiş kaşına gözüne. Tü tü tü maşallah benim arkadaşıma." diyor yüzüme birkaç kez tükürerek. Elimle yüzümü siler gibi yapıyorum gülerek.

"Elhamdülillah çok güzel yağdırdın hemşire. Yüzümü de yıkamamıştım çok iyi oldu bu." diyorum yemeğime devam ederken.

"Bırak şimdi onu bunu da söyle bakayım, yarın izin günün değil mi?" diye soruyor tek kaşını kaldırıp bana sanki dünyanın en önemli sorusunu sorar gibi bir tavırla.

"Evet, izin günüm."

"Hah! Çok güzel işte." diyor ellerini birbirine çarparak. Ben de ne olduğunu anlamaya çalışan gözlerle bakıyorum.

"Ne oldu kız?" diye soruyorum haline gülerek. Elindeki lokmasını tabağına bırakıp hevesle bana dönüyor.

"Şimdi kuzucuğum diyorum ki yarın yemeğe misafir mi çağırsak? Hani evi bulmamız ve boyamamız için bize yardımcı olan arkadaşlarımız var ya onları yemeğe davet etsek diyorum. Hem teşekkür etmiş oluruz hem sen de tanışmış olursun."

Hemşire doğru söylüyor. Çocuklar o kadar yardımcı oldu bir teşekkür bile edemedik.

"Olur hemşire, çağıralım. Nasıl olsa yarın ben de evdeyim, yemekleri yaparım." diyorum onay vererek. Yerinden fırlayıp yanaklarımı öpücüklere boğuyor.

"Ne oldu şimdi ya? Bu kadar sevineceğini bilseydim daha önce ben çağırırdım arkadaşlarını." diyorum elinden kurtulmaya çalışırken.

Bir süredir yüzünden eksik etmediği ve bir türlü anlam veremediğim o muzip ifadeyle bakıyor yüzüme. "Ne kadar sevindiğim hakkında hiçbir fikrin olamaz." diyerek göz kırpıyor.

Bizim yediğimiz içtiğimiz şeylerde bir kusur var galiba. Ben bu ara delirmiş durumdayım. Hemşire desen o da gün geçtikçe iyice sıyırıyor. Allah sonumuzu hayır etsin.

****

Mutfaktaki ada tezgahta Bahar'la karşılıklı olarak durmuş, önümüzdeki sebzeleri doğruyoruz. Bir yandan işimi yapıyorum, bir yandan Bahar'a laf yetiştirmeye çalışıyorum, bir yandan da göz ucuyla onu süzüyorum. Siyah üniformasıyla mutfağın içerisinde yine esip gürlüyor.

"Sence de öyle değil mi Zeynep?" diye soruyor Bahar. Başımı aşağı yukarı sallıyorum ama neyi onayladığım hakkında hiçbir fikrim yok.

"Bak işte aklın yolu bir. Sen de tıpkı benim düşündüğüm gibi düşünüyormuşsun." diyor Bahar bana gülümseyerek. Ben de tedirgin bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum. Umarım abuk sabuk bir konudan bahsetmiyordu az önce.

"Sen neden Kerem Şef'e bakıp duruyorsun?"

Ani gelen soruyla hemen önümdeki paprikalara harakiri yapmaya başlıyorum.

"Yok ya sana öyle gelmiştir." diyorum omuz silkerek. Bahar bana doğru eğilip gözlerini gözlerime dikiyor. Bakışları 'en bu lafları yemem.' diyerek üzerimde bir süre takılı kalıyor.

"Ah ama Bahar diktin gözlerini üzerime gardiyan gibi. Hadi işinle uğraş." diyorum elimdeki bıçakla önündeki sebzeleri işaret ederek.

İkimizde uzunca bir süre hiç konuşmayarak sadece işimizi yapıyoruz. Kendimi işimden başımı kaldırmamak adına telkin edip duruyorum.

"Zeynep, buraya bakar mısın?" diyen sesle telkinlerim puf olup uçuyor. Kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Bıçağı tezgâha bırakırken yüzüme haince sırıtan Bahar'ı görmezden gelip tezgâhtan ayrılıyorum.

"Efendim şefim." diyorum Kerem Şef'in yanına gidince. Elimden geldiğince yüzüne bakmamaya çalışıyorum. Dün gece ki saçmalamamı ne ben unuttum ne de o unutmuştur.

"Biliyorum elinde işin var ama acil olarak kırmızı mercimeğe ihtiyacımız var, ayıklayabilir misin?" diye soruyor Kerem Şef.

Yüzüne kaçamak bir bakış atıyorum. Ne bana bakışında, ne de sesinde dün akşamdan bir iz bulamıyorum. Belki de sadece ben dün geceyi unutmamışımdır.

"Tabii şefim. Hemen ilgileniyorum." diyorum ve sonra dayanamayıp ekliyorum. ''Pia nasıl? Burada mı?''

Bana gülümseyerek bakıyor. "Durumu oldukça iyi ama bugün arkadaşıma bıraktım."

Ben de gülümsemesine gülümseyerek karşılık veriyorum.

"Çok sevindim iyi olmasına." diyorum ve aramızdaki konuşmayı daha fazla uzatacak bir konu bulamayıp işimin başına dönüyorum.

Yanıma aldığım kırmızı mercimek kovasıyla mutfağın en kuytu tezgâhına gidiyorum. Mercimekleri tepsiye boşaltıp ayıklamaya başlıyorum. Bir yandan da sessizce şarkı mırıldanıyorum.

Ah kalbim ben senden çok çektim

Söyle nedir bu halin valla sen delisin delisin

Olmaz ki böyle çarpılmaz ki

Çıldırmışsın sanki valla sen delisin delisin

Şarkıya ara verip gözlerimi mercimeklere dikiyorum. Bunlara da neden kırmızı mercimek diyorlar hiç anlamıyorum. Bunlar bildiğin turuncu. Renklere takılmak istemiyorum ama bu turuncu renkte onun saçlarındaki kızıllığı anımsatıyor. Allah'ım delireceğim! Kafamı sallayarak şarkıyı mırıldanmaya devam ediyorum.

Ne olmuş birden gördüysen onu

Ömründe gördüğün ilk erkek o mu

Aman sus sus duymasınlar sesini

Göğsümden koparıp atarım seni

Lay lay lay delisin delisin

Kendimi şarkıya ve turuncu mercimeklere kaptırmış bir şekilde zaman kavramını unutuyorum. Ayıkladığım mercimeklerle tezgâha özene bezene "Kerem" bile yazıyorum. Çok güzel Zeynep! İsim yazmalar falan lise yıllarına geri döndün resmen. Liseli miseli ne dersen de iç sesim ama şu mercimeklerin bir araya gelerek oluşturduğu isim çok güzel değil mi? Yaptığım sanat eserime iç çekerek bakıyorum.

"Ayıkladın mı?" diye hemen arkamda duyduğum sesle yazdığım ismi tek bir el hareketiyle bozuveriyorum. Panikle arkamı döndüğümde Kerem Şef'i birkaç adım ötemde görüyorum. Allah'ım n'olur yazdığımı görmüş olmasın! Sen beni rezil rüsva etme Allah'ım n'olur!

"E-evet." diyebiliyorum paniğimin el verdiği kadarıyla.

Göz ucuyla tezgâhın üzerindeki dağınıklığa bakıyor. Kaşları çatılıyor. Bense daha fazla panikliyorum.

"Biraz dağınık mı çalışmışsın?" diyor onaylamayan bir sesle.

Söylediğiyle yavaş yavaş gevşiyorum. Aman tek dert ettiğin şey bu olsun. Toplarım hemen hiç sorun değil. Yeter ki az önce yaptıklarımı görmüş olma.

"Ya öyle olmuş değil mi? Hemen topluyorum buraları. Ayıklanmışlar şurada, onları olabilirsiniz." diyorum tezgâha saçtığım mercimekleri toplamaya başlarken.

Bana oldukça yakın bir mesafeye gelip tezgâhtaki tepsiyi alıyor. Sonrada hiçbir şey demeden gidiyor. Bense orada derin derin nefesler alarak ucuz kurtulduğuma şükrediyorum.

14.BÖLÜM - "Aşk Tesadüfleri Sever"

Alp Bey ve Derya Hanım'ın çok sevgili ve pek yardımsever arkadaşlarını yeni evimizde ağırlayacağımız için yemek hazırlıklarına erkenden başlıyorum. Tabii bunda Derya'nın beni dürtükleyip "Hadi Zeynep! Konuştur marifetini!" diyerek aralıksız bir saat boyunca başımda konuşmasının etkisi oldukça büyük.

"Ne yapacaksın Zeyno? Güzel bir şeyler yap tamam mı? Yani o kadar güzel olsun ki parmaklarını yesinler, akılları başlarından gitsin." diyor başımda vicdan azabı gibi dikilirken. Söylediğine cevap vermeden malzeme stoklarımı kontrol etmeye devam ediyorum.

"Hala söylemedin ne yapacağını! Eee hadisene kızım! Ne oldu eksik malzeme mi var? Arayım Alp'i bir koşu alsın gelsin mi? Ay Zeynep biz daha hazırlanacağız. Acaba hangi ara hazırlanacağız?" diyor ayağının birini sinirle sallamaya başlarken.

Bre insafsız, yemek yemek diye sabahın köründe beni ayağa diktin, hem de tek biricik izin günümde. Akşama daha milyonlarca saat var. Bir de gelmiş makineli tüfek etkili konuşmalarınla iyice nevrimi döndürüyorsun.

Gözüm tezgâhın üzerinde parlayan şef bıçağına bir an için gidip geliyor. Şu an gözüme oldukça cazip bir suç aleti olarak görünüyor. Sonuçta bıçaklarla bir şeyler doğramak en iyi yaptığım şeylerden biri. Hele doğranacak şey bir insansa bu konuda benden yeteneklisi yok. Onu oradan alıp Derya'yı bir güzel...

Allah'ım aklıma mukayyet ol! Sakin ol Zeynep! O senin can dostun. Sadece şu an fazla konuşuyor ama yakında susar, yani umarım. Derin bir nefes alıyorum. Elimle kendimi yelleyerek içimdeki sıkıntıyı ve kafamdaki saçma sapan cinayet planlarını dağıtmaya çalışıyorum.

"Niye konuşmuyorsun Zeyno?" diyor benimle birlikte mutfağın içinde hareket eden ve kafamdan geçenleri bilmeyen canım arkadaşım.

Dayanamayarak "Ne diyeyim hemşire? Hem sen ikimiz içinde bol bol konuşuyorsun." diye söyleniyorum.

"Heyecan yaptım kuzum ya. Yeni evimizde ilk misafirlerimiz sonuçta." diyor Derya sevimli bir ifadeyle bana gülümserken. Onun bu halini görünce sinirlerim ne kadar gergin olsa da gülmekten kendimi alıkoyamıyorum.

Sesimi sakin bir tonda tutmak için insanüstü bir çaba sarf ederken "Öncelikle sakin ol. Gelenler yabancı değil. Yani en azından sana yabancı değil." diyorum.

"Biliyorum biliyorum ama her şeyin kusursuz olmasını istiyorum." diyor bana çapkın çapkın gülerken. Koyu gözlerinden geçen arsızlığı görünce afallıyorum. Arkadaşımın Alp'le yıllara meydan okuyan eritilmiş çikolatadan daha tatlı olan ilişkisini bilmesem, Derya'nın akşama gelecek arkadaşlardan birine yazdığını düşünürüm.

"Hangisine yazıyorsun hemşire? Söyle ben de bileyim." diyorum düşüncelerimin etkisiyle muziplik peşinde koşarken.

"Aaa şuna bak be! Kalkmış neler söylüyor? Benim kapı gibi bir Alp'im var. Ne yapayım elin adamlarını?" diyor celallenerek. Aman da aman sevdiceğini hemencecik sahiplenirmiş bir de bozulurmuş.

"Ya şakasına takılıyorum, biliyorsun." diyorum yemeğimi yapmak için dolaptan wok tavayı çıkartırken. Derya hevesle yemeğe başlayışımı izliyor. Onun hevesine gülüp sarımsakları ayıklaması için önüne koyuyorum. Suratı bir anda düşüveriyor.

"Yardım edeceksin herhâlde." diyorum eline küçük bir bıçak tutuştururken.

"Soğan koysaydık bari." diye söyleniyor.

"Hiç söylenmeye kalkma. Zaten uykusuzluktan ölüyorum. Bir de soğan ağlaması yaşayamam şu an. O yüzden hallet şu sarımsakları." diyorum kesin bir dille.

Ocağın üzerine kaynaması için bir çaydanlık su koyuyorum. Sonrada akşam için yapacağım mantarlı risotto için mantarları ince ince doğramaya başlıyorum. Ben

mantarları bitirip, pirinci ayıklamaya başladığımda sesi sedası çıkmayan ve elindeki sarımsaklarla cebelleşen Derya'yı göz ucuyla süzüyorum.

Bu kızın eline bir neşter ver çatır çatır adam keser. Ya da ver eline iğne iplik bulduğu bütün yarıkları, kesikleri iki dakikada dikiversin. İğne vurmak, damar yolu açmak gibi şeyler zaten onun için nefes almak kadar sıradan ama elindeki beş - altı diş sarımsakla nasıl başa çıkacağını bilemiyor. Ayıklamak için uğraşırken yarısını da ziyan ediyor.

Ellerini burnuna götürüp, parmak uçlarını burnunu buruşturarak kokluyor. "Ay Zeynep ellerim leş gibi koktu senin yüzünden." diye yakınıyor.

"Senin o leş gibi dediğin kokular benim hayatımın vazgeçilmez esansları canım." diyorum gülerek.

Sonrada sağlam kalan dört diş soyulmamış sarımsağı önüme çekiyorum. Bıçağı yan tutarak sarımsağın üzerine bastırıp çıt etmesini sağlıyorum. Diğerlerine de aynısı yaptıktan sonra kabak gibi açılan kabukların arasından sarımsağı çekip çıkarıyorum.

"İşte bu kadar basitti." diyorum ukala bir tavırla burnumu havaya kaldırırken.

Dudaklarını sarkıtıp, kokulu ellerini burnuma burnuma uzatıyor. "Madem böyle kolay bir yolu var neden beni uğraştırıyorsun?"

"Başka türlü susacağın yoktu da ondan."

Söylediklerim üzerine koluma sıkı bir çimdik yiyorum ama üzerimdeki kalın kazak sağ olsun fazla bir şey hissetmiyorum.

"Seni susturacak etkili bir yoldu, kabul et." diyorum yüzüne sırıtarak.

Benim söylediğime hiç kulak asmayarak "Ne giyeceksin akşama?" diye soruyor. Al işte elinden işini alınca yine çenen açıldı hemşire.

"Bir pantolon bir kazak. Oldu bitti işte." diyorum.

Ayıklanan sarımsakları ince ince kıyıp wok tavaya alıyorum. Üzerine biraz zeytinyağı gezdirerek kavurmaya başlıyorum. Bu sırada kulağımın dibinde tiz bir çığlıkla "Saçmalama Zeyno!" diye bağıran Derya'yı ciddiye almamaya çalışıyorum. Ayıkladığım pirinçleri tavaya ekleyip kavurmaya devam ediyorum.

"Bence elbise giy. Hani senin yeşil bir elbisen var. Böyle önünde turunculu çiçekleri olan. Bence onu giymelisin Zeyno, sana o renkler çok yakışıyor."

Elimdeki spatulayı ona doğru sallayarak "Yeşil olmaz! Turuncu hiç olmaz!" diyorum

tehditkâr bir tonda.

"Tamam canım ya başka bir şey giyersin." diyor yavru kedi gibi olduğu yere sinerken.

Pirinçler kavrulunca sıcak sudan bir kepçe kadar alıp yemeğe ekliyorum. Karıştırarak suyu çektiriyorum. Ardından mantarları ekleyip birkaç kez karıştırıyorum. Sonra iki kepçe sıcak suyu ekleyip, suyu çekene kadar karıştırıyorum.

Bu sırada tehdidimden sonra sesi çıkmayan Derya'yı çaktırmadan kesiyorum. Bir an için göz göze gelsek yine bülbül gibi şakımaya başlayacağını bildiğimden yüzümde oldukça ciddi bir ifadeyle risottoyu pişirmeye devam ediyorum. Altıncı kepçeyi ekleyip suyu çektirdiğimde pirinçler iyice yumuşayıp kıvamını almış oluyor. Üzerine tereyağı ve rendelenmiş parmesan peynirini ekleyip hızlıca karıştırarak pirinçleri bağlıyorum. En son tuz ve karabiber ekliyorum. İşte birinci yemeğimiz hazır bile.

Derya suskunluğa daha fazla dayanamayarak "Bitti mi?" diye soruyor.

"Evet." diyorum yüzüne hiç bakmadan. Bir kaşıkla tavanın başına gelip ağzına bir kaşık atıyor. Sonrada gözlerini huşu içinde yumarak "Imm nefis olmuş. Bir tabak yesem mi acaba?" diyor.

"İstiyorsan ye."

Hala ciddiyim, hala yüzüne bakmıyorum. Bu tavır benim için bir nevi çelik yelek. Derya'nın makineli tüfekten daha hızlı yağdırdığı kelimelerden korunmamı sağlayacak biricik kalkanım. Derya risottodan yerken ben de tatlıyı yapmaya başlıyorum. Kendimi kaptırmış bir şekilde panna cottayı çabucak hazırlayıp buzdolabına atıyorum.

"Zeyno bir de susamlı tavuk mu yapsan acaba?" diyor Derya yüzüme masum masum bakarak. Derin bir iç geçiriyorum. Yorgunluktan kopan belimi rahatlatmak için sağa sola eğilerek vücudumu esnetiyorum.

"Yaparsın dimi Zeyno?"

"Yoruldum valla. Çok istiyorsan onu da sen yap hemşire." diyorum omuz silkerek.

Yaşlı teyzeler gibi belimi tutarak salona geçip, kendimi koltuğa atıyorum. Tabii kuyruk gibi peşimden ayrılmayan Derya'da hemen ardımdan gelip yanıma oturuyor.

"Güya sizin arkadaşlarınız gelecek ama bütün işleri ben yapıyorum." diye homurdanıyorum.

"Aşk olsun Zeyno! Ben bu yemek gerçekleşsin diye nasıl kendimi paraladım haberin var

mı? O işkolik Kerem'i işini bırakıp buraya gelmesi için ikna etmek kolay mı oldu sanıyorsun?" diyor tıpkı benim gibi homurdanarak.

Kerem deme hemşire Kerem deme bana! İşkolikmiş bir de tesadüfe bak! Kerem isminin bir özelliği de bu adı taşıyanların işkolik olması sanırsam. Bu adı da son zamanlarda ne çok duyar oldum. Sanki bütün Kerem'ler bir anda hayatımı ele geçirmeye çalışıyor. Bu Kerem'lerden sadece bir tanesini kanlı canlı gördüğüm için isim karşısında aklımda canlananda pek tabii ki o oluyor. Siyah üniformasının içinde ciddiyetten kasılmış yüzüyle yemek yapıyor. Sonra başını kaldırıp yıldız gibi parlayan gözleriyle bana bakıyor...

Aklımın tepemde bir karış yükseldiğini fark eder etmez kendimi toparlıyorum. Zaman Kerem ismine takılıp düşüncelere dalma zamanı değil Zeyno. Zaman sinirlenme zamanı. Zaman söylenme zamanı.

"Niye kendini paralıyorsun? Ne biçim arkadaşmış bu?! Arkadaşın kalkmış seni teşekkür yemeğine çağırmış, işi gücü bahane ediyorsun. Üstüne üstlük bir de yalvartıyorsun. Tüü rezillik diz boyu! Ne sinir bozucu bir insan modeli o öyle. Hiç gelmeseymiş o Kerem Efendi yemeğe falan. Bu Kerem Efendi'nin arkadaşınız olduğuna emin misiniz hemşire?"

Söylediklerimden sonra Derya birkaç saniye bir şey demeden bön bön yüzüme bakıyor. Sonra müvekkili için iyi hal indirimi isteyen avukatlar gibi savunmaya geçiyor.

"Kerem çok iyidir. Valla tanısan sen de çok seversin. Vefalıdır, yardımseverdir ama işkolik ne yapalım? Yani şimdi yiğidi öldür ama hakkını yeme Zeynocum."

Valla ben bir Kerem tanıyorum canım ve kendisi oldukça sevilesi. O yüzden ikinci bir Kerem'e hiç gerek yok. Bana bir tanesi yetiyor.

"Zeyno cidden tavuk yapmayacak mısın?"

Bu kızın kafası da baya baya güzel bugün. Bir tavuk diyor bir Kerem diyor...

"Benden bu kadar hemşire. Dün yeterince yoğun bir gündü. Bugünde sen okudun canıma. Şimdi izin ver de biraz dinleneyim." diyorum yüzüne acıklı acıklı bakarak.

"Öyle olsun bakalım. Yalnız tek bir şartla dinlenmene izin veririm. Gidip bir güzel hazırlanacaksın, tamam mı?"

"Şimdiden mi?" diyorum gözlerimi iri iri açarak.

"Bir zahmet canım."

Yüzüme gülerek söylediği cümleyle somurtuyorum. Yersiz ısrarı ve aceleci tavrına anlam veremiyorum.

"Bu arada şu gözlerinin altına da kapatıcı mı süreceksin ne yapacaksın bilmiyorum ama bir şeyler yap. Pandalara dönmüşsün Zeyno!" 'diyor kahkaha atarak.

Ha ha ha ha ha! Gerçekten çok komik! Pandaymış. Çok biliyor bu kız ya.

"Yorgunluktan, uykusuzluktan ve senin dırdırından oldu bunlar." diyorum sinirli bir sesle ve sonra kalkıp odama gidiyorum.

Derya'nın olağanüstü hal ilan eden tavırlarından uzak kalıp, belki biraz kestiririm umuduyla yatağıma yatıyorum. Tam içim geçip uykuya dalacakken telefonum acımasızca çalmaya başlıyor. El yordamıyla buluyorum telefonu. Ekrandaki ismi görünce ise yüreğim hop ediyor ve hemen yattığım yerden doğrulup telefonu açıyorum.

"Efendim Kerem Şef."

"Merhaba Zeynep. Kusura bakma izin günüde rahatsız ettim." diye çekine çekine konuşuyor sanki.

"Estağfurullah ne rahatsızlığı." diyorum ve söylediğimde son derece samimiyim. Kerem Şef'ten rahatsız olunur mu hiç?

"Nasılsın?"

Yorgun, uykusuz, bezgin... Tabii bunları söylemek yerine geleneksel kalıpları kullanıyorum.

"İyiyim, siz nasılsınız?" Kalbim bu sorunun cevabını beklerken küt küt atıyor.

"Zeynep aslında pek iyi değilim." diyor Kerem Şef ve duyduğum şeyle yerimde huzursuzca kıpırdanıyorum.

"Bir sıkıntınız mı var?" diye soruyorum sesimdeki endişeyle.

"Şey... Aslını istersen bir sıkıntım var. Yani... İzin gününde seni rahatsız etmek istemezdim. Önemli olmasa gerçekten seni rahatsız etmezdim." diyor. Sesi gerçekten sıkıntılı geliyor. Bu durum beni biraz daha endişelendiriyor.

"Rahatsız etmiyorsunuz lütfen öyle düşünmeyin. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa seve seve yaparım." diyorum güvence vermek isteyerek.

"Yardımcı olabileceğin bir şey var aslında."

"Nedir?"

"Bugün işe gelebilmen mümkün mü? Yani en azından birkaç saatliğine. İş çok yoğun ve yardımcılardan birisi rahatsızlandı, erken çıkması gerekti. Diğeri bugün hiçbir mazeret göstermeksizin işe gelmedi. Sen izinlisin. Bütün temel işler Bahar'a kaldı ve yetişemiyoruz. Ben de birkaç saatliğine işin başında olamayacağım. Yani anlayacağın burada bir kaos oluşmak üzere. Takviye kuvvete ihtiyacım var."

Durumu o kadar tatlı anlatıyor ki - gerçi tatlı bir şekilde anlatmasa da düşüncelerim pek farklı olmazdı - hemen atlayıveriyorum.

"Ben geliyorum merak etmeyin." diyorum gülümserken. Kerem Şef'in neşeli bir şekilde güldüğünü duyuyorum.

"Zeynep, bak bu yaptığın şey gerçekten çok değerli benim için."

"Büyütülecek bir şey yok. Eğer söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa hemen hazırlanıp çıkıyorum." diyorum deli gibi sırıtırken.

"Bekliyorum. Teşekkür ederim Zeynep."

"Rica ederim Kerem Şef." diyorum ve telefonu kapıyorum. Kerem Şef çağırır da ben gitmez miyim? Koşarak giderim. Uçarak giderim. Yüzerek giderim.

Yataktan hızla kalkıp üzerimi değiştiriyorum. Sonra aynanın karşısına geçip isyankar kıvırcıklarımı hizaya getirmeye çalışıyorum. Tam odadan çıkacakken rahatsız bir ifadeyle tekrar aynanın karşısına geçiyorum. Derya'nın dediği kadar var, gözaltlarım resmen renk değiştirmiş. Mutfakta makyaj yapılmadığını bilmeme rağmen biraz kapatıcıdan zarar gelmez diyerek gözaltlarımda ki karaltıları yok ediyorum.

Hazırlanmış bir şekilde salona girdiğimde elindeki dergiye gömülmüş Derya'yı görüp derin bir nefes alıyorum. Kesin kıyameti koparacak. O yüzden olabileceğim en hızlı şekilde ayakkabılarımı giyip kendimi evden dışarı atmalıyım.

"Derya!" diye seslenirken kendimi start çizgisinde hizaya giren atletler gibi hissediyorum. Derya başını dergiden kaldırınca şaşkın şaşkın yüzüme bakıyor.

"Hazırlan dedim ama sen ne yaptın böyle?" diyor üzerimdeki kabana göz atarken.

"Ben gidiyorum hemşire." diyorum ayakkabımın tekini giyerken.

"Nereye gidiyorsun?"

"Az önce işten aradılar, elemana ihtiyaç varmış. Kıramadım, oraya gidiyorum." diyorum.

Derya elindeki dergiyi koltuğun önünde duran sehpaya atıp, ayağa fırlıyor. Bana engel olacağını bariz bir şekilde belli ediyor. İşte start verildi ve koşu başladı sayın seyirciler. Topukla Zeynep topukla! Aceleyle ayakkabının diğer tekini giymeye çalışıyorum ama acele ettiğim için lanet olası ayakkabıyı ayağıma geçirmekte zorlanıyorum.

"Hiçbir yere gidemezsin. Ara gelmiyorum de. Bak bu yemek yenecek Zeyno, yenmek zorunda! Gidersen misafirlerimize ayıp olacak." diyor. Derya'nın yüzünde hayal kırıklığı, sinir ve öfke karışımından oluşan bir yüz ifadesi var.

"Söz verdim bir kere." diyorum boynumu bükerek. Açıkçası mutfakta beni bekleyen Kerem Şef'i yüz üstü bırakmamak için dünyadaki tüm Kerem'leri ekebilirim.

"Zeyno bak beni bir dinle. Yemeğe gelenlerin kim olduğunu bir bil –"

Derya tüm gün yaptığı gibi kendini konuşmaya kaptırırken cümlenin sonunu beklemeden kapıdan çıkıp merdivenleri koşa koşa iniyorum. Koşuşturmaca ve yoğun trafikten sonra nihayet kendimi işe atıyorum.

Üniformamı giyip hevesle mutfağa girdiğimde gerçekten de kaos ortamına adım atıyorum. Mehmet Şef bir köşede kendi yemeği için gereken malzemeleri doğrarken, Ying Şef'te aynı şekilde kendi balıklarını kendi ayıklıyor. Kemal Şef içlerinde en sakini olmasına rağmen o bile biraz gergin görünüyor pizza malzemelerini hazırlarken. Bahar ise zavallım üç şefin isteklerine yetişmek için bir oraya bir buraya koşturuyor. Beni fark edince koşturmaktan kızarmış yüzü aydınlanıyor. Hemen yanıma geliyor.

"Zeynep sen var ya bir tanesin kızım. İyi ki geldin." diyor bana sıkıca sarılırken. "Sabahtan beri koşturmaktan canım çıktı."

Bahar'ın terli sırtını sıvazlarken mutfağı tarayan gözlerim ona denk gelemiyor. Nerede acaba? Telefon konuşmamız aklıma geliyor. Çıkması gerekiyordu, belki de çoktan çıkmıştır.

"Hallederiz birazdan, merak etme." diyorum ve birkaç kez yutkunduktan sonra sanki sıradan bir şey soruyormuşum gibi "Kerem Şef nerede?" diyorum.

Bahar bana bakıp pis pis sırıtıyor. Onun bu bakışları karşısında elim üniformamın yakasına gidip çekiştirmeye başlıyor.

"En son yemek bölümündeydi. Tabii gitmediyse." diyor imalı bir şekilde. Bahar'ın imalarını daha sonra kafama takmayı düşünerek öncelikli işimi yapmaya karar

veriyorum. Restorandan ayrılmadan önce bir kerecik bile olsa Kerem Şef'i görebilmek.

Mutfaktan çıkıp yemek bölümüne girdiğimde onu görüyorum. Bar bölümüne sırtını dayamış ve karşısındaki servis şefiyle hararetli bir şekilde konuşuyor. Büyük ihtimalle işlerin aksamamasıyla ilgili talimatlar yağdırıyordur. Yanına vardığımda beni fark edip sıcak bir şekilde gülümsüyor. Sonra servis şefine kısa bir bakış atıp "İşinin başına dönebilirsin." diyor.

"Hoş geldin Zeynep." diyor garson yanımızdan ayrılır ayrılmaz.

"Hoş bulduk şefim." diyorum gözlerine bakamayarak. Gözlerim yüzünün geri kalanında dolaşıyor. Yeni traşlı yüzüne bakarken her zamankinden daha derin nefes alıyorum. Burnumdan içime dolan hava yanında onun kokusunu da getiriyor.

"Senide işinden gücünden ettim. Beni kırmayıp geldiğin için minnettarım." diyor dua eder gibi birbirine yasladığı ellerini çenesinin altında birkaç kez sallayarak.

"Rica ederim, lafı bile olmaz. Zaten benimde bir işim yoktu." diyorum gülümseyerek.

Bir işin yoktu tabii ki Zeynep. Sabahtan beri o yemekleri de babaannen yaptı zaten. Akşama gelecek misafirleri eken de sen değildin ama olsun yaptığım hiçbir şey onu görmeden geçen bir günden daha kötü olamaz.

****

Derya ve Alp'in yemek ısrarları tam gaz devam ederken derin bir nefes alıp gülümsemeye devam etmeye çalışıyorum. Ancak bunu nereye kadar sürdürebilirim bundan pek emin değilim.

"Evi bulmamız da yardım ettin. Badana konusunda o kadar yardımınız dokundu. Şimdi ben ve ev arkadaşım bir yemek hazırlamış çok mu?" diyor Derya onuncu tekrarında.

"Anlıyorum güzelim ama pazar günleri çok yoğun çalışıyorum. Bu yemek işini başka bir güne erteleyelim." diyorum ısrarları karşısında yine yeniden.

"Gören duyanda seni restoran sahibi değil de sıradan bir çalışan sanır abicim." Alp gülerek omzuma hafif hafif vuruyor. Ben de sesimi sakin bir tonda tutmaya çabalayarak tekrardan açıklamaya çalışıyorum.

"Bakın, anlatamıyorum ben size ama yarın gerçekten müsait değilim. Pazar günleri

burası çok yoğun oluyor ve mutfakta başımı kaşıyacak vaktim olmuyor. Bu yoğunlukta nasıl işi bırakıp, rahat rahat yemek keyfi yapayım.''

"Ben onu bunu anlamam Kerem, yarın geliyorsun. Birkaç saatliğine dahi olsa bekliyorum ve artık daha fazla itiraz istemiyorum." diyor Derya. Ellerini göğsünde birleştirip tek kaşı sinirle havaya kaldırıyor. Derya geri adım atmayacağını belli edince Alp'in üzerine oynamaya başlıyorum.

"Kardeşim sen beni anlarsın, değil mi? Bak pazartesi yapalım bu yemek işini. O zaman rahat rahat yiyelim hep birlikte." diyorum Alp'e doğru dönerek.

"Benim setim var abicim, Derya'nın da çalışması gerek. Tabii biz senin gibi patron olmayınca anca izin günlerimizde plan yapıyoruz. Bakma öyle, emir kulu olmak çok zor." diyor Alp elini kolunu sallayarak.

Elimle ensesine vurup "Kendine gel Alp. Bana destek ol." demek istiyorum. Destek olacağından değil de insan bekliyor işte.

"Bakın Mert'te çalışıyor. Hep bir arada olamayacağız. Biz en iyisi erteleyelim." diyorum son bir kez çabalarken.

"Senden önce onunla görüştük . O çoktan onay verdi. Hatta ikiletmedi bile ve senin gibi böyle yalvartmadı da." diyor Derya.

Hay ağzına edeyim Mert! Kuzen kuzen değil ailemizin turnusol kağıdı mübarek. Her zaman yumuşak başlı mavi o, dik başlı kırmızı da ben.

"Tamam Derya tamam! Geleceğim!" diyorum en sonunda pes ederek. Artık işlerde kendi kendini idare eder.

****

Pazar günü mutfakta çıldırmamak için zor duruyorum. Burayı bırakıp nasıl yemeğe gideceğim diye kara kara düşünüyorum. Yardımcılardan biri rahatsızlanıp gitmek zorunda kaldı. Diğer yardımcı zaten firari durumda. Kim bilir nerede kaytarıyor? İşe geldiği zaman onu Mehmet Şef'in yanına vereyim de biraz takılsınlar birlikte.

Zeynep... Zeynep zaten izin gününde. Şimdi ne güzel dinleniyordur. Güzel bir uyku çekmiştir, rahat rahat kahvaltısını yapmıştır. Şimdi belki de deniz kenarında bir yerde

oturup, pazar gününün tadını çıkarıyordur. Zeynep'li düşüncelerim mutfaktaki gürültüyle bölünüyor. Bahar, Kemal Şef için krema hazırlarken Mehmet Şef söylenmeye başlıyor.

"Bahar benim domateslerim hazır mı?"

Bahar çırptığı kremadan başını kaldırıp umutsuzca Mehmet Şef'e bakıyor. Belli ki o domatesler hazır değil. Bahar'a kızamıyorum. Kız tek başına üç şefi nasıl idare etsin? Belki Zeynep olsaydı işler daha kolay ilerleyebilirdi. Acaba arasam mı? Yok Kerem yok. Zaten tek bir gün izni var. Onda da buraya çağırma kızı.

Mutfakta telaşla geçen bir saatin ardından ortam iyice geriliyor. İşler birikiyor, servisler aksamaya başlıyor. Üstüne üstlük birkaç saat sonra benimde Deryalara gitmem gerekecek. İşte o zaman burası tam bir savaş alanına dönecek. İzin gününde ne kadar rahatsız etmek istemesem de Zeynep'i aramak zorunda kalıyorum. Telefon uzun uzun çaldıktan sonra açılıyor.

"Efendim Kerem Şef." diyor uyku mahmuru çıkıyor çıkan sesiyle. Uyandırdım galiba. İçim cız ediyor.

"Merhaba Zeynep. Kusura bakma izin gününde rahatsız ettim." diyorum mahcup mahcup.

"Estağfurullah ne rahatsızlığı."

"Nasılsın?"

Birkaç saniye cevap vermiyor. Ardından o güzel sesini duyuyorum.

"İyiyim, siz nasılsınız?"

"Zeynep aslında pek iyi değilim." diye konuya giriş yapacak cümlemi söylüyorum.

"Bir sıkıntınız mı var?"

"Şey... Aslını istersen bir sıkıntım var. Yani... İzin gününde seni rahatsız etmek istemezdim. Önemli olmasa gerçekten seni rahatsız etmezdim." diyorum. Sesim içimdeki sıkıntının yansıması gibi çıkıyor.

"Rahatsız etmiyorsunuz lütfen öyle düşünmeyin. Yardımcı olabileceğim bir şey varsa seve seve yaparım."

Söylediğiyle gülümsüyorum. "Yardımcı olabileceğin bir şey var aslında."

"Nedir?"

"Bugün işe gelebilmen mümkün mü Zeynep? Yani en azından birkaç saatliğine. İş çok yoğun ve yardımcılardan birisi rahatsızlandı, erken çıkması gerekti. Diğeri bugün hiçbir mazeret göstermeksizin işe gelmedi. Sen izinlisin. Bütün temel işler Bahar'a kaldı ve yetişemiyoruz. Ben de birkaç saatliğine işin başında olamayacağım. Yani anlayacağın burada bir kaos oluşmak üzere. Takviye kuvvete ihtiyacım var." diyerek durumu açıklıyorum.

"Ben geliyorum merak etmeyin." diyor pozitif bir sesle ve beni daha çok gülümsetiyor.

"Zeynep, bak bu yaptığın şey gerçekten çok değerli benim için."

"Büyütülecek bir şey yok. Eğer söyleyecek başka bir şeyiniz yoksa hemen hazırlanıp çıkıyorum."

"Bekliyorum. Teşekkür ederim Zeynep." diyorum ve o an tuhaf bir şekilde elimden gelen her fırsatta Zeynep dediğimi fark ediyorum. Daha da gülmeye başlıyorum.

"Rica ederim Kerem Şef." diyor ve telefonu kapatıyor.

Zeynep gelene kadar mutfakta yetişebildiğim kadar çok işe yetişiyorum. Sonra saatime baktığımda artık hazırlanıp çıkmam gerektiğinin farkına varıyorum. Üniformamı çıkartıp, üzerime günlük kıyafetlerimi giyiyorum ama bir yere gittiğim falan yok. Zeynep gelmeden bir yere gitmeyeceğim. Pazar günü buraya geliyorsa onu görme fırsatını kaçıramam.

Zeynep'i beklerken yemek bölümünü kontrol ediyorum. Barın önüne yaslanıp servislerin hızını ve müşterilerin verdiği tepkileri gözlüyorum. Servis şefiyle göz göze geldiğimizde yanıma gelmesi için başımı hafifçe öne eğip kaldırıyorum.

"Buyurun şefim." diyor yanıma gelince.

"Servisler neden yeterince hızlı değil? On bir numaralı masa hala ara sıcak bekliyor." diye söyleniyorum. Adam masaya kısa bir bakış atıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Hemen ilgileniyorum efendim."

İçimdeki patron bir anda ortaya çıkıyor ve "Bugün burada herkes haddinden fazla rahat. Yakın zamanda bir gözden geçirme yapmam gerekecek bu gidişle." diyorum sert bir ifadeyle.

"Merak etmeyin efendim. Ben hemen ilgilenip düzeltiyorum." diyor adam karşımda

renk değiştirirken.

"Bir daha böyle aksaklık istemiyorum. Hayır, üstesinden gelemiyorum diyorsan söyle başka birini aramaya başlayalım." diyorum adama bol bol gaz verirken.

Bu sırada bir anda yanımda beliren ve bana gülümseyen Zeynep'le çatılan kaşlarım iniyor, gülümsüyorum. Servis şefine bakıp "İşinin başına dönebilirsin." diyorum.

"Hoş geldin Zeynep." diyorum tamamen ona dönerken. Parlak siyah saçlarıyla süslenmiş yüzüne, güneş gibi parlayan gözlerine bakıyorum uzun uzun.

"Hoş bulduk şefim." diyor bakışlarımdan sakınarak.

"Senide işinden gücünden ettim. Beni kırmayıp geldiğin için minnettarım." diyorum minnetimi göstermek için ellerimi çenemin altında dua eder gibi birleştirerek.

"Rica ederim, lafı bile olmaz. Zaten benimde bir işim yoktu."

"Sen geldiğine göre benim artık yavaş yavaş çıkmam lazım." diyorum. Yüzüne söyleyemesem de içimdeki ses avaz avaz bağırıyor. Seni burada bırakıp yemeğe gitmeyi hiç istemiyorum.

"Anladım, siz işinize bakın o zaman. Ben de mutfağa geçeyim." diyor.

Yüzünde zoraki bir gülümseme var. Sanki izin gününde onu buraya getirtip, benimse dostlarla yemeğe gideceğimi biliyormuş gibi. Gerçi ne işim olduğunu bilmiyor ama yine de onun dinlenme hakkını elinden aldığımdan suçlu gibi hissediyorum.

"Birkaç saat sonra görüşürüz. Kolay gelsin Zeynep." diyorum gözlerimi ondan alamayarak.

"Görüşürüz." diyor ve mutfağa doğru yol alıyor.

****

Derya ve Alp'in ısrar kıyamet çağırdığı yemeğe Mert'le birlikte gidiyoruz. Bizi kapıda yüzleri asık arkadaşlarımız karşılıyor. Yarım ağızla "Hoş geldiniz." diyen Derya'ya uzattığım donut kutusunu elimden alırken neredeyse öldürecekmiş gibi bakıyor yüzüme. Hayda! Ne oldu bu kıza? Gelelim diye etmediğini bırakmadı şimdi de şu surata bak.

"Geçin abicim geçin." diyor Alp bizi salona davet ederken. Alp'te de var bir tutukluk.

"Sizin canınız bir şeye mi sıkkın?" diye soruyor Mert ayakkabılarını çıkarıp kenara koyarken.

"Hiç sorma Mertcim." diyor Derya ani bir çıkışla ve ardından gözlerini yine bana dikip konuşmaya devam ediyor. "Bazı işkolik manyaklar yüzünden sevgili ev arkadaşım bu yemekte aramızda olamayacak."

"Bana niye çatıyorsun şimdi? Bak ben geldim? Ev arkadaşının işe gitmesiyle benim ne alakam var?" diyorum omuz silkerek. Alp hemen araya giriyor.

"Sakin olacağız değil mi hayatım? Kerem'le ne ilgisi var değil mi aşkım?" diyor garip garip kaş göz işaretleri yaparken.

"Siz ikiniz cidden yüzyılın en tuhaf çiftisiniz." diyorum ve sorgusuz sualsiz salona geçip kendimi koltuğa atıyorum. Daha önce boş halini gördüğüm salona hızlıca göz atıyorum. Eşyalar gelince baya şirin bir yer olmuş burası.

"Evinizde güle güle oturun." diyor Mert yanıma geçip otururken.

"Teşekkür ederim Mertcim çok sağ ol." diyor Derya. Alp'in tuhaf uyarısıyla biraz olsun yumuşamış durumda.

"Eee şu yemeği hemen yiyebilir miyiz acaba?" diyorum henüz hazır görünmeyen yemek masasına umutsuz bir bakış atarken.

"Ne o abicim çok mu acıktın?" diyerek gülüyor Alp. Hayır kardeşim aç falan değilim. Sadece bir an önce restorana dönüp, işlerimi halletmek istiyorum. Tabii bir de Zeynep'in yanında olmak...

"Restorana dönmem lazım. Bugün çok yoğunuz. Söylemiştim biliyorsunuz." diyorum ellerimi iki yana açıp omuzlarımı silkiyorum.

"Daha gelir gelmez gideceğim demeye başladın." diyerek uyarıyor beni Mert. Kardeş kardeşini yakar mı, yakmaz. Sen niye beni yakıyorsun Mert?

"Seni mutlak vekilim olarak burada bırakacağım kardeşim." diyorum sırtına vurarak.

"Ben masayı hazırlayım. Çok güzel yemekler var." diyor Derya yerinden kalkıp mutfağa geçerken.

Derya'nın masayı hazırlamasını beklerken kendi aramızda Galatasaray'ın ligdeki durumu hakkında laflamaya başlıyoruz. Yemek masasına geçtiğimizde hala

konuşuyoruz. Konu Galatasaray olunca kendimi kaptırıp saatlerce konuşabildiğimden bir an için aklımdan Zeynep'te işlerde çıkıveriyor. Ta ki çok lezzetli risottonun yanına aldığım susamlı tavuktan bir paça ısırana kadar. Ağzımdaki tavuğu zar zor yutabiliyorum. Üstüne hemen bir bardak su içiyorum.

"Deryacım yemekleri sen mi yaptın?" diye sormadan edemiyorum. Maç muhabbetini bıçak gibi kesen sorumla masadaki herkes dönüp bana bakıyor.

"Risotto ve tatlı arkadaşımın eseri. Tavuk da benim eserim." diyor gülümseyerek. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken başımı ileri geri sallıyorum.

"Bir şey mi oldu?" diye soruyor Derya kaşlarını çatarak.

"Yemek çok güzel olmuş. Yani yemekten kastım risotto çok güzel olmuş. Tavuk ise fazla şey olmuş -" diyorken Alp lafımın arasına giriyor. Ağzındaki lokmayı yutmaya çalışırken bir yandan da konuşmaya çalışıyor.

"A-acı bu Derya. Ne koydun bunun içine aşkım?" diyor eliyle ağzını yellemeye çalışırken. Derya tavuğu evirip çevirip bakıyor. Sonrada dilinin ucuyla tadına bakıp hemen geri çekiyor.

"Ne olmuş bu böyle? Ben bir gram bile acı koymadım bunun içine." diyor hepimize mahcup mahcup bakarken.

Mert tabağında duran ve henüz yemeye başlamadığı tavukları servis tabağına geri koyuyor. Çakal kuzenim benim, ağzını yakmaktan kurtardın son dakikada.

"Hangi baharatları kullandın?" diye soruyorum.

Alnını kaşıyıp düşünüyor. "Kırmızı toz biber, köri, susam."

Gülmeye başlıyorum. Derya gözlerinden ateşler saçarak bana bakıyor. "Suçlu bulundu. Kesin kullandığın kırmızı toz biber acıdır." diyorum mesleki bilgimi konuşturarak.

"Ay olabilir valla. Ben de kaç kaşık koydum kim bilir?" diyor Derya da gülmeye başlayarak.

"Hayatım sen en iyisi Zeyno'nun yaptığı tatlıları getir de ağzımız tatlansın." diyor Alp Derya'ya.

"Öyle diyeceğine kalkıp yardım etsene abicim, çok ayıp ediyorsun." diyor Mert takılarak.

"Bugün seni çok seviyorum Mertcim. Kadın ruhundan anlayan biricik arkadaşım

benim" diyor Derya gülerek. Ben de kendi üzerime bir pay çıkarmak için hemen lafa atlıyorum.

"Bence de Alp. Derya'ya yardım etmen gerek. Hayat ne de olsa müşterek." diyorum ama Derya, Mert'e ettiği iltifatları bana etmiyor.

"Sen de mi böyle düşünüyorsun Kerem?" diye soruyor Alp dudaklarını uzata uzata çocuk gibi konuşarak.

"Evet abicim." diyorum bu haline gülerek.

Derya, Alp'in yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktıktan sonra "Görünene göre seni üç evetle mutfağa uğurluyoruz sevgilim." diyor.

****

Yemeği yedikten sonra apar topar restorana dönüyorum. Mutfağa girdiğimde sıcaktan yanakları kızarmış, saç örgüsü dağılmış ve üniforması yemek lekeleriyle dolu Zeynep'i görüyorum ilk olarak. Onu bu halde görüp, gidip sarılamamak oldukça sıkıntı verici oluyor.

"Kolay gelsin millet." diyorum yüksek sesle.

Hep bir ağızdan cevap verdiklerinde mutfakta bir uğuldama oluyor. Herkesin sesi içerisinde Zeynep'in yorgun sesini ise gayet net duyuyorum. İçimden geçen hemen yanına gidip onunla konuşmak olsa da öncelikle şeflerin yanına gidip son durumları kontrol ediyorum. Sonra servis penceresinden yemek bölümüne bir bakış atıyorum. Sabahkine göre durum çok daha iyi. Sonra Zeynep'in yanına gidiyorum. Servis tabaklarının üzerine elindeki sosla şekiller çiziyor.

"Kolay gelsin." diyorum dirseklerimi tezgâha dayayıp yaptığı çalışmalara bakarken.

"Teşekkürler şefim." diyor bana bakıp gülümseyerek. Onun sosla şekil verdiği tabaklara ben de birkaç parça otla renk katıyorum.

"Nasıl gitti?" diye soruyorum yorgun yüzüne süzerken. Beyaz teni her zamankinden daha beyaz. Bu haliyle oldukça solgun görünüyor.

"Yoğundu." diyor gülümseyerek ve tabağın kenarlarına sıçrayan sosları kağıt peçeteyle temizleyip servis penceresine götürüyor. Servislerin hazır olduğunu bildirmek için zile

basıp yanıma geri dönüyor.

"Hadi iki kupa kahve al da bahçeye gel." diyorum başımla arka tarafı işaret ederken. Başını 'tamam' anlamında sallayıp kahveleri almaya gidiyor. Ben de bahçeye çıkıp, çardağa oturuyorum. Çardakta oturan Pia hemen üzerime atlıyor.

"Nasılsın kızım? Özledin mi beni?" diyorum başını kaşırken.

Zeynep gelene kadar Pia'nın hareketli halleri duruluyor. Elinde kahvelerle karşıma geçip oturduğunda, Pia benim yanımdan kalkıp Zeynep'in yanına gidiyor ve burnuyla elini dürtüklüyor. Zeynep, Pia'nın kafasını okşamaya başladığında koca kafasını Zeynep'in dizlerine yaslayıp huzurla gözlerini yumuyor.

Zeynep'in ofise ilk geldiği gün Pia'yla olan muhabbetini hatırlıyorum da şimdiki hallerini görünce gülümsemeden duramıyorum. Kahvelerden birini alıp birkaç yudum içiyorum ve ortamdaki sessizliği bozmak için konuşmaya başlıyorum.

"Bugünkü yardımların için teşekkürler Zeynep. İstediğin zaman çıkabilirsin. Ayrıca bugün kullanmadığın iznini yarın kullan."

"Gerçekten önemli değil. Yarında gelebilirim." diye itiraz ediyor.

"Yorgun görünüyorsun. Yarın dinlen lütfen." diye ısrar ediyorum.

Zeynep'in iyice dinlenip bu yorgun halinden kurtulmasını istiyorum. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra Pia'nın tüyleriyle oyalanır gibi görünürken konuşuyor.

"Madem ısrar ediyorsunuz o zaman yarın dinleniyorum."

"Kesinlikle." diyorum ona göz kırparak.

Bu sırada çardağa Bahar geliyor. Başıyla beni selamladıktan sonra Zeynep'e gülerek bakıyor. Elinde tuttuğu film kutusunu Zeynep'in önüne bırakıyor.

"Geçen gün getirmiştim ama vermeyi unutmuşum Zeyno." diyor Zeynep'in bozulan saç örgüsünü parmağına dolarken.

"Aaa evet. Filmi ben istemiştim ama benim bile aklımdan çıkmış." diyor gülerek.

"Aklın bu ara başka yerlerdeyse demek ki." diyor Bahar, Zeynep'e imalı imalı gülerek. Zeynep elindeki filme odaklanarak Bahar'ı duymazlıktan geliyor.

"Neyse ben mutfağa geçiyorum." diyor Zeynep'ten cevap alamayınca.

"Tamam canım. Film için teşekkürler." diyor Zeynep son anda.

Bahar gittikten sonra Zeynep'in elindeki filmi almak için elimi uzatıyorum. Filmin ismini görünce kocaman bir gülümseme yerleşiyor yüzüme.

Aşk Tesadüfleri Sever...

15.BÖLÜM - "Davetsiz Misafir"

Hemşiremin nöbette olduğu sıkıcı akşamlardan birindeyim yine. Sıkıcı olmakla birlikte son derecede soğuk. Soğuk yüzünden bir türlü ısınmayan ayaklarıma kalın çoraplar giyiyorum. Bununla yetinmeyip pijamamın paçalarını da çorabın içine bir güzel tıkıştırıyorum. Üzerime de kalın, uzun bir hırka giyiyorum. Odadan çıkmadan önce halime bakmak için aynanın karşısına geçiyorum. Aynadan bana gülen, paspal görünümlü Zeynep'i görünce, daha çok sırıtıyorum.

Üzerimdeki kalın hırkaya iyice sarınıp mutfağa geçiyorum. Niye geldim şimdi buraya diye düşünürken, etrafa boş gözlerle bakıp ne için geldiğimi anımsamaya çalışıyorum. Sonra mutfağa gelişimdeki ulvi amacı bir anda hatırlıyorum. Sıcacık ve karanfilli bir çay demlemek.

Çaydanlığın altına su koyup ocağa yerleştiriyorum. Suyun kaynamasını beklerken mutfak penceresinin yanından bana göz kırpan kombiye yanaşıp derecesini yükseltiyorum. Başka türlü ısınacağım falan yok. Kalorifer peteğine yapışık halde suyun kaynamasını beklemeye başlıyorum. Çaydanlıktan gelen tiz sesle demliğe birkaç kaşık çay ve bir iki tanede karanfil ekleyip, üzerine kaynar sudan dolduruyorum. Demini alana kadar mutfakta oyalanıyorum.

Çayın yanına atıştırmak için restorandan getirdiğim tarçınlı kurabiyelerden çıkarıyorum. Ah bu tarçınlı kurabiyeler! Kerem eli değmiş gibi... Kurabiyelerden birini alıp bir lokma ısırıyorum. Kurabiyenin hafif tatlı ve baharatlı tadı ağzımda dağılırken bu kurabiyenin hikayesi geliyor aklıma ve gülümsüyorum.

İşimdeki ilk ayın sonunda ayın elemanı olarak seçilişim ve Kerem'in - evet artık kendi içimde ona adıyla hitap edebiliyorum - ödül olarak elleriyle bana bu kurabiyeleri hazırlaması hızlıca gözümün önünden geçiyor. Gözlerimi kapayıp tüm ayrıntıları hatırlamaya çalışıyorum.

Cumartesi günü işe gittiğimde Kerem yanıma gelip, fotoğrafımı çekmesi gerektiğini söylemişti. Bunun üzerine ona anlamayan gözlerle nasılda boş boş bakmıştım. Elindeki fotoğraf makinesini yüzüme odakladığı sırada durumu açıklamak için "Ayın elemanı seçildin Zeynep, tebrikler. Şimdi şurada dur ve gülümse" demişti gülümseyerek. Söylediklerinin ilk şokunu atlatmaya çalışırken şaşkınca gülümsemiştim kameraya. Aklımdan geçen şey ise "Ne Amerikanvari hareketler!" olmuştu.

Aynı gün şaşkın fotoğrafım siyah bir kartona yapıştırılmış vaziyette mutfakta yerini almıştı. Fotoğrafın üst kısmına büyük harflerle "AYIN ELEMANI" yazılmıştı. Fotoğrafın altına ise yine büyük harflerle, beyaz bir kalem ve el yazısıyla yazılmış küçük bir not düşülmüştü.

AZİMLİ, SABIRLI VE ÖZVERİLİ ÇALIŞMALARINDAN DOLAYI TEŞEKKÜR EDERİM.

CHEF & OWNER KEREM AKMAN

Kerem'in Amerikanvari hayatından getirdiği bu uygulama ilk başlarda ne kadar tuhafıma gitse de sonra fikrim hızla değişmişti. Tabii bunda Bahar'ın bana söylediği şeyin payı da oldukça büyüktü.

"Burada ayın elemanı seçildiysen, şef senin istediğin herhangi bir yiyeceği senin için pişirmek zorundadır. Burada ödül sistemi bu şekilde çalışıyor. Yani Zeynepcim bugün Kerem Şef senin için mutfağa girecek. Ne seçeceğini düşünmeye başla istersen."

O andan itibaren aklımdan birçok düşünce geçmişti ama Kerem bana ne istediğimi sorduğunda ağzımdan bir anda tarçınlı kurabiye çıkmıştı. İyi ki de çıkmıştı. Kerem'i kurabiye hamuru yoğururken izleme zevki bulmuştum bu sayede. Ve sonrasında kendi elleriyle yaptığı kurabiyeleri afiyetle yeme zevki de bana aitti.

Güzel anılara sahip kurabiyelerimi bir elime, mis gibi karanfil kokan çayımı diğer elime alıp salona geçtiğimde saat neredeyse gece yarısına geliyor. Televizyonu açıp izleyecek bir film aramaya başlıyorum. Birkaç kanal gezdikten sonra izlenecek hiçbir şey bulamıyorum. Sadece sesiyle evdeki yalnızlığıma eşlik etmesi için üçüncü sınıf bir korku filmi yayınlayan kanalı açık bırakıyorum. Çayımın ve kurabiyemin tadını çıkarırken sözde korku filminin klişelerine bakıp gülüyorum.

Saçma sapan Amerikan korku filmlerinde sürekli yer alan genç arkadaş tayfası kamp için gittikleri ormanda esrarengiz olaylar yaşıyor. Gözlüklü ve şişman, sarışın ve aptal,

geveze ve bilmiş olan bütün karakterler tek tek kurban veriliyor. Her zamanki gibi sadece esas kız ve esas oğlan sağ kalıyor. Ve tabii ki ikisi de kötü ruhlardan kaçarken bir yandan da birbirlerini arıyorlar. Esas kız kendisini kapattığı bir avcı kulübesinde korkuyla sabah olmasını beklediği sırada kulübenin kapısı şiddetle vuru-!

Tam bu sırada yerimden dehşetle sıçrıyorum. Üçüncü sınıf Amerikan korku filmi diye dalga geçtiğim filmin etkisi ile kendi evimin çalan zilinden bile ürktüğüme inanamıyorum. Televizyonu kapatırken saate bakıyorum. Saat Derya'nın gelmesi için oldukça erken. Acaba Alp mi geldi? Elimdekileri önümdeki sehpaya bırakıp yerimden kalkana kadar kapıdaki sabırsız kişi zile basmayı bırakıp eliyle kapıya vurmaya başlıyor.

"Geldim! Geldim!" diye söylenerek kapıya gidiyorum.

Kapıyı açtığımda ise hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaşıyorum. Olduğum yerde donup kalmışken, karşımda duran ve harap halde görünen Kerem'e sadece bakıyorum. Sanki felç olmuşum gibi hiçbir şey yapamıyorum. Yaralı kaşının altından bana bakarken onunda aynı şok içerisinde olduğunu anlamam zor olmuyor. Orada öylece birbirimize ne kadar süre baktığımızı tam olarak kestiremiyorum. Saniyeler, dakikalar, saatler geçiyor.

Kafamda durmadan "Kerem kapımda. Şef olan Kerem benin kapımda. Kerem ve benim kapım. Yüzüne ne olmuş? Çok kötü görünüyor. Bu gerçekten Kerem Şef mi?" gibi bölük pörçük cümleler geçiyor. Ben Kerem'in yüzüne şok içerisinde bakmaya devam ederken konuşuyor.

"Ya Derya'ya gelmiştim ama..." diyor kanayan dudaklarını oynatarak.

Söylediğiyle gözlerim iri iri açılıyor. Yüreğimse bir an için sıkışıyor. Duyduklarımı idrak etmeye çalışırken yutkunuyorum. Kafamda şimşekler çakarken iyice yerime çakılıyorum. Derya! Kerem! Arkadaş! Alp'in Amerika'dan gelen arkadaşı Kerem, karşımda duran Kerem!

Parçalar kafamın içinde hızla birleşirken "Sen o Kerem misin? Derya'yla Alp'in arkadaşı olan Kerem mi?" diyorum kısık bir sesle.

Cevap vermek yerine koca bir kahkaha atıyor. Ardından da bir adım atıp içeri giriyor. İçeri girdiğinde havaya yayılan nefesinden anladığım kadarıyla bir güzel içmiş durumda. Sonrada dövüşe gitti herhâlde. Ya da önce dövüşüp sonra içti, tam olarak kestiremiyorum.

"Yüzüne ne oldu? Yine mi dövüş?" diyorum kaşlarımı çatarak.

Cevap vermek yerine "Zeyneeeep!" diye nida atıyor. Sonrada durduğu yerde bir anda yalpalamaya başlıyor. Düşmesin diye gözümü üzerinde tutarken parmağımı dudağıma götürüp "Hişt bağırma. Apartmanı ayağa kaldıracaksın." diyorum.

O da elini ağzına kapatıp sessiz olmaya çalışıyor ama çok değil iki saniye sonra "Zeynep... Be-be-benim çok tuvaletim var." diyor kıkırdayarak. Onun bu haline ben de kıkırdıyorum.

"Gel tuvaleti göstereyim." diyorum koluna girmeye çalışırken. Eliyle kolumu tutup başını iki yana sallıyor.

"Sarhoş değilim ki ben. Tuvaletin yerini biliyorum." diyor bir sağa bir sola sallanarak tuvalete doğru yürürken. Tabii ki de yerini biliyorsun. Benden habersiz kim bilir kaç kez geldin bu eve. Derya ve Alp tüm bunları biliyor olmalılar. Son zamanlardaki tüm saçmalıkları bu yüzdendi kesin.

Yaşadığım şokun etkisi geçince bir anda içinde bulunduğum paspal hal aklıma geliyor, telaş yapıyorum. Panik yapma Zeynep! Adam zaten sarhoş senin haline mi bakacak? Sarhoş sarhoş olmasına ama ayılması çok zor olmasa gerek. Bu düşünceyle kendimi hızla odama atıyorum. Saçlarımı ellerimle düzeltmeye başlıyorum. Henüz üstüme çeki düzen verememişken içeriden Kerem'in sesini duyuyorum.

"Zeynep!" diye sesleniyor.

Salona girdiğimde arkası bana dönük bir halde buluyorum onu. Tam yanına gidecekken pijamamın paçaları geliyor aklıma. Sağ paçamı çekeleyerek dışarı çıkardığım sırada Kerem bana doğru dönüyor. Hemen doğrulup sol ayağımı arkama saklarken suçüstü yakalanmış çocuklar gibi gülümsüyorum.

"Daha iyisindir umarım." diyorum onu baştan aşağı süzerken. Yüzündeki kanların bir kısmı gittiğine göre suyla teması olmuş. Yavaş yavaş ayılır artık.

"Galiba." diyor mahcup bir ifadeyle. Sonra koltuğu gösterip "Oturabilir miyim?" diye soruyor.

"Tabii ki! Geç lütfen." diyorum. Kerem arkasını döner dönmez diğer paçamı da çoraptan kurtarıp peşinden gidiyorum.

"Zeynep... Bak... Ben senin burada yaşadığını bilmiyordum. Derya için uğramıştım." diyor kelimeler ağzından yuvarlanarak çıkarken. Sonra başını iki yana sallayarak devam ediyor. "Eğer... Eğer senin evde yalnız olduğunu bilseydim rahatsız etmezdim."

"Bırak şimdi beni. Derya'yı ne için arıyorsun? Bu halin ne böyle?" diyorum ve senli

benli konuşmaya geçtiğimi fark ediyorum. Duruma hiç uygun olmayacağından içimden gelen gülme dürtüsünü itinayla bastırıyorum.

"Bunun için arıyorum." diyor işaret parmağını yüzüne doğrultup hayali bir yuvarlak çizerken. "Hastaneye gitsem bir sürü tantana olacaktı."

"Yaralarına baktıracaktın?" diyorum yüzünü dikkatle incelerken. Başını 'evet' anlamında sallıyor.

"İstersen ben bakabilirim."

Yüzündeki umutsuz ifadesiyle "Bu işlerden anlar mısın?" diye soruyor.

Benim küçümsediğini görmezden gelerek "Derya'yla uzun yıllar geçirince bir şeyler kaptım." diyorum.

"Tamam o zaman." diyor bir çocuk gibi kendini bana teslim ederken.

"Malzemeleri alıp geliyorum. Rahatına bak." diyorum ve ecza malzemelerini kurcalamaya başlıyorum.

Oksijenli su, tentürdiyot, yaralar için merhem, ağrı kesici ve bandaj. Bunlar işimizi görür gibi. Malzemeleri bir tepsiye dolduruyorum Mutfaktan büyük bir bardak su ve bir buz torbası alıp, onları da tepsiye koyup içeri geçiyorum.

Üzerindeki montu çıkarmış olan Kerem'i Galatasaray formasıyla otururken buluyorum. Yanına geçip tepsiyi masaya bırakıyorum. Tepside duranlara umutsuzca göz atıyor. Bu haline gülümsüyorum.

"Öncelikle şu ağrı kesiciyi bir iç. Başın zonkluyor olmalı." diyorum hapı ve suyu uzatırken. Hapı alıp suyu geri çeviriyor.

"Susuz içerim."

"Bu suyu içmelisin. Hem de hepsini." diyorum ısrarla bardağı ona doğru uzatırken.

"İlaçla mı ilgili?"

"Hayır, seninle ilgili. Bu suyu iç ki kanındaki alkol oranı azalmaya başlasın. Kendine gelmek istiyorsan içmelisin."

"Pekala içiyorum." diyor elimdeki bardağı alırken. Bu sırada ellerinde de yaralar olduğunu fark ediyorum. Onun bu hali içimi acıtıyor. Suyu bitirince buz torbasını uzatıyorum.

"Kaşının üzerine tutmalıyız." diyorum. Yüzümde acıklı bir ifade olduğuna yemin edebilirim..

"Buz işini barda hallettim. Sen ilaçlara geç." diyor buzu geri çevirirken. Bir parça pamuğa döktüğüm oksijenli suyla ona doğru yaklaşıyorum.

"Şimdi şu yaralara bir bakalım." diyorum nereden başlayacağıma karar veremezken.

Koltuğun sırtına başını yaslayıp gözlerini bana dikiyor. O bana böyle yaralı bir halde bakarken pansuman yapmak hiç de kolay olmuyor. Kaşındaki yaranın üzerinde pamuğu hafifçe gezdiriyorum. Biraz kaşını çatsa da sesini çıkarmadan yatmaya devam ediyor.

"Nasıl olduğunu anlatacak mısın?" diyorum tek elimle hafifçe yanağını tutarken. Diğer elimle kaşını temizlemeye devam ediyorum.

"Tamam... Anlatıyorum... Galatasaray – Fenerbahçe maçına gitmiştim. Zaten formadan da anlarsın." diye anlatmaya başlıyor. Sonra birkaç saniye durup olanları hatırlamaya çalışıyor. Ben kaşından dudağının kenarındaki yaraya geçmişken anlatmaya devam ediyor. "Şey... Maç bittikten sonra moralim çok bozuktu ve yakınlardaki bara girip bir şeyler içmeye başladım. Üzerimdeki formayı gören birkaç Fenerliyle aramızda söz dalaşı oldu. Sonra... Sonrada durum bu işte. Hastane polisine ifade vermekten kaçmak için soluğu burada aldım."

Söylediklerini dinlerken gözlerim konuşurken kıpırdayan dudaklarından ayrılmıyor. Ona bu kadar yakın olmak beyin fonksiyonlarımın düzgün çalışmasını engelliyor. Kendimi bu yakınlığın etkisinden kurtarmak için ikinci aşamaya geçip merhemi elime alıyorum. Yaraların üzerine sürerken bu kez acıyla kendini geri çekiyor.

"Tamam az kaldı." diyorum ben de en az onun kadar acı çekerken.

Kaşındaki yaraya hızlı hızlı üfleyerek acının geçmesine kendimce yardımcı oluyorum. Sıra dudağına geldiğinde bu sefer daha büyük bir tepki gösteriyor. Kaşına yaptığım gibi tekrar üflemek için yanaklarımı şişiriyorum ama sonra içimdeki ses "Ne yapıyorsun sen Zeynep?" diye beni uyarıyor. Yanaklarımdaki havayı boşluğa bırakıp, elimle dudağını yellemeye başlıyorum. Bu halime gülüyor. Kaşlarımı çatıp soruyorum.

"Çok mu komik?"

Kelimeler ağzından daha net çıkmaya başladığı sırada "Derya seni iyi yetiştirmiş. Neredeyse bir hemşire olmuşsun." diyor keyifle gülümseyerek. Oh oh iyice ayılmaya başladınız Kerem Bey! Güzel güzel ayılın bakalım. Daha konuşacaklarımız var seninle.

"Gördüğün gibi fena sayılmam." diyorum göz kırparak.

En son olarak parçalara böldüğüm bandajlara tentürdiyot sürerek yaraların üzerini kapatıyorum. Bu haliyle bir savaş gazisini anımsatıyor. Tabii bunda benim mumyalama işleminden hallice yaptığım bandajların etkisi de büyük.

Yumruk yaptığı sağ elini kucağıma bırakırken "Bir de bunlar var. Karşı tarafa verdiğim zararın kanıtları." diyor övünerek.

Elini yavaşça avucuma alıp yaralara bakıyorum. Parmağımı canını acıtmaktan korkarak yaralı boğumlar üzerinde gezdiriyorum. Bu elleri tutmanın hayalini defalarca kurmuş olamama rağmen böyle gerçekleşeceğini hiç düşünmemiştim. Derin bir iç çekiyorum. Sonrada yarayı temizlemeye başlıyorum. Canı yanmış olacak ki bir anda avucumda duran eli elimi sıkıca kavrıyor. Verdiği ani tepkiyle başımı kaldırıp yüzüne bakıyorum. Gözleri öyle derin bakıyor ki orada boğulmamak için hemen eliyle ilgilenmeye devam ediyorum. Tutmayı bırakmadığı avucumda onun mutfakta çalışmaktan sertleşmiş elini hissederken, elinin üstünü de bandajlıyorum. İşim bitmesine rağmen elimi bırakmıyor. Ben de elimi çekmek istemiyorum.

"Kerem." diyorum yüzüne bakarak. Ona direkt adıyla hitap edince önce kaşlarını şaşkınca kaldırıp ardından bana sıcak bir şekilde gülümsüyor.

"Efendim Zeynep." diyor yumuşacık bir sesle.

"Bunca zaman nasıl farkına varamadık?" diyorum gözlerine kaçamak bakışlar atarken.

"Hiç denk gelmedik ki. Derya'yla Alp'te sağ olsun hiçbir şey söylemedi. Bir Zeynep'ten söz ediyorlar ama ben o Zeynep'in sen olduğunu nereden bilebilirdim? Bilsem zaten Derya bizi yemeğe çağırdığında seni asla işe çağırmazdım."

Konuşurken alnı bir kırışıyor bir düzeliyor. Elimi ise bırakmaya pek niyeti yok. Galiba el ele olduğumuzu fark edecek kadar ayılmadı henüz.

"Onlarında alacakları olsun. Bana da hiçbir şey söylemediler. Ben de yardımsever arkadaş Kerem'in sen olduğunu bilmiyordum. Seni kapıda görünce, bir de böyle kan revan içinde olunca baya büyük bir şok oldu." diyorum gülümseyerek.

"Odan şurası mı?" diye soruyor. Eliyle gösterdiği kapıya bakıp şaşkınca "Evet." diyorum.

"Orayı ben boyamıştım." diyor gururlu bir sesle. Gülmeye başlıyorum.

"Eline sağlık çok güzel olmuş."

"Teşekkür hediyesi yok mu?" diye soruyor dudak bükerek.

Aslında şu an büktüğün dudaklarına çok güzel bir teşekkür bırakabilirim ama kendime hakim olmalıyım. Sehpada duran kurabiyeleri görünce hemen atağa geçiyorum.

"Teşekkür hediyesi olarak o kadar yemek yapmıştım sana, aşk olsun. Ama istersen benim ayın elemanı olarak kazandığım kurabiyelerden yiyebilirsin."

"Ah o risotto! Çok güzeldi ve içindeki sarımsaktan anlamalıydım senin olduğunu." diyor boşta olan eliyle alnına vururken. Eli yaralı kaşını sıyırıp geçerken küçük bir inleme dökülüyor dudaklarından.

"Yavaş." diyorum içim cız ederken. Onun canının yanmasına daha fazla bakamayarak koltuktan kalkıyorum. Ayağa kalkınca elimi bırakmak zorunda kalıyor. Isıttığı elim boş kalınca bir an için ürperiyor.

"Kurabiyenin yanına çay getireyim." diyorum elimle saçlarımı omzumdan geriye atarken.

Mutfağa girdiğimde olabildiğince oyalanarak çayı bardaklara döküyorum. Ah Derya ah Alp alacağınız olsun! Ne duruma düşürdünüz beni gece gece. Hayır, halimden şikayetçi falan değilim ama gece gece yaşadıklarımla kalp sektesinden gideceğim olacağı o.

Elimde çaylarla salona geçtiğimde Kerem'in oturduğu yerde sızdığını görüyorum. Onun uyuyan haline bakıp huzurla gülümsüyorum. Şu an salonumda, koltuğumda uyuduğuna inanmak o kadar güç ki sanki her şey bir rüya ve birazdan Derya beni bu rüyadan uyandıracak. Tepsiyi sehpaya bırakıp odamdan yastık ve battaniye getiriyorum. Yastığı koyduktan sonra iş Kerem'i yastığa yatırmaya geliyor. Önce seslenmeyi deniyorum.

"Kerem, haydi şöyle yat. Boynun ağrıyacak burada." diyorum omzundan hafif hafif sarsarak.

Cevap olarak ne dediğini anlamadığım bir homurdanma alıyorum. Birkaç kez daha deniyorum ama sonuç yine anlaşılmayan homurtular oluyor. İş başa düştü Zeynep. Oturur pozisyonda uyuyakalan Kerem'in başına destek olarak yastığa doğru deviriyorum. Yüzü yastıklar buluşunca birkaç kez daha homurdanıyor ama uyanmıyor. Sonrada koltuktan aşağı sallanan ayaklarını yukarı kaldırıp, ayakkabılarını çıkarıyorum. Galiba uyandırmadan yatırmayı başardım. Üzerini de güzelce örttükten sonra sehpaya oturup, derin bir uykuda olan bu yaralı adamı izliyorum.

Hayatıma bir anda giren ve gün geçtikçe hayatımda kendine daha büyük yer edinen bu adam şu an içimin huzurla dolmasının tek sebebi. Kendime hakim olamayarak sehpadan inip, dizlerimin üzerinde başucuna oturuyorum. Düzenli bir şekilde alıp

verdiği nefesleri dinliyorum. Yaralı yüzündeki ayrıntılara tek tek bakıp, buruk bir şekilde gülümsüyorum. Morarmış göz kapaklarının altında olduğunu bildiğim yeşil gözleri düşünüyorum. Sonra gözlerim saçlarına gidiyor. Kızıl ve kahverengi arasında kararsız kalmış bu saçlara dokunmak için çok kuvvetli bir istek duyuyorum. Yavaşça saçlarına uzattığım elim, acaba uyanır mı endişesiyle bir süre havada asılı kalıyor ama çok geçmeden endişelerime aldırmadan elimi usulca saçlarının üzerinde gezdirmeye başlıyorum. Hafif sert, kısa saçlarını sevgiyle okşuyorum.

Her hareketimle daha fazlasını istediğimin farkına varmam ise geç olmuyor. İzlemekle başlıyorum. Sonra dokunuyorum ve şimdi de onu öpme isteğimle savaşıyorum. Onu öpersem yaralı dudağının nasıl sıcak ve bakır tadında hafif kanlı olacağını düşlüyorum. Yüzüne doğru eğilirken aklım kırmızı alarm veriyor. Kendine gel Zeynep! Onu öpmeye kalkacak falan değilsin. Bunun doğru olmadığını sen de biliyorsun.

Kendimi kafamdaki deli düşüncelerden kurtarmak için büyük bir mücadele veriyorum. Dudaklarımız arasında birkaç santim kalmışken ani bir hareketle dudaklarımı kulağına doğru kaydırıyorum. Kerem her şeyden habersiz uykusuna devam ederken kendimin bile duymakta zorlandığı bir şekilde fısıldıyorum.

"Galiba sana aşık oluyorum Kerem."

16.BÖLÜM - "İtiraflar"

Şarkı söyleyen bir kadının sesiyle uyanıyorum. Gözlerimi açtığımda ummadığım bir yerde buluyorum kendimi. Birkaç saniye şaşkınca etrafıma baktığımda Derya'nın evinde olduğumu anlıyorum. Yattığım koltuktan doğrulurken tutulan boynumu sıvazlıyorum. Ne işim var benim burada?

Sesin geldiği yöne doğru bakıyorum. Koltuktan kalkıp mutfağa geçerken şarkı sesi daha da yükseliyor. Ses tanıdık geliyor ama Derya olmadığına eminim. Kim bu kadın? Mutfağın kapısına geldiğimde şarkı söyleyenin Zeynep olduğunu görüyorum. O an kafamdaki taşlar yerine oturuyor. Doğru ya dün gece şu gizemli arkadaş Zeynep'in kim olduğu ortaya çıkmıştı.

Mutfak kapısında öylece durup onu izliyorum. Bu her zaman karşılaşabileceğim bir lüks

değil. Bu anın tadını sonuna kadar çıkarmalıyım. Mutfakta arkası bana dönük, bir şeyler yapıyor. Bir yandan da söylediği şarkıya uygun olarak, omuzlarını ve başını hafif hafif sallayarak dans ediyor. Sabahları uyandığında ne kadar keyifli oluyormuş. Olduğu yerde salındıkça, iş yerinde sürekli örgülü gördüğüm kıvırcık saçları beline doğru ne güzel dökülüyor.

Onu izlerken bir yandan da dün akşamı hatırlamaya çalışıyorum. Maçı hatırlıyorum. Yenilişimizi, moralimin bozukluğunu ve o izbe bara girişimi. Bunlar gayet net hatırladığım ayrıntılar. Dört ya da beşinci biradan sonrası ise bulanıklaşmaya başlıyor. Üzerinde Fenerbahçe forması olan bir dallamanın bana sataşması, ardından söz dalaşına girişimiz ve finalde yumrukların konuşmasını da kısmen hatırlıyorum.

Barmenin yüzüme bastırdığı buz torbasının soğukluğunu ve hastaneye gitmemdeki ısrarlarını, itiraz ederek bardan çıkışımı da hatırlıyorum. Sonra... Sonrasında kendimi Derya'nın kapısında buluyorum. Ya da Zeynep'in kapısında mı demeliyim?

Onu kapıda gördüğüm ilk şok anı gözümün önüne gelince sırıtmama engel olamıyorum. Nasılda donup kalmıştı beni görünce. Sanki ben farklı bir haldeydim. Kapıda Derya'yı değil de Zeynep'i görünce ne kadar içtiğimi sorgulamıştım bir an için. Karşımdaki Zeynep'in halüsinasyon olup olmadığını anlamaya çalışırken "Derya mısın?" diye mi sormuştum yoksa "Derya'ya bakmıştım." mı demiştim emin olamıyorum.

Zeynep şok içerisinde "Sen o Kerem misin? Derya'yla Alp'in arkadaşı..." dediğinde nasılda keyifle kahkaha atmıştım. Ne kadar sarhoş olursam olayım halüsinasyon görmüyordum. Karşımdaki Zeynep'ti. Üstüne üstlük Derya ve Alp'in beni tanıştırmak için uğraştırdıkları gizemli ev arkadaşı Zeynep'ti. Bundan emin olunca sorgusuz sualsiz dalıvermiştim içeriye.

Yüzüme ne olduğunu sorarken içimden gelen tek şey adını söylemek ve kendimi onun gerçekliğine bir kez daha inandırmaktı. Yapmıştım değil mi? Evet yapmıştım ama bu kibar bir söyleme biçimi olmamıştı. Alkolün verdiği cesaretle "Zeyneeeep!" diye nara atmıştım. İçimde nasıl bir adam yaşıyordu benim? Külhanbeyleri gibi nara atacağım zamanlarda mı olacaktı? Elimle sanki bu anı zihnimden silebilirmişim gibi alnımı kaşıyorum.

Gerçi Zeynep'in gözünde nara atmaktan daha rezil bir duruma da düşmüştüm. Dün gece kurduğum bahtsız cümle, net hatırladığım şeyler arasında. "Benim çok tuvaletim var." dememdeki amaç neydi ki? Zeynep olur da bu dehşet verici cümleyi bana hatırlatırsa söyleyen kişi ben değilmişim ve kesinlikle hatırlamıyormuşum gibi davranmalıyım. Başımı iki yana sallayarak rezil halime gülüyorum.

Zeynep konserini ve dans gösterisini sonlandırıp bana döndüğünde bir an için afallıyor ama çok geçmeden kendini toparlayarak gülümsüyor.

"Günaydın Kerem. Bugün daha iyisin ya?" diye halimi soruyor. Kerem mi dedi o? Yanlış duymadım değil mi? Kaşlarımı kaldırıp şaşkınlıkla konuşuyorum.

"Kerem mi dedin sen?"

Tabağa özenle dizdiği salatalık ve domatesleri eline alıp bana doğru geliyor.

"Hiçbir şey hatırlamıyor musun?" diye soruyor kaşlarını çatarak ve mutfaktan çıkıyor.

Bu nasıl bir soru Zeynep? Hiçbir şey hatırlamıyor muyum? Sen böyle söyleyince aklıma bin bir türlü fikir(!) geliyor doğrusu. Dün gecenin buraya gelişe kadar ki kısmını kısmen de olsa hatırlıyorum ama ya sonrası. Banyoda elimi yüzümü yıkadıktan sonra olan kısmı da hatırlamaya çalışıyorum.

Zeynep'in zorla su içirişini ve pansuman yapışını hatırlıyorum. Canımı yakmamak için ne kadar nazik davrandığını hatırlıyorum. Yaralarıma üflediğini, yüzünün yüzüme ne kadar yakın olduğunu, güzel kokusunu da hatırlıyorum. O anlar şu an için tül ardından izlenilen bir tiyatro gösterisi gibi gelse de dün gece şu koltukta yaşanan şeylerdi. Bunun gerçekliğiyle yutkunuyorum.

Zihnimle anılar arasına giren tülü kaldırmak, her şeyi daha net görmek için gözlerimi kapatıyorum. Yaralı elimin Zeynep'in şefkatli elleri arasında nasıl şifa bulduğunun görüntüsü yavaşça gün yüzüne çıkıyor. Benim sert ellerimi tutan yumuşak elini bir anda sıkıca kavrayışım, Zeynep'in yüzüme bakışı, bir şey demeden pansumana devam edişi, elini bırakmayışım, el ele konuşmamız anbean zihnimden geçiyor. Belki de Zeynep "Hatırlamıyor musun?" derken bunları kastediyordur.

Yine de başka bir şey oldu mu diye uzun uzun düşünüyorum. Zihnimi zorluyorum zorluyorum ama pansumandan sonrasına dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Sarhoşluğun verdiği cesaretle umarım bir ayıbım olmamıştır kıza karşı. Henüz hislerimden söz edecek gücü kendimde bulamamışken Zeynep'in gözünden düşmek isteyeceğim en son şey olur.

"Hatırlamıyorsun değil mi? Tahmin etmiştim. Hadi sen salona geç, kahvaltı hazır." diyor tekrar mutfağa gelip, beni olduğum yerde bulunca. Cevap vermeden salondaki yemek masasına gidiyorum.

"Kereeem! Çayını nasıl alırsın?" diye sesleniyor mutfaktan. Bana ikinci kez Kerem dediğini fark ediyorum. Gülümseyerek "Demli olsun." diye yanıtlıyorum sorusunu.

Elindeki çay bardaklarıyla masaya gelip, birini önüme bırakıyor.

Zeynep'e dün geceyi hatırlatarak resmen kaşınıyorum şu an ama vereceği tepkiyi o kadar çok merak ediyorum ki söylemeden duramıyorum. "Bana Kerem diyorsun." diyorum yüzüne çarpık bir şekilde sırıtırken.

"Yani öyle oldu. Planladığım bir şey değildi. Bir bakmışım Kerem olmuşsun." diyor ve çayından bir yudum alıyor. "Gerçi dün akşam olanlardan sonra bey resmiyetini çoktan geçtik, değil mi? Baksana resmen dostumun dostu çıktın."

Söyledikleriyle gülüyorum. O kadar doğru söylüyor ki artık resmiyeti çoktan geçtik. Beni sarhoş halimle gördü, pansumanımı yaptı, evinde ağırladı. Aramızda olanlar için 'bey' artık sadece bir fazlalık.

"Dün gece için sana bir özür borçluyum. Yani benim için utanç verici, senin içinse zor bir gece olmalı. Bir densizlik yaptıysam lütfen kusuruma bakma." diyorum başımı önümdeki kahvaltı tabağına eğerek.

"Kabul etmeliyim ki dün gece çok eğlendim Kerem. Kırk yıl düşünsem mutfaktaki Kerem Şef'i böyle bir durumda kapımda göreceğim aklımın ucundan bile geçmezdi." diyor kıkırdayarak.

Kuş cıvıltısını andıran kıkırtısıyla başımı tabağımdan kaldırıp yüzüne gülümseyerek bakıyorum. Sonrada hafifçe ona doğru eğilip fısıldıyorum. "Aramızda kalır değil mi? Restorandakiler duyarsa tüm otoritemi kaybedebilirim."

Bu sırada evin kapısı anahtarla açılıyor. Bitkin görünen Derya içeri giriyor ve bizi görünce öylece kalakalıyor. Zeynep yerinden hışımla kalkarken bir saniye için bana dönüp konuşuyor.

"Restoran için söz verebilirim ama bunun için söz veremem." diyor ve soluğu Derya'nın yanında alıyor. Derya'nın botlarını ve kabanını çıkarmasını bekledikten sonra koluna yapışıyor.

Derya, Zeynep'in sıktığı kolunu kurtarmak için cebelleşirken "Ay Zeynepcim de-demek sonunda tanıştınız? Keremcim kahvaltıya mı geldin sen? Hiç de haber vermedin! Hoş geldin canım hoş geldin." diyor titrek bir sesle .

"Selam Derya." diyorum oturduğum yerden. Şu an çok fazla konuşmamak en iyisi. Görünen o ki Zeynep tek başına Derya'yı halledebilecek potansiyele sahip. Eh benim payımı da Alp kalıyor. Ben de ona gününü gösteririm.

"Sen keyifle kahvaltını yap. Bizim Derya'yla küçük bir konuşma yapmamız lazım." diyor

Zeynep. Dişlerini sıka sıka gülümsemesiyle Derya biraz daha çırpınmaya başlıyor.

"Tamam... Ben buralardayım." diyorum çenemi kaşırken.

"Gel hemşire."

Derya'yı sürükleyerek odaya sokuyor ve ardından kapı oldukça sesli bir şekilde vuruluyor. İçeride konuştuklarını duymak için oturduğum yerden kulak kabartıyorum. Hiçbir şey duyulmuyor. Ya konuşmaya başlamadılar ya da duymayayım diye fısıltıyla konuşuyorlar. İçeriye girdikten birkaç dakika sonra odada kıyametler kopuyor.

"Beni deli etme hemşire!" diye bir bağırış yükseliyor Zeynep'ten. Hemen ardından da fırlatılan bir şeyin kapıya vurup çıkardığı tok ses duyuluyor. Zeynep her ne fırlattıysa Derya kaçabilmeyi başarmış olmalı. İçeride Derya'yı kovalayan Zeynep'i düşününce kahkahama engel olamıyorum.

"Onu atma, çok seviyorum ben onu. N'olur onu atma!" diye yalvaran Derya'nın sesiyle, gülerken iyice kendimden geçiyorum. Ardından Derya'nın biraz acı dolu feryadı duyuluyor.

"Isırdın mı? İna-inanamıyorum sana Zeyno! Gerçekten ısırdın!" diye bağırıyor Derya. Duyduklarımdan anlaşılan, Zeynep sinirlenince pek de sevimli olmuyormuş.

Birkaç dakika sonra odanın kapısı açıldığında saçları birbirine girmiş ve yüzü sinirden kıpkırmızı olmuş Zeynep'i görüyorum. Salona geçmeden önce son bir kez odaya dönüp konuşuyor.

"Bu iş burada bitmedi Derya. Uzun uzun hesap vereceksiniz, sen de Alp de!" diyor kararlı bir sesle ve odanın kapısını sertçe çekip yanıma geliyor.

****

Kerem'le beni doğru düzgün tanıştırmayı beceremeyen arkadaşlarım Derya ve Alp, çıktığımız özür yemeğinde karşımda kuzu kuzu oturuyorlar. Olayın üzerinden birkaç gün geçtiği için sinirim kısmen yatışmış durumda ama hala hemşirenin saçlarını elime dolama ve Alp'in etlerini lime lime etme isteğimi tam olarak bastıramıyorum.

"Zeyno artık uzatmasan arkadaşım. Tamam, yani yedik bir halt ama kaç yıllık dostlarınız biz senin. Deve kini gütme artık." diyor Derya. Sinirlenip bağırmamdan

korktuğu için sesi mırıltı gibi çıkıyor.

"Bence de Zeyno! Hem biz sizi bir araya getirmek için uğraştık ama olmadı işte." diye dudak büküyor Alp. Söylediğiyle delici bakışlarımın hedefi oluyor.

"Affedersiniz ama bir araya getirmek için ne yaptınız acaba? Ben hiçbir hamle hatırlamıyorum da." diyorum kaşlarımı çatarak. Sonrada kollarımı göğsümün altında birbirine dolayıp, surat asarak vereceği cevabı bekliyorum.

"Ooo neler yaptık bir bilsen... Hatırlamıyor musun Zeyno? Hani sen işten gelmiştin, ben de Alp'in arkadaşlarına yemeğe gitmek için hazırlanıyor-"

Derya'nın sözünü bölerek konuşuyorum. "Evet, hatırlıyorum." diyorum sabırsızca. Bütün gece Sarp'ı bulamayışımı düşünerek geçirdiğim geceydi.

"Hah işte o gün sana, sen de gel diye ne kadar ısrar ettim ama sen gelmedin." diyerek omuz silkiyor Derya. Ha yani gelmediğim için suçlu ben oldum!

Sinirlerim yavaş yavaş birikmeye başlarken histerik bir şekilde gülüyorum. "Gerçekten büyük eşeklik etmişim Derya. Sen bana böyle açık bir davet sunarken, nasıl oldu da geri çevirdim!"

"Ev ararken de Kerem'i çağırdık yanımıza ama gelmedi." diye araya giriyor Alp.

Söylediğiyle histerik gülüşüm biraz daha artıyor. "Bak sen şu terbiyesize, demek gelmedi."

"Birkaç kez Kerem'e dışarıya çıkalım önerisinde bulunduk ama işlerinden dolayı pek vakti olmuyordu. Mesela onlardan senin hiç haberin olmadı Zeynepcim." diyor Alp başını iki yana yavaşça sallarken. Alp'in başını salladığı gibi ben de sallamaya başlıyorum. Ama benim başımı sallamamın altında 'Ortam müsait değil. Ben eve gidince göstereceğim size.' mesajı yatıyor.

"Baktık ki sizi biz buluşturamıyoruz bari siz birbirinizi bulun diye seni Kerem'le aynı spor salonuna üye yaptık." diyor Derya gözlerini gözlerimden kaçırırken. Demek biliyordunuz Kerem'in orada spor yaptığını? Gerçi nesine şaşırıyorsam! İşiniz gücünüz dalavere olmuş.

"Derya en son teşekkür yemeğini organize ettiğinde, kesin olarak tanıştıracaktık sizi ama işkolik arkadaşım seni işe çağırınca planlar bozuldu."

Alp'in üzgün yüzüne, Derya'nın her an sinirlenip patlamamdan korkan gözlerine bakıyorum. Derin bir nefes alıyorum.

"Böyle dolambaçlı yollar yerine gelip niye direkt söylemediniz? 'Bizim arkadaşımız olan Kerem, senin patronun olan Kerem.' demek ne kadar zor olabilir ki?" diyorum oflayarak.

İkisinden de çıt çıkmıyor. Derya tabağındaki etlere bıçağıyla işkence yaparken, Alp'te gömleğinin bir noktasını parmağının arasına almış hayali bir ipliği çıkarmaya çabalıyor.

"Siz bir şey saklıyorsunuz." diyorum sesimi sakin bir tonda tutmak için gayret gösterirken. Derya konuşmamak adına ağzına hemen bir lokma et atıyor ve aheste aheste çiğnemeye başlıyor.

"Derya'nın ağzı dolu olduğuna göre, piyango sana vurdu Alp." diyorum tehditkâr bir şekilde gülümserken.

"Ne piyangosu Zeynepcim?"

"Saf ayaklarına yatma da anlat. Ne saklıyorsunuz?" diyorum biraz sertçe.

Alp, Derya'ya dönüp yalvarır gibi konuşuyor "Sevgilim bunu sen söylemek ister misin?"

Kendi aralarında fısır fısır bir şeyler konuşmaya başlıyorlar, ne dediklerini duyamıyorum. Ara sıra bana attıkları kaçamak bakışlar ve gergin gülüşlerden sonra yine fısıldaşmaya devam ediyorlar.

"Yeter aranızda konuştuğunuz." diye çıkışıyorum. Sonrada sakinleşmek için elim masadaki suya gidiyor. İçmeye başlarken Derya pat diye ağzındaki baklayı çıkarıyor.

"Kerem'le seni birbirinize yapmaya çalışıyorduk."

Derya'nın söylediği şey ve boğazıma kaçan suyun etkisiyle gözlerimi koca koca açıp öksürmeye başlıyorum. Bizi birbirimize mi yapacaklarmış? Öhö öhö öhö!

"Zeyno ne olur kızma bize. Gerçekten kötü bir niyetimiz yoktu." diyor Derya panikle bana bakarken.

Kızıyor muyum? Belki biraz ama o da düşüncelerini gizli tuttukları için. Yoksa Kerem'le aramda bir şeyler olması fikri hoşuma bile gidiyor.

"Çok uyumlu olabilirsiniz aslında. İkinizde mutfaktansınız, benzer şeyleri yaşadınız. Birbirinizi anlarsınız diye düşündük."

Sevinsem mi yoksa numaradan sinirlenmiş gibi mi davransam Alp'in bu söylediklerine? Benim aklımdan geçenlerden haberleri olsa havalara uçacak bunlar belli.

"Sakin ol Zeyno! Ne olur yine saldırıya geçme. Bak kolum hala mosmor." diyor Derya üzerindeki bluzun bileğini sıyırıp geçen sabah ısırdığım yeri gösterirken. Bileğindeki morluğa içim giderek bakıyorum. Açıkçası gözüm dönünce biraz yoldan çıkabiliyorum. Boğazıma kaçan su yüzünden sesim boğuk çıkmasın diye birkaç kez öksürüyorum.

"Tamam tamam. Gayet sakinim. Güzelce anlatın bakayım, sizi dinliyorum." diyorum ellerimi çenemin altında birleştirip can kulağıyla dinlemeye hazırlanıyorum.

Beklemedikleri sakinliğim karşısında birbirlerine bakıyorlar. Alp dudaklarını sarkıtıp, başını iki yana sallıyor. Derya'nın saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken "Valla anlamadım hayatım." diyor.

"Senin aşçı olmaya karar verdiğin zamanları hatırlıyor musun?" diye soruyor Derya usulca.

Geçmişe gidiyorum. Üniversiteden yeni mezun olmuş üç kafadar geliyor gözümün önüne. Benim 'avukatlık yapmam ben!' isyanlarım, Derya ve Alp'in alternatif arayışları, ailemin baskısı...

"Hatırlamaz olur muyum hiç? O günlerde iyi ki yanımdaydınız." diyorum sıcak bir gülümsemeyle.

Derya'nın sesi temkinli çıkıyor ve her bir hareketimi dikkatle takip ediyor. "Sen aşçı olmak istediğini söylediğinde aklımıza Kerem gelmişti. Sonuçta seçtiğin meslek bize Kerem'i çağrıştırmıştı."

"Olabilir. Çağırışım yapmasını anlıyorum." diyerek onaylıyorum çünkü benimde çevremde bir aşçı olsaydı bu mesleği seçtiğimde aklıma gelecek ilk isim o olurdu.

"Başlarda sadece çağrışım yapmıştı ama ikinizde aşağı yukarı aynı zamanlarda İstanbul'a gelince düşüncelerimiz değişmeye başladı. İkinizde aşçıydınız, ikinizin de kalbi kırıktı ve sizi bir araya getirmek iyi bir fikir gibi gelmişti. Önce senin Sarp'ı bulmanı bekledik ama bulamadın. Kerem de zaten nişanlısı tarafından terk edildikten sonra -''

Alp'in söyledikleri içerisinde duyduğum tek şey 'nişanlısı' oluyor. Demek Kerem, Türkiye'ye gelmeden önce nişanlı bir adamdı. Dövüş meraklısı o Amerikanvari adamı parmağında bir yüzükle evliliğe hazırlanırken düşünmek... Aklımdan geçen evli ve mutlu Kerem görüntüsüyle acı dolu bir nefes alıyorum. Bu arada Alp'in konuşması Derya tarafından bölünüyor. Bir dirsek darbesiyle Alp'i susturuyor.

"Ne diyorsun hayatım? Nişanlılığı niye araya sokuyorsun şimdi?" diye tıslıyor Derya.

"Bırak hemşire anlatsın." diyorum kırık bir sesle. Oturduğum yerden hafifçe kalkıp Alp'in karın boşluğunu deşmekte olan dirseği uzaklaştırıyorum. "Anlat sen Alpcim."

"Anlatıyorum canım. İşte Kerem nişanlısı tarafından terk edilmişti, senin Sarp kayıplardaydı. İkinizin birbirinize iyi geleceğini düşündük. Tabii bir sorunumuz vardı, nasıl karşılaşacaktınız? Sen World's Food'a girene kadar niyetimiz sizi buluşturmaktı ama zaten siz çoktan birbirinizi bulmuştunuz. Bu yüzden her şeyi akışına bıraktık. Ha bu arada bu süreci hızlandırmak için spor salonunu ayarladığımızı kabul ediyorum." diyor Alp yüzüme manalı manalı sırıtarak.

Vay be! Etrafımda ne dolaplar dönüyormuş da haberim yokmuş. Saflık olimpiyatları olsa altın madalyayı kimselere kaptırmazmışım. Alp'te, Esra Erol'u tahtından edecek bir çöpçatanlık hizmeti veriyormuş meğer de farkında değilmişim. Çocuk setlerden gündüz kuşağı programlarına geçiş yapmış adeta.

"Öyle böyle bugünlere getirdik sizi Zeynocum." diyor Alp kadehini bana doğru kaldırarak. Söylediğiyle gülmeye başlıyorum.

"Affedersin ama hiçbir şeyi hiçbir yere getirmedin Alp. Kerem o gece kapıma gelmeseydi kim bilir ne zaman sizin arkadaşınız olduğunu öğrenirdim." diyorum dayanamayarak.

"Arkadaşımız olduğunu öğrenmenin ne önemi var ki Zeynep? Senin gönlün çoktan Kerem'e kaymadı mı? Önemli olan bu." diyor Derya bana göz kırparken. Şuna bak ya gözünden de hiçbir şey kaçmıyor!

"Ne alakası var ya? Nereden çıkarıyorsun bunları?" diye savunmaya geçiyorum.

"Hadi ama benim gözümden kaçacağını düşünmüyorsun değil mi?"

Duygularım ifşa olacak diye bir an için panikliyorum. "Ne kaçacakmış gözünden? Benim gizlim saklım yok." diye kızıyorum.

"Öncelikle Sarp'ın fotoğrafı yeni eve taşındığımızdan beri ortalarda görünmüyor. Bu çok sevindirici bir gelişme olmakla birlikte fotoğrafın ortadan kaybolma sebebinin Kerem olduğunu düşünmekteyim." diyor Derya mutlulukla gülümseyerek.

"Hiç de bile!" diyorum dudaklarımı sarkıtarak. Sonrada gerçeği söylüyorum. Tabii bu gerçeklikteki Kerem'in payını kendime saklayarak. "Sarp sırra kadem bastığı için kaldırdım ben fotoğrafı."

"Tamam fotoğrafla ilgili düşüncemde yanıldığımı varsayalım. Bak farkındaysan varsayalım diyorum Zeyno çünkü düşüncemin doğru olduğuna eminim. İzin gününde,

yorgunluktan öldüğünü söyleyerek başımın etini yediğin o günde, üstüne üstlük akşama misafirlerimiz olduğunu bile bile Kerem aradığında neden koşa koşa restorana gittin? Buna ne diyeceksin bakalım?" diyerek beni köşeye sıkıştırıyor.

Ani gelen soruyla yutkunuyorum. Düşün Zeynep düşün. İşle ilgili kavramları düşün. Aklıma gelen ilk şeyi duruma uyup uymadığını düşünmeden söylüyorum.

"İş ahlakı." diyorum ve sesim şaşıracağım derecede kendimden emin çıkıyor. "Ben çok önem veririm iş ahlakına."

"Biz de bunu yedik canım." diyor Alp gülerek.

"Yiyin bir zahmet çünkü gerçek bu." diyorum kaşlarımı çatarak. Ay sıcak basmaya başladı bana. Suyumdan bir yudum daha alıyorum, genzime kaçırmadan dikkatlice yutuyorum.

"Hadi bunu da doğru tahmin edemedim diyelim. Tarçınlı kurabiyelerden bir tane almaya kalkınca elime indirdiğin tokadın sebebi neydi Zeyno?" diye soruyor Derya. Ups! Gerçekten ne fevri hareket yapmışım öyle. İnsan bir kurabiye uğruna arkadaşına vurur muymuş hiç?

"Şey... Biliyorsun ben çok severim tarçınlı kurabiyeyi. O yüzden vurdum eline ama çok haklısın arkadaşım aç gözlülük edip sana vurmamalıydım. Kusuruma bakma. Söz eve gidince sana bir tepsi tarçınlı kurabiye pişireceğim ve hepsini sen yiyeceksin."

"Mesele kurabiye değil Zeyno. Mesele Kerem'in yaptığı kurabiyeleri paylaşmamak için verdiğin mücadele. Sen tarçınlı kurabiyeyi değil, Kerem'i seviyorsun. Bunun farkındasın değil mi?" diyor Derya uzanıp masada duran elimi tutarak.

Yaşadığım duygusal stres yüzünde gözlerim hafif dolmuş bir vaziyette bakıyorum arkadaşıma. Duygularımı saklamak için daha fazla direnmeme gerek var mı? En azından Derya ve Alp'e direnmeme gerek var mı? Bir şeyler demek için ağzımı açıyorum ama sonra konuşamayacağımı anlayınca dudağımı ısırarak bakışlarımı onlardan kaçırıyorum. Konuşabileceğime emin olduktan sonra kelimeler fısıltı gibi dökülüyor dudaklarımdan.

"Alp, bana Kerem'i anlatır mısın?"

Alp'ten bana Kerem'i anlatmasını istememden sonra masada uzun bir sessizlik oluyor. Ben Alp'in ağzından çıkacak cümleleri beklerken Derya konuşmaya başlıyor.

"Güzelim, canım arkadaşım sen Kerem'i seviyor musun?" diye soruyor bana doğru eğilerek.

Elimi boynumda sıkıntıyla gezdirirken vereceğim cevabı düşünüyorum. Kerem'i sorarak bir şeylerin rengini belli ettim ama tamamen teslim olmak istediğimden emin değilim. Hem her şeyi açık etmek şu an için doğru gelmiyor.

"Şey... Yani hoş bir adam. Etkilenmedim dersem yalan olur. Ama..."

"Ama ne?" diye tatlı bir dille soruyor Alp. Aması ne Zeynep? Hadi cevap ver bakalım. Gözlerimi kapatıp kelimelerin dudaklarımdan dökülmesine izin veriyorum.

"Aması şu ki benim erkeklere hiç güvenim yok. Hepsi en küçük zorlukta arkasını dönüp gidiyor. Tıpkı Sarp gibi, tıpkı diğerleri gibi." diyorum içimden geçen korkuları dile getirirken.

Bu akşam benim itiraflar akşamım olmalı. Güya Kerem'e karşı hislerimi reddedecektim ama ona karşı ne var ne yok ortaya saçıyorum resmen.

"Hadi kalkın muhabbetin bundan sonrası ev için daha uygun." diyor Alp ayaklanırken.

Apar topar çıktığımız restorandan, sessizce Alp'in arabasına doğru yürüyoruz. Onlar ön koltukta, bense arka koltukta yerimi alırken eve varınca konuşacaklarımızı düşünüyorum. Kerem hakkında bir şeyler duymaya hazır mıyım? Eski nişanlı muhabbeti ve belki de daha fazlası benim kaldırabileceğim şeyler mi? Başımı cama dayayıp görüş alanımdan hızla kayıp geçen ışıkları ve siluetleri izleyerek zihnimi boşaltmaya çalışıyorum.

Eve vardığımızda huzursuz bir şekilde koltuğun üzerine tünüyorum. Galiba artık Alp'e sorduğum sorunun cevabını alma zamanım geldi. Derya gelip yanıma oturuyor. Alp'se koltuğun diğer köşesinde yerini alıyor.

"Şimdi sen diyorsun ki Kerem hoş adam ama ona güvenmiyorum." diye konuya dalıyor Alp. Başımı evet anlamında sallarken ayaklarımı altıma alıp koltuğun köşesine doğru iyice toplanıyorum.

"Kerem senin güvenini sarsacak bir şey mi yaptı? Ters bir hareketini ya da bir ayıbını mı gördün?" diye soruyor sırtımı sıvazlamak için bana yanaşan Derya. Düşünüyorum da Kerem'in işe ilk başladığımda ki gaddar halleri dışında hiçbir ters hareketini görmemiştim.

"Yok. Ters bir şey yapmadı ama onu tanımıyorum ki nasıl güveneyim? En son 'bana güven' diyen adam yıllardır ortada yok." diyorum omuzlarımı silkerek.

"Öncelikle Sarp ve Kerem'i kıyaslamaktan vazgeç. İkisi birbirlerinden çok farklı insanlar. Kerem'e güvenmemek için ne gibi sebeplerin var?"

Alp'in sorusuyla düşünmeye başlıyorum. "Yüzü sürekli yara bere içinde. Dövüşe meraklı diyorlar ama bence karanlık bir tarafı var. Bir de Amerika'dan geldiğinden midir nedir, pek bir Amerikan kendisi" diyorum aklıma gelen ilk sebepleri sayarken. Derya ve Alp aynı anda gülmeye başlıyorlar.

Derya yerinden kalkarken "Ay korkulacak bir şey olmadığına göre ben bir çay suyu koymaya gideyim. Siz ikiniz kaynatmaya devam edin." diyor neşeli neşeli

"Bana çay değil de kahve yaparsan hayatım." diyor Alp yanından geçen Derya'nın kalçasına küçük bir şaplak atarken. Hey Allah'ım ya ben burada dertli dertli kıvranırken bunların elleri oynaşta yine. Derya mutfağa girince Alp yine bana doğru dönüyor.

"Şimdi Zeynocum, aşkımın da dediği gibi korkulacak bir şey yokmuş. Yani sen Kerem'in dövüşlerinden ve Amerikanvari hareketlerinden dolayı güvenilmez bulmuşsun ama Kerem öyle biri değil. Yani öyle düşündüğün gibi gününü gün eden, it kopuk takımından birisi değil." diyor gülümseyerek. O gülümsedikçe benim kaşlarım çatılıyor.

"Eminim öyledir. Arkadaşını korumak istemenle hiçbir ilgisi yoktur bu savunmanın." diyorum gözlerimi devirerek.

"Sana yalan borcum mu var kızım? Kerem arkadaşım da sen değilsin sanki. Ne biçim laflar ediyorsun öyle." diye çıkışıyor bana.

"Nasıl biriymiş o zaman senin bu Kerem arkadaşın?" diyorum sanki çok önemsiz bir şeyi soruyormuşum gibi yarım ağızla. Hâlbuki sorumun cevabını duymak için Alp'in ağzından çıkacakları deli gibi merak ediyorum.

"Oturup sana Kerem'in her şeyini anlatacak değilim. Madem Kerem'den hoşlanıyorsun merak ettiklerini kendi çabanla bulmalısın. Benden duyup duyabileceğin şeyler belli." diyor Alp. Derya elinde bir kupa kahveyle gelip Alp'in yanına oturuyor.

"Çay birazdan hazır olur. Eee siz konuştunuz mu?" diye soruyor Derya. Daha bir şey konuşamadık hemşire, senin şapşal sevgilin sağ olsun!

"Konuşuyoruz işte. Alp'te tam bana Kerem'i anlatıyordu, değil mi Alp?" diyorum gülümsemeye çalışırken. Alp kahvesinden aldığı yudumu çabucak yutup konuşmaya başlıyor.

"Evet hayatım. Ben de tam Kerem'i anlatıyordum sen geldin. Bu arada kahve nefis olmuş, ellerine sağlık." diyor Derya'nın elini öperek. Sonrada bana dönüyor.

"Kerem çok iyi bir arkadaş hatta çok iyi bir dosttur. Yardımseverdir, halden anlayan bir yapısı vardır. Eğlencelidir, spora çok düşkündür. Dövüş sporları da düşkün olduğu şeyler

arasında. Tam bir işkoliktir ki zaten sen bunu biliyorsun."

"Eee bunlar zaten bildiğim şeyler. Başka bir şey yok mu?" diyorum omuzlarım düşerken.

Derya işveli bir sesle gözünü kırparak soruyor. "Sen ne gibi şeyler istiyorsun acaba?"

"Ya ne isteyim hemşire hiçbir şey istemiyorum. Adam, Amerikan adam sonuçta. Kim bilir nasıl bir aşk hayatı vardı? Her gün birisiyledir kesin. Tipte yerinde tabii hiç zor olmuyordur kız bulmak." diye söyleniyorum hararetle.

Sonra kendi hararetime kızıp suratımı asarak koltuğa iyice gömülüyorum. Derya ve Alp bana gülerken kollarımı göğsümün altında birbirine doluyorum. Gülmesenize be! Bir anlatıverin ne olur insafsızlar!

"Adam nişanlıydı diyorum yahu ne tek gecelik ilişkileri Zeynepcim." diyor Alp kahvesini yudumlarken.

"Bak işte 'nişanlıydı' diyorsun. Ne cevizler kırdı kim bilir de nişan bozuldu." diyorum inatla kötü düşünürken.

"Haklısın bazı cevizler kırılmış olabilir ama sonuçta erkek adam bu yapacak değil mi?" diyor Alp göz kırparak. Ağzım dehşetle açılırken Alp'in söylediklerinden sonra Derya'dan bir atak bekliyorum ama gayet sakin görünüyor. Allah Allah!

"Bak işte kendin itiraf ettin. Biliyordum ya bütün erkekler güvenilmez varlıklar." diyorum işaret parmağımı Alp'e doğru sallarken.

"Ya bir dur dinle önce. Kerem'in kırdığı cevizler olsa olsa anca birilerinin ağzı burnu olur, ne olacak başka? Aldatma falan yok. Ben deminden beri sana ne diyorum? Tek gecelik ilişki adamı değil diyorum. Sense hala tüm erkekler aynısınız diye başımın etini yiyorsun."

Alp'in çıkışmasını görmezden gelip bildiğimi okumaya devem ediyorum. "Dövüş yüzünden mi ayrıldı kızdan?" diyorum kaşlarımı kaldırarak. Aldatma olaylarına girmediğine mi sevinsem, yoksa nişanlısından olacak kadar dövüşe meraklı olduğuna mı yansam bilemiyorum.

"I-ıh yanlış soru oldu. Doğrusu Ellen, Kerem'den dövüş yüzünden mi ayrıldı olacaktı?" diyor Derya sakin bir ses tonuyla. Demek nişanlısının adı Ellen'dı. Adamın nişanlısı bile Amerikan. Of Zeynep of! Dertsiz başına dert alıyorsun gibi.

"Şunu doğru düzgün anlatır mısınız?" diyorum işin aslını deli gibi merak ederken.

"Bak güzelim bu söyleyeceklerim bu gece benden Kerem'le ilgili duyacağın son şeyler olacak. Eğer daha fazlasını duymak istiyorsan paşa paşa gidip Kerem'e soracaksın. Söz mü?" diyor Alp tek kaşını havaya kaldırarak.

"Tamam tamam." diye geçiştiriyorum onu.

"Yirmili yaşlara gelince senin düşündüğünün aksine Kerem'in hep uzun süreli ilişkileri oldu. En sonuncusu da Ellen'dı. İki yıl gibi bir sevgililik süreleri oldu. Sonra da nişanlandılar zaten. Birlikte Türkiye'ye geldikleri zamanlardan biliyorum birbirlerine son derece aşık ve oldukça uyumlu bir çifttiler. Sadece tek bir sorun vardı. O da Kerem'in dövüşleriydi. Dövüş sporlarına Amerika'dayken buradakinden daha tutkulu bir şekilde bağlı olduğunu duymuştum. Tabii Ellen buna uzun süre katlanamamış. Defalarca bırakmasını istemiş ama Kerem inatla devam etmiş. İşte aşağı yukarı bir yıl öncede kızın canına tak etmiş ve Kerem'i terk etmiş." diyor eliyle bittiğini gösteren keskin bir hareketle havayı yatay şekilde yararken.

Cevap vermeden Alp'in söylediklerini düşünüyorum. "Birbirlerine son derece aşık ve oldukça uyumlu bir çifttiler." sözü neon bir tabela gibi zihnimde yanıp sönüyor. Kerem'in böylesine aşık olduğu kadını, sırf dövüş uğruna kaybetmeye göze alacağı gerçeği ile yüzleşmek, ona ve tüm erkeklere güven duymamamın haklı sebebi gibi karşımda duruyor.

"Bir şey demeyecek misin Zeyno?" diye soruyor Derya. Sesi vereceğim tepkiyi kestiremediği için çekingen çıkıyor ama bilmiyor ki tepki verecek bir halde değilim.

"Başka soru yok diye söz verdim hemşire. Neyse ben artık yatayım." diyorum mekanik hareketlerle yerimden doğrulurken.

"Çay içecektik kuzum." diyor Derya'da benimle ayağa kalkarken.

"Yarın erkenden dersim var, uyumalıyım." diyorum yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirirken. Derya'nın açılan kollarının arasına giriyorum. Beni sıkıca sarıp sonra yanaklarıma birer öpücük konduruyor. Derya'nın kollarından çıkıp, Alp'e yöneliyorum.

İyi geceler Alp'im." diyorum omzunu hafifçe sıkarak.

"Zeynep, bence Kerem'de senden hoşlanıyor." diyor Alp gözlerime bakarak.

Söylediğine bir cevap vermeden onun boyadığını bildiğim, lavanta bahçesini andıran odama kapatıyorum kendimi. Yatağıma yatıp gözlerimi yıldızlı gökyüzüne diktiğimde parlak yıldızlarımı hemen buluyorum. Bugün yaptığım itiraflar ve öğrendiklerimin ağırlığı altında ezilen kalbimin sızısı iki damla yaş olup yanaklarıma doğru süzülüyor.

Kalbimin Kerem'e doğru kaydığının farkındayım. Güvenemesem bile yavaş yavaş ona aşık oluyorum. Öncesinde sadece kalbimi koruma içgüdümle ona güvenmezken, bu gece öğrendiklerim ona güvenmememi destekleyen şeyler. Erkekler her zaman kendi istekleri için sevdiği kadını yarı yolda bırakacak kadar güvenilmez oluyor. Ya da bana hep böyleleri denk geliyor.

17.BÖLÜM - "İsviçreli Bilim Adamları"

Üzerimi değiştirirken Mert'in sabırsız sesiyle bir of çekiyorum. Gömleğimin üzerine geçirdiğim yeleğin düğmelerini iliklerken Mert kendisini bir kez daha belli ediyor.

"Hadi abicim ya! Hatunlar bile senin kadar süslenmiyor dışarı çıkarken." diye bir kez daha seslendiğinde hışımla yatak odasından çıkıp soluğu yanında alıyorum.

Amacım şöyle birkaç şakacı yumrukla haddini bildirmek ama salonda gördüğüm manzara ile yumruk atma fikri falan uçup gidiyor aklımdan. Şu an odaklandığım tek şey elinde Zeynep'in fotoğrafıyla salonumda oturması. Yanına gidip fotoğrafı elinden alıyorum. Zeynep'in üniforması içerisinde şaşkınca gülümsediği fotoğrafa bir anlığına bakıyorum. İçin için sırıtırken, Mert'e belli etmemek adına yüzüne kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum biraz sert bir sesle.

"Bu kız Okulun Mutfağı'ndaki kız değil mi? Hani iş teklif ettiğin." diye soruyor Mert.

"Evet o. Ayrıca bir adı var, Zeynep." diyorum fotoğrafı orta sehpanın üzerinde duran dosyanın içine dikkatle koyarken.

"Fotoğrafının senin evinde ne işi var?" diye soruyor elini saçlarının arasından geçirirken. Derin bir nefes alıyorum. Ne cevap vereceksin Kerem! Umursamayan bir ifade takınmak en iyisi.

"Ayın elemanı seçildi. Fotoğrafı da fazla bastırdım." diyorum omuz silkerek.

"Çünkü?" diyor soru sorar bir ifadeyle. Göz kırpıp, elimi 'ne oldu?' der gibi sallıyorum.

"Fazla bastırdın çünkü... Çünküden sonraki kısmı sen dolduruyorsun kardeşim." diyor Mert bana pis pis sırıtarak. Çok güzel ya çok güzel! Bir fotoğraf uğruna maskara oldum.

"Çünkü Zeynep çok çalışkan. Kesin bir kez daha ayın elemanı seçilir. Yani o fotoğraf bana lazım." diyorum ayaküstü bir bahane uydurarak.

"Bence yanlış cevap verdin kardeşim. Doğrusu şöyle olmalıydı. Fazla bastırdın çünkü bu kızdan hoşlanıyorsun ve fotoğrafı sen de dursun istedin." diyor Mert laflarıyla üzerime üzerime gelirken. Yalan söylemiyor ama ben yine de söylediklerinden kaçmak için çabalıyorum. Eee ne de olsa kaçmak yiğitliğin şanındandır.

"Yok yok kardeşim asıl doğrusu şu. Fazla bastırdım çünkü sen böyle gerzek gerzek konuşarak canımı sıkacaktın ve ben de günlük antrenmanımı senin ağzını burnunu kırarak yapacaktım." diyorum Mert'in omzuna orta sertlikte bir yumruk atarak.

"Sana da takılmaya hiç gelmiyor. Hemen yumruklarını çıkarıyorsun."

"Tamam lan tamam ağlama hemen." diyorum gülerek.

"Hazırsan çıkıp şu müzik işini halledelim artık." diyor saçlarını geriye doğru atarken. Mert Bey ve saçları! Başımı 'umutsuz vakasın' der gibi iki yana sallıyorum.

"Pia hadi! Gidiyoruz kızım." diye sesleniyorum koridora doğru. Arka odadan koşarak geliyor benim koca kızım. Sırtından geçirdiğim tasmasıyla artık yola çıkmaya hazırız.

Restorana doğru sürerken yol üstündeki bir teknoloji mağazasının önünde park ediyorum. "Sen Pia'yla takıl. Sakın camı açma, kız daha yeni iyileşti. Ben gelirim hemen." diyorum Pia'nın başını okşarken.

"Evdeki gibi oyalanma, elini çabuk tut." diyor Mert kıs kıs gülerek.

Cevap vermek yerine arabadan inip kapısını sertçe kapatıyorum. Arabanın önünden geçerken hala gülen Mert'e bakıp, iki parmağımla önce kendi gözlerimi gösterip sonra onu işaret ederek gözüm üzerinde mesajı veriyorum.

Mağazaya girdiğimde müzik setlerinin olduğu bölüme yürüyorum direkt. Raflara göz gezdiriyorum. Çeşitler ve özellikler arasında kaybolmak üzereyken görevlinin sesiyle hayata geri dönüyorum.

"Nasıl bir şey aramıştınız?"

"Mutfak için bir şeyler arıyorum." diyorum çenemi kaşırken.

"O zaman bunları geçelim. Anneler için daha basit kullanım seçenekleri olan

radyolarımız var, onları öneririm." diyor görevli çocuk beni başka bir yere çekiştirmeye çalışırken. Anneler için mi dedi o? Kaşlarımı çatıp beni yönlendirmek için çekiştiren kolunu ittiriyorum.

"Ben annem için bir şey aramıyorum." diyorum sinirlenmemeye çalışırken.

"Ah pardon beyefendi. Parmağınızda yüzük göremeyince evli olduğunuzu düşünemedim. Buyurun hanımefendi için en güzeli bulalım." diyor görevli pişmiş kelle gibi sırıtırken. Benimse sabrım yavaş yavaş taşmaya başlıyor.

"Evli değilim ben." diye homurdanıyorum.

"Nişanlısınız o zaman." diyor haddinden fazla bir neşeyle.

"Hayırdır medeni durumuma göre mi satış yapacaksınız?" diyorum tersleyerek.

"Affedersiniz, siz mutfak için deyince bir bayana aldığınızı düşünmüştüm." diyor görevli kızarıp bozarırken.

"Bırak şimdi bayanı kadını da sen bana buharlı nemli ortama en dayanıklı olanını göster." diyorum burnumdan soluyarak.

Görevli kuzu kuzu beni reyonun içerisinde aradığım müzik setine doğru yönlendiriyor. Gösterdiği gözüme çok büyük geliyor. Bunu mutfağın neresine koyacağım ki?

"Bu mutfak için çok büyük. Ben böyle daha küçük, çok fazla yer kaplamayan, tezgâhın üzerinde kullanabileceğim bir şey arıyorum."

Görevli alt raflardan birini işaret ederek "Çok geniş kapsamlı özellikleri yok ama ses kalitesi iyidir. Cd'den ve radyodan müzik dinleyebilirsiniz." diyor.

"Güzel, alıyorum." diyorum başımı aşağı yukarı sallarken.

Kolumun altına sıkıştırdığım koliyle arabaya döndüğümde Pia heyecanla ön koltuğa geçmeye çalışıyor. "Hayır kızım. Hişt! Sakin ol bakayım." diyerek onu yerine oturtturuyorum.

"Buldun mu abicim?" diyor Mert kucağına bıraktığım koliye bakarak. Sorusuna gülüyorum.

"Sence bulmuş muyum?" diyorum.

''Kerem sen içerideyken aradılar. Benim ofise geçmem gerekiyor." diyor ardından da sıkıntıyla nefesini üflüyor.

"Hayırdır bir sorun mu var?" diyorum güzergâhımı değiştirip, Mert'in ofisine doğru sürerken.

Eliyle alnını ovalarken "Yeni ortaklıklarda oluşan tipik sorunlar. Birbirlerinin düzenine alışana kadar pürüzleri düzeltmek bana kalıyor. Hayır, mimar mıyım yoksa kriz yöneticisi mi anlamıyorum." diyor.

Mert'in ofisine gidene kadar işler hakkında hararetli bir şekilde konuşuyoruz. Onu ofise bıraktıktan sonrada sıra geliyor bugün başladığım işi bitirmeye. Keyifle restorana giriş yapıyorum. Mutfakta çalışan Zeynep'e kısa bir bakış atıp, Pia'yı mutfaktan hızlıca geçirip ofisime bırakıyorum. Sonra aynı hızla mutfağa geri dönüyorum. Sipariş listelerine ve akan işe bakılırsa her şey tıkırında.

Mutfağın girişine bıraktığım koliyi açmak için eğiliyorum. İçinden küçük müzik çaları çıkarıyorum. Bu sırada mutfaktaki meraklı bakışlar da üzerimde dolaşıyor. Eğildiğim yerden kalkıp mutfağa göz attığımda herkes bana bakmayı kesip, işine odaklanıyor.

Bunu nereye koymalıyız acaba? En uygun yeri ararken duvara monte edilmiş metal raflar gözüme çarpıyor. Rafta duran baharat kavanozlarını biraz iteleyerek yer açıyorum. Sonrada müzik çaları o boşluğa yerleştiriyorum. Fişe taktıktan sonrada çalışıyor mu diye kontrol ediyorum. Bu sırada yanıma birinin yaklaştığını fark ediyorum.

"Kerem... Şef... Ne yapıyorsun?" diye soruyor Zeynep merakla.

"Mutfağa müzik getirdim." diyorum sırıtarak.

"Görüyorum ama Bahar bana senin mutfakta müziğe karşı olduğunu söylemişti. İşleri aksattığını düşünüyormuşsun." diyor Zeynep kaşlarını çatarak. Elimle çatılan kaşlarını düzeltmek istiyorum çokbilmiş Zeynep Hanım.

"Başınızda ben varken kaytarmak ha! Orası biraz zor Zeynepcim." diyorum yeleğimin cebinden çıkardığım – ve ellerimle hazırladığım - CD'yi müzik setine takarken. Saniyeler içerisinde birkaç gündür durmadan dinlediğim şarkının melodisi mutfakta yayılmaya başlıyor ve duyan herkes şaşkınlıkla bana bakmaya başlıyor.

"Ne bakıyorsunuz öyle? Hadi işinizin başına!" diye bağırıyorum otoriter bir sesle.

Herkes işinin başına dönerken, Zeynep'te yanımdan ayrılmak için adım atıyor. Kolundan nazikçe tutarak gitmesine engel oluyorum. Önce kolunu tutan elime sonrada yüzüme sanki ağlayacakmış gibi bakıyor. Hemen elimi kolundan çekiyorum.

"Şey müziğin iyi olacağını düşündüm." diyorum ne diyemeyeceğimi bilemeyerek.

"Bu fikir nereden aklına geldi?" diye soruyor.

Senin yemek yaparken şarkı söylediğini fark ettiğim andan beri aklımdaydı. Sırf senin sesini daha fazla duyabilmek için, sırf sen kendini evinin mutfağındaki gibi rahat hisset diye yaptım diyemiyorum tabii.

"İsviçreli bilim adamlarının yaptığı araştırmaya göre mutfakta dinlenen müzik şeflerin çalışma performansını arttırıyormuş." diyorum ensemi kaşıyarak.

"Böyle bir araştırma gerçekten var mı?" diye sorarken gözlerini kısarak bakıyor. Yüzünde 'Bu dediğine hiç inanmadım.' der gibi bir ifade var.

"Var tabii! İsviçreli bilim adamlarından bahsediyoruz Zeynep. Onların her konuda bir araştırmaları vardır bilirsin." diyorum kendimden gayet emin bir şekilde. Hâlbuki tek ayaküstünde kaç takla attım kim bilir? Taklacı güvercinler beni görse kesin kıskanırlar.

Zeynep cevap vermek yerine başını aşağı yukarı sallamakla yetiniyor. Bugün biraz durgun geliyor gözüme. Az önceki ağlamaklı hali de biraz tuhaftı zaten.

"Sen iyi misin? Sanki canın bir şeye sıkkın gibi." diyorum Zeynep'e doğru eğilerek.

"Biraz kafam karışık olabilir." diyor gözlerini gözlerimden kaçırarak. Nesi olduğunu deli gibi merak ediyorum. Sarp denilen şerefsiz mi geri döndü yoksa? Zeynep'e soramayacağıma göre, Derya'ya bunu kesinlikle sormalıyım.

"İstersen bugün eve git." diyorum kolunu birkaç kez okşayarak.

"Gerek yok. Hem arkadaşımın arkadaşı çıktığın için beni diğer çalışanlarından kayırmana gerek yok." diyor omuzlarını dikleştirerek. Hayda ben öyle mi demek istedim şimdi!

"Böyle bir şey ima etmediğimi biliyorsun Zeynep." diyorum suratım asılırken.

"Biliyorum." diye mırıldanıyor belli belirsiz.

"Bak... Sen benim değer verdiğim insanlardan birisin. Derya ve Alp'in arkadaşı olup olmaman sana verdiğim değeri değiştirmez." diyorum gözlerinin içine bakarak. Açık açık itiraf edemesem bile yine de bu şekilde benim için değerli olduğunu dile getirebildiğime memnun oluyorum.

"Teşekkür ederim." diyor mahcup bir ifadeyle. "Artık işimin başına dönsem iyi olur."

"Nasıl istersen Zeynep." diyorum yarım ağızla gülümseyerek

"Müzik gerçekten iyi bir fikir olmuş. İsviçreli bilim adamları bu işi biliyor olmamalılar." diyor yanımdan ayrılmadan önce gülümseyerek. Müziğin işe yaramasıyla ben de ona gülümsüyorum.

Zeynep'in işinin başına gidişini izlerken "Biliyor olmalılar." diyorum. Kalbimse son sürat atıyor.

Bu İsviçreli bilim adamları, sen gülünce kalbimin neden daha hızlı attığını da araştırmak isterler mi acaba?

18.BÖLÜM - "Kader Çizgisi"

Dersten sonra yaptığımız yemekleri afiyetle yerken bir yandan da Mürşit Şef'in pratik sınavlarla ilgili uyarılarını dinliyorum.

"Biliyorum birçoğunuz bu sınavları bugüne kadar pek ciddiye almadı. Ancak staj döneminizden önceki son sınavlara biraz çaba göstermelisiniz. Staj yerlerinizi ona göre ayarlayacağız." diyor ciddi bir sesle hepimizi tek tek süzerken.

Sınıftakilerin yüzlerine baktığımda hemen hemen hepsi şefin söyledikleriyle tıkanmış gibi önlerindeki yemekleri bırakmış, kara kara düşünüyorlar. Serdar ve Tolga suratları asık bir şekilde kendi aralarında konuşmaya başlamışken, Seda önündeki yemek tabağını ittirip derin bir of çekiyor.

Yemeğimi yerken keyifle gülümsüyorum. Sınıfın ineği olduğumdan, sınavlar konusunda kafam son derece rahat. Bugüne kadar olanları nasıl geçtiysem diğerlerini de geçerim. Gerisini sınıf arkadaşlarım düşünsün.

"Sen neye gülüyorsun Zeynep?"

Mürşit Şef'in sorusuyla başımı yemeğimden kaldırıp bir anlık şaşkınlıkla bakakalıyorum. "Anlamadım şefim."

"Neye gülüyorsun onu soruyorum." diyor tezgâha kollarını dayarken. Bu soru sana hiç yakıştı mı şefim? Lisede ki "Neye gülüyorsun? Söyle hep birlikte gülelim." diyen hocalara benzedin resmen. Ne şeflik kaldı ne de karizma kaldı şu an.

"Önemli bir şey değil şefim."

"World's Food'ta işler nasıl gidiyor?" diye soruyor bu seferde.

Selin beni küçümseyen imalı bir sırıtışla "Sakarlığıyla herkesi bezdirmiştir." diye lafa dalıyor. Okula başladığımdan beri yıldızımızın bir türlü barışmadığı kıza ters ters bakıyorum.

"Her şey yolunda şefim. Ayın elemanı bile seçildim." diyorum gururla ve ardından kibirli bakışlarımla Selin'in yüzünde solan sırıtışı izliyorum.

"Yüzümü kara çıkarmayacağını biliyordum." diyor Mürşit Şef hafifçe tebessüm ederek ama ardından hemen ciddileşiyor. "Orada çalıştığın kadar burada da çalışman lazım Zeynep. Sınavlardan düşük bir not alırsan senin orada çalıştığını umursamam, staj için başka bir yere acımadan veririm."

Söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu bildiğimden az önce yediğim yemekler geri çıkmak için tırmanışa geçip boğazımda sıralanıyor. World's Food'taki işimden ayrılmak demek hem alıştığım iş ortamından olmak demek hem de Kerem'den ayrı kalmak demek. Kerem'e karşı olan hislerim ne kadar karmaşık olsa da bu duygudan ne kadar emin olamasam da bildiğim tek şey var; onun yanında olmak istiyorum. Hiçbir şey konuşmadan, hiçbir zorunluluğa tabii olmadan sadece yanında olmak ve o mutfakta onunla çalışmak.

Boğazıma dizilen yemeklerin müsaade ettiği kadarıyla "Merak etmeyin şefim." diyebiliyorum sadece. Mürşit Şef sınıftaki diğer öğrencilerle konuşmasına devam ederken benim kafamda tek bir şey var; ne yapıp ne edip bu sınavları geçmeliyim.

Ders bitiminden sonra otobüs durağına doğru dalgın dalgın yürüyorum. Oldukça kalabalık olan durağın köşesinde otobüsü beklemeye başlıyorum. Aldığım nefesler soğuk hava yüzünden buharlar halinde yağmurlu havaya karışıyor. Durakta bekleyişimin onuncu dakikasından sonra art arda gelen otobüslerin numaralarını görmek için kalabalığın arasında bir ileri bir geri ilerleyip duruyorum ama benim otobüsüm bunlardan birisi değil.

Kabanımın kolunu çekiştirip saati kontrol ediyorum. Otobüs biraz daha gelmezse işe geç kalacağım. Durakta sabırsızca beklemeye devam ediyorum. Soğuk içime işlerken benimle birlikte otobüs bekleyen insanların siluetleri sürekli değişiyor. Durağa demirbaş olarak yazılmama ramak kalmışken otobüsüm kulak tırmalayan bir fren sesiyle tıslayarak geliyor. "Sonunda!" diye geçiriyorum içimden.

Durağa yanaşan otobüse binince mahşer yeri gibi kalabalık ve havasız olan koridorda

kendime tutunacak bir yer arıyorum. Şoförün "Arkaya ilerleyelim!" ikazlarıyla safları sıklaştıran cemaat üyeleri gibi iyice birbirimize sokuluyoruz.

Otobüsün ortalarına doğru ilerlerken ani bir fren yüzünden tanımadığım genç bir kadınla omuz omuza geliyorum. Otobüsteki sarsıntı yüzünden birkaç kez daha çarpışıyoruz. İster istemez bana doğru dönüp bakıyor. Durumu anlayınca hafifçe tebessüm edip yanındaki adama tekrar dönüyor ve yüzünü göremediğim adamla konuşmasına devam ediyor.

Bir durak sonra boşalan koltuğa az önce omuz omuza geldiğim genç kadın oturuyor. Kadın, konuştuğu adamın kucağındaki iki üç yaşlarındaki küçük çocuğu almak için kollarını uzatıyor. Adam çocuğu bıraktıktan sonra doğruluyor ve o an yüzünü görüyorum. Elimle ağzımı kapatarak öylece donup kalıyorum. Sanki felç olmuşum gibi hiçbir tepki veremiyorum. Gördüğüme inanamayarak gözlerimi kırpmadan bakıyorum. Tutunmak için elini benim tarafımdaki tutamaçlara uzatınca o da beni fark ediyor, bense altın bir alyans takılı sol elini.

Demek evlenmişti... Koltukta oturan karısı olmalıydı ve kucağındaki de çocuğu. Oldukça havasız olan otobüste gördüklerimden sonra nefes almak daha da zorlaşıyor. Elimi ağzımdan çekip hızla giden otobüste devrilmemek için önümdeki koltuğun kenarına sıkıca tutunuyorum.

Gözlerime birkaç saniye baktıktan sonra panikle koltukta oturan genç kadına bakıyor. Bu beklenmedik karşılaşma yüzünden onun yüzü de en az benimki kadar allak bullak durumda. Biz yaşadığımız anın duygu karmaşasıyla boğuşurken sanki ortamdaki gerginliği hissetmiş gibi kadının kucağındaki küçük çocuk huysuzlanmaya başlıyor. Kadın onu oyalamak için kucağında hoplatırken çocuk daha da huysuzlanıyor. Minik ellerini uzatıp 'baba' diye ağlamaya başlayınca benimde boğazıma düğümler atılıyor sanki.

Küçük çocuğu kucağına alıp sarı saçlarına şefkatli birkaç öpücük konduruyor. Sol omzuna başını dayayan çocuk babasının kollarında olmanın mutluluğuyla gülümsüyor. Babasının gözlerinin aynısı olan mavi gözleriyle bana boncuk boncuk bakmaya başlıyor. Normal zamanda olsa dayanamayıp seveceğim bu sevimli çocuğa elimi bile süremiyorum.

Koltukta oturan kadın bir şeyler söyleyince gergin bir şekilde kadının yanağını okşuyor, kadınsa içten bir şekilde gülümsüyor. Gördüğüm mutlu aile tablosu ile bir kez daha yutkunuyorum.

Çocuğun sarı başının üzerinden bana bakıyor. Öyle tedirgin ki karısının bir şeyler

anlayacağından korkmuş olmalı. Gözlerinde özür diler gibi, yalvarır gibi bir ifade var. Otobüste gidebileceğim başka bir yer arıyorum. Ne yazık ki tıklım tıklım olan otobüste durabileceğim tek yer onun yanı oluyor. Kucağındaki çocuğun başını sağ omzuna geçirerek aramızdaki engeli kaldırıyor. Karısına göz attıktan sonra fısıltıdan daha kısık bir sesle konuşuyor.

"Beni affet! Seni beklemediğim için beni affet."

Söyledikleriyle gözlerime hücum eden yaşları akmaması için zor tutuyorum. Karısına bakıyorum. Hiçbir şeyden habersiz dışarısını izliyor. Karısına baktığımı anlayınca tekrar fısıldıyor.

"Ona bir şey belli etme lütfen! Senin hakkında hiçbir şey bilmiyor." diyor panik içinde.

Yüzünde acıklı bir ifadeyle beni süzerken, kucağındaki çocuğuna ve karısına tekrardan bakıyorum. Yıllar önceki planlarımıza göre benim olmam gereken yerde duran kadına bakarken içimde bir şeylerin ezildiğini hissediyorum. Yıllardır içimde ölmemek için direnen o küçük umut parçası ezilerek parçalara ayrılıyor. Bu parçaları hiç ummadığım bir zamanda, hiç ummadığım bir yerde atıyorum içimden. Geriye bir tek hızla büyüyen bir güvensizlik kalıyor. Salgın bir hastalık gibi tüm hücrelerim bu duyguyla dolarken ağlamamak için yanağımın içini ısırıyorum.

"Seni beklemiştim." diyorum kelimeler ağzımdan zar zor çıkarken.

"Sana yaşattıklarım için beni affet. Biliyorum adi adamın tekiyim ben ama aşık oldum Zeynep. Karıma aşık oldum. Sana geri dönemedim." diye bir kez daha fısıldıyor.

Duyduklarıma daha fazla dayanamıyorum. Başımı diğer yana çevirerek ondan uzaklaşmak için bir çıkar yol arıyorum. Bu sırada durağa yanaşıp duran otobüsten, insanları ittirerek kendimi can havliyle dışarı doğru atıyorum. Otobüs tekrardan yavaş yavaş hareket etmeye başladığında gördüğüm son şey, kucağındaki çocuğuyla perişan bir halde bana bakan bir çift göz oluyor. Otobüs uzaklaşmaya başlayınca zar zor tuttuğum gözyaşlarım sicim gibi akmaya başlıyor.

Yıllar sonra karşılaşmamız böyle mi olacaktı Sarp?

****

Yolun geri kalanını ağlayarak içimdekileri saça saça yürüyorum. Duygularım o kadar

yoğun ki bu halde yürüyebildiğime şaşıyorum. Restoranın arka bahçesine girdiğimde görünürlerde kimseler yok. Rahat bir nefes alıyorum çünkü kimsenin beni böylesine dağılmış bir halde görmesini istemiyorum.

Zaten yeterince geç kaldım, bir beş dakika daha gecikebilirim diyerek çardağa geçip oturuyorum. Kendimi toparlamaya çalışırken yavaş yavaş ağrımaya başlayan başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovalıyorum. Olanları kafamdan atmaya hem aklımı hem de kalbimi rahatlatmaya çalışıyorum ama ne yazık ki başarılı olamıyorum.

Onu gördüysem ne olmuştu ki? Alt tarafı evlenmiş ve çocuk yapmıştı. Yıllardır ben onu arayıp geri dönmesini beklerken, o mutlu mesut bir hayat sürüyordu. İçimdeki sevme duygusunu yıllarca tekeline aldığı yetmezmiş gibi üstüne üstlük güven duygu mu da köreltmişti. Herkesin başına gelebilirdi böyle şeyler. Ne vardı ki bunda, değil mi?

Keşke her şeyi olgunlukla karşılayabildiğimi söyleyebilsem. Ancak tüm bunları yaşamamış gibi 'olsun ne var bunda?' deyip geçiştiremiyorum işte. Boşa geçen yıllara, benden eksilen duygulara ve yitirilen hayallere ağlamaya devam ediyorum. Ağladıkça kendime kızgınlığım artıyor. Anca böyle ağlarsın Zeynep! Bunca yıl beklediğin adamı gördün Zeynep! Aptalsın Zeynep!

"Zeynep neyin var? Ne oldu sana böyle?" diyor panikle konuşan bir erkek sesi. Başımı ellerimin arasından çektiğimde Kerem'i karşımda görüyorum. Beni bu halde görmesi istediğim en son şey. Hızla gözyaşlarımı silip, toparlanıyorum.

"Bir şey yok... Bir şey yok..." diye tekrarlıyorum ağlamaktan boğuklaşan sesimle.

"Nasıl bir şey yok? Ağlamaktan gözlerin kıpkırmızı olmuş. Kötü bir şey mi oldu?" diyor gelip yanıma oturduğunda.

Kötü bir şey miydi olanlar? Belki bakıldığında kötüydü ama bugün olanlarla bir defteri kapatıyorum. Sarp'ı hayatımdan sonsuzluğa uğurlarken sadece bana verdiği zararlara ağlıyorum aslında.

"Kötü bir gün ama iyi olacağım." diyorum gözümden inatla akmaya çalışan yaşları silerken. Kerem çekingen bir tavırla elini sırtımda gezdirerek beni sakinleştirmeye çalışıyor. Bir yukarı bir aşağı gezinen eliyle ağlamaktan yanan gözlerimi kapatıyorum.

Güven veren şefkatli bir sesle "Eğer anlatmak istersen dinlerim." diye fısıldıyor usulca. Konuşamayacağım için başımı 'hayır' anlamında sallıyorum.

"Şey... Sarılmamı ister misin? Bak böyle anlarda birine sarılmak iyi gelir?"

Açtığı iri kollarının arasına hiç düşünmeden giriyorum. Başımı omzuna dayadığım da

kollarıyla beni sarmalıyor. Az önce yaptığı gibi sırtımı sıvazlamaya devam ediyor. Uzunca bir süre hiç konuşmadan omzunda yatıyorum. Yemek kokusuna karışmış kendi kokusu, içimde geçmişe dair ne varsa silip atmak istermişçesine her nefes alışımda içime doluyor. Güvenmekte tereddüt ettiğim adamın kollarında acımı dindirmeye, huzur bulmaya çalışıyorum.

Kasvetli sessizlik git gide uzarken "Daha iyisin ya?" diye soruyor başını bana doğru eğip yüzüme bakarak.

'"Evet, daha iyiyim." diyorum omzundan doğrulurken. Omzunun gözyaşlarımla ıslandığını görünce elimle silmeye çalışıyorum. "Seni biraz ıslatmışım."

"Önemli değil." diyor omzundaki ıslaklığa bakarken. Sonra endişeli ve ilgili bir sesle soruyor. "Neler olduğunu anlatacak mısın?"

Yağmur yüzünden ıslanan saçlarımla oynamaya başlayıp gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Anlatacağımı sanmıyorum Kerem."

Sesindeki kırgınlığı çaresizce gizlemeye çalışarak soruyor. "Bana güvenmiyor musun yoksa?"

Başımı kaldırıp bir şey demeden yüzüne bakıyorum. Bugün ikinci kez bu acıklı ifadeyi görüyorum. Birincisi otobüste Sarp'ın yüzünde, ikicisi ise şu anda Kerem'in yüzünde. Konuşmaya başlarken konuşanın dilim değil, kalbim olduğunu biliyorum ama yine de söylemeden duramıyorum.

"Güven denilen şeyle aram pek iyi değil. Öylece ellerine verebileceğim bir duygu olsa keşke ama henüz seni doğru düzgün tanımıyorum bile."

Kerem'in yüzü söylediklerimle asılırken ona güvenmediğim için suçluymuşum gibi kendimi kötü hissediyorum. Bu durum zaten dağılmış olan kalbimi daha da un ufak ediyor.

Bir anda değişen ruh haliyle bana göz kırparken "O zaman sizin güveninizi kazanırız Zeynep Hanım." diyor. Buruk bir gülüşle bakıyorum onun bu haline. Az önce yattığım omzuna uzanıp hafifçe sıkarken "Sabırsızlıkla bekliyorum." diye mırıldanıyorum.

"İçeri geçelim mi artık? Burası biraz soğukta."

"Geçelim."

Kerem mutfağa girerken ben de üzerimi değiştirmeye geçiyorum. Yağmurdan ıslanan kıyafetlerimi çıkarıp tahta bankın üzerine seriyorum. Üniformamı giyip mutfağa

giriyorum. Sıcak yemek buharı ve mutfağa yayılan müzik sesi beni karşılıyor. Kimseyle göz teması kurmadan direkt Kemal Şef'in yanına gidiyorum. Kızaran gözlerime bakıyor ama bir şey söylemiyor. Onun meraktan arınmış halden anlayan tavırları beni de rahatlatıyor.

"Şuradaki makarna hamurlarını makineden geçirir misin?" diyor sakin sesiyle. Başımla onaylıyorum ve toplar halinde duran hamurları merdaneyle açıp, makineden geçiriyorum. Dilimlere ayrılan hamurları da bir kenara topluyorum. Hamurlarla uğraşmak beni baya bir sakinleştiriyor.

"Zeynep bana yardıma gelsene yetişemiyorum." diyor yüzü kan ter içerisinde olan Bahar. Elime aldığım bir peçeteyle yüzündeki teri siliyorum.

"Ne için yardım lazım?" diyorum kaşlarımı çatarak.

"Mehmet Şef sıkıştırdı beni. Neredeyse bir haftaya yetecek kadar soğan doğrama işim var. Lütfen yardım et." diyor koluma yapışarak. Soğanı duyar duymaz gözlerimi deviriyorum. Her şeyi yap ama bunu yapma Bahar.

"Kusura bakma soğanlar konusunda yardımcı olamam. Diğer kızlardan yardım iste." diyorum omuz silkerek.

"Bari ben yemek yiyene kadar yerime bakıver." diyor acıklı bir ifadeyle

"Tamam, hadi git ye yemeğini ama çabuk ol."

"Hemen geleceğim. Bir tanesin Zeynep." diyor ve anında mutfaktan tüyüyor.

Bense onun bıraktığı işe devam etmek için ada tezgâha geçiyorum. Başımda gevşeyen bandanamı sıkıp, önümdeki soğan yığınına suratımı buruşturarak bakıyorum. Rastgele bir tanesini elime alıp soymaya başlıyorum. Bir tane, iki tane, üç tane derken baya baya bir soğan doğruyorum. Bahar ise ortalarda yok. Gözlerim bugün ağlamaktan fazla mesai yapacağa benziyor. Bulanıklaşan gözlerimle işime devam ediyorum.

Küçük bir yığın oluşturacak kadar soğanı doğramışken müzik çalarda yeni bir şarkının ezgileri yükseliyor. Göksel'in söylediği şarkının sözleri kalbimi sızlatıyor. Soğanın göz yaşartıcısı etkisiyle akan gözyaşlarıma bir anda duygularımda karışıyor. Yaşlar yanaklarımdan süzülürken kimse benimle ilgilenmiyor. Herkes soğan yüzünden ağladığımı düşünürken ilk defa soğana minnet duyuyorum.

Şarkının nakaratı ile hıçkırmamak için kendimi zor tutuyorum. Elime aldığım bir peçeteyle gözlerimi iyice siliyorum. Sonra yine işime dönüyorum. Göksel şarkının ikinci bölümüne başladığında az önce kuruladığım gözlerim aynı hızla doluyor. Sol elime

aldığım bütün soğanı avucumun içindeyken kesmeye başlıyorum. Göksel'de şarkısıyla benim içimi kesmeye devam ediyor.

Etimde hissettiğim yanmayla "Ahhhh!" diye bağırıyorum can havliyle. Sol elimdeki soğan kırmızıya boyanırken bu sefer fiziksel bir acı hissetmeye başlıyorum. Elime baktığımda avucumun içini boydan boya derin bir şekilde kestiğimi görüyorum. Kanlar avucumdan tezgâha süzülürken sinirlerim iyice boşalıyor ve hıçkırarak ağlamaya başlıyorum.

Kerem sesindeki dehşetle "Ah be Zeynep! Ah be Zeynep!" diye söylenerek yanıma geliyor. Tezgâhın üzerinden aldığı peçeteleri avucuma bastırıyor. Canımın acısıyla elimi çekiyorum.

"Bırak da sana yardım edeyim. Güvenini kazanmam için küçük bir adım olarak düşün." diyor elimi bırakmayarak. Söyledikleri kulaklarımda uğuldarken bulanık gözlerimle ona bakıyorum. Başındaki bandanayı çıkarıp peçetelerin üzerinden dolayıp sıkı bir düğüm atıyor.

"Hadi gidiyoruz."

"Nereye?" diyorum burnumu çekerken.

"Nereye olacak hastaneye." diyor beni çıkışa doğru götürürken.

****

Restorana en yakın hastanenin müşahede odasında doktorun gelmesini bekliyoruz. Kerem'de başımda dikilmiş her an bir histeri krizine daha gireceğim korkusuyla beni izliyor.

"Bakma öyle ağlamayacağım." diyorum gülümseyerek.

"Çardaktan sonra da ağlamayacağını düşünmüştüm ama bak şu an neredeyiz." diyor duvara yaslanırken.

Siyah bandanayla sarılı olan elimi sallarken "Soğanlar ve sakarlığım." diyorum. Bu hareketle canım acısa da belli etmemek için gülümsemeye devam ediyorum.

"Nedense bu dediğin bana hiç inandırıcı gelmiyor Zeynep." diyor kaşlarını çatarak. "En iyisi ben gidip doktora bakayım, kimsenin geleceği yok gibi."

Odadan çıktıktan sonra bandana da ki düğümü açıp yaralı elime bakıyorum. Kanaması neredeyse durmuş durumda olan uzunca bir yarık bana acıyla 'merhaba' diyor. Parmaklarımı oynattığımda gerilen kesik yüzünden keskin bir acı hissediyorum. Kendime zarar verdiğime inanamıyormuşum gibi başımı hafif hafif iki yana sallıyorum. Bu sırada Kerem yanında orta yaşlı bir doktor ve hemşireyle odaya geri geliyor.

Doktor hemen elime bakıyor. Kesiği incelerken "Nasıl oldu?" diye soruyor tek düze bir ses tonuyla.

"Mutfak kazası." diye cevap veriyorum.

Elimle çok fazla ilgilenmeden "Dikiş atılması lazım." diyor ve hemşireyle birlikte odadan çıkıyor. Doktor ve hemşire çıktıktan sonra Kerem yanıma gelip elime bakıyor.

"Kerem dikiş falan attıramam ben. İki hafta sonra sınavlarım var. Elim bana lazım. İlaç versinler de gidelim." diyorum oturduğum sedyeden kalkarken. Kerem ellerini omuzlarıma bastırıp beni sedyeye geri oturtturuyor.

Elleri hala omuzlarımdan bastırırken "Hiçbir yere gitmiyoruz Zeynep. Elinin halini görmüyorsun galiba. İlaçla kapanacak bir yara mı bu?" diyor.

"Sınavlar diyorum. Çok önemli diyorum. Derslerden geri kalacağım diyorum." diye çıkışıyorum Kerem'e.

"Sağlığın daha önemli." diyor ciddi bir ifadeyle. Derin bir nefes alıp veriyorum.

"Eğer sınavdan kötü alırsam staj için başka yere gönderileceğim." diyorum pes edip asıl korkumu itiraf ederken. Kerem'in kaşları önce bir çatılıyor. Sonra yüzüme birkaç saniye anlamayan gözlerle bakıyor. En sonunda da çapkın çapkın gülmeye başlıyor.

"Merak etme seni sınavlara ben hazırlayacağım." diyor omuzlarımdaki ellerini hafifçe sıkarak.

Elinde dikiş atılacak aletlerle gelen hemşire yüzünden önümden çekilmek zorunda kalıyor. Yanıma gelip oturuyor. Bense metal tepsi içerisindeki iğneleri görünce oradan koşarak uzaklaşmak istiyorum. Yerimden kalkmak için bir hamle bile yapıyorum ama Kerem'in eli kolumu tam zamanında yakalayıp, beni sedyeye geri oturtturuyor.

"Ben çalıştıracağım seni diyorum ama hala kaçma peşindesin." diyor gücenmiş bir sesle.

"Bu sefer ki sınavdan değil. Bu sefer ki korkudan." diyorum yutkunarak. Hemşire gözümün önünde iğneleri ayarlayıp bana doğru hamle yapıyor. "Eve mi gitsek acaba?

Derya benimle ilgilenir."

"Ben yanındayım Zeynep, korkma." diyor Kerem sağ elimi avucunun içine alarak. Bu bana, ona pansuman yaptığım geceyi hatırlatıyor. Ona bakıp gülümserken hemşire elime ilk olarak uyuşturucu bir iğne yapıyor.

"Elin uyuştuğuna göre dikişe başlıyorum." diyor ve ardından on dört dikişlik işkenceyi tek tek yapmaya başlıyor. Tabii ben de yakınmaya başlıyorum.

İğnenin etimden geçtiği her saniye "Bu iğnenin uyuşturması gerekmiyor muydu? Benim canım çok acıyor." diye yakınıyorum. Hemşire artık söylenmemden bıktığı için hiçbir şey demeden işini yapmaya devam ediyor.

Kerem sağ elimi biraz daha sıkarken "Az kaldı güzelim." diyor. Başımı kaldırıp ona baktığımda bakışlarındaki yoğunlukla soluğum kesiliyor. Acıyla kasılan yüzü ise kesilen soluğumun içinden sıcacık akıp geçiyor.

"Bir daha elime bıçak falan almayacağım." diye homurdanıyorum. Kerem söylediklerime alayla karışık gülmeye başlıyor.

"Şef adayı olarak pek doğru bir karar olmadı sanki. Yoksa şeflikten vaz mı geçiyorsun? Hem de ben sana henüz hiç ders çalıştıramamışken."

"Olmadı değil mi?" diyorum elimi deşen hemşireyi bir an için unutarak.

"Olmadı." diyor başını iki yana sallarken. "Bıçakları değil de soğanları bıraktıracağım ben sana. Tabii bir de sen üzgünken eline bıçak vermemem gerekecek."

"Bu daha mantıklıymış." diyorum gözlerine bakarak.

Güvenimi kazanmak için çabalayacağını söylemişti ama ataklara bu kadar çabuk başlayacağını tahmin etmiyordum. Tüm olanlardan sonra keyfimi yerine getiren güzel bir ayrıntı oluyor.

"Geçmiş olsun." diyor hemşire dikişi tamamladıktan sonra ve bana elimin bakımıyla ilgili kısa bir bilgi vermeye kalkıyor. Kadını susturuyorum. Ardından elimi sargı beziyle sarmaya kalkıyor ama benim yarayı inceleme merakımdan dolayı ona da engel oluyorum.

"Ev arkadaşım hemşire. O gerekli şeyleri bana anlatır. Bir de sargıyı ben yaparım dikişlere bir bakmak istiyorum" diyorum kadına. Artık dikişin neyine bakacaksam? Sanki kendime elbise alıyorum da dikişleri sağlam mı diye kontrol edeceğim.

"Eh sen bilirsin kızım. Tekrardan geçmiş olsun." diyor ve eldivenlerini çıkarıp çöp kovasına atıyor. Odadan çıkmadan önce Kerem'e dönüp doktorun yazdığı reçeteyi uzatıyor. "Oğlum Allah sana da sabır versin." diyor başıyla beni işaret ederken.

"Amin efendim amin." diyor Kerem başını ileri geri sallarken. Yüzüne ters bir ifadeyle baktığımda gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyor. Hemşire odadan çıktıktan sonra gelip yanıma oturuyor.

"Hadi neye bakacaksan bak da saralım elini mikrop kapmadan."

"Tamam." diyorum ve sol elimi kaldırıp incelemeye başlıyorum.

İşaret ve orta parmağımın arasından başlayıp aşağıya doğru uzanan dikişlere dikkatle bakıyorum. Bu dikişler sayesinde kader çizgim resmen değişmiş durumda. Şu an el falıma baktırsam neler çıkacağını merak ediyorum. Elime bakıp gülmeye başlayınca Kerem yanımda gergince kıpırdanıyor.

"Ağlamayacaksın yine, değil mi?"

"Yok ağlamayacağım."

"Eline bakıp gülmeye başlayınca bir histeri krizi daha geliyor sandım." diyor eliyle alnını kaşırken.

"Aaa yok. Gayet iyiyim şu an. Sadece elimin haline güldüm. Resmen kader çizgim yeniden çizildi, şuna baksana." diyorum elimi Kerem'e uzatırken. Canımı yakmaktan korkuyormuş gibi hafifçe tutup bakıyor.

"Belki bugünden sonra kaderin değişecektir." diyor bana çapkın bir gülüş göndererek.

Gülüşüyle erimiş tereyağına dönerken kendimi toparlamak için "Sargıyı yapıp gidelim mi artık?" diyorum.

****

Kolumdaki saati kontrol ediyorum. Zeynep işe geç kaldı. Acaba bir şey mi oldu? Hasta falan mı? Aramak için telefonu elime alıyorum ama sonra bahçeye çıkıp biraz daha beklemeye karar veriyorum.

"Ben biraz bahçedeyim. Çorbaları karıştırın. Fırındaki somonları da kontrol edin." diye

uyarıp bahçeye çıkıyorum.

Çardakta başı elleri arasında oturan Zeynep'i görünce hızla çardağa giriyorum. Geldiğimi fark etmiyor bile. Dikkatli bakınca ağladığını görüyorum. Ne oldu? Neyi var? Biri bir şey mi dedi? Bir şey mi yaptı? Panik dalgası beni ele geçirirken konuşmayı akıl ediyorum.

"Zeynep neyin var? Ne oldu sana böyle?"

Başını kaldırıp ıslak gözleriyle bana bakıyor. Perişan görünüyor. Gözlerini kurulayıp sırtını dikleştiriyor.

"Bir şey yok... Bir şey yok..." diyor ağlamaklı sesiyle. Nasıl bir şey yok be güzelim? Bu halin ne o zaman?

Yanına otururken "Nasıl bir şey yok? Ağlamaktan gözlerin kıpkırmızı olmuş. Kötü bir şey mi oldu?" diye soruyorum.

"Kötü bir gün ama iyi olacağım." diyor gözyaşları tekrar hücuma geçerken. Eliyle yaşları bir kez daha siliyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Elimi çekinerek sırtına götürüp yavaşça sıvazlıyorum.

"Eğer anlatmak istersen dinlerim." diyorum ama başını sallayarak beni reddediyor.

"Şey... Sarılmamı ister misin? Bak böyle anlarda birine sarılmak iyi gelir?" diyorum kollarımı iki yana açıp yüzüne bakarken.

İtiraz etmeden kollarımın arasına girip, ince kollarını belime dayıyor ve başını sol omzuma yaslıyor. Zeynep'e ilk kez sarılmış olmanın verdiği mutluluğun yanında onun bu perişan haliyle de içim parçalanıyor. Kollarımı narin bedeninin etrafına dolayıp tekrardan sırtını sıvazlamaya, onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Konuşmadan uzunca bir süre oturuyoruz. Geçen dakikalar boyunca içim içimi yiyor. Onu bu hale getiren şeyin ne ya da kim olduğunu öğrenmek için büyük bir istekle yanıyorum.

"Daha iyisin ya?" diye soruyorum dayanamayıp yüzüne bakarken.

"Evet, daha iyiyim." diyor doğrulurken. Sonrada omzumu eliyle silmeye çalışıyor. "Seni biraz ıslatmışım."

"Önemli değil." diyorum omzuma göz ucuyla bakarken. Şu an ıslanan üniformam umurumda bile değil. Tek merak ettiğim şey sana ne olduğu Zeynep. "Neler olduğunu anlatacak mısın?"

Cevap vermeden önce beni deli edecek bir yavaşlıkta saçlarıyla oynamaya başlıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. "Anlatacağımı sanmıyorum Kerem."

"Bana güvenmiyor musun yoksa?" diye soruyorum. Sesim kırgın çıkıyor. Anlatmadığı için gerçekten de kırılıyorum. Yüzüme uzun uzun bakıyor. Sanki dile getirmese de içinden anlatıyor her şeyi.

"Güven denilen şeyle aram pek iyi değil. Öylece ellerine verebileceğim bir duygu olsa keşke ama henüz seni doğru düzgün tanımıyorum bile." diyor yüzüme bakarken. Söylediği şey kulağıma ne kadar doğru gelse de yüzümün asılmasına engel olamıyorum. Mahcup bir ifadeyle bana bakmaya devam ederken dayanamayıp ifademi değiştiriyorum.

"O zaman sizin güveninizi kazanırız Zeynep Hanım." diyorum ona göz kırparken. Buruk bir gülüşle bakıyor yüzüme. Öyle sarsılmış görünüyor ki her ne yaşadıysa onu derinden etkilediği çok belli.

"Sabırsızlıkla bekliyorum." diyor az önce yattığı omzuma uzanıp hafifçe sıkarken.

Gözüm, soğuktan ve ağlamaktan kızaran burnuna takılınca "İçeri geçelim mi artık? Burası biraz soğuk da." diyorum.

"Geçelim."

Zeynep üzerini değiştirmeye gittiğinde ben de kendimi mutfağa atıp, yemek telaşına kapılıp gidiyorum. Ta ki Zeynep'in acı bir şekilde bağırdığını ve ardından ağlamaya başladığını duyana kadar. Birkaç adımda yanına vardığımda elinden akan kanı görüyorum.

"Ah be Zeynep! Ah be Zeynep!" diyorum gördüğüm manzaraya içim giderken. Elime aldığım peçeteleri kesilen yere bastırıyorum ama kanamayı durdurmaya yetmiyor. Biraz daha bastırınca elini çekmeye çalışıyor.

"Bırak da sana yardım edeyim. Güvenini kazanmam için küçük bir adım olarak düşün." diyorum elini bırakmayarak. Ağlamaya devam ediyor ama bu sefer elini çekmiyor. Başımdaki bandanayı çıkarıp, peçetelerin üzerinden dolayıp sıkı bir düğüm atıyorum.

"Hadi gidiyoruz."

"Nereye?" diyor burnunu çekip, buğulu gözleriyle bana bakarken.

"Nereye olacak hastaneye." diyorum onu kolundan tutup çıkışa doğru götürürken.

Yol boyunca neredeyse hiç konuşmuyoruz. Yanımda sessiz sessiz ağlamaya devam ediyor. Ara sıra da sesli bir şekilde içini çekiyor. Bu histeri nöbetinin sebebinin elini kesmesiyle ilgisi olmadığını adım gibi biliyorum. Bilmediğim tek şey işe gelmeden önce ne yaşamış olduğu.

En yakın hastaneye girdiğimizde bizi müşahede odasına alıyorlar. Zeynep sedyede otururken ben de tekrardan ağlayıp ağlamayacağından emin olamayarak bakıyorum.

"Bakma öyle ağlamayacağım." diyor gülümseyerek.

"Çardaktan sonrada ağlamayacağını düşünmüştüm ama bak şu an neredeyiz." diyorum duvara sırtımı yaslarken.

"Soğanlar ve sakarlığım." diyor bandanamla sarılı olan elini sallarken. Yaptığı hareketle canı acıyacak diye endişeleniyorum

"Nedense bu dediğin bana hiç inandırıcı gelmiyor Zeynep." diyorum kaşlarımı çatarak. Onu bu halde görmeye daha fazla dayanamayınca odadan çıkıp, biraz hava almak istiyorum. "En iyisi ben gidip doktora bakayım, kimsenin geleceği yok gibi."

Hastane koridorunda birkaç kez volta atıp rahatladıktan sonra doktoru buluyorum. Peşimde bir doktor ve bir hemşireyle Zeynep'in yanına dönüyorum. Doktor Zeynep'in yanına gidiyor hemen.

"Nasıl oldu?" diye soruyor kesiği incelerken.

Zeynep "Mutfak kazası." diye cevap veriyor.

"Dikiş atılması lazım." diyor doktor. Hemşireyle birlikte odadan çıktıklarında Zeynep'in yanına gidip elime bakıyorum. Oldukça kötü görünüyor. Kim bilir nasıl yanıyordur canı.

"Kerem dikiş falan attıramam ben. İki hafta sonra sınavlarım var elim bana lazım. İlaç versinler de gidelim." diyor oturduğu sedyeden kalkarken. Hastamız firar etmeye kalkıyor demek. Ellerimi omuzlarına bastırıp Zeynep'i sedyeye geri oturtturuyorum.

"Hiçbir yere gitmiyoruz Zeynep. Elinin halini görmüyorsun galiba. İlaçla kapanacak bir yara mı bu?" diyorum ellerimi omuzlarından çekmeden.

"Sınavlar diyorum. Çok önemli diyorum. Derslerden geri kalacağım diyorum." diye hararetle konuşuyor.

Dikişten kaçmak için uydurduğu bahanelere kulak asmayarak "Sağlığın daha önemli." diyorum ciddi bir ifadeyle.

Pes eder gibi derin bir nefes alıyor ve suratını mutsuzlukla asarken "Eğer sınavdan kötü alırsam staj için başka bir yere gönderileceğim." diyor.

Söylediği şeyi sizde duydunuz mu? Suratı mı asıldı onun? Başka bir yere gideceği için mi bütün endişesi? Aklımdan geçenlerle yüzüm şekilden şekile giriyor ama en sonunda Zeynep'in yanımdan ayrılmamak istediğini anlamamla çapkın çapkın gülmeye başlıyorum.

"Merak etme seni sınavlara ben hazırlayacağım." diyorum omuzlarındaki ellerimi hafifçe sıkarak.

Dikiş atmak için yanımıza gelen hemşire olmasa belki birkaç güzel söz daha söyleyebilirdim ama yanına geçip oturmakla yetiniyorum. Bu sırada Zeynep kaçmak için bir hamle yapıyor ama kolunu tam zamanında yakalayıp, sedyeye geri oturtturuyorum.

"Ben çalıştıracağım seni diyorum ama hala kaçma peşindesin." diyorum gücenmiş bir sesle.

"Bu sefer ki sınavdan değil. Bu sefer ki korkudan." diyor yutkunarak. Hemşireye baktıktan sonra kulağıma doğru eğiliyor. "Eve mi gitsek acaba? Derya benimle ilgilenir."

"Ben yanındayım Zeynep, korkma." diyorum sağlam elini avucumun içine alarak. Zeynep bana gülümserken hemşire eline iğne yapıyor. Yüzü bir an için acıyla buruşup kısa sürede normale dönüyor ama bu yarım saatlik zorlu sürecimizin sadece başlangıcı oluyor.

"Elin uyuştuğuna göre dikişe başlıyorum." diyor hemşire ve ardından da ilk dikişe başlıyor. İğne etine ilk değdiği andan itibaren Zeynep'te yakınmaya başlıyor. "Canım çok acıyor." dedikçe iğneler bana saplanıyor sanki.

"Az kaldı güzelim." diyorum sağ elini biraz daha sıkarken.

"Bir daha elime bıçak falan almayacağım." diye homurdanıyor. Cümlesinde ki ironiye gülüyorum.

"Şef adayı olarak pek doğru bir karar olmadı sanki. Yoksa şeflikten vaz mı geçiyorsun? Hem de ben sana henüz hiç ders çalıştıramamışken."

"Olmadı değil mi?" diyor dudaklarını bükerek.

"Olmadı." diyorum başımı iki yana sallarken. "Bıçakları değil de soğanları

bıraktıracağım ben sana. Tabii bir de sen üzgünken eline bıçak vermemem gerekecek."

"Bu daha mantıklıymış." diyor bana hak vererek. Yüzüme bana inandığını belli eden bir gülümsemeyle bakıyor. Doğru yolda olduğumu anlayınca içim rahatlıyor. Artık böyle böyle kazanmaya çalışacağım güvenini.

"Geçmiş olsun." diyor hemşire dikişi tamamladıktan sonra. Elinin bakımıyla ilgili bir şeyler anlatmaya başlıyor ama Zeynep sabırsızca kadını susturuyor. Sonra elini sargı beziyle sarmasına da izin vermiyor.

"Ev arkadaşım hemşire. O gerekli şeyleri bana anlatır. Bir de sargıyı ben yaparım dikişlere bir bakmak istiyorum" diyor hemşireye. Hemşire derin bir nefes alıp Zeynep'in başından ayrılıyor.

"Eh sen bilirsin kızım. Tekrardan geçmiş olsun."diyor ve odadan çıkmadan önce bana dönüp doktorun yazdığı reçeteyi uzatıyor.

"Oğlum Allah sana da sabır versin." diyor başıyla Zeynep'i işaret ederken. Hemşirenin bizi sevgili sanmasıyla keyfim yerine geliyor.

"Amin efendim amin." diyorum başımı ileri geri sallarken. Zeynep yüzüme ters bir ifadeyle baktığında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Hemşire odadan çıktıktan sonra da gidip yanına oturuyorum.

"Hadi neye bakacaksan bak da saralım elini mikrop kapmadan." diyorum zavallı eline acıyarak bakarken.

"Tamam." diyor ve sol elini kaldırıp incelemeye başlıyor. O kadar dikkatli inceliyor ki, bakışlarının gücüyle o dikişler birazdan patlayıverecek diye korkuyorum. Durup dururken gülmeye başlayınca yerimde huzursuzca kıpırdanıyorum.

"Ağlamayacaksın yine, değil mi?" diye soruyorum korkuyla.

"Yok ağlamayacağım."

"Eline bakıp gülmeye başlayınca bir histeri krizi daha geliyor sandım."

"Aaa yok. Gayet iyiyim şu an. Sadece elimin haline güldüm. Resmen kader çizgim yeniden çizildi, şuna baksana." diyor elini bana doğru uzatırken.

Hırpalanmış elini hafifçe tutuyorum. Parmaklarının arasında bileğine doğru inen uzun çizgiye bakıyorum. El falı ve kader çizgisiyle ilgili söylediklerine gönderme yaparak konuşuyorum.

"Belki bugünden sonra kaderin değişecektir."

"Sargıyı yapıp gidelim mi artık?" diyor kesik kesik çıkan sesiyle.

Hemşirenin hazır olarak bıraktığı sargı bezini alıp Zeynep'in eline dikkatle sarıyorum. İşim bitince göz göze geliyoruz. İçimden geçenleri dile getiremesem de gözlerimi gözlerinden çekmiyorum.

Belki bu yaranın olmasının bir sebebi vardır. Belki de şu an ikimiz için yeni bir kader çiziliyordur. Belki gelecekte bir gün Zeynep ve ben için bir umut doğacaktır.

19.BÖLÜM - "Dar Alanda Kısa Paslaşmalar"

Zeynep'i evine bıraktıktan sonra sıkıntıyla restorana doğru sürüyorum. Yol boyunca Zeynep'i bu hale getiren şeyin ne olduğunu düşünüp duruyorum. İçimde ki şeytanlar fısıltıyla konuşmaya başlayıp beni içinden çıkılmaz bir buhrana sürüklemek için çabalıyor. İçlerinde en baskın olanı tüm bunların Sarp'la ilgisi olduğunu fısıldıyor. Diğeri geçmişten gelen bu eski aşk lanetinin beni epey bir zorlayacağını fısıldarken, köşesine çekilip beni umutsuzluğa itmek için an kollayan bir başkası ise geçmişin karşısında hiçbir şansım olmadığını söylüyor.

Onları dinlememeliyim. Başka şeyler düşün Kerem! Düşün... Düşün... Mesela kendi işini Zeynep'e yaptıran Bahar'a ne yapacağını düşün. Evet evet bu oldukça güzel bir düşünce. Sonuçta şu an Zeynep'in elini kesmesine dolaylı yoldan olsa da Bahar sebep oldu. Bunun bedelini de ödemeli.

Restoranın arka kapısına arabayı park edip hızlı adımlarla içeri giriyorum. Mutfağa adımımı atar atmaz "Bahar!" diye gürlüyorum. Herkes dönüp bana bakarken Bahar, Ying Şef'in arkasından başını korkuyla uzatıyor. Yüzüne kaşlarımı çatarak bakıyorum. Mutfakta gergin bir hava oluşuyor, kimseden çıt çıkmıyor. Belki gerçekten merek ettiği için belki de ortamdaki gerginliği dağıtmak için Zeynep'in nasıl olduğunu soruyor Kemal Şef. Yüzüne bakmadan cevaplıyorum sorusunu.

"Eline on dört dikiş atılan birisi ne kadar iyi olursa o kadar iyi."

Ying Şef üzüntüyle ellerini kalbinin üzerinde birleştirip kendi dilinde bir şeyler mırıldanıyor. Zeynep için dua ettiğini anlamam çok zor olmuyor. Hemen arkasında duran Bahar'sa ürkek bakışlarla bana bakmaya devam ediyor.

"İşten kaytarmak için sorumluluklarınızı unutuyorsunuz. Bundan sonra bu mutfaktaki hiç kimse kendi işini bir başkasına yaptırmaya kalkmayacak. Bir daha Zeynep'e soğan konusunda bir iş verildiğini görürsem ya da duyarsam olacaklardan ben sorumlu değilim." diyorum otoriter bir ses tonuyla. Mutfaktaki herkesi tek tek süzdükten sonra bakışlarımı Bahar'ın üzerinde sabitliyorum.

Kelimeler ağzımdan zehirli bir otu tükürür gibi çıkarken "Sana gelince Bahar... İşten kaytarmanın ve iş arkadaşının yaralanmasına sebep oluşunun karşılığı olarak Mehmet Şef'in yanında süresiz çalışmaya hak kazandın. Tebrikler!" diyorum suratımı buruşturarak.

Mutfağın arka taraflarından Mehmet Şef'in keyifli kahkahasını duyunca arkamı dönüp yüzüne ters bir bakış atıyorum. Kahkahası bir an için havada asılı kalıyor, ardından hemen susuyor.

"Ke-Kerem Şef'im... Ben olanlar için gerçekten üzgünüm... Zeynep'e zarar geleceğini bilseydim... Eğer böyle olacağını bilseydim..." diyor ağlamaya başlarken Bahar. Onu duymazlıktan geliyorum. Zeynep'in halini gördükten sonra Bahar'ın pişmanlık gözyaşları umurumda olmuyor.

"Herkes işinin başına." diye ellerimi çırpıyorum.

Birkaç dakika onları gözetledikten sonra da mutfaktan çıkıp kendimi ofisime atıyorum. Bahar'a gereken cezayı vermiş olmama rağmen kendimi hala rahatlamış hissetmiyorum. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürürken çoktan gelmiş olması gereken o rahatlama hissini bekliyorum.

"Neden rahat hissetmediğini biliyorsun?" diye fısıldıyor içimdeki şeytan. Duymamış gibi yaparak odanın içinde volta atmaya devam ediyorum. "Zeynep'i o hale getirenin Sarp olup olmadığını öğrenmeden rahatlayamayacaksın?" diyor sesini biraz daha yükselterek.

Duvarlar üstüme üstüme gelmeye başladığında ofiste daha fazla duramayıp, dışarı çıkıyorum. Ne yapacağımı bilmeden arabayı amaçsızca sürüyorum. Sahile indiğimde deniz havasından derin nefesler alarak içimde yanan merakı biraz olsun soğutmaya çalışıyorum.

İçimdeki sesler tek bir ağızdan tekrar konuşmaya başladığında seslerden kaçabilirmişim

gibi sahil boyunca koşmaya başlıyorum. Şu an duymak istediğim tek şey kulaklarıma çarpan rüzgarın sesi ama öyle olmuyor. Ben koştukça içimdeki sesler çoğalıyor, daha arsız bir hal alıyor.

Zihnimde Sarp ve Zeynep'le ilgili birçok senaryo yankılanırken var gücümle koşmaya devam ediyorum. Ciğerlerim soğuğun ve koşmanın etkisiyle yanmaya başlayıp pes edinceye kadar da durmuyorum. Nefes nefeseyken ellerimi bacaklarıma dayayıp soluklanıyorum. Anlıyorum ki insan nereye giderse gitsin içindeki şeytanlardan kaçamıyormuş.

İleride boş bir bank görünce yavaş adımlarla oraya doğru yürüyorum. Bacaklarımdaki bütün kaslar bana isyan edercesine acırken kendi kendime söyleniyorum.

"Çok güzel ya, gerçekten! Kendimle ilgili hiçbir şeye söz geçiremez hale geldim. Ne sıkışıp duran kalbime, ne acıyla kasılan kaslarıma, ne içimdeki susmayan hastalıklı düşüncelere, ne de Zeynep'i arama isteğime karşı bir şey yapabiliyorum."

Kendime söylenmeyi bir kenara bırakınca montumun cebinden çıkardığım telefondan numarayı bulup arıyorum. Bugün Zeynep'in sesi dışında duyduğum sesler beni sinir ettiği için telefonun mekanik çalma sesini yüzümü buruşturarak dinliyorum. Uzun uzun çaldıktan sonra telefon açılıyor ama duyduğum ses beni rahatlatacak kişiye ait değil.

"Alo!"

"Derya niye sen açıyorsun telefonu?" diyorum biraz kaba bir dille. Aslen amacım bu değil. Sadece Zeynep'i merak ediyorum.

"Merhaba arkadaşım. İyiyim. Sen nasılsın?" diyor imalı bir sesle. Alındığını biliyorum ama inan ki şu an bunlarla uğraşacak havamda değilim Derya.

"Zeynep iyi mi? Niye telefonuna kendisi bakmıyor?" diyorum dişlerimin arasından.

"Merak etmeni gerektirecek bir durum yok. Ağrısı vardı, ilaç verdim. Şimdi uyuyor."

Duyduğumla biraz olsun gevşiyorum. Ağrısı var ama en azından dinleniyor. Uyandığında daha iyi olacağını umuyorum. Yine de bastırmaya çalıştığım merakım su yüzüne çıkarken içimdeki şeytanlar çığlık çığlığa bağırıp Sarp'ı sormamı istiyorlar ama istediklerini yapmıyorum.

"Onu bugün kötü bir durumda buldum Derya. Nesi var?" diye soruyorum.

Samimi olmayan bir sesle gülerken "Zeynep ve sakarlıkları işte." diyor. Arkadaşını kollamak için bana yalan söylüyorsun Derya. Durumu kurtarmak için kıvrandığını

anlayınca iç sesime yenik düşüyorum.

İçimdekileri tutamayarak "Zeynep için endişeleniyorum. Ne olduğunu sana kesin anlatmıştır. Sarp yüzünden mi?" diye soruyorum.

"Sarp'ı nereden biliyorsun?"

Şokla çıkan sesini duyunca olanların Sarp'la ilgisi olduğundan emin oluyorum ama yine de sormaktan geri kalmıyorum. Bunu birinin bana anlatmasına ihtiyacım var.

"Sarp yüzünden değil mi?"

Sesimin çatallaşarak çıkmasına mı dayanamıyor yoksa beni kıramadığından mı bilmiyorum ama yalan söylemeyi bırakıyor. "Evet." diyor belli belirsiz bir sesle ve sonra aramızda birkaç saniyelik sessizlik oluyor. Hem Derya susuyor hem de içimdeki şeytanlar susuyor. Uyuşmuş bir vaziyette gözlerimi denize sabitlediğimde Derya tekrardan konuşuyor.

"Alp'le birlikte yanındayız merak etme. Onu bir saniye bile yalnız bırakmayacağım. Zeynep güçlü bir kız. Sadece zor bir gün geçiriyor ama geçecek. Emin ol geçecek." diyor beni rahatlatmak için.

"Telefonu Alp'e versene." diyorum zar zor. Birkaç saniye sonra Alp'in gergin anlarda kullandığı aşırı neşeli sesini duyuyorum.

"Vay şefim! Nasılsın?"

"Alp acilen bana gel." diyorum ani bir kararla yerimden kalkıp arabaya doğru koşmaya başlarken.

"Hayırdır, ne oldu abicim?" diyor merakla. Sabırsız bir şekilde cevaplıyorum.

"Hayır mı şer mi bunu sen söyleyeceksin. Çabuk ol, bekliyorum." diyorum arabanın yanına vardığımda.

"Ta-tamam. Çıkıyorum birazdan."

****

Eve geçmeden önce restorana uğruyorum. Mutfakta kimseyle muhatap olmadan Pia'yı alıp eve geçiyorum. Montumu çıkarıp bir köşeye fırlatırken bütün gün üzerimde

üniformayla gezdiğimin yeni farkına varıyorum. Üniformayı kirliye atıp rahat bir şeyler giyiyorum.

Mutfağa doğru giderken Pia'da peşimden geliyor. Gergin olduğumu hissettiği anlarda yaptığı gibi beni gözetlemeyi bırakmıyor. Onu görmezden gelip buzdolabından aldığım birayı kafama dikiyorum. Yarısına kadar içtikten sonra yalnız olmamın verdiği rahatlıkla sesli bir şekilde geğiriyorum. Pia ön patilerini belime doğru dayayıp dikkatimi çekmeye çalışıyor. Başını gelişigüzel okşayıp salondaki koltuğa atıyorum kendimi.

Üçüncü biramı bitirmeme yakın kapı çalıyor. En sonunda! Ayaklarımı sürüyerek gidip kapıyı açıyorum. Alp panikle içeri dalıyor.

"İyi misin abicim?" diyor beni baştan aşağı süzerken.

"Ben de gözle görülecek bir şey yok. Geç içeri." diyorum gözlerimi devirerek.

Salona geçtiğimizde hiç oyalanmadan konuya giriyorum. Bunda birazda içtiğim biraların etkisi oluyor.

"Bugün Zeynep'in başına gelenleri biliyorsun." diyorum gözünün içine bakarken.

"Hiç sorma abicim ya bilmez olur muyum hiç." diyor eliyle dizine vurduğu sırada.

Sesimin emir verir gibi çıkmasına engel olamıyorum. "Anlat o zaman."

"Neyi anlatayım? Kız kendini yaralamış işte." diyor benimle dalga geçer gibi. Kesin Derya tembihledi bir şey anlatmasın diye.

"Alp... Bak... Bugün hiç iyi bir gün geçirmiyorum. Şimdi siktirtme belanı da neler olduğunu anlat." diye çıkışıyorum.

"Ayıp oluyor ama..." diyor Alp yerinde gücenmiş bir halde kıpırdanırken. Ayıp ettiğimin farkındayım ama sen de anlatmayarak beni deli ediyorsun be oğlum.

"Özür dilerim kardeşim." diyorum elimle koluna birkaç kez vurarak. "Artık anlatsan şu olanları. Ben de en az Zeynep kadar kötüyüm şu an."

Alp yüzüme bakıp "Ne öğrenmek istiyorsun?" diye soruyor.

"Zeynep'in bugünkü haliyle Sarp'ın bir ilgisi var mı?" diye soruyorum sıkıntıyla.

Tek kaşını kaldırıp soru soran bir ifadeyle bana baktığı sırada "Var. Var abicim de bunun seninle ne ilgisi var? Niye merak ediyorsun?" diye soruyor. Yüzündeki ifadeden anlıyorum ki durumu itiraf etmezsem Alp'ten başka hiçbir bilgi alamayacağım.

"Zeynep... Benim... Benim için önemli birisi." diyorum kelimeleri bir araya getirmekte zorlanırken. Ardından bir "oh" çekiyorum. Sesli olarak dile getirmenin birazda olsa rahatlattığını hissediyorum.

"Demek Zeynep ha! Kerem Bey tekrardan aşık mı oluyor yoksa? Ne zamandan beri var bu durum? Hiç de bir şey söylemiyorsun çakal." diyor keyifle gülerek. Söyledikleri ile sırıtıyorum ama şu Sarp olayını bir an önce öğrenemezsem çatlayacağım.

"Olduysak olduk kardeşim. Sen şimdi benim ayrıntılarımı boş ver de anlat artık. Bu Sarp nedir? Kimdir? Zeynep'le arasında ne var? Bu kız neden böyle harap halde?" diye sıralıyorum merak ettiklerimi.

"Sen baya baya dolmuş-" Cümlesi benim ters bakışlarımla kesiliyor. Yüzündeki alaycı ifadeyi silip ciddi bir şekilde konuşmaya başlıyor. "Öncelikle en merak ettiğin şeyden başlayayım. Sarp senin için bir tehdit unsuru değil. Bu saatten sonra olmasının da çok fazla mümkünatı yok"

İçimdeki merak duygusuna ufacık bir su damlası düşüyor ama yeterli değil. Anlatmaya devam etmesi için başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"Olayı başından alacak olursak tanışıklıkları üniversite yıllarına dayanıyor. İlk sene aynı bölümdeydiler. Kısa sürede sevgili oldular. İkinci senesinde Sarp yatay geçişle İstanbul Üniversitesi'ne geçti. O dönemler hala sevgiliydiler. Sarp vakit buldukça Eskişehir'e gelip gidiyordu. Bir şekilde götürüyorlardı ilişkilerini. Görsen o zamanlar ikisi de kör aşık, uzun vadeli gelecek planları yapıp duruyorlardı. Gençlik işte...

Sonra bu durumu Zeynep'in ailesi öğrendi. Zaten ailesiyle aynı şehirde yaşarken ilişkilerini bu kadar uzun süre saklamaları bile mucizeydi ya neyse. Kıyametler koptu deyimini bizzat yaşadı kızcağız. Jülide Teyze, yani Zeynep'in annesi gardiyan olarak Zeynep'le Derya'nın yaşadığı eve yerleşti. Sarp'la görüşmeleri yasaklanıp, sıkıyönetim ilan edildi. O sıralar ben bile zar zor girer oldum o eve. Her neyse... Tüm olanlardan sonra en sonunda da ayrılacaksın baskıları geldi." diyor Alp sonrada yutkunuyor. Ben anlatmasını beklerken başka bir şeye geçiş yapıyor.

"Dilim damağım kurudu. Bir birada bana ver sana zahmet." diyor. Ardından kuruyan ağzını şapırdatıyor.

Başım düşüncelerle uğuldarken buzdolabına gidip iki bira alıyorum. Bir tanesini Alp'e uzatıp diğerini kafama dikiyorum. Bu akşam duyacaklarımın etkisini alkolle biraz olsun azaltmak günün en büyük lüksü oluyor.

"Ayrıldılar mı?" diye soruyorum Alp'i konuya tekrar çekerken.

"Ayrıldılar ayrıldılar ama baya sancılı bir ayrılık oldu." diyor yüzünü buruşturarak.

Sorunun dudaklarımdan çıkmasına engel olamıyorum bile. "Neden ki?"

"Seviyorlardı birbirlerini. Yani şimdi tüm olanlar düşünülünce bizim kız daha fazla sevmiş gibi duruyor." diyor Alp acıklı bir gülümsemeyle.

Söylediklerinden sonra gözlerime bakmaya çekiniyor. Bense fazla tepki vermeden biramdan birkaç yudum daha içiyorum. Acımsı tat boğazımdan kayıp giderken Zeynep'in birilerini çok sevmiş olduğu düşüncesi içimi eziyor.

"Ailesinin baskılarından sonra Zeynep Sarp'tan ayrıldı. Yani ayrıldı dediğime bakma bu ailesinin gözünü boyamak için oynadığı küçük bir tiyatro gösterisinden başka bir şey değildi. Sarp'la olanları konuşup ortak bir karar aldılar. Bir süre ayrı kalacaklardı, aile yumuşayınca da kaldıkları yerden devam edeceklerdi."

"Yani aslında Zeynep ayrılmıyor." diyorum kaşlarımı kaldırıp sorarken.

"Aynen öyle abicim. Kısa süreli ara veriyorlar sadece. Hoş o günden sonra bir daha bir araya gelemediler ya."

Derin bir nefes alıyorum. En azından yıllar önce bitmiş bir olaymış. Gerçi Zeynep hala bu haldeyse pek de bitmemiş oluyor. Aldığım nefesi burnumdan sinirle üflüyorum.

"Sonra neler oldu?" diye soruyorum duymak istediğimden emin olamayarak.

"Bu anlaşmalı ayrılığın ilk zamanları gizli telefon görüşmeleri ve yoğun bir kargo trafiğiyle sürdü. Sonra bir anda Sarp'tan gelen paketler durdu. Telefon görüşmeleri azalmaya başladı. En sonunda Zeynep, Sarp'a ulaşamaz oldu." diye hararetli bir şekilde anlatıyor. Sonra durup yaşlı amcalar gibi başını sallamaya başlıyor. "Yani anlayacağın adam zoru görünce topukluyor."

"Emin misin? Yani telefonlar, kargolar diyorsun sonuçta."

"Eminim abicim eminim. Aile zorunu görünce bir iki ay anca dayandı. Sonrasında sırra kadem bastı."

"Zeynep ne yaptı olanlardan sonra?" diyorum. Gerçekten duymak istiyor muyum? Evet... Ya da hayır... Bilemiyorum.

"Dağıldı kız. Ailesine karşı çok öfkelendi. Sarp'a fazla toz kondurmuyordu. Bütün suçu ailesinde buluyordu. Bilirsin işte aşıkken insanın gözüne bir perde iniveriyor." diyor omuz silkerek.

"Yani Sarp'a karşı hisleri değişmedi." diyorum. Söylediğim şeyle boğazım düğüm düğüm oluyor.

"Güven duygusu dışında değişmemişti. Sarp'ın onu bırakmayacağına güveni tamdı. Olanlardan sonra Zeynep güven duygusunu yitirdi diyebilirim ama yine de aşıktı ona. Tabii o zamanlardan bahsediyorum. Yıllar geçtikçe aşktan ziyade takıntıya dönüştü bu durum. Onu bulmak için çok çabaladı ama bulamadı." diyor Alp parmaklarıyla bira şişesinin üzerinde sessiz bir ritim tuttururken.

"Bugün olanlar neydi? Sarp'la ilgili demiştin."

"Hiç sorma abicim ya... Öğrenince ne kadar üzüldük anlatamam." diyor Alp suratı düşerken.

"Çatlatma da anlat Alp."

"Zeynep Sarp'la karşılaşmış işe gelirken. Otobüstelermiş. Adam evlenmiş hatta çocuğu bile olmuş." diye anlatıyor Alp kaşlarını kaldırarak.

Duyduklarımla bir anda gevşiyorum. Gülmeye başlıyorum. Sarp evlenmiş demek. Boşalan sinirlerimle kahkahamı durduramıyorum. Bir de çocuğu varmış demek ha! Daha fazla gülmeye başlıyorum. Alp bana endişeli bakışlar atarken gülüşüm yüzümde donup kalıyor. Zeynep'in nasıl üzgün olduğu aklıma geliyor. Sarp için döktüğü yaşlar gözümün önüne geliyor. Bir anda buz kesip öylece kalıyorum.

Alp "Kerem iyi misin?" diye elini gözümün önünde sallıyor. Konuşan ben değilmişim gibi ağzımdan kelimeler dökülüyor.

"Zeynep bu yüzden üzüldü demek... Sarp'ı sonsuza kadar kaybettiği için..."

"Tabii ki hayır! Onun üzüldüğü şey boşa geçen yılları ve kaybettiği duyguları." diyor Alp. Duyduklarımı anlamaya çalışırken alnım düşünce kırışıklıklarıyla doluyor.

"Eminsin değil mi?" diye soruyorum onay almak istercesine.

"Eminim abicim." diyor Alp gülümseyerek. Ben de ona gülümsüyorum. Sarp yüzünden değildi demek... Şükürler olsun!

"Biliyor musun bence Zeynep'te sana karşı boş değil. Artık Zeynep'in güvenini kazanmak için elinden geleni yaparsın." diyor Alp destekleyici bir sesle.

İçimdeki şeytanlar inlerine girip saklanırken hissettiğim mutluluk tüm hücrelerimi harekete geçiriyor. Bugün Zeynep'in bana güvenle ilgili söylediği şeyleri anımsıyorum.

Ne yapıp ne edip senin güvenini kazanacağım güzelim.

****

Zeynep'i almak için evine doğru gidiyorum. Bir an önce yanına varabilmek adına ayağım gaz pedalının üzerine tereddütsüz bir baskı uyguluyor. Hız limitini aşarken oldukça mutluyum. Ancak birkaç dakika sonra yavaşlamam gerektiğinin farkına varıyorum. Hızlı gideceğim derken bir aksilikle karşılaşıp yanına varamama düşüncesiyle hızımı düşürüyorum.

Apartmana vardığımda merdivenleri üçer üçer çıkıyorum. En üst kattaki kapıya geldiğimde saçlarımı düzeltip, yüzüme en etkileyici gülüşümü yerleştirip, zili çalıyorum. Kapı açıldığında birkaç gün önce harap halde olan Zeynep'in yerine gülümsemesiyle ışıldayan bir Zeynep'le karşılaşıyorum.

"Hoş geldin. Geçsene." diyor kenara çekilirken.

"Hoş bulduk." diyorum gülümseyerek. Sonra konuya nasıl gireceğimi düşünürken yerimde ileri geri sallanmaya başlıyorum. "Şey... Aslında içeri girmesem. Hazırsan hemen çıksak."

"Ben burada çalışacağız zannediyordum." diyor dudaklarını sarkıtarak. Dudaklarını tutup koparmamak için derin bir nefes alıyorum.

"Biliyorum biliyorum ama Pia evde. O yüzden bir an önce çıkalım." diye beyaz bir yalan söylüyorum. Oysa Zeynep'i evime götürmek istememin sebebi baş başa kalabileceğimiz bir ortam sağlamak. Burada her an Derya veya Alp çıkabilir. Açıkçası bu da hiç işime gelmiyor.

"Ta-tamam. Ben Derya'ya haber verip geliyorum o zaman." diyor beni açık bıraktığı kapının önünde bekletip Derya'nın odasına doğru giderken.

Zeynep'i eve götürerek ne kadar doğru bir karar aldığımı ilk dakikadan anlıyorum. Zeynep'i beklerken sırtımı kapıya yaslayıp keyifle ıslık çalmaya başlıyorum. Birkaç dakika sonra Zeynep kıpkırmızı olan yüzüyle ve yanında muzip bir şekilde sırıtan Derya'yla odadan çıkıyor.

"Ooo Keremcim hoş geldin." diyor Derya gelip bana sarılırken. Kollarımı omuzlarına dolayıp "Hoş bulduk." diyorum. Gözlerimse Zeynep'in kızarmış yanaklarında.

"Çıkalım mı?" diye soruyor kabanının düğmelerini kapatırken.

"Pia bekliyormuş öyle mi Keremcim? Onu yalnız bırakmaman ne kadar hoş." diyor Derya tek kaşını havaya kaldırıp imalı imalı konuşarak.

"Ya öyle... Biz çıkalım artık." diyorum elimle önce Zeynep'in geçmesi için yol verirken. Zeynep önde ben arkada merdivenlerden iniyoruz.

Arabayı çalıştırdıktan sonra hemen ısıtıcıları açıyorum. Bana bakıp sıcak bir şekilde gülümsüyor. Ben de ona gülümsüyorum. Geldiğimin aksine oldukça yavaş bir şekilde sürüyorum arabayı. Sessizliği bozmak için aklıma gelen ilk şeyi soruyorum.

"Elin nasıl oldu?"

"Kullanmadığım sürece bir sıkıntı yok." diyor omuz silkerken. Bandajlı eline üzgünce bakıyorum.

"Okulla konuştun mu? Dersleri ne yapacaksın?"

"Derslere gidiyorum ama katılmaktan ziyade izleyici konumundayım." diye yakınıyor. Bakışlarımı yoldan ayırıp birkaç saniyeliğine ona bakıyorum. O kadar güzel ki...

"Merak etme eksik olan derslerini de tamamlarız birlikte." diyorum göz kırparak.

"Hayır diyemeyeceğim şeyler söylüyorsun Kerem." diyor kıkırdayarak.

Sesinde küçük bir cilve mi var yoksa bana mı öyle geliyor? Ben bunu çözmeye çalışırken "Bakalım ne dinliyormuşsun?" diyor meraklı bir şekilde. Sonrada müzik çaların düğmesine basıyor. Arabanın içerisine yayılan müzikle durup birkaç saniye yüzüme bakıyor. Tepki vermeden durmaya çalışıyorum. Ayten Alpman "Ben Varım" şarkısını söylemeye devam ederken bir süre sessizce şarkıyı dinliyoruz.

"Biliyor musun bu şarkıyı çok severim." diyor koltuğunda bana doğru dönerek. Kolunu koltuğun sırtına dayayıp, başını da eline yaslıyor. Yolda olduğumuz için bu görüntüye birkaç saniyeden fazla bakamıyorum ne yazık ki.

"Benimde bu ara dinlediğim tek şarkı bu diyebilirim." diyorum ona sır verir gibi fısıldayarak.

Yolun geri kalanında çok fazla konuşmuyoruz. Zeynep etrafı izlerken ben de kaçamak bakışlarla onu izliyorum. Ara sıra bakışlarımız birbirine değiyor aynı anda gülmeye başlıyoruz.

Evin önüne geldiğimizde "İşte geldik." diyorum binayı göstererek.

"Vay canına." diyor gösterdiğim yere bakarak. "Eski İstanbul apartmanlarından birinde oturacağın hiç aklıma gelmemişti."

"Allah Allah! Ne bekliyordun ki?" diyorum kaşlarımı çatarak.

"Yanlış anlama ama ben gökyüzüne yakın bir yerlerde rezidans bekliyordum."

Yüzüne yamuk bir gülüşle bakarken "Beklentiler çok yüksek bakıyorum." diyorum.

"Amerikan olan ben değilim ama..." diyor dudaklarını sarkıtırken. Bu dudakları bu kadar hareket ettirmesi hiç iyi olmuyor.

"Kafanda nasıl bir Kerem var bilmiyorum ama beni tanımaya başladıkça öyle olmadığımı göreceksin." diyorum apartman kapısını açarken. Birlikte eve çıktığımızda Pia'nın sesleri apartman boşluğunda yankılanıyor. Aferin kızıma benim! Böyle güzel güzel bağır ki yalanım ortaya çıkmasın.

"Görüyorsun işte hiç yalnız bırakamıyorum." diyorum bu seferde evin kapısını açarken.

"Bu kadar olacağını tahmin etmezdim." diyor şaşkınlıkla. İçeri girdiğimizde Pia'nın coşkulu karşılama töreniyle donup kalıyor.

"Pia buraya gel." diyerek onu Zeynep'in bacaklarından uzaklaştırıyorum.

"Sorun yok... Sorun yok..." diyor rahat görünmeye çalışırken.

"Sadece biraz fazla heyecanlı. Sen içeri geç." diyorum Pia'yı yakınımda tutarken.

Küçük adımlarla gösterdiğim yolu takip edip salona geçiyor. Arkasında bıraktığı güzel kokusunu takip ederek ben de peşinden gidiyorum. Pia'yı koltuğa oturtturup, meraklı gözlerle etrafa bakan Zeynep'e dönüyorum.

"Otursana Zeynep. Lütfen rahatına bak." diyorum sıcak bir ses tonuyla. Etrafa bakarken yakalandığı için mahcup bir ifadeyle koltuğa geçip oturuyor.

"Evin çok güzelmiş." diyor hayran hayran etrafa kısa bir bakış daha atarken.

"Tarihi evleri bu kadar sevdiğini bilmiyordum. Bugünde senin hakkında yeni bir şey öğrenmiş oldum." diyorum karşısındaki koltuğa otururken. Sonra onu kendi kelimeleriyle köşeye sıkıştırıyorum. "Gerçi gördüğün gibi burası biraz orijinalliğini kaybetmiş durumda. Zamanında salonu genişletmek için mutfak duvarını yıkmışlar. Amerikan mutfaklı tarihi bir ev de sanırım benim gibi Amerikan bir adama yakışır, değil mi?"

Zeynep gözlerini birer çizgi halinde bırakacak içten gülümsemesiyle bakıyor yüzüme. "Bu Amerikanlığı sevdim. Hem burası sevilmeyecek gibi değil ki! İnsan burada huzur bulur." diyor eliyle yarım bir daire çizip evi işaret ederken.

"Sen de sevilmeyecek gibi değilsin Zeynep. Ben de senin yanında huzur buluyorum." diye geçiriyorum içimden. Dışımdan ise "İstediğin zaman gelip huzur bulabilirsin." diyorum samimi bir ifadeyle.

Gözlerini benden kaçırıp, yaralı olan eline bakmaya başlıyor. Alp'in dediği doğru olabilir mi acaba? Zeynep'te bana karşı bir şeyler hissediyor mudur?

"Şey... Önce bir kahve içer miyiz? Yoksa hemen çalışmaya mı başlayalım?" diye soruyorum Zeynep'e.

Başını elinden kaldırıp "Hem kahvemizi içip hem çalışsak." diyor.

"Harika fikir. Hadi gel benimle." diyorum yerimden kalkarken ona elimi uzatıyorum.

Birkaç saniye tereddüt etse de uzattığım elimi tutuyor. Neredeyse buz gibi olan narin elini hafifçe sıkıyorum. Yüzüm büyük bir zafer kazanmışım gibi aydınlanırken bana karşı boş olmadığını düşünmeye başlıyorum. El ele girdiğimiz mutfakta ben kahveleri yapmak için istemeyerek de olsa bu narin parmaklardan ayrılıyorum. O da gidip bar taburelerinden birine oturup, beni izlemeye başlıyor.

"Bana bıraktığın ders notlarına baktım da bugün birkaç ana yemek üzerinde çalışabiliriz. Senin içinde uygunsa eğer." diyorum kalçamı tezgâha dayayıp ona dönerken.

"Olabilir tabii. Şu an ders seçecek durumda değilim." diyor eliyle saçlarını başının arkasına atarken. Gözlerim saçlarında gezen eline takılırken neredeyse ezberlemişim gibi tek düze bir sesle konuşuyorum.

"O zaman ben şöyle bir menü öneriyorum. Başlangıçlar için bezelye çorbası, ana yemek için güveçte et sote ve bal kabaklı gnocchi."

"Yalnız ben gnocchi yapmayı bilmiyorum." diyor utana sıkıla. Bu haline anlayışla gülümsüyorum.

"Farkındaysan şu an bilmediğin şeyleri öğrenmen için çalışıyoruz." diyorum ve fincanlara doldurduğum kahvelerden birini ona uzatıyorum.

"İlk önce etimizi haşlayalım. Güveç et de önemli olan etin yumuşak olması." diyorum buzdolabından eti çıkarırken.

Zeynep sandalyeden kalkıp yardım için elimdeki eti almaya çalışıyor. Bir anda yanıma gelmesiyle ne tepki vereceğimi bilemiyorum.

"Şimdilik yardım edilecek bir şey yok güzelim. Sen otur ve izle." diyorum koluna küçük bir dokunuşla değerken.

Tabureye geri otururken "Bütün gün böyle köşede oturmam ama bilesin." diyor parmağını bana doğru sallayarak.

"Sen hocana karşı mı geliyorsun yoksa?" diyorum. Sesimi kızgın bir tonda tutmaya çabalıyorum ama bana öyle tatlı bakıyor ki çabucak yumuşayıp gülümsüyorum. "Kahvenin tadını çıkar Zeynep, gerçekten."

"Tamam bir şey demiyorum."

"Şimdi gnocchi için kullanacağımız patatesleri de haşlayalım ki hazır olsunlar."

Dört tane patatesin kabuklarını hızlıca soyup su dolu tencereye atıyorum. Patateslerde ocağın üzerindeki yerini alıyor. Bir yanda etler bir yanda patatesler fokurdarken kahvemi içmek için Zeynep'in yanına oturuyorum.

"Patatesler haşlanınca basit bir hamur hazırlayacağız. Bir çeşit İtalyan makarnası olacak. İçimden bir ses Mürşit'in sınavda bundan soracağını söylüyor." diyorum Zeynep'e doğru hafifçe eğilerek.

"Umarım sorar." diyor biraz dalgın bir sesle.

Gözleri yüzümde gezinirken ona dokunmamak için kendimi zor tutuyorum. Kendime engel olamayacağımı anlayınca da aramıza mesafe koymak için yerimden kalkıyorum. Mutfakta baş başa kalmayı isteyen sendin değil mi Kerem? Al sana en zorlayıcısından baş başa geçecek bir sürü zaman.

"Onlar pişerken çorbayı mı yapsak acaba?" diye soruyorum kafamdaki düşünceleri dağıtmak için. Zeynep'te en az benim kadar başka diyarlara dalmış gibi. Söylediklerimden sonra dalgın halinden zar zor sıyrılıyor.

"Ben de yardım edeceğim ama." diyor kaşlarını kaldırarak. Sonra yanıma gelip tezgâhın önünde duruyor. Ben onla arama mesafe koymaya çalışıyordum değil mi? Bugün bu pek kolay olamayacak gibi.

"Buzdolabında ayıklanmış bezelye var. Sen onları alırken ben de doğrama işlemlerini yapayım." diyorum Zeynep'i biraz olsun yanımdan uzaklaştırırken.

Öylesine hızlı hareket ediyor ki ben daha kendi işime başlamadan tekrar yanıma geri geliyor. Tezgâha yaslanarak beni izlemeye başlıyor. O kadar yakınımda duruyor ki ondan bana doğru yayılan sıcaklığı neredeyse hissediyorum. O beni böyle dikkatle izlerken sanki yılların şefi değilmişim de dünkü çocukmuşum gibi telaş yapıyorum. Elim ayağım birbirine dolanırken küçük parçalara ayırdığım soğan ve patatesler için bir tencere istiyorum ondan.

"Bak hemen şuradaki dolapta bulabilirsin."

Elimle işaret ettiğim dolabı açıp orta boy bir tencere alıyor. Sonrada doğradıklarımı içine atıyor. "Bunları ben kavurayım istersen." diyor tencereyi sağ eliyle kaldırırken.

"Sol elini kullanmak yok." diye uyarıyorum onu.

"Canım kıymetlidir benim, merak etme." diyor gülerek ve ocağın önüne geçiyor.

Arkası bana dönükken onu izliyorum. Evimin mutfağında yemek yaptığını hayal etmek yeterince güzelken birde bunun canlısını görmek tarifsiz bir heyecana sebep oluyor. Gayet iyi bir şekilde yapmasına karşın sırf ona dokunabilmek için yanına gidiyorum. Ne oldu Kerem Bey? Az önce kızdan uzak durmaya çalışıyordun, şimdiyse yanına gitmek için fırsat kolluyorsun.

İç sesime kulak asmayıp sol elime aldığım bezelye dolu tabakla arkasından yanaşıyorum. Saçları öyle güzel kokuyor ki derin bir nefes almadan duramıyorum. Sonrada sağ elimle tencereyi karıştıran elini tutuyorum. Bir an için donup kalıyor.

"Karıştırmaya devam et. İşte böyle." derken bezelyeleri tencereye boşaltıyorum. Sağ elini bırakmadan karıştırmaya devam ediyorum. Tencereden yükselen buharla birlikte eli sıcacık olan Zeynep bana doğru hiç bakmıyor. Ne hissettiğini bu yüzden anlayamıyorum.

"Su... Su lazım... Çorba için." diyor kesik kesik çıkan nefesiyle.

Mecburen elini bırakmak zorunda kalıyorum. Önümden çekilip tencereye göz kararı su ilave ediyor. Tencereyi ocağa geri koyduğunda bana dönüp bakıyor. Gözlerinde gördüğüm pırıltılar o kadar güzel ki. Ağzını açtığında sanki dünyanın en güzel aşk sözcüklerini söyleyecekmiş gibi hissediyorum. Tabii ki böyle bir şey olmuyor.

"Müzikle çalışmaya o kadar alıştım ki bir şeyler çalamaz mıyız?" diye soruyor.

Az önceki anlardan sonra başka şeyler duymayı beklesem de bu sadece kalbimin sabırsızlığı. Kalbim istiyor ki hemen her şey bir anda olsun bitsin. Oysa biliyorum ki Zeynep için şu an en önemli şey ağırdan alıp güvenini kazanmak.

"Müzik çalar şurada. İstediğin gibi takıl." diyorum salonu işaret ederek. Aklım bir türlü kalbimi ikna edemediğinden sesim bozuk çıkıyor. Sanki Zeynep bana umut veren bir şey yapıp bir anda geri adım attı gibi hissediyorum. Aşk gerçekten paranoyakça bir hastalık.

"İnanamıyorum Kerem burada da mı bu şarkı?" diyen sesini duyuyorum salondan. "Ne? Hangi şarkı?" diye düşünüyorum. Tabii ya arabadaki şarkının aynısı çalıyor şu an, onu söylüyor.

"Bu ara çok dinliyorum demiştim ya. İstersen değiştirebilirsin." diye salona doğru yüksek sesle konuşuyorum. Cevap vermiyor. Şarkıda değişmiyor. Kısa bir süre sonra yanıma geliyor.

"Ben devam edeyim mi?"

Elini karıştırdığım tencereye doğru uzatırken kaşığı avucuna bırakıyorum. Zeynep çorbanın içindekiler haşlandıktan sonra blenderın yerini soruyor. İstediğini verdikten sonra o çorbayı blenderdan geçiriyor, ben de haşlanan eti süzüyorum.

"Çorban tamam mı?" diye soruyorum Zeynep'e bakarken.

"Evet hocam." diyor sırıtarak. Az önceki tavırlı halim hop uçup gidiyor. Bir anda keyfim yerine geliyor. Çorbanın koyu rengine bakıyorum. Bir şeyler eksik gibi.

"Emin misin olduğuna?" diyorum çorbayı birkaç kez karıştırarak. Yanıma gelip tencereye bakıyor. Sonrada yüzüme soru soran gözlerle bakıyor.

"Süt koymamış olabilir misin acaba?"

Sorumu duyunca sağ eliyle alnına hafifçe vuruyor.

"Tabii ya süt! Nasıl unuturum?" diye kendine kızıyor buzdolabına doğru giderken. "Sınavda da böyle olursam işim zor."

"Bence şu an sınavda olmadığın için rahatsın. Sınav sırasında daha disiplinli olacaksın." diyorum elindeki süt şişesini alıp tencereye biraz dökerek.

"Staj için başka yere gitmek istemiyorum. Restorana çok alıştım." diyor yüzüme kedi yavrusu gibi bakarken. O yanakları tutup ısıracaksın tam da şu an.

"Ben de sana alıştım Zeynep." diyorum gözlerine bakarak. Sonra genzimi temizleyip "Yani bizde memnunuz seninle çalışmaktan." diye kıvırmaya çalışıyorum.

Mutfakta garip bir sessizlik oluyor. Salondan gelen şarkı sesi ve kulağımın hemen

altında atan nabzımdan başka bir şey duyamıyorum. Birbirimize öylece bakıyoruz. Bu durum zaman geçtikçe garip bir hal alıyor. Sonra ocaktan gelen taşma sesiyle kendimize geliyoruz. İçinde patates olan tencere büyük bir gösteri eşliğinde sularını etrafa saçıyor.

Ben ocağı kapatırken, Zeynep'te bezler yardımıyla tencereyi lavaboya taşıyor. İkimizde aynı anda asık bir suratla birbirimize dönünce gülmeye başlıyoruz. Evimde yankılanan kahkahası şüphesiz bu duvarların bugüne kadar duyduğu en güzel müzik.

"Bak sadece sen hata yapmıyorsun gördün mü?" diyorum batan ocağı göstererek.

"Kurumadan temizleyelim." diyor bezle ocağa giderken. Elini tutup bezi alıyorum.

"Sonra halledilir boş ver." diyorum ve bezi lavabonun yanına atıyorum. "Şimdi şu eti halledelim."

Püf noktalarını göstererek et yemeğini yapmayı ince ince anlatıyorum Zeynep'e. Meraklı bir şekilde sorduğu soruları içtenlikle yanıtlıyorum. Hazırladığımız soteyi güvece koyup fırına verdikten sonra geriye bir tek gnocchi kalıyor.

"Bundan sonrasını oturup izleyeceksin." diyorum onu oturması için tabureye götürürken.

"Ben de yapmak istiyorum." diye itiraz ediyor. Her şeye itiraz etmekte Zeynep'in hamurunda var galiba. Asi kıvırcık.

"Tek elle nasıl hamur yoğuracaksın? İtiraz etme de otur şuraya."

Beni şaşırtarak oturuyor. Ellerini tezgâha dayayıp merakla izlemeye başlıyor. Ben de ona ayrıntıları anlatarak hamuru hazırlamaya başlıyorum.

"Patatesleri güzelce ezip, yumurta ve un ekleyeceğim. Hamuru çok yumuşak olacağından oldukça hızlı olmak gerekiyor." diyorum patatesleri ezmeye başlarken.

"Hamur beklerse ne olur ki?" diye soruyor saçlarını omuzlarının arkasına atarken.

Hamur beklerse ne olur? Çok güzel! Manzaraya dalıp bildiklerimi unutmak gerçekten çok güzel. Zeynep yüzüme cevap bekleyen gözlerle bakıyor. Aklım başıma geri dönerken "Şey olur... Böyle... Şimdi yumuşak hamur tabii... Beklerse... İyice cıvıyacak." demeyi zar zor başarıyorum.

"Anladım. O zaman hızlı oluruz bizde." diyor yerinden kalkıp yanıma gelirken. Orada dursaydın be Zeynep. Bak bildiklerimi unutturuyorsun bana.

"Ben şunu yapayım hemen." diyorum ve hamuru hazırlayıp altı parçaya ayırıyorum. Her birini de parmağım kalınlığındaki bir ip gibi uzatıyorum.

"Ben ne yapayım?" diye soruyor hevesle. Rahat durabilirsin mesela. Şöyle biraz uzakta durup içimdeki kıpırtıları kendi haline bırakabilirsin.

Zeynep'in ısrarcı bakışları karşısında pes ederek "Hamuru küçük parçalar halinde kesebilirsin." diyorum.

Hevesle bir bıçak alıp işe koyuluyor. Hızlı hızlı hamurları kesiyor. Kestiği parçaları unlayarak makarna tenceresine alıp haşlamaya başlıyorum.

"Bunlar pişince işimiz tamam." diyorum elimdeki unları silkerken.

"Bal kabaklı sos yapmadık." diyor kaşlarını çatarak. Hiçbir şeyi de unutmuyorsun Zeynep. Gerçi onca yıl Sarp'ı unutmayan birinden unutkanlıkla ilgili bir şey beklemem ne kadar doğru olur?

"Dolapta o sostan var biliyor musun? Bugünlük onu kullanalım. Ben sana daha sonra yapımını anlatacağım, söz." diyorum. Mutfağın dar alanında daha fazla yakın teması ne kalbim ne de bedenim kaldıramayacak yoksa.

"Seni yeterince yorduğum için itiraz etmiyorum." diyor. Hem de ne yormak Zeynep. Kalbim maraton koşmuşum gibi çarpmaktan bir hal oldu.

"Hadi sen salona geç. Ben de ikimiz için servis hazırlayıp geliyorum."

Zeynep salona geçince kendime bir bardak soğuk su doldurup soluklanmaya çalışıyorum. Tebrik ederim Kerem. Görünen o ki mutfakta baş başa geçen zamanda kendine zor da olsa hakim olabiliyormuşsun. Bundan sonraki çalışmalarımızı düşününce kalbim şimdiden sıkışıyor. Bugün ki gibi geçecek çalışmalar... Derin derin nefesler alıyorum. En kısa zamanda Zeynep'le konuşmalıyım. Bu aşk işleri uzaktan uzaktan olacak gibi değil.

20.BÖLÜM - "Amerikan Hareketler"

Okulda oldukça pasif geçen derslerden sonra aylak aylak dolaşmaya karar veriyorum. Ne de olsa Kerem elim iyileşene kadar beni izne çıkarmıştı. Buna ne kadar itiraz etsem de büyük patronu ikna edememiş, kazanın olduğu günden sonra bir daha restorana hiç gitmemiştim.

İstanbul'a geldiğimden beri okul, iş ve ev arasında geçen tempolu hayatıma o kadar alışmışım ki boş vakit kavramının ne olduğunu unutmuş gibiyim. Günün çoğunun, bir şey yapmadan geçmesini beklemek beni zorluyor. Ne yapsam acaba diye düşüne düşüne Beşiktaş İskelesi'ne kadar geliyorum. Soğuk esen rüzgarın etkisiyle kulaklarım sızlamaya başlayınca oturacak sıcak bir yer arıyorum. Az ileride gözüme kestirdiğim kafeye doğru hızlı hızlı giderken atıştırmalık sıcak ve tatlı bir şeylerin hayalini kuruyorum.

İçeri girdiğimde tahmin ettiğim gibi sıcak ama tahmin etmediğim kadar gürültülü bir kafeyle karşı karşıya kalıyorum. Sanki kafe yerine bir arı kovanına girmiş gibi hissediyorum. Yüzümü çok fazla asmamaya çalışarak oturacak bir yer bakıyorum ama maşallah bütün masalar kalabalık gruplara göre ayarlanmış. Kendime şöyle tek başıma rahatça takılabileceğim küçük bir masa istiyorum, çok mu şey istiyorum? Bu hayatta neden hep yalnızlar dışlanmak zorunda?

Kendime uygun küçük bir yer bulamayınca mecburen cam kenarında duran büyükçe masaya gidip yerleşiyorum. En az dört kişilik olan masada minnacık kaldığımı hissediyorum. Yok ya ezme kendini Zeynep. İnsanlar tek başlarına da dışarı çıkabilir. Büyütme bu kadar. Bırak ve ısınmanın tadını çıkar. Kendi kendime verdiğim telkinler tıknaz bir garsonun göz tacizi ile bozuluyor.

"Siparişinizi şimdi mi alayım yoksa arkadaşınızı bekleyecek misiniz efendim?" diye soruyor gözüme gözüme bakarken. Oturduğum yerde sırtımı dikleştirip umursamaz bir ifadeyle cevaplıyorum.

"Arkadaş beklemiyorum. Bir tane sufle alayım."

Garson sanki ölümcül hastalığım var demişim gibi yüzüme acıyan gözlerle bakıp, elindeki adisyona bir şeyler karalayıp gidiyor. Çok güzel gerçekten çok güzel. Tek başıma oturuyorum diye maruz kaldığım muameleye bak. Kendi içimde bir sinir harbi yaşarken çok geçmeden sıcacık suflem geliyor ve kendimi yemeğe veriyorum. Hızlı hızlı sufleyi mideme indirirken dışarıdan muhtemelen yalnız, depresyonda ve evi kedi dolu kadınlara benziyorumdur. Aman kim ne düşünürse düşünsün bana ne! Ye Zeynep, can boğazdan gelir.

Sufleyi bitirdikten sonra yoldan gelip geçenleri izlemeye başlıyorum. Vapurlar iskeleye

yanaşıp yolcularını indiriyor. Ortalık bir anda hızlı hızlı yollarında koşturan insanlarla doluyor. Koşturmalarına bakılırsa hepsinin çok acelesi var. Yakın zamana kadar ben de onlardan biriydim. Şimdi ise burada oturmuş onların koşturmalarını izliyorum. Hangi taraf daha şanslı kestiremiyorum.

Etrafı seyrederken içinde bulunduğum arı kovanı beni rahatsız etmeye başlıyor. Bir kahve söyleyip, İrem'i aramaya karar veriyorum. Uzun zamandır ihmal ettim onu. Şu an uzun uzun konuşmak için oldukça güzel bir fırsat. Telefona kulaklıkları takıp, arıyorum. Arı vızıltısı kesilirken, İrem'in telefonu açmasını bekliyorum.

"Ooo Zeynep Hanım, siz beni arar mıydınız?" diye açıyor telefonu. Arkadaşımın kırgın ve hüzünlü sesini duyunca buruk bir gülümseme gelip yerleşiyor yüzüme. Sitem etmekte hakkı var. Eskişehir'deyken her gün görüştüğüm arkadaşımı taşınma faslından sonra bir daha hiç aramamıştım.

"Ne desen haklısın. Seni çok ihmal ettim. Bunun için kendimi kötü hissediyorum." diye içimden geçenleri samimi bir şekilde itiraf ediyorum.

"Hatanı anlamış olmanda güzel. Gerçi ben de biraz hatalıyım, ben de arayamadım seni."

"Bir sorun yoktur inşallah." diyorum aklıma hemen Erkan gelirken. İrem'de neyi sorduğumu çok iyi bildiğinden ona göre cevap veriyor.

Cevap vermeden önce aldığı derin nefesleri duyuyorum. "En son bıraktığın yerdeyiz işte. Çalışacağım - çalışmayacaksın kavgası sürüyor." diyor. Sesi sıkıntılı geliyor.

"Ben gerçekten anlamıyorum bu Erkan'ı. Kıskanıyorum çalışmayacaksın dese yahu anaokulu öğretmenisin seni kimden kıskanacak? Üç yaşındaki bebeler bir tehdit unsuru olmasa gerek."

"Kıskançlığı oldum olası var ona alıştım da şimdi tutturdu 'Ben sevgilimi çalıştırmam. Kimseye Erkan sevgilisini çalıştırıyor dedirtmem.' diye. Valla her gün başımın etini yiyor. Bir yandan da babam sıkıştırıyor 'İş teklifini düşündün mü?' diye. İkisinin arasında kalmaktan yıldım artık."

"Yuh ama! Bu nasıl bir düşünce arkadaşım? Cevap veremiyor musun sen Erkan'a?" diyorum sesim biraz kızgın çıkarken. İrem'in "of" çektiğini duyunca dayanamayıp tekrar konuşuyorum. "Bir de sen bu adamı dinleyip gelmiyorsun ya şu işin başına! Ben iyice deliye dönüyorum."

"Erkan ve babam yetiyor. Bir de sen gelme üzerime Allah'ını seversen."

"Ne zaman Erkan'a laf söylemeye kalksam hep susturuyorsun beni ama." diye homurdanıyorum.

"Ya Zeyno zaten babam Erkan'ı yakın takibe aldı. Bu oğlanın attığı her adımı takip edeceğim diye geziniyor ortalıkta." diyor İrem yakınarak. Duyduklarımla gözlerimi deviriyorum.

"Akıllı adam tabii bir bakışta anladı Erkan'ın başı boş bırakılmayacağını." diyorum. Bu arada güler yüzlü başka bir garsonun getirdiği kahveyi başımı hafifçe eğip teşekkür ederek alıyorum. Şu an bu hareketimle adeta bir Ying Şef'im.

"Erkan ne yapıyorsa fazla sevgiden yapıyor."

Söylediğine kahkahalarla gülmeye başlıyorum. "Kusura bakma İrem ama bunun fazla sevgiyle hiç alakası yok. Bu senin sevgilinin feodal düzende direnen saplantılı beyninden kaynaklanıyor."

"Nişanlanmak istiyor." deyiveriyor bir anda. Konuyu değiştirmek adına ortaya attığı bombanın etkisiyle Erkan'ı çekiştirmem daha şiddetli bir hal alıyor.

"Yapma İrem! Gerçekten kendine yazık edeceksin. Erkan'la sevgiliyken böyle sorunlar yaşıyorsan iş resmiyete döküldükten sonra bakkala bile yalnız gidemez duruma gelirsin, ben sana söyleyeyim."

"Çok abartıyorsun farkındasın değil mi? Erkan kötü biriymiş gibi konuşup durma."

Hayda ben ne diyorum kız ne anlıyor? Sanki Erkan'a kötü birisi dedik. Yukarıda Allah'ı var kimseye zarar vermeyen, dürüst bir çocuk. Eskişehir'de sevilen işinde gücünde birisi. Erkan'ın tek sorunu maganda babasının yoğun çabaları ile yıkanan küçük beyni ve bu yüzden seçtiği yaşam tarzı.

"Kötü birisi değil tabii ki ama onun yaşam tarzı ile seninki birbirine uymuyor. Meral teyzeyle Cüneyt amca seni prenses gibi büyüttü. Sen her istediğini yapmaya, rahata alışkın birisin. Ailenin yanında her konuda söz hakkı sahibisin. Erkan öyle mi? Senin hayatına müdahale edip duruyor. Onu giyme İrem, buraya gitme İrem, şu bölümü okuma İrem, okusan da çalışma İrem... Yani ona uyum sağlayacaksın diye sen kendi hayatında karar bile alamıyorsun. Ayrıca bu aile tam bir kadın düşmanı. Elif'i hiçbir suçu yokken nasıl evden postaladıklarını biliyorsun. Kız kardeşine bile tahammülü olmayan adamın eşi olmak doğru mu?"

Ağır mı konuştum acaba? Yok ya o kadar ağır değil. Hem ağır bile olsa dost acı söylermiş. Zaten söylediklerimin eksiği var fazlası yok. İrem'de farkında bunun.

"Biliyorum... Biliyorum... Erkan'ın bazı uç noktaları var ama inan yıllardır alıştım ben buna. Kız kardeşi için bir şey diyemeyeceğim. Bu benimde aklımı kurcalıyor ama bunların suçlusu Erkan değil. Bütün kışkırtmalar İbrahim amcanın başının altından çıkıyor. Asıl kadın düşmanı olan o."

İrem bunları anlatırken benimde aklıma Elif'in durumu geliyor. Emine teyze doğumdan sağ çıkamayınca İbrahim amca, Elif'i kabullenememişti. Bebek ortada kalınca da çocukları olmayan oğlan kardeşi sahip çıkmıştı Elif'e. Böylece Elif, özbeöz teyzemin ve onun eşi Osman enişteminkızı olarak büyümüştü.

"Canım benim, ben senin için endişeliyim. Şimdiden bu kadar sorun yaşarken ileride çözülemeyecek sorunlar yaşamanı istemiyorum." diyorum sakin bir tonda.

"Babam zaten her an görüşmemize itiraz edebilir. Bir de Erkan'ın nişanlanmak istediğini söylesem kim bilir neler yapar?" diyor sesi her zamankinden bir ton daha aşağıda çıkarken. Konuşan sanki benimle yaşıt birisi değil de hayatın sillesini yemiş kırklı yaşlarında bir kadın. O kadar bezmiş, o kadar yorgun...

"Bana kızacaksın ama Cüneyt amcaya hak veriyorum."

"Bari sen yapma Zeyno. Beni en iyi senin anlaman gerekirdi. Ailenin Sarp yüzünden yaptıklarını unuttun galiba."

Unutmadım ama hatırlamak da istemiyorum. Artık Sarp'la ilgili hiçbir şeyi hatırlamak istemiyorum. Aklımdan onla ilgili üzücü hatıralar geçeceğine, umut dolu yeni şeyler geçmesini yeğlerim. Mesela Kerem gibi...

Benden cevap gelmeyin "Zeyno! Üzgünüm öyle demek istemedim." diyor özür diler gibi. Kahvemden bir yudum alıp kuruyan boğazımı ıslatıyorum.

"Önemli değil canım. Gerçekten Sarp umurumda değil artık. O kendi kendini bitirdi." diyorum gayet umursamaz bir şekilde.

"Görüştünüz mü yoksa?" diye bir ciyaklama geliyor İrem'den.

Şu an Sarp'tan bahsederek kendimi yormak istemesem de olanları anlatıyorum. Yoksa bir şeyleri ondan gizlediğim için arkadaşım bana darılacak. Olayların Sarp'la ilgili olan kısmını hızlı hızlı geçiyorum ama Kerem'le ilgili olan kısmına gelince tadını çıkara çıkara keyifle konuşmaya başlıyorum.

"...İşte ondan sonra Kerem beni hastaneye götürdü. Görsen nasıl ilgilendi benimle. Hayatımda gördüğüm en ilgili patron diyebilirim. Tam bir centilmen bu konuda. Daha önce şeflerimizden birinin hastalanan kızı içinde elinden geleni yapmıştı. Tabii benimle

ilgilenmesi daha farklıydı. Eee ne de olsa o kadar ortak arkadaşlarımız var. Olsun o kadar, değil mi?" diyorum neşeyle şakırken.

"Bu Kerem meselesine geleceğim ama önce de bakayım elin ne durumda?"

Kerem konusuna gelmesen şaşardım zaten. Yeni bir erkek adı duydun ya hemen diktin kulaklarını.

"On dört tane dikiş var. Tam kader çizgimin üzerinde."

"Kader çizgisi demek." diyor gülerek.

"Evet, tesadüf işte."

"Olanlardan sonra elin kesiliyor. Elinin tam da orasına dikiş atılıp yeni bir çizgi çekiliyor. Bunlar olurken yanında Kerem diye bir adam var ve sen buna hala tesadüf mü diyorsun?"

Ben de bunları defalarca düşündüm herhâlde İrem Hanım! Hatta bu düşüncelerin gerçek olması ihtimali ile eriyip bittim bile ama bunu sesli olarak dile getirecek kadar da cesur değilim. Ayrıca Kerem ne kadar tatlı bir düş olursa olsun, içimdeki kocaman güven boşluğunu nasıl doldurabilir ki?

"Olaylar spontane gelişti. Belki bir anlamı var belki de yok. Hem yaşadıklarımdan ve en son gördüklerimden sonra erkeklere güvenmiyorum ben."

"Sen Zeynep Bayraktar'sın aptallık etme! Kalbini yeni birilerine açmanın zamanı geldi de çoktan geçiyor bile. Bahaneler bulacağına seni bekleyen kadere doğru koş." diye çıkışıyor bana.

"Attığınız fırça için teşekkür ederim Firdevs Hanım." diyorum gülerek.

Gerçi söylediklerinde haklı olabilir. Bahane mi buluyorum ben gerçekten? Tekrar kırılmaktan korkuyorum. Bu yüzden de öyle pat diye güvenemiyorum ne yapayım?

"Nasıl biri bu Kerem? İş dışında görüştünüz mü hiç?" diye meraklı meraklı soruyor.

"Kerem nasıl biri?.. Onunla ilgili söyleyebileceğim ilk şey, ben böyle bir adamın iş konusunda bu kadar disiplinli ve otoriter olacağını tahmin etmezdim. Bir bakıyorsun seninle gayet samimi ilgileniyor ama işin içine mutfak girince bir anda başka bir insana dönüşüyor. Onun dışında gördüğüm kadarıyla kendisi dövüşe ve futbola meraklı. Daha doğrusu her iki sporda da ağzını burnuna dağıtmaya meraklı mı desem? Yüzünden sürekli bir yarası olu-"

Lafımı kesip "Bana laf söylüyorsun ama sen de gidip bir psikopat bulmuşsun." diyor İrem gülerek.

"Anlatmayayım istersen." diyorum bozularak.

"Aaa alındın mı kız? Takılıyorum şurada. Anlat bakayım boyunu posunu? Yakışıklı mı?"

Sadece yakışıklı demek Kerem'e haksızlık olur herhâlde. Bence kendisi Allah'ın boş bir zamanında en güzel parçaların uyumla bir araya getirilmesiyle yaratılmış. Yani bu görünüşün başka bir açıklaması yok. Ben böyle ayılıp bayılıyorum ama İrem'e anlatırken oldukça ketum davranıyorum.

"Eh işte... Fena sayılmaz. Boyu benden uzun. Kahve ve kızıl arasında kararsız kalan saçları ve hareli yeşil gözleri var. Öyle işte. Dediğim gibi fena sayılmaz.''

"Sen sarışın severdin, şaşırdım."

Evet canısı ya sarışın severdim ama gönlüm başka renklere kaydı ne yapalım.

"Zevklerim değişiyordur belki. Zaten Kerem'de kumral kontenjanında yer aldığı için benden artı puan alıyor diyebilirim."

"Belli belli." diyor gülerek. "İş dışında görüştünüz mü? Cevap vermedin soruma."

"Susmuyorsun ki anlatayım?"

"Tamam. Konuşmuyorum sen anlat."

"Birkaç defa görüştük. Yani bir gece yaralıydı bize geldi. Daha doğrusu Derya'ya geldi. O zamanlar iş dışında tanışıklığımız yoktu. Neyse o topa hiç girmiyorum uzun hikaye. İlk olarak o gece görüştük. Sonra beni sınavlar için çalıştırdı. En son olarak da yine ders çalıştırmak için bize gelmişti. Zaten o günden sonra bir daha görüşmedik. Güya yarın görüşecektik ama maç varmış o yüzden ertelendi." diye anlatıyorum.

"Birlikte ders çalışacağız ayağına birbirinizi mi götürüyorsunuz Zeyno?" diyor kıkırdayarak. Aaa hadsize bak, çok ayıp!

"Ne alakası var ya?" diye ölümüne inkâr ediyorum ama işin aslı bu değil tabii ki.

Kerem'in evine gittiğimde mutfaktaki garip elektriği hatırlayıp gülümsüyorum. Ne zor bir ders olmuştu o öyle. Sırf bu yüzden sonraki derste bize geldiğinde özellikle Derya ve Alp'in evde olduğu bir zamanı seçmiştim. Dört kişi mutfakta birlikte çalışmıştık ve aklımdan geçen düşünceler biraz olsun dizginlenmişti. Eğer Derya ve Alp olmasaydı etrafa yayılan o titreşimler kalbime inebilirdi. Şimdi aklıma gelince bile tüylerim tatlı

tatlı ürperiyor. Düşünme Zeynep. Şu an onları hiç düşünme.

"Bence çok alakası var. Kesin rahat durmamışsınızdır. Söylesene Zeyno öptü mü seni?"

"Canım sen bir kendine gel istersen. Erkan'ın sözünden çıkmaya çıkmaya kafanı kullanmayı unutmuşsun. Bizim aramızda hiçbir şey yok." diye çıkışıyorum. Dilim bunu diyor da içim keşke öpseydi diye ayaklarını yere vura vura tepiniyor.

"Şaka da yapılmıyor pis cadı." diyor İrem ve bu sırada Eskişehir'in meşhur suyunun o meşhur müziğini duyuyorum. Telefonun ta diğer ucundan tiz bir şekilde "Kalabak Su" diye çınlıyor.

"Zeynep benim kapatmam lazım, su alacağım." diyor hızlı hızlı. "İyi ki aradın çok iyi geldi konuşmak."

"Görüşürüz kuzum. Kendine dikkat et ve o maganda sevgiline kendini ezdirtme." diyorum kapamadan önce. "Ayrıca benim yerime de bir bardak iç Kalabak'tan. Tadını özledim."

İrem kapamadan önce "Zeynep!" diyor ve ben yine Erkan konusunda azar işiteceğim diye düşünerek bezgin bir şekilde "Hıı!" diyorum.

"Kerem'le aranda olabileceklere bir şans ver." diyor tepkimden çekinerek.

Konuyu geçiştirmek için "Hadi sen sucuyu bekletme. Öpüyorum." deyip cevap gelmesini beklemeden kapatıyorum telefonu.

İrem'le yaptığım görüşmeden sonra yerime sığınamıyorum ve kafeden ayrılıyorum. Sahile yanaşan vapuru görünce ani bir kararla iskeleye gidiyorum. Kendime düşünmek için bile fırsat vermeden kendimi kıyıya yanaşan vapura atıyorum. Soğuk yüzünden herkes kamaralara doluşurken, ben adımlarımı açık alana yönlendiriyorum. Vapurun yan tarafında sessiz bir köşe bulup, oturuyorum.

Vapur, dalgalar yüzünden hafif hafif sallanırken gözlerimi uzaklara dikiyorum. Neden vapura bindim ki şimdi? Ne işim var ki benim Anadolu Yakası'nda? Derin bir nefes alıp biraz sesli bir şekilde geri bırakıyorum. İrem'i aradım, sesini duyar rahatlarım diye ama dertlendim sayesinde. İrem'in sorunlu ilişkisine mi üzüleyim yoksa sarpa saran kendi duygularıma mı üzüleyim?

Vapur hareket etmeye başlayınca rüzgarla karışık deniz kokusunu içime çekiyorum. Boş gözlerle denize bakarken aklıma Kerem süzülüyor. İlk önce yüzü geliyor aklıma. Yaralı kaşının altından çapkın çapkın gülümsüyor. Bu görüntü beni de gülümsetiyor. Ardından bana yardım eli uzattığı anları düşünüyorum. O küçük mutfakta aklımı kaçırmam için

beni zorlayan o hisler... Gözlerimi kapadığımda elimin üzerine yerleştirdiği elini hala hissedebiliyorum. O an, onun tam arkamda olduğunu hissettiğim an, dönüp boynuna sarılmamak için kendimi nasıl zor tuttuğumu anımsıyorum.

Onunla ilgili duygular o kadar sırnaşıktı ki, beni boş yakaladığı her an tüm benliğimi istila etmek için fırsat kolluyordu. Duygularım yüzünden nasıl da ona doğru çekiliyordum ve her seferinde beni kendinden uzaklaştıracak bir bahaneyi nasıl buluyordu? Onun içinde zor bir ders olmuştu. Bunu fark etmeyecek kadar kör değildim. Onunda benim gibi hissettiğini bilmek tarifi imkansız bir mutluluktu.

İkinci dersi bizde yapmayı teklif ettiğimde ilk sorusu "Derya evde mi?" olmuştu. Benden olumlu cevap aldığında resmen rahatlamıştı. Bu haline çok gülmüştüm. Farkında değildi ama onunla aynı fikirdeydim. Ben de onunla yalnız kalmaya cesaret edemiyordum. Bunu bir kez denemiştim ve aramızdaki kıvılcımlardan öleceğimi sanmıştım.

Ve o günden sonra bir daha görüşememiştik. Elim iyileşene kadar çalışmama kesinlikle izin vermeyeceğini söylemişti. İş konusunda ki katılığını bildiğimden dolayı ısrarcı olmamıştım. Derslerimizde yoğun iş temposu yüzünden sekteye uğramıştı. Salı günü için anlaştığımız derste son anda aklına gelen Galatasaray maçı yüzünden iptal olmuştu. Gerçi buna hiç şaşırmamıştım. Fanatikliği yüzünden dayak yemeyi göze alan adam kıytırık bir dersi mi iptal etmeyecekti?

Kerem'le ilgili emin olduğum birkaç şey var. İşine karışma, dövüşüne karışma, maçına karışma. Bu üçü onun hayatının hassas noktaları. Bu sınırları zorlamamam gerektiğini içten içe biliyorum.

Vapur denizi yararak ilerlerken martılarda çığlıklar atarak tepemizde dönmeye başlıyor. Şu an ben de onlar gibi bağıra bağıra içimdekileri dökmek istiyorum. Kerem'e aşığım ve ona güvenmek istiyorum. Onu olduğu gibi kabul edip, bütün güzel hislerimi onunla paylaşmak istiyorum. Bana gülümseyişinin veya ezkaza bana değdiği zamanda ki paniğinin gerçek olduğuna inanmak istiyorum. Bir kez daha terk edilmeyeceğimden, yüz üstü bırakılmayacağımdan emin olmak istiyorum. Ve bunları Kerem'e söyleyecek kadar cesaret istiyorum.

****

Salı günü okuldan dönerken ısrarla çalan telefonu çantamın içinde telaşla arıyorum.

Otobüsteki insanlar sesin nereden geldiğine bakmak için bana doğru dönüyor. Onlara gergince gülümseyip telefonu aramaya devam ediyorum. Büyük uğraşlar sonunda küçük şeytanı bulup, açıyorum.

"Alo!"

"Zeynep yetiş canım. Ölüyorum Zeynep." diye telaşla konuşan Bahar'ın dedikleriyle kaşlarım çatılıyor.

"Ne oldu Bahar?" diye soruyorum merakla.

"Zeynep kaç gündür hayatım karardı. Lütfen yardım et."

Böyle konuşunca yavaştan yavaştan panik yapmaya başlıyorum. Başına bir hal mi geldi? Sapık takipçiler mi musallat oldu? Ya da hasta mı? Yoksa telefon faturası mı yüksek geldi? Kafamda ki teorileri susturup sakin olmaya çalışarak soruyorum.

"Baharcım ne olduğunu söyler misin?"

"Kerem Şef, bana çok kızgın. O kadar kızgın ki beni Mehmet Şef'in yanına verdi."

Bahar oldukça iyi çalışan bir yardımcı, ceza için ne yapmış olabilir ki? "Ne için kızgın ki?"

"Elin yüzünden... Benim yüzümden olduğunu düşünüyor." diyor Bahar çekinerek.

"Ne?" diye bağırıyorum. Sesimin yüksek çıkmasıyla otobüsteki yaşlı kesim cık cıklayarak bana onaylamaz bakışlar atıyor. Onlara aldırmadan Bahar'a dönüyorum. "Ne demek elim yüzünden? O bir kazaydı! Seninle ne ilgisi var? Delirdi mi bu adam?"

"Bana verdiği cezaya bakılırsa delirmiş. Zeynep sen bu adama ne yapıyorsun bilmiyorum ama seninle ilgili konularda çok acımasız oluyor. O gün hastaneden döndükten sonra herkese bağırıp çağırdı." diyor ve sonra sesini değiştirip Kerem'i taklit ederek konuşmaya devam ediyor. "Kimse Zeynep'e soğanla ilgili iş vermeyecek. Bahar sen de Mehmet Şef'le günbegün ölmeye mahkum olacaksın."

"Yok artık." diyorum sahte bir dehşetle ama içimden kahkahalarla gülmek geliyor. Karın boşluğumda tatlı bir karıncalanma başlarken mutfakta benim için esip gürleyen Kerem'i düşünüp mest oluyorum.

Bahar'ın yalvarmasıyla asıl konuya çekiyorum kendimi. "Gel de ikna et adamı. Bir tek seni dinler. Zeynep ne olur gel kurtar beni bu zorbanın elinden. Kaç gündür canım çıkıyor."

"Ta-tamam, yarım saate oradayım. Biraz daha dayan." diyorum oturduğum yerden kalkıp otobüsten inmeye hazırlanırken.

"Çok sağ ol. Şimdi kapatmam lazım yoksa Mehmet Şef yine enseme çökecek." diyor ağlamaklı bir sesle.

"Tamam canım."

Otobüsten inip, restorana gitmek için başka bir otobüse el ediyorum. Boş bulduğum koltuğa geçip otururken aklımda Bahar'ın söyledikleri var. Demek bana zarar geldiği için öfkelenmişti ha? Bu duygu ile liseli aşıklar gibi mayışıyorum. Ama zaman mayışma zamanı değil, zaman Bahar'ı kurtarma zamanı.

Otobüsten inince soluğu restoranda alıyorum. Mutfağa girdiğimde gözüm ilk olarak Kerem'i arıyor. Günler sonra onu ilk görüşüm olacak ve işte orada duruyor. Arkası dönük bir şekilde Ying Şef'le konuşuyor. Onlara doğru yürürken, Bahar'ın önüme atlamasıyla durmak zorunda kalıyorum.

"Ne yap ne et, ikna et." diyor gözlerini aça aça. Haline bakıyorum. Gerçekten perişan görünüyor. Tıpkı benim işe başladığım ilk günkü hallerim gibi.

"Konuşacağım işte." diyorum başımla Kerem'i işaret ederken.

"Zeynep eğer yaralanacağını bilseydim inan ki senden bir şey istemezdim." diyor sargılı elime bakarak. Sağlam elimle yanağını çekiştirip gülümsüyorum.

"Biliyorum canım benim. Şimdi ben gidip konuşayım bakayım Kerem Şef'le." diyorum içimi çekerek. Sonra da duyduğum sesi onaylatmak ister gibi soruyorum. "Maç sesi mi bu?"

"Evet, maç sesi." diyor sinsi sinsi sırıtırken. "Sen yokken müzik yerine maç dinliyoruz. Nedense artık?"

Bir şey söylemeden hafifçe kızaran yüzümle Bahar'ı arkamda bırakıp Kerem'e doğru gidiyorum ama bu pek kolay olmuyor. Mutfaktaki varlığımı fark eden herkes bana doğru yönelip, Kerem'le aramdaki mesafeyi git gide açıyor. Nasıl olduğumla ilgili gelen sorular ve geçmiş olsun dilekleri arasında kaybolurken Kerem'in sesini duyuyorum.

"Ne oluyor orada? Niye toplandınız?" diye soruyor sert bir sesle. Kalabalık kenara çekilince birbirimizi görüyoruz. Yüzüme bir gülümseme yerleşirken bana tek kaşını kaldırarak bakıyor.

"İyileşene kadar işe dönmek yok demiştim." diyor birbirimize yaklaşırken.

"Biliyorum. İş için gelmedim zaten. Biraz konuşabilir miyiz?"

"Ofise geçelim." diyor ve ben önde o arkada ofise doğru yürüyoruz. Ben masanın önündeki koltuğa geçerken, patron koltuğu yerine karşımdaki koltuğu tercih ediyor. Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirip bana doğru eğildiğinde sol göğsüne taktığı Galatasaray rozetini görüyorum.

"Maç için mi?" diye soruyorum parmağımla işaret ederken. Başını eğip rozete bakıyor.

"Evet, işler yüzünden gidemedim de şans getirsin diye bunu taktım."

Yani maç olmasaydı bile bugün ders çalışamayacaktık demek ki! Ama ne olursa olsun şimdi buradayım. Günler sonra yine bir odada baş başayız.

"Gidememene üzüldüm."

"Beni boş ver şimdi. Ne konuşmak istiyorsun?" diyor merakla.

"Şey... Aslında Bahar'la ilgili konuşmak istiyordum." diyorum ağzımdaki baklayı çıkarırken.

"Demek hemen yetiştirdi sana. Gerçi aferin ona, ben daha erken gelir söyler diye bekliyordum." diyor arkasına yaslanırken.

"Bahar'ın herhangi bir suçu yok. Benden sadece yardım istedi, gerçekten. Ben de gidip kendimi doğradım. Yani hepsi kazaydı."

"Söylediklerinle ilgilenmiyorum. Ben sebep sonuç ilişkisine bakıyorum. İşi sana Bahar pasladı ve bu sırada yaralandın. Benim için önemli olan bu." diyor kararlı bir şekilde.

"Kerem, sen nasıl bir adamsın ya? Bahar söylemese haberim bile olmayacak yaptıklarından. Üstelik yanlış yapıyorsun. Bahar'a bu şekilde davranman çok gereksiz. Üstelik bir de Mehmet Şef'in yanına vermişsin. Onunla çalışmak insanın tüm yaşam enerjini emiyor." diyorum onu ikna etmek için çabalarken. "Vazgeç şu inadından. Bahar'ı Mehmet Şef'in yanından al."

"Mehmet Şef'in bazı yan etkileri olduğunu kabul ediyorum." diyor gülümseyerek. Sonra birden ciddileşiyor. "Bahar mevzusuna gelirsek de, iş konusunda verdiğim kararları sorgulamazsan sevinirim güzelim. Seninle tartışmak isteyeceğim en son şey."

Niye bu kadar taktın ki bu konuya anlamıyorum. Tartışmak istemiyormuş. İyi de hata yapıyorsun be canım. Bahar'a yazık değil mi?

"Israr etmem bir işe yaramayacak mı yani?" diyorum yüzüm asılırken. Halime gülüyor.

"Yaramayacak güzelim." Art arda iki kez 'güzelim' demesiyle benimde içim gülümsüyor.

"O zaman seni daha fazla işinden alıkoymayayım." diyerek ayağa kalkıyorum.

"İstersen buralarda biraz oyalan. Maçı dinliyordum. Bitince seni eve bırakayım." diyor o da ayağa kalkarken. Teklifini seve seve kabul ediyorum tabii ki.

"Olabilir. Hadi mutfağa geçelim." diyorum. Mutfağa girmeden önce beni durduruyor.

"Bir şeye elini sürmek yok. Çalışmak için gelmedin unutma. Sormayı unuttum ama elin nasıl?"

"Çalışmak yok diye bin kere söyledin Kerem. Ben duymaktan bıktım, sen söylemekten bıkmadın." diyorum oflayarak. "Bu arada elim hızla iyileşiyor. Beni buradan uzun süre uzak tutamayacaksın."

"Seni buradan uzak tutmak istediğimi kim söyledi ki? Ben sadece elin iyileşmeden gelirsen rahat durmayacağını biliyorum. Rahat durmazsan iyileşme sürecin uzayacak ve daha uzun süre buralara gelemeyeceksin. Sonra sınavında zorlanacaksın, belki de staj için başka yere gönderileceksin. O yüzden şimdi içeri geçiyoruz ve sen Kemal Şef'in pastalarından alıp, sadece rahatına bakıyorsun."

Söyledikleriyle başım dönerken şapşal şapşal sırıtıyorum. Bu kadar ayrıntı düşünebileceğini nereden bilebilirdim ki? Seninle ilgili öğrenmem gereken çok şey var Kerem.

Mutfağa geri döndüğümde Bahar yüzüme umutla bakıyor. Dudaklarımı sarkıtıp başımı iki yana doğru üzgünce sallıyorum. Yüzündeki umudun anbean nasıl söndüğünü görünce içime bir sıkıntı çöküyor. Kızın benim yüzünden böyle zor durumda kalmasına bir şey yapmak lazım ama ne?

Telefonun çalmasıyla Bahar'la ilgili düşüncelerim dağılıyor. Çantamdan telefonu çıkarırken, Kerem'in de telefonunun çaldığını duyuyorum. Beni arayan Derya, acaba onu kim arıyor?

"Efendim!"

"Canım nerelerdesin?"

"Şu an restorandayım hemşire ama çıkacağım birazdan." diyorum bir yandan Kerem'i keserken. Kiminle konuşuyorsa keyifle gülüyor.

"Ben Alp'teyim bu akşam. Sen de buraya gelsene Zeyno." diyor Derya acıklı bir sesle.

"Senin sesin niye öyle geliyor?"

"Hiç sorma kızım ya. Hani Alp çalıştığı sette bir günlüğüne figüranlık yapmıştı ya, hatırlıyor musun?" diye soruyor. Hatırlamaz olur muyum hiç? Hem nasıl unuturum ki? Alp günlerce şöyle oynadım, böyle oynadım diye ballandıra ballandıra anlatmıştı.

"Evet, hatırlıyorum."

"Hah işte oynadığı bölüm bu akşam yayınlanıyor. Halini bir görsen çocuk gibi heyecanlı. Gel de birlikte izleyelim."

"Bunu bana yapma hemşire. O dizi izlenilecek gibi bir şey değil. Vallahi tahammül edemem." diyerek itiraz ediyorum.

"Ya ben de bu yüzden çağırıyorum işte. Ben de sadece Alp için izliyorum. Sen gel buraya arkadaşım. Alp diziye dalarken, bizde aramızda biraz fiskos yaparız. Alp'in sahnesi gelince de iki güzel söz söyleyip aşkımın gönlünü eğleriz. Beni yalnız bırakma. Hem galiba Kerem ve Mert'te gelecekmiş. Belki Kerem şıkkı fikrini değiştirmende etkili olur." diyor zilli gülerek. Açıkçası fikrimi değiştirmemde etkili oluyor ama Alp'in hevesini de kırmak istemiyorum.

"Ne yapalım gelelim o zaman. Hem ne demişler arkadaş hatırına çiğ tavuk bile yenir."

"Bizim için geliyorsun yani. Kerem'le hiç alakası yok."

"Derya! İstersen hemen vazgeçeyim kararımdan." diyerek tehdit ediyorum onu. Hâlbuki vazgeçme gibi bir niyetim yok.

"Tamam sustum. Ha bu arada Kerem'e söyle yemeklik bir şeyler getirin. İki tane şef arkadaşımız var, bir de yemek yapmakla uğraştırmayın beni." diyor gülerek.

"Bu yaptığına fırsatçılık derler."

"Hayır Zeyno. Asıl, aşık olduğun adamla aynı ortamda olacağını anlayınca arkadaşının teklifini kabul edersen fırsatçılık yapmış olursun." diyor beni kınayan bir sesle. Her şeye de bir cevabın var. Aman çok bilmiş!

Sadece tepkisini görmek için "Gelmiyorum ben." diyorum bilerek.

"Geleceğini adım gibi biliyorum."

"Uyuzsun. Kapat telefonu seninle konuşmak istemiyorum." diye homurdanıyorum.

"Ben de seni seviyorum. Yemekleri unutmayın, sekizden önce evde olun." diyerek

telefonu kapatıyor.

Kerem'e baktığımda onunda telefonunu kapatıp bana baktığını görüyorum. Gülerek yanıma geliyor. İyi bari hazır geliyorken akşamı söyleyeyim.

"Derya..." diye söze başlarken aynı anda "Alp..." diyor. Sonra durup gülmeye başlıyoruz.

"Önce sen söyle." diyor eliyle beni işaret ederek.

"Galiba aynı şeyleri söyleyeceğiz. Az önce Derya aradı. Alp'in oynadığı bölümü izlemek için çağırıyor."

"Beni de Alp aradı. Sesi baya bir heyecanlı geliyordu." diyor eliyle çenesini kaşırken. Gözüm bir an uzun parmaklarına ve çene kaslarına takılı kalıyor. Bakma Zeynep! Kalp sektesine uğramak istemiyorsan bakma.

"Ben gideceğim... Sen gelecek misin?"

"O ne biçim soru. Tabii ki geleceğim. Maçın bitmesine az kaldı. Çıkarız birazdan." diyor maçla ilgili bilgileri mutfağa yayan müzik çaları göstererek.

"Kim yeniyor?" diye sorunca gururla rozetini gösteriyor.

"İşe yaramış demek." diyorum çocuksu haline gülerek.

"Elbette."

"Kerem, Derya akşam için yemek getirmemizi istedi. İki şef arkadaşım varken yemek yapmakla uğraşamam dedi."

"Doğru söylemiş. Sen kafana göre paketle bir şeyler. Alp Çin yemeği sever, onlardan da al." diyor Kerem.

****

Yaklaşık bir saattir üçlü kanepeye ip gibi dizilmiş bir şekilde ekrana bakıyoruz. Alp oldukça hevesli bir şekilde bize karakterleri ve olayları anlatıyor. Tam bir Dallas entrikası. Başroldeki adam karısını aldatırken, aslında annesinin de zamanında babasını aldattığını öğreniyor. Yıllarca babası sandığı adam da intikam peşine mi düşmüş ne. Yani en azından Alp'in anlattıklarından kulağıma çarpanlar bunlar. Alp

anlatmaya kendini o kadar kaptırmış ki bizim ne halde olduğumuzun farkında değil.

Yanımda oturan Kerem kolunun birini koltuğun sırtına, diğerini de kolçağına atmış boş gözlerle ekrana bakıyor. Yanımızdaki tekli koltukta oturan ve henüz bugün resmi olarak tanıştığım Mert neredeyse uyumak üzere. Derya desen yüzünde ilgili sevgili ifadesiyle belirli aralıklarla kafasını sallıyor ama Alp'i dinlediğini hiç sanmıyorum. Şu an ilgilendiği tek şey elindeki volcano kek. Ben de birazdan 'yangın var' diye bağırmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Alp ne zaman çıkacak?" diye soruyorum Derya'nın kulağına eğilerek.

"Bilmiyorum ama çatlayacağım birazdan." diyor kekini hız kesmeden yemeye devam ederken.

"Senin çatlaman diziden değil kekten olacak." diyerek tabağı elinden alıyorum. Yanındaki hareketliliği fark eden Alp beni hedef alarak konuşuyor.

"Ne heyecanlı değil mi Zeyno? Bak ne güzel ön yargılarını yıktın bu diziye karşı."

"Evet canım gerçekten ön yargılarım yıkıldı. Artık tek kesin bir yargım var bu diziyle ilgili." diyorum yüzümde yapmacık bir gülümsemeyle. Kerem'in kolumu hafifçe dürtüklemesiyle ona doğru dönüyorum.

Alp'e kaçamak bir bakış attıktan sonra fısıltıyla "Ya Zeynep daha ne kadar devam edecek bu? Bir saati geçti, çoktan bitmiş olması gerekirdi." diyor. Neden böyle dediğini anladığım için söylediklerine gülüyorum.

"Sen Türkiye'de hiç dizi izledin mi?"

"İzlemedim." diyor saf saf başını sallarken. Onun bu hali karşısında uzanıp yanaklarını sıkma isteğiyle doluyorum.

"İzlemiş olsaydın bilirdin. Türk dizileri senin Amerikan dizilerine benzemez. Süreli uzun, dramları ağır olur." diyorum hafifçe ona eğilerek.

"Amerikan dizileri diyorsun."

"Evet Amerikan dizileri, tıpkı senin gibi." diyorum muzip bir ifadeyle.

"Çıktı işte çıktı. Oradayım bakın!"

Alp'in heyecanla bağırmasıyla hepimiz kendi dünyamızdan çıkıp ekrana odaklanıyoruz. Derya kolunu Alp'in omzuna atıp ona sıkıca sarılırken Alp'i görmek için ekranı tarıyorum. Bir sonraki sahnede görüyorum. Gerçekten de bizim Alp orada.

Bakkala giriyor. "Bir su." diyor. Parasını verip dükkandan çıkacakken o sırada dizideki karakterlerden birinin omzuna çarpıp gidiyor. Adam Alp'in ardından küfür ederken de bol bol bip duyuyoruz. O küfürlerden sonra Alp'in tekrar ekranda belirip bir kavga çıkacağını falan bekliyorum ama belli ki sahnesi sadece o kadar.

"Nasıldı?" diye soruyor Alp hevesle.

"Andy Warhol 'Herkes bir gün on beş dakikalığına ünlü olacak.' demişti kardeşim. Sen bu hakkın ilk on beş saniyesini kullandın." diyor Mert başparmağını havaya kaldırıp, elini hafifçe sallarken.

Söylediğiyle hepimiz gülmeye başlıyoruz. Tabii bu durum Alp'in hoşuna gitmiyor.

"Aşkım asma suratını. Sen rolünü çok güzel oynadın ama çok kısaydı. O kadar kısaydı ki tadı damağımda kaldı." diyor Derya eliyle Alp'in yanağını okşayıp, sesli bir öpücük konduruyor.

"Oyunculuk dünyası sabun köpüğü gibi Alpcim. Bugün varsın yarın yoksun o dünyada. Sen en iyisi set arkasındaki güvenilir yerini hiç bozma bence." diyorum.

Alp söylediklerimi kafasında tartarken Kerem'de konuşuyor. "Yani kardeşim eğer Amerika'da olsaydık. Kesin bu işe devam et derdim ama Türkiye'de dizi süreleri çok uzunmuş. Yazık erken yaşlanırsın bu işte." diyor. Konuşması bittikten sonra bana sırıtarak bakıyor. Amerika göndermelerini görüyorum canım ve bu durum acayip hoşuma gidiyor.

Dizi sektörü ve Alp'in ibretlik oyunculuk performansıyla ilgili birkaç saat konuştuktan sonra yavaştan yavaştan kalkmak için toplanmaya başlıyoruz.

"Zeyno, ben burada kalacağım. Geç oldu, istersen sen de burada kal." diyor Derya Alp'in göğsünde yatarken. Kalacağım varsa da bu manzaradan sonra kalmam. Bunlar kesin bütün gece...

"Yok kuzum ben eve gideyim. Hem ilaçlarımda evde." diye bahane uyduruyorum.

"Yalnız gideceksin içim hiç rahat değil." diyor gözünü Kerem'e dikerek. O an arkadaşımın ne yaptığını anlıyorum. Az çakal değilsin be kadın!

"Biz ne güne duruyoruz burada. Ben bırakırım Zeynep'i." diyor Kerem.

Derya attı ve gol oldu sayın seyirciler. Oltaya gelen Kerem'e bakarken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Derya'da sanki hiç tek başıma dışarı çıkmamışım edasıyla ve birazda abartarak konuşuyor.

"Ay içime su serptin Keremcim. Şimdi gencecik kızcağız gecenin bir köründe taksilerle mi gitsin?"

"Derya! Abartma canım." diyerek uyarıyorum onu.

"Ben Mert'i uyandırayım da çıkalım." diyor Kerem gülümseyerek. Kerem, koltukta sızıp kalan Mert'i uyandırırken, Derya'da elimden tutup beni köşeye çekiyor.

"Bak bu fırsatı iyi değerlendiriyorsun. Eve vardığınızda eğer Kerem'i yukarı çağırmazsan kafanı kırarım senin." diyor işaret parmağı ile şakağımı dürterek.

"Sen gidip sevgilinle uğraşsana." diye itekliyorum elini.

"Saf mısın Zeynep? Burada senin de uğraşacak bir sevgilin olsun diye çabalıyorum. Biraz güzel tepkiler ver bana." diyor yüzüme 'umutsuz vakasın' bakışı atarken.

"Senin ve Alp'in çabalarını gördük. Bana bak o yaptıklarınızdan Kerem'in haberi yok değil mi? Ay bir öğrense rezillik!"

Allah'ım n'olur bilmiyor olsun n'olur.

"Sen bizi hafife alma. Öyle ya da böyle bizim sayemizde bugün yan yana duruyorsunuz. Ve tabii ki Kerem'in haberi yok."

Kerem, Mert'i zar zor uyandırdıktan sonra onun kendi arabasıyla gitmesine razı olmuyor. O da bizimle geliyor. Mert arka koltuğa geçip uyumasına kaldığı yerden devam ediyor.

"İyi ki evine bırakacaksın. Bu halde araba kullansaydı direksiyon başında uyur kalırdı herhâlde." diyorum Kerem'e bakarak.

"Birkaç gün arayla Amerika'ya gidip gelince jet lag süresi uzun oldu. O yüzden uyku düzeni biraz karışık."

"Bütün ailen Amerika'da mı?"

"Hayır güzelim. Sadece annem ve babam Amerika'da. Bir de Mert ara sıra gidip geliyor. Onun dışında abimler İtalya'da. Belki duymuşsundur adı Oğuz. Benden önce restoranın başında o dururdu." diye anlatıyor.

"Evet, Bahar anlatmıştı bir şeyler." diyorum.

"Bu Bahar laf yetiştirmeye çok meraklı anlaşılan. Sizde iyi anlaşıyorsunuz gözümden kaçmıyor."

Eyvah! Farkında olmadan Bahar'ın başını ikinciye yakmamışımdır inşallah. Endişeyle dudağımı ısırıyorum.

"Merak etme arkadaşının başına bir şey gelmeyecek." diyor gülerek. Yüzüne 'yok artık ama' bakışı atarken daha çok gülüyor. "Bu kadar şaşırma. Yüzünden ne düşündüğünü anlamak zor değildi."

"Sen yüzüme değil yola bak. Kaza yapacağız şimdi." diyorum başımı cama doğru çevirirken.

"Bana biraz güvenmeyi denesen çok iyi olur Zeynep!" diyor ifadesiz bir yüzle. Ardından sesli bir şekilde burnundan soluyor.

"Bu nereden çıktı şimdi?" diyorum şaşkınlıkla.

"Kaza yapacağız şimdi." diyerek benim kötü bir taklidimi yapıyor. Kerem'den çıkan ince sesi duyunca kahkaha atıyorum. Öyle ki arka koltukta uyuyan Mert bile uyanıyor.

"Bu ne gürültü ya." diye homurdanıyor yattığı yerden.

"Kusura bakma Mert, uyandırdım." diyorum arkaya dönüp, karanlıkta yüzünü seçmeye çalışırken.

"Kusur falan yok güzelim. Zaten uyanması lazım, evine geldik."

Kerem'de başını arkaya çevirdiğinde yanak yanağa geliyoruz bir an. Panikle önüme dönmeye çalışırken dudaklarım yanağını sıyırıp geçiyor. Kalbim deli gibi atmaya başlarken kafamı toprağa gömmek istiyorum. Kerem birkaç saniye hareketsiz kaldıktan sonra Mert'i kaldırıp, evine yolluyor.

Arabada yalnız kaldığımızda az önceki yakın temasımızdan dolayı ağzımı açıp tek kelime bile edemiyorum. Kerem'de konuşmak için bir hamle yapmayınca susarak evin önüne kadar geliyoruz.

"İşte geldik." diyor arabayı park ederken. Kemerimi çözerken Kerem'in de arabadan çıkmak için hazırlandığını fark ediyorum. Yutkunarak arabadan iniyorum. Aklımda Derya'nın söyledikleri var. Onu yukarı çağırmalı mıyım? Belki evet ama az önce olanın üstüne bir de eve çağırmak konusunda kararsız kalıyorum.

Elleri montunun cebinde, yüzünde çarpık gülüşüyle bana bakıp "Hava oldukça serin. Hadi üşüme de bir an önce gir içeri." diyor. O bana böyle bakarken yanından ayrılmaya hazır olmadığımı hissediyorum.

"Şey... İstersen yukarı gel. Sana sıcak bir kahve hazırlayayım." diyorum bir anda.

Söylediğimle yüzü resmen aydınlanıyor. Bana doğru ufacık bir adım atarken konuşuyor ve beni kendi silahımla vuruyor.

"Bu çok Amerikan bir hareket olmadı mı güzelim?"

21.BÖLÜM - "Bir Tutam Aşk"

Zeynep'in beklenmedik kahve teklifini tabii ki reddetmiyorum. Benim önümden seke seke çıktığı merdivenleri, yüzümü ortadan ikiye bölmek istercesine güçlü bir sırıtmayla takip ediyorum. Eve girdiğimizde kısa süreli bir duraksama yaşasak da birbirimizle aynı ortamlarda bulunmanın verdiği rahatlıkla ben salondaki koltuğa geçerken, Zeynep'te kahveleri hazırlamak için mutfağa geçiyor.

Oturduğum yerden artık aşina olmaya başladığım bu salonda etrafa göz atıyorum. Eşyalara bir kez daha göz gezdirirken üzerinde televizyonun yer aldığı, eski ahşap sandığın kenarında duran iki çerçeve dikkatimi çekiyor. Tanıdık gelen diğer eşyalar arasında 'ben görülecek yeni bir şeyim' diye bana el sallayan çerçevelerin yanına gidiyorum.

İki çerçevede de sıcak gülümsemelerle bakan insanlar var. Sol elimdeki çerçevede Zeynep'in ailesi olarak tahmin ettiğim kişilerle çay kenarında çekilmiş bir fotoğrafı var. Belli ki fotoğraf biraz eski çünkü buradaki Zeynep daha çocuksu. Orta yaşlı bir adamın beline sarılmış, gülümsüyor. Tam karşılarında da yine orta yaşlı, hafif kilolu bir kadın ve Zeynep yaşlarındaki diğer kız birbirlerine sarılmış, gülümsüyorlar. Fotoğraftaki kıza bir kez daha bakıyorum. Kardeşi olduğunu bilmiyordum.

Diğer çerçevede de bir aile fotoğrafı var ancak bu Zeynep'in fotoğrafından biraz farklı. Zeynep'in ailesiyle çekilmiş olan fotoğrafı hemen hemen bütün evlerde bulanan klasik aile fotoğrafı ancak Derya'nın ailesiyle olan fotoğrafı klasik aile fotoğrafı değil. Fotoğraftan gülümseyen aileyi alıp Hippilerle dolu bir topluluğun içine koysak kesinlikle sırıtmaz.

Kâküllü saçlarının altında pozitif bir ifadeyle bakan kadın yüzüklerle dolu parmaklarıyla

yanında oturan eşinin elini sıkı sıkıya tutmuş. Üzerine salaş bir gömlek ve kilim desenleri olan bir yelek giymiş, uzun beyaz saçlı adam da gözlüklerinin ardından aynı pozitif ifadeyle gülümsüyor. Anne ve babalarının arkalarında omuz omuza vermiş iki kız kardeşte birbirlerinin yansımalarıymışçasına barış işareti yapmış. Derya'nın, kız kardeşininkiyle bir örnek olan rengârenk, sarmal desenli elbisesine ve başındaki çiçekli taca bakıp gülümsüyorum. Bizim Derya mı bu gerçekten?

"Fotoğraflar ilgini mi çekti?"

Zeynep'in sorusuyla çerçeveleri yerine bırakmaya yelteniyorum. "Görünce bakmak istedim."

Elindeki tepsiyi sehpaya bırakırken "Bırakma bırakma getir fotoğrafları." diyor gülümseyerek. Tek elime sıkıştırdığım çerçevelerle geçip yanına oturuyorum. Uzanıp çerçeveleri alıyor ve bana dönerek anlatmaya başlıyor.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa Derya'yı daha önce hiç böyle görmemişsin." diyor kıkırdayarak.

Kaşlarımı çatarak fotoğrafa bir kez daha bakarken "Ne yalan söyleyeyim şaşırdım doğrusu. Bu gerçekten Derya mı?" diye soruyorum.

Parmağıyla fotoğraflardakileri tek tek göstererek adlarını söylüyor. "Gerçekten Derya ve ailesi. Annesi Leyla teyze, babası Fikret amca ve ablası Deniz."

"Derya'nın ailesi böyle şey... Biraz şey..." diyerek pot kırmamak adına duraksıyorum. Sonuçta yakın arkadaşının ailesi ve ağzımdan çıkacak olumsuz bir kelime beni Zeynep'in gözünden düşürebilir.

"Marjinal mi? Hippi mi? Çekinme söyle. Zaten görünen köy kılavuz istemez." diyor Zeynep çerçeveyi sallarken. Onun bu tavrıyla biraz rahatlıyorum.

"Görmeye alışık olduğum bir aile tablosu değil. Üstelik Derya'yı yıllardır tanıyorum ama bu halini ve ailesini ilk kez gördüm."

"Leyla teyze ve Fikret amca her zaman 'Bu kız hastanede kesin karıştı. Ailedeki herkes sanatla uğraşırken, bu kız gitti kamu personeli olmayı seçti.' diye Derya'ya takılırlar. Şaka bir yana şu an dış görünüş ve meslek seçimi konusunda onlarda farklı durabilir ama kafa yapısı ailesiyle aynıdır. Eğer öyle olmasaydı Alp'le böyle uzun soluklu bir ilişkisi olmazdı. Sen nasıl oldu da denk gelmedin bu hallerine bilmiyorum."

"Alp'le ne ilgisi var bu durumun?" diyorum anlamayarak. Yani Alp tanıdığım en harbi insanlardan birisi. Çoğu kişiyle de arası iyidir. Derya'yla ilişkisinin uzun sürmesinin

başka ne gibi bir nedeni olabilir ki?

"Biliyorsun bizim Alp grafik tasarım mezunu, yani bir nevi sanatçı. Eee sanatçıların kafaları farklı çalışıyor. Bizim kızın da kafası farklı çalışan insanlara karşı doğuştan bağışıklığı var. Yani bu yüzden dünyanın en uyumlu çifti, Derya ve Alp."

Demek dünyanın en uyumlu çifti Derya ve Alp. Dünyanın en uyumlu çiftine rakip olabiliriz aslında güzelim. Tabii sen aklımdan ve kalbimden geçenleri bilsen. Söylesem mi acaba? Hemen şurada söyleyip kurtulsam mı? Hayır, Kerem! Hassas konularda acele kararlar verme. Şimdi böyle ilk fırsatta kızın üzerine atlar gibi olur mu hiç. Önce Zeynep'in güvenini iyice bir kazan ondan sonra şansını denersin. İçimde verdiğim karar savaşının arasında sırf sormuş olmak için soruyorum.

"Ailesi ne işle uğraşıyor?"

"Leyla teyze gençliğinde dansçıymış ama yaşı ilerledikçe dans etmekten ziyade öğretmeye ağırlık vermiş durumda. Fikret amca ve Deniz'de resimle uğraşıyor. Alaçatı'da butik otelleri var. Giriş katını resim ve dans atölyesi olarak kullanıyorlar. Üst katlarda ki odalar da turistlere kiralanıyor. Yani sanatla iç içe diye tabir edebileceğimiz bir otel."

"Ve bu ailenin hemşire olmaya karar veren küçük kızları Derya." diyorum gülerek. Başıyla beni onaylarken kahvelerden birini alıp bana uzatıyor.

"Aynen öyle. Onlar içinde şaşırtıcı olmuş tabii. Leyle teyze, Deniz'in resme yönelmesiyle bari Derya'yı dansçı yapayım diye çok uğraşmış ama bu uğraşlar Derya'nın pek umurunda olmamış. Annesinin yeni bir figür öğretme çabalarına elinde tentürdiyotlu pamukla yaralı kedi köpeklerin peşinden koşarak cevap veriyormuş. Daha o zamandan belliymiş ne olacağı. Zaten bir süre sonra Derya'yı zorlamayı bırakıp, isteğini yapmasına fırsat tanımışlar. Yani en azından benim bildiğim hikaye böyle."

"Sen tanıştın mı ailesiyle?"

"Okul zamanı Eskişehir'e gelmişlerdi birkaç kez. O zaman tanışmıştım çok cana yakın insanlar. Mezun olduğumuz senede Alaçatı'ya yanlarına tatile gitmiştik. Alp ve Derya'yla geçirdiğimiz en güzel tatildi diyebilirim."

"Alp bana hiç bahsetmemişti bundan." diyorum elimdeki kahveden bir yudum aldıktan sonra. "Amerika'dayken çok şey kaçırmışım anlaşılan. Baksana Derya'nın gerçek kimliğini bile neden sonra öğreniyorum."

"Sahiden kaç yıldır tanışıyorsunuz siz?" diye soruyor merakla. Yüzünde tatlı bir

gülümsemeyle bana bakarken, kıstığım gözümle tavandaki hayali sayılarla kaç yıldır birbirimizi tanıdığımızı hesaplıyorum.

"Alp'le çok eskilere dayanıyor dostluğumuz. Amerika'ya gitmeden önce ailelerimiz görüşüyordu, oradan tanışıyoruz. Neredeyse yirmi dört sene olacak. Derya'yla da aşağı yukarı altı sene olmuştur tanıştığımız. Tabii buralara yılda anca bir ya da iki kez gelince çok sık görüşemiyorduk. Baksana Derya'yla kaç yıl olmuş tanıştığımız ama kızın ailesini yeni görüyorum. Gerçi neye şaşırıyorsam... Buraya taşınmadan önce toplasam on kere ya görmüşümdür ya görmemişimdir Derya'yı. Ondada kız benim böyle bir ailem var diye anlatacak değil ya"

"Neden Amerika'ya gittiniz? Geri dönmeyi hiç düşünmediniz mi?"

Zeynep'in sorusuyla kaşlarım çatılıyor. Anısı hoş olmayan bu gidiş hikayesini anlatmak istediğimden emin değilim. Amerika'ya gidiş sebebim bu gecenin sıcaklığına buz gibi çökmek üzereyken cevap vermemek için konuyu değiştiriyorum.

"Bu, bu gecenin hikayesi değil. Bu gecenin hikayesi elinde tuttuğun diğer çerçevede." diyorum ahşap çerçeveyi işaret ederek. Neyse ki anlatmam için ısrar etmeden ailesinin fotoğrafına iç çekerek bakıyor.

"Ailen mi?" diye soruyorum haline gülümseyerek.

"Evet, bunlar da benimkiler."

"Derya'nın ailesinden sonra oldukça normal görünüyorlar." diyorum ve Zeynep sesli bir şekilde gülmeye başlıyor.

"Ben senin yerinde olsam bu kadar erken karar vermezdim. Derya'nın ailesi, benim ailemin yanında normal kalabilir çünkü."

Zeynep'in söyledikleriyle kafam karışıyor. "Nasıl yani?" diye soruyorum. Cevabını beklerken ensemdeki kısa saçları kaşıyorum.

"Şöyle ki canım; benimkiler beni korumak adına her şeyi yapabilirler. Bunu yaparken de benim ne düşüneceğime veya ne hissedeceğime pek dikkat etmeden sadece koruma içgüdüleriyle hareket ederler. Onlara göre oldukça doğru bir hareket ama benim açımdan oldukça zorlayıcı bir durum. Derya'nın ailesi ise kızlarını korurken en çok onun ne istediğine dikkat ederek yaparlar. Yani tam da olması gerektiği gibi."

Zeynep'in söyledikleriyle aklıma Alp'in anlattıkları geliyor. Ailesinin Sarp'ı istememesini biliyordum. Ayrıca Zeynep'in istemediği bir okulda okuma durumu da vardı. Gerçekten zorlayıcı insanlar olsa gerek. Bense bu konuda yorum yapmamam gerektiğini bilecek

kadar aklı başımdayım. Zeynep'in asılan yüzünü güldürmek için konuyu değiştiriyorum.

"Bir kardeşin olduğunu bilmiyordum Zeynep Hanım." diyorum ona göz kırparak.

"Benim kardeşim?" diyor soru sorar gibi.

"Anlamamazlıktan gelecek ne var ki bunda? Fotoğraftaki diğer kızdan, kardeşinden bahsediyorum." diyorum çerçevede annesine sarılmış olan kızı göstererek.

"Aaa... Yok canım İrem kardeşim değil ama kardeşim gibi sevdiğim bir dostumdur. Eskişehir'de birlikte büyüdük sayılır. Bu fotoğrafta Eskişehir'de çekilmişti, lise sınavlarına hazırlandığımız dönemdi." diyor arkadaşının yüzünde parmaklarını gezdirirken. Belli ki çok değer verdiği bir arkadaşı.

"İnsanın böyle eski dostlara sahip olması çok güzel."

"Evet, ben bu konuda çok şanslıyım. İrem, Derya ve Alp. Üçü de benim için çok değerli üç can." diyor ve sonra mahcup bir ifadeyle ekliyor. "Yani böyle söyledim diye alınma lütfen. Sen de oldukça değerli birisisin ama o üçünün ben de ki yeri ayrı."

Mahcup ifadesiyle benden kaçırdığı iri gözlerini tebessümle izliyorum. Bu hali tam resmedilmelik.

"Alınmıyorum Zeynepcim. Tabii ki dostlarınla yerimin aynı olamayacağının farkındayım.'' diyorum cümlemdeki imayı anlamaması için sesimi düz bir tonda tutmaya çabalarken.

Cevap vermek yerine kahvesini içmeye başlıyor. Bacak bacak üstüne atmaktan uyuşan bacaklarımın pozisyonunu değiştirmek için koltuktan hafifçe yükselip tekrar oturuyorum. Bu sırada da sehpada duran bir tabak kurabiyeye gözüm takılıyor.

"Sen mi yaptın?" diye soruyorum bir tane alırken.

Isırmadan önce kokluyorum. Burnuma gelen tanıdık tarçın kokusuyla kısa bir an için Zeynep'e bakıyorum ve sonra elimdeki kurabiyeden koca bir ısırık alıyorum.

"Yapmaya çalıştım desem daha doğru olur. Tabii tek elle olunca pek başarılı olamadım." diyor dikişli elini hafifçe havaya kaldırarak. "Gerçi daha önceki iki denememde pek iyi olmamıştı. Galiba ben senin gibi tarçınlı kurabiye yapmayı beceremiyorum."

Ellerini dizlerinin üzerinde birleştirirken benim ikinci kurabiyeyi ağzıma atışımı izliyor. Demek tarçınlı kurabiyeye bu kadar düşkünsünüz Zeynep Hanım. Geldiğimden beri

kendimi tutacağım tutacağım diye tekrar ediyorum ama ufacık bir göndermenin zararı olmaz gibi.

"Benim yaptıklarımı çok mu beğenmiştin?"

"Deli misin sen? Hayatımda yediğim en iyi tarçınlı kurabiyelerdi." diyor sağlam eliyle koluma hafifçe vurarak.

"Neden o kadar iyi olduklarıyla ilgili bir sır vereyim mi sana?" diyorum Zeynep'e doğru eğilip fısıldayarak. O da merakla ne diyeceğimi duymak için bana doğru eğiliyor.

"Gerçekten söyler misin?" diye fısıldıyor az önce benim fısıldadığım gibi. Gözlerindeki merak pırıltılarına iç geçirerek bakıyorum.

"Söylerim tabii ama duymak istediğine emin misin?" diyorum tek kaşımı kaldırıp ciddi bir ifade takınırken. Başını aşağı yukarı sallarken duyacağı cevabı merakla bekliyor.

"Yemekler sadece un ve tereyağından oluşmaz Zeynep. O malzemeleri bir arada tutan ve lezzet katan şey içine kattığımız duygulardır. Ben yaptığım o kurabiyelerin içine bir tutam aşk koymuştum. O kadar lezzetli olmasının sebebi oydu. Yani tüm marifet aşkta." diyorum Zeynep'e çarpık bir gülüşle bakarken.

Söylediklerimden sonra bana doğru eğilen bedenini hafifçe geri çekiyor. Ne yapacağını bilmez bir halde önce bana sonra tabakta duran kurabiyelere en sonunda da boş duvarlara bakmaya başlıyor. Ben de keyifle onun bu hallerini izliyorum. Sonra birden bana dönüp kesin bir ses tonuyla soruyor.

"Yani benim kurabiyelerim kötü çünkü içinde aşk yok, öyle mi şefim?"

Yüzüne yansıyan ifadeden karmakarışık bir halde olduğunu anlıyorum. Bakışlarındaki duygular sürekli değişiyor. Zeynep'in içindeki karmaşayı körüklemek yapmak isteyeceğim en son şey. Şu an bana lazım olan tek şey Zeynep'in kafasında bir şeyleri netliğe kavuşturmak.

"Bu bana ait olan düşünceler değil Zeynep. Bu senin düşüncelerin, senin endişelerin." diyorum sakin sakin.

"Senin benimle ilgili yorumun ne?" diye soruyor meydan okur bir tavırla. Bu tavrı iyi biliyorum. Köşeye sıkışmak üzere olan birinin çırpınmaları bunlar. Boşuna dememişler en iyi savunma saldırıdır diye.

Sakinliğimi bozmadan ve sakinliğimin birazda Zeynep'e bulaşmasını umaraktan tabaktan yeni bir kurabiye alıyorum. Bir ısırık alıp ağzımda yavaş yavaş çevirip tadını

çıkarıyorum. Şu an yapmaya çalıştığım şey tatlı tarçın tadını almaktan ziyade Zeynep'in duygularının tadını alabilmek.

"Bence sen bu kurabiyeyi yaparken oldukça karmaşık duygular kullanmışsın. Heyecanla başlamışsın sonra merakla devam etmişsin. Biraz gizem, birazda zamanda bekletilmiş acı koymuşsun. En sonunda tam bir tutam aşk katacakken bir anda vazgeçmişsin ama parmaklarının arasından birkaç tane aşk zerresi buraya, hamurun tam ortasına düşmüş. Bak aşkın o kadarı bile nasıl güzel bir şey çıkarmış ortaya." diyerek kurabiyenin kalanını yemesi için ona doğru uzatıyorum. Kısa bir an yüzüme bakıyor. Sonrada kurabiyeden bir ısırık alıyor. Bu sırada konuşmaya devam ediyorum. "Bir de cesaret edip elindeki aşkın tümünü kullansaymışsın kim bilir nasıl harikalar yaratırmışsın."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?.. Yani aşkın tamamını katsaydım harikalar mı yaratacaktım?" diye soruyor kısık bir sesle. Kesik kesik aldığı nefesi yüzünden göğsü hızla inip kalkıyor.

"Asıl sana sormak lazım. Şu tabakta duran kurabiyeleri yaparken hangi duyguyu kattın içine?"

Cevap vermeden önce sıkıntıyla iç çekiyor. "Şey... Dediklerin doğru gibi... Duygu olarak bir kaos yarattım galiba. Bunca karmaşanın arasına bir de aşkı katıp her şeyi mahvetmek istemedim." diyor başını hafifçe önüne eğerek.

"Olur mu öyle şey güzelim? Hiç olur mu öyle şey? Aşk dokunduğu şeyi mahvetmez aksine ona güzellik katar, lezzet katar. Ve bunu hiçbir okulda hiçbir şefin sana anlatmaz. Bunu ancak kendin tecrübe ederek öğrenebilirsin." diyorum.

Bir cesaret uzanıp elinin üzerine elimi kapatıyorum. Buz gibi olmuş parmaklarını birkaç saniye avucumda hissettikten sonra elimi geri çekiyorum.

Başını kaldırıp "Kerem." diyor gözlerime bakarak. Elmacık kemiklerinin üzerinde ince bir çizgi halinde parlayan pembeliği görünce içim gülümsüyor.

"Efendim güzelim."

"Bana seninkiler gibi lezzetli kurabiye yapmayı öğretir misin?" diye soruyor bu sefer gözlerini kaçırarak.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyorum. Eğer cevabın evet olursa hemen şu anda elinden tutup mutfağa götüreceğim seni Zeynep. Tüm bekleyişlerim sona erecek.

"Güvenmeye başladım." diye cevaplıyor sorumu. Farkında olmasa da beklemeye

devam edeceğim gerçeğini yüzüme çarpıyor.

"Ne kadar güveniyorsun?"

"Bardağın yarısından fazlasını dolu düşün."

Cevabı beklediğimden iyi geliyor. Çoğu bitti azı kaldı be Kerem. Sık dişini oğlum. Bardağı doldurmana az kalmış.

"Madem bana güvenmeye başladın. O zaman sözlerime de kulak verirsin. Ben sana istediğim kadar öğretmeye çalışsam da sen istemedikten sonra aynı tadı yakalamanın imkânı yok. Elinde ne var ne yok ortaya koymalısın ki anca o zaman güzellikler ortaya çıkar. Acele etme ve sen de olanlara kulak ver. O ses benden daha iyi bir öğretmen olacaktır sana."

Birisi çıkıp da yemek adı altında duygularımızdan konuşacağımızı söylese inanmazdım. Ama şimdi burada Zeynep'le karşılıklı oturmuş, bir şeyleri açık açık itiraf etmekten kaçınarak duygularımızı yemeklerle tarif ediyoruz. Tıpkı iki şefe yakışacak biçimde ağır ağır pişmeyi bekliyoruz.

****

Sağ kolumda Derya, sol kolumda Bahar tin tin tin dik bir bayırı çıkmak için can çekişiyoruz. Amacımızsa çok ulvi bir vazife; fal baktırmak.

"Ya kızlar emin misiniz? Bak tanımadığımız insanların evlerine gireceğiz. Hırlı mıdır hırsız mıdır belli değiller. Valla soyup soğana çevirecekler bizi. Gelin bu bayırı tırmanmadan geri dönelim." diyorum durarak.

"Mızıkçılık etme Zeynep. Kadının methini çok duydum. Her şeyi biliyormuş hatta isim bile veriyormuş. Ünlüler gizli gizli gelip bu kadına fal baktırıyormuş." diye hararetle anlatıyor Bahar. Söyledikleriyle gözlerimi deviriyorum.

"Ben inanmam böyle şeylere. Hepsi olmuş dalavereci. Şimdi gideceğiz kahveleri içeceğiz sonra başlayacak cümleleri sıralamaya. Yok senin yüreğin kabarmış, yok üç vakte kadar bir haber alacaksın, yok seni çekemeyen bir düşmanın var, yok sana büyü yapılmış bıdı bıdı hep aynı şeyler. Bir Allah'ın kulu da başka bir şey söylemiyor."

"Zeyno, ben de bu kadının adını hastanede çok duydum. Bir gidelim işte ne zararı var."

diyor Derya bana kedi yavrusu bakışları atarken.

"Of hemşire of! İyi gidelim ama ben baktırmam. Öyle kenarda oturup tüm şarlatanlığın ve sövüşlenmenizin keyfini çıkaracağım." diyorum dudaklarımı sarkıtarak.

Eğri büğrü evlerin dip dibe sıralandığı bir sokağa sapıyoruz. İlerledikçe izbe bir mahallenin ortasında buluyoruz kendimizi.

"Kadının evi hangisi acaba?" diyerek etrafına bakınıyor Bahar.

İlerde top oynayan çocukları göstererek "Ufaklıklara sorsak ya." diyor Derya. Bense başımıza bir şey gelmese bari endişesiyle etrafı kesiyorum. Çocukların gösterdiği sıvaları dökülmeye yüz tutmuş binanın önünde üç kız kol kola durmuş, sokak kapısına bakıyoruz.

"Bakın kızlar geri dönmek için geç değil. Tuhaf tuhaf yerler buraları. Cidden ayağımızdan donumuzu alırlar haberimiz olmaz." diyorum kızları geri dönmek için çekelerken.

"Madem buraya kadar geldik. Ben birkaç şeyi duymadan şuradan şuraya gitmem." diyor Derya.

"Allah aşkına ne duymak istiyorsun canım? İşin var, gül gibi sevgilin var, sağlığın yerinde. Başka ne duymak istiyorsun acaba?" diye çıkışıyorum Derya'ya.

"Senin için geçmiş Zeyno. Cidden iflah olmazsın sen. Gelmezsen gelme ben gidiyorum." diyor Derya kolumdan çıkarken. "Bahar geliyor musun canım?"

"Geliyorum geliyorum." diyerek Bahar da kolumdan çıkıyor.

İki zırdeli apartmanın açık kapısından içeri girip beni orada öylece bırakıyorlar. Tabii onları bir başına göndermeye içim el vermiyor. Eh bir de aşağıda tek başıma beklemeye de maçam yemiyor.

"Bekleyin, ben de geliyorum." diyerek peşlerinden hızlı hızlı gidip yetişmeye çalışıyorum.

Eve geldiğimizde zile basıyoruz ama çalışmıyor. Ben gözlerimi devirip tam ağzımı açacakken Derya bir eliyle ağzımı kapatıp diğer eliyle de kapıyı tıklatıyor. Birkaç dakika sonra kapıyı bir kadın açıyor. Bizi baştan aşağı süzerken "Ne vardı?" diye soruyor.

Aha işte dakika bir gol bir. Madem her şeyi biliyorsun "Ne vardı?" diye niye soruyorsun? Benim bu falcılardan beklediğim performans kapıyı açar açmaz "Ben de

sizi bekliyordum Zeynep Hanım." tarzında etkileyici bir şov.

"Biz Falcı Melahat için gelmiştik." diyor Bahar. Kapıdaki kadın ağzındaki sakızı sesli bir şekilde çiğneyip hepimize bir kez daha göz gezdiriyor.

"İçeri gelin." diyor kapıdan çekilirken. Eve girdiğimizde kalabalık bir salona alıyorlar bizi. Odadaki kokuyla yüzümü buruşturuyorum. İnsanların ter kokuları ve kendi aralarında yaptıkları dedikodu resmen her yere sinmiş.

"Beni bu hallere soktunuz ya alacağınız olsun." diyorum kısık sesle.

"Mehmet Şef'ten ne zaman kurtulacağımı öğrenmem lazım kızım. Eğer yakın zamana kadar bitmezse yeni bir iş bakmaya başlayacağım." diyor Bahar üzgün bir sesle.

Söyledikleriyle vicdanım hemen sinyal vermeye başlıyor. Senin yüzünden kız işinden olacak Zeynep! Kerem'i bir ikna edemedin Zeynep! Bir de kalkmış kıza beni ne hallere soktunuz diye yakınıyorsun Zeynep! Utan Zeynep!

Vicdanımın beni kemirerek susturmasının üzerinden neredeyse bir buçuk saat geçiyor ve biz hala sırada bekliyoruz. Havasız salonda böyle oturmaya daha ne kadar dayanırım bilemiyorum.

"Sıradaki gelsin." diyor küçük bir oğlan çocuğu koşarak salona girdiğinde. Derya ve Bahar birbirlerine bakıp önce kimin gireceğine karar vermeye çalışıyorlar. En sonunda Derya kalkıp oğlanın peşinden salondan çıkıyor.

"Yalnız gönderdik ama peşinden gitsek mi?" diyorum endişeyle.

"Artık biraz sakin ol kuzum. Bak kadının yanından çıkan herkes hala tek parça. Kimseye bir zarar gelmiyor. Derya'ya da bir zarar gelmeyecek."

Başımı tamam anlamında aşağı yukarı sallıyorum. Sonrada beklemeye koyuluyoruz. Aradan yarım saat geçtikten sonra yüzünde tatminkâr bir gülümseme ile Derya salona giriyor. Biz daha sormaya fırsat bulamadan "Küçük dilimi yutacaktım. Kadın tam bir psişik." diyor elini göğüs kafesine koyup iç çekerken.

"Ne anlatmış olabilir ki?" diyorum ukala bir umursamazlıkla.

Derya beni duymazlıktan gelerek "Baharcım sen geç istersen, bekliyor kadın." diyor. Bahar falına baktırmaya giderken, Bahar'ın boşalttığı yere Derya gelip oturuyor.

"Sana tek bir şey diyeceğim inat etme ve baktır falına." diyor gözlerimin içine bakarak.

"Kadın sana ne söyledi de bu kadar emin olabildin anlamıyorum Derya." diyorum

kaşlarımı çatarak.

"Aklımdan geçen her şeyi bildi. Her soruma cevap verdi. Zeynep, biz Alp'le çok mutlu olacağız." diyor Derya boynuma sarılırken.

"Hay Allah'ım ya! Bana da 'Alp'le mutlu olacak mıyız?' diye sorsan ben de cevap verirdim be kızım. Bunun için buralara gelmeye ne gerek vardı?"

"Anlamıyorsun Zeynep. Öyle değil işte. Hissettim. Gelecekteki hayatımızın enerjisini hissettim. O enerjiye dokunmak tüm deneyimlerden farklıydı." diyor ellerini ileri doğru uzatıp bana nasıl titrediğini gösterirken.

"Enerji menerji başladın yine Leyla teyze gibi konuşmaya."

"Annem İstanbul'a bir gelsin zaten var ya direkt soluğu burada alacağız. Tam anlamıyla bayılacak buraya. Hele Deniz'i düşünemiyorum bile. Kadının yanından zor ayırırız herhâlde."

Daha fazla cevap vermenin gereksiz olduğunu düşündüğümden Bahar'ı da alıp bu evden çıkmak istiyorum bir an önce. Aradan geçen kısa bir süreden sonra Bahar'da aynı Derya gibi gülümseyerek yanımıza geliyor.

"Ne oldu kız işi kurtarıyorsun galiba." diyorum onun haline gülerek. Bahar cevap vermeden çığırtkan oğlan tekrar salonda belirip "Zeynep Bayraktar kim?" diye soruyor bağırarak. Adımı duymanın verdiği şaşkınlıkla yerimde doğruluyorum.

"Benim, ne oldu?" diyorum kaşlarımı çatarak.

"Babaannem seni çağırıyor." diyor oğlan bana bakarak.

"Ben fal baktırmayacağım." diyorum bir yandan da gözlerimi kızlara çeviriyorum. "Bu yaptığınız hiç hoş değil. Bir de soyadımı da vermişsiniz, ayıp ya!"

"Zeyno valla ben bir şey demedim." diyor Derya ellerini göğüs hizasında kaldırırken. Ateş saçan bakışlarımı Bahar'a yönlendirince "Saçmalıyorsun ama Zeynep." diye surat asıyor.

"Yok ben baktırmayacağım çocuğum. Sen sıradakini al" diyorum tekrardan oğlana.

"Babaannem 'Eğer gelmezse ondan tarçınlı kurabiye tarifini iste.' dedi." diyor bu seferde ve ben olduğum yerde donup kalıyorum.

Tövbe estağfurullah! Bu ne şimdi böyle? Gözlerim dehşete kapılmış bir ifade ile açılırken Derya ve Bahar eliyle gitmem için beni resmen kışkışlıyorlar. Duyduğumun

şokuyla uyuşmuş bir vaziyette oğlanın peşine takılıyorum. Beni koridorun sonundaki bir odaya götürüp, kapıyı açıyor. İçeri doğru bir adım atar atmaz kapıyı arkamdan kapatıyor.

Adrenalin yüzünden hızlı hızlı atan kalbimin sesi resmen kulaklarımda vızıldarken odaya göz atıyorum. Çıplak duvarları bembeyaz olan boş bir oda burası. Pencerede beyaz uzun bir tül asılı ve odanın ortasında karşılıklı yerleştirilmiş iki geniş minder var. Duvarın köşesinde çapraz duran ahşap paravanı da saymazsak odada başka hiçbir şey yok. Ben etrafımda dönüp odada başka bir ayrıntı var mı diye bakarken duyduğum sesle yerimden sıçrıyorum.

"Demek benim bir şarlatan olduğumu düşündün."

Paravanın arkasından gelen sese doğru döndüğümde oradan çıkan yaşlı kadını görüyorum. Kamburu yüzünden iki büklüm vaziyette, elinde bakır bir tasla odanın ortasına doğru yürüyor. Minderlerden birine bağdaş kurup oturuyor. Bakır tası önüne koyduğunda içinin su dolu olduğunu görüyorum.

"Şarlatan olmadığımı sana kanıtlayacağım kızım. Otur karşıma." diyor yaşlı kadın kemikleri belli olan zayıf buruşmuş eliyle boş minderi işaret ederek. Bense nutkum tutulmuş gibi hiçbir şey diyemeden minderin üzerine çöküyorum.

"Sağ elini kalbinin üzerine koy." diyor ve ben istemsiz bir şekilde kadının dediğini yapıyorum. Allah'ım ne yapıyorum ben?

"Sol elini de suyun içine daldır." diyor ama elimin durumunu görmüş olmalı ki hemen ardından ekliyor. "Parmak uçların değse bile yeter."

Tekrardan kadının dediğini yapıyorum. Bir elim kalbimde diğer elim suyun içerisinde kadının yüzüne soru soran gözlerle bakıyorum. N'oldu Zeynep Hanım? Atıp tutuyordun şurada birkaç saat önce. Şimdi de altına atmamak için kendini zor tutuyorsun.

"Tamam, ellerini çekebilirsin." diyor kadın ve ben elimi çeker çekmez buruş buruş olmuş zayıf ellerini bakır tasın yanlarına yerleştiriyor.

"Kendine yeni bir hayat çizmek için çok çabalamışsın. Muvaffak olmuşsun da ama bunu aileni çiğneyerek yapmışsın. Geçmişinde adamlar görüyorum kızım ama bir tanesi çok belirgin. Çok sevmişsin, çok üzmüş seni. O adam şu an evli ve çocuğu var. Tabii bunu sen de biliyorsun."

Kadının tek bir solukta söyledikleriyle olduğum yerde yığılıp kalmamak için kendimi zor tutuyorum. Söylediğim her kötü lafı bana yutturmak ister gibi konuşmaya devam

ediyor.

"Kaza geçirmişsin. Elinde dikişler var. Sen de bunun ne anlama geldiğini biliyorsun kızım. Bu konuda aklından geçen her şey doğru. Kaderini değiştirme fırsatı yakalamışsın. Bu bir armağan."

Kadın gözleri kapalı bir şekilde konuşmaya devam ederken ben de ağzım beş karış açık bir halde söylediklerini dinliyorum. Kadının ağzından çıkan her kelimeyle tüylerim diken diken oluyor.

"Senin kalbin yeni bir sevda için atmaya başlamış. Sen bu sevdadan korkuyorsun. Güvenin kalmamış ama korkma. Kalbinden geçen seni doğruya götürecek. Kalbini dinle. Kerem senin güvenini kazanacak. Direnseн de kaçmaya çalışsan da onun yanından ayrılamayacaksın."

Ağzımı açıp bir şeyler demek istiyorum ama dilim damağım kuruyor ve sesimin çıkmasına izin vermiyor. "Tü-tüm bunları ne-nereden biliyorsunuz?" diyebiliyorum zar zor.

"Şarlatan olmadığımı söylemiştim. Yakın zamanda gerçekleşecek bir şey duymak ister misin?" diyor kadın gözlerini açıp bana bakarken.

Sanki kâinatın sırrını saklayan, kırışıklarla çevrelenmiş çakır rengi gözlerine bakıyorum. Başımı aşağı yukarı sallıyorum. O andan sonra kadın sanki bana bakmıyor. Bakışları benim içimden geçirip başka alemlere dalıyor. Bakışlarının etkisiyle sırtımdan soğuk bir ürperti geçiyor.

"Bugün Kerem'le görüşeceksiniz. Kısa zamanda bu çocuk senin güvenin için çok çabalayacak. Sen de onun için çabalayacaksın. Zorluklar seni bekliyor Zeynep. Şu an bilmesen de zamanı gelince aşkın için savaşacaksın."

"Ne zorluğu?" diye soruyorum kadının gerçekten üstün güçlerinin olduğuna inandığım için.

"Bunları söyleyemem, seçimlerin değişir. Buna vesile olmak beni aşar. Yaşanması gereken her şey yaşanmalı." diyor eliyle suyu dalgalandırırken.

"Mutlu muyum?"

"Daha fazla bir şey yok. Çok yoruldum git artık." diye bir anda huysuzlanıyor.

"Bari mutlu son mu onu söyleyin?" diye ısrar ediyorum ama nafile.

Kadın neredeyse oturduğu yerde uyuyakalıyor. Bir cevap alamayacağımı anlayınca oturduğum yerden kalkıp sarsak adımlarla odadan çıkıyorum. Duyduklarımın etkisiyle kalbim küt küt atıyor. Salonun kapısına vardığımda Derya ve Bahar aynı anda yerinden fırlıyor.

"Kötü bir şey mi dedi? Betin benzin atmış."

Derya'nın sorusuna cevap vermek için birkaç kez yutkunmam gerekiyor. "Kötü bir şey demedi. Buradan gidelim mi artık?" diyorum destek almak için Derya'nın koluna girerken.

"Gidelim canım gidelim. Az önce Alp aradı. Kerem'le birlikteymiş, restorana bekliyorlar bizi. Fal baktırıyoruz işimiz bitince geleceğiz dedim" diyor evden çıkacağımız sırada.

Derya'nın söylediğiyle gözlerim iri iri açılıyor ve kalbim daha hızlı atmaya başlıyor. Bu kadın falcı falan değil bildiğin kâhin. Nasıl olur da her şeyi bilebilir? Sonra kadının söylediği bir söz tekrar kulaklarımda çınlıyor.

Güvenin kalmamış ama korkma. Kalbinden geçen seni doğruya götürecek. Kalbini dinle.

22.BÖLÜM - "Sürpriz"

Elimdeki dikişlerden kurtulduktan sonra çok kısa süren çalışma günlerimin ardından yine tatildeyim. Sınava bir gün kala hem okul yönetimi tarafından, hem de biricik patronum sevgili Kerem'im tarafından verilen sınav tatilinin tadını aylaklık ederek çıkarıyorum.

Biliyorum ki yarın ki sınavdan sonra televizyon karşısında rahat rahat yayılarak Refika'nın programlarını izlememin rehaveti son bulacak. Eski yoğun tempoma geri dönecek ve kendimi hız treninde yaşıyormuş gibi hissetmeye tekrardan başlayacağım.

Bunları düşünmek yerine şu an ki aylak zamanlarımın tadını çıkarmak en iyisi. Öğlen yemeği olarak hazırladığım tosttan koca bir ısırık alıp televizyonda kanalları hızla tarıyorum. En sonunda aradığımı bulunca, Refika'nın yemek programını büyülenmiş

gibi izlemeye başlıyorum. Televizyon ekranından içeri dalıp, tombul ellerini ve yanaklarını ısırarak sevme isteği uyandıran bu kadını izlerken zil çalıyor. Programın bölünmesiyle surat asıyorum. Zil sabırsızca ikinci kez çaldığında ekran karşısından istemeyerek kalkıyorum.

Kapıyı açtığımda karşımda onu görüyorum. Elleri ceplerinde son derece cool bir vaziyette kapıma yaslanmış ve bana can alıcı gülümsemesiyle bakıyor. Ancak kitap tasvirlerinde karşımıza çıkacak bu yakışıklıyla göz göze gelince astığım yüzüm bir anda aydınlanıyor. Nasıl ki geceyi ay gündüzü güneş aydınlatıyorsa beni de Kerem aydınlatıyor. Özelliklede ona aşık olduğumu inkar etmeyi bıraktığımdan beri - ki bunda o falcı kadının söylediklerinin payı da büyük - benim için her şey aydınlık.

Ona içten ve sevecen bir gülümsemeyle bakıyorum. Birkaç gün önce gelip çenesine yerleşen ve bir süre daha orada kalacağını belli eden küçük morluğun eşliğinde bana gülümseyerek karşılık veriyor.

"Zil konusunda çok sabırsızsın." diyorum içeri geçmesi için başımla işaret ederken.

"Acelemiz var. Hadi hemen hazırlan." diyor kendinden emin bir sesle.

Yanımdan geçip içeri geçtiğinde arkasından şaşkınca bakakalıyorum. Bir plan yaptığımızı hatırlamıyorum. Bugün için bir planımız varsa ve ben unuttuysam Kerem'e çok ayıp olacak. Düşünüyorum düşünüyorum ama gerçekten herhangi bir plan hatırlamıyorum. Yok ya hiçbir şeyi unuttuğum falan yok. Bizzat kendisi benim evde dinlenmem konusunda ısrar etmişti. Şimdi burada olduğuna göre başka bir şey olmalı.

"Acelemiz derken? Herhangi bir şey mi kaçırdım?"

"Seninle bir yere gideceğiz." diyor yüzüme bakmadan.

Önce koltuğa oturuyor ardından sehpada duran yarım tosttan bir parça koparıp ağzına atıyor. Ona öylece bakmaya devam ediyorum. Benim odanın ortasında durduğumu görünce sabırsız ve ukala bir şekilde homurdanıyor.

"Sen hala burada mısın? Gidip hazırlansana kızım."

Sesimin kulak tırmalayan bir cırlama şeklinde çıkmasına engel olamıyorum ne yazık ki. "Ne kızıyorsun be! Nereye gideceğimizi söylemeni bekliyorum herhâlde."

"Boşuna bekleme söylemeyeceğim. Şimdi gidip hazırlanır mısın?" diyor oturduğu yerden bana dönüp göz kırparken.

"Bir ipucu ver en azından." diyorum işaret parmağımla bir yapıp sallarken.

Yüzündeki ciddi ifade yerini çapkın gülümsemesine bırakıyor. Hah işte şimdi dayanamayıp söyleyecek diye düşünürken beni şaşırtıyor. "Sen hazırlanırken bende Refika'yı izleyeyim bari." diyor benim söylediğimi hiç umursamayarak.

Koltuğa güzelce yerleşip televizyonun sesini açıyor. Bense güzel ensesine bön bön bakmakla yetiniyorum. Yetişkin bir Kerem Akman aynı anda hem çapkın, hem ukala, hem de çok sevilesi olabiliyor. Tüm bunlar da sırılsıklam aşık olan bir Zeynep Bayraktar'ın kalp ve akıl sağlığı açısından son derece tehlikeli olabiliyor.

"Uyuzsun!" diye söyleniyorum olduğum yerde. Neredeyse fısıltıyla ağzımdan çıkan sözü nasıl oluyorsa duyuyor.

"Seni duyabiliyorum. Çok ayıp Zeynep!"

Bana dönmeden söylediği sözleriyle ancak liseli aşıklara yakışacak bir panik ve utançla koşturarak kendimi odama atıyorum. Kapıyı sıkıca kapattıktan sonra sıcak basan yüzümü yanaklarımla zıtlık yarışında olan buz gibi ellerimle serinletmeye çalışıyorum. Kerem'in karşısında rezil olma konusunda bir dünya markası olacağım bu gidişle. Belki de çoktan olmuşumdur bile.

Apar topar hazırlandıktan sonra acilen gitmemiz gereken yere doğru yola çıkıyoruz. Oldukça sessiz bir yol arkadaşı olarak Kerem'in yanında oturuyorum. Kendisine belli etmeden kaçamak bakışlarla sağ profilindeki ayrıntıları ezberime alıyorum.

"Böyle sessiz sakin yanımda oturmanı sağlayacağını bilseydim seni daha önce utandırırdım." diyor bana kısa bir bakış atarak. Söylediğiyle tekrardan sıcak basması yaşıyorum. Boynumdaki atkıyı çekiştirerek derin nefesler alıyorum.

"Bundan sonra sana bir şey yaptırmak istediğimde bu özelliğini aklıma getirsem iyi olur." diyerek bana takılmaya devam ediyor. Keyifli keyifli gülerek söylediği sözlere karşılık olarak kaşlarımı çatarak bakıyorum.

"Kereeem!" diye uyarıyorum onu. Beni taklit eden bir ses tonuyla konuşuyor. "Zeyneeep!"

Aşık olmanın tepkilerim üzerinde yarattığı yan etkiyle yetişkinlikten ergenliğe oradan da çocukluğa doğru giden ters yönlü yolculuğumu tamamlamak adına, ellerimi göğsümün altında birbirine dolayıp "Sana da eğlence çıktı. Konuşmayacağım bir daha seninle, küstüm." diyorum.

Söyler söylemezde pişman oluyorum. Hızla giden arabanın kapısını açıp kendimi atsam yeridir çünkü bu konuşan ben olamam! Kesinlikle böyle çocukça tavırlara giremem! Bir

sonraki aşama ne olacak? Dudaklarımı büze büze ve çocuk sesiyle mi konuşmaya başlayacağım? Allah'ım sen beni ya o hallerden koru ya da şimdi hemen al canımı da kendimi daha fazla rezil etmeyeyim.

"Son günlerde sende bir tuhaflık var Zeynep." diyor Kerem bir an için gözlerime bakarak.

Ben bile kendime şaşırırken, adam haklı yere anlam veremiyor bu hallerime. Her ne olursa olsun anlamazlıktan gelmek benim işim. Hele şu anda 'aşığım da aşığım' diye bağıramayacağıma göre elbette anlamazlıktan gelmek zorundayım.

"Ö-öyle mi?" diyorum gözlerimi ondan kaçırarak.

"Bütün triplerini aynı anda yeryüzüne salma nedenin ne? Falcı kadın bir aylık ömrün kaldığını falan söyledi de sen de sağ kalacaklardan hınç mı alıyorsun?" diyor gülerek.

Gülerken gözlerinin etrafında oluşan ince çizgilere bakıp derin bir nefes çekiyorum içime. Böyle yapınca da burnuma dolan kokusu yüzünden gözlerimi deviriyorum. Bütün duyu organlarım sadece onu algılamaya programlanmış sanki! Bir tanesini bile ondan bağımsız çalıştıramıyorum.

"Trip falan atmıyorum ben. Hem falcı da nereden çıktı şimdi." diye parlıyorum. Bravo Zeynep emin ol hiç trip(!) atmıyorsun. Bugünü aklıselim bir şekilde atlatabilecek miyim acaba?

"Ne bileyim güzelim... O gün restorana geldiğinizde hepiniz uçmuş vaziyetteydiniz. Derya duyduklarını hemen dökülüverdi ama senin ağzından pek bir şey alamadık. Bu kadar gizlediğine göre falcı kulağına ya kainatın sırrını fısıldadı ya da çok gizli bir bilgi verdi. Zaten o günden beri bir tuhafsın. Fazla neşeli ve her an saldırmaya hazır."

Gülümseyerek camdan dışarı bakarken "Evet Keremcim, benim kendi küçük kainatımla ilgili çok gizli bilgiler fısıldadı kulağıma. O gün bugündür aklım pek yerinde değil." diyorum.

Dalga geçtiğimi düşünerek koca bir kahkaha atıyor. Başımı iki yana hafifçe sallayarak ben de gülüyorum. Bu sırada trafik yüzünden yavaşlamak zorunda kalıyoruz ve en sonunda tıkanan köprü trafiği yüzünden tamamen duruyoruz.

Kerem önümüzde ne kadar bir yığılma olduğuna bakmak için başını camdan dışarı doğru uzatıp gördüğü manzara karşısında okkalı bir küfür savuruyor. Benim yanında olduğumu hatırlayınca bir saniyeliğine donup kalıyor. Sonrada mahcup bir ifadeyle bana doğru dönüp "Kusura bakma güzelim." diyor.

"Sorun değil... İstanbul trafiği işte." diyorum elimle önümüzdeki arabaları işaret ederken.

"Acelemiz var derken aslında bunu kastediyordum. Bir an önce yola çıkıp köprü trafiğine kalmamayı umut ediyordum. Şimdi arayıp gecikeceğimizi haber vermek lazım." diyor ceketinin cebinden telefonunu çıkarırken.

"Nereye gittiğimizi hala söylemeyecek misin?"

Gözleri muzip bir şekilde parlarken başını iki yana sallıyor. Bu manzara gerçekten iç gıcıklayıcı. Çok kötüsün Kerem!

Oldukça kısa süren telefon görüşmesinden sonra sessizce trafiğin açılmasını bekliyoruz. Sessizliğin sağır edici geriliminden rahatsız olmuş olacak ki muhabbet etmek için konu açmaya çalışıyor.

"Alp'te askere gidecek demek ya. Vay be büyüdü de adam oldu kerata." diyor elini dizine vurarak.

Üniversitedeki ilk arkadaşım, canım dostum, biricik Alp'im üniversiteden sonra ancak bu kadar erteleyebilmişti askerliğini. Neredeyse iki ay sonra asker uğurlayacaktık. Bu düşünce içime bir yumru gibi oturuyor. Sanki arkadaşımı değil de abimi askere yollayacakmışım gibi hissediyorum.

"Bu fikre alışmak pek kolay olmayacak galiba. Etrafı kadınlarla çevrili ve bu tür durumlara alışık olmayan biri olarak söylüyorum, sevdiğin insanı askere göndermek çok zormuş." diyorum buruk bir sesle.

Gözlerim dolu dolu olurken şu an istediğim en son şey Kerem'in yanında ağlamak. Göz pınarlarımda titreyip duran ve akmakla beni tehdit eden gözyaşlarımı başparmağımla çaktırmadan siliyorum.

"Kadınlar bu tür şeyleri abartmakta çok başarılılar." diyor gülerek.

"Kalbimiz olduğu için olabilir mi acaba?" diyorum ona hayretler içerisinde bakarken.

"Kalp bizde de var güzelim ama işin güzel tarafı bizde bir de mantık var." diyor eliyle çenesindeki morluğu yavaş yavaş kaşırken.

"Seni askere göndereceğimiz zaman soracağım sana 'kalp mi mantık mı?' diye."

Gülerek konuşsam da Kerem'i askere yollama düşüncesi içime daha büyük bir yumrunun oturmasına sebep oluyor.

"Ooo güzel düşünceler ama biraz geç kaldın canım. Ben askerliğimi çoktan yaptım. Bu yaşa kadar askerlik kalır mı hiç?"

"Ne varmış yaşında?" diyorum kafamda askeri üniformasıyla bana selam çakan Kerem'e delicesine el sallarken.

"Zeynep, ben yirmi sekiz yaşındayım." diyor sanki bir sırrı ifşa ediyormuş gibi fısıldayarak.

Duyduğumla beynim otomatikman aramızdaki yaş farkını hesaplıyor. Beş rakamı neon ışıklarla yanıp sönerken, sonuçtan memnun bir şekilde gülümsüyorum. Merakla ona doğru dönerek oturuyorum. Trafiğin açılmaya niyeti yokken fırsattan istifade Kerem'le ilgili bir şeyler öğreneyim diyerekten "Ne zaman yaptın askerliğini?" diye soruyorum.

"Askerlik benim için aşçılık kariyerimi bölecek bir engeldi. O yüzden üniversite biter bitmez aradan çıkardım. Kısa dönem olarak Isparta'da yapmıştım."

"Sendeki bu iş azmi başka kimsede yok."

"Böyle söylüyorsun çünkü abimle henüz tanışmadın. Gerçi kendisi evlendikten sonra iş ve eş arasında neye daha çok azmetmesi gerektiğini biraz karıştırdı ama bana rol model olan insan odur." diyor ve yavaş yavaş hareketlenen trafik için "Sonunda gidiyoruz!" diye ekleyerek arabayı tekrardan sürmeye başlıyor.

"Abin senin için çok önemli anlaşılan."

"Yaptıklarına, fikirlerine, sözlerine çok önem veririm. Eğer beni çağıran o değil de bir başkası olsaydı Amerika'daki hayatımı bırakıp buraya dönmezdim. Hoş şimdiki fikrimi sorarsan 'Amerika mı Türkiye mi?' diye kalbim hiç düşünmeden 'burası' der." diyor bana bakarak.

Kerem'in gözümün içine bakarak söylediklerinin etkisiyle mayışırken hızla yol alıyoruz. Saat neredeyse üçe gelirken eski tarihi bir binanın önünde duruyoruz.

"Rötarlı da olsa sonunda geldik."

Bana oldukça tanıdık gelen ama nereden tanıdığımı çözemediğim bu binaya bakarken Kerem emniyet kemerini açıyor.

"Uzaktan bakmaya gelmedik. Hadi iniyoruz!"

"Buraya daha önce gelmediğime eminim ama o kadar tanıdık geliyor ki." diye mırıldanıyorum. "Deja vu yaşıyorum galiba."

Kerem gülerek beni binaya doğru çekiyor. İçeri girer girmez dikkatimi ilk çeken burnuma çarpan mis gibi yemek kokuları oluyor. Etrafa meraklı meraklı bakarken, Kerem'in yönlendirmesiyle mermer merdivenleri çıkmaya başlıyorum. Birkaç kat çıktıktan sonra Kerem beni merdiven boşluğunda durdurup arkama geçiyor. "Ne oluyor?" dememe fırsat vermeden elleriyle gözlerimi kapatıyor.

"Merdivenlerin geri kalanını böyle çıkacağız. Düşmene izin vermeyeceğim, güven bana." diyor ellerinin etkisiyle etrafım kararırken.

Yakınmayla karışık bir gülümsemeyle soruyorum. "Buna gerçekten gerek var mıydı?"

"Ama sürpriz bu." diyor gülerek. Kontrolü Kerem'e bırakıp, düşmeyeceğimden emin bir şekilde küçük adımlarla ilerlemeye başlıyorum.

"Az kaldı güzelim birkaç basamak sonra bitiyor."

Yemek kokuları daha baskın olmaya başlarken bir restorana geldiğimizi düşünüyorum. Kerem beni eşikten geçtiğimiz konusunda uyarınca bir kapıdan geçtiğimizi anlıyorum. Ardından tanımadığım insanların uğuldayan seslerini duyuyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor.

Tam olarak neye hazır olmam gerektiğini bilemesem de "Hazırım." diye cevaplıyorum sorusunu.

Kerem ellerini gözümden çekince oldukça parlak gelen ışık yüzünden birkaç saniye gözlerimi açmakta zorlanıyorum. Gözlerimi kırpıştırıp görüş alanımı netleştirdiğimde karşımda gördüğüm manzara yüzünden küçük bir çığlık koparıyorum.

"İna-inanamıyorum. Biz... Simotas Binası'nda mıyız? Gerçekten karşımdaki Refika mı?" diyorum çığlık çığlığa. Hangisine sarılacağımı bilemeden açtığım kollarımla bir Kerem'e bir Refika'ya doğru dönüp duruyorum.

"İnan güzelim. Tam da dediğin yerdeyiz."

Kerem'in keyifle gülen yüzüne, otuz iki dişimi de rahatlıkla görebileceği bir sırıtmayla bakarken Refika bana doğru bir adım atıyor.

"Merhaba Zeynep." diyor bana içten bir şekilde sarılırken.

Heyecanım yüzünden kollarımı beceriksizce etrafına doluyorum. Sabah televizyon ekranında hayranlıkla izlediğim kadına şu an sarıldığımı idrak etmem biraz zaman alıyor. Sarılı olan kollarımı kendisinden çekmeyince nazik bir şekilde kollarımın

arasından çıkıyor.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Zeynepcim." diyor sağ koluma hafifçe dokunarak. Bense ağzım mutluluktan beş karış açık vaziyette öylece bakıyorum.

"Ben... Ben... Şu an gerçekten çok heyecanlıyım... Siz benim idolümsünüz... Sizinle tanışmak gerçekten onur verici." diyebiliyorum heyecanımın el verdiği ölçüde.

"Ah çok teşekkür ederim. O onur bana ait. Bu delikanlı bu görüşme için çok uğraştı. Hadi atölyeye geçin. Birazdan yanınıza geleceğim." diyerek yanımızdan ayrılıyor.

"Beğendin mi?"

Kerem'in sorusuna cevap vermek yerine yaşadığım heyecan patlamasıyla boynuna atlıyorum ve sıkıca sarılıyorum. Ani hareketim karşısında vücudunun gerildiğini hissediyorum. Onu kollarımla biraz daha sıkınca, o da bana sarılıyor. Sarılı kaldığımız birkaç saniye bana dünyanın en uzun saniyeleri gibi geliyor. Kollarımı ondan çekmeden önce son kez, üzerindeki ceketin pamuklu kumaşını elimin altında yumuşacık hissedip, kokusundan derin bir nefes alıyorum.

"Beğenmek ne kelime, bayıldım... Cidden şu an yaşadığım mutluluğu tarif edecek bir kelime bulmakta zorlanıyorum. Teşekkür ederim Kerem. Çok teşekkür ederim." diyorum.

Sonra parmak uçlarıma yükselip yanağına küçük bir öpücük bırakıyorum. Parmak uçlarımdan yere indiğimde bana çapkın gülümsemesiyle bakıyor. Başımda kalan azıcık aklımı da yanağında ki gamzesine bırakıyorum o an.

Sıcak, ilgili ve sevgi dolu sesiyle "Sınav öncesi moral olur diye düşündüm." diyor.

Bir an gelir öyle bir an gelir ki hissettiklerinden kaçamazsın. O an geldiğinde yapabileceğin tek şey gardını indirip hislerine teslim olmaktır. Artık Kerem'e güvenmemek diye bir şey olabilir mi?

****

Zeynep'i eve bıraktıktan sonra keyifle ıslık çalarak arabayı eve doğru sürüyorum. Zeynep'te ki değişiklikler, bugünkü mutluluğu, bana karşı olan yakınlığı... Tüm bunlar bana doğru yolda olduğumu hissettiriyor. Geriye tek bir şey kalıyor; doğru zamanda

aşkımı itiraf etmek.

Eve girdiğimde Pia'nın her zamanki coşkulu karşılamasına maruz kalıyorum. İçeri geçmek için adım atmama bile izin vermeyen hareketleriyle önümde hoplayıp zıplıyor. Sanki bugün olanları hissetmiş gibi oldukça mutlu.

"Ne o kızım, yoksa sen de mi annenin kalbini çalmaya başladığımı hissettin?" diyorum elimi sırtındaki siyah tüylerde gezdirirken.

Pia yüzünden küçük adımlar atarak salondaki koltuğa zar zor ulaşıyorum. Oturur oturmaz Pia'da dizlerime başını yaslayıp, beni iyice koltuğa yerleştiriyor. Ben de bugün olanları kızıma anlatmaya başlıyorum.

"Bugün onu görmen lazımdı. Evden aldığım zaman biraz huysuzlandı ama atölyeye gittiğimizde nasıl da heyecanlandı. Çok mutlu görünüyordu. O mutlu diye ben de çok mutluydum. Biliyor musun bana sarıldı. Hem de ne sarılmaktı... Canına katar gibi sıkıca ve içten. Hatta öptü bile..."

Dizlerimde uslu uslu yatan Pia "Hatta öptü bile" deyince başını kaldırıp kulaklarını iki yana sallayarak yüzüme bakmaya başlıyor. Bu haliyle sanki "Ne dedin anlamadım?" demek istiyor. Acaba Pia reenkarnasyon sonucu mu köpek oldu? Bıraksam benimle karşılıklı dedikodu yapacak bir potansiyeli var zillinin.

"Öptü dediysem yanağımdan canım." diyorum onun haline gülerek. Verdiğim cevapla başını tekrar dizlerimin üzerine bırakıyor. "Çok fesatsın Pia"

Pia dizlerimde yatmaya devam ederken ben de televizyonu açıp spor kanallarını geziyorum. Sevdiğim bir program ararken aklıma takılıyor. Acaba Zeynep hangi takımı tutuyor? Umarım Galatasaraylıdır. Gerçi herhangi bir takımı tutabilir. Bunun bir önemi yok da yine de Fenerbahçeli olmasını istemezdim doğrusu.

Hararetli maç sonrası yorumların yapıldığı bir programı izlerken televizyon karşısında uyukluyorum ta ki zil çalana kadar. Benden önce kapıya koşturup havlayan Pia'nın peşinden gidiyorum. Kapıyı açtığımda son zamanlarda bana resmen Güzin Ablalık yapan kardeşimi görüyorum. Gel kardeşim gel konuşulacak çok şey var.

"Hoş geldin." diyorum omzuna birkaç kez vururken.

"Hoş bulduk. Yemek var mı yemek?" diyor bana cevap olarak.

"Gelme amacını bu kadar belli etme be Mertcim." diyorum ona takılarak.

"Ne yapayım oğlum işten anca çıkabildim, kurt gibi açım. Şu an bir danayı tek başıma

yiyebilirmişim gibi hissediyorum."

"Benim mutfaktan bütün bir dana çıkmaz ama sana bir şeyler ayarlayabilirim gibime geliyor. Geç içeri." diyorum ama Mert içeri geçmek yerine mutfak barındaki taburelerden birine oturuyor.

"Eee abicim bugün nasıl geçti? Zeynep'i atölyeye götürdün değil mi?"

"Güzel geçti. Beklediğimden çok daha iyiydi. Doğru yoldayım." diyorum kendimle gurur duyarak.

"O zaman ilan-ı aşk için beklemene gerek yok. Gidip konuş kızla artık. İkimizde rahat edelim!" diyor başını hararetle sallarken.

"Yok... Yok... Hemen gidip konuşamam. Zaten yarın sınavı var. Sınav öncesi dikkatini dağıtmayayım." diyorum dünden kalan eti bir tabağa alıp mikrodalgaya atarken.

"Aşık mısın oğlum diyeceğim ama saçma olacak. Git konuş kızla derken şu an her şeyi bırakıp ona git demiyorum. Güzel bir gün geçirmişsiniz ve üzerinden çok zaman geçirmeden sıcağı sıcağına konuş diyorum." diyor gözlerini devirerek.

Haline hiç alınmıyorum. "Aşığım, seviyorum! Ne yapayım akıl başta durmuyor." diyorum şakacı bir şekilde.

"Ne zaman konuşmayı düşünüyorsun peki?"

"Yakın bir özel günde mesela." diyorum bir yandan düşünürken.

"Yılbaşı gibi mi?" diyor bana manalı manalı bakarken.

Tabii ya yılbaşı! Bunu nasıl düşünemedim ki?

"Mert, seni seviyorum kardeşim." diyorum yemeğini önüne koyarken.

"Yanlış kişiye ilan-ı aşk ediyorsun Kerem." diyor gülerek. Karşılık olarak ben de keyifle gülüyorum.

Mert yemeğine gömülünce ortama bir sessizlik çöküyor. Fırsattan istifade yılbaşıyla ilgili kafamda planlar kurmaya başlıyorum. O gün işler yoğun olacağından tüm gece restoranda oluruz. Böylece yeni yıla da birlikte gireriz. Sonrada her şeyi söylerim olur biter. Yılbaşı gerçekten bizim için biçilmiş kaftan.

****

Öğlen servisleriyle ilgilenirken aklım Zeynep'te. Acaba sınavı nasıl geçti? Sınav sonrası buraya geleceğini bilsem de dayanamıyorum ve arıyorum. Maalesef telefonu hala kapalı. Umarım her şey yolundadır. Tam Zeynep'e kavuşuyorum galiba derken onun başka yerde staja başlamasına, aramıza mesafeler girmesine razı olamam. Sınavı geçmek zorunda.

Aşağı yukarı bir saat kadar daha merakla beklemeye devam ediyorum. Telefonum çalınca kesin Zeynep'tir heyecanıyla ellerimdeki yemek kalıntılarını önlüğüme silip telefonu cebimden çıkarıyorum. Ekranda gördüğüm isimle ne heyecan kalıyor ne de başka bir şey.

"Alo, Ellen!"

"Kerem nasılsın?" diye soruyor Türkçe olarak.

"Yoğunum. Sen nasılsın? Ne için aradın?" diyorum tekdüze bir ses tonuyla.

"Ben iyiyim ama senin New Jersey'e gelmen gerekebilir, onun için aradım."

Sesindeki gerginlik hiç hoşuma gitmiyor. İşlerde ters giden bir şeyler var galiba. Daha iyi anlaşabilmek için konuşmaya İngilizce devam ediyoruz. Uzun süren konuşmanın ardından keyfim kaçmış bir şekilde telefonu kapatıyorum. Tedarikçilerle yaşanan problemleri nasıl oluyor da tek başlarına halledemiyorlar diye şaşıyorum doğrusu. Bunları bile halledemezken iş konusunda nasıl güveneceğim ben bu insanlara.

Mutfak duvarları üzerime üzerime doğru gelirken dışarı çıkmaya yelteniyorum ama karşımda bana çatılmış kaşlarıyla bakan Zeynep'i görünce duruyorum.

"Gelmişsin." diyorum yanına giderek.

"Telefonla konuşuyordun. Bitmesini bekledim ama oldukça uzun bir konuşmaydı." diyor gergin yüzle. Sesinde ise hangi duygunun yansıması var bir türlü çözemiyorum. Kolundan hafifçe tutarak mutfağın arka kapısından çıkarıyorum. Boş koridorda daha rahat konuşabiliriz.

"New Jersey'le ilgili ufak bir sorun. Sadece ne yapacaklarını bilememiş durumdalar. Şimdi boş ver bunları da söyle bakalım, sınav nasıldı?"

Zeynep derin bir nefes alıp elleriyle oynamaya başlıyor. Yok... Olamaz... Kötü bir şeyler söyleme lütfen. Bir gün içerisinde iki kötü haber almayayım.

"Nasıl geçti inan hiç bilmiyorum. Her şey çok hızlıydı. Yemekleri yetiştirebilmek için çok çabaladım. Hepsine yetişmeye çalıştım ama bir tanesinin dibini tutturdum. Oradan baya bir puanım gidecek kesin. Diğer yemeklerde de sanki bazı aşamaları atlamışım gibi hissediyorum." diyor. Ardından ellerini saçlarının arasından geçirip sıkıntıyla koca bir "of" çekiyor.

Az önce peydahlanan sorunumu unutup tamamen Zeynep'le ilgilenmeye hazırım. Zeynep'in endişelerinden kurtulması şu an için önceliğim. Ellen'ın beceriksizliğinin sonuçlarıyla sonrada ilgilensem olur.

"Elinden geleni yaptığına eminim güzelim. Hem dikişler yüzünden birçok dersten geri kalmana rağmen oldukça sıkı bir şekilde hazırlandın sınava. Sınav sonrası stresi yaşıyorsun şu an. O yüzden gereksiz yere kendinde fazladan hatalar arıyorsun. Bence beklediğinden iyi bir puan alacaksın." diyorum moral vermeye çalışarak.

İçimde ise acaba gerçekten başarısız olur mu endişesi var. Onun bu mutfaktan ayrılmasını hiç ama hiç istemiyorum. Zeynep'in dudaklarını ağlamamak için birbirine bastırdığını fark edince onu kendime doğru çekip sıkıca sarılıyorum. Sarıldıktan sonra omuzlarının hafif hafif sarsıldığını hissediyorum. Ağlayan Zeynep'i teselli etmek için içimdeki endişeleri bir kez daha kenara bırakıp tekrardan konuşuyorum.

"Hişt... Yapma böyle... İyi tarafından bakmaya çalış artık sınav stresin yok. Sınav bitti, her şey daha güzel olacak. Zeynep, ağlama canım."

Hani derler ya önce can sonra canan diye. Bu benim için pek doğru bir kullanım değil. Ben bu sözü kendime uygun bir şekilde değiştirdim; önce canan sonra can.

23.BÖLÜM - "Bir Şey Var Aramızda"

Eve girince soluğu Derya'nın odasında alıyorum. Peşimden telaşla odaya dalan Derya'ya aldırmadan kitaplığını kurcalamaya başlıyorum. Nerede bu kitaplar?

Bir yandan yüzüme bakıp duygularımı tartıyor bir yanda da "Ne arıyorsun Zeyno? Bu halin ne? Sınav kötü mü geçti?" diye telaşla soruyor. Sorulardan sadece bir tanesini cevaplıyorum.

Kitaplıkta aradığımı bulamadığımdan ellerimi belime koyup "Senin İngilizce ders kitapların nerede? Hani kurstan aldıkların." diyorum.

"İngilizce kitapları mı? Ne yapacaksın ki onları?"

Söylediğiyle ani aldığım İngilizce öğrenme kararımın sebebi geliyor aklıma. Zor geçen sınavın ardından restorana, Kerem'in yanına gidiyorum ama o da ne kendisi oldukça hararetli uluslararası bir telefon görüşmesinde. Ne dediğini anlamadan görüşmesinin bitmesini beklerken kulağıma ara sıra çarpan "Ellen" adıyla suratım asılıyor. Eski nişanlısıyla bu kadar hararetli ne konuşuyor olabilir ki? Konuştuklarını anlayamadıkça içim içimi yiyor. Daha önce İngilizce bilmememin sıkıntısını hiç böyle çekmemiştim. Bir anda bu dili öğrenme konusunda güçlü bir hırsa kapılıyorum. Sonrası da malum işte burada deli gibi kitap arıyorum.

"Ders kitaplarıyla ne yapılırsa onu yapacağım. Hadi bul şu kitapları."

"Senin ateşin falan mı çıktı?" diyor yanıma gelip eliyle alnımı yoklarken. "Bunca yıl sana İngilizce öğretmeme karşı çıktın ve şimdi eve girer girmez öğreneceğim diye bir telaş içerisindesin."

"Aklım başıma anca geldi diyelim."

Derya durumuma oldukça şaşırmış bir halde yatağına doğru gidiyor, bazanın demirinden tutup kaldırıyor. "Gel, tut şunu da kafama düşmesin akşam akşam."

Tek kolumla havada duran yatağa destek çıkarken, Derya eşyalarının arasında kitapları arıyor. Birkaç dakikalık uğraş sonunda elinde kırmızı kitaplarla yatağın altından çıkıyor. Sıcaktan bunalan ve elindeki kitaplar gibi kırmızı olan yüzüyle kitapları bana doğru sallıyor. Yatağı yavaşça aşağı indirip yerine yerleştirdikten sonra kitapları alıyorum.

"Ben gidip hemen başlayayım."

Odadan çıkmak için kapıya yöneldiğimde, Derya önüme geçerek bana mani oluyor.

"Dur bakalım! Önce sınavın nasıl geçti onu anlat."

Gözlerimi kapayıp derin bir nefes çekiyorum ciğerlerime. Sınavı düşünmek, içime atılan vicdan azabı tohumlarını büyütüyor. Kökleri kalbimin orta yerine doğru acı vererek ilerlerken, Kerem'in emeklerini boşa çıkarmanın üzüntüsünü yaşıyorum.

"O kadar çalışmaya, çabaya rağmen her şeyin içine ettim. Reçeteler aklımdan uçup gitti. Panik yüzünden zamanı yettiremedim. Ayrıca dibi tutan bir yemeğim var. İyi bir puan alamayacağım belli." diyorum sıkıntıyla.

Derya yanıma gelip bana sıkıca sarılıyor. Sırtımda bir aşağı bir yukarı gezinen eliyle rahatlatmak istiyor. "Dünyanın sonu değil ya Zeyno, sağlık olsun." diyor sakinleştirici bir sesle.

"Staj için daha düşük mertebeli bir yere geçmek zorunda kalabilirim. Kerem'in mutfağında mutluyum ben. Oraya çok alışmıştım."

"Neler duyuyorum neler?" diyor gülümseyerek. "Kerem'e zulümmatik dediğin günleri ne çabuk unuttun Zeynep Hanım."

Mazisi çok da eski olmayan anılar gözümün önüne gelirken ben de gülümsüyorum. Mutfaktaki ilk zamanlarım toplama kampı sıkılığında geçmişti ve başımda gestapo subayı olarak dikilen Mehmet Şef'le sıcak temas halindeydik. Sabrımın acımasızca sınandığı günlerdi. Düşünüyorum da o zamanlar Kerem'de az değildi. Boşuna zulümmatik demiyordum ona. Artık karşımda yıkıcı değil yapıcı bir Kerem olduğundan kendisine zulümmatik yerine aşkmatik demem daha doğru olur. Evet evet bu çok güzel oldu. Aşkmatik Kerem Akman.

"Bak nasıl da gülüyor! Hoşuna gitti değil mi?" diyor Derya koluma can yakmayan cinsten bir çimdik atarken.

Sesimin hülyalı hülyalı çıkmasına engel olamadan "Nereden nereye... Hayat işte." diyorum.

"Seni tekrardan aşk böceği olarak görmek çok güzel. Özlettin bu hallerini."

Derya'ya içten bir gülümseme gönderiyorum. "Ben de özlemişim hemşire."

"Bu İngilizce merakının sebebi Kerem mi acaba?"

Tek kaşını kaldırarak sorduğu soruya muzip bir ifadeyle cevap veriyorum.

"Adam Amerikan ben ne yapayım?"

"Adam Türkçe konuşabiliyor."

"Herkesle değil."

"Bu da ne demek şimdi? Bir şey mi gördün? Kerem'i kıskanıyorum deme bana!"

"Saçmalama hemşire! Kimseyi kıskandığım falan yok benim. Sadece kendime kızgınım, zamanında şu dil işini halletmediğim için. Bugün kendimi cahil hissettiğim anlar yaşadım ve bu durum beni oldukça hırslandırdı. Ne yapıp ne edip öğreneceğim. Yani öyle umuyorum."

Kerem'i kıskanmış mıydım? Bir telefon konuşmasından kıskanacak kadar gözüm dönmemişti çok şükür ama onu öylesine sinirlendiren konuşmanın içeriğini merak etmiştim. Gerçi Kerem New Jersey'le ilgili bir sorun olduğunu söylemişti ama ayrıntılara girmemişti. Söz konusu iş olduğunda nasıl bir ciddiyete büründüğüne defalarca şahit olmuştum. Bu görüşmede onlardan biriydi. Keşke konunun içeriğini bilebilsem. Ellen'ın nerede hata yaptığını öğrenmeyi gerçekten çok isterim.

"Hadi gel içeri geçelim. Ben de sana biraz yardımcı olayım."

Derya'nın sözüyle daldığım düşüncelerimden çıkıyorum. Konuyu uzatmak yerine ders çalışmayı teklif etmesine minnet duyarak peşinden salona geçiyorum. Salondaki yemek masasına yayılarak çalışmaya başlıyoruz.

Aradan geçen bir saat sonunda söyleyebilirim ki Derya oldukça iyi bir öğretmen. Ben bu kız sayesinde kısa sürede başlangıç seviyesini geçerim alimallah. Bir süre daha çalıştıktan sonra günlük çalışma kapasitesini dolduran beyinlerimiz kırmızı alarm vermeye başlıyor.

"Bir kahve içeriz değil mi?" diyorum kitabın kapağını kapadıktan sonra.

"Çok iyi olur kuzum."

Mutfağa gidip kahve için su ısıtıyorum. Bu sırada çalan kapıya Derya bakıyor. Ben de mutfak kapısından başımı uzattığımda burnu soğuktan kıpkırmızı olan Alp'i görüyorum.

"Kahveler üç oldu Zeyno." diyor Derya Alp'e sıkıca sarılırken.

"Ne var ne yok kıvırcık?"

Bir posta daha sınav nasıl geçti muhabbetini kaldıramayacağım için sorusuna cevap vermeden geçiştiriyorum. Nasıl olsa Derya ona her şeyi detay detay anlatır.

"Donmuşsun, hadi geçin içeri. Kahveler geliyor birazdan."

Sarmaş dolaş bir şekilde koltuğa geçiyorlar. Bu aralar her zamankinden daha sıkı sıkıya bağlılar birbirlerine. Bunda Alp'in askere gidecek olmasının payı çok büyük. Koltukta oturan ufak tefek cancağazıma bakınca içim burkuluyor. Bu çocuk nasıl askere gider? Çok uzak bir yer çıkmasa bari.

Çaydanlıktan gelen kaynama seslerini duyunca, sıcak suyu hazırladığım kahve fincanlarına paylaştırıyorum. Sonrada içeriye, arkadaşlarımın yanına geçiyorum. Kahveyi görünce Alp'in dizine uzanmış ve dolu dolu gözlerle bakan Derya doğruluyor.

Onun bu halini görünce yüzüm asılıyor. Galiba hiçbirimiz beş dakikadan fazla ağlama modundan uzak duramıyoruz. Bir gülüyorsak iki ağlar olduk bu aralar.

"Sen yine mi ağlıyorsun sevgilim?"

Alp'ın biraz hüzün biraz da sitem dolu sözlerine bakışlarını kaçırarak cevap veriyor.

"Yok hayatım ne ağlaması."

"Gözlerin sulu sulu bakıyor yine." diyor Derya'nın gözündeki yaşı parmağıyla silip ıslaklığı ona gösterirken.

"Nefret ediyorum tamam mı? Askerlikten, şiddete hazırlanma sürecinden, savaşlardan nefret ediyorum. Senden aylarca ayrı kalma düşüncesinden nefret ediyorum." diyor Derya.

Bu sırada ağlaması şiddetli bir hal alıyor. Son günlerde oldukça sık gördüğüm bir manzara bu. Acıklı bir aşk sahnesini seyreder gibi onları izliyorum. Ne yazık ki elimden bir şey gelmiyor. Mutlak sonu hiçbirimiz değiştiremeyiz. Öyle ya da böyle Alp'i birliğine teslim edeceğimiz gün gelecek.

"Duygusal aşkım benim, barışçıl aşkım benim..." diyerek Derya'yı göğsüne çekip belki de yirminciye yaptığı konuşmayı tekrardan yapıyor Alp. "Herkes senin gibi çiçek çocuk değil ki güzel aşkım. Askere gitmek zorundayım. Sebeplerimi en iyi sen biliyorsun. O hayal ettiğimiz hayata birkaç adım kaldı. Askerden döndükten sonra hayatımızı birleştireceğiz demedik mi? Bir daha ayrılık olmayacak. Hem bak ne kadar güzel bir iş teklifi aldım. Biliyorsun adamlar askerden dönmemi de bekleyecekler. Askerliği aradan çıkarmazsam bu işte nasıl yükselirim? Bu iş ikimiz içinde bir fırsat Derya. Bir daha böyle bir fırsat bulamayız."

Alp'e setten bir arkadaşının vasıtasıyla yapım şirketlerinin birinden iyi bir iş teklifi gelmişti. Grafik tasarımcı olarak yapım şirketine ait olan film ve dizilerin görsellerini tasarlayacaktı. Adamlar işte devamlılık istediklerinden askerliği şart koşmuşlardı. Alp, setlerde işkence gibi geçen çalışmaların üzerine tatil gibi gelen bu iş teklifini 'bu fırsatı bir daha nerede bulurum?' diyerekten kabul etmişti.

Ha birde işin duygusal boyutu vardı tabii. İlişkilerinde altı yılı geride bırakan sevgili dostlarım hayatlarını birleştirmeye karar vermişti. Gerçi marjinal hemşiremden normal bir birliktelik beklemiyordum ama yine de yeni hayatları için bolca paraya ihtiyaçları vardı. Yani kısır döngü şeklinde süregelen bir planlar çemberindeydiler. Hayatlarını birleştirmek için paraya, para için daha iyi bir işe, daha iyi bir iş içinde Alp'in askere gitmesine mecburdular.

***

Mutfaktakiler nasıl öğrendilerse Kerem'in doğum günü tarihini öğrenmişler. Yarın New Jersey'e gitmek için yola çıkacağından, 27 Aralık da burada olamayacak. Tabii bu kutlamamıza engel olmuyor. Ying Şef'in annelik duygularının önderliğinde hazırlanan erken doğum günü kutlaması için Kerem restorana gelmeden her şeyi tamamlamaya çalışıyoruz.

Mutfaktaki hazırlıklar tüm telaşıyla devam ediyor. Ying Şef, Kerem'in en sevdiği suşilerden hazırlıyor. Mehmet Şef'te, Ying Şef'le yarışırcasına Türk yemeklerini döktürüyor. Bu arada olan zavallı Bahar'a oluyor. Kaynayan tencerelerin başında kızarmış bir yüzle, elindeki büyük kepçeyle yemekleri karıştırıyor. Bense Kemal Şef'le birlikte doğum günü pastası yapmakla meşgulüm. Oldum olası pandispanya hamurunu beceremediğim için içimde küçük çaplı bir telaş var. Ya olmazsa, ya kabarmazsa...

Pasta Kerem'in doğum günü pastası olmasa sorun değil ama şu an güzel bir sonuç almak istiyorum. Hamuru kelepçeli kek kalıbına döküp fırına veriyorum. Fırın ışığı altında parlayan ıslak hamura bakarken kendi kendime mırıldanıyorum. "Umarım kabarırsın."

"Şunlardan şekiller yap bakalım Zeynep."

Kemal Şef'in önümdeki tezgâha bıraktığı renkli şeker hamurlarına bakıyorum. Ne yapabilirim diye düşünmeye başlamadan önce "Hangi temayı kullanacağız?" diye Kemal Şef'e soruyorum.

Bana gülümseyip, sakince konuşuyor. "Tabii ki mutfak teması. Yiyecek bir şeyler yapabilirsin." Sonrada pasta kremasını çırpmaya devam ediyor.

Kemal Şef'in sakinliği bulaşıcı sanki. Onun bu şekilde dingin ve sakin tavırları, benim az önceki telaşımı dizginliyor. Yeşil, turuncu ve kırmızı renkten oluşan şeker hamurlarını elimde evirip çeviriyorum. Bunlardan ne olur ki? Pastanın üzerine şu yeşilden iki göz, turuncudan biraz saç ve kırmızıdan da dudak yapsak olmaz mı? Güzel olur aslında.

Kafamdaki Kerem'in yüzünü kışkışlıyorum ve kırmızı hamurdan küçük bir top koparıp avucumda yuvarlıyorum. Bunun gibi birkaç tane daha küçük yuvarlak yapıyorum. Yeşil hamurdan yaptığım beş yapraklı çiçekleri, kırmızı topların üzerine yapıştırıyorum. Domatesler hazır bile. Turuncu hamurdan havuç ve geri kalan yeşil hamurdan da

bezelye şekilleri yaparak Kemal Şef'e dönüyorum.

"İş görür mü şefim?"

Tezgâhtaki minik tarlaya bakıp başını aşağı yukarı sallıyor. "Eline sağlık. Bunlar olmuş ama biraz daha fırını kontrol etmezsen pandispanya olmayacak."

Fırına doğru hızlı adımlarla gidip hemen kapağını açıyorum. Neyse ki tam zamanında yetişmişim. Kemal Şef uyarmamış olmasaydı şu an siyah bir kalıba bakıyor olabilirdim. Sıcak kalıbı tezgâha alıyorum. Çok kabarmamış olsa da bu kekle idare edebiliriz gibi duruyor. Bundan sonrası Kemal Şef'e ait. Marifetlerini göstererek süsleyecek.

Saatimi kontrol ediyorum. Acaba Kerem ne zaman gelecek? Hediyesini ne zaman vermeliyim? Hemen mi yoksa baş başayken mi? Hediyeyi yanımda getirdim değil mi? Sabah evden çıkarken kapının yanında duruyordu ama alıp almadığımı hatırlamıyorum. Kemal Şef'in yanından ayrılıp soyunma odasına gidiyorum. Kilitli olan dolabın anahtarını çevirirken burada olması için dua ediyorum. Kapağı açtığımda büyük torba "Buradayım Zeyno, meraklanma." diyor ve rahatlayarak derin bir "Oh!" çekiyorum.

Dolabı tekrar kilitleyip mutfağa geri döndüğümde Kemal Şef, pandispanyanın üzerini beyaz şeker hamuruyla kaplamış bile. Az önce bana vermediği ve belli ki dolaptan yeni çıkardığı siyah hamurdan kare şeklinde parçalar kesip pastanın üzerine gelişigüzel yerleştirmiş. Onun nasıl çalıştığını izleyerek kendime ders çıkarmaya çalışıyorum.

Benden arta kalan turuncu hamura biraz siyah hamur karıştırarak ahşap tonlarında bir renk elde ediyor. Eliyle hamura şekil vermeye başlarken ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yok. İşini bitirdiğinde ise ortaya bir tahta kaşık çıkıyor. Gülümseyerek şefe bakıyorum, o da bana göz kırpıyor. Yaptığımız modelleri pastanın üzerine yerleştirirken, Özgür elinde renkli koni şeklindeki parti şapkalarıyla yanımıza geliyor. Sorgusuz sualsiz kafama yerleştirdiği şapkanın kafama oturması için biraz zorlaması gerekiyor. Özgür bu işi abartınca uyarmak zorunda kalıyorum.

"Zorlama istersen." diyorum gülerek.

"Ne yapayım kafan çok büyük." diyor Özgür şapkayı hala kafama ittirmeye çalışırken. Söylediğiyle kaşlarım çatılıyor. Benim kafam büyük değil, saçlarım gür bir kere! Bandana altında bile rahat durmuyorlarsa bu benim suçum değil.

"Gidip başkalarıyla uğraşsana sen." diye söyleniyorum.

"Merak etme Zeynepcim, Kerem Şef gelene kadar bunları dağıtmam gerektiğinden gideceğim birazdan." diyor ve Kemal Şef'e mavi renkli bir şapka uzatıyor ama Kemal

Şef ona daha önce görmediğim bir ifadeyle bakıyor. Sanki gözleri "Bana da mı koni?" diye sorguluyor. Özgür'ün eli bir süre havada kalıyor. Sonrada şefe uzattığı şapkayı kendi kafasına takıp uzaklaşıyor. Ben de bu manzara karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine sıkıca bastırıyorum.

Yemekler ve pastamız hazırken Kerem'i beklemeye başlıyoruz. Etrafı kolaçan etmesi için bahçeye gönderilen Bahar ellerini çırparak mutfağa giriyor.

"Geldi! Arabasını park ediyor şu an." diyor ve sonra kenarda duran mor şapkayı başına takıyor.

Gözlerim son bir kez yemeklerin dizildiği ada tezgâhına gittiğinde gözlerim çizgi film karakterleri gibi yuvalarından fırlıyor. Biz pastanın üzerine bir şey yazmamışız ya! Kremayla yazı yazmak için çok geç olduğundan çikolata sosu şişesini elime alıyorum. Tam 'doğum günün kutlu olsun' yazacakken ani bir kararla 'happy birthday' yazıyorum. Hep o mu Amerikanlık yapacak canım!

Ben sosu yerine bırakmaya bile fırsat bulamadan Kerem mutfağa giriyor. Herkes bir ağızdan sürpriz diye bağırırken ben onların hızına yetişemeyip anca tutulan alkışa eşlik edebiliyorum. Kerem yüzünde şapşal bir sırıtmayla ve şaşkın gözlerle tek tek hepimize bakıyor. Konuşmak için ağzını birkaç kez açıyor ama konuşamıyor. Bir elini tezgâha koyarken, diğerini önce ağzına götürüp dudağının altını kaşıyor. Sonra da "Ne yaptınız ya?" der gibi tezgâhta duranları gösteriyor.

"Doğum günün kutlu olsun Kerem Şef." diyerek öne çıkan Ying Şef, bizim alkışlarımızı Kerem'inse sessiz tiradını bölüyor. Kerem ufak tefek kadını kollarıyla sıkıca sardığında nihayet konuşuyor.

"Ben... Şey... Bu gerçekten sürpriz oldu benim için... Daha vardı hâlbuki."

"Burada olamayacaksın diye erkenden kutlamak istedik." diyor Ying Şef gülümseyerek. Gözleri ince bir çizgi halini aldığında oldukça tatlı görünüyor.

"Beni çok duygulandırdınız. Hepinize teşekkür ederim." diyor ve Ying Şef'e özel olarak hafifçe eğilerek tekrar teşekkür ediyor.

Kerem ilk şoku atlattıktan sonra herkesle tek tek kucaklaşıp, tebrik ve iyi dilekleri kabul ediyor. Sıra bana geldiğinde Mehmet Şef araya girerek "Hadi, pastayı kes bakalım." diyor. Mehmet Şef'in sabırsızlığına söylenmemek için kendimi zor tutuyorum. Benim tebrik etmememi bekleyemedi sanki.

Kerem mutlu gülümsemesiyle pastanın başına geçtiğinde Kemal Şef'e dönüp "Eline

sağlık Kemal, çok güzel görünüyor." diyor.

"Aslında yardımcım olmasıydı şu an üzerinde ne bir yazı ne de bir model olacaktı." diyor alçak gönüllü bir ifadeyle. Kerem pastayı bir kez daha süzdükten sonra çarpık bir gülüşle bana bakıyor.

"Demek yazıyı da sen yazdın."

Cevap beklemeyen bir cümle bu. Mesajın yerine ulaşmış olmasıyla ona içten bir şekilde gülümsüyorum. Kerem pastanın üzerindeki yirmi dokuz sayısı şeklinde olan mumları tek bir seferde üflüyor. Tekrardan alkışlarken, birkaç gün önce aramızdaki yaş farkı beşken şimdi altıya çıkmasına içten içe gülüyorum.

Pastaları yedikten sonra Kerem her şey için teşekkür edip, pastadan bir dilim daha verirlerse seve seve yiyeceğini ve ofisinde işleri olduğunu söyleyerek mutfaktan çıkıyor. Böylece küçük kutlamamız burada sona eriyor. Bahar kestiği pastayı Özgür'e vermek için uzatırken tabağı elinden alıyorum.

"Ben götürürüm."

"Eminim götürürsün." diyor Bahar manalı bir ifadeyle. Elimin tersiyle karın boşluğuna minik bir darbe indiriyorum. Ofise doğru birkaç adım atmışken aklıma hediye gelip geriye döndüğümde halime gülmemek için yanağımın içini ısırıyorum.

Dolabımdan aldığım hediye ve bir dilim pastayla tekrardan ofisin önüne geldiğimde derin derin nefesler alıp kapıyı tıklıyorum. İçeriden gelen "Girin." sesiyle kapının kolunu çevirip içeri giriyorum.

"Bu işler sana mı kaldı Zeynep?" diyor beni görünce. Yerinden kalkıp bana doğru gelirken hafifçe tebessüm ediyorum.

"Kalmadı aslında ama seni kutlayamadım. O yüzden ben getirmek istedim." diyorum tabağı ona uzatırken. Aldığı tabağı masasına bırakıp tekrar bana dönüyor. Gözleri ışıl ışıl bakarken dünden beri ezberlediğim tüm tebrik cümleleri aklımdan uçup gidiyor. Kuruyan dudaklarımı ıslatıp doğaçlama olarak konuşuyorum.

"Doğum günün olduğunu öğrenince küçük bir hediye vermek istedim sana." diyorum elimdeki torbayı ona uzatırken. "Günün dünden iyi olsun Kerem... İyi ki doğmuşsun... İyi ki tanışmışız."

Bir elindeki torbaya bir de bana bakarken gözlerindeki ışıltılar daha da artıyor sanki. Eminim benim gözlerimde aynı şekilde ışıldıyordur.

"Bugün el birliğiyle beni ağlatmaya yemin mi ettiniz güzelim?" diyor gözlerini tavana doğru dikip birkaç derin nefis alırken. Dudağımı ısırıp onun bu halini seyrediyorum. Başını aşağıya indirip, tekrardan göz göze geldiğimizde çocuksu bir heyecanla soruyor.

"Açabilir miyim?"

Avuç içlerim yukarı bakar vaziyette ellerimle torbayı işaret ediyorum. "Sorman hata, lütfen aç."

Karşılıklı yerleştirilmiş tekli koltuklardan sağ taraftakine geçiyor. Torbayı önündeki sehpaya koyup hediye paketini çıkarıyor. Tamamen tesadüf eseri internette bulduğum bir mağazadan sipariş ettiğim hediyeye vereceği tepkiyi merak ederek karşısındaki koltuğa geçiyorum. Sabırsızca parçalara ayırdığı paketten ilk olarak siyah şef bandanası çıkıyor.

"Seninkini mahvetmiştim biliyorsun." diyorum gülümseyerek.

Elimi kestiğim gün kanamayı durdurmak için tampon görevi gören ve odamdaki çekmecede hala varlığını sürdüren eski bandananın yerini bu bandana alıyor. Kerem bir şey söylemeden bandanayı başına takıp gülümsüyor. Sonrada paketten bir parça daha çekiyor. Siyah mutfak önlüğü kucağına doğru düşerken keyifli bir sesle konuşuyor.

"Bunu hangi ara yaptırdın?"

Bir şef şapkası, bir spatula ve bir kepçenin altında büyük harflerle "KEREM CHEF" yazan önlüğe bakıp herhangi bir kusur görmediğim için rahatlarken "Benimde kendime göre ufak sırlarım var demek ki." diyorum.

"Bunu sürekli kullanacağıma emin olabilirsin." diyor ayağa kalkıp boynundan geçirirken. Arkasındaki ipleri bağladıktan sonra "Baya afiliymiş." diyor.

Sözleriyle gülüyorum. Gerçekten yakıştı doğrusu. Bakalım diğer hediyeyi de beğenecek mi?

"Bir tane daha mı var?" diyor gözlerini iri iri açıp pakete elini uzatırken.

"Senin için bir kombin yaptım diyelim." diyorum neşeli bir sesle. Paketin en altında yer alan tişörtü aldığında koca bir kahkaha atıyor. Tam da umduğum gibi bir tepki alıyorum.

"Zeynep bunu nereden buldun ya?" diyor üzerinde evrim sürecini şefçe anlatan bir görsel bulunan tişörtü üzerine tutarken. Aman diyeyim Keremcim bunu da şu an deneyeyim deme. Benim kalbim seni soyunurken görmeye dayanacak kadar güçlü

değil. Neyse ki sadece üzerine tutmakla yetiniyor.

"Bugün beni çok şımarttın Zeynep." diyor. Sonrada kollarını iki yana açıyor. "Sarılarak teşekkür edebilir miyim?"

Gözlerimi kısarak yüzüne bakıyorum. Kalbimse normalden birkaç tık hızlı atıyor.

"Hem sarılmadan tebrik de olmaz. Ying Şef'i hiç örnek almıyorsun kendine." diyor beni gülerek azarlarken. Ben de yüz hatlarımı serbest bırakıp gülüşüne eşlik ediyorum.

Yerimden kalkıp yakınına geldiğimde kollarını bana doluyor. Ben de ellerimi beline dolayıp, hafifçe sıkıyorum. Yüzüm üzerindeki deri cekete gömülüyor ister istemez. Derinin kendine has kokusu, Kerem'in kokusuna karışıp burnuma doluyor. Tek bir şey hissediyorsam o da huzur...

"Teşekkür ederim güzelim... Her şey için."

****

Kerem'siz bir iş gününe somurtarak başlıyorum. Karadeniz'de gemileri batan iki kaptan gibi somurtarak kahvaltımızı ediyoruz Derya'yla. İkimizde halden anladığımızdan ne o bana bulaşıyor ne de ben ona bulaşıyorum. Kahvaltıdan sonra vedalaşıp işlerimize doğru yol alıyoruz.

Otobüse bindiğimde de somurtkan ifadem hala yüzümde. Belki de biraz bu ifadeden sebep, oturduğum yerden kaldırmak için hiçbir yaşlı bana sataşmıyor. Otobüs camına dayadığım başım tümseklerden geçerken tak tak tak diye cama vursa da aldırış etmeden geçtiğimiz yolları izlemeye devam ediyorum. En sonunda tanıdık olan durağa gelip inmem gerektiğinde yerimden kalkıyorum. Otobüsten sonra kısa bir yürüyüş ve sonunda restorana varıyorum. Tam içeri girecekken kapıda Mert'le karşılaşıyorum.

"Merhaba Zeynep." diyor elini uzatarak. Soğuk yüzünden cebime gizlediğim elimi çıkarıp tokalaşıyorum.

"Merhaba, nasılsın?"

"İyiyim. Biraz acelem var aslında. Kerem gitmeden Pia'yı bana bıraktı ama bütün gün işteyim. Şimdilik Kerem'in ofisine bıraktım. Diğer kızlara da söyledim ama sana da söyleyeyim. Pia'yla ara sıra ilgilenirsin değil mi? İş çıkışı uğrayıp alacağım." diyor hızlı

hızlı.

"Pia'yı merak etme. Burada emin ellerde." diyorum gülümsemeye çalışırken.

"O zaman ben kaçıyorum. Kolay gelsin." diyerek arabasına doğru gidiyor.

Arkasından el sallayıp içeri giriyorum. Soyunma odasına girdiğimde kimsenin olmamasının verdiği rahatlıkla hiç acele etmiyorum. Çantamdan çıkardığım küçük anahtarla dolabın kapağını açtığımda yere beyaz bir kağıt parçası düşüyor. Merak ederek eğilip yerden alıyorum. Kağıdı çevirdiğimde üzerinde Kerem'in el yazısıyla yazılmış iki kıtalık bir şiir ve küçük bir ataşla kağıda tutturulmuş bir dal lavanta görüyorum.

Kağıtta yazan şiiri okumadan önce oturma ihtiyacı hissederek ahşap banka adeta yığılıyorum. Titreyen parmaklarımla kağıdı sabit tutabilmek oldukça güç. Bunu dolaba hangi ara bıraktı acaba diye düşünürken birkaç derin nefes alıp vererek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ama nafile. Kalbim dörtnala koşarken bir yandan da "Şiiri oku! Şiiri oku!" diye bağırıyor. Kağıdı düzgün tutmaya çalışarak okumaya başlıyorum.

Bir şey var aramızda

Senin bakışından belli

Benim yanan yüzümden

Dalıveriyoruz arada bir

İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz belki

Gülüşerek başlıyoruz söze

Bir şey var aramızda

Onu buldukça kaybediyoruz isteyerek

Fakat ne kadar saklasak nafile

Bir şey var aramızda

Senin gözlerinde ışıldıyor

Benim dilimin ucunda

Tam anlamıyla anlamak için şiiri baştan aşağıya birkaç kez hızlıca okuyorum. Sonrada sindirmek için yavaş yavaş, tane tane bir kez daha okuyorum. Kelimeleri içimden tekrar

ederken kalbim büyük bir sevinçle atmaya başlıyor. Somurtkan yüzüm mutlulukla gülümserken, soğuktan buz gibi olan içimse alev alev.

Bir şey var aramızda... Kesinlikle var Kerem...

****

Elimde küçük bir valizle hava alanından çıkıyorum. Ellen'la yaptığımız son telefon görüşmesinde akşama doğru restoranda buluşmaya karar veriyoruz. Zaten ben de buluşmadan önce eve uğrayıp bizimkileri görmek istiyorum, iyi oluyor. Bir taksiye binip evi tarif ediyorum. Sonrada bir süredir ayrı kaldığım yerleri görmenin heyecanıyla etrafı seyretmeye başlıyorum. Özlemişim buraları. Tanıdık topraklarda olduğumu bilmek güzel bir his.

Evin önüne geldiğimde üzerime çeki düzen veriyorum. Geleceğimden haberleri olmasına rağmen birazcık geriliyorum. Bunda babamla yaptığım tatsız telefon görüşmesinin etkisi de büyük. İşleri halletmesini rica etmeme rağmen beni ta oralardan buralara gelmeye mecbur etmesi canımı sıkmıştı. Neyse Kerem, bunları düşünüp yüzünü asma. Olumlu tarafından bakarsan uzun zaman sonra birbirimizi görmüş olacağız. Art arda birkaç kez zile basıyorum. Kısa bir süre sonra ara sıra ev işlerinde anneme yardımcı olmak için bize gelen kadın kapıyı açıyor. Annemlerin salonda olduğunu söyleyince adımlarımı salona yönlendiriyorum.

"Evin küçük oğlu geldi." diye bağırarak girdiğim salondan benim sesimden daha yüksek bir "Sürpriz!" sesi çıkıyor.

Elimdeki valiz yere düşerken hangisine bakacağımı şaşırıyorum. Evin demirbaşları olan annem ve babama mı? Yoksa İtalya'da sandığım abim ve Julia'ya mı? Ya da tek başına kenarda dikilip gülümseyen Ellen'a mı?

Hep bir ağızdan söyledikleri doğum günü şarkısıyla kafamda bir şeyler yavaş yavaş oturuyor. İş falan bahane olsa gerek. Bir arada olmak için çağırılmışım. Güzel düşünceleri karşısında gülümsüyorum. Bu sene benim sürprizler senem olacak anlaşılan. Annem elindeki pastayı burun hizama kadar kaldırdığında mumları üflüyorum. Sonrasında sarılma faslı başlıyor.

Annem beni kollarıyla sıkıca sardıktan sonra kendinden uzaklaştırıp dikkatle süzüyor. "Kilo mu verdin sen?"

"Uzun zamandır görmedin sana öyle geliyordur anne." diyorum onu tek kolumun altına alırken.

Babam yanımıza gelip boşta olan koluma birkaç kez vuruyor. Telefon görüşmelerindeki aksiliğinin sebebini anladığımdan kendimi ona karşı mahcup hissediyorum. Aslında benim için çabalıyormuş ve ben hakkında kötü şeyler düşünmüşüm. Sol kolumu babama sarıp, onu kendime çekiyorum. Bir yanımda annem bir yanımda babam varken kendimi çocukluk günlerimdeki gibi mutlu hissediyorum.

"Doğum günün kutlu olsun Kerem, evine hoş geldin." diyor babam kendine has ses tonuyla.

"Hoş buldum baba." diyorum ona gülümseyerek.

"Hey! Bu sıpadan önce ben vardım yalnız." diyerek elini sırtıma geçiriyor Oğuz. Elinin ağırlığı sırtımda hatırı sayılır bir acı yaratırken pek yakınmıyorum açıkçası çünkü onları karşımda gördüğümde ailemi bir arada görmeyi ne kadar özlediğimin farkına varıyorum.

"Sana da merhaba abi."

"Gel bakayım buraya hala güçlü müsün bir ölçelim." diyor ensemden aşağı çekmeye çalışırken. Evet, Oğuz ve güreşme sevdası hala bıraktığım gibi. Annem birbirimize zarar vermemizden korkarak tepkisini gösteriyor.

"Boynuna zarar vereceksin çocuğun. Ay Oğuz bir rahat dur oğlum."

Kollarımı babamdan ve annemden çekip, Oğuz'un belinden tuttuğum gibi kanepeye doğru devirdiğimde bu durumdan hoşnut olan tek kişi kahkahalarla gülen Julia oluyor. Annem söylenmeye devam ederken babam araya giriyor.

"Bıraksana Figen, kazık kadar adam oldular."

"Ben de o yüzden korkuyorum ya! Eskisi gibi genç değiller, tutulup kalacak bir yerleri." diyor beni Oğuz'un üzerinden çekmek için hamle yaparken. Çok fazla direnmeden annemin beni çekmesine izin veriyorum.

"Sen de bizi yaşlı amca yaptın hemen. Tamam, amca olabilirim ama hala genç bir amcayım ben." diyorum annemin yanağından bir makas alarak. Sonrada Julia'ya doğru kollarımı açıp gidiyorum. Büyüyen karnının izin verdiği ölçüde sarılıyoruz. Ayrılınca elimi karnına koyup, yeğenimi seviyorum. "Vay be Julia, kocaman olmuş."

"Az zamanımız kaldı." diyor eliyle karnının boşta kalan yanını şefkatle okşarken.

"Julia, gel kızım sen çok fazla ayakta durma."

Babamın söylediğiyle biraz şaşırarak ona doğru dönüyorum. Koltukta yastıklarla desteklenmiş bir köşe hazırlamış ve Julia'nın gelip oturması için oldukça ısrarcı görünüyor. Babamın böyle ilgi göstermesi her zaman görülecek bir şey değil. Julia, karnından dolayı aksak adımlarla koltuğa gidiyor. Babamın koluna tutunarak koltuğa yerleşiyor.

"Çok yorma kendini. Canın bir şey istediğinde de söyle. Bugün sütünü içtin mi sen?" diyor babam ilgili bir ses tonuyla. Bense şaşkınca bakmaya devam ediyorum. Vay be babama bak sen! Biz hastayken bile bir bardak süt getirmişliği olmayan adam, Julia'nın rahatı için nasıl çabalıyor. Torun evlattan daha kıymetli oluyor derlerdi de inanmazdım. Pabuçlarımız dama atılmış bile.

"Hiç öyle bakma abicim. Yengen karın farkıyla seni beni geçti. Babamızı elimizden aldı kadın." diyor yanıma gelip omzuma elini atan Oğuz. Söylediğiyle gülüyorum, haklı.

"Ne zaman geldiniz?" diye soruyorum onları izlerken.

"Bir hafta oldu neredeyse."

"İşler yolunda, değil mi?" diye soruyorum tek kaşımı kaldırarak.

"Seni çağırmak için bahaneydi sadece. Sağ olsun Ellen'da yardımcı oldu." diyor.

"Aaa Ellen'ı unuttum." diyorum ve arkamı dönüp, ellerini göğsünde birleştirip surat asan Ellen'a sesleniyorum. "Gelsene yanımıza."

"Beni unuttun." diyor yanımıza doğru yürürken. Ne yalan söyleyeyim ailemi görünce sen pek umurumda olmuyorsun Ellen.

"Mutluluktan." diyorum tek kolumla gelişigüzel sarılıp hemen ayrılıyorum.

"Doğum günün kutlu olsun." diyor bana küçük bir kutu uzatarak.

"Sağ ol canım ya." diyorum kutuyu elinden alırken.

"Masaya geçelim mi artık? Senin için bir sürü yemek yaptım ellerimle." diyor annem gittiği mutfaktan geri döner dönmez. Elimdeki kutuyu sehpaya bırakıyorum. Karnım zil çaldığından hiç itiraz etmeden masaya doğru kuzu kuzu gidiyorum. İstediğimde gayet güzel anne sözü dinliyorum.

Masadaki çeşit çeşit yemekleri görünce "Ne gereği vardı bu kadar yorulmana. Oğuz'la ben akşam için bir şeyler hazırlardık." diyorum yaprak sarmasından bir tane almak için

uzanırken. Annem elindeki çorba kepçesini elimin üzerine geçiriyor.

"Bin şef bir araya gelse bir anne çorbası yapamaz." diyor kaşlarını çatarak.

"Kızma hemen Figen Sultan. Ver bakalım güzel yemeklerinden." diyorum çorba kasesini uzattığımda.

Mercimek çorbasından peş peşe içtiğim beş altı kaşıktan sonra keyfim daha da yerine geliyor. Çorbanın tadını bile özlemişim ki bir şefin bunun söylemesi ne kadar tuhaf, değil mi? Gerçekten anne yemeğinin yerini tutan bir şey yok. Şef olsanız bile bu gerçek değişmiyor.

"Bu sürpriz kimin aklına geldi bakalım?"

"Oğuz ve annemin." diyor Julia gülümseyerek.

"Tabii ki Oğuz ve annem... Sürprizlerin ayrılmaz ikilisi." diyorum onlara parmağımı sallayarak.

"İyi ki de yapmışız. Aile olarak bir masa etrafında toplanmayalı ne kadar uzun zaman oldu, değil mi Haldun?" diyor annem muhabbetin içerisine babamı çekmeye çalışarak.

"Ben de bir arada olmaktan çok memnunum." diyor babam hafifçe tebessüm ederek. Bu hareket babamın dilinde 'benim için oldukça değerlisiniz' anlamına geliyor. O yüzden annem keyifle gülümsüyor. Sonrada tabaklara yeni yemeklerden doldurup, ağzıma da az önce yedirmediği sarmalardan bir tane sıkıştırıyor.

"Anne bunlar çok fazla hepsini yiyemem." diyorum tabağa umutsuz bakışlar atarken.

"Çok zayıflamışsın Kerem. Bitecek o tabak. Bir de restoran sahibi olacaksın, şu haline bak."

Gözlerimi devirip yemekten ilk çatalı alıyorum. Artık gittiği yere kadar götüreceğiz el mahkûm.

"İstanbul'a alıştın mı?" diye soruyor Ellen. Bu soru birazda masadaki varlığını belli etmek için.

"İstanbul büyüleyici bir şehir ve restoranda harika bir ekiple çalışıyorum. Dostlarıma kavuştum. Mert zaten yanımda. Alışmak çok zor olmadı yani."

"Şaşırdım. Sen New Jersey'i çok severdin."

Ellen'ın söylediğine gülüyorum. "İyi de değişen bir şey yok ki. Ben burayı hala

seviyorum ama İstanbul'u da seviyorum." diyorum çatalımla yemeğimi karıştırırken. "Beni boş verinde İtalya'da işler nasıl gidiyor?"

"Şu an için sana parlak rakamlar verememem. İşlerin rayına oturması için biraz zamana ihtiyacımız var." diyor Oğuz eliyle ensesini kaşırken. Onun kendini sıkıntıda hissettiği anlarda yaptığı bu hareket gözümden kaçmıyor.

"Kötü bir şey mi var abi?"

"Yok abicim. Dediğim gibi daha yeni açtık restoranı. Müşteri çekmemiz zaman alacak." diyor gülümseyerek.

"Aaa yeter bu kadar. Masada iş konuşulmasından haz etmediğimi bilmiyorsunuz sanki." diye kızıyor annem.

"O zaman sana güzel bir haber verelim, değil mi Julia?" diyor Oğuz, Julia'nın elini tutarken. Julia gülümseyerek onaylıyor.

"Sen söylemek ister misin hayatım yoksa ben mi söyleyeyim?" diye soruyor abim.

Centilmenlik Akman erkeklerinin işi, 1973'den beri...

"Sen söyle." diye fısıldıyor Julia, Oğuz'a doğru.

"Bir süre önce bebeğin cinsiyetini öğrendik. Size söylemek içinde Kerem'in gelmesini bekledik. Şey... Bir oğlumuz olacak." diyor abim coşkulu bir sesle. Oğlanın haberi masada yeni bir mutluluk dalgasına sebep oluyor. Annem ağlamaya başlarken, babam torunuyla konuşmaya başlıyor.

Babam "Oğlum, beni duyuyor musun? Ben Haldun Akman. Senin dedenim." diyor ciddi bir sesle Julia'nın şiş karnına doğru.

Torunuyla "Ben Haldun Akman" şeklinde konuşan ilk dede olarak literatüre gireceksin babacım.

"Oğuz, senin gibi tatlı bir bebek olur umarım. Ah... Ne güzel bir bebektin sen." diye iç çekiyor annem.

"Bence Oğuz'a benzeyecek." diyor Julia kendinden emin bir sesle. Sonrada Oğuz'a aşkla bakıyor. Oğuz'sa Julia'nın omzuna içten bir öpücük bırakıyor.

"Şimdi bize yardımcı olmanız lazım. Yani bizim ufaklığa isim seçmek için. Karar vermek çok zor." diyor Oğuz gözlerini devirerek.

"Biz birkaç tane seçtik aslında ama önce sizin fikirlerinizi alalım." diyor Julia. Julia'nın lafıyla hemen atlıyorum.

"Hiç düşünmenize gerek yok. Amcası olarak ben bu işe hemen el koyuyorum. Yeğenimin adı Aslan olsun. Doğuştan fanatik küçük Aslan. Nasıl ha?" diyorum kabul edeceklerine sonsuz bir güven duyarken.

Ama beklediğim gibi olmuyor. Julia duyduğu isimle bariz bir şekilde suratını asıyor. Annem saçmaladığım konusunda beni azarlıyor. Ellen'da ismi yeterli bulmuyor. Yani anlayacağınız kadınlar cephesinde veto ediliyorum.

"Nasıl beğenmediğinize şaşıyorum." diyorum moralim bozuk bir şekilde.

Julia "Ben oğlumun daha özel bir isim taşımasını isterim. Bir takım maskotunun adını değil." diyor dudaklarını sarkıtırken.

"Hanım hanım ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu? Aslanıma laf söyleme bir daha, fena bozuşuruz!" diye şakayla karışık tehdit ediyorum Julia'yı.

"Tamam, sustum." diyor eliyle ağzını kapatarak.

"Başka öneriler?"

Oğuz'un sorusuyla masada sessizlik oluyor. Herkes harıl harıl isim düşünüyor. Bu sırada "Sizin düşündükleriniz ne oğlum?" diye soruyor babam.

Oğuz önce boğazını temizliyor. Sonrada oturuşunu dikleştiriyor. "Biz... Biz düşündükte oğlana İtalyan kökenli bir isim verelim. Malum orada doğup büyüyecek, zorluk çekmesin."

"İtalyan mı? Onca Türk ismi varken hiç gerek yok. Ben bu fikri sevmedim." diyor annem kaşlarını çatarak. Bana kalırsa abimler son derece mantıklı düşünüyor. Annem şu an milliyetçi duygularının etkisinde olduğundan bu şekilde tepki veriyor.

"İsimleri bir söylesene abi."

"Ernest veya Este."

"Yani?" diyorum başımı aşağı yukarı sallayıp anlamlarını söylemesini beklerken.

"Yani Ernest; kararlı insan ve Este; doğudan gelen anlamına geliyor."

Anlamları hoşuma gidiyor ama Aslan konusunda ki baskılarımdan vazgeçecek değilim.

"Bakın şöyle yapalım. Ernest Aslan veya Este Aslan koyalım oğlanın adını. Çok güzel

olur valla."

"Aslında ben de iki isim düşünüyorum biliyor musun Kerem?" diyor Julia ellerini karnının üzerinde birleştirirken.

"Aklın yolu bir yengecim." diyorum ona göz kırparak.

Julia bana bakıp gülerken "Ernest Este olsun istiyorum." diyor gülerek. Babamdan ve annemden hoşnutsuz homurdanmalara geliyor.

"Bari bir tanesini Türk ismi koysaydınız. Orada İtalyan ismini, bizlerle olduğunda da Türk ismini kullanırdı." diyor annem. Az önceki sert tavrına göre bu önerisi oldukça makul.

"Aslan koyalım işte." diye tekrardan şansımı deniyorum ama Julia kaşlarını 'olmaz' der gibi kaldırıyor.

"Bari dedesinin adını koyun." diyor annem. Gözler bir anda babama çevrildiğinde adamın lokması ağzında kalıyor.

"Yaşlı adam isminin ne işi var ufacık bebekte Figen. Julia kızım, sen bana soracak olursan bebeğin adını Umut koy. Zor günlerinizde hep bir umudunuz olur bu sayede." diyor Julia'nın yanağını babacan bir ifadeyle severken. Babam, torun sevgisiyle gerçekten bambaşka bir insana dönüşmeye başlamış. Ufaklık daha doğmadan etrafındakileri değiştirmeye başladı.

Julia gözleri dolu dolu olurken "Bu çok güzel bir isim." diyor.

"Bence de çok güzel bir isim. Oğlanın ikinci adı Umut olsun." diyor abim.

"İlk adını da Este koyun o zaman. En azından anlamının bir esprisi olsun." diyor annem seçim hakkını sonuna kadar kullanmak isteğiyle.

"Este Akman... Umut Akman... Este Umut Akman." diye isimleri farklı şekillerde söylüyorum. Hepsi de kulağıma hoş geliyor. Bir Aslan olmasa da Umut'ta güzel isim sonuçta.

Abim alınan karardan memnun bir gülümsemeyle "Tamam, oğlumun adı Este Umut olacak." diyor.

Julia karnını okşarken "Doğudan gelen umut." diye mırıldanıyor.

****

Herkes yattıktan sonra bir bira alıp balkona çıkıyorum. Yıldızlı gökyüzüne bakarken aklıma Zeynep geliyor. Şiiri bulmuş mudur acaba? Eğer dolabını açtıysa - ki mutlaka açmıştır - bulmuştur. Tepkisi ne olmuştur ki? Doğum günümdeki o halleri ve hediyelerinden sonra kötü bir tepki almayacağıma eminim ama yine de o an ki yüzünü görmeyi çok isterdim. Gülümseyerek biramdan bir yudum alıyorum.

"Tek başına içmeye yaşın tutuyor mu birader?"

Abimin sesiyle arkama dönüp bakıyorum. "Gelsene."

"Uyku mu tutmadı?"

"Sizleri çok özlemişim ama akşam olunca İstanbul'u aradığımı fark ettim." diyorum karşıdaki ağaçlara bakarak.

"İstanbul'u mu yoksa İstanbul'da ki birini mi?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak. Sonrada elimdeki birayı alıp kafasına dikiyor.

"İkisi de." diye itiraf ediyorum.

"Beni uğraştırmadan dökül bakalım."

Zeynep'le tanışmamızdan başlayarak en son olanlara kadar her şeyi anlatıyorum abime. Bu sırada kim bilir kaçıncı biranın dibini görüyoruz.

"Sen bunları söylemeden önce ben senin hala Ellen'ı unutamadığını düşünüyordum." diyor abim ve ardından hıçkırıyor.

"Nereden çıkardın bunu?" derken kaşlarım çatılıyor.

"Bir aramasıyla kalkıp geldin. Bu benim için yeterli bir sebepti." diyor bira şişesinin etrafındaki kağıdı didiklerken.

"İş için geldim. Telefonda tedarikçilerle ilgili sorun var dedi. Kasada para kalmadı dedi. Nasıl bir strese girdiğimden haberin var mı? Kalkmış bana Ellen diyorsun abi ya." diyorum kızgın bir şekilde.

"Az önce anlattıklarından sonra fikrim değişti dedim ya oğlum! Zeynep'e aşık olduğun anlatışından belli. Ne zaman açılacaksın kıza?"

Bir anda yatışıp "Yılbaşında." diyorum sırıtarak.

"İlerisi için sana bir tavsiye vereyim mi?" diyor bana doğru başını yaklaştırarak.

Bira kokan nefesi yüzüme vurduğunda biraz fazla kaçırdığımızı anlıyorum. Birkaç tane de bırakmalıydık ama muhabbetle de güzel gidiyordu meret.

"Ver bakalım."

"Sakın ama sakın..." diyor ve bir sır ifşa eder gibi fısıldıyor. "Bak burası çok önemli Kerem, sakın sevdiğin kadına doymadan çocuk yapmaya kalkma."

"Nasıl?" diyorum kafam karışarak.

"Oğlumu şimdiden çok seviyorum ama daha doğmadan her şey ona göre ayarlanmaya başlandı. Ne zaman Julia'ya sokulsam ya tekmelemesi bitmiyor ya da aşermesi. Bunun ağrısını, sancısını, nazını niyazını saymıyorum bile. Sevdiğim kadınla aramda küçük bir piç kurusu var resmen." diyor dertli dertli.

Söylediklerine gülüyorum. "Kendi oğluna laf söylediğinin farkındasın dimi?"

Alkolün etkisiyle kayan gözlerini yüzüme sabitlemeye çalışırken "Sen gül Kerem. Günü geldiğinde ben sana soracağım." diyor.

"Tamam, abicim. Zeynep'le aramıza küçük bir piç kurusu girdiğinde hatırlatırsın." diyorum gülerek.

Aklıma Zeynep'e yazdığım şiir geliyor. Abimin tavsiyesinin aklımda yarattığı hamile Zeynep görüntüsünden esinlenerek, Nahit Ulvi Akgün'ün şiirini biraz değiştiriyorum.

Bir şey var aramızda

Senin büyüyen karnından belli

Benim asılan yüzümden

Dalıveriyoruz arada bir

İkimiz de aynı şeyi düşünüyoruz

Gülüşerek başlıyoruz söze ama nafile

Bir şey var aramızda büyüyen ve bizi engelleyen...

Sonrada başımı iki yana sallayıp bu saçma düşünceleri kafamdan atıyorum. Daha Zeynep'le sevgili bile olamamışken hop diye ortaya çıkan bir bebek benimde isteyeceğim en son şey.

24.BÖLÜM - Geleceğe Kısa Bir Bakış

Kapıyı açtığımda evimin tanıdık kokusu beni karşılıyor. Zeynep'in kokusu... Huzurun kokusu... Yuva kokusu... Kapıyı kapattığım da kimseyle karşılaşmayınca içeri doğru sesleniyorum.

"Zeynep! Ben geldim güzelim."

"Odadayım. Sen yemeğe otur. Şimdi geliyorum." diye sesleniyor içeriden.

Salona geçtiğimde kimseyi göremiyorum ama koltuğun önündeki sehpaya hazırlanmış yemeklere gülümseyerek bakıyorum. Sevgilim yine döktürmüş. Küçük servis tabaklarına konulmuş çeşit çeşit yemeklere ve mezelere göz atıyorum. Cam şarap sürahisi bile kırmızı şarapla doldurulup sofradaki yerini almış.

Karnım iştahla gurulduyor. Koltuğa oturup mezelerden birkaç çatal atıyorum ağzıma. Her zamanki gibi yine çok lezzetli. Gözlerimi kapatıp ağzımdaki lezzetin tadını çıkarıyorum. Mutfak konusunda Zeynep benimle ciddi ciddi kapışacak kıvama geldi. Buna hayıflanmak yerine sevgilimle gurur duyuyorum.

Arkamdan boynuma dolanan kollarla iyice gülümsüyorum. Boynuma dolanan kolları sıkıca tutarken, Zeynep yanağıma içten bir öpücük bırakıyor.

"Hoş geldin hayatım.'" diyor kulağıma doğru. Kulağıma değen nefesiyle gıdıklanıyorum. Bunu bilerek yaptığını çok iyi biliyorum. Yüzünü göremesem de sesinden gülümsediğini hissediyorum.

"Hoş bulduk güzelim." derken boynumdaki kollarından hızla çekerek omzumun üzerinden kucağıma düşmesini sağlıyorum.

Ani hareketimle bir anda afallıyor. Bense üzerindekileri görünce afallıyorum. Bu manzaraya uzun süre bakmak kalbimi yakabilir. Tüllerden oluşan ve vücut hatlarını son derece belli eden ince bir elbise var üzerinde. Rengiyse teninin beyazlığını daha da ortaya çıkarmak istercesine kırmızı. Gerçek bir kırmızı. Ateş kırmızısı. Alevler çıkartabilecek güçte bir kırmızı.

"Manzarayı beğendin galiba." diyor cilveli bir sesle. Sesli bir şekilde yutkunuyorum. Nasıl beğenmem ki? Seni beğenmemek yaradana saygısızlık olur Zeynep!

"Oldukça." diyorum dudaklarına eğilmeden önce.

Dudağına ateşli bir öpücük bırakmak isterken, Zeynep çevik bir hareketle kollarımın arasından sıyrılıyor. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ama yüz ifadem kısa sürede yerini hayran bakışlara bırakıyor. Ayağa kalkınca omuzlarından, beyaz kollarına doğru düşen tüllerle rüya gibi duruyor karşımda. Siyah saçlarını savurup, salına salına müzik çalara doğru gidiyor. O saçlarını savurduğunda benimde aklım başımdan savrulup gidiyor.

Zeynep müzik çalara eğilip zarif bir hareketle düğmesine basıyor. Odaya yayılan müzik alışkın olduğum tarzlardan oldukça farklı, kendimi bir anda eski zamanlarda gibi hissediyorum. Zeynep bana doğru yine salına salına gelip, dizime oturuyor.

"Neler oluyor sevgilim?" diyorum şaşkınca gülümseyerek. Cevap vermeden önce beni daha da sabırsızlaştıran küçücük bir buse bırakıyor dudaklarıma.

"Hani konuşmuştuk, sen bana hayal dünyandan bahsetmiştin. Bende düşündüm de; bin bir gece boyunca Şehrazat olamam ama bu gecelik seni başka dünyalara götürebilirim." diyor omuzlarını işveyle oynatarak.

Demek o konuşmamızı unutmamıştı. Sahi o konuşmamızda ne söylemiştim ona? Hep batılı fantezileri yapıyoruz sevgilim. Birazda doğuya mı yönelsek acaba? Galiba bunun gibi bir şeydi.

Keyifle bir kahkaha atıyorum. Hangi birine keyiflensem bilemiyorum. Zeynep'in o konuşmamızı unutmamasına mı? Bunca hazırlığı yapmasına mı? Yoksa beni fantezilerimi gerçekleştirecek kadar çok sevmesine mi? Parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum. Sonra belinden tutarak kucağıma iyice çekiyorum.

"Sen şimdi benim için bir fantezi dünyası hazırladın yani." diyorum keyifle. Bakışlarını birkaç saniyeliğine benden kaçırıyor.

"Bu aralar birbirimize vakit ayıramadık. Dün geceyi de senden ayrı geçirmek bana hiç iyi gelmedi. Gece boyu seni düşündüm. Düşündükçe aklıma anlattıkların geldi ve bir tutam fantezi bize iyi gelir dedim ama istemiyorsan hemen bırakabilirim." diyor kucağımdan kalmak için hamle yaparken. Elimi beline sıkıca sarıp kalkmasına engel oluyorum.

"Saçmala böyle bir şeyi reddeder miyim hiç?" diyorum çapkın çapkın gülerek. Boynuna

eğilip derin bir nefes çekiyorum. Zeynep'in kokusuyla gevşerken aklıma evdekiler geliyor. "İremler nerede? Uyudular mı?"

"Her şeyi planladım. Pia ve Herkül'de dâhil olmak üzere herkes bugün evden kapı dışarı edildi. Sadece biz varız. Sen ve ben." diyor belindeki elimi okşarken.

Sadece sen ve ben... Kulağıma o kadar güzel geliyor ki bu kelimeler, diğer tüm kelimeler anlamını yitiriyor.

"Sen harika bir kadınsın. Seni çok seviyorum." diyorum başımı boynundan çıkarıp, dudaklarına ulaşmadan önce.

Aşkla ve tutkuyla öpüyorum dudaklarını. Bana karşılık vermek için hiç geç kalmıyor. Fonda çalan müzik, giydiği elbise, dudakları ve az önce söyledikleri ile neredeyse uçuyormuşum gibi hissediyorum. Dudaklarımızı ilk ayıran o oluyor. Kucağımdan kalkıp kadehlere biraz şarap dolduruyor. Bir kadehi bana uzatıp, yanıma oturuyor.

"Hala inanamıyorum sevgilim." diyorum güzel yüzüne bakarak. Ben ona hayran hayran bakarken, yemekten bir çatal alıp ağzıma doğru uzatıyor.

"Daha inanamayacağın çok şey göreceksin." diye fısıltıyla konuşuyor. Başımı beklenti dolu bir şekilde yatak odamıza çevirdiğimde bu halime kahkahalarla gülüyor.

Yanağıma koyduğu eliyle beni tekrardan önüme döndürüyor. "Sabırlı ol Kerem!"

Beni elleriyle beslemeye devam ediyor. Bu sırada küçük oynaşmalarımız eşliğinde uzun zamandır rahat rahat yapamadığımızı yapıp, biraz sohbet ediyoruz. Şarabın etkisiyle iyice gevşediğimiz anlardan sonra Zeynep yanımdan kalkıyor. Elini bana doğru uzattığında küçük bir çocuğun hevesiyle tutuyorum. En sonunda odamızın yolunu bulacağız anlaşılan.

Zeynep önümde salına salına yürüyor. Her adımında sırtından beline doğru uzanan siyah bukleleri aşağı yukarı yaylanıyor. Yatak odasının kapısına geldiğimizde bana bakıp gülümsüyor. Boğazım şehvetle kurumaya başlarken, üzerine atlamamak için büyük bir irade gösterisi sergiliyorum.

Odaya girdiğimizde Zeynep'in yaptığı hazırlıklara takılıyor gözüm. Genelde bağlı duran cibinliğin tülleri yatağın etrafına çekilmiş. Şifonyerin üzerinde yanan birkaç ufak mum haricinde odanın köşelerine de büyükçe mumlar yerleştirilmiş.

Zeynep beni yatağa oturttuğunda onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarına yapışacağım esnada kaçıveriyor. Bu hareketiyle havaya bir öpücük bırakmış oluyorum. Bu halime bakıp kıkırdıyor.

"I-ıh... Biraz sabırlı olmalısın. Şimdi arkana yaslan ve gösterinin tadını çıkar." diyor iç gıcıklayacak bir sesle.

Uslu bir çocuk gibi hemen sözünü dinliyorum ve yatağa geçip sırtımı yastıklara dayıyorum. Vücudum şimdiden şehvet ve beklentiyle dolarken Zeynep'in bir an önce yanıma gelmesini bekliyorum.

Zeynep'se beni deli edecek bir yavaşlıkta odanın köşesinde duran diğer mumları tek tek yakıyor. Yaktığı her mumla birlikte benim sabrımı eritiyor. Hele mumlar sayesinde oda daha da aydınlanıp, Zeynep'in güzelliği gözler önüne serilince dayanmak daha da güç bir hal alıyor.

Mumlarla işi bittikten sonra telefonundan bir müzik açıyor. Oryantal ezgiler barındıran müzik odamıza yayılırken, Zeynep yavaş adımlarla tam karşıma geçiyor. Şarkıya uygun bir ritimle ellerini havaya doğru kaldırıyor. Kırmızı tüller etrafında uçuşurken, belini küçük hareketlerle kıvırmaya başlıyor.

Mum ışığında yaptığı bu hareketler gözüme o kadar seksi geliyor ki gördüklerimle gözlerim kocaman açılıyor. İşte bu hiç beklemediğim bir şey. Kesinlikle beklemediğim ama görmekten son derece mutlu olduğum bir şey. Yerimde kıpırdanırken büyük bir iştahla izlemeye başlıyorum.

Etrafında bir tur döndüğünde saçlarının havada dalgalanmasına hayranlıkla bakıyorum. Gözlerimi henüz saçlarından alamamışken, beyaz ellerini kalçasının sağına doğru uzatıp narin bileklerini kıvırıyor. Aynı anda kalçasını da bileklerine doğru kıvrak hareketlerle oynatıyor.

Gördüğüm manzarayla büyülenirken, çalan şarkının sözleri kulağıma çalınıyor. Duruma uyacak kadar müstehcen. Zeynep'in seçimiyle keyfim ikiye katlanıyor. Yastıklara iyice gömülüp sevgilimin raks edişini izliyorum.

Yavaş hareketlerle bir bacağını öne çıkarıp, kalçasını kıvırmaya devam ediyor. Bense kolumu attığım yastığın kenarını sıkıyorum, Zeynep'in kıvrılan kalçaları niyetine. Bana arkasını dönüp elleriyle saçlarını yukarı doğru kaldırıyor. Tüm vücudu ritimle nazlı nazlı kıvrılırken, omzunun üzerinden gözlerimin içine bakıp gülümsüyor. Gülümserken aralanan dudakları, beyaz dişleri ve göremediğim ama orada olduğunu bildiğim sıcacık dili. Hepsi bir olup beni baştan çıkarmaya devam ediyor.

Kanımın her geçen saniye daha da ısındığını hissederken "Dayanamayacağım artık." diye kendi kendime mırıldanıyorum. Şu an aklımdan geçen tek şey kıvrılan beline sıkıca sarılmak, vücutlarımızı bir kılmak. Yerimde biraz daha kıpırdanıyorum. Şarkının bitmesi

için, Zeynep'i bölmemek için kendimi zor da olsa tutuyorum.

Zeynep tekrar bana döndüğünde parmaklarını küçük hareketlerle oynatarak göğüslerinin altında ve karnını üzerinde gezdirmeye başlıyor. Vücudu kıvrıldıkça elbisesinden taşan beyaz göğüsleri gözüme çarpıyor. Kırmızı elbisenin altında mahsur kalışlarına iç çekerek bakıyorum. Sanki onları kurtarmam için çırpınıyorlarmışçasına derin soluklarla inip kalkıyorlar. Kesinlikle bir an önce onları oradan kurtarmam lazım.

Ben kafamda bin bir türlü arzuyla boğuşurken Zeynep beni çıldırtmaya devam ediyor. Ellerini bana doğru uzatarak bileklerini kıvırıyor. Yatağa doğru küçük bir adım attığında sanki elinde hayali bir ip tutuyormuş gibi elini kendine doğru çekiyor. Bunu yaparken de gözlerimin içine arsızca bakıyor.

Zeynep yatağa doğru birkaç adım attıktan sonra ben de emekleyerek yatağın ayakucuna geliyorum. İkimizde bu kadar raks etmenin yeterli olacağının farkında. Onu belinden tutup yatağa doğru çektiğimde odamız neşeli kahkahasıyla doluyor. Gülmesinin bitmesini bekleyemeden dudaklarına uzanıyorum. Bir an için gülüşü dudaklarımın arasında hapsoluyor, sonrasında yerini tutkulu öpücüklere bırakıyor.

Ellerim elbisesinin açıkta bıraktığı yerlerde gezerken aklımın henüz şehvete bulanmamış ufak bir kırıntısı araya giriyor. Dudaklarımı zorla da olsa Zeynep'in teninden ayırıp hafif terlemiş yüzüne bakıyorum.

"Zeynep." diyorum hızlanan nefesim yüzünden zar zor konuşurken. Elim yatağa yayılan saçlarında gezerken kaçıncıya sorduğumu artık saymadığım teklifimi yineliyorum. "Evlenelim mi?"

Başını bir an için yana çevirip şehvetle parlayan gözlerini benden kaçırıyor. Sonra tekrardan göz göze geliyoruz. Dudaklarında görüp görebileceğim en güzel gülümseme beliriyor. Ellerini boynuma doğru uzatıp, ensemin üzerinde birleştiriyor. Parmak uçlarının saçlarımın arasında dolandığını hissediyorum.

Yaşadığımız anı ima ederek "Masalımıza devam etmek varken bu acele niye?" diyerek beni kendisine doğru çekiyor. Dudaklarına doğru eğilirken aklımdan geçen son şeyse şu oluyor.

Farkında değil ama sadece bugünüm değil onunla geçen her günüm masal tadında...

25.BÖLÜM - "Taş, Kağıt, Makas"

Yılbaşında çalışmak cehennem ıstırabıymış, yeni öğreniyorum. Sadece kazanlar kaynamıyor. Bütün mutfak büyük bir ateşle çevrilmiş de bizlerde içerisinde fokurduyoruz sanki. Sırtımdan süzülen terleri önemsemeyi çoktan bıraktım sadece nefes almaya çalışıyorum.

Kerem bugün hiç susmadan herkese emir yağdırıyor. Bundan ben de bolca nasipleniyorum. Yarım saat önceki uyarısının üzerine pilav kazanının başından ayrılamıyorum. Pilavı karıştırırken bir yandan da Kerem'in kızgın hareketlerle yardımcı kızlardan birinin elindeki işi düzeltmesini izliyorum.

İşini bitirip başını kaldırdığında göz göze geliyoruz. Ona gülümsemek için dudaklarım yukarı doğru kıvrılacakken, onun bakışlarının sertliği karşısında ifadesiz kalıyorum. Mutfağın diğer ucundan hararetli bir sesle seslenip "Hadi Zeynep! Bak iç pilav hala hazır değil. Biraz daha hızlı ol!" diyor ellerini birbirine vurarak.

Birkaç gün önce dolabıma şiir bırakan adamla şu an karşımda kükreyen adam aynı kişi değiller, bundan eminim. Suratım asık bir şekilde bana söyleneni yapıyorum. Neredeyse benim boyumda olan kepçeyle iç pilavını daha hızlı karıştırıyorum. Doldurulacak kaç hindi var Allah aşkına? Hindileri görmek için etraftaki tezgâhlara bakıyorum ama bu curcunanın arasında tam sayıyı kestiremiyorum. Pilavın tadına bakmak için küçük bir kaşıkla kazandan biraz pilav alıyorum. Iıım... O kadar fırça yedim ama pilav çok güzel olmuş. Pilav kazanını taşımak için Bahar'a sesleniyorum.

"Bahar bana yardım et de şunu tezgâha alalım."

Elindeki süzgeci lavabonun kenarında bırakıp yanıma geliyor.

"Ne yoğunluk ama." diyor gözlerini devirerek. Kazanın bir sapından o diğerinden ben tutuyoruz. Küçük adımlarla tezgâha doğru giderken bir yerimizi yakmamak için olağanüstü bir çaba içerisindeyiz.

"Bu gece ölmezsem ölümsüzlüğümü ilan edeceğim. Daha akşam bile olmadı ama tüm hücrelerim bitmiş durumda." diye yakınıyorum.

"Ben bir de Mehmet Şef'leyim." diyor Bahar yüzünü buruşturarak. Bahar'ın yanında yakınmaya hakkım yok. Kızın durumunu bildiğim için hemen yakınmayı bırakıyorum.

"Allah sabır versin güzelim, ne diyeyim." diyorum ona acıyan gözlerle bakarak.

Tezgâhın yanına gelince "Bir, iki, üç." diye sayıyorum ve kazanı aynı anda kaldırıp tezgâhın üzerine yerleştiriyoruz. Biraz olsun soluklanmak adına sırtımı tezgâha yaslıyorum. Bahar kopardığı havlu kağıdı bana uzatıyor. Alnımda ve ensemdeki teri silip, derin bir nefes alıyorum.

"Kerem Şef'te bugün Mehmet Şef'i aratmıyor." diyor Bahar kulağıma doğru.

Söylediğiyle Kerem'e kısa bir bakış atıyorum. Bağırmaktan çatallaşan sesiyle hala herkese söylenmekle meşgul. İşine bağlı olması güzel bir şey ama bugünkü halini fazla buluyorum. Bu kadar strese ve hırsa ne gerek var?

"İş konusunda ikisiyle de ters düşmemek bizim hayrımıza olur." diyorum kısık sesle. Hoş sesim yüksek çıksa da mutfağın uğultusu ve Kerem'in bağırmaları arasında duyulmaz bile.

"Kerem sana kızgın mı?" diye soruyor Bahar elini ağzına siper ederek. Anlamayan gözlerle suratına bakıyorum. Kızdıracak bir şey yapmadığımdan emin olduğumdan soruyorum.

"Nereden çıkardın bunu?"

"Bu adam sana notlar çiçekler bırakıp öyle gitmedi mi Amerika'ya? Geldikten sonra doğru düzgün konuşmadınız bile ve bugün sana defalarca bağırdı. Zeynep bir şey var ve bana söylemiyorsan çok bozulurum."

Kerem'in dolabıma bıraktıklarını bulduğum gün Bahar'ın soyunma odasına aniden dalmasıyla, olanları onunla paylaşmak zorunda kalmıştım. Zaten aramızdaki bu adı konulmayan çekimin benden tarafını bilen Bahar, Kerem'in bıraktıklarıyla bizi yakın markaja almıştı. Dünkü yani Kerem'in Amerika'dan döndükten sonraki hali onunda dikkatini çekmişti.

Aslında her zamankinden farklı davranmıyordu ama ben beklerdim ki... Onun Amerika'dan dönmesini iple çekmiştim. Son olanlardan sonra biraz daha yakın oluruz diye düşünmüştüm. Beklediğim, hayal ettiğim gibi olmamıştı. Şimdi aynı mutfaktaydık ve o patron edasıyla emirler yağdırmakla meşguldü. Ağzından çıkan sözler aşktan çok uzaktı. Belki de aklı Amerika'da kalmıştı. Eski nişanlısını görünce kafası karışmıştı. Bu düşünce canımı sıkıyordu. Umarım tüm bunlar benim kuruntumdur.

"Ne olduğunu ben de bilmiyorum. Dün zaten konuşmaya fırsatımız olmadı. Bugünde aynı şekilde. Görüyorsun mutfağın halini." diyorum elimle mutfağı gösterirken.

"Kızlar muhabbetiniz eminim çok güzeldir ama akşama yetişmesi gereken yemekler

var." diyerek bize yaklaşan Kerem'le küçük dinlenme kaçamağımız son buluyor.

Başparmaklarını belindeki önlüğe geçirmiş ve tüm ciddiyetiyle bir bana bir Bahar'a bakarken içim acıyor. Gerçekten üzerinden birkaç gün geçti diye böylesine değişecek miydi? Kerem'e cevap vermeden Kemal Şef'in yanına gidiyorum. Mutfaktaki telaşın ve Kerem'in gürlemelerinin en az hissedildiği yer Kemal Şef'in sakin çalışma alanı.

Aklımdaki düşünceleri başımdan kovmaya çalışırken Kemal Şef'in hazırladığı küçük cupcakelerin üzerine meyveli kremalar sıkmak için hazırlık yapıyorum. Buzdolabında bekletilen kapları alıp, her birini farklı krema sıkma torbalarına doldurarak hazırlıyorum. Sonrada cupcakelerin üzerlerini süslüyorum. Bir yandan da kendime engel olamadan Kerem'e göz ucuyla bakıp iç çekiyorum. Hayal kırklığı beni ele geçirirken umutsuzca işimi yapmaya devam ediyorum.

Telaş, baskı ve hayal kırıklığı içerisinde geçen saatler en sonunda akşamı buluyor. Restoranda tek bir boş masa bile yokken hepimiz sabahkinden daha büyük bir telaşla çalışıyoruz. Servis tabaklarının biri gidiyor biri geliyor. Ada davlumbazının üstü hazırlanacak sipariş kağıtlarıyla dolu. Ne su içmek için ne de tuvalete gitmek için ara veriyoruz. Tam kapasite çalışıyoruz.

Büyük uğraşlar sonucu hazırlanan ve belki de bir aileyi doyurmak için servis tabağına alınan nar gibi kızarmış hindiye bakıyorum. Kerem, hindinin etrafını biberiye dallarıyla çevirip, üzerine fırın tepsisinde kalan yağdan sürerek daha da parlamasını sağlıyor. Sonrada servis penceresine bırakıyor. İşte bütün bir günün emeği olan bu çalışma şimdi Özgür'ün ellerinde içeriye gidiyor.

Kolumdaki saati kontrol ettiğimde saatin on biri geçtiğini görüyorum. Karnım açlıkla gurulduyor. En son evden çıkmadan kahvaltı etmiştim, nasıl guruldamasın? Kerem'in ne söyleyeceğini veya nasıl kızacağını önemsemeden Kemal Şef'in yaptığı briochelardan bir tane alıyorum. Fokurdayan kahve makinesinden de bir bardak kahve alıp mutfağın arka tarafında kalan tezgâha geçip, atıştırmaya başlıyorum.

Tereyağı ve çikolatanın tadıyla gözlerimi kapayıp, gülümsüyorum. Ağzıma attığım her lokmayla resmen yeniden doğuyorum. Kahvemi de içtikten sonra tekrardan çalışmaya dönmek için daha enerjik hissediyorum. Bu şekilde birkaç saat daha dişimi sıkabilirim. Sonra huzurlu evim ve sıcacık yatağımla kucaklaşacağım. İstediğim gibi dinlenip, istediğim gibi Kerem'in yaptıklarını düşünürüm ve belki birazda zırlarım.

"Saat on ikide hepiniz mutfakta olun! Son yirmi dakika kaldı." diyen sesle başımı uzatıp Kerem'e bakıyorum.

Elinde iki şişe şampanyayla tüm gün yaptığının aksine gülümsüyor. Yeni yıla girmeden önceki son servislerin hazırlığını tamamlama da gidip Bahar'a yardım ediyorum. Yoğun tempodan dolayı zaman su gibi akıp geçiyor. Kerem'in herkesi mutfakta toplamak için talimat veren sesiyle mutfağın ortasına hareket ediyoruz.

"Bu akşam özveriyle çalıştığınız için hepinize tek tek teşekkür ederim. Yeni yılda da bir arada çalışmayı diliyorum." diyor ve saatini kontrol ediyor. "Geri sayıma başlayalım mı?"

Hep bir ağızdan ondan geriye doğru sayıyoruz. Saat on ikiyi vurduğunda Kerem'in patlattığı şampanyanın sesi, içerideki müşterilerin kutlama seslerine karışıyor. Kadehlere pay edilen şampanyadan hepimiz birer tane alıyoruz ve aramızda küçük bir kutlama yapıyoruz. Sonrasında herkes telefonlarına gömülüp yakınlarını aramaya koyuluyor.

Ben de telefonumu alıp annemleri arıyorum ama telefon açılmıyor. Erkenden uyuyabilecekleri ihtimalinden dolayı ikinciye aramıyorum. Telefon görüşmesini bitirenler mutfaktaki yerlerine dönüyorlar. Ben meze tabaklarını hazırlarken Bahar yanıma gelip, yardım ediyor.

Ağrıyan ayaklarımın daha ne kadar dayanabileceğini bilmeden "Ne zaman biter sence?" diye soruyorum.

"Bir iki saate bitmezse ben çekip gideceğim Zeyno." diyerek homurdanıyor.

Onun bu ses tonuna gülüyorum ama söylediğine de hak veriyorum. "Al benden de o kadar. Birlikte kaçarız, okulu kırıyormuş gibi."

Birlikte gülerken Kerem sessiz sedasız yanımıza sokuluyor. Onu görünce yine fırça atmaya geldiğini düşünüp gözlerimi deviriyorum.

"Konuşmanızı bölüyorum ama Bahar'a söylemem gereken önemli bir şey var. Bir dakikanı alacağım." diyor ve Bahar'ı benden birkaç adım öteye alıyor.

Ne konuştuklarını tam olarak duyamıyorum. Dinlemeye çalışmak yerine işime devam ediyorum. Nasıl olsa birazdan Bahar hepsini anlatır. Tahmin ettiğim gibi de oluyor. Yanıma dönen Bahar önce sıkı sıkı boynuma sarılıyor.

Ben de ona sarılırken "Hayırdır?" diye soruyorum.

"Seninki insafa gelmiş." diyor gülerek.

"Benimki? Kerem mi? Nereden benimki oluyormuş canım?" diyorum göğsüme doğru

düşen saç örgüsünü geriye atarken.

"Ya tırnaklarını çıkarma hemen! Beni azat etti. Mehmet Şef'le çalışmaktan kurtuldum. Bana yılbaşı hediyesiymiş." diye özet geçiyor konuşmayı.

Kerem'in tavrıyla, gergin olan sinirlerim biraz daha geriliyor. Bahar'a yaptığı onca işkenceden sonra Bahar'ın hakkı olan koşulları hediye veriyormuş gibi iade etmesi canımı sıkıyor. Hâlbuki defalarca bu konuyu konuşmuştum onunla.

"Aman ne güzel! Tam Noel Baba ruhuna sahip bir şefimiz var. Lütfetti de bunca zamandan sonra sanki bir hediyeymiş gibi gösterip, seni normal çalışma şartlarına kavuşturdu." diye söyleniyorum sinirli sinirli.

"Bugün heyheylerin tepende senin."

"Hiç de bir kere! Ben sadece onun bu tavırlarına anlam veremiyorum. Bir öyle bir böyle davranıyor. Tuhaf." diyorum omuz silkerken.

"Ben rahata erdim ya gerisi şu an için umurumda değil."

"Senin adına sevindim canım. Mehmet Şef'in manyaklığını en iyi bilenlerden biriyim. Sen benden daha dayanıklı çıktın." diyorum dirseğimle kolunu dürterek. Birbirimize bakıp gülümsüyoruz.

Paydos saatine kadar aradan iki saat kadar daha geçiyor. Giyinme odasında üniformamı değiştirip, Bahar'ı beklemeye başlıyorum. Bu sırada telefonum çalıyor. Ekrana baktığımda annemin aradığını görüp "Ben kapının önünde bekliyorum." deyip soyunma odasından çıkıyorum. Mahzene inen merdivenlerin en üst basamağına oturup, telefonu açıyorum.

"Annecim nasılsın?"

"Aramışsın kızım."

"Evet yeni yılınızı kutlamak için aradım ama açmayınca belki uyuyorsunuzdur diye tekrar aramadım." diyorum yorgun sesimle.

"Telefonları evde unutmuşuz. Meral teyzenlerle yemeğe çıkmıştık. Malum kızımız bizimle kutlamayı reddedince." diyor tavırlı bir şekilde.

Sıkıntıyla iç çekiyorum. Çalıştığımı neden kabul etmek istemiyorsunuz anlamıyorum ki! Şu halimi görseniz keşke. Kutlama yapmış gibi mi görünüyorum ya da sesim eğlenmiş gibi mi çıkıyor?

"Bak böyle konuştuğun zaman beni çok üzüyorsun. Sanki ben sizin yanınızda olmak istemiyormuşum gibi söyleme lütfen."

"Yalan mı kızım? O kadar ısrar ettik gel diye ama sen ne yaptın, çalışacağım diye tutturdun."

"Yahu neden anlamıyorsunuz ki? Bu gece çalışmak ya da çalışmamak benim verebileceğim bir karar değildi. Hem bugün çok yoğunluk vardı, mutfaktaki herkes iş başındaydı. Bir saniye..." diyorum. Annemle konuşmamızın uzayacağını bildiğimden telefonu kulağımdan uzaklaştırıp "Sen beni bekleme. Zaten yorgunsun, bir an önce evine git. Bizim mevzu derin." diyorum yanıma gelen Bahar'a ve yanağına bir öpücük konduruyorum.

"İtiraz edemeyeceğim Zeyno. Göz kapaklarımı zor açık tutuyorum. Görüşürüz canım." diyor ve gidiyor. Ben de anneme dert anlatmaya devam ediyorum.

"Alo, anne!" diyerek küçük tartışmamıza geri dönüyorum.

"Arkadaşlarınlasın demek." diyor annem iğneleyici bir tonla. Hayda!

"Yapma annecim lütfen. Bak işten daha çıkmadım. Az öncede iş arkadaşımla vedalaştım." diyorum bezmiş bir halde.

"Ben seni anlıyorum kızım. Sen yılbaşını bizle geçirmek istemedin çünkü bütün yıl bizle olmaktan korktun. Biz artık sana sıkıcı geliyoruz, Eskişehir sana yetmiyor Zeynep." diyor ağlamaklı bir sesle. Söylediklerimden bu manaları nasıl çıkarıyor şaşıyorum. Bu kadın yaşlandıkça alınganlığı arttı valla!

"Nereden çıkarıyorsun bunları bir anlasam? Ben bütün gün çalıştım diyorum sen ne diyorsun."

"Umarım yeni yıla birlikte girdiğin kişiler yıl boyunca görmeye tahammül edeceğin insanlardır."

Yine imalı bir tonda söylediği sözüyle gözümün önüne Kerem'in yüzü geliyor. Annemin inancına göre yeni yıla nasıl girersen öyle geçer ve ben yeni yıla Kerem'le girdim. Bu çok güzel. Asık yüzümü güldürecek kadar güzel. Peki Kerem'le nasıl bir haldeyiz? Bugün olanları düşününce sinirle bir nefes çekiyorum içime. Aramızda emir komuta zincirine bağlı bir ilişki mi olacak yıl boyunca? İşte bu hiç güzel değil. Suratım tekrardan asılıyor.

"Annecim alınganlık yapmayı ve bana kök söktürmeyi bırak lütfen. Bak zor bir gün geçirdim ve eve gidip uyumak istiyorum. Senin ve babamın yeni yılını kutlarım. Üçümüzün bir arada olduğu nice yıllarımız olur inşallah ama şimdilik kapatıyorum."

diye peş peşe sıralıyorum cümleleri.

"Tamam Zeynep. Artık telefondan bile tahammülün yok bize." diyor alınganlığa devam ederken.

Sıyırmama az kaldı gerçekten. Birazdan cinnet getireceğim ve kendimi merdivenlerden aşağı yuvarlayacağım.

"Sen benim ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun canım. Duygu sömürüsü yapmak için bu şekilde davranma artık. Bak telefonu kapatıyorum ve seni uyarıyorum. Sonra 'Bu kız yüzüme kapadı. Artık bizim kapatmamıza bile tahammülü yok.' demeye kalkma. Seviyorum ikinizi de!" diyorum ve telefonu nihayet kulağımdan çekiyorum.

En kısa zamanda Eskişehir'e gidip bu huysuz kadının gönlünü almalıyım. Arayı uzattıkça daha alıngan bir tavra bürünüyor.

"Burada mıydın Zeynep? Çıkmadan yakaladığıma sevindim." diyen Kerem'in sesiyle oturduğum yerden arkama dönüyorum. Yanımda dikilmiş ve bütün gün sakladığı gülümsemelerinden biriyle bana bakıyor.

"Tam çıkıyordum ama telefon geldi. Her neyse... Bir şey mi diyecektin?" diyorum biraz soğuk bir sesle. Bütün gün takındığı tavrın yan etkileri bunlar.

"Şey... Biraz zamanın var mı?"

"Aslında çok yorgunum. Bir an önce eve gidip uyumak istiyorum."

"Eminim biraz daha dayanabilirsin." diyerek göz kırpıyor bana.

Saatimi kontrol ediyorum. Zaten saat almış başını gitmiş. Eve ha şimdi gitmişim ha biraz daha geç, değişen bir şey olmayacak. Kerem'e uyuyorum ve "Bu saatten sonra battı balık yan gider. Tamam seni dinliyorum." diyorum.

"Harika. O zaman ben mahzenden bir şişe kapıp geliyorum hemen." diyor ve hızlı adımlarla yanımdan geçiyor.

"Hey! Biraz demiştim ne şişesi?" diye sesleniyorum arkasından. Gülerek dönüyor. Tam bir şey diyecek gibi oluyor ama sonra vazgeçip merdivenleri inmeye devam ediyor. En sonunda da görüş alanımdan çıkıyor.

Merdivenlerde tek başıma kalınca Kerem'in benimle ne konuşacağını düşünmeye başlıyorum. Sabah ki tavrı neredeyse yüz seksen derece değişmiş durumda. Kerem'in bilmediğim manik depresif bir durumu mu var acaba? Bu ani değişimler beni

endişelendiriyor açıkçası.

Elinde siyah bir şarap şişesiyle merdivenleri çıkıp, yanıma geliyor. "Restoran bölümüne geçelim mi?"

"Neden?"

"Merdivenlerde mi oturacağız Zeynep? Hadi gel." diyor bana elini uzatarak. Birkaç saniye bocalasam da uzattığı elini tutup yerden kalkıyorum. Sonrada elimi geri çekiyorum. Ben önde Kerem arkada mutfağa geçiyoruz.

"Sen içeriye geç. Ben geliyorum birazdan." diyor.

Cevap vermeden yemek bölümüne geçiyorum. Tamamen boşalmış ve temizlenmiş durumda. Masalardan birine geçip oturuyorum. Göründüğü kadar rahat olan koltuğun tadını çıkarıyorum. Vücudumdaki tüm hücreler gevşemeye başlıyor. Gözlerimi kapayıp, başımı geriye yaslıyorum. Bıraksalar şu an şurada derin bir uykuya dalabilirim. Ama Kerem'in başka planları olduğu kesin. Masaya yaklaşan ayak sesleriyle gözlerimi açıp, başımı sese doğru çeviriyorum. Gördüğüm manzarayla dudaklarımın yukarı doğru kıvrılmasına engel olamıyorum. Kerem, servis arabalarından birine hazırladığı yemek tabaklarını ve şarabı koymuş, masaya doğru ittiriyor.

"Söyleseydin yardım ederdim şefim." diyerek takılıyorum.

"İş saati bitti Zeynep, artık şefin değilim." diyerek uyarıyor beni. Yüzündeki ifade o kadar ciddi ki bu gece ağzımdan bir daha şef kelimesi çıkarsa başıma kötü şeyler gelecekmiş gibi hissediyorum.

"Ben çok acıkmıştım. Sen de aç olmalısın. Düşündüm de bu hindilerin tadına bakmazsak bugünkü yorgunluğumuzun ne anlamı kalır?" derken önüme bir servis tabağı bırakıyor.

Dilimlediği hindi dünyanın en lezzetli yemeği gibi kokuyor şu an. Sonrada masaya içinde çeşit çeşit peynirlerin bulunduğu bir peynir tabağı bırakıyor. Ardından da seçtiği şaraptan geniş kadehlere dolduruyor.

"Çok lezzetli görünüyor." diyorum sadece bir şeyler söylemiş olmak için.

Servisi bitirip karşıma oturduğunda kadehini alıp bana doğru uzatıyor. Bu davet karşısında ben de kadehimi kaldırıyorum.

"Yeni yıla birlikte girmemize." diyor çarpık gülümsemesiyle.

Ağzımdaki kuruluğu bastırmaya çalışarak ben de onu tekrarlıyorum. "Yeni yıla birlikte girmemize."

Sonrada kadehlerimizin ağız kısımlarını hafifçe tokuşturuyoruz. Ağzımdaki kuruluğu gidermesi için iki koca yudumu art arda içiyorum. Buruk ve lezzetli tat boğazımdan akıp giderken kendimi daha iyi hissediyorum.

"Ne yoğun bir gündü değil mi?"

"Yoğunluktan daha fazlasıydı. Bir ara ciddi ciddi işi bırakıp kaçmayı düşündüm." diyorum hindimden bir lokmayı keserken. Sonradan sabırsızca ağzıma atıyorum. Et ağzımda dağılırken bir an gözlerimi keyifle yumuyorum. Bu saate kadar aç kalabildiğime inanamıyorum.

"Bugünkü çalışmalarınızdan dolayı hiçbirinizin hakkını ödeyemem. Hepinize tek tek teşekkür ettim. Sana da çok teşekkür ederim Zeynep." diyor bana gülümserken. Bense ağzımın dolu olmasından dolayı sadece başımı aşağı yukarı sallayarak teşekkürünü kabul ediyorum.

"Yalnız çok iyi iş çıkardık. Müşterilerin hepsi memnun ayrıldılar. Restoranın prestiji için altın bir gündü. Yemekler sayesinde gülen yüzleri görünce tüm yorgunluğum uçtu gitti." diyor gururla.

"Bacaklarımın ağrısını böylesine hissederken yorgunluk konusunda senin kadar iyimser olamıyorum." diyorum gözlerimi devirerek.

"Bugün sen de bir şeyler var. Ne oldu?" diyor pat diye.

Ani gelen soruyla başımı yemeğimden kaldırıp Kerem'e bakıyorum. Bu soruyu sorduğuna gerçekten inanamıyorum. Burada bu soruyu soracak birisi varsa o da ben olmalıydım. Amerika'dan döndükten sonra ne bu tavırlar diye yakana yapışmalıyım aslında ama uzun cümleler kurup, kendimi bir tartışmanın ortasına atamayacak kadar bitap hissediyorum. Bu yüzden "Yorgunum." diyorum yarım ağızla.

İkna olmadığını belli eden bakışlarının eşliğinde "Sadece yorgunluk mu?" diye soruyor. İçimden "Hayır" diye bağırırken, dudaklarımdan kuru bir "Evet." çıkıyor.

Kerem başka soru sormuyor. Yüzü oldukça düşünceli görünüyor ve dalgınca yemeğini yiyor. Benimse zaten uzun cümleler kurmaya niyetim yok. Bir yandan tabağımdakileri bitirirken bir yandan da onun halini izliyorum. Masada ki gergin hava rahatsız edecek bir düzeye çıkıyor. Yediğim tüm yemekler bu gerginliğin etkisiyle geri çıkmak için taarruza geçiyor. Onları yerinde tutabilmek için birkaç yudum şarap içmek zorunda

kalıyorum.

Sessizlik içinde yediğimiz yemekler bittiğinde, Kerem krem rengi kumaş peçeteyle ağzını siliyor. Sonrada gözlerini benim gözlerime dikip gülümsüyor.

"Yemeğimizi yediğimize göre artık konuşabiliriz." diyor sıcak bir sesle.

Ona yalvarır bakışlar atarken "Kerem gerçekten şu an hiç konuşacak havamda değilim." diyorum.

"Madem konuşmak istemiyorsun o zaman bizde taş, kağıt, makas oynayalım. Kazanan karşısındakine soru sorsun." diyor bana göz kırparak. Onun bu sözlerine gözlerimi devirmeden duramıyorum.

"Yine mi Amerikan hareketler?" diye soruyorum biraz sinirle gülerek.

"Hala şaşırıyor musun?" deyip gülümsüyor. "Oynuyor muyuz?"

Kerem'in aklına uyup - birazda bu işin ucunun nereye varacağını merak ettiğimden - kabul ediyorum.

"Oynayalım bakalım." diyorum sağ elimi havaya kaldırarak.

"İşte bu güzelim." diyor o da sağ elini havaya kaldırarak.

Sonra aynı anda yumruk yaptığımız ellerimizi aşağı yukarı üç kez sallıyoruz. Benim işaret ve orta parmağım havada dururken Kerem'in yumruk halinde duran eline bakıp "Hiç şaşırmadım." diye mırıldanıyorum. Dövüşçü adamdan yumruk dışında ne beklenir ki?

"Taş, makası ezdiğine göre ilk soru bana ait." diyor zafer kazanmışçasına bir gülümsemeyle. Sonrada yumruğuyla parmaklarımı ezermiş gibi üzerine getiriyor. Çocuksu haline gülmeden edemiyorum.

"Hazırsan soruyorum." diyor bana bakarak.

"Hazırım."

"Canın neye sıkkın? Yorgunum deme, gerçek sebebi duymak istiyorum."

Derin bir nefes alıp ne diyeceğimi düşünüyorum. Gerçeği duymak istiyor ama benim gerçeği söylemek gibi bir niyetim yok. Yalan da söylemek istemiyorum.

"Annemle konuştum, bilerek onlardan uzak durduğumu düşünüyor. Yılbaşını onlarla geçirmediğim için bana kırgın. Bugün çalıştığıma bir türlü inandıramadım. O yüzden

canım sıkkın." diyorum. Yalan söylemektense eksik bilgi vermek kendimi rahat hissetmemi sağlıyor.

"Doğru söylemiyorsun. Annenle az önce konuştun ama suratın bütün gün asıktı." diyor yüzünde gergin bir gülümsemeyle.

Çok güzel! Gözünden de hiçbir şey kaçmıyor! Beni böyle köşeye sıkıştırmaktan eminim çok keyif alıyorsundur. Doğruyu söylemekten başka bir çarem kalmayınca itiraf ediyorum.

"Senin bugünkü hallerin de biraz canımı sıkmış olabilir. Bana böyle davranmanı hiç beklemiyordum."

Oh be! Söyledim kurtuldum. Şimdi o düşünsün. Zaten şu haline bakılırsa çoktan düşünmeye başladı bile. Sıkıntıyla ensesini kaşıyıp ne diyeceğini düşünüyor.

"Sadece sana karşı değil bu sert tavırlarım, lütfen kişisel algılama. Konu iş olunca böyleyim güzelim." diyor bana samimi bir sesle. Sonrada ekliyor. "İş dışında sana sert davranabileceğimi düşündüğüne inanamıyorum."

Bana içten bir şekilde gülümsüyor. Bu gülüş içimi ısıtan ve yorgunluğumu unutturan cinsten bir gülüş. Ben de ona gülümserken Kerem elini bir kez daha havaya kaldırıyor. Hemen ona ayak uydurup elimi kaldırıyorum ve aynı şekilde ellerimizi üç kez aşağı yukarı sallıyoruz. Bu sefer kazanan taraf ben oluyorum. Bütün gün süren umutsuzluğum yok olup gitmiş gibi kendimi mutlu hissediyorum ve bu sesime de yansıyor.

"Kağıt, taşı sardığına göre bu sefer sıra ben de." diyorum neşeyle onu taklit eden bir cümleyle.

"Sor bakalım." diyor arkasına yaslanırken.

Bu oyunu sevmeye başladım galiba. Soru soran taraf olmak güzelmiş. Şimdi anlat bakalım Kerem Bey neler oldu o Amerika'da!

"Amerika'da neler yaptın? Umarım sorunları halledebilmişsindir."

"Sorun falan yokmuş, biliyor musun? Uçaktan iner inmez eve gittim. Ailem bana sürpriz doğum günü hazırlamış. Ellen'da onlara yardımcı olmak için işte sorun olduğunu söylemiş. O yüzden bu şekilde çağırmışlar, sürpriz bozulmasın diye. Abim ve eşi bile gelmiş inanabiliyor musun? Bu yıl benim için sürprizler yılı." diye samimi bir tavırla anlatıyor her şeyi.

"Senin adına çok sevindim." diyorum gülümseyerek. Sonra tekrardan ellerimizi sallıyoruz ve şans tekrar bana gülüyor.

"Üst üste iki kez. Bu oyunu kıvırdın Zeynep." diyor Kerem şarabından bir yudum almadan önce.

"Ellen, eski nişanlınmış galiba." diye soruveriyorum bir anda. Bunu sorabildiğime inanamıyorum ama Kerem'in Ellen'dan bahsetmesine ihtiyacım var. Ellen'la ilgili hislerini anlamam için onun ağzından duymalıyım.

Yüzü bir an için kasılıyor. "Bunu Alpler mı söyledi?" diye soruyor. Başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"Bak... Nasıl anlatacağımı bilemiyorum Zeynep. Bu eski bir hikaye... Ben ve Ellen... Yıllar öncesine dayanan bir tanışıklığımız vardı. Sevgili olduktan sonra nişanlanmaya karar verdik. Nişanlandıktan kısa bir süre sonrada aramızda sorunlar çıkmaya başladı. Ellen öncesinde aşık olduğu yönlerimi zamanla değiştirmeye çalıştı. Az çok biliyorsun dövüşlere merakım var. Ellen için bu ilk başlarda ilgi çekiciydi ama zaman geçtikçe değiştirilmesi gereken bir durumdu. Ya değişmemi ya da beni terk edeceğini söyledi. Gereksiz detaylara boğmak istemiyorum seni. Lafın kısası ben değişmedim ve o da gitti. Ama arkadaşlığımız devam ediyor. Gerçi daha çok iş arkadaşlığı ve geçmiş yılların hatırı denilebilir aramızdaki duruma. İşler konusunda ona güveniyorum. New Jersey'de ki restoranın mali işleriyle o ilgileniyor."

Kerem'in söylediklerini can kulağıyla dinliyorum. Söylediklerini kafamda ölçüp biçiyorum ve sonra rahat bir nefes alıp arkama yaslanıyorum. Aklının Amerika'da kaldığını sanıyordum ama düşündüğüm gibi değilmiş. Kerem hala dolabıma şiir bırakan aşık olduğum adam, bundan eminim. Belki de işler yüzünden benimle konuşmaya fırsat bulamadı.

Bir sonraki soruyu sormaya Kerem hak kazanıyor ve misilleme rüzgarları estiren o soruyu soruyor.

"Sarp'ta senin eski sevgilinmiş duyduğum kadarıyla."

"Alpler..."diye mırıldanıyorum ve bana gülümseyerek "Ta kendisi." diyor.

"Sarp'ta eski bir hikaye aslında. Kapağını kapattığım ve bir daha açmak istemediğim eski bir hikaye. Üniversiteye başladıktan kısa süre sonra çıkmaya başlamıştık. Sarp ikinci yılımızda İstanbul Üniversitesi'ne geçiş yaptı. Eskişehir'e gelip gidiyordu öyle görüşüyorduk ama bu sırada benim ailem öğrendi.

Ailemin en büyük endişelerinden biri başka bir şehre gidip, onlardan ayrı yaşamam. Bu yüzden Sarp onlar için büyük tehditti. Sarp'ın peşinden İstanbul'a gideceğim diye çok korktular. Bu süreçte bir sürü kavgalar ve tartışmalar yaşandı. Hem ailemle benim aramda hem de Sarp'la ikimizin arasında...

Sonra ayrılma kararı aldık. Planlı bir ayrılık olacaktı. Kısa bir süreliğine ara verecektik ve sular durulduktan sonra kaldığımız yerden devam edecektik ama Sarp'ı son görüşüm o oldu. Bir daha bir araya gelmedik. Ta ki şeye kadar... O güne kadar..." diyorum gözlerim sol elimdeki ize kayarken.

"Hangi güne?" diye soruyor Kerem. Bakışlarımı elimden kaldırıp anlatmaya devam ediyorum.

"Elimin kesildiği günü hatırlıyorsundur. O gün bana ne olduğunu defalarca sormuştun. Ben o gün Sarp'la karşılaşmıştım. Yanında karısı ve çocuğu vardı. Görmeyi beklemediğim bir manzaraydı."

Onun için konuşmanın çok zor olduğunu belli eden kaygılı bir sesle "Hala onu seviyor musun?" diye soruyor. Sesinde ve yüzünde acı çeken bir ifade var. Onu rahatlatmak için kendimden emin bir şekilde cevap veriyorum.

"Tabii ki hayır! Kalbimin en ufak parçasında bile yeri yok."

Söylediğimle yüz hatları rahatlıyor ve gülümsüyor. Ben de ona muzip bir yüz ifadesiyle bakarak elimi havaya kaldırıp, ona göz kırpıyorum. O da elini kaldırınca oyunumuzu tekrarlıyoruz. Sıra bana geçince ne soracağımı düşünüyorum bir müddet.

"Dövüşlere olan merakın nedir böyle?" diye soruyorum merakla.

"Benim için hassas birkaç konu var. Bu da onlardan biri. Galiba sporun her türlüsünü seviyorum. Yani birçok spor dalını denedim ama içlerinde en kalıcısı bu oldu. Hem kendimi savunma konusunda fayda sağlıyor hem de enerjimi atmak için iyi bir yol. Ha birde futbolu baya bir severim. Zaten biliyorsun."

Kerem'i kapımda gördüğüm o ilk geceyi hatırlıyorum da dövüş ve futbolun birleşimiydi resmen. O geceden bu geceye kadar her şey nasıl da değişti. Bu düşünce içimin hareketlenmesine neden oluyor ama Kerem'in "Aşçılığa nasıl karar verdin?" sorusuyla tüm dikkatimi vereceğim cevaba yöneltiyorum.

"Biliyorsun benim ailem hukukçu. Ben de onların babadan çocuğa geçen mesleklerinden kaçamayıp hukuk okudum. Okul bitip zorunlu stajda bir yılımı geçirince bu işi yapamayacağımı anladım. Yeni arayışlara girdiğim sırada yemek programlarını

izlerken 'acaba ben de yapabilir miyim yapamaz mıyım?' diyerek mutfağa girmeye başladım. İyi ki de girmişim. Bu mesleğe aşık oldum resmen." diyorum huşu içinde konuşarak ama çok geçmeden sesim sıkıntılı bir hal alıyor.

"Sonrasıysa biraz çetrefilli. Bizimkiler aşçılık fikrinden hoşlanmadılar. Eskişehir dışına çıkmam zaten her zaman karşı çıktıkları bir durumdu. Bu yüzden ailemi ikna etmem baya zor oldu. Onlar son ana kadar aşçılıktan vazgeçeceğime inanıyorlardı. Bu yüzden maddi manevi hiçbir destekte bulunmadılar. Ben de bir yıl boyunca Eskişehir'de bulabildiğim işleri yaptım. Başlangıçta küçük işlerdi ama en sonunda mahallemizin fotoğrafçısı olan İsmail Abi'nin yanında tam zamanlı bir iş buldum. Böylece okul parasını biriktirmeye başladım. Bu sırada okula başvuru yaptım. Sonra mülakata çağırdılar ve başladım."

Sorusuna uzun uzun cevap verdikten sonra göz göze geliyoruz. Bakışları derin ve oldukça yoğun. Yüzünde benimle gurur duyduğunu göstermek isteyen destekleyici bir tebessüm var.

"Azmine hayran kaldım Zeynep. Her geçen gün beni bir kez daha şaşırtıyorsun." diyor etkilenmiş bir sesle. Sonra şakacı bir tona geçip konuşmasına devam ediyor. "Senin photoshopun çok iyidir şimdi. Baksana fotoğrafçı yanında çalışmışsın."

Dediğiyle koca bir kahkaha atıyorum. Suratıma tedirgin bakışlar atmaya başlayınca, kendimi dizginleyip konuşmaya çalışıyorum.

"Bizim... Bizim İsmail Abi'nin dükkânında öğrenebileceğim tek photoshop düğün fotoğraflarının arkasına kırmızı güller ve şelale manzaraları yerleştirmek olurdu. Allah'tan son yıllarda dış çekimler moda oldu da yeni nesil güllerden ve şelalelerden kurtuldu. Gerçi bir neslin evi o güllü fotoğraflarla dolu."

Söylediklerimle Kerem'de gülüyor. Gergin başlayan gecemiz oldukça samimi bir ortama dönüşüyor. Bunda karnımın doymasının, şarabın ve Kerem'in açıklamalarının payı büyük. Ellerimizi bir kez daha aşağı yukarı salladığımızda tekrardan Kerem kazanıyor.

"Ne sorsam? Ne sorsam?" diyerek çenesini kaşıyor ve sonra parmağını şaklatarak "Buldum. En sevdiğin film ne?" diyor.

Hiç düşünmeden cevaplıyorum. "Titanik."

"Titanik mi? Ciddi misin? Filmin sonunda adam ölüyor. Kızlar böyle şeyleri sevmez ki." diyor şaşkınca.

"Evet, çok ciddiyim. Bence gerçekçi bir sonla bitiyor. Eğer filmin sonunda Jack

yaşasaydı ve aşıklar kavuşsaydı film bu kadar akılda kalıcı olmazdı. Titanik'i Titanik yapan şey içindeki dram." diyorum sevdiğim filmi savunmak istercesine.

"Şimdi böyle düşününce de sana hak vermedim değil."

"Genelde mantıklı konuşurum." diye şakacı bir ukalalık sergiliyorum.

"Peki sen bana hangi filmi sevdiğimi sormayacak mısın?"

"Sormama gerek yok. Ne olduğunu tahmin edebiliyorum." diyorum ellerimi masanın üzerinde birleştirirken.

"Neymiş bakalım?" diyor tek kaşını kaldırarak.

"Fight Club."

Kerem kahkaha atmaya başlayınca doğru tahminde bulunduğumu anlıyorum. "Bu kadar dövüş seven birinin sevdiği filmi tahmin etmek ne kadar zor olabilir ki?" diye takılıyorum ona.

"Dalga geçme Zeynep. Yoksa Titanik'le ilgili düşüncelerimi değiştirebilirim." diyerek bana parmağını sallıyor. Elimle ağzıma hayali bir fermuar çekiyorum.

Yeniden konuşmak yerine ceketinin cebinden çıkardığı telefonunda bir şeyler yapıyor ve sonra yemek salonu müzik sesiyle doluyor.

"Danssız bir yılbaşı olmamalı. Bu dansı bana lütfeder misiniz hanımefendi?" diyerek yerinden kalkıyor ve hafifçe eğilip elini bana uzatıyor.

Yorgunluğuma aldırmadan uzattığı elini tutuyorum. Tuttuğu parmaklarıma küçük bir öpücük bırakıp, beni bar bölümünün önündeki ahşap dans pistine çekiyor.

İlk önce beni etrafımda bir kez döndürüyor. Sonra birbirimize bir adım atıp yakınlaşıyoruz. Sağ elimi avuçlarının içine alırken, sol elini belime yerleştiriyor. Ben de sol elimi onun omuzuna koyuyorum. Küçük adımlarla hareket etmeye başlıyoruz. Hareket ettikçe onu daha çok hissediyorum ve Kerem'in üzerimdeki doğal etkisi kendini gösteriyor. Yanaklarıma ateş basarken ellerim buz kesiyor. Kerem'in sıcacık elinin aksine buz gibi elimle avcunun içinde öylece duruyorum.

Başımı kaldırıp yüzüne bakmaya cesaret edemiyorum. O gözlerde göreceğim şeyin beni kendimden geçirmesinden korkuyorum. Bari şarkının sözlerine kulak vereyim diyorum ama ne mümkün! Tek duyabildiğim kulağımın hemen altında delice atan nabzımın sesi. Şu an tek yapabildiğim Kerem'in hareketlerine uyum sağlamak. Ani bir hareketle beni

etrafımda döndürüp sonra tekrardan kollarının arasına alınca, şaşkın gözlerle yüzüne bakıyorum.

"Senin dikkatini çekmek istedim. Galiba başarılı da oldum." diyor sıcak bir sesle. Sen benim sürekli dikkatimi çekiyorsun. Bu ani hareketlere ihtiyacın yok ki!

"Şiiri buldun değil mi?" diye soruyor beni kendine biraz daha çekerek.

Kalbim daha hızlı atamaz diye düşünürken nasıl oluyor da böylesine bir hıza çıkabiliyor? Dizlerimin bağı çözülecek gibi hissettiğimden omzundaki elimle ceketine daha sıkı tutunuyorum.

"Bu-buldum." diye kekeliyorum karşısında.

Sağ elimin parmaklarını daha sıkı tutuyor. Sanki onları ısıtmak ister gibi avucunun içine hapsediyor.

"Bize uygun bulduğum bir şiir. Seninle paylaşmak istedim." diyor neredeyse fısıltıyla.

Ne diyeceğimi bilemeden yüzüne bakıyorum. Bütün kelimeler aklımdan uçup giderken kendimi dilini hiç bilmediğim bir ülkede kalmış gibi hissediyorum. Ağzımı açıyorum, konuşmak için dudaklarımı ıslatıyorum ama ağzımdan tek bir kelime çıkmıyor.

"Şimdi konuşma Zeynep. Bu akşam bir şey demeni beklemiyorum. Ne düşündüğünü bana sonra söylersin." diyor ve dansı sonlandırıyor.

Durduğumuz zaman şarkının bittiğinin farkına varıyorum. Birbirimizden ayrılmadan önce sol gözüm ve şakağım arasına sıcak bir öpücük konduruyor. Öpücüğün sıcaklığı ile eriyorum. Geri çekildikten sonra "Bu eşsiz dans için teşekkür ederim." diyor.

Hareket edebildiğime şaşarak masaya kadar gidiyorum. Yerime oturduktan sonra Kerem kısa bir süreliğine ortalardan kayboluyor. Yalnız kaldığım an kendimi sakinleştirme çabalarım devreye giriyor. Bardakta duran suyu kana kana içiyorum ama yeterli gelmeyince bu sefer de şarap kadehini kafama dikiyorum. İkisinin de içimde yanan ateşe bir faydası dokunmuyor.

"Beklettiğim için üzgünüm güzelim. Çok yorgun olduğunu biliyorum. Birazdan çıkarız ama öncesinde son bir şey." diyor bana elindeki paketi uzatarak.

"Bu nedir?" diye bakıyorum elime aldığım paketi evirip çevirirken. Tam açmak için paketi yırtacakken bana engel oluyor.

"Dur! Şimdi açma. Eve gidince açarsın. Düşüncelerini o zaman alacağım." diyor Kerem

içten bir şekilde.

Paketi şimdi açmak istesem de Kerem'i kırmıyorum. "Nasıl istersen öyle olsun."

"Seni eve bırakayım. Neredeyse sabah oldu biliyor musun?" diyor ve her anlamda yoğun geçen günümüz böylece sona eriyor.

Eve dönerken merak ettiğim tek şeyse Kerem'in verdiği paketin içinde ne olduğu...

26.BÖLÜM - "Kalbimi Burada Unutmuş Olabilir miyim?"

Aşk sarhoşu olarak merdivenleri çıkıyorum. Elimde Kerem'in verdiği paket, sanki ona sarılıyormuşum gibi sıkıca göğsüme bastırıyorum. Başım tatlı tatlı dönüyor. Kalbim kıştan bahara dönmüş, her yeri bahar dallarıyla süslü. Bugün benden mutlusu var mı?

Kapıya vardığımda çantamdan anahtarı çıkarıp anahtar deliğine doğru eğiliyorum. Anahtar, heyecandan terlemiş olan elimden kayıp düşünce halime gülerek yerden alıyorum. Bu sefer biraz daha dikkat ederek anahtarı yuvasına yerleştirip çeviriyorum.

Evimizin küçük pencerelerinden salona yeni günün ilk ışıkları sızıyor. Loş ışıkta ayakkabılarımı çıkarıp, Derya ve Alp'i uyandırmamak için sessizce salona geçiyorum. Salona dikkatli baktığım zaman Derya'yı yerde oturup koltuğa yaslanmış, gözlerini bir noktaya sabitlemiş ve bitap bir halde buluyorum. Üzerinde bornozu var, saçlarından süzülen sular etrafında küçük bir gölet oluşturmuş. Bu Derya için normal bir durum değil. Bu hiç kimse için normal bir durum değil. Elimdeki paketi ve kabanı koltuğa bırakıp hemen yanına eğiliyorum.

"Derya! Canım bu halin ne böyle?" diye soruyorum göz teması kurmak için çabalayarak.

Derya bir cevap vermeyince etrafıma bakınıyorum da Alp ortalarda yok. Kavga mı ettiler acaba? Derya'nın bu halini görünce aklıma kötü kötü şeyler geliyor ama Alp'in Derya'ya zarar verme ihtimaline bile inanmak istemiyorum. Yine de sormadan duramıyorum.

"Bir şey mi oldu? Alp mi?" Bir cevap alamayınca kollarından biraz sarsmak zorunda

kalıyorum. "Beni korkutuyorsun."

Biraz sarsılmak Derya'ya iyi geliyor ve bakışları nihayet beni görüyor. "Zeynep." diyor çatallaşmış sesiyle.

"Söyle güzel arkadaşım." diyorum ıslak saçlarını yüzünden çekerken. Başı buz gibi olmuş. Hasta olmasa bari.

"Kavga ettik." diyor gözleri dolmadan önce ve sonrada ağlamak üzere olduğu için boğuklaşan sesiyle "Ondan nefret ediyorum." diyor.

''Hişt... Tamam... Tamam güzelim." diyerek Derya'ya sarılıyorum.

Saçları gibi vücudu da buz kesmiş durumda. Bir yandan elimle sırtını sıvazlayıp ısıtmaya çalışıyorum, bir yandan da neden kavga etmiş olabileceklerini düşünüyorum. Çok sık kavga eden insanlar değiller ki. Şimdiyse Derya 'nefret ediyorum' diyecek kadar kırılmış durumda. Rahat rahat ağlaması için birkaç dakika kıpırdamadan bekliyorum. Ağlamasının şiddeti geçip, yerini sessiz iç çekişlerine bırakınca olabilecek en uysal sesimle konuşuyorum.

"Derya'm gel üzerine bir şeyler giydireyim senin, üşümüşsün."

Yerden kalkıp onu da kaldırmak için kol altlarından tutup çekiyorum. Derya'nın direnmesi yüzünden biraz güç kullanmam gerekiyor ama sonunda yerinden kaldırıyorum. Yaptığım spora şükrettiğim anlardan birisini yaşıyorum. Başka türlü Derya'yı böyle kolay kaldırmam mümkün olmazdı.

Onu odasına doğru götürürken "Senin odana." diyor sadece. Derya görmüyor ama kaşlarım düşünceli düşünceli çatılıyor. Soru sormamak için dilimi ısırarak Derya'yı yatağıma oturtuyorum.

"Kıyafetlerini alıp hemen geliyorum canım." diyerek kısa süreliğine yanından ayrılıp, odasına giriyorum.

Oda karmakarışık bir vaziyette. Yatağı hallaç pamuğuna dönmüş. Sanki küçük çaplı bir savaş yaşanmış. Gardıroba doğru giderken ayağıma bir şeyler batıyor. Küçük bir inlemeyle ayağımı çekiyorum. Ayağımın altındakileri elimle silkelerken bir yandan da neye bastığıma bakıyorum.

Yerde kırılmış bir biblonun tuz buz olmuş parçaları var. Kırılan biblo, Leyla Teyze'nin Derya'ya çocukken aldığı balerin biblosu. Derya çok severdi, kırıldığı için üzülecek. Derya'nın da ayağına batmasın diye yerdeki parçaları avucuma topluyorum. Kalbi gibi kırık olan parçaları bir kenara koyuyorum. Çamaşırlarını ve pijamalarını alıp

arkadaşımın yanına geri dönüyorum.

Küçük bir çocuğu hazırlar gibi yavaş yavaş kuruluyorum ve kıyafetlerini tek tek giydirmeye başlıyorum. Kollarını pijamasından geçirmeme neredeyse tepkisiz. Ben tutup kaldırmasam kolunu kaldırmayacak bile. Onun bu hissizliği karşısında sanki bir kuklayla oynuyormuşum gibi hissediyorum. Üzerini giydirip, ısındığından emin olunca bu sefer de saçlarını tarayıp iyice kurutuyorum.

"Şimdi çok daha iyi oldu, değil mi?" diye soruyorum başının üzerine sevecen bir öpücük kondurmadan önce.

"Sağ ol Zeyno." diyor elimi minnetle tutarak.

"Dostlar bugünler içindir. O yüzden bana neler olduğunu anlatıyorsun artık."

"Seni korkuttum değil mi?"

"Seni bu halde görünce küçük çaplı bir çıldırma anı yaşamadım desem yalan olur."

"Alp'le kavga ettik." diyor omuzlarını silkerek.

"O kadarını anladım herhâlde. Bana ayrıntıları ver." diyorum meraklı bir şekilde. Alp'in başının ne kadar belada olduğunu bir an önce öğrenmek istiyorum.

"Çok güzel bir gece geçirdik. Yılbaşını kutladık, birlikte eğlendik. Her şey çok güzeldi. Gece yarısından sonra güzel güzel uyuyorduk ta ki Alp'in o mantık ötesi rüyasıyla uyanana kadar." diye anlatıyor Derya.

Bu hiç de aklıma gelecek bir kavga konusu değil. Bir insan ne gibi bir rüya yüzünden böyle şiddetli kavga eder ki? "Rüya mı? Ne görmüş ki rüyasında?"

"Ne görmüş dersin?" diyerek bana fikrimi soruyor ama tüm gün çalışmışken ve yorgunluktan ölmek üzereyken aklıma hiçbir şey gelmiyor. Alt dudağımı sarkıtıp, kaşlarımı kaldırarak 'bilmiyorum' ifadesi takınıyorum.

"Beyefendi, benim onu aldattığımı görmüş. Rüyasında bir adamla ben baya baya işi götürüyormuşuz." diyor Derya sinirli sinirli. Bense yüzüne aval aval bakıyorum.

"Bu çok saçma bir kavga sebebi." diyorum Alp'e içimden saydırırken.

"Dur dur asıl kavga sebebi bu değil. Gördüğü rüyadan sonra beni öyle bir uyandırışı vardı ki neredeyse yataktan düşürecekti. Sanki gerçekten aldatmışım gibi hesap sordu. 'Kim o adam?' diye bağırmaya başladı. İnan Alp'in o halini görmek istemezdin."

"Adam kimmiş?" diyorum boş bulunarak.

"Sen de mi Zeyno? Beni delirtmeyin kızım! Ne bileyim adam kim! Rüyayı gören Alp, git ona sor." diyerek azarlıyor beni, haklı da.

Aferin Zeynep! Çam Ormanlarını Devirme Derneği'nin kuruculuğunu yaptın az önce. Artık patavatsız insanları bir çatı altında toplayıp, el birliğiyle bu ulvi ata sporumuzu devam ettirirsin.

"Yorgunluktan ne dediğimi bilmiyorum, pardon. Bana bakma anlatmaya devam et." diyorum mahcup mahcup. Neyse ki Derya duruma çok fazla takılmadan anlatmaya devam ediyor.

"Zeynep, Alp bana güvenmiyor. Bak bu askerlik olayı gündeme geldiğinden beri aşırı kıskanç birisine dönüştü. Abuk sabuk rüyalar görüyor. Artık bilinçaltında neler varsa böyle aldatmalı, aksiyonlu rüyaları yakamızı bırakmıyor. Sonra sürekli 'Ben askerdeyken ne yapacaksın? Beni bekleyecek misin? Yapamam dersen anlarım?' gibi laflar ediyor. Sanırsın ki altı aylığına değil de iki yıllığına gidiyor paşam."

Derya'nın sözleri karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum. Derya anlatana kadar son günlerde aralarında yaşadıkları şeylerin bu kadar vahim olduğunun farkında bile değildim. Benim cevap vermemi beklemeden konuşmasına devam ediyor.

"Bu gece gördüğü rüya için bana hesap sormaya kalkınca ben de dayanamadım patladım artık. Bana güvenmeyen, rüyalarında bile onu aldattığımı gören ve bana aldatma potansiyeli olan biriymiş gibi davranan bir adamla yapamayacağımı söyledim. Sonra o sinirle de evden kovdum galiba."

Son söylediği cümleyi kendisi de yeni fark ediyormuş gibi şaşkınca bakıyor yüzüme. "Alp'i evden mi kovdun?"

"Öyle dedim değil mi?" diyor yüzü pişmanlıkla asılırken ama hemen sonra hırslı bir ifadeye bürünüyor. "Az bile yapmışım. Oh olsun ona!"

Benim adım Zeynep'se ve şu iki deliyi biraz olsun tanıyorsam ayrılacakları falan yok. Sadece aşırı stresten birbirlerinin başının etini yiyip duruyorlar. Zaten bizim kız şimdiden evden kovduğuna pişman. Eminim Alp'te evinde kendini yiyordur. Birkaç güne bir şeyleri kalmaz. Yine çifte kumrular gibi öpüşüp koklaşmaya başlarlar.

"Alp'i arayayım ben bir." diyorum ve dememle birlikte Derya'nın koluma yapışması bir oluyor.

"Sakın Zeynep! Onu aramak falan yok. Bırak ne hali varsa görsün."

"Ama o da benim arkadaşım." diyorum ancak bir kedi yavrusundan çıkacak bir sesle.

"Senin en birinci arkadaşın benim." diye cırlıyor. Koluma daha da asılınca mecburen Alp'i aramayı sonraya bırakıyorum.

"Tamam kimseyi aramıyorum. Yeter ki şu şekilde bağırma kulağımın dibinde. Bir de kolumu kurtarabilirsem sevinirim."

Artık uykusuzluğa dayanma sınırımı çoktan aşmış durumdayım. Ağzım yırtılırcasına art arda birkaç kez esniyorum.

"Sen uyu artık." diyor Derya esnemekten sulanan gözlerime bakarak.

"Sen de uyumalısın. Hadi git yat."

"Odamda uyumak istemiyorum. Burada seninle yatayım mı?" diyor bana alttan alttan bakarak. Bir an önce uykuya geçiş yapmak istediğimden itiraz etmiyorum. Gerçi başka bir zamanda da Derya'yla uyumak düşüncesi beni rahatsız etmezdi ya neyse.

"Yat bakalım hemşire hanım." diyorum yorganı açarken. Ben yatağa geçince yanıma kıvrılıyor hemen.

Tepemizde iyice yükselen gün ışığının altında tam uykuya dalacakken Derya kısık sesle soruyor. "Yarın kaçta gideceksin işe?"

"Yılbaşında çalıştığımız için yarın restoran kapalı. Hepimiz bir günlüğüne izinliyiz." diyorum gözlerim kapalı bir şekilde ve sonrasını hatırlamıyorum bile. Uykunun tatlı çekiciliğine kapılıp gidiyorum.

Sabah uyandığımda Derya'yı yanımda bulamıyorum. Gerinerek yatağımdan kalkıp şifonyerin üzerinde duran kışlık kalın sabahlığımı üzerime geçiriyorum. Salona geçtiğimde Derya'nın koltukta yattığını görüyorum. Dün akşam koltuğun üzerine bıraktığım kabanımın yarısı bacaklarının altında kalmış ama o bu durumdan hiç rahatsız görünmüyor.

"Derya, kaldır biraz bacağını. Şunu alayım da rahat yat." diyorum kabanın kolundan çekerken. Derya zorla bacağını kaldırıyor ve kabanı altından kurtarıyorum.

"Ne zaman geldin buraya? Uyurken rahatsız mı ettim?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallıyor, gözleriyse kapalı. "Ateşim vardı sabah." diyor kısık bir sesle. Söylediğiyle birlikte dudaklarımı hemen alnına yapıştırıyorum.

"Yanıyorsun ya sen." diyorum endişeyle. Gerçi dün akşam ki manzaradan sonra niye bu

kadar şaşırıyorsam. "Kalk, hastaneye gidiyoruz."

"Gerek yok. Ben sana ilaç adı vereceğim onları alırsın yeter." diyor Derya zar zor konuşarak. Karşımda başka biri olsa bu dediğine itiraz ederim ama ilaç ve hastalık konularında Derya'ya güvenim tam.

"Kağıt kalem alıp geliyorum hemen." diyorum ve bir koşu odadan kağıt kalem alıp ayakucuna oturuyorum. "Söyle bakalım."

Derya ilaç isimlerini söylüyor ve ben de not alıyorum.

"Enjeksiyon almayı da unutma." diyor en son olarak.

"İğne deme lütfen. Valla ben vuramam." diye sızlanmaya başlıyorum hemen. Daha önce birçok kez vurmak zorunda kalmıştım ve her seferinde yanlış bir yerine denk getireceğim diye ölüp ölüp dirilmiştim.

"Vurursun vurursun. Hem sana bu işi çok iyi öğrettim Zeyno." diyor Derya beni cesaretlendirmek için.

"Felç kaldığın zamanda böyle konuşabilecek misin acaba?" diyorum ona kötü kötü bakarak.

Yüzünü memnuniyetsiz bir ifadeyle buruştururken "Abartmayı ne kadar seviyorsun. Alt tarafı dandik bir iğne yapacaksın bin ton laf ettin." diyor.

"Ben şimdi gidip abartılmış büyüklükteki koca bir bardak sütü burnuna dayayacağım. Haberin olsun, hazırla kendini." diyerek yerimden kalkıp mutfağa gidiyorum.

Derya'nın arkamdan çıkardığı huysuz seslerini duyabiliyorum. İkimiz içinde birer bardak süt ısıtıyorum. Kendiminkini hızlıca içerken, Derya'nınkine bir kaşık çikolata tozu karıştırıyorum. Bak yine kıyamadım eşek sıpasına!

"Al bakalım." diyerek uzatıyorum bardağı. Koltukta geri geri giderek sırtını kolçağa yaslıyor. Sonrada bardağı elimden alıyor. Çikolatalı olduğunu fark edince pek bir mutlu oluyor.

"Bana kıyamaman çok hoşuma gidiyor." diyor sütten bir yudum almadan önce. Onun sırnaşmasına kulak asmadan gayet ciddi bir ifade takınıyorum.

"Ben ilaçları alıp, geliyorum. Sen de sütünü içip, yatıyorsun." diyorum ve evden çıkıyorum.

Hemen arka sokakta yer alan sağlık ocağından dolayı eczane sıkıntısı yaşamıyoruz.

Tabii bugünün yılbaşı tatili olduğunu hesaba katmıyorum. Baktığım birkaç eczane de kapalı. Nöbetçi eczaneyi aramaya başlıyorum. Beni biraz dolandırsa da nöbetçi eczaneden ilaçları alıp eve geri dönüyorum.

"Nerede kaldın?" diye soruyor Derya.

"Nöbetçi eczane aradım?" diyorum üşüyen ellerimi kalorifer peteğinde ısıtırken.

"Ellerini iyice ısıt da popom üşümesin." diyor Derya gülerek. Söylediğiyle ben de gülüyorum. Birazda geriliyorum, her iğne öncesi olduğum gibi...

Derya'nın bana yıllar önce gösterdiği ve yıllar boyunca bolca pratik yaptırdığı gibi iğneyi hazırlıyorum. Yüzükoyun, poposu açık bir şekilde karşımda yatan Derya'nın sol kalçasını elimle hayali çizgilerle dörde bölüyorum. Üst sol tarafta kalan kısmı oksijenli suyla silip, iğneyi elimde nişan alır gibi çeviriyorum. Derin bir nefes alıyorum. Daha öce yaptım şimdi de yapabilirim. Kötü bir şey olmayacak. Kendimi telkin ederken tekrardan derin bir nefes alıyorum.

"Hasta mahremiyeti açısından bu kadar uzun süre popomun açıkta kalması uygun değil." diye söylenen Derya'nın esprisine yarım ağızla gülüyorum.

Son bir kez daha derin bir nefes alıp, bir cesaret iğneyi etine saplıyorum. Sonra iğneyi oynatmamaya çalışarak pistonu biraz yukarı çekiyorum. Kan gelmediğini gördükten sonra artık içim rahat bir şekilde ilacı enjekte ediyorum. Sonrada iğneyi geri çekiyorum. Çok şükür!

Bir yandan pijamasını üzerine çekip bir yandan bana laf yetiştiriyor. "Korktuğuna değdi mi?" diyor ukala bir tavırla. O kadar çok konuşuyor ki kafamı buruş buruş ediyor. Bu kızın bir de ateşi var değil mi?

"Ateş senin çenene vurdu diyeceğim ama senin bu çenen normal zamanda da durmuyor ki arkadaşım."

"Merak etme. İlacın etkisiyle yarım saate kalmaz sızıp kalırım burada."

"Önce yemek ye ondan sonra uyursun."

"Süt içtim ya o beni idare eder. Eğer yaparsan bir çorbanı içerim uyanınca."

"Ne çorbası istersin? Tavuk mu mercimek mi?"

Bir süre düşünüyor. Önce "Mercimek." diyor. Hemen sonra fikrini değiştiriyor. "Vazgeçtim tavuk olsun."

"Tavuk son kararın mı?" diye soruyorum çünkü fikrini her an değiştirebilecekmiş gibi duruyor.

"Son kararım."

"Alp'i arama joker hakkını kullanalım mı?" diyorum dünden beri aklımda olan Alp'i arama fikrini de araya katarak.

"Hayır!"

Çok katı bir dille söylediği için ısrar etmeden üzerine örtecek bir battaniye getirmeye gidiyorum. Belli ki bugünüm dinlenmekten ziyade Derya'nın bakımıyla geçecek. Gerçi o iyi olsun da ben dinlenmesem de olur.

Akşama doğru Derya'nın ateşi yavaş yavaş düşüyor ama bu sefer de ilaçlar yüzünden başını kaldıramaz hale geliyor. Yarın onu bu halde bırakıp nasıl işe gideceğimi kara kara düşünmeye başlıyorum. En iyisi Kerem'i arayıp izin istemek. Hem Derya ortak arkadaşımız olduğu için belki anlayışlı davranır da itiraz etmez. Bir ümitle telefonu elime alıyorum. Neredeyse çalar çalmaz açılıyor.

"Zeynep!"

"Kerem, nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın? Arayınca şaşırdım." diyor tuhaf bir ses tonuyla.

"Ben de iyiyim... Şey için aramıştım. Derya hastalandı... Çok önemli bir hastalık değil. Sadece üşüttü ama ateşi bir inip bir çıkıyor. İlaçlar yüzünden de pek kendinde değil. Onu bu halde bırakıp yarın işe gelmeye gönlüm razı değil. Senden izin istemek için aramıştım." diye açıklıyorum durumu.

Telefonda uzun bir sessizlik oluyor. Birkaç kez "Kerem" diyorum ama cevap gelmiyor. Hattın düştüğünü sanıyorum.

Tam kapatacakken "Buradayım. Tamam, izin kullanabilirsin. Geçmiş olsun." diyor soğuk bir sesle. Tavrına anlam veremiyorum "Teşekkür ederim." diyorum ve Kerem cevap bile vermeden kapatıyor telefonu.

Dün gece onu yargısız infaz ettiğim için bu konuşmanın etkilerine daha temkinli yaklaşıyorum. İşle ilgili bir sorun olduğu için böyle davrandığını varsayıyorum çünkü iş dışında beni kırmayacağını daha dün kendisi söylemişti. Kesinlikle iş yerinde canını sıkan bir şeyler olmuş olmalı.

****

Derya'nın ilaç saatleri ve düşürülmesi gereken ateşleriyle evdeki ikinci günümde neredeyse bitmek üzere ve ben hala şöyle bir oturup dinlenemedim. Odasında kalmaya direndiğinden ve bana hastalık bulaştırmaktan korktuğundan, salondaki koltuğu hasta yatağına çevirdik. Neredeyse hiç kalkmadığı koltukta, üzerine örttüğüm battaniyeyle bir bütün halinde yatıyor.

Ben mutfakta ayakta durmamı sağlayacak bir şeyler atıştırırken zil çalıyor. Tekrar çalıp Derya'yı uyandırmasın diye iki büyük adımla hemen kapıya varıyorum. Kapıyı açtığımda karşımda Alp'i görüyorum. Eğer soyumuz Kızılderililere dayansaydı adını "Sevgilisini rüyalardan kıskanan adam" koymak isteyeceğim, aşırı stresli can dostumu içeri davet ediyorum.

"Derya hastaymış." diyor telaşlı bir halde koltukta yatan Derya'ya bakarak.

"Telaşlanma bugün daha iyi." diyorum onu sakinleştirmek için.

"Son görüştüğümüzde sağlığı iyiydi. Nasıl hastalandı bu kız?" diyor eliyle çenesini kaşırken.

"Bu işte senin de parmağın var. Saçma sapan sebeplerden kıskanmışsın kızı. Rüyanda gördüğün adamın hesabını Derya'dan sormak nasıl bir psikopatlık Alp Bey? Eve bir geliyorum her yer darmaduman. Derya desen dağılmış durumda." diyerek hesap soruyorum. Ne kadar can dostum olsan da bu konuda haklı olan Derya olduğu için bu hesabı sormam lazımdı, üzgünüm Alp'im.

"Aptallık ettim biliyorum. Sonradan aklım başıma geldi ama Derya telefonlarıma cevap vermedi. Ben de siniri yatışmadan buraya gelmek istemedim. Sonra Kerem arayıp 'Derya hastaymış geçmiş olsun.' deyince daha fazla duramadım. Koşa koşa geldim."

"Kerem mi aradı?" diye soruyorum dikkatimi çeken ismin üzerine.

"Evet, Derya'yı aramış ama cevap alamayınca beni aradı. Derya gerçekten iyi mi? Çok aptallık ettim Zeynep." diyor Alp. Gerçekten de çok pişman görünüyor. Onun bu halini görünce sert tavrımı uzun süre koruyamıyorum.

"Madem hatanın farkına vardın. O zaman Derya'nın gönlünü almalısın." diyorum ona Derya'nın uyuduğu koltuğu işaret ederek.

Cevap vermeden hemen sevgilisinin yanına gidiyor. Koltuğun önüne çöküp, Derya'nın ateşini kontrol ediyor. Sonrada saçlarını okşayıp sadece Derya'nın duyabileceği bir tonda mırıldanmaya başlıyor. Koltuğun diğer ucuna oturduğumda Alp'in anlaşılmayan mırıldanmalarını duyuyorum. Derya'da derin uykusundan bu mırıldanmalarla uyanıyor. Gözlerini açtığında üzerine eğilmiş Alp'i görünce anlamaz gözlerle ona bakıyor. Sonrada ateş saçan bakışlarla gözlerini bana dikiyor.

"Ne işi var bunun burada! Aramak yok demedim mi?" diyor hastalıktan boğuklaşmış sesiyle.

"Ben aramadım ama gelmesi iyi oldu. Konuşmanız lazım Derya." diyorum. Sonrada üzerimdeki kalın sabahlığa iyice sarınarak, ayaklarımı da altıma alıp daha rahat bir şekilde oturmaya çalışıyorum koltuğun ucunda.

Alp kısık bir sesle yalvararak "Hayatım ben özür dilerim. Yüzyılın en büyük aptalı benim. Lütfen beni affet." diyor.

Derya yattığı yerden doğrulup önce Alp'i ittiriyor sonrada üzerindeki battaniyeyi. Alp'i kapı dışarı edecek diye düşünürken beni şaşırtıp "Odamda konuşalım." diyor ve benim toparladığım eski savaş alanına gidip kapıyı kapatıyorlar.

Salonda yalnız kalınca az önce Derya'nın yattığı, koltuğun uzun kısmına geçip rahatça oturuyorum. Televizyonu açmak için sehpadaki kumandayı alıp arkama yaslandığında popoma batan şey yüzünden rahatsız oluyorum. Televizyonda kanalları zaplarken altımdaki battaniyeyi çekiştiriyorum ancak battaniye gitmiş olmasına rağmen hala batan bir şey var. Batan şeyin ne olduğuna bakmak için arkamı dönüp, elimi koltuğun arasına atıyorum. Elimi geri çektiğimde ortaya çıkana bakıp kendime okkalı bir küfür savuruyorum.

Nasıl bu kadar aptal olabilirim? İçinde ne olduğunu delicesine merak ettiğim şeyi nasıl olmuştu da unutabilmiştim. Nasıl olmuştu da Kerem'in verdiği hediyeyi böyle bir duruma düşürmüştüm. Günlerdir koltukla Derya arasında preslenmekten eğri büğrü olmuş pakete bakarken kendime duyduğum sinirin herhangi bir tarifi yok.

Zavallı bir halde olan hediyeyi dizlerimin üzerine koyup, buruşmuş paketi elimle düzeltmeye çalışıyorum. Elimin altında hissettiğim sertliğe bakılırsa paketin içinde her ne varsa hala sağlam durumda. Artık bu hediyeyle karşılaşmanın zamanı geldi. Aslına bakarsak bunun için geç bile kaldım.

Sanki paket canlıymış da ben de onun canını yakabilirmişim gibi bantları tek tek özenle açıyorum. Tüm bantları kaldırdığımda ve paket kağıdını iki taraftan da açtığımda bir

film ve bir zarf çıkıyor karşıma.

Zarfın üzerinde Kerem'in el yazısıyla 'filmi izledikten sonra aç' yazılı. Bu uyarı içimdeki merak duygusunu körüklüyor ve açmak için zarfın arkasını çeviriyorum. Bunun olacağını tahmin etmiş olmalı ki zarfın arkasına da bir not düşmüş. "Filmi izledikten sonra dedim Zeynep."

Bu uyarıyla gülümsüyorum ve filmi elime alıyorum. Belki de onlarca kez izlediğim bir film bu. Filmi kutusundan çıkarıp DVD'ye takıyorum. Sonra da elimde Kerem'in yazdığı zarf eşliğinde Selvi Boylum Al Yazmalım filmini bir kez daha izlemeye başlıyorum.

Gece yarısına yaklaşan bir saatte her zamanki gibi gözlerim yaşlı bir şekilde bitiriyorum filmi. Belki birazda Kerem'in endişeleri ağlatıyor beni. Onun bu filmi seçme sebebini az çok anlıyorum. Benim hangisini seçeceğimi merak ediyor. Geçmişi mi yoksa geleceği mi...

Film bittiğine göre sıra zarfa geliyor. Elimdeki terden nemlenmiş olan zarfı heyecandan titreyen parmaklarımla açıyorum. İçerisinden çıkan beyaz kağıt Kerem'in el yazısıyla dolu. Gözlerimdeki yaşı elimin tersiyle silip okumak için gözlerimi kağıda dikiyorum. Bulanık olan görüşümü netleştirmek için gözlerimi birkaç kez kapatıp açmam gerekiyor. Ve en sonunda okumaya hazır bir hale geliyorum.

Bunu nasıl söyleyeceğimi defalarca düşündüm. Defalarca hayalini kurdum. Defalarca planlar yaptım ama gerçek hayat planlara göre gitmiyormuş, öğrendim.

Bunları yüzüne, güzel gözlerine bakarak söylemek isterdim. Söylemek için daha uygun bir zamanı bekleyebilirdim ama kalbim artık dayanacak güçte değil. Sürekli aynı şeyi tekrarlayarak beni zorluyor. Bunu artık bilmelisin.

Seni seviyorum Zeynep. Seni tüm kırgınlığın ve hüznünle seviyorum. Seni tüm neşenle birlikte seviyorum. Sen de istersen sana ve senin sevgine emek vermek istiyorum. Çünkü sen uğrunda emek verilecek kadar değerlisin gözümde. Seni asla yarı yolda bırakmam. Seni sevmekten, sana emek vermekten asla vazgeçmem.

Eğer sen de istersen kalbimin kapıları açık. Seni bekliyor olacağım. Her zaman...

Kerem

Gözlerimden akan sıcak yaşlar elimdeki kağıdın üzerinde ıslak halkalar oluştururken dünyanın en mutlu kadını gibi hissediyorum. Kerem'in samimi itirafı kalbimin ortasında bir öğlen güneşi gibi yükselip, karanlıkta kalan her noktayı aydınlatıyor. Yazdığı yazıyı bir kez daha okuyup ellerinin üzerinde gezdiği kağıdın her yanına öpücükler

konduruyorum.

Coşkulu duygu anlarımdan hemen sonra aklıma tüm bunları zamanında görmemiş olduğum geliyor. Kerem bunları yılbaşında görmem için vermişti ama ben tam bir ihmalkâr gibi davranıp anca şimdi görmüştüm. Hemen şimdi bir şeyler yapmalıydım.

Yerimden fırladığım gibi kapıya gidiyorum. Sadece çantamı alarak apartmanın merdivenlerini koşa koşa iniyorum. Sokakta denk geldiğim tek tük insanların tuhaf bakışlarını umursamadan koşuyorum. Ne kadar hızlı koşarsam Kerem'e o kadar hızlı kavuşacağımı düşünerek taksi durağına kadar hiç durmadan koşuyorum. Soluk soluğa vardığım durakta taksiye binip adresi söylüyorum.

"Lütfen çabuk olalım."

Arkama yaslanıp, koşmaktan soluk soluğa kalmış olan nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. İçimi yırtıp tüm dünyaya yayılmak isteyen mutluluğun etkisiyle neredeyse başım dönüyor. Mutluluktan bir ağlayıp bir gülerken kendi duygularıma bile şaşırıyorum.

"Kızım sen iyi misin?" diye soruyor kırklı yaşlardaki taksi şoförü.

"Hayatımda hiç bu kadar iyi olmamıştım." dediğimde bana delirmişim gibi bakıyor.

Hakkı da yok değil. Gecenin bir yarısı bu kılıkta bir kadın arabasına biniyor ve bir gülüp bir ağlıyor. Her gün böyle bir manzarayla karşılaşmadığına eminim. Adam bana cevap vermeyip arabayı sürmeye devam ediyor. Bana yüzyıllar gibi gelen bir süreden sonra Kerem'in oturduğu apartmanın önüne geliyoruz. Cüzdanımdaki paranın hepsini düşünmeden şoförün eline tutuşturuyorum.

Arabadan inip koşar adımlarla apartmanın kapısına varıyorum. Şansıma dış kapı açık bırakılmış. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp Kerem'in kapısına geliyorum. Göğsüm hızla inip kalkarken heyecandan buz kesiyorum.

Elim zile gidiyor ama basmaya cesaret edemiyorum. Buraya gelirken ne söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Aklımda sadece buraya gelmek vardı, sonrası değil. Kapının önünde dikilerek beklediğim dakikalardan sonra bir cesaret zile basıyorum. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra kapıyı açtığında gözleri üzerimde takılı kalıyor. Yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. Benim de ondan aşağı kalır yanım yok. Gözlerimi ondan alamıyorum. Kalbimin atışları yüzünden yığılıp kalacakmış gibi hissediyorum.

Kerem ilk şoku atlattıktan sonra neredeyse fısıltıyla "Zeynep." diyor. Cevap vermeliyim ama ne söylemeliyim? Kısa bir duraksamadan sonra aklıma ilk geleni söylüyorum.

"Kalbimi burada unutmuş olabilir miyim?" diyorum ağlamaklı bir sesle. Kerem söylediğimle kulaklarına inanamıyormuş gibi tekrardan "Zeynep." diyor. Adımı söyleyişi bugüne kadar kullandığı tüm ses tonlarından daha farklı; şaşkın ve aşık.

Aramızdaki bu duygu akışına daha fazla dayanamayarak Kerem'e doğru bir adım atıp, ona sıkıca sarılıyorum. Sarılır sarılmaz o da kollarını etrafıma sarıyor. Çenemi omzuna dayayıp, gözlerimi huzurla kapıyorum. Sonunda... En sonunda olmak istediğim yerdeyim.

Geriye doğru bir adım atıp evin içine girdiğinde ben de onunla birlikte hareket ediyorum. Kapıyı kapadıktan sonra bana bir kez daha sarılıyor. Hemen ardından yüzümü iri ellerinin arasına alıp yanaklarıma, şakaklarıma ve alnıma küçük öpücükler bırakıyor. Tüy hafifliğindeki bu küçük dokunuşlar bana kendimi çok özel hissettiriyor.

"Çok korktum... Gelmeyeceksin... Gelmeyeceksin diye çok korktum." diyor kesik kesik çıkan sesiyle. Elimle güzel yüzünü okşayıp onu rahatlatmak istiyorum. "Geldim."

Birbirimize dalıp giden gözlerimiz sanki konuşamadığımız tüm konuları konuşuyormuş gibi derin derin bakıyor. Elimi yüzünden çekemiyorum. Ona dokunmak o kadar güzel ki! Kerem'de bundan şikayetçi gözükmüyor. Kapalı duran dudaklarını ıslatıp konuşmak için araladığında dikkatim gözlerinden dudaklarına kayıyor.

"Kalbime hoş geldin." diyor aşk dolu sesiyle ve sonra dudakları sıcacık bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Dudakları beni davet eder gibi orada dururken bu daveti reddedemiyorum. Kerem'e iyice sokulup parmak ucuma kalkıyorum. Dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde gülümsemesinin neden bu kadar sıcak olduğunu anlıyorum. Dudaklarımın baskısıyla aralanan dudakları da benimkiler üzerinde hatırı sayılır bir baskı yaratıyor. Şefkat ve aşk dolu öpücükler bırakıyoruz birbirimizin dudaklarına. Nefeslerimizin birbirine karıştığı küçük öpüşmemizden sonra parmak uçlarımdan yere iniyorum. Benim bile tanımakta zorlandığım aşk dolu sesimle konuşuyorum.

"Hoş buldum sevgilim."

****

Zeynep'i evine bıraktıktan sonra neredeyse uçarak eve gidiyorum. Keyfim o kadar yerinde ki anlatamam. Eve girince telefonumu yanımdan ayırmayarak salona

geçiyorum. Zeynep'in aramasını beklemeye başlıyorum. Bu gece arayacağına o kadar eminim ki! Belki gelir bile. Ah keşke gelse...

Saatler ilerliyor, aramıyor ama ben hala umutluyum. Salondaki kanepeye uzanıp telefonun çalmasını bekliyorum. Bu zamana kadar neden aramadığını düşünüyorum ama aklımda kesinlikle olumsuz bir düşünce yok. Eve gider gitmez uyumuş olmalı. Zaten çok yorgundu. Kesin uyumuştur ya da aramak için yarını bekliyor. O yüzden gereksiz yere strese girmeye gerek yok. En iyisi ben de uyuyayım ve yarın Zeynep'ten gelecek cevabı daha dinç bir şekilde beklemeye devam edeyim.

Yatak odasına gidip kendimi büyük yatağa attığımda ne kadar yorgun olduğumu bir kez daha hissediyorum. Pia'da hemen yanıma atlayıp yataktaki boşluğu dolduruyor. Gözlerim kapalı bir şekilde el yordamıyla Pia'nın tüylü karnını buluyorum ve ileri geri kaşımaya başlıyorum. Çok geçmeden Pia'nın tanıdık horultuları eşliğinde uykuya dalıyorum.

Sabah uyandığımda saat çoktan öğleni geçmiş durumda. Yorgunluğun etkileri ancak bunca saat uyuyarak atılıyor. Telefonumu kontrol ediyorum ama Zeynep'ten ne bir arama var ne de bir mesaj. Belki Zeynep'te hala uyuyordur diye düşünerek kendime güzel bir kahvaltı hazırlıyorum. Kahvaltımı yaparken gözüm hala telefonda ama ne ses var ne de soluk. Kahvaltıdan sonra salonda kahvemi içiyorum. Bilgisayarı açıp oyalanmak adına haber sitelerine göz atıyorum ama dakika başı gözüm telefonun karanlık ekranına gidiyor. Umutlu olan kalbim yavaş yavaş umutsuzluğa doğru adım atıyor.

Umutsuz bekleyişlerimden sonra akşama doğru telefonum çalmaya başlıyor. Ekranda Zeynep'in adını görünce elim ayağım birbirine dolanıyor. Hemen açıyorum telefonu.

"Zeynep!"

Zeynep'in sesini duymak için sabırsızlanıyorum. Onun güzel sesi adımı söyleyince gülümsüyorum.

"Kerem, nasılsın?"

"İyiyim. Sen nasılsın? Arayınca şaşırdım." diyorum sanki telefon başında bekleyen ben değilmişim gibi cool bir şekilde.

"Ben de iyiyim... Şey için aramıştım. Derya hastalandı... Çok önemli bir hastalık değil. Sadece üşüttü ama ateşi bir inip bir çıkıyor. İlaçlar yüzünden de pek kendinde değil. Onu bu halde bırakıp yarın işe gelmeye gönlüm razı değil. Senden izin istemek için aramıştım." diyor Zeynep.

Bunlar duymayı beklediğim cümleler değil. Ona verdiğim hediye ve mektuptan sonra böyle davranarak bir mesaj mı vermeye çalışıyor? Beni red mi etti şimdi? Kafamdaki düşünceleri Zeynep'in adımı söyleyen sesi bölüyor. Adımı birkaç kez tekrarlıyor.

"Buradayım. Tamam, izin kullanabilirsin. Geçmiş olsun." diyorum tavırlı bir şekilde. En azından hislerinin benimle aynı olmadığını söyleyebilirdi. Bu şekilde bahaneler uydurmasına gerek yoktu.

"Teşekkür ederim." diyor ve ben cevap vermeye gerek duymayarak kapatıyorum telefonu.

Telefonu koltuğa fırlattıktan sonra odanın içerisinde bir ileri bir geri volta atmaya başlıyorum. Derya'yı bahane ederek benle görüşmekten kaçması ağrıma gidiyor. Bunu hiç hak etmiyorum. Kendimi yirmi dokuz yaşındaki bir ergen gibi hissediyorum ve gerçekten dünyam başıma yıkılıyor.

Evde yalnız duramayacağımı anlayınca Pia'yı da alıp Mert'e gitmeye karar veriyorum. En azından kardeşimle dertleşirsem içim biraz olsun rahatlar. Mert, beni kapıda suratı asık bir şekilde bulunca durumu anlamış bir tavırla konuşuyor.

"Gel abicim."

Pia aşina olduğu bu eve benden önce girip koridordan koşarak içeri geçiyor. Bizde arkasından gidip salona geçiyoruz.

"Hemen anlatmaya başlamak ister misin yoksa çilingir sofrası kurmamı bekler misin?" diye soruyor Mert halden anlayan bir şekilde.

"Canım hiç içmek istemiyor kardeşim." diyorum sıkıntıyla parmaklarımı kıtlatırken.

"Yılbaşı kötü geçmiş anlaşılan."

Sanki art arda of çekersem içimdeki sıkıntıları uzaklara gönderebilecekmişim gibi koca bir of çekiyorum.

"Yılbaşı güzeldi. Yani o gün büyük sıkıntılar yaşamadık ama işler planladığım gibi de gitmedi." diyorum aklıma yılbaşında yediğimiz yemek ve ettiğimiz dansın hayali gelirken.

"Planladığım gibi gitmedi derken?"

"İşler yoğundu. Galiba iş esnasında farkında olmadan Zeynep'e biraz sesimi yükseltmişim. Bana karşı tavırlıydı o yüzden. Ha birde annesiyle telefonda kapışmış. O

yüzden de morali bozuktu. O halde olunca ben de yüzüne bir şey diyemedim."

"Nasıl yani? Şimdi sen hala Zeynep'e açılamadın mı?" diye soruyor hayretler içerisinde.

"Dur anlatıyorum! Zeynep'in morali bozuk olunca bütün gece onun keyfini yerine getirmek için çabaladım ama itiraf etmekten çekindim. Açıkçası o moral bozukluğuyla beni reddedeceğini düşündüm. Gece onu eve bırakmadan önce bir ara yanından ayrıldım. Duygularımı anlatan bir mektup yazıp ve ona vereceğim hediyenin içerisine koydum. Böylece mektubu sakinleştikten sonra görecek ve her şey güzel olacak diye düşündüm ama öyle olmadı." diyorum sıkıntıyla iç çekerek.

Mert üzgün bir ifadeyle "Bahtsız bedevisin Kerem. İlan-ı aşk edeceğin gün bütün aksilikler seni bulmuş." diyor.

"Bu bahtsızlıktan kurtulmak için kutup ayısı mı sevindirsem acaba?"

Mert söylediğimle kahkaha atınca ben de belli belirsiz gülümsüyorum.

"Kusura bakma gülüyorum falan ama cidden kafam takıldı senin bu durumuna. Zeynep'le konuştunuz mu o günden beri?"

"Bir saat önce konuştuk. Bana Derya'nın hasta olduğunu ve yarın işe gelmemek için izin istediğini söyledi."

"Eee..." diyor Mert anlatmaya devam etmem için.

"Eee'si falan yok. Konuşma bu kadardı." diyorum sıkıntıyla.

"Mektupla ilgili bir şey demedi mi?"

"Demedi ama aslında çok şey söyledi. Ben Derya'nın hasta olduğuna inanmıyorum kardeşim. Zeynep benimle karşılaşmamak için bahane üretiyor."

"Yok artık daha neler. Kocaman insanlarsınız. Zeynep'in böyle korkakça davranacağını sanmıyorum." diyor Mert. Ben de böyle düşünmek istemiyorum ama ne yapayım, elimdekileri birleştirince ortaya bu çıkıyor.

"Derya'yı arayayım mı?" diyorum kafamda parlak bir ampul yanarken.

"Ne diyeceksin ki kıza?"

"Hastaymış ya geçmiş olsun derim." diyorum ve telefondan Derya'nın numarasını bulup, arıyorum. Telefon uzun uzun çalıyor ama açılmıyor. Birkaç kez daha deniyorum ama cevap vermiyor. Bu durumda iyice geriliyorum.

"Cevap vermiyor. Bu işte kesin bir iş var." diyorum kaşlarımı çatarak.

"Ne diyeceğimi bilemedim şimdi. Belki bir açıklaması vardır." diyor hala Zeynep'i korumaya çalışarak. Sen benim kardeşimsin ulan, Zeynep'i savunacağına bana destek ol.

"Ben duramıyorum Mert. Dışarı çıkacağım. Belki biraz spor yaparım, bilmiyorum. Pia sen de kalsın. Kızı boşu boşuna peşimde sürüklemeyeyim."

"Kerem, bak abuk sabuk işlere kalkışma. Yüzünü dağıttırmaya gideceksen eğer evden çıkmana izin vermem." diyor önüme dikilirken.

"Bak bu da güzel fikirmiş." diyorum histerik bir gülüşle.

"Kerem bak üzgünsün. Başını belaya sokarsın bu ruh haliyle. New Jersey'de olanları unuttun mu?" diyor Mert bana ciddi bir sesle.

New Jersey'de birkaç kez dövüşler yüzünden başım belaya girmişti. Kefaletle atlatabildiğim küçük şeylerdi ama fiziksel açıdan daha büyük zararlarla karşılaşmıştım. Bu hem evdekileri hem de Mert'i çok korkutmuştu. O yüzden Mert'in endişelerini çok iyi anlıyordum. Ona güvence vermek istercesine konuşuyorum.

"Buradan çıkınca arabayla biraz turlayacağım. Belki boğaz havası almak içimi ferahlatır. Sonra eve geçeceğim. Dövüş falan yok ."

"Sözlerine güveniyorum." diyor omzuma vurarak.

"Hadi kaçtım ben." diyorum ve Pia'yı orada bırakarak evden çıkıyorum.

Mert'e söylediğim gibi biraz dolaşıp sonra eve geliyorum. Rahat uyuyabilmek için bir kase yoğurt yiyip yatıyorum. Pia'nın yokluğundan oldukça geniş gelen yatakta yayılarak uyumaya çalışıyorum. Zeynep'in yüzünü hayal ederken göz kapaklarım yavaş yavaş kapanıyor.

Sabah uyandığımda kahvaltı yapmadan işe gidiyorum. Diğer sabahların aksine oldukça sinirli başladığım günden nasibini mutfakta çalışan yardımcıların hepsi alıyor. Yapılan her iş gözüme batıyor ve her şeyin eksik olduğunu düşünüyorum. Büyük ihtimalle çalışanlar bugün benden illallah etmiştir.

Ortama daha fazla gerginlik vermemek için öğlen servisinin yoğunluğu bittikten sonra işten erken çıkıyorum. Sokaktaki kalabalığın sesine tahammül edemediğim için de direkt eve geliyorum. Bu sefer de evde yapacak bir şey bulamıyorum. Eve bu kadar erken gelmeye alışık değilim tabii.

Biraz uyumaya çalışıyorum ama gözlerimi kapadığım an Zeynep'in yüzü karşımda beliriyor. Sıkıntıyla yataktan kalkıyorum. En iyisi spor yapmak diyerek şınav çekmeye başlıyorum. Hızlı hızlı yaptığım hareketler karşısında kaslarım bir kasılıp bir gevşiyor. Fiziksel bir acı hissetsem de kalbimdeki sıkıntı kadar canım yanmıyor. Kaslarım isyan edene kadar şınav çekmeye devam ediyorum.

Ardından pozisyonumu değiştirip mekik çekmeye başlıyorum. Herhangi bir sayı ya da hız belirlemeden, tamamen kafama göre takılıyorum. Karın kaslarım da en sonunda bana isyan etmeye başlayınca kendimi sırt üstü yere atıyorum. İçimdeki sıkıntı hala yerli yerinde olsa bile en azından enerjim tükenmiş durumda.

Dinlendikten sonra yattığım yerden doğrulup telefonu elime alıyorum. Dün Derya'yı aradıktan sonra hiç aklıma gelmemişti ama Alp'i ararsam Derya'nın gerçekten hasta olup olmadığını çok kolay öğrenebilirim. Eğer Derya hastaysa Alp'in kesin haberi vardır. Birkaç çalıştan sonra Alp telefonunu açıyor.

"Efendim Kerem."

"Alp nasılsın kardeşim?" diye soruyorum.

"Eh işte. Sen nasılsın?"

"İdare ediyorum diyelim. Ben geçmiş olsun demek için aramıştım, Derya hastalanmış. Aradım ama cevap alamadım. Ciddi bir durum değildir inşallah."

"Ne diyorsun Kerem? Derya hasta mıymış? Sana kim söyledi?" diye panikle konuşuyor. Bense bir kez daha hayal kırıklığına uğruyorum. Zeynep bunu neden yaptın? Neden yalan söyledin bana?

"Konuşsana Kerem! Derya'ya ne olmuş?" diye bağıran Alp'e zar zor cevap veriyorum.

"Zeynep aradı 'Derya hasta işe gelemeyeceğim.' dedi."

"Benim kapamam lazım. Derya'nın yanına gideceğim." diyor ve telefonu yüzüme kapatıyor.

Vay be Zeynep! Ben bunları hak edecek kadar mı canını sıktım senin? Bana karşı olan tavırlarını bu kadar mı yanlış anladım? Aşktan bu kadar mı kör oldu gözlerim?

Eh bunun üzerine varsa soğuk bir duşunuz alırım! Kendimi şoklamama yetecek soğuklukta hızlı bir duş alıp kendime geliyorum. Saçlarımı havluyla kurulayarak mutfağa geçiyorum. Yiyecek bir şeyler hazırlayıp, birkaç lokma atıştırıyorum ama devamı gelmiyor. Hiç iştahım yok. Salona geçip televizyonu açıyorum. Sıkıntı içinde

kıvranırken birkaç saat daha geçiriyorum. Saat gece yarısına gelirken yatmak en iyisi diye düşünerek yatak odasının yolunu tutuyorum. Tam odaya girecekken zil çalıyor.

Bu saatte kim geldi acaba diye merak ederek açıyorum kapıyı. Karşımda gördüğüm manzarayla küçük dilimi yutacak gibi oluyorum. Yanlış görmüyorum değil mi? Üzerinde pijamaları ve sabahlığı, ayağında panduflarıyla karşımda Zeynep duruyor değil mi? Gözleri dolu dolu ve burnunun ucu kızarmış olan kadın Zeynep değil mi? Emin olmak için ağzımı açıyorum ama sesim çıkmıyor.

"Zeynep." diyorum fısıltıyla.

"Kalbimi burada unutmuş olabilir miyim?" diyor bana bakarken. Sesi neredeyse ağlayacakmış gibi çıkıyor.

Söylediğiyle kulaklarımın yanlış duyduğunu düşünüyorum. Günlerdir kendimi kötünün varlığına o kadar inandırdım, Zeynep'e o kadar kızdım ki şimdi güzel bir şeyler duyunca kendimi rüyada gibi hissediyorum.

"Zeynep." diyorum bir kez daha. Bu sefer teslim olur gibi, yalvarır gibi dökülüyor adı dudaklarımdan.

Zeynep bana doğru yanaşıp, sıkıca sarılıyor. Onun ince kollarının beni sardığını hissedince benim kollarımda onu sarıyor. Çenesini omzuma koyunca kıvırcık saçları yüzüme değiyor. Bu uzun zamandır hissetmeyi beklediğim şey. Mutlulukla gülümsüyorum. Zeynep'in kokusunu içime çekiyorum. Sonunda huzura kavuşuyorum. Ne spor, ne yemek, ne de alınan onca duş, şu kokunun yapabildiğini yapamadı günlerdir.

Kapının önünde dikildiğimizi fark edince geriye doğru bir adım atıp evin içine giriyorum. Benim hareket etmemle birlikte Zeynep'te ileriye doğru bir adım atmak zorunda kalıyor. Kapıyı kapadıktan sonra bir kez daha sarılıyorum ve gerçekten yanımda olduğunu hissediyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp zarar vermekten korkarak yüzünün her bir yanına üçük öpücükler bırakıyorum. Onu öptüğüm her an o kadar mutluyum ki az önceki karamsar Kerem'den eser yok. İnsanın ruh hali bu kadar çabuk değişebilir mi? İşte tüm bunlar Zeynep etkisi.

"Çok korktum... Gelmeyeceksin... Gelmeyeceksin diye çok korktum." diyorum hızla atan kalbim yüzünden zar zor konuşarak.

Uzun parmaklarına rağmen minnacık olan eliyle yüzümü okşuyor. Kendimi elinin yumuşak dokunuşuna bıraktığımda o da benim gibi zar zor konuşuyor. "Geldim."

Zeynep'in gözlerine baktığımda gözlerin sözlerden daha çok şey anlattığının farkına varıyorum. Tek bir kelime etmeden o kadar çok şey konuşuyoruz ki! Yüzümü okşamaya devam eden eliyle içimdeki aslan uysallaşıyor. Kalbimdeki kırgınlık yerini müthiş bir mutluluğa bırakıyor. Konuşmak için kuruyan dudaklarımı ıslatıyorum.

"Kalbime hoş geldin." diyorum aşkla ve ona içten bir şekilde gülümsüyorum.

Zeynep'in gözlerinin dudaklarıma kaydığını fark ediyorum. Bana doğru iyice sokulup, parmak ucuna yükseldiğinde ne yapacağını anlıyorum ve içinden geleni yapması için zor da olsa kımıldamadan bekliyorum ama dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde karşılık vermeden duramıyorum. Bu anı o kadar uzun zamandır bekledim ki anın tadını çıkarmak için hiç acelem yok. Yavaş hareketlerle Zeynep'i aşkla, minnetle ve incitmekten korktuğum bir şefkatle öpüyorum. Onun dudaklarından aldığım karşılıkta benimkilerin bir yansıması gibi. Nefeslerimizle birlikte sanki ruhlarımızda birbirine karışıyor.

Zeynep dudaklarımdan ayrıldığında gözlerime gülümseyerek bakıyor. "Hoş buldum sevgilim." diyor bana aşk dolu sesiyle.

O an anlıyorum ki kalbim bundan sonra bu kadının ellerinde olacak.

27.BÖLÜM - "Sevmek ve Şükretmek"

Aşk, insan yaşamanın en güzel duygusu. Hiç kimsenin tam olarak tanımlayamadığı, hayatı boyunca en çok aradığı, en çok olmak istediği şey. Şu ana kadar yaşadığım kalp kırıklıklarım, üzüntülerim, yiten hayallerim beni bugüne hazırlamak içinmiş. Artık geçmişim için üzülmüyorum. Yaşamda her şeyin bir nedeni varmış. Tüm yaşananlar için minnettarım.

Yaşadığımız duygu yoğunluğu yüzünden ikimizde susarak oturuyoruz bir süredir. Konuşmak istiyorum. Konuşacak o kadar çok şey var ki! Ona nasıl aşık olduğumu, hayallerimden çıkmayışını, mektubu okuduktan sonra yaşadığım telaşı, buraya nasıl geldiğimi anlatmak istiyorum ama aklımda uçuşan kelimeleri yakalayıp da yan yana koyamıyorum bir türlü.

Tam bir şey söyleyeceğim gözleri parlıyor, kelimeler boğazıma takılıyor. Gözlerine bakmasam kelimelerin ucunu yakalayabileceğim ama gözleri... Gözleri o kadar aydınlık, o kadar parlak, o kadar derin... Gözlerinde içimdeki martıları göğe uçuran bir güç var.

Dizlerimi altıma toplamışım, diz kapaklarım onun bacaklarına değiyor. Elimde sıcacık eli, aklımda aşkımızı itiraf edişimiz. Aşk sarhoşluğuyla gülümsüyorum. Konuşamadığımdan tüm ilgimi avucumda duran eline yönlendiriyorum. Benimkine kenetlenmiş olan uzun, biçimli parmaklarını okşuyorum. Parmak uçlarına tek tek dokunuyorum. Elini parmaklarımın arasından çekip, avucunu açıyorum. Kendi elimi onunkinin üzerine yerleştirip, oluşturduğum manzaraya bakıyorum. Büyük elin içinde bir küçük beyaz el. Gülümsemeden duramıyorum.

Elimi avucundan çektiğimde henüz yeni tanıştığım bu tende merakla geziniyorum. Avucundaki tüm çizgileri parmağımla takip ediyorum. Uzun parmaklarının kenarlarındaki kesik ve yanık izlerine hafifçe dokunuyorum. Mutfakta geçen uzun çalışma saatlerinin hediyesi olarak gelip avucuna yerleşen küçük nasırların üzerinde daireler çiziyorum.

Sevdiğim adamın eline baktığımı idrak etmekse benim için oldukça zor. En son ne zaman bu kadar huzurlu hissetmiştim? Rüyalarım da mı? Yaşadığım şeyin bir rüya olup olmadığından emin değilim. Yanımda duranın, elini tuttuğumun Kerem olduğundan emin olmak istercesine yüzüne bakıyorum. İşte orada... Her yerde karşıma çıkıp duran benim yeşillerim gülümseyerek bana bakıyor.

Boşta duran elinin işaret parmağını şakağıma doğru götürüyor. Şakağımdan yanağıma oradan da çenemin altına doğru yavaşça okşuyor. Parmağı çenemin altında kısa bir süre durup, ona doğru gitmem için beni hafifçe kendisine çekiyor. Kerem bunu yaparken kedi gibi mırlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Az önce dünyanın en özel tatlısını tattım. Tadı damağımda kaldı. Bir kez daha tatmamın bir mahsuru yoktur umarım?" diye soruyor gözlerimin içine bakarak.

İkimizde aynı durumdayken ben kelimeleri bir araya getiremiyorum ama Kerem nasıl oluyorsa uzun cümleler kurabiliyor. Bu haline şaşıyorum doğrusu. Kalp atışlarımın hızı artıp beni harekete geçmem için teşvik ederken kelimelerle cevap verme faslını geçip, Kerem'e doğru yaklaşıyorum. Zaten bu hareketim geri kalan her şey için yeterli oluyor.

Bana daha da yaklaşırken çenemde ki parmağıyla yüzümü kendisine doğru çekiyor. Birbirine değen dudaklarımız hareket etmeden, sadece birbirini hissederek öylece duruyor. Sıcak dudakları sayesinde Kerem'le aynı şeyleri hissediyor olduğumun bir kez daha farkına varıyorum. O da en az benim kadar yanıyor.

Bu sırada aramızdaki elektriğe dayanamayan saçım kendisini aramıza atıyor. Boşta olan eliyle bukleyi parmağına dolayıp dudaklarımızın arasından çekiyor ve elini yanağıma yerleştiriyor. Hareket etmeden duran dudakları fikrini değiştirmiş olacak ki birkaç öpücük bırakıyor dudaklarıma. Beni harekete geçirmeye çalıştığının farkındayım. Kelimelerle anlatmakta aciz olduğum sevgimi göstermek istercesine öpüşüne karşılık veriyorum. Elimi, yanağımda duran elinin üzerine bastırıp onu daha çok hissetmeye çalışıyorum.

Öpüşmemizi bölmemek için burnundan derin bir nefes aldığını duyuyorum. Beni kendisine daha çok çekiyor. O da beni daha çok hissetmek istiyor belli. Birbirine yeni kavuşmuş iki kalp olarak beklentiyle geçen günlerin acısını çıkarır gibi, birbirimize söz verir gibi, aşka yemin eder gibi minnetle, şefkatle, huzurla ve aşkla ağır ağır sürüyor öpüşmemiz.

Nefes nefese kaldığımızda birbirimizden ayrılıyoruz. Elim dudaklarımda kalan ıslaklığa gittiğinde düşünmeden edemiyorum. Sevdiğin birini öpmenin nasıl hissettirdiğini unutmuşum. Kalbinin dudaklarında atmasını, kısa bir an için de olsa dünyadan kopup nasıl da bulutların üzerine çıktığını unutmuşum. Gerçi hiç kimse aynı şeyi hissettirmez. Hiç kimse Kerem kadar ayaklarımı yerden kesemez. Onun aceleci ve bencil olmayan öpüşünü kiminkiyle kıyaslayabilirim? Tabii ki hiç kimseyle. Şüphesiz bu konuda açık ara birinci. Kalbimin şampiyonu Kerem'im.

"Zeynep." diyen sesiyle şampiyonuma bakıyorum. Göz bebeklerindeki yansımamı görüyorum. En sevdiğim yerde kendimi görmek beni mest ediyor. Mutluluktan kendimden geçerken, aşka dair biriken ön yargılarımın birkaç ay içinde nasıl yıkıldığına şaşıyorum. Bendeki bu değişim büyü gibi.

"Efendim." diyorum keyifli bir mırıltıyla.

"Neden daha erken gelmedin?"

Yüzü ne kadar huzurlu olsa da sesindeki sitem dikkatimi çekince Kerem'in eline bir öpücük kondurup, olanları anlatmaya başlıyorum.

"Beni eve bıraktığında çok mutluydum, biliyorsun. Aklımda eve girer girmez hediyeyi açmak vardı. Kapıdan içeri bir girdim bizim Derya yere çökmüş öylece oturuyor. Kerem görmen lazımdı oldukça kötü haldeydi. Onunla ilgilenmek için elimdekileri koltuğa bıraktım. O sırada paket koltuk minderinin arasına düşmüş. Neden sonra buldum. Bulur bulmaz da hemen sana koştum zaten."

Kerem beni dinlerken kaşları çatılıyor. Düşünceli olduğu zamanlar alnında beliren uzun

çizgiler gün yüzüne çıkıyor.

"Derya gerçekten hasta mı?" diye soruyor inanamayarak.

"Alp'le kavga etmişler. Morali çok bozuktu. Gevşemek için banyo yapıp çıkmış ama kurulanmadan kim bilir ne kadar zaman öylece oturmuş yerde. Ben eve girdiğimde soğuktan donuyordu. Tabii şifayı kaptı böyle olunca." diyorum ve sonra eklemeden duramıyorum. "Az önce 'Gerçekten hasta mı?' diye sordun, değil mi?"

Kerem oturuşunu dikleştirip beni durdurmaya çalışırmış gibi elini bana doğru sallıyor.

"Bana kızmadan önce olayı benden bir dinle. Güzel geçen bir gecenin sonunda sana içinde ilan-ı aşkımın olduğu bir hediye veriyorum. O günden sonra beni aramanı bekliyorum ama senden hiç ses çıkmıyor. Sonra bir gün telefonum çalıyor. İşte oldu bu iş diye umutla açıyorum ama o da ne! Sen benden izin istiyorsun, hem de Derya hasta diyerek. Böyle anlarda insan çok farklı düşünebiliyor Zeynep. Ben de yazdıklarımdan sonra benimle karşılaşmamak için bahaneler ürettiğini düşündüm."

"Telefondaki ses tonunu da açıklıyor bu durum." diyorum gülerek.

Ona kızgın olmadığımı görünce rahatlıyor. Beni kendine doğru çekip, kollarıyla sarıp sarmalıyor. Yeni yuvam o kadar sıcak ki keyifle yatıyorum göğsüne. Kokusunu içime çeke çeke derin bir nefes alıyorum.

"Derya ve Alp neden kavga etmiş?" diye soruyor elleri saçlarımda gezinirken.

"Kısaca askerlik stresi diyebilirim. Şu an Alp, Derya'nın gönlünü almaya çalışıyor. Aralarındaki sorunu halletmeye çalıştıklarından benim evden çıktığımı anlamamışlardır bile." diyorum Kerem'in göğsüne iyice yerleşerek. Kolumu karnının üstüne atıp, sarılıyorum.

Başını yana doğru yatırıp yüzümü görmeye çalışırken "Senin evde olmadığını anlamayacak kadar büyük bir sorun var yani." diyor.

"Meraklanma aşacaklarına eminim. Hem şu an gerçekten bunu mu konuşmak istiyorsun?" diye soruyorum Kerem'i görebilmek için bakışlarımı yukarı doğru çevirerek.

"Bu gece bir kez daha ağzımdan üçüncü bir kişinin adı çıkmayacak. Bu gece sadece sen ve ben varız güzelim."

Saçlarımın arasına sesli bir öpücük bırakırken yüzüme yerleşen sırıtmaya engel olamıyorum.

"Sakarlığımın hayatımı değiştireceğini söyleselerdi inanmazdım. Eğer o gün mutfakta füme tabancası sorun çıkarmasaydı seninle hiç tanışamayacaktım. Bunu diyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama sakar olduğum için şükrediyorum. İyi ki o gün sakarlığım iş başındaydı. İyi ki o gün o mutfaktaydım. İyi ki o gün oradaydın." diyorum Kerem'i daha sıkı sararken.

"İyi ki güzelim... İyi ki... Benimde şükrettiğim çok şey var. En çok da karşıma çıktığın için, aşkıma karşılık bulduğum için şükrediyorum." diyor bir duayı mırıldanır gibi.

Sevmeyi, sevilmeyi, kabul edilmeyi bir bütün olarak yaşadığımız ilk akşamımız da ikimizde aynı duayı ediyoruz. Bizi buluşturduğu için Allah'a şükrediyoruz.

****

Sabah telefonumun sesiyle çok tatlı giden uykumdan uyanmak zorunda kalıyorum. Yattığım yerde dönüp el yordamıyla sesin geldiği yeri bulmaya çalışıyorum. Telefonu kulağıma götürüp uykulu bir sesle "Alo!" diyerek cevaplıyorum.

"Zeynep, sen misin?" diyor telefonun diğer ucundaki. Sesi tanıdık geliyor ama ismini bir türlü çıkaramıyorum.

"Benim." diyorum yattığım yerden doğrulup gözlerimi ovuştururken.

Gözlerim ışığa alıştığında Kerem'in salonunda uyandığımı fark ediyorum. Hatta kendisi şu an elinde bir spatulayla, gülümseyerek beni izliyor. Uyku mahmuru bir halde ben de ona gülümsüyorum.

"Mürşit Şef sınavları açıklamış. Bugün herkesi okula çağırıyor. Saat ikide staj lokasyonlarını açıklayacakmış."

Söyledikleriyle sesin sahibinin adını hatırlıyorum, Serdar. Demek kötü geçen sınavın sonuçları sonunda açıklanmıştı. Bu durum içime bir korku salıyor. Üzerimdeki battaniyeyi kenarıya çekip ayaklarımı koltuktan aşağıya sarkıtıyorum.

"Ah! Demek açıklandı. Baktın mı sonuçlara?" diye soruyorum gergin bir sesle.

"Evet baktım. Okul panosuna listeler asılmış. Okulun sitesinde de yayınlanmış. Oradan bakabilirsin sen de."

"Haber verdiğin için sağ ol Serdar."

"Okulda görüşürüz."

"Görüşürüz." diyorum ve telefonu kapatıyorum.

Konuşmam bitince Kerem yanıma gelip, koltuğun önünde duran sehpaya oturuyor.

"Günaydın." diyor. Ardından yanağıma uzunca bir öpücük bırakıyor.

"Günaydın." diyorum ona gülümseyerek. Sonra başımla koltuğu işaret ediyorum. "Akşam uyuyup kaldım değil mi?"

"Evet." diyor gözlerini minnacık bırakan geniş gülümsemesiyle. "Seni kaldırıp yatağa yatırmak istedim ama anladığım kadarıyla uyku konusunda biraz hassassın. Suratını buruşturup birkaç kez söylenince ben de seni rahat bıraktım."

Uykuluyken sevimsiz bir insana dönebiliyordum. Kerem'e demiş olabileceklerimi düşününce utanıp, elimle yüzümü kapatıyorum.

"Ağzımı bozmadığımı söyle Kerem. Kötü bir şey demedim değil mi?"

"Yani... Şimdi şöyle bir düşünelim dediklerini. 'Git başımdan, sana git dedim, uyuyacağım ben.' gibi şeyler söyledin. Yani söyledin derken çıkardığın seslerden anladığım kadarıyla bunları söylediğini varsayıyorum." diyor ve yüzümdeki ellerimi çekmeye çalışıyor. "Zeynep... Hadi indir şu ellerini güzelim. Utanılacak bir şey yok. Hem sen daha beni uykuluyken görmedin. İnan ki benim yanımda bir bebek kadar sevimliydi o hallerin."

Ellerimi indirdiğimde yüzüne bakıyorum. Bana içtenlikle bakan gözleri karşısında kendimi daha iyi hissediyorum, gülümsüyorum.

"İşte böyle. Senin bu yüzünün her zaman gülmesini istiyorum."

"Sınavlar açıklanmış biliyor musun?" diyorum umutsuz bir sesle.

"Arkadaşın onun için mi aramış?"

Başımı aşağı yukarı sallıyorum. "Bugün ikide okulda olmam gerekiyor."

"Tamam, birlikte gideriz." diyor ve benim kulaklarım sadece 'birlikte' kelimesine odaklanıyor. Bu kelimenin bu kadar güzel olduğunu daha önce fark etmemiştim.

"İşe gitmen gerek." diyorum isteksiz bir itirazla.

"İşler bir gün bekleyebilir. İlk günden işe koşarak seni korkutmayayım değil mi?" diyor bana göz kırparak.

Kerem'i tanıdığım için bu sözünün ne kadar değerli olduğunu biliyorum. Benim için işini aksatmayı göze alıyor. Gerçi üstü kapalı uyarısına bakılırsa bu sadece bugüne özel bir durum. Aklımda tutmam gereken kurallardan ilki, ne olursa olsun Kerem'i iş ve aşk arasında bırakma!

"Gerçekten önemli değil. Zaten okula gitmem gerekiyor."

"Bugünü seninle geçirmek istiyorum Zeynep. Yoksa bu isteğimi geri mi çevireceksin?" diye soruyor beklentiyle.

"Tabii ki hayır!" diyorum. Uykunun dağıttığı saçlarını hem düzeltmek hem de sevmek için elimi uzatıp, saçlarının arasından geçiriyorum. "Dediğin gibi olsun. Bugünü birlikte geçirelim."

"O zaman sizi mutfağa, kahvaltıyı hazırlarken bana yardım etmeye davet ediyorum." diyor elini uzatarak. Teklifini seve seve kabul ediyorum. Aklımın bir köşesinde internete girip sınav sonucuna bakma fikri yanıp sönse de görmezden geliyorum. Kerem'le keyifle yapacağım kahvaltıya hiçbir olumsuzluğun gölge düşürmesini istemiyorum.

Kerem'in peşinden gittiğimde özenle hazırlanmış bir kahvaltı sofrasıyla karşılaşıyorum. Zeytinlerin üzerini kekik ve küp küp kesilmiş limonlarla süslemiş. Ortada duran peynir tabağının yanlarına ceviz taneleri dizilmiş. Küçük porselen kaselere konulmuş birkaç çeşit reçel masaya serpiştirilmiş.

"Senin ne seveceğini bilemediğim için genel bir şeyler hazırladım." diyor ve elindeki spatulayla neredeyse dibi tutmak üzere olan omleti ters çeviriyor. Tahmin ettiğim gibi rengi kararmaya başlayan yumurta tavada alt üst oluyor. "Lafa dalınca biraz yaktım."

"Önemli değil hala yenilebilir görülüyor." diyorum yanına gidip koluna sarılarak.

"Fırına bakabilir misin? Onları da yakmayalım şimdi." deyince koluna 'hemen dönüyorum' öpücüğü bırakıp fırına gidiyorum.

Mis gibi kokular eşliğinden fırından çıkardığım küçük ekmekleri tezgaha alıyorum. Ne güzel hazırlıklar yapmışsın be adam. Çok seviyorum seni. İyi ki seviyorum.

"Bunları hangi ara yaptın?" diye soruyorum yanına gidip yine koluna sarılarak.

"Yanımda olduğunu bildiğim için gözlerimi erkenden açtım. Biraz seni izledim birazda bunları yaptım işte." diyor omleti bir kez daha çevirirken.

"Çok tatlısın."

"Senin kadar değil." diyor beni kolunun altına alıp sararken. Yakın bir zamanda aşırı dozda aşktan ölmem umarım.

Tek koluyla beni sararken diğeriyle ocağın diğer gözünde kaynayan çayın demini kontrol ediyor. Ben de onun hareketlerine uyum sağlamak için hareket ettiği yöne doğru gidiyorum.

"Her şey hazır gibi. Seni bilmem ama ben kurt gibi açım." diyor Kerem elinde omlet tavasıyla masaya doğru dönerken.

Ben de kolunun altından çıkmadan onunla birlikte masaya geçiyorum. Yan yana duran sandalyelerden birini çekip, oturuyorum. Kerem omletleri servis yapıp, pişirdiği ekmekleri masaya getiriyor. Masadan bir kez daha ayrıldığında onun çay doldurmaya gittiğini görüyorum. Elinde sıcak bardaklarla gelip, yanımdaki sandalyeye oturuyor.

"Her şey o kadar güzel görünüyor ki insan yemeye kıyamaz bunları." diyorum benim için hazırladığı sofraya hayran hayran bakarken.

"Yersin yersin." diyor ve sonra ekmekten bir lokma koparıp üzerine şeftali reçeli olduğunu tahmin ettiğim reçelden sürüp ağzıma yaklaştırıyor. "Al bakalım."

Sıcak ekmek ve tatlı reçelin tadı ağzımda dağılırken mest oluyorum.

"Imm... Sen boşuna şef olmamışsın." diyorum parmaklarımı birleştirip 'çok lezzetli olmuş' yapıyorum.

"Afiyet olsun. Yemek konusunda mütevazı olamayacağım çünkü en iyi yaptığım şey." diyor çayını karıştırırken.

"Kerem, kimse benim için böyle bir masa hazırlamamıştı."

"Sana emek vereceğim derken ciddiydim." diyor yazdıklarına gönderme yaparak.

"Sen ne güzel bir adammışsın." deyip elini tutuyorum. Söylediğime keyifle gülüyor.

Başını iki yana hafif hafif sallayarak "Filmi nasıl buldun filmi?" diye soruyor.

"Çok sevdiğim bir filmdi. Senden gelince anlamı daha da arttı."

"Sen bana ikide bir Amerikan deyince..." diyor ama cümlesinin devamını gülmekten getiremiyor.

"Hala Amerikan'sın ama film seçimin gerçekten iyiydi." diyorum gülerek.

"Allah Allah bu da yapıştı kaldı üzerime. Kurtulamayacak mıyım?" diyor kızmış gibi

kaşlarını çatarak.

"Ben seni böyle sevdim. Sen böyle güzelsin. Kurtulma boş ver."

"İşte benim aşkım." diyor yanağımdan makas almadan önce.

"Zarfın arkasına yazdığın yazı neydi?" diyorum aklıma gelince.

"İçimden bir ses nedense filmi izlemeden zarfı açacağını söyledi."

"Açsam ne olacaktı?"

"Bir şey olmayacaktı aslında ama ben filmi izleyip duygusal açıdan iyice yumuşamanı istedim. Malum o gece biraz gergindin."

"Haklısın." diyorum ve kahvaltımdan birkaç lokma atıyorum ağzıma. Sonrada itiraf ediyorum. "Eğer zarfın arkasına o uyarıyı yazmasaydın filmi izlemeden açacaktım zarfı."

"Bak işte iyi ki yazmışım." diyor gülerek. "Bu arada seni pijamalarınla karşımda görünce yaşadığım şok var ya, bunun herhangi bir kelime karşılığı yok Zeynep."

"Mektubu okuyunca aklımdan geçen tek şey bir an önce yanına gelmekti. Üzerimde ne varmış, kim ne dermiş umursamadım açıkçası." diyorum omuz silkerek.

"Seni seviyorum." diyor sözleri gibi sevgi dolu çıkan sesiyle.

"Ben de seni seviyorum Kerem."

Keyifli kahvaltımızı hiç acele etmeden yavaş yavaş, tadını çıkara çıkara sürdürdükten sonra Kerem üzerimi değiştirmem için beni eve getiriyor. Birlikte merdivenleri çıkarken aklımda Derya'nın bizi gördüğünde vereceği tepki var. Kapıyı açıp içeri girdiğimde evde kimsenin olmadığını görüyorum.

"Kimse yok galiba." diyor Kerem.

Şaşkın bir halde odama doğru gidiyorum. "Hayret! Benim yokluğumu gerçekten fark etmemişler."

"Sen hazırlan, bekliyorum."

"Keyfine bak." diyerek odama giriyorum.

Acaba Derya ve Alp ne yaptılar? Barıştılar mı? Benim evde olmadığımı fark etmemiş olamazlar, değil mi? Yok canım küçücük ev sonuçta, nasıl fark etmezler? En iyisi

Derya'yı bir arayayım. Telefon birkaç kez çaldıktan sonra açılıyor.

"Efendim Zeyno." diyor gayet sıradan bir şekilde.

"Kuzum nasılsın?"

"İyiyim, işe geldim. Sen nasılsın? Sabah çok erken çıkmışsın, görüşemedik."

Derya'nın söylediğiyle aklımdaki soruya bir cevap almış oluyorum. Gece gittiğimi anlamadıklarından, sabah erken çıktığımı düşünüyorlar.

"İyiyim iyiyim. Alp'le ne yaptınız? Barıştınız mı?" diye soruyorum. Kerem'le ilgili gelişmeleri yüz yüzeyken anlatmak için şimdilik kendime saklıyorum.

"Aslını istersen yelkenleri suya indirmeye başladım ama burnunun biraz sürtmesini istiyorum. Öyle kolayca barışmayacağım." diyor hırslı hırslı.

"Alp hatasını anlamış sen de daha fazla uzatma hemşire. Bak bu gerginliği uzatmak sana bir şey kazandırmaz. İntikam alacaksın diye aranızdaki duygulara zarar verme." diye uyarıyorum onu.

"Zeynep kapamam lazım hasta geldi." diyor ve cevap vermemi beklemeden kapatıyor. Derya'nın çalışırken yüzüme telefon kapamasına alışkın olduğumdan hiç alınmıyorum.

Üzerimi değiştirmek için kıyafetlerime bakıyorum. Bugün çalışmayacağımız için Kerem'in yanında güzel görünmek istiyorum. Füme rengi, uzun kollu, kışlık bir elbise çıkarıp üzerime tutuyorum. Bunun altına da çizmelerimi giysem fena olmaz herhâlde. Salonda oturan Kerem'i fazla bekletmemek için hızlı hızlı değiştiriyorum üzerimi. Saçlarımı fırçalayıp salık bırakıyorum. Makyaj yapıp yapmamak konusunda ise kararsızım. Yaşadığım mutluluk yüzünden yüzüm zaten ışıl ışıl görünüyor. En iyisi doğal bırakmak diyerek çıkıyorum odadan.

"Hazırım."

Bana doğru döndüğünde gözlerini şaşkınlıkla açıp "Elbise giymişsin." diyor. Bense üzerimdeki elbiseyi elimle düzelterek bir kusur arıyorum.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum elbisede bir kusur bulamayınca.

"Yok... Ben alışmışım seni üniforma içerisinde görmeye. Elbisenin böylesine yakışacağını düşünemediğim için kendime kızıyorum. Çok güzel olmuşsun, çok yakışmış." diyor hayranlık dolu bir sesle. Yanıma gelip elimden tutuyor ve beni etrafımda döndürüyor. "Gerçekten çok yakışmış."

"Teşekkür ederim." diyorum büyük ihtimalle kızarırken. Yanımda Kerem varken makyaj yapmaya ne gerek var. İşte sayesinde allığım hazır bile.

"Çıkalım mı?"

"Çıkalım." diyorum ve okula doğru yola çıkıyoruz.

Yol boyunca Kerem'in tüm sorularına cevap veriyorum. Bana her bakışında ona içtenlikle gülümsüyorum ama kalbim korkuyla atıyor. Okulda beni bekleyen ve biraz sonra yüzleşmek zorunda kalacağım gerçek içimi kemiriyor. Okulun önüne park ettiğinde içimdeki korku dişlerini karın boşluğuma geçirerek beni kıvrandırmaya başlıyor. Küçük bir çocuk gibi ağlamak, gerçeklerden kaçmak istiyorum.

"Zeynep, sen iyi misin?"

Bakışlarımı beni yutmaya hazırlanan bir canavarmış gibi baktığım okuldan ayırıp, Kerem'e çeviriyorum.

"Biraz gerildim galiba... Biliyorsun sınav kötü geçmişti." diyorum yutkunarak.

"Sonuç ne olursa olsun ben her zaman yanındayım. Her zaman senin destekçin olacağım." diyor Kerem beni rahatlatmak isteyerek. Ona gülümsemeye çalışıyorum.

Arabadan birlikte iniyoruz ve okulun içerisine giriyoruz. Herkesin, ön cephesi cam duvar olan sınıfta toplandığını görünce Kerem'e bir bakış atıyorum.

"Hadi sen git sınıfa. Ben dışarıda seni bekliyor olacağım." diyor ve yanağımdan öperken "Kendini yok yere üzme. Her şey olacağına varır." diye fısıldıyor.

Kerem'i arkamda bırakıp bildiğim tüm duaları tekrarlayarak sınıfın kapısından içeri giriyorum. Herkes hararetle konuşuyor. Sınıfta ilerlerken Mürşit Şef'in sorgulayan bakışlarına maruz kalıp, yutkunuyorum. Kendimi Serdar, Tolga ve Seda'nın da içlerinde bulunduğu grubun yanına atıyorum. Önlerinde bir liste, puanları inceliyorlar.

"Merhaba." diyorum listeye bakmak için eğilirken.

"Puanına baktın mı?" diye soruyor Seda.

"Henüz bakmadım. Panoya asılmış diyorlar ama galiba bu da sınav sonuçları."

"Evet, gel bak." diyor ve yanında bir boşluk açıp beni yanına çekiyor. O ve Tolga'nın arasına girip alfabetik sırayla hazırlanan listenin en sonuna bakıyorum. İşte orada duruyor. Benim acımasız gerçeğim oradan bana bakıp pis pis sırıtıyor.

"Kaç almışsın?" diye soruyor karşıdan bana bakan Serdar.

Cevap vermeden önce sıkıntıyla iç çekiyorum. "64"

"Hadi ya." diyor suratını asarak.

O an diğerlerinin kaç aldığını sormak aklıma geliyor ama sormaya fırsat bulamadan Mürşit Şef konuşmaya başlıyor.

"Sınav sonucunu öğrenmeyen var mı?" diye soruyor gür sesiyle. Kimseden bir ses çıkmayınca devam ediyor.

"İçinizde çok iyi not alanlar da oldu..." diyor ve bakışlarını bana yönlendirip konuşmasını sürdürüyor. "...Beni hayal kırıklığına uğratanlar da oldu. Şimdi adını okuduğum yanıma gelsin."

Ağlamamak için yanağımın içini kemirerek adımın okunmasını bekliyorum. Sınıf arkadaşlarım tek tek Mürşit Şef'in yanına gidip staj yapacakları yeri öğrenirken çaresizlik içerisinde kıvranıyorum.

"Zeynep Bayraktar." diye adımı söylüyor Mürşit Şef.

Titrek adımlarla yanına gidiyorum ve şefin çatık kaşlarına bakmamaya çalışıyorum.

"Neden böyle oldu Zeynep? Sen benim en umut vaat eden öğrencimdin. Senin geleceğinle ilgili çok güzel planlarım vardı ama aldığın bu notla ne yapabilirim?" diyor biraz kızgın biraz üzgün bir sesle. Cevap veremeden öylece duruyorum.

"En azında 'iyi' seviyesinde bir not olsaydın seni buraya Okulun Mutfağı'na yerleştirecektim. Bunun ne demek olduğunu biliyorsun değil mi?" diye soruyor bana.

Başımı 'evet' anlamında aşağı yukarı sallıyorum. Okulun Mutfağı'nda staj yapan öğrenciler staj bitiminde okulda kalıp asistan şeflik yapma imkânına sahip oluyordu. Okulda bu şekilde asistan şeflik yapan birçok yeni mezun vardı. Bunlardan biri olma şansını kaçırmıştım.

"Çok iyi bir asistan şef olabilirdin ama aldığın bu puanla sana o hakkı verememem. Çok büyük bir şansı elinden kaçırdın." diyor başını 'yazık oldu' der gibi sallarken.

Kerem'in yanında ayrılma ihtimalim ensemde soğuk bir soluk gibi beni tedirgin ederken "Beni nereye yerleştireceksiniz efendim?" diye soruyorum kısık bir sesle. Mürşit Şef'in ağzından çıkacakları beklerken geçen birkaç saniye bana asırlar gibi geliyor.

"Bunu çok düşündüm. Senden umudumu kesmek istemiyorum. Günün birinde iyi yerlere geleceğini düşünüyorum. Bu yüzden bunu sana verilmiş ikinci bir şans olarak düşün. Senin yerini değiştirmiyorum. Çalıştığın yerde stajına devam edeceksin. Ancak bunun kıymetini çok iyi bil Zeynep. Dört ay sonra bir sınav daha var. Uluslararası olan bu sınavdan iyi bir puan almazsan seninle külahları değişiriz." diyor bana işaret parmağını sallayarak.

Söylediğiyle içime ılık bir rahatlama hissi yayılıyor. Ben şimdi hala Kerem'in yanındayım değil mi? Yanlış duymadım inşallah. Emin olmak için soruyorum.

"Kerem Şef'in yanında çalışmaya devam edeceğim. Yanlış anlamadım, değil mi?"

"Başka yere gitsen sil baştan başlamak zorundasın ama orada belirli konuları çoktan öğrendiğini düşünüyorum. Bu yüzden orada devam etmeni uygun buldum."

"Teşekkür ederim efendim." diyorum dolu dolu olan gözlerimle gülümserken.

"Diğer sınava çok iyi hazırlanacağına dair bana söz ver."

"Söz. Sizi bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım." diyorum elimle gözümden akan yaşları silerken.

"Seni kontrole geleceğim." diye uyarıyor beni.

"Her zaman şefim."

"O zaman artık gidebilirsin."

"Teşekkür ederim... Her şey için teşekkür ederim." diyorum ve yanından ayrılıyorum. Arkadaşlarımın yanına giderken okul başladığından beri hiç hazzetmediğim Selin yanı başımda bitiyor.

"Senin yerinde ben olsam ben de ağlardım." diyor küçümseyen bir tavırla. Sinirle bir nefes alıp duymazlıktan geliyorum.

"Staj için seni nereye gönderdiler? O puanla anca köşedeki esnaf lokantasında staj yapabileceğin düşünülürse senin için çok yazık olacak." diyor beni daha da sinir etmek için.

Yine cevap vermiyorum. Bu kızın söylediklerine kulağını tıka Zeynep. Dışarıda seni Kerem bekliyor. Birlikte çalışmaya devam edeceksiniz. Bunları düşün.

"Ben Okulun Mutfağı'nda başlıyorum staja, ya sen?" diyerek yakamı bırakmayınca kendimi tutamıyorum.

"Çok mu merak ediyorsun? Şu haline bakılırsa kendi hayatından çok benimkini merak ediyorsun. O zaman söyleyeyim şu an çalıştığım yerde devam ediyorum. Orada kurulu bir düzenim olduğundan Mürşit Şef bozmak istememiş."

Söylediklerimle gözleri şaşkın ördekler gibi bakıyor. Sinirle yanaklarını şişirip pufluyor. "Nasıl olur ama... Staj listelerini gördüm. Orası en iyi yerler arasındaydı." diye söyleniyor en sonunda.

Onun anlayacağı dilden konuşup "Demek ki ben de en iyiler arasındaymışım. Başka merak ettiğin bir şey var mı?" diye kibirle soruyorum.

Selin cevap vermek yerine somurtan bir yüzle yanımdan ayrılıyor. Ben de burnumdan soluyarak arkadaşlarımın yanına gidiyorum. Sinir bozucu Selin'in aksine oldukça neşeli bir hava var onlarda. Belli ki hepsi staj yerlerinden memnun.

"Eee söyleyin bakalım istikamet neresi?" diye soruyorum.

İlk olarak Tolga cevap veriyor. "Övünmek gibi olmasın ama ben Hilton mutfağına doğru yol alıyorum arkadaşlar." diyor yakasında toz varmış da onu silkeler gibi yaparken.

"Vay canına. Tebrik ederim." diyorum Tolga'nın koluna dostça vurarak.

"Ben Okulun Mutfağı'ndayım. Sevinsem mi üzülsem mi bilemiyorum. Bazı sinir bozucu kişiler de burada." diyor Seda gözlerini devirerek. Selin'le aynı ortamda çalışmak zor olsa da yine de Seda'nın yakaladığı fırsat her kula nasip olmuyor. Misal ben uçurtma ipi gibi kaçırdım o fırsatı elimden.

"Delirdin mi kızım? Tabii ki sevineceksin. Zaten o bu kafayla devam ederse mutfakta burnunu bir güzel sürterler." diyorum Seda'ya sarılarak.

"Beni merak ediyor musun Zeyno?" diye soruyor Serdar. Yüzündeki muzip ifadeye bakılırsa beni şaşırtacak bir yer söyleyecek.

"Çok merak ediyorum." diyorum haline gülerek.

Gözlerini iri iri açıp, söylediği her kelimeyi vurgulayarak "Senin yanına arkadaş geliyorum." diyor.

"Hadi canım! Gerçekten aynı yerde miyiz?"

"Evet, aynı yerdeyiz. Tanıdık biriyle çalışmak çok rahatlatıcı olacak."

"Merak etme. Oldukça iyi bir yere geliyorsun." diyorum gülümseyerek. Gözümün önünde ise Serdar'ın gelir gelmez Mehmet Şef'in eline düşeceği gerçeği var. Şimdiden

bunu bilmesine gerek olmadığını düşünerek bu ayrıntıdan hiç bahsetmiyorum.

"Bu arada benim gitmem gerek arkadaşlar." diyorum aklıma dışarıda beni bekleyen Kerem gelince. Arkadaşlarımla vedalaşıp sınıftan çıkıyorum. Çıkış kapısına yaklaştığımda Selin'in mutlulukla telefonda konuştuğunu görüyorum. Belli ki staj haberini paylaşıyor. Yanından hızlı adımlarla geçip, kapının önünde beni bekleyen Kerem'e doğru ilerliyorum.

Gülümsediğimi görünce yüzündeki gergin ifade yumuşuyor. Kollarını iki yana açıp gelmemi bekliyor. Hiç düşünmeden kollarının arasına giriyorum. Beni belimden kavrayıp döndürdüğünde tekrar ettiğim tek bir şey var.

"Birlikteyiz. Birlikteyiz. Birlikteyiz."

"Tebrik ederim güzelim." diyor beni yere indirdiği sırasında.

"Teşekkür ederim. Senin yanında kaldığım için çok mutluyum ama aslında bu benim için bir zafer değil biliyor musun?" diyorum ellerimi kollarına yerleştirirken.

"O da ne demek?"

"Sınavdan iyi bir not almamışım."

"Kaç almışsın?"

"64... Puanım yüzünden asistan şefliğini kaçırdım. Düşünebiliyor musun kariyerim için ne kadar önemli bir basamak olacaktı." diyorum dudaklarım üzüntüyle sarkarken.

Çenemden tutup başımı hafifçe kaldırıyor. Göz göze geldiğimizde "Bizden memnun değilsin yani." diyor şakacı bir sesle.

"Evet, o yüzden koşarak kollarına atladım." diyorum gülerek.

"Kariyerin için elimden geleni yaparım Zeynep. Sonuçta sen işkolik bir adamın sevgilisisin. Kariyer endişelerine kapılmana gerek yok." diyor havalı havalı bakarken.

Söylediğiyle kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarılıyorum. Bu sırada arkamızdan geçen ve bize öcü görmüş gibi bakan Selin'e göz kırpıp el sallıyorum. Kesinlikle ondan daha şanslıyım. Kimsenin Kerem gibi bir destekçisi olamaz.

28.BÖLÜM - "Aşkın İş Hali"

Mert'ten gelen acil durum telefonundan sonra ona doğru yola çıkıyorum. Benden uzun süre ayrı kalmaya alışık olmayan Pia, Mert'in evini birbirine katmış. Söz konusu evi ve eşyaları olduğunda çok titizlenen Mert'in telefondaki bağırışlarını söylememe bile gerek yok. Eve varınca Pia'ya kızmayı düşünüyorum ama onun benden ayrı kaldığı için yaptığı bu yaramazlığı düşününce nasıl kızacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Mert'e giderken evine bıraktığım Zeynep'ten ayrılmam da çok zor oluyor. Zeynep evin kapısından içeri girmeden önce birbirimizi öpmeye doyamıyoruz. Acaba Zeynep'te yokluğumda evin altını üstüne getirip Derya'yı deliye çevirir mi? Derya'dan böyle bir telefon aldığımı düşünmek keyifle kahkaha atmama sebep oluyor. Hayatımdaki kadınlar beni ne çok seviyor. Ayrı kalmaya bile tahammülleri yok. Ne şanslı adamım be!

Mert'in evine geldiğimde kapının diğer tarafında onun ve Pia'nın bağırışlarını duyuyorum. Kendimi savaş alanına giriş yapmaya hazırlayıp, zile basıyorum. Koridorda haldır haldır koşan ve küt diye kapıya vuran Pia'nın sesini duyup yüzümü buruşturuyorum. Bir gün bu telaşı bu kızın bir yerlerini kıracak.

Mert burnundan soluyarak kapıyı açıyor. Karşısında beni görünce yaşadığı rahatlama duygusu gözden kaçacak gibi değil.

"N'aber..." derken Pia'nın üzerime atlamasıyla lafım yarıda kesiliyor. İri patilerini göğsüme dayayıp, burnuyla çenemi dürtüklüyor. Bu haliyle tıpkı 'neredesin sen' diye hesap soran kadınlara benziyor.

"Pia dur! Pia!" deyip onu yüzümden uzaklaştırmaya çalışıyorum ama beni dinlediği falan yok.

"Al işte yine delirdi. Bunu bir daha sakın bana getirme Kerem!" diye söyleniyor Mert.

"Önce ikiniz de bir sakin olsanız." diyorum Pia'yla mücadele ederken. Pia'nın durmayacağını anlayınca onu kucağıma alıyorum.

"Kızım amma ağırlaşmışsın sen. Ne yediriyoruz biz sana?" diyorum belimi zar zor doğrultup içeri girerken.

Koridordaki yolluklar Pia'nın koşturmaları yüzünden kenarıya toplanmış durumda. Salondaki manzaraya kendimi hazırlayarak odaya adım atıyorum. Pia omzumun üzerine başını dayarken ben de etrafımda dönüp hasar tespiti yapıyorum. Görebildiğim kadarıyla koltuğun üzerinde duran birkaç kırlentin elyafları dışarıya saçılmış. Artık

kullanılamayacağı belli. Onun dışında gözüme başka bir olumsuzluk çarpmıyor. Tüm bu yaygara parçalanan iki kırlent için miydi? Mert'in bu kadar sinirlenmesine anlam veremeyen gözlerle bakıyorum.

"Evi birbirine kattı derken bundan mı bahsediyordun?" diyorum iğneleyici bir sesle. Kucağımdaki Pia'nın ağırlığıyla daha fazla ayakta duramayıp, koltuğa oturuyorum. Pia Hanım istifini hiç bozmadan omzumda yatmaya, ara sırada kulağımı yalamaya devam ediyor.

"Onlar sadece gördüklerin. Yemek masasının ayaklarında ve sokak kapısının arkasında boydan boya tırnak izleri var. Ne yemek yerken, ne de kapının önünden biri geçerken hiç rahat durmadı. Ayrıca farkındaysan salonda halıda yok." diyor bana boş ahşap zemini işaret ederek.

"Nerede halı?" diye soruyorum saf saf.

''Nerede halı? Temizlemede halı! Pia üzerine pisleyince gitti halı!" diyor biraz bağırarak.

Bense söylediğiyle son derece şaşkınım. Pia tuvaletini eve yapan bir köpek olmadı ki hiçbir zaman.

"Dışarı mı çıkarmadın?" diyorum aklıma gelen ilk ihtimalle.

Mert'in soruma verdiği cevapsa sinirli bir gülüş oluyor. "Olay tam olarak dışarıdan döndükten sonra gerçekleşti."

Omzumda yatan Pia'ya göz ucuyla bakıyorum. Suçunu biliyormuş gibi benimle göz göze gelmekten kaçıyor.

Sesimi otoriter tutmaya çalışarak "Ne yaptın sen? Pia ne yaptın kızım?" diye kızıyorum ona. Koca köpek benim kızmamla kucağımda resmen ezilip büzülüyor. Onun bu haline hiç kıyamıyorum ama Mert'in sert bakışları yüzünden sevgimi eve saklıyorum.

"Kusura bakma kardeşim. Sana birkaç yastık sözüm olsun. Masa ve kapı içinse ne yapsak, cila yapsak işe yarar mı ki?" diyorum sıkıntıyla ensemi kaşırken.

"İstemez abicim istemez. Sen bir daha Pia'yı bana bırakma başka bir şey istemez."

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadı Mert. Biliyorsun oldukça usludur aslında. Acaba birkaç gün arayla iki defa onu sana bıraktım diye mi böyle yaptı? Başka bir açıklamasını bulamıyorum ama gerçekten Pia'nın yaptıkları için özür dilerim."

Yavaş yavaş sakinleşmeye başlayan Mert daha ılımlı konuşmaya başlıyor. Ben de biraz

daha rahatlıyorum onun sayesinde.

"Dediğin gibi olabilir. Yani Pia ben de ilk kez kalmıyor ama ilk kez yapıyor bunları. Biraz sorumluluk sahibi ol Kerem. İki de bir bırakma köpeğini bana." diyor yanıma otururken.

Kucağımdaki Pia ona alttan alttan yaramaz bakışlar atıyor. Onun bu haline gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Sonra aklıma Zeynep'le sevgili olduğumuzu söyleme fikri geliyor. Hem konu değişir hem de durumu anlatırım diyerekten lafa dalıyorum.

"Eee kardeşim sen zaten beni hiç tebrik etme. Varsa yoksa şikayet için çağır beni." diyorum eğlenerek.

"Ne? Ne tebriği?"

"Ben ne için hazırlanıyordum?" diye soruyorum ama Mert yüzüme anlamayan gözlerle bakınca biraz ipucu veriyorum. "Hani yılbaşı dedik, büyük gün dedik."

"Hadi be! Kaptın mı kızı?" diyor heyecanla.

"Kaptım kardeşim kaptım." diyorum sırıtarak. Ondan bahseder bahsetmez gözümün önüne gelen Zeynep'in yüzüyle sırıtmam daha da büyüyor.

"Oh be! Tebrik ederim. Bunca zaman sana katlandığım için kendimi de tebrik etsem mi acaba?" diyor Mert elini yumruk yapıp bana doğru uzatarak. Ben de sağ elimi yumruk yapıp onunkiyle tokuşturuyorum.

"Sağ ol. Darısı başına diyeyim bari adettendir sonuçta." diyorum söylediklerinden sonra ona takılarak.

"Bırak Allah'ını seversen ya." diyerek elini havalı saçlarının arasından geçiriyor.

Bu çocuk ailede kime benzedi acaba? Ne bizimkiler ne de teyzemler böyle saçlara sahip değilken bu leylek bacak nasıl oluyor da hem düz, hem gür, hem de kız gibi güzel saçlara sahip olabiliyor?

"Sana da hiç takılamıyoruz."

"Öyle değil de bu ara pek keyfim yok." diyor iç çekerek.

"Hayırdır?"

"İşlerle ilgili." diyor kısaca. Mert'in Türkiye'ye geldiğinden beri iş yeriyle ilgili sürekli

sorunları oluyordu. Yaşadığı strese kaç kez yakından şahit olmuştum. Bu sefer ki sorun neydi acaba?

"Yine ne oldu?"

"Şirketteki konumumu artık bilmiyorum. Mimar olarak işe girdim ama sonra bir an da ortakları kolaçan eden ajanlara döndüm. İnsan kaynakları bölümünün yapması gereken birçok işe ben bakıyorum. Üstüne bir de işin hukuki boyutu eklendi. Sanki ben hukuk danışmanıymışım gibi benden resmi evraklardaki açıkları tespit etmemi istiyorlar. Ben ne anlarım bu işten?" diye içini döküyor Mert.

Anlattıklarını büyük bir ciddiyetle dinliyorum. Hukuk lafı da bana bir yerden tanıdık geliyor. Alnımı kaşıyıp, nereden çağrışım yaptığını düşünüyorum. Hukuk. Hukuk. Hukuk... Düşün Kerem düşün... Hani tam dilimin ucunda ama söyleyemiyorum derler ya durumum aynen öyle. Biraz daha düşündükten sonra kafamda bir şimşek çakıyor. Tabii ya Zeynep hukuk okumuştu. Nasıl aklımdan çıkar bu ayrıntı? Zeynep'le ilgili bir bilgiyi gözden kaçırdığım için kendime kızıyorum.

"Kardeşim eğer istersen Zeynep'e bir gösterelim dediğin evrakları." diyerek öneride bulunuyorum.

"Zeynep'e mi?" diyor anlamayarak.

"Zeynep, hukuk mezunu. Sana yardımcı olabilir."

Mert'in gözleri resmen umutla parlıyor. "Yardımcı olur mu sahiden?"

Başımı hararetle 'tabii tabii' anlamında sallıyorum. "Neden olmasın canım!" diyorum kendimden emin bir şekilde.

Ancak aklımda küçük bir belirsizlik var. Acaba önce bir Zeynep'e sorsa mıydım 'ilgilenir misin' diye? Umarım Zeynep bu emrivaki yüzünden sorun çıkarmaz. Reddetmez herhâlde. Reddetmez değil mi? Yok canım, sevgilisinin kuzenine bir kıyak geçer tabii ki.

****

Kerem beni eve bıraktıktan sonra zor da olsa eve girebiliyorum en sonunda. Salonda oturan Derya koltuğun üzerinden bana bir bakış atıp "Hoş geldin." diyor ve sonra televizyona geri dönüyor. Ayakkabılarımı ve kabanımı portmantoya yerleştirip yanına

geçiyorum. Televizyonda izlediğini görünce gülmeden edemiyorum. Bu, Alp'in setinde çalıştığı dizi.

"Gülme Zeynep!" diye uyarıyor beni. Huysuz ve aşık hali daha çok gülmeme sebep oluyor.

"Ben hala kızgınım ona. Sadece... Sadece izlemek istedim ama önemli değil tabii." diyor ve sanki bana Alp'in umurunda olmadığını kanıtlamak ister gibi kapatıyor televizyonu.

Bağdaş kurduğu bacaklarına yatıyorum. "Telefonda doğru düzgün konuşamadık. Ne konuştunuz Alp'le?"

Derya, eliyle saçlarımı düzeltiyor. Pek konuşmaya niyeti yok gibi duruyor. Ben de onu konuşturmak için küçük bir rüşvet teklif ediyorum.

"Eğer anlatırsan susamlı tavuk yapacağım sana."

Eli bir an için saçımın üzerinde hareketsiz duruyor. Ben de yattığım yerde istifimi bozmadan vereceği cevabı bekliyorum.

"Peki öyle olsun, anlatıyorum." diyor eli tekrardan saçımda gezinmeye başlarken. Derya'nın dilini çözmek için 'açıl susam açıl' demek yeterli. Susamlı tavuk her zaman işe yarar.

"Şimdi Alp'in gereksiz saçmalamalarını çıkarırsak yaptığı özürlerden, pişman olduğuna emin oldum ama..." diyor ve kısa bir es veriyor. Zaten işin önemli kısmı da bu ama'dan sonra geleceği için sabırla bekliyorum.

"Ama beni ne kadar kırdığını anlasın istiyorum Zeynep. Ben kaç yıldır onun hayatındayım. Bir kez bile aklında şüphe yaratacak ne bir laf, ne bir ima, ne de harekette bulundum. Sen şahitsin, Alp'i tanıdığımdan beri gözüm başka kimseyi görmedi. O yüzden Alp'in ithamları beni çok kırdı. Üstelik aslı astarı olmayan bir rüya için bu kadar yaygara koparması olacak şey miydi? Şimdi pişman, öküzlük ettiğini de anladı. Burnu iyice bir sürtsün. Benim sadakatimden şüphe edemeyeceğini askere gitmeden önce o kalın kafasına iyice soksun istiyorum." diyor ağlamaklı ve kırgın bir sesle.

Yan yattığım yerde sırt üstü dönüyorum. Elimle Derya'nın yanağındaki ıslaklıkları siliyorum.

"Ah canım benim!" diyorum ama devamında ne diyeceğimi bir türlü bulamıyorum. Ağlayanlar karşısında her zaman dilim tutulur benim. Ne diyeceğimi bilemeden, içim

acıyarak kalakalırım.

"Eminim aklı başına gelmiştir. Siz benim örnek çiftimsiniz. Sizin kadar özendiğim başka kim var şu hayatta." diyorum ona buruk bir tebessümle bakarken. Derya'da nemli gözleriyle bana gülümsüyor.

"Tavuğu ne zaman yaparsın?" diye soruyor masum masum.

Yattığım yerden kalkıp "Hemen yaparım hemşire." diyorum mutfağa gitmek için koltuğun etrafından dolanırken. Sonra onu da çağırıyorum. "Hadi sen de yanıma gel. Benimde anlatacaklarım var."

Derya'yla birlikte mutfağa giriyoruz. O oturduğu sandalyeden beni izlerken ben de malzemeleri tezgâha çıkarıyorum.

"Anlatmayacak mısın?"

"Neyi?" diyorum baharatların içerisinde susam kavanozunu ararken.

"Anlatacaklarım var dedin ya kızım."

"Ha o mesele..." diyorum ve çıkardığım kavanozu diğer malzemelerin yanına bırakıp, kalçamı tezgâha dayayarak Derya'ya dönüyorum.

"Şimdi söyleyeceğim şeye lütfen aşırı tepki verme." diye uyarıyorum ama Derya'nın yüzüne bakılırsa beni pek dinleyeceğe benzemiyor. Kız şimdiden oturduğu yerde kımıldanmaya başladı bile.

"Söyle söyle." diyor elini sabırsızca bana doğru sallayarak.

"Şey... Hani Alp'le kavga ettiğiniz gece var ya -"

"Yılbaşını mı diyorsun?" diyerek sözümü bölüyor.

"Evet, yılbaşı. Benim için o gece özel bir geceydi Derya. Yani biz o gece, işten sonra Kerem'le güzel zamanlar geçirdik. Arkadaş gibi değil de şey gibi işte." diye anlatmaya çalışıyorum. Of ne zormuş anlatmak. Resmen kış ortasında sıcakladım.

"Neler oldu Zeynep? Ne yaptınız? Ay yoksa siz!" diyor bana işaret parmağını hınzır bir ifadeyle sallarken.

"Evet." diyorum sonrada Derya'nın imasını fark edip düzeltiyorum. "Yok! Yok! Yani senin aklından geçen gibi değil."

"Sen karşımda böyle ezilip büzüldükçe aklımdan daha neler neler geçiyor Zeynep bir

bilsen." diyor Derya keyifli keyifli. Bense daha da sıcaklıyorum.

"Deryaaa! Kendine gel arkadaşım." diye uyarıyorum onu.

"Çatlatma da anlat artık."

"Kerem bana yılbaşı hediyesi verdi ama gece seni o halde bulunca hediye falan uçtu gitti aklımdan. İşte dün akşam sen Alp'le içerideyken buldum hediyeyi, koltuğun arasına düşmüş. Selvi Boylum Al Yazmalım filmini almış ve bana öyle güzel şeyler yazmış ki... Derya ben onları okuyunca koşa koşa ona gittim dün akşam." diye anlatıyorum huzurlu bir sesle.

"İnanamıyorum Zeyno! Ben de sabah seni evde bulamayınca erken çıktın sandım."

"Evet, öğlen seni arayınca anladım fark etmediğini." diyorum gülerek.

"Peki, şimdi siz?" diyor kaşlarını havaya soru sorar gibi kaldırırken.

"Evet, biz birlikteyiz artık." diyorum mest bir vaziyette.

Derya oturduğu yerden kalkıp sıkı sıkı sarılıyor bana. O kadar içten bir sarılma ki bu, en az benim kadar mutlu olduğunu hissediyorum.

"Ah! Gerçekten harika bir haber. Çok sevindim Zeyno çok sevindim." diyor bana sarılmaya devam ederken.

"Sağ ol hemşire. Ben de çok mutluyum." diyorum yüzümü ikiye bölen bir sırıtmayla.

"Siz çok güzel bir çift olacaksınız. Çok mutlu olacaksınız canım." diyor yanaklarımı ellerinin arasına alırken.

Sıkılan yanaklarım yüzünden uzun bir şey söyleyemediğimden "Sizin gibi." diyorum.

****

Ertesi sabah işe gitmek için hazırlanırken içimde tuhaf bir sıkıntı var. Bugün restoranda nasıl davranmam gerektiğini bir türlü kestiremiyorum. Kerem'e hangi mesafede durmalıyım? Yakın mı? Uzak mı? Mutfaktakilere sevgili olduğumuzu söyleyecek miyiz? Mehmet Şef öğrendiğinde beni tenhada doğrar mı? Ya da stajyer geldi patronu ayarttı dedikoduları olur mu? Of bu ne böyle ya! Benim stresim ne zaman bitecek? Eskiden seviyor mu sevmiyor mu diye kafayı yerdim, şimdi ise kafamı yiyebileceğim daha fazla

sorunum oldu.

Telefonumun titremesiyle kafayı yeme ritüelime ara verip gelen mesaja bakıyorum.

Aşağıdayım, çabuk ol bir tanem.

Kerem'den gelen mesajla aynada kendime son kez bakıp, evden çıkıyorum. Apartmanın kapısından çıktığımda onu arabanın içinde Pia'yı arka koltuğa geçirmek için uğraşırken buluyorum. Gülümseyerek biniyorum arabaya.

"Günaydın."

"Günaydın güzelim." diyor beni öpmek için uzanırken. Ben de keyifle sabah öpücüğümün tadını çıkarıyorum. Kafamda eski bir reklam müziği çalmaya başlıyor. Tabii küçük bir farkla. En tatlı sabahlar Keroprensle başlar...

"Nasılsın bakayım?" diye soruyor yolu kontrol edip sürmeye başladığında.

Nasılım? Şu an sayende lokum kıvamındayım ama beş dakika önce stres topuydum. Muhtemelen birazdan tekrar stres topuna döneceğim. Bugünü bitirene kadar da stres topu olmaya devam ederim hayatım ama senin bunları bilmene gerek yok. Fazlasıyla karışık iç dünyamla bugünlerde tanışmaman ilişkimiz için en iyisi.

"İyiyim. Sen nasılsın?" diyorum sesimi neşeli tutmaya çalışarak. Sonrada kafasını iki koltuğun arasından uzatan Pia'nın burnunun üstünü yavaşça okşuyorum. "Sen nasılsın Pia? Babana kavuştun mu?"

"Pia da iyi, ben de iyiyim. Gerçi sabahı zor ettim. Galiba birazcık özledim seni." diyor kırmızı ışıkta beklediğimiz bir anda yüzüme çapkın çapkın bakarken. Bacağının üzerinde duran eline uzanıp sıkıca tutuyorum.

"İnanır mısın ben de seni özledim hayatım." diye itiraf ediyorum kendi hislerimi.

"İnanırım çünkü biz seninle aynı şeyleri hissediyoruz." diyor tuttuğum elini çevirip beni avucuna hapsederken.

Aynı şeyleri hissediyorsak sen de stresli misin Kerem? Mutfakta ne yapacağımızı sen de benim gibi kara kara düşünüyor musun? Sahi biz ne yapacağız? Bu konuyu hiç konuşmadık da!

Yolda birkaç dakika boyunca sessizce ilerliyoruz. Sabah trafiği her zaman ki gibi iş başında. İlerlesem mi ilerlemesem mi deyip duruyor. Kerem ara sıra bileğindeki saati kontrol ediyor. Trafik tekrar kitlenip arabalar ilerleyemez duruma gelince sıkıntıyla iç

çekiyor.

"İşe geç kalacağız." diyorum onun sıkıntısını anladığım için.

"Evet. Neyse ki restoran biz gitmeden açılmış oluyor." diyor ve yine sessizleşiyoruz.

Birbirimize alışma sürecinden midir yoksa fazla dırdır edip kafa şişirmekten korktuğumuzdan mıdır bilinmez, ilişkinin ilk günlerinde bu tuhaf sessizlikler ne bol yaşanıyor.

"Dün Mert beni aramıştı ya Pia'yı almaya gittiğimde biraz sohbet ettik. Bizi söyledim."

"Ne tepki verdi?" diye soruyorum merakla.

"Senden benden çok sevindi. Eee benim kafa şişirmelerimden kurtulduğu için bu kadar sevinmesi normal tabii." diyor gülerek. "Şaka bir yana gerçekten bizim adımıza çok mutlu."

"Sağ olsun." diyorum gülümseyerek.

"Zeynep." diyor Kerem bir konuya girmek istediğini belli eden bir tonda.

"Efendim hayatım."

"Mert'in bir sıkıntısı var. Hukuksal bir durum. Ben de senin yardımcı olabileceğini söyledim. Bak, biliyorum sana sormadan böyle bir şey demem doğru değildi ama ne bileyim... Yani Mert sonuçta. Yardım edersin değil mi?"

Kerem'in söylediklerileyle tek kaşım havaya kalkıyor. Benden habersiz böyle bir karar vermesi birazda olsa canımı sıkıyor. Mert'e yardım etmeyeceğimden değil de en azından Mert'e söz vermeden önce arayabilirdi.

"Keşke bana haber verseydin. Evet, hukuk okudum ama benim hukukla bir bağım yok artık." diyorum saçlarımı kulağımın arkasına tıkıştırırken.

"Haklısın ama olay çok spontane gelişti. Mert evraklardaki hukuksal bir şeylerden bahsediyordu. O sırada 'benim sevgilim hukuk mezunu neden ondan yardım almıyoruz ki!' diye düşündüm. Zeynep... Mert gerçekten sıkıntılı bir durumdaydı." diyor Kerem durumun vahametini anlatmak ister gibi hararetli bir sesle. Ben de olayı çok fazla uzatmıyorum.

"Evrakları görebilirsem neler yapabileceğimize bakarız." diyorum gülümsemeye çalışarak.

"Bana çok mu kızdın?" diye soruyor yan gözle beni keserken.

"Çok değil ama biraz kızdım ne yalan söyleyeyim."

"İstemezsen bakmazsın Zeynep, zorunda değilsin." diyor kırgın bir sesle.

Ben senin bu ses tonuna kıyabilir miyim acaba? Getir, ne var ne yoksa getir. Gerekirse şirketin bütün davalarına ben bakacağım adam!

Sesim yumuşarken "Bakacağım dedim ya hayatım. Hem o kadar okudum bir işe yarasın değil mi?" diyorum.

"Mert'in omzundan büyük bir yük aldın. Onun adına teşekkür ederim." diyor restoranın arka kapısına yanaşırken.

Sen de ağzını açıp bugün nasıl davranacağımızı söyleyip benim omzumdan büyük bir yük alsan ya Kerem. Derin bir nefes alıp bahçeye göz atıyorum. Ortalarda kimseler yok. Kerem'e bakıyorum. Koltukta geriye dönmüş arabayı park edeceği yere yerleştirmeye çalışıyor.

Arabadan indiğimizde Kerem bana elini uzatmıyor. Belki bilerek belki de bilmeyerek... Ben de uzanmıyorum , onun yerine ellerimi montumun cebime sokuyorum. Yan yana arka kapıdan içeri giriyoruz.

"Sen giyin. Benim kıyafetlerim ofiste." diyor ve yaklaşıp dudaklarıma sevgi dolu olduğundan şüphe edemeyeceğim bir öpücük bırakıyor.

Kerem'in sevgisiyle içimdeki martılar yine uçmaya başlıyor. Mutfağa girdiğinde, arkasından bir içeri bir dışarı sallanan kapıya bakarak öylece kalıyorum. Dudaklarımda kalan ıslaklığı hissetmek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Bir iç çekişle üniformamı giymeye gidiyorum.

Baştan aşağıya beyazlara büründüğümde mutfak kapısına geliyorum. Kapıda yer alan yuvarlak camlardan içerideki durumu kontrol ediyorum. Kerem görünürlerde yok. Herkes işiyle meşgul. Olağanüstü bir durum görünmüyor. Güzel.

Kedi gibi sessizce süzülüyorum mutfağa. Ying Şef'e yardım eden Bahar'a el sallayıp Kemal Şef'in yanına geçiyorum. Bir kulağım bir gözüm Kerem'deyken, Kemal Şef'in benden istediklerini yapmaya başlıyorum. Önümdeki kremayı çırparken daha çok kafamın içindekileri çırpıyormuşum gibi hissediyorum. Kerem neden hala gelmiyor? Of Allah'ım içim sıkılıyor resmen. Bir an önce her şey ortaya çıksa da ben de kafam rahat bir şekilde işime odaklansam.

Kerem mutfağa oldukça enerjik bir giriş yapıyor.

"Günaydın millet!" diyor gür ve pozitif bir sesle. "Ne güzel bir gün, değil mi?"

Omzumun üzerinden ona bakıp, haline gülüyorum. Deli bu adam. Aşık ve deli.

Kerem, yapılacak yemeklerin listesini ciddiyetle kontrol ediyor. Sonra Ying Şef'in yanına gidip duyamadığım ama keyifli olduğunu gülüşmelerinden anladığım bir sohbete tutuşuyor. Yardımcılara bile haylaz bir tavırla takılıyor. Başımı iki yana sallayıp önüme dönüyorum. Ona bu denli enerji verdiğimi bilmek apayrı bir duygu.

Kremayı soğutucuya kaldırıp, mayalanmayı bekleyen hamurları kontrol ediyorum. Bu sırada mutfağa yayılan müzik dikkatimi çekiyor. Eskilerden olduğuna emin olduğum bu şarkının sözleri başladığında sırıtmamak için dudaklarımı birbirine bastırmam gerekiyor.

Ellerim Kerem'in bu atağıyla ter içinde kalırken, beni bekleyen hamurlara el bile süremiyorum. Kemal Şef bana 'hadi Zeynep getir hamurları' der gibi bakarken ben saf saf durup Kerem'in ıslık çalarak şarkıya eşlik etmesine kulak kesiliyorum. Kimseye çaktırmadan ona göz attığımda dudaklarını uzatmış ıslık çalan sevgilimi görmem şu an ki durumum için hiç de iyi olmuyor. Hık deyip gitmeden önce ani bir hareketle hamurlara dönüyorum. Ellerimi önlüğüme kuruladıktan sonra hamurları Kemal Şef'in önüne taşıyorum.

Bu sırada Kerem'in mutfakta gezinen sesini de takip ediyorum. Adım adım bulunduğum yere yaklaştığını hissediyorum. Şarkı ikinci bölümüne geçtiğinde Kerem ıslık çalmayı bırakıp, şarkıyı mırıldanmaya başlıyor.

Gün benim günüm beni tutmayın

Yeni güne sevenim var

İçim içimden taşar oldu

Hatunumu buldum ben

Mutluluk yakın, yarından yakın

Yanımdan geçerken bana çarpık gülümsemesiyle gülüyor. Ben de ona çok aşık gülüşlerimden biriyle bakıyorum. İçimde ne stres kalıyor ne de birilerine bir şeyleri ispatlama derdi. Şu an dünyada sadece ikimiz varken geri kalan her şey çok anlamsız geliyor.

Kerem'in şarkısının etkisiyle bir süre mest vaziyette çalışıyorum. Gözlerim dakika başı onu arasa da elimdeki işi aksatmamaya özen gösteriyorum. Yine ona baktığım bir anda telefonum çalmaya başlıyor. Kemal Şef'e "Kusura bakmayın şefim." diyerek telefonu açıyorum.

"Serdar, geldin mi?" diyorum açar açmaz.

"Evet, arka kapıdayım."

"Tamam, geliyorum." diyorum ve Serdar'ı karşılamak için bahçeye çıkıyorum.

Soğuktan kızarmış bir yüzle bekliyor beni. Yüzüne acıklı bir ifadeyle bakıyorum. Bu yüz daha kim bilir neler neler için kızaracak. Öfke, sinir, isyan, utanç... Mehmet Şef'le hepsi bir arada...

"Hadi, gel içeri." diyorum onu içeri çekerek.

"Ben biraz tedirginim Zeyno." diyor çipil çipil bakarken.

Diyeceğim şeyin olmayacağının farkındayım ama Serdar'ı rahatlatmak için küçük yalanlar söylemekten bir zarar gelmez diye düşünüp "Rahat ol! Bak ben buradayım zaten. Zorlandığında bana paslarsın." diyorum.

Mutfağa girince onu Kerem'in yanına götürüyorum. Beni ve Serdar'ı görünce çatık kaşlarıyla bize doğru dönüyor.

"Serdar, benim okuldan arkadaşım. Hani staj için gelecek olan." diyorum Serdar'ı işaret ederek. Sonrada Serdar'a dönüyorum. "Serdar, bu da Kerem Şef."

İkisini tanıştırdıktan sonra kısa süreli bir muhabbet geçiyor aralarında. Sonra Kerem bana dönüyor.

"Zeynep, sen Serdar'a bir üniforma ayarla. Sonrada nerede çalışacağını göster."

Kaşlarımı kaldırıp başımla Mehmet Şef'i işaret ediyorum emin olmak için.

"Evet, orası." diyor bıyık altından gülerek. Bense umutsuz bir şekilde iç çekiyorum.

"Gel hadi." diyorum koluna girip onu hazırlamaya götürürken. "Sana bir arkadaş tavsiyesi Serdarcım, sadece sabırlı ol."

"Ne dediğini anlamadım Zeyno." diyor zavallı çocuk.

Başına gelecekleri çok iyi bildiğim için "Anlayacaksın." diyorum gözlerimi devirerek.

***

Yatağımda uzanıp Kerem'le mesajlaşırken çalan telefonumla cilve seansımız bölünüyor ama ekrandaki ismi görünce resmen yüzüm aydınlanıyor. Hevesle açıyorum.

"Kuzum!" diyorum en içten sesimle.

İrem cıvıl cıvıl bir şekilde "Nasılsın canım?" diyor.

"İyiyim. Çok iyiyim. Sen nasılsın bakayım? Sesin çok iyi geliyor."

"Ben de iyiyim Zeynep. Bu ara oldukça iyiyim."

İrem'in sesi çok coşkulu ve hiç olmadığı kadar mutlu. Onun iyi hissetmesiyle ben de mutlu oluyorum.

"Sen de bir şeyler var. Sesinden belli." diyorum gülerek.

"Var aslında. O yüzden aradım seni."

"Can kulağıyla dinliyorum kuzum."

"Zeynep, ben sözleniyorum!" diyor neredeyse sevinç çığlığı atarak.

Duyduğumla yattığım yerden bir anda kalkıyorum. Gözlerim iri iri açılıyor. Sözleniyorum mu dedi o?

"Sözleniyor musun?" diye soruyorum teyit ettirmek için.

"Evet, Erkan'la sözleniyoruz. Ay sonunda evde küçük bir tören yapacağız. Aile arasında olacak ve sen de geleceksin." diyor neşeyle şakıyarak.

"Demek o gün sonunda geldi ha." diyorum şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

"Erkan'la sorunlarımızı halletmeye başladık. Bu sözün bize iyi geleceğine karar verdik. Zaten Erkan ne zamandır istiyordu. Ben de artık ertelemek istemedim." diye anlatıyor hevesle.

Ben de gülümseyerek dinliyorum onu. İrem bana Erkan'la sözleneceğini, ömrünü bir psikopatla geçireceğini anlatırken resmen gülümseyerek dinliyorum. Aşık olunca, bütün aşıklara karşı iyimser mi oluyor insan? Ben öyle oldum galiba. Alp'i savunmalar,

Erkan'ı kabullenmeler. Gözüme her şey tozpembe geliyor.

"Senin adına sevindim bir tanem. Umarım Erkan bir daha seni üzmez ve her zaman şu an ki halinle kalırsın. Mutlu İrem'i özlemişim. Senin mutluluğunu hissetmeyi de özlemişim. Bu arada tören ayın kaçında olacak?" diye soruyorum ayrıntı almak için.

"Daha tarih belli değil ama ay bitmeden yapılacak."

"Bak tarih belli olur olmaz bana haber veriyorsun tamam mı? Ona göre burada işlerimi ayarlayacağım." diyorum onu tembihleyerek.

"Tamam, haber veririm de Zeynep sen iyi misin? Ben senden bağırış çağırış bekliyordum ama sen hemencecik kabullendin arkadaşım." diyor İrem kıkırdayarak.

"Bu ara doğal bir sakinleştirici kullanıyorum ondandır." diye geveliyorum lafı ağzımda.

"Anlamadım dediğini."

"Benimde hayatımda gelişmeler var diyorum." diye cevap veriyorum İrem'e.

"Ne var, ne var? Anlat hemen!" diye yüksek tondan giriyor merakla.

"Kerem var. Her yerde Kerem var. Baştan aşağıya Kerem'e bulandım." diyorum kendimi sırt üstü yatağa atarken. Tavandaki penceremden yıldızlara göz kırpıyorum. Daha doğrusu benim yeşil yıldızlarıma.

"Şans verdin değil mi?"

"İkimizde birbirimize şans verdik. Şimdi iyi ki diyorum İrem, iyi ki tanımışım onu."

"Hani sen bana diyorsun ya 'mutlu İrem'i özledim' diye, ben de mutlu Zeynep'i özlemişim." diyor. Sesinden ne kadar sevindiğini anlayabiliyorum. "Bak buraya gelince her şeyi anlatacaksın bana, tamam mı?"

"Anlatacağım." diyorum gülerek.

"Derya'ya da söyle o da davetli. İkinizi de bekliyorum."

"Tamam söylerim."

"Ben şimdi kapatıyorum Zeyno, Erkan arıyor." diyor hızlı hızlı.

"Hadi öpüyorum. Dikkat et kendine gelin hanım." diyorum ve İrem keyifle gülüyor.

"Sen de dikkat et kendine canım. Öpüldün." diyerek telefonu kapatıyor.

Birlikte koşturup, birlikte büyüdüğüm arkadaşımın evlenme haberini sindirmek için bir süre öylece bekliyorum. Bu sırada telefona gelen mesaj sesiyle elim hızla telefona gidiyor.

Ben artık yatıyorum sevgilim, gözlerim kapanmak üzere. Bugün çok yoruldun. Sen de uyuyup dinlen. Rüyanda da beni gör lütfen...

Uyuklayan Kerem'in halini düşününce derin bir iç çekiyorum. Ona cevap yazmak için tuşlara dokunuyorum.

Seni görmek için rüyalara gerek yok. Nereye baksam zaten seni görüyorum. İyi uykular sevgilim...

29.BÖLÜM - "Gönül Borcu"

Koltuğun bir köşesinde Derya bir köşesinde ben oturmuşuz, pazar gününün tadını çıkarıyoruz. Daha doğrusu ben tadını çıkarıyorum, Derya'ysa depresif halleriyle içindeki negatif enerji saçıyor. Elimdeki örgü şişlerini ve yün yumağını kenara bırakıyorum. Kerem için örmeye başladığım atkıya ara verip, bizim depresyon kraliçesine yanaşıyorum.

"Derya!" diyorum kedi gibi sırnaşmadan önce.

Yattığı yerden kafasını çevirip 'Ne var?' der gibi bakıyor yüzüme. Elinin körü var dememek için kendimi zor tutuyorum. Kendi kendime telkinlerde bulunuyorum. Bugün ne olursa olsun Derya'nın heyheylerini tepesine çıkarmamalıyım. Yoksa akşam için yaptığımız planlar boşa gidebilir. O yüzden derin bir nefes alıp yumuşak bir sesle konuşmaya devam ediyorum.

"Bir şeyler mi yapsak acaba? Bütün gün böyle oturmasak."

"Senin yapacak işin var. Kerem'e atkı örüyorsun ya." diyor bıraktığım şişleri işaret ederek.

"Evet ama acelesi yok. Hem ben birlikte bir şeyler yapmayı kastetmiştim."

"Hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Sen yapmak istemiyorsun ama yapmalıyız hemşire. Akşama kadar seni lokum kıvamına getirmeye ant içtim ben bir kere.

"Miskinleştin sen farkında mısın?" diyorum ters psikoloji üzerinden giderken.

"Ne? Ben mi? Ben hiç miskin bir insan değilimdir." diyor oltaya gelen arkadaşım.

Kaşlarımı onaylamaz bir şekilde kaldırırken "Valla son günlerde seni bu koltuktan kaldıramıyorum. Köşe yastığı gibi duruyorsun orada öylece. Koltuk kumaşının bir parçası haline gelmen yakındır benden söylemesi." diyorum.

"Yok ya..." diyor yattığı yerden doğrulurken "Sana öyle gelmiştir. Nöbetler falan yoruluyorum, hep ondan."

Tabii tabii hep nöbetten oluyor bunlar ama seninki gece nöbeti değil aşk nöbeti hemşirecim. Gerçi sen kabullenmek yerine hala inat edip 'Alp'ten ayrı kaldım o yüzden' demiyorsun da onu bunu bahane ediyorsun kendine. Kendine ve Alp'e daha ne kadar acı çektirmeyi düşünüyorsun be kızım? Bak o orada sen burada helak oldunuz. İçimden bunlar geçse de dışarıdan bakıldığında oldukça sakin görünüyorum.

"Biz çoktandır seninle dışarı çıkmadık. Şöyle Ortaköy'e doğru uzansak da bir kumpir yesek. Üzerine de sinemaya gideriz belki. Ha ne dersin?"

"Ortaköy diyorsun." diyor yüzünü buruşturarak.

Gülümse Zeynep. Ters cevap verme Zeynep. Planı mahvetme Zeynep.

"Beğenmediysen önerilere açığım." diyorum yüzümde eğreti bir gülüşle.

"Sadece sinemaya gitsek."

Sinemaya zaten gitmeliyiz arkadaşım. Seni şöyle bol dramlı, bol aşklı bir filme sokayım da için dışına çıkana kadar bir ağla bakalım. Sonrada aklına belki Alp gelir, tadından yenmez o zaman. İstediğim cevabı aldığım için "Olur canım. Sen nasıl istersen." diye onaylıyorum onu.

Derya'yla hazırlandıktan sonra ocak ayının soğuğu içimize işlerken kısa bir gezinti yapıyoruz. Derya'nın yanımızdan geçip giden çiftlere attığı bakışları gördükçe içimden kıs kıs gülüyorum.

Sinemaya geldiğimizde daha önce internetten baktığım bir filme girmek için diretiyorum. Filmin içerisinde ihtiyacım olan her şey var. Bir asker, bir savaş hemşiresi,

aşk, ayrılık ve bolca kan, dram, gözyaşı...

Derya'ya fazla söz hakkı vermeden iki bilet alıyorum bizim için ve onu salona doğru neredeyse sürükleyerek götürüyorum. Eh ben elimden geleni yaptım. Gerisini Derya düşünsün artık.

****

Pazar günlerinin en kötü yanı Zeynep'in izinli olması. Mutfakta gezinen, şarkılara eşlik eden, beni gizli gizli izleyen güzel sevgilim yanımda olmadığı zaman görünmeyen bir el göğsüm ve boğazım arasına baskı yapıyor, canımı sıkıyor. O yanımda yokken daha aksi bir adama dönüyorum. Bir anda dünyada çatılacak o kadar çok şey peyda oluyor ki ben hangisine saldıracağımı bilemeden olduğum yere çakılı kalıyorum.

Bir an önce akşam olsa da Zeynep'in yanına gitsem. Şu planı elimize yüzümüze bulaştırmadan uygulamaya koysak, Alp ve Derya'nın arasındaki buzlar erise, ben de Zeynep'le baş başa kalabilsem artık.

Alp'in bir süredir beni ve Zeynep'i sıkıştırması sonucu ona Derya'yla arasını düzeltmesi için yardım etmeyi kabul etmiştik. Zeynep zaten Alp'e kıyamadığı için arkadaşının bir sözünü iki etmemişti ama ben Alp'i biraz zorlamıştım doğrusu. Zeynep kadar yufka yürekli olamıyordum Alp'e karşı. Hele birde onu haklı bulmazken... Yine de ikisinin arasının artık düzelme vakti gelmişti. Düşüncemin böyle değişmesinde Zeynep'in de etkisi büyüktü. Alp'le Derya'nın bizi bir araya getirmek için yaptığı planlardan bahsetmişti. "Şimdi dostlarımıza gönül borcumuzu ödeme zamanı Kerem." demişti beni ikna etmek için. Bu yüzden bu akşam olaya el koyuyorduk.

Akşama kadar gözüm saate gidip durmasın diye kendimi işe veriyorum. Şeflerimin yanlarına gidip hepsine tek tek yardımcı oluyorum ve bir yandan da onları kontrol ediyorum. Arada da Mehmet Şef'in yanında çalışmaya başlayan Serdar'ı gözlüyorum. Neredeyse bir haftadır gıkı çıkmadan çalışıyor. Aferin azimli çocuk. Bu haliyle gözüme girdi. Böyle giderse staj sonrası da onu burada tutmak isteyebilirim.

Akşam iş çıkışında doğruca Zeynep'e gidiyorum. Apartmanın önüne park ederken onunda pencerede beni beklediğini görüyorum. Göz göze geldiğimizde eline öpücük kondurup bana doğru sallıyor. Öyle mutlu görünüyor ki iş yerinde çektiğim tüm sıkıntı uçup gidiyor. Merdivenleri koşa koşa çıkıyorum. Kapıyı açmış, krem rengi hırkasına sarınmış bir vaziyette beni bekliyor.

"Hoş geldin hayatım." diyor kollarıyla belime sarılırken. Ben de omuzlarına doluyorum kollarımı.

"Hoş buldum güzelim." diyorum ve sabahtan beri hasretini çektiğim bu yüzün her yerini öpüyorum.

Zeynep mest olmuş bir ifadeyle gülümseyerek beni izliyor. En son dudaklarına da bir öpücük bırakıp çekileceğim sırada elleriyle yüzümü tutarak geri çekilmeme engel oluyor. Benim canıma minnet, onu hissetmek için yer arıyorum zaten. Zeynep'in talebine karşılık veriyorum. Kapı önünde küçük çaplı bir sevgi gösterisinde bulunuyoruz birbirimize. Ne zamanki içeriden Derya'nın huysuz sesini duyuyoruz o zaman ayrılmak zorunda kalıyoruz.

"İçeri girin ya evin içi buz gibi oldu!"

Zeynep, Derya'nın çıkışıyla kıkırdayarak kollarımın arasından çıkıyor. Sonrada elimden tutup beni içeri çekiyor.

"İçeri teşrif edebildiniz sonunda." diyor Derya yine huysuz bir sesle. Bir bana bir Zeynep'e bir de birleşen ellerimize bakıyor. İç çekerek koltuktaki yerine gömülüyor sonra.

"Durumlar kötü galiba." diye fısıldıyorum sadece Zeynep'in duyabileceği bir şekilde.

"İçeride anlatırım." diyor o da bana doğru fısıldayarak.

"Bizim biraz konuşacaklarımız var hemşire. Odamdayız." diyor beni odasına doğru götürürken.

Yüzümüze hiç bakmadan "Keyfinize bakın." diyor hissiz bir şekilde.

"Sonra görüşürüz Derya." diyorum Zeynep'in odasından içeri adım atmadan önce. Derya cevap vermek yerine oturduğu yerden el sallıyor bana.

"Gel, boş ver şimdi onu. Alp her an arayabilir." diyor ve kapıyı arkamızdan kapıyor.

Bir zamanlar ellerimle boyadığım bu odada Zeynep'le baş başa kalıyoruz. Merakla etrafa göz atıyorum. Zeynep'e ait olan ve ondan izler taşıyan eşyalara tek tek bakıyorum. Özenle dizdiği kitaplarına, üstü bir sürü deniz feneriyle dolu olan raflara, küçük gardırobuna, başucundaki ahşap komodine ve üzerinde duran abajura sanki daha önce hiç eşya görmemişim gibi bakıyorum. Gerçi bu kadar deniz fenerini daha önce bir arada görmediğimi itiraf etmeliyim. Hatta daha önce gerçek deniz feneri dışında, böyle süs olarak tasarlanmış olanını gördüğümden de şüpheliyim.

"Deniz fenerlerim dikkatini çekti." diyor yatağının ayakucunda oturup beni izleyen Zeynep.

"Ne kadar çoklar." diyorum ona dönüp gülümserken.

"Evet, epeydir biriktiriyorum."

Birkaç ay önce yaptığımız bir konuşmayı anımsayarak "Yanlış hatırlamıyorsam bir de dövme olarak istiyordun değil mi?" diye soruyorum.

"Evet." diyor gülerek sonrada sanki bir sır verirmiş gibi fısıldayarak devem ediyor. "Hala niyetim var yaptırmaya."

"Yolunu kaybetmeni engelleyen bir kurtarıcı..."

Oturduğu yerden bana şaşkınlıkla gülümsüyor. "Unutmamışsın Kerem."

"Seni can kulağıyla dinlemiştim o zaman." diyorum gidip yanına otururken.

"Farkında olmadan öyle güzel şeyler yapıyorsun ki böyle anlarda kalbim bir kez daha vuruluyor sana." diyor eliyle yanağımı okşarken.

"Bakayım." diyorum gülümseyerek. Sonrada elimi Zeynep'in sol göğsünün üzerine yerleştiriyorum. Avucumun içinde, göğüs kafesini zorlayan kalbin atışlarını hissederken Zeynep'te beni izliyor.

Elimi daha fazla göğsünde tutup rahatsız etmemek için çekerken "Bir deniz feneri de ben alayım sana." diyorum.

"Olur." diyor işveli bir sesle. "Biliyor musun eskiden deniz fenerinde yaşamak gibi bir hayalim vardı. Galiba ilk o zaman merak sardım bu koleksiyon işine."

"Deniz fenerinde yaşamak mı?" diyorum gülerek.

"Ya dalga geçme." diyor hemen dudakları aşağı doğru düşerken.

"Tamam, gel buraya." diyerek onu kolumun altına alıp sarıyorum. Sonrada bu gece ki asıl amacımızı soruyorum. "Anlat bakalım, Derya ne durumda?"

"Onu öyle bir filme götürdüm ki bizim için biçilmiş kaftandı. Başka şartlar altında olsaydı şu günlerde Derya'nın bu filmi izlemesine katiyen izin vermezdim ama başka türlü onu yumuşatamazdım. Biraz zalimce bir tavırdı ama sanırım işe yaradı. Oldukça etkilendi filmden. Birazdan da karşısında Alp'i görünce bence yelkenleri suya indirecek."

"Ne filmiymiş ki bu?"

"İçinde aşk olan bir -" derken Zeynep'in telefonu çalmaya başlıyor.

"Geldi galiba." diyerek telaşla açıyor telefonu.

"Geldin mi?" diyerek penceresinin önünde çömeliyor. Sonrada bana doğru dönüp "Çantamdan anahtarı verir misin hayatım?" diyor.

Ben karmakarışık çantanın içinde anahtarı bulmaya çalışırken, Zeynep'te açtığı pencereden sarkıp aşağıdaki Alp'le konuşmaya devam ediyor. Anahtarı bulunca Zeynep'in belinden tutup içeri çekiyorum.

"Zaten telefonla konuşuyorsun bu kadar sarkmana gerek yok, düşeceksin. Al bakalım anahtarı."

Başını aşağı yukarı sallayıp, anahtarı elimden alıyor.

"Bak atıyorum Alp. Kenarı çekil kafana denk gelmesin." diyor ve apartmanın arkasına dolanmış olan Alp'e anahtarı atıyor. "Yukarıya gelince mesaj at."

Zeynep ve Alp'in konuşmaları oldukça kısa sürüyor. Zeynep telefonu kapadıktan sonra bana açıklıyor.

"Alt kapı kapalıymış. Şimdi gidip otomatiğe bassak bizim kız işkillenecek. Anahtarı attım ki içeri girebilsin. Yukarı gelince zaten haber verecek."

"Anladım güzelim. Hazır mısın?" diye soruyorum. Zeynep bana cevap vermeden önce kenarı da duran gitarını eline alıyor. "Hazırım. Artık top Alp'te."

İkimizde sabırsız bir şekilde Alp'ten gelecek mesajı bekliyoruz. Beklenilen mesaj birkaç dakika içinde geliyor. Ardından da zil çalıyor.

"Geldi geldi!" diyor Zeynep biraz panik yaparak.

"Sakin ol Zeynep." diyorum onunla birlikte odanın kapısını aralayıp Derya'yı dikizlerken.

Derya hoşnutsuz bir vaziyette yerinden kalkıp sokak kapısına giderken odanın kapısını iyice açıyorum. Derya'nın kapıyı açtığı anda Zeynep gitarını çalmaya başlıyor. Açılan kapıyla birlikte Alp'inde koca bir buket çiçeğin ardından şarkıya girmesi aynı hızla gerçekleşiyor.

Son zamanlar yaptıklarıma bakma ne olursun

Benim aklım başımda değil

Sana söylediklerimi kafana takma ne olursun

Onlar ipe sapa gelir şeyler değil

Senkronize hareket edebildik en sonunda. Onca prova boşuna gitmedi bari. Derya şaşkınca bir Alp'e bir de bize bakarken, ne Alp ne de Zeynep hiç istifini bozmadan işlerini yapmaya devam ediyorlar.

Ellerimde çiçekler, kapında sırılsıklam

Görürsen bir gün şaşırma

Beni böyle çaresiz, beni böyle derbeder

Beni böyle ortalarda bırakma

Şarkının sözleri bittiğinde Zeynep arkada hala gitarında bir şeyler tıngırdatmaya devam ediyor. Duyabilecekleri kadar yakın ama konuşabilecekleri mahrem bir alan bırakacak kadar da uzak mesafede yan yana duruyoruz Zeynep'le.

"Sence işe yarayacak mı?" diye soruyorum.

"Bence yarayacak. Baksana Derya hala kovalamadı Alp'i." diyor başıyla önümüzdeki manzarayı işaret ederken.

Zeynep haklı olacak ki Derya gayet sakin bir şekilde Alp'in ona uzattığı çiçekleri alıyor. Sonrada içeri geçmesi için kenarıya çekiliyor. Alp zafer gülümsemesiyle bize sırıtıp, başparmağını bize doğru kaldırıp salona geçiyor. Ardından da Derya salona dönüyor. Gözü yatak odasının önünde dikilen bana ve Zeynep'e takılınca öyle bir bakış atıyor ki bu resmen annelerin çocuklarına attığı 'sonra konuşacağız' bakışı bu.

Zeynep bu bakıştan sonra çalmayı bırakıyor. Orada dikilmek anlamsız olacağı için yanlarına gidiyoruz ama bu da pek doğru olmuyor. Zeynep gitarını koltuğa dayadıktan sonra bana dönüp "Kahve mi yapsak acaba biz?" diyor.

"Kahve... Evet, harika olur." diyorum gülümsemeye çalışarak.

"Biz mutfaktayız. Yani rahat rahat konuşun siz." diyor Zeynep ve koluma girip, beni de yanında mutfağa götürüyor.

Mutfağa girdikten sonra Zeynep yenik düştüğü merakından dolayı sık sık kapıdan başını uzatıp içeriyi gözetliyor.

"Zeyneep!" diye uyarıyorum onu.

Omzunun üstünden bana kısa bir bakış atıp "Ne var canım merak ediyorum. Sen merak etmiyor musun?" diye soruyor. Sonrada başını tekrardan içeri uzatıp izlemeye devam ediyor.

"Hani kahve yapacaktık." diyorum onu kapıdan uzaklaştırmak için çekerken.

"Doğru." diyor ve isteksiz bir şekilde çekiliyor kapıdan.

Zeynep kahveleri hazırlarken ben de az önceki telaşın etkisi geçince fark ettiğim bir alınganlığa kapılıyorum.

"Zeynep!" diyorum konuya girmek için. Zeynep'se kahve fincanıyla dört ölçek su koyuyor cezveye.

"Söyle hayatım."

"Şimdi düşünüyorum da az önceki gösteri için kaç gündür prova yapıyoruz. Sen defalarca gitar çaldın ama bir kez bile benim için çalmadın." diyorum alıngan bir sesle.

Söylediğimle Zeynep bir anda bana dönüp, yüzüme bakıyor. Büyük ihtimalle ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor. Gayet ciddiyim güzelim, öyle bakmana gerek yok. Sonuçta sevgilinim ben senin. Dış kapının dış mandalından bahsetmiyoruz. Burada kapı gibi bir sevgilin var. En çok bana çalman gerekir.

"Sen ciddisin." diyor beni incelemesi bitince.

"Öyleyim." diyorum sabit bir yüz ifadesiyle.

"Sen bunun için alındın mı bana?" diyor cezveyi ateşin üzerine bırakıp yanıma geldiğinde.

Oturduğum sandalyeye doğru eğilip, saçlarıma içten bir öpücük konduruyor. Sonrada beni göğsüne doğru bastırıyor. Konuşurken ninni söyler gibi mırıldanıyor.

"Buna alınacağın hiç aklıma gelmezdi. Bilmeden seni kırdıysam çok üzülürüm Kerem."

"Kırılmadım... Kırılmadım da... Bu duruma epey bozuldum." diyorum alınganlığıma devam ederken. Açıkçası Zeynep'in yaklaşımından sonra bu kırgın çocuk tavrımı devam ettiresim geliyor. Ne de güzel ilgileniyor baksanıza.

"Aşkım ben ne bileyim... Ah... Gerçekten kafana taktın mı bunu?" diyor yüzüme bakmak için başını eğerken. "Nasıl farkına varmadım."

"Belki artık arkadaşlarımızdan çok benim farkıma varman gerekiyordur. Sonuçta biz seninle daha yeni bulduk birbirimizi." diyorum dozu daha da arttırarak. İşin içine arkadaşları sokarak ne kadar doğru yaptığımdan ise emin değilim.

"Ama biliyorsun onlar bizi bir araya getirmek için çok uğraştılar. Şimdi aynı şeyi biz onlar için yapmayalım mı?" diyor yumuşak ama beni onaylamayan bir sesle.

İçimdeki beş yaşındaki Kerem "Ben de şarkı istiyorum." diyor omuzlarını silkerek.

Zeynep bu tavrım karşısında gülmesine engel olamıyor. Beni kendisine daha çok bastırırken konuşuyor.

"Bundan böyle tüm şarkılarım senin."

İstediğim cevabı aldığım için mutlu bir şekilde Zeynep'i kucağıma çekiyorum. Dizlerimin üzerine otururken şaşkın gözlerle bana bakıyor.

''Ne yapıyorsun?''

"Sevgilimi kucağıma alıyorum..." diyorum ve sonra gözüme kestirdiğim dudaklarına bakarak konuşuyorum. "...ve öpüyorum."

Dudaklarına kapanmadan önce Zeynep'ten bir kıkırtı yükseliyor ama çok geçmeden yerini sessizliğe bırakıyor. Ta ki ocaktan gelen cızırtı ve yanık kokusuna kadar. Zeynep dudaklarını çekip suratını asıyor.

"Taştı işte. Hep senin yüzünden." diyor neredeyse tamamı ocağa taşmış olan kahveyi alırken. Bense halimden gayet memnun bir şekilde oturmaya devam ediyorum.

"Hiç öyle yayılma Kerem. Şimdi kahve pişirme sırası sen de." diyor Zeynep bana bakıp kaşlarını çatarak.

"Emriniz olur kalbimin şefi." diyerek yanına gidiyorum. Çatık kaşlarının üzerinde parmağımı gezdirerek gevşetiyorum. Sağ kaşının kenarından öpüp, bana verilen büyük görevi yerine getirmeye başlıyorum.

Elimizde kahve tepsisiyle salona girdiğimizde suların durulduğunu, Derya'nın Alp'in yanağına içten bir şekilde bıraktığı öpücükten anlıyoruz.

"Maşallah maşallah!" diyor Zeynep kulağını çekip elinin tersiyle orta sehpaya vururken.

"Barıştınız ha?" diyorum tepsiyi ortaya bırakıp kendi fincanımı alırken.

"Barıştık abicim... Sizin sayenizde." diyor Alp sırıtarak.

"Ne demek canım. Bizim için zevkti, değil mi hayatım?" diyor Zeynep bana bakarak.

"Hı hı." diyorum sonrada kahveden bir yudum alıyorum.

"Eğer bu kadar tatlı olmasaydınız ben senin burnunu sürtmeye devam ederdim ya neyse..." diyor Derya gözlerini devirerek.

Zeynep elindeki fincanı sehpaya bırakıp gitarına uzanırken "Madem her şey tatlıya bağlandı. O zaman benim yapmam gereken bir şey daha var." diyor.

Ben de dâhil kimseden çıt çıkmıyor. Zeynep'in ne yapacağını tahmin ettiğim için merakla bekliyorum. Çalmaya başlamadan önce gözlerini yüzümde gezdirip konuşuyor.

"Bu ve bundan sonraki tüm şarkılar tek bir kişiye gidiyor. Kalbimin gülen yüzüne..." diyor sıcacık sesiyle ve ilk notalar parmaklarından kalbime doğru akmaya başlıyor.

Susamış suların akışı gibi

Çaresiz gözlerin bakışı gibi

Kapının ansızın çalışı gibi

Akrebin ateşte yanışı gibi

Dünyanın en akıcı sesi değil belki ama gönlümü almak için yaptıkları; benim için söylemesi, benim için çalması... Şu an dünyanın en iyi sesinden en iyi konseri dinlesem bu kadar mutlu olmazdım eminim. Zeynep'in parmaklarından ve dudaklarından dökülenler kulaklarıma değil de kalbime değiyor resmen.

Vazgeçip uzaktan senin yanında

Kendime cevapsız soru sormuşum

Kaybolup giderken fırtınalarda

Gönlümce bir ıssız ada bulmuşum

Günün çifti Derya ve Alp olmalıyken şu an onlardan rol çaldığımız için hiç de suçlu hissetmiyorum. Hem nasıl suçlu hissedebilirim ki? Şarkıya başladığından beri bir saniye olsun ayırmamıştı gözlerini benden. Onun tarafından bu denli sevilmek, bu denli değer görmek kendimi çok iyi hissettiriyor. Zeynep şarkının nakaratına geçtiğinde ben de ona eşlik ediyorum. Hislerimiz ve dudaklarımızdan dökülenler bir oluyor.

Fark etmeden, fark etmeden

Fark etmeden senin olmuşum

30.BÖLÜM - "Neşeli Günler"

Bahar'la birlikte mutfaktaki son işlerimizi hallederken bir yandan da zavallı Serdar'ın çektiği ıstırabı izliyoruz. Mehmet Şef'in bir zamanlar bana ve kim bilir daha nicelerine uyguladığı, Çin işkenceleriyle kapışabilecek kadar zalimce olan sınama yöntemlerine suratımızı asarak bakıyoruz.

"Sence seninki ne zaman bırakır Serdar'ı?" diye soruyor Bahar bana.

Yarın için hazırladığımız köftelere şekil vermeye devam ederken Bahar'a omuz silkiyorum.

"Hiç bilmiyorum. Bu konuda konuşmadık."

"Hııı... Anladım." diyor Bahar imalı imalı gülerek.

"Ne?" diyorum ona bakarak. Bahar'sa pis pis sırıtmasına devam ederek sinirlerimi bozmaya başlıyor.

"Bence bu ara fazla konuşmaya fırsatınız olmuyordur." diyor Bahar arsızca. Sonrada arkamızdaki tezgâhta çalışan Kerem'e bakıyor. Tekrar bana doğru döndüğünde de başını iki yana yavaş yavaş sallayıp "Hadi hadi!" diyor.

Bahar'ın densiz konuşmalarından sonra kolunu parmaklarım arasına kıstırıp hatırı sayılır bir şekilde sıkıyorum. Gerçi bunu çoktan yapmalıydım. Mutfaktakiler bizi öğrendiğinden beri en azından yüzüme karşı bir şey demezken, bu Bahar her fırsatta sıkıştırıyor beni.

"Ne saçmalıyorsun? Ne biçim imalar çıkıyor ağzından!"

"Ah! Tamam, bir şey demedim ya." diyerek kolunu kurtarıyor.

"Bir daha ağzını açarsan arkadaşım demem koparırım etlerini ona göre." diye

parmağımı sallıyorum ona doğru.

"Demeyeceğim valla." diyor küçük çocuklar gibi. "Ama sen de bir konuşsan mı acaba Kerem Şef'le? Serdar'a çok üzülüyorum."

"Zamanında senin için konuştuğumda ağzımın payını aldım ben. Şimdi Serdar için konuşsam yine aynı şey olacağını az çok tahmin edebiliyorum. O yüzden hiç konuşmamak en iyisi. Zaten Kerem bir süre sonra onu rahat bırakacaktır. Zamanında beni ve seni rahat bıraktığı gibi." diyorum işimi yapmaya devam ederken.

Bahar konuşmaya fırsat bulamadan Kerem yanımıza geliyor. Eliyle sırtıma hafifçe dokunarak konuşuyor.

"Hadi çıkıyoruz."

"Az kaldı. Bitireyim öyle çıkalım." diyorum elimdeki köfte topunu kaldırıp ona gösterirken. Kerem kıymalı harca şöyle bir bakıyor.

"Bunları Bahar halleder. Hadi gidiyoruz." diyor ısrarcı bir ses tonuyla.

Bahar'a bakıp başımı hafifçe omzuma yatırıyorum. Bahar'sa gözlerini sıkıca yumup açıp 'git git' der gibi bakıyor yüzüme. Elimdekine de şekil verip tabağa bırakıyorum.

"Nereye gideceğiz?" diye soruyorum ellerimi yıkarken başımda dikilen yakışıklıya.

"Gezeriz biraz. Olmaz mı?" diyor göz kırparak.

"Olur." diyorum sadece onun duyabileceği işveli bir sesle.

"O zaman arabada buluşalım."

"Öyle olsun bakalım." diyerek soyunma odasına doğru gidiyorum.

Mutfak kapısından çıkmadan önce ofisine doğru giden Kerem'in arkasından kısaca bakıyorum. Ardından kapanan kapıyı görene kadar bekleyip ben de mutfaktan çıkıyorum. Üzerimi değiştirdikten sonra Kerem'in yanına gidiyorum. Çoktan arabaya geçmiş bile. Beni görünce oturduğu yerden uzanıp kapıyı açıp, tekrar doğruluyor.

Yanına otururken " Hayatım." diyorum sıcak bir sesle.

"Aşkım, hoş geldin." diyor aynı sıcak ses tonuyla.

"Eee nereye gidiyoruz bakalım?"

"Hiçbir yere gidemiyoruz." diyor Kerem omuz silkerek.

"Nasıl yani?" diyorum anlamayarak.

"Şöyle ki güzelim su yakmıyor bu bünye."

Ben Kerem'in yüzüne saf saf bakmaya devam ederken tekrardan konuşuyor.

"Su yakmıyor diyorum Zeyno." diyor ve dudaklarını öne doğru uzatıyor. Anlaşıldı senin derdin hayatım. Öyle şapşal bir görüntün var ki şu an dudaklarını tutup koparasım geliyor.

"Bekliyorum." diyor ve tekrar uzatıyor dudaklarını.

Bir cevap vermeden bütün gün ayrı kalan dudaklarımızı birleştiriyorum. Galiba benim bünye de su yakmıyormuş Kerem. Öptükçe yaşam enerjisi doluyorum sanki.

Geri çekildiğinde "Oh be!" diyor ve dilini dudağının üzerinde şöyle bir gezdiriyor. Onun bu haline baya gülüyorum.

Yola çıktıktan kısa bir süre sonra Kerem arabayı sağa çekiyor.

"Bundan sonrasını yürüyelim mi? Baksana ne güzel kar yağıyor." diyor bana dönerek. Açıkçası benimde içimden bu havada yürümek geçiyor ama kayıp düşme korkusundan dolayı tereddütlü yaklaşıyorum bu fikre.

"Emin misin?" diyorum açık açık "Benimle yürümeye emin misin?" diye soramadığım için.

"Evet." diyor soruma anlam veremediğini belli eden bir yüz ifadesiyle. Sen kaşından hayatım. Ben seni uyardım, günah artık benden gitti.

"Yürüyelim bakalım." diyerek iniyorum arabadan. Küçük adımlarla arabanın ön tarafına yürüyerek hemen Kerem'in sol eline yapışıyorum. Bu akşam daha da bırakmam bu eli. Ayakta kalabilme güvencemsin sevgilim.

Günlerdir süren kar yağışı yüzünden kaldırım kenarları şehrin kirine bulanmış kar birikintileriyle dolu. Kaldırımın orta kısımları ise ezilen karlar yüzünden buz pistine dönmüş durumda. Benim için ne kadar tehlikeli bir parkur olsa da tepemize lapa lapa karlar yağarken Kerem'le el ele yürümek öyle keyifli, öyle romantik geliyor ki düşme tehlikesini bir an olsun atıyorum kafamdan.

"Kar çok güzel yağıyor." diyorum Kerem'e dönüp bakarken. Saçlarına ve kaşlarına takılı kalmış küçük kar taneleriyle bana bakıp gülümsüyor. "Bence de çok güzel."

Elimle kaşlarındaki karları alıyorum. Hazır elim yüzüne gitmişken boş dönmemek adına

yüzünü kendime doğru çekip yanağına sesli bir öpücük konduruyorum. Kerem tekrar doğrulurken arabada yaptığı gibi "Oh be!" diyorum onu taklit ederek. Bu seferde gülme sırası onun oluyor.

"Seni seviyorum." diyor beni kolunun altına alıp saçlarımdan öperken.

"Ben de seni seviyorum ama öyle böyle değil çok seviyorum." diyorum başımı kaldırıp yüzünü görmeye çalışarak. Kerem bu sefer de eğilip burnumun ucundan öpüyor. Belindeki kollarımla daha sıkı sarılıyorum ona.

Tatlı anlarımız benim bugünkü ilk kayma girişimimle bölünüyor. Sağ ayağım benden bağımsız bir şekilde yoldan çıkarken Kerem'in ani bir refleksle beni kendisine bastırmasıyla yere düşmekten son anda kurtuluyorum. Vücudum yere yapışmadı belki ama şu an tüm gururum yere yapışmış vaziyette ve utancım ani bir yükselişe geçmiş durumda.

"İyi misin güzelim?" diye soruyor durduğumuzda. Bense onun kolunun altına iyice gömülerek "Evet." diyorum varla yok arasında bir sesle.

Kerem duruma hiç takılmadan yürümeye devam ediyor. Sarmaş dolaş yürümek zor olunca istemeyerek çıkıyorum kolunun altından ama temasımızı kesmeden tekrar sol elini tutuveriyorum hemen.

Biraz daha yürüdükten sonra insanların kalabalık olduğu bir caddeye dönüyoruz. Işıl ışıl ve oldukça canlı olan caddede ilerlerken sokak müzisyenlerinin sesiyle başımız sesin geldiği yöne doğru dönüyor.

"Ne güzel çalıyorlar." diyor Kerem başını uzatıp görmeye çalışırken. Bense Kerem'in koluna tutunup parmak ucuma kalkıp etrafını küçük bir kalabalığın sardığı müzisyenlere bakmaya çalışıyorum. Benim görme çabalarımı fark edince halime gülüyor.

"Gel, yakından dinleyelim." diyor beni müziğe doğru çekerek.

Elimden sıkıca tutup kalabalığın içine dalıyor. Geçtiği yerlerde benimde geçebilmem için boşluk açarken peşinden hızlı ve temkinli adımlarla gidiyorum. Küçük kalabalığın en önüne geçtiğimizde müzisyenleri görebiliyoruz en sonunda.

Kerem beni önüne geçirip tek koluyla göğsümün üzerinden sarılıyor ve beni kendisine yaklaştırıyor. Başımı onun göğsüne dayayıp akordeon, gitar ve mızıkanın insanda zıplama isteği uyandıran ritmini dinliyorum.

"Dans edelim mi?" diye fısıldıyor kulağıma doğru. Soğuktan buz gibi olmuş kulağıma

değen ılık nefesiyle ürperiyorum bir an için. Sonrada bu kadar insanın gözü önünde dans etme fikri ürpertiyor beni.

"Bu kadar insanın önünde mi? Hayatta olmaz." diyorum başımı iki yana sallarken.

"Mızıkçılık yapma Zeyno!" diyor tekrar kulağıma doğru fısıldayarak. Zeyno demeye de iyi alıştın Keremcim. Bunlar hep Derya ve Alp'le takılmanın yan etkileri.

"Israr etme Kerem." diyorum ama kime diyorum!

Dediğimi duymamış gibi elleriyle kollarımdan tutup bir adım öne gitmem için ittiriyor beni. Bir anda kalabalığın önünde kabak gibi kalıyoruz. Onlarca meraklı göz bize bakarken Kerem son derece rahat. Ben bu adama boşuna Amerikan demiyorum. Bu rahatlığın başka bir açıklaması olamaz.

Kerem'le ilk dansımızda olduğu gibi sağ elimi avcunun içine alıp, sol eliyle belime sarılıyor. Ben de kazık gibi dikilip durmamak için sol elimi omzuma götürüyorum. Çokta slow sayılmayacak orta hareketli bu müziğe nasıl ayak uyduracağımı düşünürken, Kerem hızlı hareketlerle beni bir sağa bir sola götürüyor.

Düşmekten korkarken "Kereeem!" diye uyarıyorum onu.

"Bırak kendini." diyor beni seke seke bir o yana bir bu yana sürüklemeye devam ederken.

Etrafımızdaki kalabalık alkışla ritim tutmaya başladığında insanların git gide çoğaldığını fark ediyorum. Kerem'se gözlerini bana dikip, inci gibi dizilmiş dişlerini göstererek gülüyor. Onun bu ifadesine ister istemez ben de gülümsüyorum. En sonunda pes ederek ve Kerem'e ayak uydurarak dansına eşlik ediyorum. Durumu kabullenince aslında bunun ne kadar eğlenceli olduğunu anlayıp, şaşırıyorum. Yüzümdeki gülümseme daha da genişliyor.

"Bak sen de sevdin." diyor sol tarafa doğru gittiğimiz sırada. İnkâr etmek saçma olacağı için "Eğlenceliymiş." diyorum kulağına doğru.

Başımızdan aşağı karlar düşerken Kerem'le bir süre daha dans ediyoruz. Şarkı bittiği sırada nefes nefese çıkıyorum kolları arasından. Seyircilerimiz bizi alkışlarken birkaç kişiden de ıslık sesi yükseliyor. Onlara bakıp utanmamak için gözümü sevgilimden ayırmıyorum.

Kerem cebine attığı elini çıkardığında cüzdanını görüyorum. Cüzdanı biraz kurcalayıp bir yirmilik bırakıyor müzisyenlerin önündeki kutuya. Müzisyenler başlarıyla Kerem'i selamlarken gülümsüyorlar. Sonra aynı şekilde bana da başlarıyla selam veriyorlar.

Kerem onlara "Emeğinize sağlık." dedikten sonra elimden tutup, geldiğimiz gibi bana yol açarak çıkarıyor kalabalığın içinden.

Kalabalığı arkamızda bıraktığımızda hala düzensiz olan nefesimi bir düzene sokmak için derin derin nefes alıyorum. Aldığım soğuk nefesler ciğerimin acımasına sebep oluyor ama az önceki dans yüzünden kendimi o kadar iyi hissediyorum ki bu acıyı umursamıyorum.

"Nasılsın mızıkçı?" diyor Kerem beni dirseğiyle dürterken.

Sesindeki gülüşten öpesim geliyor. Az önce onca insanın önünde dans etmişim, sevdiğim adamı mı öpmeyeceğim diyerek uzun uzun öpüyorum Kerem'i. Önce şaşırıyor sonra o da öpüyor beni.

"Şaşırtıyorsun beni güzelim." diyor yüzünde çarpık gülüşüyle. Gamzesi tüm gösterişiyle yanağında beliriyor. Bir kez de gamzesinden öpüyorum onu.

"Başta sana çıkıştım ama çok güzel zaman geçirdim."

"Buna sevindim." diyor ve elimi sıkıca tutuyor. Tutar tutmaz da "Donmuşsun sen." diyor. Tuttuğu elimi bırakmadan montunun cebine sokuyor. Onun bu hareketiyle içimdeki Zeynep havalara kalp şeklinde konfetiler atıp, dans etmeye başlıyor.

Geldiğimiz yoldan geri dönerken ben birkaç kez daha buzlu yol yüzünden dengemi kaybediyorum. İlk başlarda bu duruma ses etmeyen Kerem, en sonunda dayanamayıp bana takılıyor.

"Sevgilim bana hatırlat da arabanın tekerlerine zincir taktırırken arada senin çizmelerine de zincir taktırayım. Olmayacak bu böyle." diyor gülerek.

"Çok kötüsün Kerem." diyorum ona surat asarken ama içimden de söylediğine gülüyorum. Bence beni sadece zincir de kesmez hayatım ama denemek lazım tabii.

"Yalan mı ama?" diyor gülmeye devam ederken.

"Konuşmuyorum ben seninle." diyorum mahsustan omuz silkerek.

"Saçmalama." derken hala gülmeye devam ediyor. Bense başımı diğer yana çevirip Kerem'e hiç bakmayarak numaradan trip atmaya devam ediyorum.

Ne oluyorsa da o anda oluyor. Sol yanımda ani bir çekilme hissi ve ağırlık hissedip yana doğru devriliyorum. Kendimi yerde bulurken Kerem'in de poposunun üstünde oturduğunu görüyorum. İkimizde birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz. Sonra durumu

anlayınca kahkahalarla gülmeye başlıyorum.

"Ne oldu canım? Kaydın mı yoksa?" diyorum Kerem'in karşısında popo üstü otururken. Ey karma sen ne hızlı çalışıyorsun öyle!

Cevap vermeyen sevgilime gülerken "Benim çizmelerin yanında senin botları da götürürsün artık zincir taktırmaya." diyorum. Söylediğimle Kerem'de gülmeye başlıyor.

"Üzüm üzüme baka baka kararırmış aşkım." diyor gayet rahat bir tavırla. "Bana da senden bulaştı sakarlık."

"Çok adisin Kerem." diyorum popomun üzerinde doğrulup uzanabildiğim kadarıyla koluna birkaç kez vururken. Kerem'se eliyle beni durdurmaya çalışırken halinden oldukça memnun görünüyor.

Gül canım gül. Yarın akşam ana haber bültenlerinde 'mobese kamerasına takılan komik anlar' başlığı altında bizim düşüşümüzü yayınladıklarında da böyle gülecek misin acaba?

"Gel bakalım." diyor yerden kalkarken elini bana uzatıp beni de peşinden kaldırırken.

Kar yüzünden ıslanan ve donan popomu yokluyorum. Düşmenin şiddetiyle morarmasa bari. O an Kerem'in nasıl olduğunu sormak aklıma geliyor. Hızla arkasına dolanıp poposuna bakıyorum. Hey Allah'ım Kerem'i ilk yoklayışım böyle mi olacaktı?

"İyi misin? Acıyan bir yerin var mı?" diye soruyorum tekrar yanına döndüğümde.

"İyiyim, iyiyim merak etme. Onca lafımın üzerine bana çok güzel kapak oldu bu düşüş. Senide peşimden yere sürükledim kusura bakma."

"Artık nasıl sıkı tuttuysan elimi." diyorum ona kafa sallayarak. "Bir an ayaktaydım, bir an yerde."

"Ne çok konuşuyorsun sen öyle." diyor Kerem iki parmağıyla burnumu kıstırırken. "Donmadan önce şu arabaya gidelim bir an önce."

"Bugün söylediğin en mantıklı şey." diyorum ona gülerek.

"Zeynoo! Kaşınma istersen güzelim." diyor arabaya doğru hızlı hızlı yürürken.

Arabaya vardığımızda kendimi koltuğun rahat kollarına bırakıyorum. Kerem ısıtıcıyı açtığında üşüyen parmaklarımı fana doğru uzatıyorum. Yayılan sıcaklıkla sırtımdan bir ürperti geçiyor.

"Daha iyisin ya." diye soruyor uzanıp ellerimi avuçlarına aldığında. Sonrada üşüyen parmak uçlarıma sıcak nefesini üfleyerek ısıtmaya çalışıyor.

"Şu an dünyada benden daha iyi hisseden birisi var mıdır şüpheliyim." diyorum kıkırdayarak. Parmaklarımı ısıtmaya çalışan eline birkaç öpücük bırakıp çekiliyorum.

"Sıcak bir şeyler içmeye gidelim mi?"

"Bu teklife hayır diyebileceğimi sanmıyorum."

"Kemerler takılsın, gidiyoruz o zaman." diyor. Ellerimi bırakmadan önce uzunca öpüyor, sonrada yavaşça kucağıma bırakıyor.

Dediğini yapıp kemerimi takıyorum ve sonra araba kullanan bir yandan da bana bakıp gülümseyen sevgilimi izliyorum. Kalbimin gülen yüzü, senin yanında geçen günler ne neşeli oluyor. İyi ki girmişsin hayatıma diye geçiriyorum içimden.

Ben onu izleyip erirken, arabayı seyyar bir çay ocağının yanında denize doğru park ediyor. Arabanın camını açtığında, işaret ve başparmağını ağzına götürüp çaycıya ıslık çalıyor. Sonrada parmaklarıyla "iki" yapıp, camı tekrar kapıyor.

Kerem'in çaycıyla girdiği sessiz iletişimden hemen sonra ince belli bardaklarda dumanı tüten, tavşankanı çaylarımız geliyor. Kerem çayları içeriye alıp, birini bana uzatıyor.

"Sakın yakma kendini." diyor tek kaşını kaldırıp beni uyararak.

"Bana söyleyeceğine asıl sen kendine dikkat et." diyorum elinde yamuk duran bardağı düzeltirken.

Sıcak çayla iyice ısınırken aklıma bir anda Mert geliyor.

"Mert'in dosyalarını getirecektin hani bana." diyorum Kerem'e.

"Aaa! Ben onu evde unuttum."

"Eh yani Kerem." diyorum ona onaylamaz bir bakış atarken. "Bir de acil durum demiştin. Yarın getirmeyi unutma."

"Unutmam ama sen yine de hatırlat bana aşkım."

"Hatırlatırım." diyorum çayımdan bir yudum almadan önce.

"Bu arada senin şu arkadaşında çetin ceviz çıktı." diyor Kerem memnun bir sesle.

"Serdar mı?"

Gözü önümüzdeki ışıldayan manzaraya takılmışken "Evet. Azimli çocuk." diyor. Benimse aklıma Bahar'la mutfakta yaptığımız konuşma geliyor. Serdar'ın paçasını Mehmet Şef'ten kurtarmak için fırsat olarak görüyorum Kerem'in bu konuşmasını.

"Evet evet çok azimli. Baksana nasıl düzgün çalışıyor Mehmet Şef'e rağmen. Acaba artık onu Baharların grubuna mı versen hayatım?" diyorum sakin bir sesle.

"Bahar'la Serdar arasında bir şey mi var?" diye soruyor bakışlarını bana çevirip.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Ne bileyim, bana bir şeyler var gibi geldi. Sen ikisiyle de samimisin. Bir şey varsa bilirsin diye düşündüm." diyor omuz silkerek.

"Bir şey demediler ama bence de bir şeyler var aralarında." diyorum gülümseyerek.

"Bir ara konuş onlarla. Ben konuşursam hoş olmayabilir." diyor ve sonrada ekliyor. "Laubali hareketler istemiyorum mutfakta."

Bilmez miyim canım? Biz bile iş yerinde kardeş kardeş takılıyoruz seninle. Biz böyleyken başkalarına izin vermeyeceğin çok açık.

"Konuşurum." diye geveliyorum ağzımda.

Konuyu bir anda değiştirerek "Eskişehir'e ne zaman gideceksin?" diye soruyor. Doğru ya bir de Eskişehir işi vardı değil mi?

"Bilmiyorum ki hayatım. İrem'den daha ses çıkmadı ama bana sorarsan önümüzdeki hafta olacakmış gibi geliyor." diyorum iç çekerek.

"Bak gideceksin ya çok kalma. Söz kesilsin sonra dön." diyor ciddi bir sesle.

Hemen dönebileceğime ihtimal vermediğim için sevimli bir ifadeyle Kerem'e bakmaya başlıyorum. "Belki sözden sonra bir iki gün kalırım."

Kerem bana kötü kötü bakarak onaylamaz bir tavırla başını 'hayır' anlamında sallıyor.

"Kalsam iyi olur aslında."

"Az önce konuşan sevgilindi. Madem onu dinlemiyorsun o zaman bir de patronunla konuş bakalım." diyor sonrada tek taşını ukala bir tavırla havaya kaldırıyor. "Zeynep Hanım, söz kesilir kesilmez İstanbul'a dönüyorsunuz."

Kerem'in bu bakışı ve ses tonu karşısında gülmeme engel olamıyorum. Gülüşümün arasından cevap veriyorum ona.

"Emredersiniz şefim."

Benden aldığı cevapla keyifle gülüyor. "Bak yanımda kaldığında ne kadar tatlı bir adama dönüşüyorum." diyor yüzündeki gülümsemeyi işaret ederek.

"Seni güldürmek bu kadar kolaysa ben de bundan böyle hiç ayrılmam senin yanından.'' diyorum elini tutup sıkarak.

"Hep kal. Hep yan yana olalım güzelim."

31.BÖLÜM - "Kod Adı İrem"

Derya sayesinde kendimi küçük çocuğunu zorla güne götüren anneler gibi hissediyorum. Yarın sabah İrem'in sözü için yola çıkacağım ama Derya Hanım gelmemekte diretiyor. Derya'nın, İrem'le ben kadar samimi olmayışından dolayı bu töreni kafasına takmadığının farkındayım. Döktüğüm onca dil, yaptığım onca şirinlik hiçbir işe yaramıyor, onu ikna edemiyorum.

"Çok kalmayacağız zaten gidip döneceğiz hemen. En fazla birkaç günümüzü alır. İnat etme de gel işte hemşire." diyorum belki de yüzüncü kez ama o da aynı şekilde cevap veriyor bana.

"Canım arkadaşım neden anlamıyorsun? Alp zaten yakında gidiyor, ondan ayrı kalmak istemiyorum."

"Ben anlıyorum seni ama birkaç gün diyorum ya. Birkaç gün gel benimle. Bak o Erkan'la ilgili ters bir şey yapmaktan korkuyorum. Bana mukayyet olursun. İrem'in de gönlü olur."

"Bu saatten sonra hiçbir şey yapamazsın canım. Hem bu aile arasında bir merasim değil mi? Benim ne işim varmış orada? Hem biliyorsun böyle şeylere inanmam ben. İlişkilerini birilerinin onaylamasına neden ihtiyaç duyuyorlar ki?" diyor Derya bana omuz silkerek.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalışıyorum. Önce hangisine cevap vereyim; oturup evlilik müessesinin toplumsal önemini mi anlatayım yoksa Derya'nın da gelmesi

gerektiğini mi? Valla yoruyorsun beni Derya. Evlilik faslını es geçip gelmesi konusunda yüklenmeye karar veriyorum.

"Ne demek ne işim var orada? İrem bizzat kendisi çağırdı diyorum. Sen beni dinlemiyor musun yoksa?" diyorum Derya'nın kolunu dürtükleyerek.

"Ben dinliyorum da asıl sen dinlemiyorsun Zeyno. Ben gelmiyorum, sana iyi yolculuklar. İrem'e tebriklerimi iletirsin. Onlar kesin nişanda yaparlar bir onay daha almak için. Nişan yapacakları zaman geleceğimi söylersin." diyor söylediklerimi pek de umursamayarak. Hatta fazla ısrarımdan dolayı yüzü asılıyor.

Dil dökmekten kuruyan boğazım benden önce pes ediyor. Kuru bir öksürükle 'yeter artık daha fazla uğraşma' diye uyarıyor beni. Birkaç kez öksürüp boğazımı temizliyorum ve en sonunda teslim bayrağını çekiyorum.

"Tamam, gelme. Burada Alp Efendi'yle takılırsınız artık rahat rahat ama odamdan uzak durun!" diye uyarıyorum onu şakayla takılarak. Asılan yüzünü güldürmek için söylediğim laf işe yarıyor, bana bakıp bir kahkaha atıyor.

"Ah ama bizim en büyük hayalimiz senin odanda zaman geçirmekti. Özel hayatımıza ket vuruyorsun Zeyno." diyor zilli zilli. Edepsiz arkadaş kontenjanımı varlığıyla dolduran Derya'nın söyledikleriyle ben de gülüyorum.

"Burada oturup seninle yatak odası muhabbeti yapmayı çok isterdim ama gitmem gereken bir işim ve beni bekleyen bir sevgilim var." diyorum Derya'yı kahvaltı masasında bırakırken. Sokak kapısının önünde kabanımın düğmelerini iliklerken Derya benimle konuşmasına devam ediyor.

"Valla artık Kerem olduğuna göre bol bol yaparız o muhabbetleri." diyor gözlerini bana dikerek. Ciddiye alıp cevap versem Derya'nın konuyu ne kadar uzatacağını tahmin ettiğimden olay yerini acilen terk etmek en iyisi.

"Çok konuştun Deryacım. Görüşürüz Deryacım. Kaçtım Deryacım." diyorum söylediklerini kulak ardı ederek.

"Görüşürüz. Kerem'e selam. Uslu durun!" diyor ben kapıdan çıkmadan önce. Cevap vermek yerine kapıyı ardımdan kapatıyorum.

Restorana gittiğimde sevgilimi doğal yaşam ortamında buluyorum. Ocağın üzerinde kaynayan kazanı büyükçe bir kepçeyle karıştırıyor. Kerem'e doğru giderken karşıma çıkan Bahar'a "Günaydın" diyerek yoluma devam ediyorum. Kerem'in yanına gidince koluna tutunup kulağına doğru yükseliyorum.

"Günaydın sevgilim." diye fısıldıyorum.

Başını bana doğru çevirip yanağımdan öpüyor. "Günaydın aşkım."

Bu öpücükle gerçekten de günüm aydın oldu hayatım. Birkaç gün hasret kalacağım yüzüne içimi çekerek bakıyorum.

"Dertliyiz." diyor Kerem işini yapmaya devam ederken.

"Sayılır... Derya benimle gelmiyor. Yani Eskişehir'e."

"Neden?"

"Alp'in yanından ayrılmak istemiyor. Bir de aile arasında olacağı için de gelmek istemiyor." diye açıklıyorum nedenini. Derya'nın evlilikle ilgili düşüncelerini ise kendime saklıyorum.

"Haklı! Derya sonuna kadar haklı! Ben de bir kadının sevgilisinin yanından ayrılmaması taraftarıyım." diyor kulağıma doğru hafifçe eğilerek. Söylediğiyle sessiz bir kahkaha atıyorum. Gülerken omuzlarım sallanıyor. Son günlerde ağzından en sık duyduğum şey yanından ayrılmamı istememesiyle ilgili kurduğu cümleler.

"Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?" diyorum gülmem geçince.

Romantik ve ısrarcı adamım "Hiçbir zaman." diyor gözümün içine bakarak.

"Hiçbir zaman." diyerek tekrarlıyorum onun söylediğini.

"O zaman gitmiyorsun." diyor haylaz bir çocuk gibi gülümseyerek.

"I-ıh gidiyorum."

"Gidersin ama bir şartla." diyor bana çok önemli bir anlaşma maddesi öneriyormuş gibi büyük bir ciddiyetle.

"Şu şartı bir duyalım bakalım." diyorum ona ayak uydurarak.

Kerem bir şey demek yerine dudağının kenarını kaşırken bana imalı imalı gülüyor. Tek kaşımı kaldırıp ona hayretle bakıyorum. Öpmek. Kerem'i. Hem de mutfakta. Ciddi olup olmadığından emin olamıyorum.

"Burada mı?" diyorum sessizce.

"Sanmıyorum. Şöyle ofise doğru mu geçsek acaba?" diyor yumruk yaptığı elindeki başparmağıyla ofis tarafını işaret ederek. Mutfakta böyle bir şey yapmayacağını bile

bile sorduğum soru yüzünden kendime kızıyorum içimden. Kerem'e ise bunu yansıtmayıp işi şakaya vuruyorum.

"Biliyor musun benim çok huysuz bir patronum var. Seninle böyle flörtleşip işten kaytardığımı bir görse beni kesin Mehmet Şef'in gazabına uğratır. O yüzden işimin başına dönmeliyim."

"O patronlar çok sinir bozucu olabiliyorlar." diyor burnunun kırıştırarak.

Onun yüz ifadesini taklit ederek "Evet." diyorum ve işimin başına geçmek için Kemal Şef'in yanına gidiyorum.

Günün geri kalanında işin temposuna kapılıp gidiyorum. Eğer mutfakta çalışıyorsanız sizin için zaman kavramı çok karmaşık olabiliyor. Gün ışığından uzak olduğumuz için ve bazen saatlerimizi kontrol edebilecek kadar boş anımız olmadığından çoğu kez saatin kaç olduğunu fark etmiyoruz bile. Tıpkı bugün benim zaman kavramını kaybettiğim gibi...

Kerem'in yanıma gelip "Gitme vakti Zeynep." diyerek elimdekileri bıraktırdığında çoktan akşam olduğunu anca anlıyorum. Anlayınca tüm günün yorgunluğunu vücudumda hissetmemde bir oluyor. Yorgunluktan dolayı yüzümü asmamak için dudaklarıma bir gülümseme yerleştiriyorum.

Kerem'le birlikte mutfaktan çıkıyoruz. Ben üniformamı değiştirip, bahçeye onun yanına çıktığımda arabanın anahtarlarını bana doğru atıyor. Refleks olarak ellerimi havaya kaldırıp anahtarı yakalıyorum ama Kerem'in yaptığına anlam veremiyorum. Yüzüne attığım şaşkın bakışlarım Kerem'i oldukça eğlendirmiş olacak ki keyifle gülerken yanıma geliyor ve elleriyle kollarımı tutup beni kendine çekip sarıyor.

"Eskişehir'e arabayla git. Daha rahat edersin." diye konuşuyor dudaklarını saçlarıma değdirerek. Dudaklarının yarattığı his gıdıklanmama sebep oluyor. Bu histen kurtulmak için başımı küçük çocuklar gibi kıpırdatıyorum.

"Gidemem." diyorum dudaklarından kurtulmaya çalıştığım esnada.

"Hadi ama Zeynep gereksiz gurur yapma, bal gibi de gidersin. Hem benim arabam senin araban." diyor beni kendinden bir adım uzaklaştırıp yüzüme bakarken.

Benim gidememe sebebim gurur değil ki! Gidemem diyorsam gidemediğim için canımın içi.

"Gurur değil hayatım." diye geveliyorum ağzımda.

"O zaman niye arabayı almıyorsun?" diye soruyor aramıza bir adım daha mesafe koyarken.

Kerem'i tanıdığım süre boyunca onun bir şeye taktığı zaman cevabını alana kadar soru sormayı bıraktığına pek denk gelmedim. Bugün de o ısrarcı günlerden birini yaşıyoruz. Cevabı almadan beni rahat bırakmayacağını sesinden, bakışlarından ve aramızdaki gerilimli mesafeden anlayabiliyorum.

"Almıyorum... Almıyorum çünkü kullanmayı bilmediğim bir şeyin anahtarı işime yaramaz." diyorum gözlerimi ondan kaçırarak. Omuzlarım aşağı doğru düşüp beni Kerem'in karşısında yeni bir eksikliğimle baş başa bırakıyor. Bu duyguyu hiç sevmiyorum. Bilmediğim şeylerin gün yüzüne çıkmasından hiç hoşlanmıyorum.

"Gerçekten mi?" diye soruyor Kerem.

"Gerçekten." diyorum omuz silkerek.

Kerem bana içten bir gülümsemeyle bakıp tekrardan sarılıyor.

"O zaman bunu da listeye ekliyorum." diyor kendi kendine mırıldanır gibi.

Göğsünde duran başımı yüzünü görmek için yukarı doğru çeviriyorum. "Liste?" diye sorup, çenemi göğsüne yaslayıp cevabı bekliyorum.

"Çok özel bir liste." diyor Kerem gizemli bir şeyden bahsediyormuş gibi. Bu seferde öğrenmek için ısrarcı olan taraf ben oluyorum.

"Yaa Kerem."

"Özel ama." diyor beni daha da meraklandırarak.

"Benden de mi özel?" diyorum damardan giriş yapıp kesin sonuç almak için.

"Özelliği de buradan geliyor zaten."

"Çatlamam için mi bekliyorsun?" diyorum dudaklarımı sarkıtarak.

Kerem'in bu tavrıma verdiği cevap sarkan dudaklarıma bırakılan yumuşak bir öpücük oluyor. Aklımı dağıtmaya çalışıyorsun hayatım ama ben de Zeynep'sem o cevabı alacağım senden. Dudaklarımdan ayrıldığında onu gafil avlayıp arabayla kendi aramda sıkıştırıyorum. Kerem atağım karşısında bir an için boş bulunuyor. Bu da benim onu kıstırmam için bir avantaja dönüşüyor.

"Artık söyleyecek misin?" diyorum iki elimi de onun elleriyle birleştirip, parmaklarımı

onunkilere kenetlediğim sırada.

"Aslına bakarsan neler olacağını görmek istiyorum." diyor çarpık bir şekilde gülerek. Ben de ona gülümseyip yanağına yöneliyorum. Sol yanağına küçük bir ısırık bırakıyorum.

"Evet, dinliyorum." diyorum ama Kerem başını iki yana sallamaktan başka cevap vermiyor.

Bu sefer sağ yanağını ısırıyorum. Dişlerim biraz daha baskı yaptıktan sonra soru sorar bir ifadeyle yüzüne bakıyorum. Kerem'den bir cevap beklerken ön dişlerimin yanağında bıraktığı soluk pembeliğe gözüm takılıyor.

"Valla güzelim sinek ısırığı bile daha çok acıtıyor. Seninki nasıl desem... Diş çıkartan bir bebeğin damağını kaşıması gibi zararsız." diyor beni sinir eden bir ukalalıkla.

"Demek öyle." diyorum ısırmak için yüzünde güzel bir yer ararken. Sonra yüzüne iz bırakma korkumdan dolayı ani bir hareketle kenetlenmiş ellerimizi kaldırıyorum ve elinin üzerine ciddi bir ısırık bırakıyorum.

"Ah! Zeyno!" diyor elini kurtarmak için. Bunu sen istedin hayatım. İstediğimi duymadan elini ağzımdan çekmiyorum.

"Tamam. Söyleyeceğim pis inatçı." diyor acıyla. Gülümseyerek geri çekildiğimde hemen eline bakıyor. Ben de göz ucuyla eline baktığımda kırmızıdan mora dönen diş izlerimi görüyorum.

"Delisin sen! Biliyorsun değil mi?" diyor elini bana gösterip, hayret içeren bir gülüşle bana bakarken.

"Beni delirtme o zaman." diyorum az önceki saldırıyı gerçekleştiren ben değilmişçesine ona masum masum bakarak.

"Bunu aklımın bir köşesine not etmem lazım."

"İyi olur. Şimdi ne olduğunu söyler misin, lütfen?"

"Söylerim ama bir şartla. Başka soru sormak yok." diyor bana sağ elini uzatarak.

"Tamam." diyorum kısa bir an düşündükten sonra ve Kerem'in uzattığı elini tutarak aramızda küçük bir anlaşma yapmış oluyoruz.

"Listenin adı; Zeynep'le Yapılacaklar Listesiydi." diyor kirpiklerinin altından bana uzun uzun bakarak. Bakışları içime işlerken söylediği şeyin romantikliği kalbimi eritiyor. Az

önce ısırdığım her yere tek tek şefkatli öpücükler bırakıyorum.

"Bir listen olduğunu bilmiyordum. Neler varmış o listede?" diyorum yanına doğru sokulurken.

"Başka soru yok diye anlaşmıştık." diyor bana uyarıcı bir bakış atarak.

"Yaa." diyerek cilveli cilveli bakıyorum Kerem'e.

"Aaa yoksa bu yanak ısırılmak mı istiyormuş?" diyor yanağımdan bir makas alırken. Az önce ona yaptığımı bana yapmasına fırsat vermeden aramıza beni kurtaracak güvenli bir mesafe koyuyorum.

"Kaçma kaçma bir şey yapmayacağım. Hadi bakalım gidiyoruz artık arabaya marş marş." diyor başıyla arabayı işaret ederek.

Anahtarı almak için avucunu açtığında bendeki anahtarı avucuna bırakıyorum. Elimi çekemeden avucunu kapatıyor. İşte şimdi yandım diye düşünürken Kerem elimin üstüne uzun ve sulu bir öpücük bırakıyor. Onun bana attığı haylaz bakışlarına bakıp derin bir nefes alıyorum. Birkaç gün bile olsa ondan ayrı kalmanın ne kadar zor olacağını şimdi daha iyi anlıyorum.

****

Eskişehir'de beni sevgiyle saran birçok kucak karşılıyor. Şirintepe'deki evimize girdiğim andan itibaren annem ve babam başta olmak üzere, teyzem Güzide'yle eniştem Osman ve tabii ki ailemizin en küçüğü olan Elif'le hasret gideriyoruz.

Ben annem ve babamın ortasında otururken "Seni ne çok özlemişiz Zeynepcim." diyor teyzem.

"Ben de sizleri özledim." diyorum teyzeme gülümseyerek.

Annem yüzümü elinin arasına kıstırıp beni incelerken "Güya aşçı olacaksın ama kilo vermişsin sen." diyor.

"Spordandır." diyorum.

Dediğime inanamamış gibi "Hala yapıyor musun?" diye soruyor babam.

"Evet. Hatta artık işi bir tık ilerlettim spor salonuna gidiyorum." diyorum

böbürlenerek.

"Belli zaten baksanıza nasıl güzel olmuş." diyor teyzem beni överek. Birazdan gaza gelip üzerimdeki gömleğin kollarını kıvırıp kas gösterisine başlamadan şu muhabbet kapansın diye hemen Elif'e sarıyorum.

"Eee Elif sen nasılsın? Sınav hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sorarak odağı ona yöneltiyorum.

Eniştemin yanında rahat bir şekilde oturan Elif ani gelen sorumla oturduğu yerden doğruluyor. Bana 'beni neden yakıyorsun?' bakışı attıktan sonra ince bir sesle konuşuyor.

"İyiyim. Dershaneye gidiyorum. Bu yıl olacak inşallah." diyor buruk bir tebessümle.

Ben de ona buruk bir şekilde tebessüm ediyorum. Elif bu yıl üniversite sınavı için üçüncü denemesini yapacak. Üçüncü senesi ondan beklentileri oldukça yükseltmiş durumda. Teyzem ve eniştem herhangi bir baskı yapmasa da onun yaşadığı stresin boyutunu tahmin edebiliyorum. Ayrıca yanlış hatırlamıyorsam Erkan, Elif'le görüştükleri zaman kızın moralini bozup "Okuyamayacağın belli, amcamları boşuna masrafa sokma." diyerek üzüyordu. Elif'i hayatlarına almadıkları yetmezmiş gibi bir de sahip olduğu hayatı mahvetmeye çalışmaları sinirimi bozuyordu.

"İnşallah olacak canım. Seni de çekip alacağım İstanbul'a." diyorum ona moral veren bir gülümsemeyle.

"Ay deme öyle Zeynep." diyor teyzem. Önce Elif'e, ardından da enişteme bakıp devam ediyor. "Biz kızımızı uzaklara gönderirsek ne yaparız, değil mi Osman?"

Hah işte! Annemle kardeş olduğunuz buradan belli teyzecim. Kız daha üniversiteyi kazanmadan başladınız 'nasıl göndereceğiz?' demeye. Sanki gönderince de kötü bir şey oluyor. Bak bana ne kadar güzel bir hayatım var. İstediğim okuldayım, istediğim işteyim ve istediğim adamlayım. Elif'in böyle bir hayat yaşamak için benden ne eksiği var? Diren iç sesim!

"Böyle söyleme Güzide. Benim kızım ne istiyorsa onu okuyacak. O okul Fizan'da da olsa gidip okuyacak." diyor eniştem Elif'i kolunun altına çekerek. Sonrada Elif'in kulağına doğru bir şeyler fısıldıyor. Duyamadığım bu sözler Elif'i oldukça güldürüyor.

"Kız evden uçup gittiğinde bu sözlerini hatırlatacağım sana." diyor teyzem homurdanarak. "Gitti mi bir de bulur oralarda birini daha da dönmez yanımıza."

"Ablam haklı enişte. Çocuğunu uzağa göndermek çok zor oluyor. Bak bizim halimize,

Zeynep'in yokluğunda kolumuz kanadımız kırık." diyor annem duygusal bir sesle. Bense anneme dehşetle bakıyorum. Olayları dramatize etme be kadın. Sanan da dönülmez yollara girdim, hapse düştüm falan sanacak. Sanki evin direği bendim de gidince ev babasız kaldı.

"Böyle konuşmaya devam ederseniz gerisingeri İstanbul'a gideceğim ha!" diyorum muhabbetten sıkıldığımı belli ederek.

Sonrasında konuşulan konular değişiyor. Biraz babamın adliyedeki davalarından, biraz eniştemin işlerinden konuşuyoruz. Aklıma gelmişken bana gönderdikleri ve afiyetle yediğim yeşil zeytin için bir kez daha teşekkür ediyorum onlara. Muhabbetimiz devam ederken annem, kimsenin eskisi gibi kıyafet diktirmediğinden, işlerin durgunluğundan yakınıyor. Teyzemde insanların hazır giyim ve dikim arasındaki farkı anlayamayacak kadar ahmak olduğunu söyleyerek anneme moral vermeye çalışıyor.

Sonra konu dönüp dolaşıp tüm ailenin bir araya toplanmasına vesile olan İrem ve Erkan'ın sözüne geliyor. Ben tam ağzımı açıp bu konuda birkaç laf söyleyecekken telefonum çalıyor. Ekrana baktığımda gülerek "İrem arıyor. Hissetti galiba onlardan bahsettiğimizi." diyorum ve gülerek odama geçiyorum.

"Canım." diyerek açıyorum telefonu.

"Neredesiniz siz? Gelmediniz mi yoksa?" diyor sitemli bir sesle.

"Geldim, evdeyim."

"Niye yanıma gelmiyorsunuz?"

Çoğul konuşması dikkatimi çekiyor. Derya arayıp haber vermedi mi gelmeyeceğini? Ah Derya ya! Tamam anladım böyle şeylere inanmıyorsun ama insan bir arayıp haber verir be kızım.

"Yarın sabah erkenden geleceğim canım."

"Şimdi gelsenize." diyor nazlı sesiyle.

"Canım şu an nasıl bir ortamda bulunduğumdan haberin var mı? Dört yanım akrabalarla çevrilmiş durumda. Annem ağzıma bilmem kaçıncı sarmayı sıkıştırırken, teyzem İstanbul'daki hayatımı sorguluyor. Babam desen hala biraz mesafeli bana karşı. Yani anlayacağın buradakilerin gazını almadan senin yanına gelmem mümkün değil." diye evdeki durumu anlatıyorum.

"Anladım ama bak yarın sabah uyanır uyanmaz bana geliyorsunuz tamam mı?"

"Tamam, kalkar kalkmaz pijamalarımla geleceğim." diyorum gülerek. Sonuçta bir pijama olsun, bir sabahlık olsun ben bu tarz şeylerle sokaklarda dolaşmaya alışkınım yani.

"Gelirken Derya'yı ve Elif'i de getir."

"Canım, bilmen gereken bir şey var. Derya gelemedi. Birkaç haftaya Alp askere gidecek de ondan ayrı kalamıyor pek. Sizi çok tebrik etti. Nişana gelecek inşallah!" diyorum yumuşak bir sesle. İrem'den umduğum gibi ters bir tepki gelmiyor, şaşırıyorum.

"Öyle olsun bakalım. Sen varsın ya yeter bana Zeyno. Canım dostum." diyor İrem.

"Bakalım yarında Erkan'la yan yana geldiğimizde aynı şeyleri söyleyebilecek misin?" diyorum ona gülerek.

"Bana bak sakın bir aksilik çıkarma." diye cırlıyor telefonun diğer ucundan. Ben de söylediğine kıs kıs gülüyorum.

"Zeyno, bana yok yere stres yaptırma. Zaten son anda bir aksilik çıkacak diye içim içimi yiyor bir de sen yorma beni kız." diye yakınıyor. Sesine gelip yerleşen perişanlığı hissedince gülmem yüzümde solup gidiyor.

"Merak etme bir tanem yarın her şey güzel olacak." diyorum söylediğimin doğruluğuna çok da inanmayarak. Ne de olsa arkadaşımın Erkan gibi bir magandayla sözlenecek olması fikri, bir kuzunun canlı canlı yüzülmesiyle aynı vahşiliğe sahip benim için.

"Neyse ben gidip bir kez daha evin tozunu alayım, ne olur ne olmaz." diyor İrem.

"O evi kaç kere temizledin diye sormaya korkuyorum şu an." diyorum kaşlarımı çatarak.

"Ne sen sor ne de ben söyleyeyim." diyerek iç çekiyor. Erkan yüzünden iyice domestik bir kadın oldun arkadaşım.

"Canım farkındasın değil mi yarın biz bize olacağız. Bu kadar paralama kendini."

Nutuk atacağımı anlayarak "Tamam tamam hadi kapa telefonu." diyor.

"Bana bak toz bezlerinden uzak dur. Sütünü iç, yat uyu. Beni deli etme burada." diyorum ona fırça atarak.

"Ben de seni seviyorum." diyor karşılık olarak.

"İyi uykular cadı."

"Sana da Zeyno." diyor ve telefonu kapatıyor.

Salona geçip sevgi çemberindeki yerimi tekrardan alıyorum. İrem'le konuşmamız üzerinden çok kısa bir zaman geçtikten sonra telefonum tekrardan çalmaya başlıyor. Çalan telefonun sesiyle tüm gözler bana çevriliyor. Ekranda Kerem'in adı ısrarla yanıp sönerken bana bakan gözler sanki daha da ısrarcı oluyor. Panik duygusu midemden boğazıma doğru yükseliyor.

"Kim arıyor kızım?" diye soruyor babam.

Babamın bu sorusuna "Sevgilim arıyor babacım. Biz birbirimizden ilk kez ayrı kalıyoruz da dayanamadı arıyor işte." demeyi ne kadar çok istesem de "İrem arıyor ya." diyorum yüzümde donuk bir gülümsemeyle. Allah'ım n'olur kimse durumu anlamasın. Kerem'i öğrenirlerse biterim ben. Hayatı dar ederler bana.

"Daha demin konuştunuz ya kızım." diyor babam çatık kaşlarıyla bana bakarken. Baba keşke öyle bakmasan, anlayacaksınız diye ödüm kopuyor şu an. Ben cevap vereceğim sırada annem lafa dalıyor.

"Bunlar konuşmadan duramıyor ayol. Hele yarın büyük gün ya yandık artık. Fısır fısır bitmez muhabbetleri."

"Ya ya." diyorum zorla gülmeye devem ederek. Israrla çalan telefondaki isim görünmesin diye ekranı avucumun içine çevirip salondan sıvışıyorum. Odama girdiğim sırada Kerem aramayı bırakıyor.

Aile ve sevgili kavramlarının bir araya geldiğinde nasıl trajediler ortaya çıktığını bizzat yaşamış biri olarak az önce yaşadığım paniğin herhangi bir tarifi yok. Sonuçta ailemin yaptıkları yapacaklarının teminatı. Kendimi yatağıma atıp, rahatlamaya çalışıyorum. Panik duygusu beni yavaş yavaş terk etmeye başlayınca Kerem'i arıyorum. Birkaç kez çaldıktan sonra telefon açılıyor.

"Sevgilim." diyor sıcak sesiyle.

"Nasılsın hayatım?" diye konuşuyorum küçük harflerle.

"İyiyim. Yani seni çok özlediğim gerçeği dışında iyiyim."

"Ben de seni özledim." diyorum yine kısık bir sesle. Bir yandan da kapının ardından bir ses geliyor mu diye dışarıya kulak kabartıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

"Bizimkilerle oturuyoruz. Sen ne yapıyorsun?"

"Antrenmandan geldim şimdi. Yorgunum, Pia'yla uzanıyoruz." diyor ve benim gözümün önüne yorgun Kerem'in yatışı geliyor.

"Dönünce birlikte devam ederiz antrenmanlara." diyorum hala kısık sesle konuşmaya devam ederek.

"Rahat konuşamıyorsun galiba. Ailen yüzünden değil mi?"

"Evet, bizimkilerin duymasından çekiniyorum. Malum sevgili konularında biraz delirebiliyorlar." diye açıklıyorum durumu. Gerçi açıklamasam bile Kerem de bunun gayet farkında.

"O zaman bizi zora sokacak bir şey yapmayalım. Kapatalım da konuşmamızı duymasınlar."

"Seninle konuşmayı seviyorum."

"Biliyorum aşkım. Ben de seninle konuşmayı seviyorum ama şimdi en mantıklı şey telefonu kapatmak." diyor sakin bir sesle.

"Tamam." diyorum iç çekerek.

"Konuşamayız belki ama mesaj atabilirim sana, olur mu?"

Söylediğiyle bir anda neşeleniyorum. "Sahiden mi?"

"Sahiden." diyor gülerek.

"Seni seviyorum." diyorum içimden gelerek.

"Seni seviyorum bebeğim."

Kerem'in sesinin ardından oda da boğucu bir sessizlikle baş başa kalıyorum. İçeridekilerden biri meraklanıp odama gelmeden yanlarına gitmek için çıkacağım esnada telefonuma bir mesaj geliyor.

Odadan çıkıp yanlarına git, dikkat çekme sakın. Çok seviliyorsun...

Telefon ekranındaki harfleri tutup sevebilecek olsam şu an her harfi tek tek bağrıma basardım. Salona geçmeden önce Kerem'e cevap yazıyorum.

Tamam, şimdi geçiyorum. Geçen her saniye daha çok seviliyorsun...

***

Sabah uyanır uyanmaz soluğu İrem'in yanında alıyorum. Tabii yanımda Elif'le. Kapıyı saçları bigudilerle sarılmış Meral teyze açıyor.

"Kimler gelmiş kimler." diyor bize sarılırken. "Geçin, geçin."

"Nasılsın Meral Teyze?" diye soruyorum.

"Telaşlı. Sen nasılsın Zeynep?" diyor gülümseyerek. Sonra Elif'in saçını okşayarak soruyor. "Ya sen nasılsın güzel kızım?"

Ayaküstü kısa bir muhabbet ettikten sonra bize İrem'in odasını işaret ediyor.

"İrem odasında geçin kızlar. Benim biraz işim var kusura bakmayın artık."

"Sen işlerini hallet. İrem'le ben ilgilenirim." diyorum.

"Sağ ol Zeynepcim çok makbule geçer."

Elif'le birlikte İrem'in odasına giriyoruz ve İrem'in coşkulu bir panik haliyle bize sarılması bir oluyor.

"Dur boğacaksın bizi." diyorum boynumdakini kolunu gevşetmeye çalışarak.

"Heyecanlıyım birazda." diyerek geri çekiliyor İrem.

"Belli belli." diyorum ona bakıp gülerek. Elif'te benimle birlikte gülüyor.

"Ne gülüyorsun kız?" diyor İrem Elif'e sırıtarak.

"Neye olacak, tüm bu heyecanının abim için olmasına"

Elif benim diyemediğim lafı deyince içten içe gülüyorum ama dışarıdan bakıldığında yüz hatlarım bir su kadar durgun.

"Çok biliyorsun sen." diyor İrem, Elif'e dil çıkararak. Elif bu tavır karşısında hiç alınganlık yapmadan geçip yatağa oturuyor.

İrem'i yatağın diğer köşesine oturturken "Kuzum biraz sakinleş." diyorum.

"Bir aksilik olacak diye ödüm kopuyor. Yani babam bir laf edebilir, Erkan çenesini

tutamayabilir." diyor İrem ardından da sıkıntıyla bir "of" çekiyor.

"Erkan çenesini tutsa iyi eder. Yoksa onu linç etmek için hazır bekleyen bir oda dolusu insan var." diyorum yüzümde pis bir sırıtışla.

"Sağ ol çok yardımcı oluyorsun." diyor gözlerini devirerek.

"Elif, sen gelin hanım için biraz melisa çayı hazırlar mısın? Sakinleştirmek zor olacak yoksa." diyorum Elif'e dönerek.

"Olur." diyerek odadan çıktığında İrem'le baş başa kalıyoruz.

İrem bana hararetle, Cüneyt amcanın Erkan'ı öğrenmesini, sözlenmeye nasıl karar verdiklerini, söz hazırlıklarını ve tüm bu süreçte yaşadığı duyguları anlatıyor. Ben ters bir şey söylememek için fazla konuşmadan başımı hafif hafif sallayarak dinliyorum onu. Bu sırada telefonuma mesaj geliyor ve hevesle açıyorum.

Mutfak sensiz çekilmiyor. Ne zaman dönüyorsun? Lütfen bu akşam döneceğini söyle.

Kerem'den gelen mesaja yüzümde aşık bir sırıtışla bakıyorum. İrem'in anlattıkları çok uzaklardan gelen bir uğultuya dönüşüyor. Şu an tüm dikkatim Kerem'in mesajında. Cevap yazmak için hemen yanıtla tuşuna basıyorum.

Böyle akıl çelici mesajlar atarak beni hazırlıklardan alıkoyuyorsun yakışıklı.

Mesajı gönderdikten sonra İrem bir süredir onu dinlemediğimin farkına varıyor. Elimdeki telefonu kapmaya çalışırken "Kimle mesajlaşıyorsun sen? Şu yeni çocukla mı?" diyor.

"Bıraksana." diyorum telefonu vermemek için çabalarken. "Bıraksana kızım be!"

Telefonu elinden çekip aldığımda ikimizde birbirimize bakıp gülmeye başlıyoruz.

"Sorumun cevabını aldım, yeni çocukla mesajlaşıyormuşsun."

"Kerem." diyorum adını söyleyerek.

"Doğru, adı Kerem'di. Nasılsınız anlatsana biraz?" diyor yanıma yanaşarak.

Bu sırada Elif'te elinde çayla yanımıza geliyor. İrem bardağı alırken ona teşekkür edip, dikkatini tekrar bana yöneltiyor. Benimse Elif'in yanında konuşmaya pek niyetim yok. Yani yapacağına ihtimal vermiyorum ama belki bizimkilerin yanında ağzından Kerem'le ilgili bir şey kaçırır falan maazallah.

"Senin gününde beni mi konuşacağız? Yok dostum yok bunu kabul edemem." diyorum

İrem'e gülerek ve çaktırmadan Elif'i işaret ediyorum.

İrem uyarımı anlayarak "Doğru söylüyorsun. Bugünün yıldızı benim." diyor.

Zaten günün devamında oturup dedikodu yapmaya da pek fırsatımız olmuyor. İrem'in bilmem kaç kere yapılıp beğenilmeyerek bozulan, sonra tekrardan yapılan saçlarıyla uğraşırken zaman su gibi akıp geçiyor. En sonunda onu hazırladığımızda ensesinde toplanmış dağınık topuzu ve pastel makyajıyla biblo gibi duruyor karşımızda.

"İrem, çok güzel oldun arkadaşım." diyorum ve içimden lütfen artık bunu beğensin diye dua ediyorum.

"Çok güzel oldun." diye onaylıyor beni Elif. Sesindeki bıkkınlık ise gayet net anlaşılıyor.

"Şuradan bir tutam saç mı bıraksaydık acaba?" diye soruyor İrem kulağının arkasını işaret ederek. Bu sözüyle hem benim hem de Elif'in omuzları düşüyor. İrem bu halimizi görüp neşeli bir kahkaha atıyor.

"Şaka. Şaka yaptım." diyor bizi rahatlatmak isterken. Gerçekten de etkili oluyor. Bir saç vakasını daha kaldıramayacağım çünkü.

"Yüreğime inecekti." diyorum elimi göğsüme bastırarak.

"Uğraştığınız için ikinize de teşekkür ederim."diyor benim ve Elif'in elini tutup sıkarken.

"Her şey arkadaşım için." diyorum elimi tutan parmaklarını sıkarak.

"Her şey sadece senin için İrem. Yoksa abim için kılımı kıpırdatmam biliyorsun." diyor Elif, İrem'e gülümseyerek. Konuş Elif ben arkandayım kız.

"Biliyorum." diye mırıldanıyor buruk bir tebessümle.

"Eee o zaman artık şu elbiseni giy de bir görelim seni. Hem daha biz hazırlanacağız." diyorum İrem'e.

İrem elbisesini giymeye giderken ben de aynanın karşısına geçip kendime bakıyorum. Evden çıkmadan önce düzleştirdiğim saçlarım İrem'le uğraşırken elektriklenmiş ve her biri ayrı telden çalmaya başlamış durumda. Yeniden yapacak zamanım olmadığından saçlarımı küçük tokalarla arkada toparlıyorum. Perçemlerimi de alnımın üzerinde serbest bırakıyorum. Biraz da makyaj yaptım mı günü atlatabileceğimi umuyorum.

Ben hazırlığımı tamamladığım sırada elbisesini giyen İrem yanımıza geliyor. Üzerindeki elbiseyi gördüğüm ilk an Erkan'ın duruma el attığı ne kadar belli diye düşünüyorum. Elbise için kesinlikle kötü denilemez, arkadaşım içerisinde resmen ışıldıyor ama

Erkan'ın hakimiyeti de ben buradayım diyor. Hiçbir dekoltesi olmayan kolsuz, boyu diz altında biten krem rengi elbisesi ile etrafında bir tur dönüp "Nasılım?" diye soruyor İrem.

"Işıldıyorsun." diyorum içimden geçeni saklamayarak. Erkan'a rağmen ışıldıyorsun arkadaşım.

"Çok güzel olmuşsun İrem." diyor Elif'te.

Şifonyerin üzerinde titreyen telefonuma doru giderken odaya Meral teyze giriyor ve anne kız arasında duygusal anlar yaşanıyor. Ben de bu fırsattan istifade telefonuma rahat rahat bakıyorum.

"Hayatım." diyerek açıyorum telefonu evin sessiz bir köşesine çekildiğimde.

"Müsait mi oralar?" diye soruyor Kerem.

"Tüm ilgi gelinde." diyorum rahat bir tavırla.

"Oh be!" diye rahatlıyor. "Liselilere döndük be aşkım."

"Döndük valla." diyorum tedbiri elden bırakmadan koridora bir göz atarken.

"Ne zaman dönüyorsun?"

"Hayatım yarın akşam döneceğimi biliyorsun."

"Biliyorum." diye homurdanıyor.

"Ben de yanında olmak istiyorum ama buradaki de en yakın arkadaşlarımdan biri. Onunda yanında da olmak zorundayım." diyorum Kerem'e yumuşak bir sesle.

Çocuk gibi mızmızlanırken "Konu sen olunca bencil bir adama dönüşüyor olmam benim suçum değil, tüm suç senin." diyor. Onun böyle konuşurken yüzünün alacağı hali tahmin ederek gülümsüyorum.

"Evet, tüm suç benim." diyorum onun suyuna giderek.

"Senin tabii. Beni kendine öyle çok alıştırdın ki şimdi senin yokluğunda kimse bana aynı sıcaklık ve aşkla yaklaşmıyor."

"Yaklaşmasın da zaten! Gerekirse ben buradan bile yeterim sana." diyorum yarı şakacı yarı ciddi bir sesle.

"Yetmiyor ama." diyor Kerem mızmızlığını sürdürerek.

"Yeter canım yeter. Birkaç gün ayrılıktan ne sen ölürsün ne de ben ama araya başkaları girerse işte onlar için aynı iyimserliği sürdüremem." diyorum gözdağı vererek. Artık kime gözdağı veriyorsam. Sanki Kerem yokluğumda başka kadınlara koşacak kadar uçkuruna düşkün, sadakatsiz bir adammış gibi.

"Ölmüyorum zaten sürünüyorum." diyor Kerem. Söylediğiyle gülmeye başlıyorum.

"Sen böyle tatlı olmayı nereden öğrendin acaba?" diyorum içimde Kerem'i sarıp sarmalama isteği büyürken.

"Ben hep böyle bir insanım." diyor Kerem ukala bir tavırla. Bu sırada koridorda bir hareketlilik oluyor. Meral teyze kapıyı açınca annemlerin geldiğini görüyorum. Kafamı hemen geri çekip odaya giriyorum.

"Kırmızı alarm. Kapatmam lazım." diyorum hızlı hızlı.

''Lise mise ama ilişkideki heyecana bak be." diyor Kerem. Evet canım ne heyecan ne heyecan! Jülide ve Armağan'ın Gazabı 2, çok yakında sinemalarda.

"Bu akşam bir daha konuşabileceğimizi sanmıyorum. Ortalık ajan kaynıyor."

"Tamam güzelim, öpüyorum seni."

"Ben de." diyorum ve telefonu kapıyorum.

****

Tüm hazırlıklar bittikten sonra büyük salonda ip gibi sıralanmış bir vaziyette oturmuş damat tarafını bekliyoruz.

"Geç kaldılar." diyor Cüneyt amca duvarda asılı duran ahşap oymalı saate bakarak.

"Yoldalar." diye konuşuyor İrem ama sesi salona sadece bir fısıltı olarak yayılıyor.

"Geç kalmadılar canım havalar erken kararıyor. Malum kış mevsimi." diyor Meral Teyze gergin bir ifadeyle gülümseyerek. Sonrada İrem'e kaş göz işareti ederek 'Neredeler?' diye sözsüz bir fırça atıyor.

İrem ağlamaklı gözlerle bana bakıyor ama benimde elimden gelen bir şey yok bu durumda. İrem'in elini tutup moral vermeye çalışıyorum. Gergin geçen yarım saatin ardından nihayet zil çalıyor ve herkesin yüzünde bir rahatlama oluyor.

Hepimizin koridora çıktığı sırada kapı açılıyor, Erkan ve İbrahim amca ellerinde çikolata ve çiçekle içeri giriyor. Kapının önünde kısa ve pek de samimi olmayan bir merhabalaşma yaşanıyor. Cüneyt amca geç kaldıklarını ima eden şeyler söylerken, İrem bir terslik çıkmasından korktuğu için oldukça tedirgin görünüyor. Elif'se neredeyse başına silah dayanmış gibi zorla öpüyor Erkan'ı ve İbrahim amcayı. Yavaş yavaş salona geçtiğimiz sırada Erkan yanıma geliyor.

"Nasıl olmuşum Zeyno?" diyor eliyle ceketinin yakasını silkerken. Ona ters ters bakıyorum.

"Bana Zeyno deme." diye tıslıyorum.

"Bugün de mi arıza çıkaracaksın? Arkadaşını alıyorum diye mi bu tavır?" diyor gülerek. Daha önce söylemiş miydim bu çocuk sinirlerime dokunuyor.

"Sen uslu durursan ben de uslu dururum." diyorum yüzüne ürpertici bir sırıtışla bakarak.

"Uslu bir şekilde soruyorum. Giderim var mı?" diyor takım elbisesini işaret ederek. Ona şöyle bir göz atıyorum. Fena sayılmaz.

"Ne yalan söyleyeyim buradan salona kadar bir giderin var." diyorum.

En arkada kaldığımızı fark eden İrem yanımıza gelip bizi salona çekiştiriyor. Salondaki gergin ortamda havadan sudan bahsedilen oldukça samimiyetsiz bir muhabbet var. Allah'tan salonda çok fazla oturmak zorunda kalmıyorum. Kahve yaparken İrem'e yardım etme bahanesiyle mutfağa geçiyorum.

"Zeyno, heyecandan kusacağım galiba." diyor İrem eliyle midesini tutarken.

"Rahatlasana biraz. Bir şey olmayacak merak etme." diyorum kahveyi yapmaya başlarken.

"Ne bileyim sanki bir terslik olacak gibi. Zaten geç kaldılar ama bunun hesabını daha sonra soracağım Erkan'a." diyor başını hararetle sallayarak. Bense İrem'in bu söylediğine pek inanmıyorum. İrem, Erkan'a hesap sorsa bile o maganda sevgilisi bildiğini okumaya devam edecek nasıl olsa.

"Pişirmeye başlıyorum." diyorum hazırladığım cezveyi havaya kaldırıp ona gösterirken.

"Pişir pişir. Ben bu heyecanla üzerime dökerim falan. En iyisi sen pişir."

"Erkan'ınkine de şöyle bol bol tuz koyalım." diyorum haince sırıtarak ama İrem Hanım

bana engel oluyor.

"Sakın! Erkan içmez onu vallahi de içmez." diyor bana engel olmaya çalışarak.

"Ne demek içmez? Köpek gibi içecek! Biz de karşısına geçip keyifle izleyeceğiz." diyorum İrem'i umursamayıp Erkan'ın kahvesine tuzu basarken.

"Yaktın beni Zeyno. Erkan uyardı beni içmem diye. Şimdi içmeyince sorun çıkacak." diyor yüzünü asarak.

"Geç kaldığı saatlere saysın."

Sırtını duvara yaslayıp salonda konuşulanları duymaya çalışırken "Ne yaparsan yap koyuverdim gitti artık. Şu günü bir atlatayım başka bir şey istemiyorum." diyor bıkkın bir halde.

Pişen kahveleri pay ediyorum ve Erkan'ın fincanının hangisi olduğunu birkaç kez tekrarlıyorum İrem'e. Herkes kahvesini içerken İrem'in korktuğu olmuyor. Erkan, bir İrem'e bir bana ters bakışlar atsa da kuzu kuzun içiyor tuzlu kahveyi. Bu manzara da benim keyfimi yerine getiriyor. Hatta İrem'de Erkan'dan çekinerek hafif bir tebessümle izliyor onu.

Ardından kız isteme merasimi yapılıyor ve en sonunda da söz yüzükleri ortaya çıkıyor. Gümüş bir tepsi üzerinde duran kırmızı kurdeleli, ince altın alyanslar İrem'in ve Erkan'ın parmaklarındaki yerlerini alıyor ve kurdele Cüneyt amca tarafından kesiliyor. Hayırlı uğurlu olsun ve Allah tamamına erdirsin dilekleriyle gergin geçen merasim nihayet son buluyor.

Gecenin sonunda hepimiz rahat bir nefes alıyoruz. Erkan ve İbrahim Amca gittikten sonra bizimkilerde müsaade isteyip kalkmaya hazırlanıyorlar.

"Bari sen kal." diyor İrem koluma girerek.

"Çok yorgunum canım. Bak sen de çok yorgunsun. Yarın İstanbul'a dönmeden yine uğrarım görüşürüz." diyorum esnememek için kendimi zor tutarken. İrem pek memnun olmuyor ama itiraz da etmiyor.

Sonra beni ve Elif'i işaret ederek "Siz gelsenize benimle." diyor. Anlamayarak peşinden gidiyorum. Odasına girdiğimizde eline aldığı makasla alyansına bağlı kurdeleden küçük bir parça kesiyor.

"Aç ağzını." diyor bana ulvi bir görevi yerine getiriyormuş gibi.

"Hiç gerek yok ya buna." diyorum istemeyerek.

"Yut yut." diyor elindeki kurdele parçasını zorla ağzıma tıkıştırırken.

"Bari su verseydin." diyorum dilime yapışan iplikle boğuşurken.

"Ben burada sizin mürüvvetiniz için uğraşıyorum ama yine de yaranamıyorum." diyor İrem kurdeleden kestiği diğer parçayı Elif'e uzatırken.

"İşimiz kurdeleye kaldıysa ooo." diyorum gözlerimi devirerek.

"Orası hiç belli olmaz." diyor İrem bana imalı imalı. Ne demek istediğini anladığım için gülüyorum.

İremlerden çıktıktan sonra annemin kullandığı arabada yorgunluktan uyuklar vaziyette oturuyorum ta ki telefonumdan gelen mesaj sesine kadar. Sesi duyar duymaz gözlerim cin gibi açılıyor. Mesajı açıp okuduğumda yüzümde bir sırıtma beliriyor.

Yarın bu saatlerde yanımda olacağını bilmesem zaman nasıl geçerdi bilmiyorum.

Cevap yazmadan önce başımı kaldırdığım esnada dikiz aynasından beni kesen annemle göz göze geliyoruz ve o bilindik gerginlik hissi içimde hop ediyor. Durumu çaktırmamak için "İrem" diyorum gülümseyerek. Annem bana anlayışlı bir ifadeyle bakıp yanında oturan babamla konuşmasına devam ediyor. Ben de Kerem'e cevap yazıyorum.

Seni bilmem ama burada zaman stresli ve çabuk geçiyor. Huzurlu ve sakin hayatımı özledim.

Çok geçmeden ondan bir cevap daha geliyor.

Bir sorun mu var?

Endişelenmemesi için hemen cevap veriyorum.

Hayır ama bütün gözler üzerimde. Seninle rahat rahat konuşamamak canımı sıkıyor.

Annem evin önüne park ettiğinde sıcak arabadan buz gibi geceye doğru adım atıyorum. Arkamızdan gelen diğer arabada evin önüne yanaşıyor ve teyzemlerde arabadan iniyor. Eve girerken Kerem'den bir mesaj daha geliyor. Salondaki tekli koltuğa oturup mesaja bakacakken teyzem içeri giriyor.

"Bu da tık tık tık mesaj yazmadan duramıyor. Kiminle mesajlaşıyorsun bu kadar?" diyor kaşlarını çatarak.

Dilime pelesenk olan cevabı veriyorum yine. "İrem'le."

"İlahî Zeynep, daha demin bir aradaydınız." diyor teyzem gülerek.

"Şimdiki gençler böyle abla. Günün kritiğini yapıyorlardır kesin." diyor bilmeden ikinci kez bana yardımcı olan annem.

"Evet, detayları konuşuyoruz." diyorum gülümsemeye çalışarak. Sonrada mesajı okuyorum.

Gözler üzerindeyse daha fazla mesajlaşmayalım, dikkat çekme. Herkes uyuduktan sonra bana haber ver arayacağım seni.

Koca koca insanlar olarak düştüğümüz duruma sinirim bozuluyor ve gülmeye başlıyorum. Bizimkiler ise İrem'le çok eğlendiğimi düşünerek halime gülmeye başlıyorlar. Allah'ım hayırlısıyla bir yarın olsa da sevgilime kavuşabilsem. Yoksa bu haller ne bana ne de Kerem'e yaramayacak.

32.BÖLÜM - "Kırgınlık"

Ben iyi bir evlat değilim galiba. Ailemle arama giren her kilometrede keyfimin bu denli yerine gelmesinin, neredeyse mutluluktan eteklerimin zil çalmasının başka bir açıklaması olamaz. Utanmasam şoförün yanındaki muavin koltuğuna oturup daha hızlı gitmesi için yalvaracağım adama.

Evet, iyi bir evlat olmayabilirim ama emin olduğum bir şey varsa o da iyi bir âşık olduğum. Kerem'e yaklaştığım her dakika yaşam enerjisiyle doluyorum. Akıp giden yolu izlerken bir an önce otogara varıp, kendimi onun kollarına atmanın hayalini kuruyorum. Kısa süre önce sadece bir yabancı olan bu adama bu denli bağlanmış olmak kulağıma çılgınca gelse de kalbim durumdan oldukça memnun.

Otobüs otogara girip, perona yanaştığında görgü kurallarını umursamadan yolcuları ite kaka yararak açılan kapıdan kendimi dışarı atıyorum. Yakınlarını karşılamaya gelen insan kalabalığının içerisinde gözlerim Kerem'i arıyor. O kadar kalabalık ki ve aksi gibi her yer gecenin karanlığı altında. Etrafımda dört dönüp arıyorum ama yok, bulamıyorum. Bu sırada muavinden valizimi alıp, daha geniş bir açıyla bakabileceğim sakin bir alana çıkıyorum.

Kerem'i o sırada fark ediyorum. Belli ki otogara yeni gelmiş. Yüzünde telaşlı bir ifadeyle telefonuyla uğraşıyor. Bir iki saniye içerisinde benim telefonum çalmaya başlıyor. Kerem'in aradığını tahmin etsem de ekrana bakıyorum, yanılmamışım. Telefonu açmadan, valizimi peşimde sürükleyerek onun tam da önüne çıkabileceğim yere doğru hızlı hızlı gidiyorum. Valizin ağırlığı yüzünden zorlansam da amacıma ulaşıyorum. İşte tam karşımda duruyor. Günlerdir özlediğim adam, günlerdir özlediğim ruh...

Telefonuna cevap vermediğim için söylene söylene benim olduğum yere doğru geliyor. Etrafına bakınan gözleri beni arıyor. Bense sabırla ne zaman beni fark edecek diye bekliyorum. Yaklaştıkça elmacık kemiğinin üzerindeki kırmızılık gözüme çarpıyor. Ne olduğunu uzun uzun düşünmeme gerek yok. Telefonda bahsettiği antrenman normal bir antrenman değilmiş anlaşılan. Belli ki boks antrenmanı yapmış ve belli ki yumruklar yine hedefini şaşmış. Kerem'in bu konudaki hassasiyetini bildiğim için ağzımı açıp hiçbir şey söylemeyeceğim yüzünün hali hakkında. Bu, bu gecenin konusu olmayacak.

Aramızda beş-altı adımlık mesafe kaldığında nihayet beni görüyor. Yüzündeki telaşlı ve söylenen ifade bir anlığına donuyor ve yerini gülümseyen aşık haline bırakıyor. Ben de ona özlem dolu bir gülüş gönderiyorum.

Kollarını iki yana açtığını gördüğüm o andan sonra yerimde duramıyorum. Uzun birkaç adımda yanına varıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak neredeyse kucağına çıkıyorum. Dudaklarımın ulaşabildiği her yeri öpüyorum. Omzuna, boynuna, kulağına, şakağına ve tabii ki gamzeli pürüzsüz yanağına özlem dolu öpücükler bırakıyorum. Kokusunu derin derin içime çekiyorum.

Ben böyleyim de Kerem farksız sanki. Tek eliyle beni belimden tutup düşmeme engel olurken, diğer eli saçlarımda geziyor. Yanağıma değen dudaklarını hissediyorum. Yüzümü ona doğru dönerek dudaklarımızın birleşmesini sağlıyorum.

Kerem'i öperken aklım kalbimi rahatlatmaya çalışıyor. İşte o burada. Ruhuyla, bedeniyle, kokusuyla, tadıyla... Her şey bıraktığın gibi artık derin bir nefes alabilirsin. Gerçekten de işe yarıyor. İki gecedir kalbimin üzerinde duran kaya parçası ufalanıp etkisini kaybediyor. Kalbimdeki kuşlar tekrar özgürlüğüne kavuşup, kanat çırpmaya başlıyor.

"Seni özledim." diyor Kerem ayaklarımın yere basmasını sağlarken.

Düşmeyeceğimden emin olduktan sonra boynundan çektiğim kollarımı beline sarıyorum. Başımı göğüs kafesine koymadan önce ona bakıp "Ben de özledim." diyorum. Sonrasında gecenin soğuğuna inat sıcacık olan göğsünün tadını çıkarıyorum. Saçlarımın üzerine bırakılan sevgili öpücükleri de cabası oluyor.

Birbirimize duyduğumuz ilk özlemi giderdikten sonra Kerem'in arabasına doğru gidiyoruz. Bizi görünce arabanın içerisinde heyecanla kuyruk sallayan Pia'yı işaret edip "Onu da getirmişsin." diyorum Kerem'e dönerek.

"Evet." diyor yüzünde anlamını çözemediğim muzip bir ifadeyle bana gülerken. O an için bunun nedenini anlamasam da gecenin ilerleyen saatlerinde çok iyi anlayacağımın henüz farkında değilim.

Arabaya bindiğimizde Pia'nın sıcak karşılamasıyla biraz tüye birazda salyaya bulanıyorum ama şu an için hiçbiri umurumda değil. Kerem kadar Pia'yı da ne kadar özlediğimi anlıyorum. Pia'yı bu denli sevdiğimi daha önce nasıl fark etmediğime şaşıyorum.

"Sizin anlaşmanız çok hoşuma gidiyor. Beni seven ve birbirini çekemeyen iki kadının arasında kalmak hayatta isteyeceğim en son şey olurdu." diyor Kerem otogardan uzaklaşıp, şehrin içerisine girdiği zaman.

"Birbirimizi seviyoruz, değil mi Pia?" diyorum Pia'nın uzunca burnunun üzerini kaşıyarak. Pia'dan keyifli hırıltılar çıkıyor.

"Köpek dilinde 'ben de seni seviyorum anne.' demek bu." diyor Kerem bana bakıp göz kırparak. Söylediğiyle gülüyorum.

"Anne?" diye soruyorum tek kelimelik sorumla.

Kerem çok ciddi bir şeyi açıklayacakmış gibi boğazını temizliyor. Sonrada "Anne işte. Pia'nın annesi. Yani sen." diyor. Bense Kerem'in ciddiyeti karşısında kahkaha atmamak için dudağımı içten içten kemiriyorum.

"Bu durumda sen de -" diyecekken Kerem sözümü kesiyor.

"Evet, ben de babasıyım. Zaten en başından beri öyleydim. Baba kız gül gibi yaşıyorduk. Şimdi bir de annemiz var. Annemiz geldiğinden beri gül gibi değil, gül bahçesinde yaşıyoruz."

En absürt anlarda böyle kalbimi eritecek laflar edip beni oturduğum yerde dört köşe yapıyorsun Kerem. Kalbime acı Kerem.

"Çok tatlısın." diyorum uzanıp yanağından öperken. "Çok fazla tatlısın."

Kerem söylediğimle alt dudağını ısırıp başını iki yanına sallıyor.

"Yo... Bak, ben tatlı falan değilim. Nasıl desem ki bunu sana? Sen... Sen bugüne kadar

yeteri kadar sevilmemişsin Zeynep. Yani nasıl öküzlerle birlikte olduysan artık en ufak şey bile sana çok güzel geliyor." diyor Kerem arada bana kısa bakışlar atıp tepkimi incelerken. Sonrada tek kaşını kaldırıp konuşmaya devam ediyor. "Yani bundan şikâyetçi de değilim. O öküzler sağ olsun, benim işimi baya bir kolaylaştırıyor."

Kerem'in sözlerini kafamda şöyle bir tartıyorum. Önceki sevgililerimden doğru düzgün ilgi alaka görmemiştim doğrusu. Yani Kerem söylediklerinde haklı olabilir. Kerem'in sözlerini kafamda tartarken yüzüme de yansıyor olmalı ki bana bakıp gülüyor. Onun bana güldüğünü anlayınca nasıl şapşal gibi göründüğümü anlayıp utanıyorum.

"Gülme." diye uyarıyorum onu ama beni dinlemiyor.

"Gülme dedim." diyorum karın boşluğuna şakacı birkaç şaplak indirerek.

"Vurma gülmüyorum vurma." diyor hala gülmeye devam ederken.

"Ne yaparsan yap ya zaten özlemişim gülüşünü." diyorum utancım geçince.

Kerem'le benim aramızdaki haraketliliğe dayanamayan Pia, ön koltuğa geçmek için hamle yapıyor. Bunda kısmen de başarılı oluyor. Ön patileri vites koluna doğru uzanırken geri kalan kısmı arka koltuğun boşluğunda sallanıyor.

"Pia yerine." diyor Kerem ama Pia onu dinlemiyor.

Geriye, arka koltuğa doğru ittirince bana da direniyor. Kerem'in dikkati daha fazla dağılmasın diye mecburen kucağıma doğru çekiyorum. Bu sefer karşı koymadan gelip dizlerime tünüyor. Epey de ağırmış maşallah. İri cüssesi sayesinde arabanın önünü göremiyorum.

"İyi misin?" diye soruyor Kerem gözlerini yoldan kısa bir anlığına çekip bize bakarken.

"Dalağım koltuğa yapışmış olabilir ama iyiyim." diyorum Pia'nın üzerime baskı yapan kalçasını göstererek.

"Pia, yerine geç. Hadi yerine." diyor Kerem sağ eliyle Pia'yı çekelerken ama Pia'nın pek umurunda gibi görünmüyor. Kerem'in çekelemelerine başını cama doğru çevirip etrafı izleyerek cevap veriyor.

"Bırak, iyiyim." diyorum Kerem'in elini Pia'nın ensesinden çekerken.

İçimdeki ses ise 'Bok iyisin Zeynep ezildin ezildin!' diye çığlık atıyor. Sonra alaycı bir tona geçip gülerek konuşmasına devam ediyor. 'Aaa anne yüreği dayanamadı tabii, değil mi?'

Pia'nın uzun, siyah tüylerle kaplı sırtını usulca okşuyorum. Yeni evladıma bir anne gözüyle bakıyorum. Sonrada içimdeki yaramazı tutamayıp, bir bebekle konuşur gibi konuşuyorum Pia'yla.

"Hanimiş annesi? Hanimiş annesi? Attaya mı gidiyormuş benim kızım? Nerelere bakıyormuş benim kızım? Arabalara mı bakıyormuş benim kızım?" diyorum Pia'ya sarılıp başımı sırtına koyarken.

"Abart Zeynep abart." diyor Kerem yanımda halime gülerek.

"Lütfen, kıskanmayın. Sizi de seviyoruz Kerem Bey." diyorum sonra Pia'nın ağırlığının el verdiği ölçüde Kerem'e uzanıp yanağını sıkarken "Hanimiş aşkısı? Hanimiş aşkısı? Araba mı kullanıyorsun sen? Şoför mü oldun sen?" diyorum gülerek.

"Maskara oldum sayende maskara." diyor keyifle gülerken.

Neşemiz yerinde eve kadar geliyoruz. Ben Pia'nın tasmasını tutarken, Kerem'de valizi yükleniyor. Eve kadar uzun bir merdiven tırmanışı yapıyoruz.

"Asansörlü ev yok muydu koca İstanbul'da da gidip bu evi tuttunuz?" diye söyleniyor arkamda kalan ve valizin ağırlığıyla cebelleşen sevgilim. Durup tepeden tepeden bir bakış atıyorum ona. Laf söyleyene de bir bakın. Sanki burayı sen bulmadın hayatım.

"Bilmem, belki de vardı ama bize bu daireyi bulan arkadaşı kırmayalım dedik." diyorum mahsustan omuz silkerek.

"Arkadaş sözüne bu kadar kulak asma Zeynep." diyor Kerem birkaç basamak daha çıktıktan sonra.

"Tamam aşkım. Bir daha ki sefere bunu aklımda tutarım." diyorum uzanıp valizin bir ucundan tutarak.

"İki geceliğine gittin güya ama evde ne var ne yok doldurmuşsun içine." diye homurdanıyor.

Merhaba huysuz Kerem. Seninle tanışmakta bugüne kısmetmiş. Acaba içinde benimle tanışmayı bekleyen kaç tane Kerem kaldı? Merakla ve endişeyle bekliyorum.

"Ben doldurmadım annem doldurdu." diyorum Kerem'e yardım ederken. "Valizin içi kıyafet değil yiyecek dolu. Annem ne bulduysa yanıma koydu."

"Oh oh ne güzel. Ayaklı açık büfe gibisin güzelim."

"Öyle de denebilir." diyorum ve en son basamağa gelmiş olmamız sebebiyle koca bir

"Oh!" çekiyorum.

Çantamdan anahtarımı çıkarmaya bile mecalim kalmadığı için sevgili hemşiremi kapıyı açmaya davet eden o güzel kuş cikciklemelerinin apartman boşluğunda uzun uzun yankılanmasını sağlıyorum. Kapının açılmasını beklerken de merdiven korkuluğuna yaslanmış Kerem'e dayanıyorum.

"Zeyno." diyor Derya kapıyı açar açmaz. Sonrada salona doğru dönüp sesleniyor. "Alp! Geldiler."

"Merhaba Derya." diyor Kerem, Pia'yı elimden alıp içeri geçerken.

"Merhaba canım. Geçin geçin." diyor kenarı çekilip. Derya benim koluma girerken, pijamalarıyla Alp geliyor. Oh oh eve yerleşmişsin Alp Efendi.

"N'aber kız?" diyor bana sarılırken.

"Sen şu valizi odama taşıyınca çok daha iyi olacağım." diyorum onun sırtına vurarak.

Alp valizi taşırken ben de sevgilimin yanına gidip, dizlerine yatıyorum.

Derya bir bana bir Kerem'e bakarken "Bitap görünüyorsunuz. İkinizde." diyor.

"İşten geç çıktım. Bugün çok yoğunduk."

"Hadi ya." diyorum yüzümü Kerem'e dönerek. "Keşke söyleseydin hayatım. Ben bir taksiye atlar gelirdim eve. Yorgun yorgun otogara kadar geldin."

"Saçmalıyorsun ama." diyor bana kaşlarını çatarak.

"Tamam tamam." diyorum gülümseyerek. Yüzümü tekrardan Derya'ya döndükten sonrada "Benim yorgunluğum tamamen merdivensel. Birazdan geçer." diyorum.

"Çifte kumrular yine bir araya geldi." diyerek yanımıza geliyor Alp.

"Sonunda abicim." diyen Kerem'in kelimeleri söyleyişinde gizli bir şükür var sanki. Eli dalgın hareketlerle saçımda gezinirken farkında olmadan yavaş yavaş uykumu getiriyor.

"Şimdi Zeynep geldiğine göre benim evdeki saltanatım son mu buldu?" diye soruyor Alp hepimize tek tek bakarak.

"Alp." diyerek uyarıyor Derya onu ama bence hiç uyarmasına gerek yok. Biz Alp'i bu haliyle seviyoruz, alıştık yani.

"Eh biraz öyle oldu." diyorum Alp'e sırıtarak.

"Hâlbuki her şey ne kadar güzeldi." diye iç çekiyor Alp.

Kerem şaka mı ciddi mi olduğunu çözemediğim bir sesle "Zeynep'i istemiyorsanız söyleyin oğlum. Ben ezdirmem sevgilimi. Elinden tutar götürürüm yani. Sahipsiz değil bu kız." diyor.

"Olur mu öyle şey Kerem? Alp takılıyor sadece." diyor Derya. Ardından Alp'i dürtüklüyor. "Değil mi Alp?"

"Değil Derya, ciddiyim ben."

"Al işte! Kalk Zeynep kalk." diyor Kerem beni kucağından kaldırmaya çalışarak. Neler döndüğüne anlam veremiyorum.

"Kerem!" diyorum ona hayretler içerisinde bakarken.

"Arabada söylediğim sebepten Zeynep. Bu şaşkınlığın da kesinlikle aynı sebepten." diyor Kerem beni yerimden kaldırmak için çabalarken.

Arabada söylediklerini hatırlıyorum hayatım ama sen de şu an diğerleri gibi öküzlük ediyorsun farkında mısın acaba? Bu arada merhaba öküz Kerem. Sen de tanıştığım diğer Keremlerin yanına geçebilirsin. Buyur buyur, çekinme.

Derya sesini biraz yükselterek "Delirdiniz herhâlde." diye tiz bir sesle cırlıyor.

"Lafı ağzımdan aldın. Cidden delirdi bunlar." diyorum kafamı aşağı yukarı sallayarak.

Bu sırada Kerem "Hadi Zeynep, gidiyoruz." diyerek elimden çekeliyor. Hey Allah'ım ya nereye gidiyoruz? Niye gidiyoruz?

Sakin olmaya çalışarak "Hayatım bir dakika durur musun?" diyorum Kerem'e.

"Duramam, gidiyoruz." diyor Kerem benim dediğimi umursamayarak.

"Gece gece kimse bir yere gitmiyor." diyor Derya kesin bir sesle.

Alp ve Kerem aynı anda bir ağızdan konuşuyorlar. "Kimse derken?"

"Kimse işte. Ne sen, ne Kerem, ne de Zeynep." diyor bezmiş bir halde.

"Herhangi bir yanlış anlaşılmayı ortadan kaldırmak için soruyorum. Şimdi ben bu gece burada kalıyorum. Doğru mu anlamışım?" diyor Kerem eliyle kendisini göstererek.

Derya, 'neyin var senin' bakışı atıp başını 'evet' anlamında sallıyor. Ben bu işin sonu nereye varacak diye merakla izlerken Derya, Kerem iyice anlasın diye "Evet, algısı

tükenen arkadaşım kalıyorsun." diyor sözlü olarak da ifade ederken.

"Yes!" diye bağırıyor Kerem eliyle koltuğun kolçağına vururken. Ben de onun bu hareketiyle yerimden sıçrıyorum.

"Kereeem! Kendinde misin?" diye soruyorum ona endişeli gözlerle bakarken.

Kerem bana cevap vermek yerine Alp'in yanına gidip onun omzunu orta sertlikte birkaç yumruk atarken "İşte bu. Gördün değil mi abicim?" diyor. Sonrada bana dönebiliyor. En sonunda!

"Alp'le bir iddiaya girmiştik de hayatım." diyor Kerem gelip yanıma kıvrılırken. Bu seferde dizlerime o yatıyor. Bu haliyle oldukça sakin görünüyor. Özellikle de az önceki delice hareketlerinden sonra.

"Ne iddiası bu diye sormaya korkuyorum doğrusu. O derece manyaklaştınız az önce." diyorum yüzümü buruşturarak.

"Alp, bana dedi ki eğer ben sizden istemezsem ne sen ne de Derya bu gece bizde kal demezmişsiniz. Ben de hiçbir istekte bulunmadan kızlarda kalırım dedim. Böylece iddiaya girdik. Çok eğlenceliydi, değil mi? Tabii bana yeni bir çift ayakkabı alacak olan Alp o kadar eğlenmedi ama ne yapalım, iyi olan kazandı." diye açıklıyor Kerem az önceki piyeslerinin sebebini.

Ben de içimdeki Zeynep'i dürtüklüyorum. Tanıştın mı bakayım Kerem kardeşle? Bak bak şurada kapıdan çıkıp gitmek üzere. Koş yakala da bir merhaba de, bir daha göremeyebilirsin. İnşallah göremezsin, göremeyiz.

"Bence biz bu ikisini bu gece koyun koyuna salonda yatıralım Zeynep." diyor Derya burnundan soluyarak. Derya'nın söylediği o kadar mantıklı geliyor ki üzerinde fazla düşünmeye gerek görmeden kabul ediyorum.

"Bugün duyduğum en harika fikir bu." diyorum Derya'yı onaylayıp sinsi sinsi gülerek.

"Yapma Zeyno!" diye itiraz ediyor Kerem.

"Zalimlik etme Derya." diyor Alp'te Derya'yı çekiştirirken.

"Kendiniz kaşındınız." diyorum Kerem'in dudak büken haline pek bakmamaya çalışarak.

"Pia, ne diyorlar kızım?" diyor Kerem alınmış gibi davranarak. O an Pia'nın neden yanımızda olduğunu idrak ediyorum. Kalacağından o kadar emin ki köpeğiyle birlikte

gelmiş, Allah'ım ya.

Eh Kerem, sen bu gece kesinlikle Alp'le birlikte yatıyorsun. Müstahak sana.

****

Arı kovanı gibi vızır vızır çalışan mutfağın içerisinde, bugün yardımcı olduğum Ying Şef'in istediği sebzeleri doğrayacağım yeşil renkli sebze doğrama tahtasını arıyorum. Sebze doğrama tahtaları dolu olduğu için boşta bulabildiğim tek tahtayı kullanmak zorunda kalıyorum. İşimi yarıladığım sırada Kerem'in uyarıcı sesi kulağıma çarpıyor.

"Zeynep, yanlış tahtayı kullanıyorsun. O balıklar için." diyor bana tek kaşını kaldırarak.

Açıklama yapmak için ağzımı açıyorum ama daha derdimi anlatamadan yemek salonuna çağırılıyor ve beni dinlemeden mutfaktan çıkıyor. Elimdeki işi çabucak bitirip, doğradığım sebzeleri Ying Şef'e götürüyorum.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra bu seferde kırmızı et dilimlemem gerekiyor. Aksi gibi çiğ etlerin doğrandığı tahta dolu. Benimse acelem var. Zaten üç beş parça et ne olacak diyerek rastgele bir doğrama tahtasına geçip işimi yapıyorum. Bu hareketim Kerem'in şahin bakışlarından kaçmamış olacak ki bugün ikinci kez sesini yükseltiyor bana.

"Zeynep, ne yapıyorsun?" diye soruyor yanıma geldiğinde. Ses tonundan hiç ama hiç hoşlanmıyorum.

"Et doğruyorum. Ying Şef için." diye açıklıyorum saf saf.

"Bana et doğramaktan çok çapraz bulaşma (Çiğ besinlerdeki mikroorganizmaların araç gereçlerle pişmiş besinlere bulaşmasına denir. Besinlerde bozulmalara yol açar.) yaratmaya çalışıyormuşsun gibi geliyor. Yoksa pişmiş etleri işlediğimiz tahtada çiğ etlerle niye uğraşasın, değil mi? Okulda göstermediler mi ne nerede doğranır diye? Mürşit hiçbir şey öğretmedi mi size?" diyor sinirli bir halde söylenerek.

Mutfaktaki birkaç kişi dönüp bize bakıyor. Kerem'in bana söyledikleriyle kızardığıma eminim. Birazdan gözlerimde yaşların birikeceğini hissediyorum. Bu durumda ağlamak beni herkesin gözü önünde daha da küçük düşürecek. Şu an konuşan sevgilin değil şefin sakın ağlama diyorum kendi kendime ama kendim bile tutunamıyorum bu teselliye.

"Acilen kullanmam gerekiyordu. Kullandıktan sonra gerekli temizliği yapacaktım za-"

Kerem cümlemi tamamlamama fırsat vermeden araya giriyor ve benim gözlerimin iyice dolmasına sebep oluyor. Sesine bakıyorum, gözlerine bakıyorum ama konuşan gerçekten sevgilim değil. Şu an karşımda oldukça sinirli bir şef var ve beni yaptığım hatadan(!) dolayı dinlemeden cezalandırıyor.

"Aynı şeyi daha öncede yaptığını gördüm. Uyarılarım işe yaramıyor. Zeynep, üzgünüm ama bana başka bir yol bırakmıyorsun. Günün kalanını Mehmet Şef'e yardım ederek geçireceksin."

Kendimi aşağılanmış hissediyorum. Hem de sevgilim tarafından herkesin içinde. Kerem'den böyle bir şey beklemediğim için tavrı oldukça ağrıma gidiyor. Evet, mutfakta sevgili gibi davranmayışımızı anlayabilirim. Hatta bu bana mantıklı da geliyor. Sonuçta burası iş yerimiz ve disipline ihtiyacımız var ama Kerem'in kalkıp bana böyle cezalar vermeye devam edeceği aklımın ucundan geçmezdi. Hele birde tüm mutfağın gözü önünde, böylesine azarlanmak... Bu gerçek içimi eze eze gelip kalbime kadar ulaşıyor. Orada kendine yer edinen kırgınlığın kök salışını hissedebiliyorum.

Boğazım düğüm düğüm olurken dudağımdan zar zor "Tamam şefim." kelimeleri çıkıyor ve Mehmet Şef'in yanına doğru gidiyorum.

Günün geri kalanı beni içten içe saran kırgınlıkla çalışarak geçiyor. Mehmet Şef'in bitmek tükenmek bilmeyen istekleri değil de Kerem'in söylediği sözler sıkıyor canımı. Mesaimin bitmesini iple çektiğim başka bir gün olmuş muydu diye düşünüyorum da, hayır olmamıştı. Her zaman için burada daha fazla kalma konusunda istekli olmuştum ama şimdi tek isteğim bir an önce evime gitmek.

Mesai bitiminde hiç durmadan ayrılıyorum restorandan. Kerem'e haber vermeden, onu beklemeden kendimi eve doğru giden bir otobüse atıyorum. Tüm moral bozukluğum ve kırgınlığımla eve vardığımda beni Derya'nın şefkatli kolları karşılıyor.

Daha o sormadan her şeyi bir bir anlatıyorum ona. Biraz göz yaşı, biraz da sinirle anlattığım hikayemin sonunda Derya bana kaşlarını çatarak bakıyor. O kaşların bana değil de Kerem'e çatıldığının farkındayım.

"En başından beri işine manyaklık derecesinde bağlı olduğunu biliyordum da kalkıp seni herkesin gözü önünde azarlaması... Bunu gerçekten aklım almıyor Zeynep." diyor Derya çatık kaşlarının altından.

"Benim ağrıma giden, kırıldığım noktada bu olayın herkesin gözü önünde yaşanmış olması zaten." diyorum ağlamaktan boğuklaşmış sesimle.

Bu sırada telefonum bilmem kaçıncı kez çalıyor. "Kerem mi yine?" diye soruyor Derya.

"Evet." diyorum ve telefonu sessize alıyorum. Bir süre daha ekranda ismini görüyorum ve en sonunda aramayı bırakıyor.

"Telefonu açmayarak hiçbir şeyi çözemezsin."

"Biliyorum ama bu gece kendimi konuşacak kadar iyi hissetmiyorum."

"Gel buraya." diyerek bana kucağını açıyor. Şefkate ihtiyaç duyduğum için kuzu kuzu gidiyorum Derya'nın kucağına. Bu hiçbir şeye çözüm olmasa da kendimi daha iyi hissettiriyor. Ve zor geçen günün kırgınlığıyla arkadaşımın kucağında uyuyakalıyorum.

****

Ben aptalın önde gideniyim! Mutfakta yaptıklarımdan sonra telefonumu açmamakta o kadar haklı ki, ağzımı açıp tek bir kelime bile söyleyemiyorum Zeynep'e. Mutfakta ki birkaç densizin ağzını kapatmak için nasıl olmuştu da sevdiğim kadının kalbini kırabilmiştim?

Hayır, yani isteyen istediğini konuşabilirdi benim hakkımda, Zeynep'in hakkında. Ben bunlara aldırış edecek kadar aciz bir adama ne zaman dönüşmüştüm? Sırf Zeynep'i diğerlerinden kayırmadığımı göstermek için ona böylesine yüklenecek kadar önem veriyor muydum başkalarının sözlerine?

Hata yaptım. Zeynep'e karşı hata yaptım ve şimdi sabahın köründe onun gönlünü nasıl alacağımı düşünerek evin koridorunda volta atıyorum. Burada durup volta atarak hiçbir şeyi çözemeyeceğimin farkına varınca aceleyle üzerimi değiştirip evden çıkıyorum.

Havanın henüz yeni yeni aydınlanmaya başladığı sırada ben açık bulabildiğim tüm çiçekçileri tek tek gezerek, beni kurtaracağına inandığım bir demet lavanta arıyorum. Üçüncü beşinci çiçekçi derken lavanta falan bulamıyorum ama lavantayı o kadar kafama takıyorum ki, sanki o çiçeği bulup Zeynep'e götürsem affedileceğim.

Sırf bu sebepten aramaktan vazgeçmiyorum. En sonunda aradığımı buluyorum. Normal fiyatının iki katını ödemiş olsam da bu güzel kokulu ve Zeynep'in odasının rengindeki çiçekler arabada, yanımdaki koltukta yerini alıyor.

Zeynep'in evine geldiğim zaman Derya'yı arıyorum ve ondan kapıyı açmasını istiyorum. Yukarı çıktığımda elleri belinde ve suratında küçümseyen bir bakışla Derya beni bekliyor.

"Sen nasıl bir manyaksın?" diyor evin kapısına geldiğimde.

"İstediğini söyleyebilirsin. Kendimi savunacak yanım yok." diyorum cezamın kesilmesini beklerken.

Derya bana işaret parmağını kaldırıp sallarken tehditkâr bir sesle konuşuyor.

"Zeynep'in enkaza dönüşünü daha önce gördüm. Seni uyarıyorum Kerem. Bunun olmasına bir kez daha izin vermem. Onu kırıp dökmene izin vermem. Anlıyor musun beni?"

Derya'nın söyledikleriyle içimdeki suçluluk duygusu daha da artıyor. Küçük bir çocuk gibi başımı sallamakla yetiniyorum.

"Ben işe gidiyorum. Sen de geç içeri. Gönlünü nasıl alırsın bilmem ama elinden geleni yap." diyor Derya ayağına ayakkabılarını geçirirken.

"Çiçekleri beğenir mi?" diye soruyorum elimdekileri göstererek. Derya, lavantalara şöyle bir bakıyor.

"Zeynep çiçekleri çok sever. Normal zamanda olsa bu çiçeklere bayılırdı ama şimdi işin biraz zor." diyor bana gözlerini devirerek ve sonra çekip gidiyor.

Eve girdiğimde Zeynep'in kapalı olan oda kapısından hala uyuduğunu anlıyorum. Mutfağa girip, çiçekleri koyabileceğim bir vazo arıyorum. Sonrada onunla birlikte ilk gün yaptığımız kahvaltının aynısı hazırlıyorum.

Salona hazırladığım kahvaltı masasından sonra Zeynep'i uyandırmak için odasının kapısına gidiyorum ama içeri girmekte tereddüt ediyorum. Telefonumu elime alıyorum. Mesaj yazmak için bir sayfa açıyorum ve beyaz ekrana ne yazacağımı düşünerek bakıyorum. Birkaç deneme yapıyorum ama içime sinmiyor. En sonunda beyaz ekranda şu kelimeler beliriyor.

Çay koydum, kahvaltın hazır. Sinir bozucu patronunu arayıp izin aldım, işe gitmene gerek yok. Kapının önünde köpekler gibi pişman bir halde seni bekliyorum.

Mesajı gönderdikten sonra hazırladığım masanın yanına geçip, gözüm Zeynep'in kapısında beklemeye başlıyorum. Beş dakika, on dakika, on beş dakika... Zeynep'ten ses gelmiyor. Merak edip kapısına doğru adım atacağım sırada odanın kapısı yavaşça

açılıyor. Solgun yüzü ve hüzün çökmüş gözleriyle karşıma çıkıyor. Bana öyle kırgın bir bakışı var ki ben bin yıl yaşasam unutamam bu bakışı.

"Ne işin var burada?" diyor buruk sesiyle.

"Özür dilerim. Eşeklik ettim. Çok özür dilerim." diyerek pişmanlığımı dile getirmeye başlıyorum. Gerçi ne kadar özür dilesem az. Şu gözlerindeki kırgınlığı telafi edebilecek kadar büyük bir özür var mı dünyada, bilmiyorum.

"Ne için özür diliyorsun? Bana sesini yükselttiğin için mi yoksa herkesin gözü önünde küçük düşürdüğün için mi?" diye soruyor sesi çatlarken.

Söyledikleri içime oturuyor. Bu sözler karşısında benim bile canım yanıyorsa o yaşarken kim bilir neler hissetmiştir diye düşündükçe pişmanlığım daha da artıyor.

"Hepsi için... İnsanların dedikodularına kulak verip sana yaptığım her şey için özür dilerim. Aciz bir adam olduğum için özür dilerim. Seni kırdığım için özür dilerim." diye yalvarıyorum. Duyduğum suçluluk ve pişmanlık sesime yansıyor.

"Dedikodular mı?" diye soruyor Zeynep bana doğru ufak, ufacık bir adım atarken.

"Dedikodular ya." diyorum kendime lanetler savurarak. "Ancak acizlerin önem vereceği dedikodular yüzünden ben sevdiğim kadının kalbini, onurunu kırdım.''

Kırgın ama meraklı sesiyle "Ne diyorlar?" diye soruyor.

"Sevgilim olduğun için sana ayrıcalık tanıdığımı söylüyorlardı. Özellikle de Eskişehir'e gittikten sonra kulağıma gelen sözler daha da arttı. Ben hata yaptım Zeynep. Bu dedikoduları yapanları bulup ağızlarının payını vermek yerine gelip sana yüklendim. Sırf mutfaktaki otoritem sarsılmasın diye seni kırdım. Beni affedebilecek misin?"

Zeynep yüzüne düşen saçlarını eliyle başının arkasına atıyor. Sonra hazırladığım masaya göz ucuyla bakıyor. Bu sırada dudağının kenarında bir anlığına oluşan hafif bir tebessüm gördüğüme yemin edebilirim.

"Eğer... Eğer sadece ikimizin olduğu bir ortamda söyleseydin o lafları bu kadar üzülmezdim ama sen herkes bizi izlerken, üstelik benim senin kız arkadaşın olduğumu bilirlerken..." diyor ama sözünün devamını getiremiyor. Gözleri yaşlarla parlamaya başladığı sırada bakışlarını tavana doğru dikip yaşların akmasını engellemeye çalışıyor. Onun bu haline dayanamayıp yanına gidiyorum ve itiraz etmesine fırsat vermeden onu sıkıca sarıyorum.

"Biliyorum bebeğim. İsteğini söyle bana. Kız, bağır, çağır. Hatta istersen hemen şimdi

restorana gidelim ve mutfakta herkesin gözü önünde nasıl bir öküz olduğumu haykır yüzüme ama n'olur bana böyle kırgın bakmaya devam etme. O bakışlarla beni cezalandırma. Bu çok büyük bir ceza benim için." diyorum yalvaran bir sesle.

Zeynep kollarımın arasında sessizce duruyor. Söylediklerime hiçbir tepki vermiyor. Başımı eğerek yüzünü görmeye çalıyorum. Gözlerinden sessizce süzülen yaşları görünce yutkunuyorum. Sonrada akan yaşları silip, tek tek öpüyorum gözlerini.

"Özür dilerim." diye fısıldıyorum başını ellerimin arasına alıp göz teması kurmaya çalışırken. Bakışlarını yavaşça bana doğru kaldırıyor.

"Affederim ama bir daha bana herkesin içinde bağırmayacaksın." diyor içini çekerek.

"Asla. Asla bir tanem." diyorum yemin eder gibi.

O an gözlerindeki yumuşamayı, affediciliği görüyorum. Bütün gece ağlamasına sebep veren hatamı affederek, beni dışarıda bırakmıyor. Yine gözlerinin içine girmeme izin veriyor. Yanağında duran elime başını çevirerek bir öpücük bırakıyor. Onun bu hareketiyle gülümsüyorum. Ne kadar hak etmesem de onun tarafından bu kadar çabuk affedilmek içimi ferahlatıyor. Bir kez daha anlıyorum ki Zeynep beni çok ama çok seviyor.

Kahvaltı masasına kısa bir bakış attıktan sonra "Bana hazırladığın omlet soğumadan yiyelim mi?" diye soruyor az önceki kırgın kadın o değilmiş gibi gülümserken.

"Soğumuşsa tekrar yaparım. On kere, yüz kere, bin kere yaparım. Yeter ki sen her zaman böyle gül bana." diyorum onun sandalyesini çekip, oturmasını beklerken.

Masaya oturduktan sonra yanında duran vazodaki lavantalara uzanıp kokluyor. Masadaki hazırlığımı inceliyor.

"Çok özenmişsin." diyor gözlerimin içine bakarak.

"Eğer şair olsaydım şiirler yazardım sana ama benim elimden ancak yemek yapmak geliyor sevgilim." diyorum çayını doldururken.

Sözlerim bittikten sonra ne olduğunu anlayamadan Zeynep elimdeki çaydanlığı bıraktırıp, beni kendisine çekip öpüyor. Bu öyle bir öpüş ki içerisinde hem kırgınlığı, hem affediciliği, hem de koşulsuz sevgiyi barındırıyor. İtiraz etmeden karşılık veriyorum öpüşüne. Hatamı anladığımı, ne kadar pişman olduğumu belli etmek ister gibi, üzerine titrer gibi öpüyorum onu.

Bugünden sonra ne kalbim ne de aklım bir daha asla unutmayacak Zeynep'in beni ne

kadar sevdiğini.

****

Zeynep'le aramız düzeldikten sonra onun salonunda diz dize oturuyoruz. Zeynep kenetlenmiş ellerimizi izlemeye dalmış, bense onu izliyorum.

"Seninle bir şey yapmak istiyorum." diyorum gözlerim yüzünde gezerken. Bakışlarını ellerimizden çekip bana doğru bakıyor.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor meraklı bakışlarıyla.

"Hani sana bir listeden bahsetmiştim. Hatırlıyor musun?" diyorum eski konuşmamızı anımsatarak.

"Zeynep'le Yapılacaklar Listesi mi?"

"Evet, o liste. Eğer sen de istersen o listedeki ilk maddeyi gerçekleştirelim istiyorum." diyorum yanağını okşarken.

"Önce şu maddeyi bir duymalıyım." diyor bana gözlerini kısarak bakarken. Onun tereddütlü haline gülüyorum.

Açtığım avucuma bakarak hayali bir listeyi okur gibi yapıyorum "Zeynep'le Yapılacaklar Listesi madde 1: Ona tarçınlı kurabiye yapmayı öğret."

"Hım... Kulağa oldukça çekici geliyor." diyor bana göz kırpıp.

"O zaman sizi mutfağa doğru alıyoruz hanımefendi." diyorum kalkıp elimi uzatırken.

Uzattığım eli tutup "Dediğiniz gibi olsun beyefendi." diyor kıkırdayarak.

Mutfağa geçtiğimizde Zeynep'e gerekli malzemeleri söylüyorum ve onun mutfağın içerisinde bir o yana bir bu yana hızlı hızlı hareket edip, hazırlıkları yapmasını izliyorum. Hareket ettikçe dalgalanan saçlarına, rafa uzanırken parmak ucuna kalkan ayaklarına bakıyorum. Her hareketi gözümde öylesine güzel ki sanki hareket etmiyor da mutfağın içerisinde dans ediyor.

"Tamamdır." diyor tüm malzemeleri çıkardıktan sonra.

"Öyleyse başlayalım." diyorum tezgâha yanaşırken. Zeynep'i sırtı bana dönük şekilde

önüme alıyorum ve tezgâhla aramda sıkıştırıyorum. Yan çevirdiği başıyla bana gülerek bakıyor.

"Gülme çok ciddi bir iş yapacağız burada." diyorum yanağından öperken.

"Şimdiden tarçın kokusunu alabiliyorum." diyor bana yandan yandan bakmaya devam ederken.

"Bu daha başlangıç güzelim. Bugün tarçına da, kurabiyeye de, aşka da doyacaksın." diyorum ona çapkın çapkın.

"Sabırsızlıkla bekliyorum." diye mırıldanıyor Zeynep.

"Nişastayı dökmeye başla bakalım." diyorum ve Zeynep karıştırma kabı içerisine nişasta boşaltıyor. Ardından unu uzatıp eklemesini bekliyorum. Yeterli ölçüye gelince elimle onu durdurup "Yeterli güzelim." diyorum.

Elini pudra şekerine uzatınca boynuna bir öpücük bırakıp, kulağına doğru "Evet." diye fısıldıyorum. Başını fısıldadığım kulağına doğru eğip "Kerem!" diye uyarıyor beni. Başımı çekmeden önce bir öpücük daha bırakıyorum beyaz tenine. Sonra ellerimi Zeynep'in iki yanından uzatıp tezgâha koyuyorum.

Vanilyayı ekledikten sonra "Yumurtayı da ekle aşkım." diyorum sağ elimin bulunduğu yerdeki yumurtayı tezgâhta kırıp ona uzatırken.

"Şimdi de tereyağı ekleyelim." diyorum ve Zeynep'in dediğimi yapmasını bekliyorum.

"En sona tarçın kaldı." diyor bana manalı manalı gülümseyerek bakarken.

"Ne oldu?" diyorum ellerimle belini sarıp.

"Tarçın, bu kurabiyeyi yeme sebebim. Nedense bana seni hatırlatıyor."

Söylediğiyle yüzümde delice bir sırıtış beliriyor. Zeynep, dudağımın kenarına bir öpücük bırakıp "Bak işte deminden beri burnuma çarpan tarçın kokusu buradan geliyormuş." diyor gülerek.

"Allah Allah." diyerek belindeki kollarımı daha çok sıkıyorum. Zeynep halinden gayet memnun bir şekilde kurabiye harcına bolca tarçın ekliyor. Malzemeleri eklediğimize göre artık sıra yoğurma işlemine geliyor.

"Şimdi sana iyi bir tarçınlı kurabiye yapmanın püf noktasını göstereceğim, iyi izle." diyorum Zeynep'in kulağına doğru eğilip küçük harflerle konuşarak. "Kurabiyenin içine bir tutam aşk koyacağız."

"Nasıl?" diye soruyor başını bana doğru çevirerek. Uzanıp dudağına tutkulu bir öpücük bırakıyorum.

"Böyle aşkım." diyorum Zeynep'in ellerini alıp malzemelerin üzerine yavaşça bırakırken.

Kendi ellerimi de Zeynep'in ellerinin üzerine yerleştiriyorum. Hamuru yoğurmak için parmaklarımı sıkınca ne yapmak istediğimi anlıyor ve benim hareketlerime uyum sağlıyor. Hamuru yoğurduğumuz süre boyunca dudaklarımız çok fazla ayrı kalamıyor birbirinden. Sanki sahiplerine değil de birbirlerine aitmiş gibi sürekli birbirine değmek istiyorlar.

Neyse ki bu kaytarmalarımıza rağmen hamuru yoğurmayı başarıyoruz. Şekil verip fırın tepsisine yerleştirdiğimiz kurabiyeleri fırına veriyoruz. Fırın ışığının aydınlattığı ve yavaş yavaş pişmeye başlayan kurabiyeleri birbirimize sarılarak izliyoruz.

"Şimdiden çok lezzetli görünüyorlar." diyor Zeynep kolumun altından başını çevirip bana bakarken.

"Elbette lezzetli olacak. Ne de olsa biz yaptık." diyorum eğilip onu öpmeden önce.

33.BÖLÜM - "Asker"

Bir süredir içimizi kemiren o ayrılık vakti gelip çatmıştı. Yarın akşam Alp'i askerliğini yapması için Samsun'a uğurlayacaktık. O gittikten sonra bizim için beklemek hiç de kolay olmayacaktı. Özellikle de Derya için...

Şimdi yüzünde buruk bir gülümsemeyle yemeğini yemeye çalışıyor. Yanında oturan Alp'e belli etmemeye çalışsa da ne durumda olduğunu anlamak zor değil. Alp ise vatani görevini yapacak olmanın gururu ile Derya'yı arkasında bırakacak olmanın hüznü arasında açıkça bocalıyor.

Onların bu halini gördükçe Kerem'in askerlik defterini benden çok önce kapatmış olduğuna şükrediyorum. Kerem'in sağ bacağına koyduğu elini tutup, hafifçe sıkıyorum. Benim bu temasımla yüzüme bakıyor. Gözlerindeki soru soran ifadeyi seçince ona

doğru eğiliyorum.

"Bütün gece böyle geçmez Kerem. Baksana taziye yemeği gibi durumumuz." diyorum fısıldayarak.

"Haklısın güzelim. Halledeceğim ben." diyor o da bana fısıldayarak.

Masadaki biten tabakları almaya gelen Özgür'e gülümsüyorum ve dudaklarımı hafifçe oynatarak sözsüz bir teşekkür ediyorum ona. Özgür masadan ayrıldıktan sonra Kerem sessizliği bozuyor.

"Yemeklerimizi de yediğimize göre sıra eğlenceye geldi." diyor elindeki bez peçeteyle ağzını sildikten sonra.

Derya ona delici bakışlar atarken "Hiç sırası değil Kerem." diye itiraz ediyor.

"Harika fikir hayatım." diyerek Kerem'e destek çıkıyorum ve Derya'nın bakışlarını savuşturmak için ben de ona ters ters bakıyorum.

"Bence de iyi fikir." diyor Alp çok da istekli olmayan bir sesle.

"Çoğunluk onay verdiğine göre gidiyoruz. Hadi kalkın millet." diyor sevgilim masadan kalkarken.

Bana uzattığı elini hemen tutuyorum. - Mutfakta yaşanan o kırıcı olaydan sonra restorana girip çıkarken elimi tutmaya başlamasının beni nasıl memnun ettiğini bilemezsiniz. - Derya ve Alp'in arkamızdan gelen sesleriyle birlikte arabaya doğru gidiyoruz. Oradan da kafamızı dağıtıp, biraz olsun eğlenmek için soluğu bir barda alıyoruz.

Bardan içeriye attığımız ilk adımla birlikte fark ettiğim iki şey var, gürültü ve sıcaklık. Rahat edeceğimiz bir locaya geçtiğimiz de yaptığım ilk şey üzerimdeki deri ceketi çıkarmak oluyor.

"Fazla sıcak." diyorum beni gülümseyerek izleyen Kerem'e.

"Evet." diyor duymam için sesini biraz yükselterek.

Uzağına oturduğumu fark edince kaşları çatılıyor. Yakınıma gelmek için koltuğun üzerinde poposunu zıplatarak kayan Kerem'i gülerek izliyorum.

Bu sırada "Shot mı atsak acaba?" diye soran Alp'e dönüyor başlarımız.

"Yarın askere gidiyorsun." diyor Derya. Tüm gün olduğu gibi sesi yine uyarıcı tonda

ama onu anladığımız için hiç birimiz ters cevap vermiyor.

"Asıl bu sebeple içmeliyiz ya güzelim. Gel abicim sen." diyor Kerem ve Alp'le birlikte bar bölümüne gidip içkileri alıyorlar.

Derya'yla yalnız kalınca yanına yanaşıyorum. Bangır bangır çalan müzik yüzünden yanına gidişimi fark etmeden dalgınca parmağındaki yüzüğüyle oynuyor.

Alp'in birkaç gün önce hem kendisine hem de Derya'ya aldığı bu yüzükle evliliklerini ilan eden arkadaşlarımın durumu karşısında tebrik etmekten başka bir şey yapamayışımı anımsıyorum bir anda.

Onları birbirine bağlayan şeyin sadece kalpleri olduğuna inanan ve hiçbir şeyi normal olmayan bu çiftin evlilikleri de normal olmamıştı tabii ki. Ayrılmamaya dair birbirlerine ettikleri yeminden sonra parmaklarına taktıkları yüzüklerle "Biz evlendik." diyerek karşımıza çıkıvermişlerdi. Şaşırmış mıydık? Şaşırmamıştık.

"Kendini bu kadar bırakma bir tanem." diyorum yanına gidip yüzükle oynayan elini tutarken. Başını kaldırıp yüzüme bakıyor, ardından gözü bardaki Alp'e takılıyor.

"Elimden geleni yapıyorum ama kolay değil." diye mırıldanıyor. Öyle çok gürültü var ki eğer dudaklarının hareketlerini takip etmesem kesinlikle ne dediğini anlayamam.

"Biliyorum ama Alp seni bu halde görünce daha çok üzülüyor."

"Haklısın." diyor gözleri hala Alp'teyken. Gözlerinin yavaş yavaş dolduğunu görüyorum.

"Derya, lütfen."

"Geliyorlar Zeynep. Gözlerim! Gözlerim belli oluyor mu?" diye soruyor panik halinde. Alp fark edip üzülecek diye ödü kopuyor resmen. Benimse onun bu hali karşısında içim acıyor.

"Belli olmuyor." diyorum gözlerine doğru üfleyip var olan yaşlarında kurumasını sağlarken.

"Tekilalar geldi." diyor Kerem shot bardaklarıyla dolu tepsiyi masaya bırakırken.

"O zaman başlayalım." diyorum ve o an sesimin göründüğümden daha hevesli çıktığını fark ediyorum. Galiba duygusal anlar üzerimde iyi bir etki yaratmıyor.

Herkes, ağız kısmına tuz sürülmüş küçük bardaklardan birini eline alıyor. Önce hep birlikte havaya kaldırıyoruz ve "Alp'e" diyerek bağırıyoruz. Sonrada bardakların altını masaya vurdurup kafamıza dikiyoruz. Tekila boğazımdan akıp giderken ağzıma bir dilim

limon atıyorum. Ekşiliği ile gözlerimi birkaç kez yummama neden oluyor.

Az öncekine benzer peş peşe iki shot daha attıktan sonra benim için bir süre alkole ara vermenin zamanı geldiğini anlıyorum.

Kerem'in bana uzattığı bardağı geri çevirirken "Belki daha sonra." diyorum.

Elindeki bardağı masaya bırakıp bana sokulunca "İyi misin aşkım?" diye soruyor.

"İyiyim. Sadece alkolle aram çok iyi değil. Şimdiden bir rahatlama geldi. Biraz daha içersem içimdeki zilli ortaya çıkabilir." diyerek kıkırdıyorum. Kerem'de söylediğime gülüyor ve açıkta kalan gerdanıma derin bir öpücük bırakıyor.

"Ben yanındayken bir sakıncası olmaz biliyorsun, değil mi?" diyor çapkın çapkın gülümseyerek. Yanağıma düşen saçımı parmağına dolayıp oynamaya başladığı sırada sorusunu cevaplıyorum.

"Eminim olmaz." diyorum tek kaşımı havaya kaldırarak.

"O zaman şu zilliyle bir tanışalım." diyerek bana az önce masaya bıraktığı bardağı alıp, uzatıyor. Sen kendin kaşından Kerem. O zaman istediğin gibi olsun. Bardağı alıyorum ve itiraz etmeden içiyorum.

"Hadi, dans edelim." diyorum boş bardağı bırakıp ayağa kalktığım sırada.

"Bu kadar çabuk mu etki etti?" diyor Kerem'in gözleri iri iri açılırken. Söylediğiyle oldukça sesli bir kahkaha atıyorum. Neyse ki benim sesimi bastıracak kadar gürültü var mekanda.

"Saçmalıyorsun şu an. Ben hala aynı Zeynep'im. Zilli ise uykuda." diyorum elimi ona uzattığımda.

"Pekala. O zaman dans ediyoruz benim Zeynep'im." diyor ve uzattığım elimi tutuyor.

****

Zeynep, beni dans pistine doğru çekiştirirken ara sıra başını çevirip bana yaramaz bir şekilde gülümsüyor. Elmacık kemikleri boyunca oluşan pembelikle oldukça güzel görünüyor. Yüzündeki ifade de alkolün etkisinin olduğunu bilsem de hoşuma gitmesine engel değil bu.

Pistin ortasına geldiğimizde elimi bırakıyor ve enerjik bir şekilde etrafında dönüyor. Omzundan sırtına doğru dökülen saçları onun bu hareketiyle dalgalar halinde savruluyor. Saçlarının ne kadar güzel olduğu hakkında bir fikri var mı acaba? Bu az önce içtiğim tekiladan daha sarhoş edici bir manzara. Boğazımın yavaş yavaş kuruduğunu hissediyorum.

Zeynep, ellerini havaya kaldırıp müziğin ritmine göre olduğu yerde salınmaya başlayınca ona ayak uydurmak için ellerimi beline koyup, onunla birlikte dans etmeye başlıyorum. Yavaş başlayan dansımız müziğin ritmi arttıkça daha hızlı ve daha yakın bir hal alıyor.

Zeynep kollarım arasında döndüğünde sırtını göğsümde, ellerimi ise karnında hissediyorum. Dans eden vücudunu hissetmek hoşuma gidiyor, en azından şimdilik. Zeynep, sağ kolunu geriye doğru atıp boynuma dolarken diğer kolu havada müziğin ritmine göre sallanıyor.

Bu hareketle aramızdaki mesafe tamamen kapanıyor ve onu tamamıyla hissetmeye başlıyorum. Zeynep'in hareket eden kalçalarını hissettikçe onu kendime daha çok bastırmak istiyorum ve bunu yapmamak için kendimle çetin bir mücadele içerisine giriyorum. Bu zorlayıcı bir durum. Oldukça zorlayıcı bir durum.

Ben bu hisle boğuşurken Zeynep kollarımın arasında tekrar dönüyor ve yüz yüze geliyoruz. Bana arsız bir gülüşle bakıyor. Sonrada vücudunu tümüyle bana yaslayarak yükselip dudaklarımdan uzun uzun öpüyor.

Öpüşürken aklımdan geçen iki şey var. Birincisi, Zeynep'in içindeki zilli kendisini göstermeye başladı. İkincisi ise benim içimdeki zillinin(!) kendisini göstermesine çok az kaldı.

"Artık oturalım mı sevgilim?" diye soruyorum öpüşmemiz sona erdiğinde. Hemen ardından da ekliyorum. "İkimizde yorulduk."

Hâlbuki derdim yorgunluk falan değil. Asıl amacım boğucu bir istek yaratan bu fiziksel yakınlığa biraz mesafe koyabilmek. Allah'tan Zeynep dans etmekte diretmiyor da masaya geri dönüyoruz.

"Alp ve Derya'da dans ediyor galiba." diyor boş masaya geçtiğimizde.

"Hı hı." diyorum ne cevap verdiğime pek dikkat etmeyerek. Vücudumu ele geçiren az önceki isteğimden kurtulmak için çabalıyorum.

"Bana buzlu bir su alır mısın hayatım? İçkiler hararet yaptı." diyor Zeynep yanağımdan

öperken.

"Tamam aşkım. Birazdan dönerim." diyerek yanından ayrılıyorum.

Acaba hangimiz daha çok hararet yaptık aşkım? Seninki en azından içkiden. Suyu içip kurtulacaksın. Ya ben ne olacağım? Bu yangından nasıl kurtulacağım?

Elimde iki bardak buzlu suyla pistin yanından geçerken biraz sonra tutuşacaklarına yemin edebileceğim Derya ve Alp'e kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. Masaya geçtiğimde Zeynep'i hipnotize olmuş gibi onları izlerken buluyorum.

"Sen de benim gördüğüme mi bakıyorsun?" diyorum suyu masaya bırakırken.

"Derya ve Alp mi?" diye soruyor gözlerini onlardan ayırmadan.

Zeynep ve benim ettiğimiz dansın daha yakınını ve daha koklaşmalı olanını yapan arkadaşlarıma bakmak artık beni rahatsız etmeye başlayınca elimdeki buzlu suyla birlikte Zeynep'e doğru dönerek oturuyorum.

"Fazla yakınlar sanki." diyorum gözlerimi devirerek.

"Yılların verdiği rahatlık." diyor o da gözlerini pistten çekerek.

"Bunlar biraz fazla mı rahat sanki?" diyorum inatla gözüme çarpan Derya ve Alp'ı görmezden gelmeye çalışırken. Zeynep sözlerim üzerine başını piste doğru çeviriyor ve saniyesinde elini ağzına kapamış bir vaziyette bana doğru dönüyor.

"Gözlerim bozulmuş olabilir mi? Yanlış görüyorum dimi? Gerçekten de Derya şu an Alp'ın kucağında değil dimi?" diye soruyor hayretle.

Senin gözlerin bozulmuş olsa bile ben şu an gözümdeki numaralı lenslerle her şeyi son derece net görüyorum güzelim. Gerçekten de dediğin gibi kucak kucağalar. Bir sonraki aşamada ne olacağını tahmin bile etmek istemiyorum. Yavaş yavaş eve gitmenin vakti geldi galiba.

"Birileri uyarmasa bari de arıza çıkmasa." diyorum buzlu sudan bir yudum almadan önce.

Kimse uyarmadan Derya ve Alp'in dansına biraz müdahalede bulunarak bitirmelerini sağlıyorum. Ondan sonrada alkollü olduğumuz için kendimizi bir taksiye atıyoruz. Ben şoförün yanına oturup evi tarif ediyorum. Arka koltuktan hiç ses gelmediğini fark edince dönüp bizimkilere bakıyorum ve gördüğüm manzara karşısında gülümsüyorum.

Derya, Alp'in omzuna yatmış, benim güzelimse Derya'nın dizlerine. Zeynep bir kolunu

Alp'in bacağına uzatmış diğerini ise yanağının altına sıkıştırmış. Derya ve Alp'in el ele tutuşan elleri ise Zeynep'in dağılan saçları üzerinde. Hepsi mışıl mışıl bir uykuya dalmışlar.

Üçünün arasındaki dostluğun her şeyden öte olduğunu bir kez daha görüyorum bu şekilde. Belki de benim onlarla olan dostluğumdan daha da öte.

****

Derya, pencerede Kerem ve Alp'in gelmesini beklerken ben de telefon görüşmemi bitirip yanına gidiyorum.

"Birazdan burada olurlarmış." diyorum Derya'nın sırtını sıvazlarken.

"Bir saç tıraşı neden bu kadar uzun sürüyor anlamıyorum." diye homurdanıyor.

"Aziz Amca gelmiş. Şu an birliktelermiş. O yüzden gecikmişler." diyorum az önce Kerem'le yaptığım görüşmenin ayrıntılarını aktarırken.

"Hadi ya." diyor Derya bir anda şaşırarak. Sonra sesi neşeli bir tona dönüşüyor. "Biz gelmeyecek sanıyorduk. Alp çok sevinmiştir. Ah Alp'im ya çok sevinmiştir."

"Oğlunu uğurlamak istemiş demek ki." diyorum gülümseyerek.

Sadece birkaç saatliğine de olsa oğlunu görmek için Adana'dan kalkıp gelen Aziz Amca'nın haberi en az Derya kadar şaşırtmıştı beni de. Alp için moral olacağını bildiğimden bir o kadar da mutlu etmişti.

"Alp, bana niye haber vermedi ki babasının geldiğini?"

"Belki Aziz Amca gelinine sürpriz yapmak istemiştir." diyorum Derya'yla Alp'in nikahsız evliliklerini ima ederek. Ardından da gülmeye başlıyorum.

"İstediğin kadar gül Zeyno ama ne Alp'in ne de benim ailem itiraz etmeyecek bu duruma biliyorsun." diyor kendinden emin bir sesle.

Söylediğinde haklı olduğunu bildiğim için bir şey demiyorum Derya'ya. Onu tanıdığım yıllar boyunca mutlu olduktan sonra nikahın çok da gerekli olmadığına neredeyse beni bile ikna edebilecek konuşmalar yapmıştı çoğu zaman. Bildiğim kadarıyla Derya'nın anneyle babası arasında da herhangi bir nikah akdi yoktu ama bu yaşlarına gelmelerine

rağmen hala birlikte ve mutluydular. Derya'da bu ailede nikahın gereksizliğine, sadece toplumda yer edinebilmek için gerçekleştirilen bir ayrıntı olduğuna inanarak büyümüştü. İşte sonuç olarak o da ailesinin izinden gidiyordu.

Alp'in durumuysa biraz daha trajikti. Annesinin, Alp henüz küçükken babasını terk etmesi üzerine evliliğe olan inancını kaybetmişti. Yani Alp'in gözünde kıyılan nikahın hiçbir önemi yoktu. "İster nikahlı karın olsun isterse sevgilin, gitmek istiyorsa her zaman gider. Bu yüzden ben asla nikahlanmayacağım." diyordu her zaman.

Aslında düşününce bu ikisi birbirleri için biçilmiş kaftan. Derya ve Alp'ten daha uyumlu bir çift olacağını sanmıyorum.

"Geldiler Zeyno." diyor Kerem'in evin önüne yanaşan arabasını işaret ederek. Beni de düşüncelerimden çıkarıyor bu şekilde.

"Birazdan gelirler diye söylemiştim sana." diyorum gözlerim şoför koltuğunda oturan yakışıklıyı keserken.Kerem direksiyonun üzerine eğilip bana el sallıyor. Sonrada aşağı gelmemiz için eliyle işaret ediyor.

"Bizi çağırıyorlar." diyorum ama kime diyorum? Derya çoktan ayakkabılarını giymeye başlamış bile.

"Valiz?" diye duraklıyor kapıdan çıkmadan önce.

"Merak etme çoktan arabaya indirdiler onu." diyorum ve Alp'i yolcu etmek için yola çıkıyoruz.

Havalananına geldiğimizde bizi bekleyen Mert'le karşılaşıyoruz. Artık çocuğa nasıl şaşkın bakışlar attıysak "Gelmeyeceğimi sanmıyordunuz herhâlde." diyor ciddi bir sesle.

"Ben senden emindim abicim." diyor Alp gidip Mert'e sarılırken.

"Eyvallah Alp'im. En azından birilerinin benden emin olması güzel." diyerek takılıyor Mert.

İçeriye girdiğimizde Alp yanında Derya'yla birlikte bilet işlemlerini hallediyor ve veda anı adım adım yaklaşıyor. Bu hiç de kolay olmuyor çünkü ilk olarak Derya ağlamaya başlıyor, ardından da ben. Alp hepimize tek tek sarılıyor. Hepimiz ona güzel dileklerde bulunuyoruz.

"Bir şeye ihtiyaç duyduğunda hemen haber veriyorsun. Dikkatli ol oğlum. Allah'a emanet ol." diyor Aziz Amca oğluna sıkıca sarıldıktan sonra.

"Merak etme baba." diyor dolu dolu bakan gözleriyle. Aziz Amca, Alp'in omzunda duran eliyle birkaç kez babacan şekilde vuruyor. Sonra baba oğul bir kez daha sıkı sıkı sarılıyor birbirlerine.

Alp, babasından sonra gelip bana sarılıyor. Asker tıraşlı saçlarını sevgiyle okşuyorum. Sonrada yüzünü sıkı sıkı tutup "Bana bak şapşal! Seni sağlam gönderiyorum, sağlam teslim almak istiyorum. Bizi düşünmekten çok kendine dikkat edeceksin, anladın mı?" diyorum ağlayarak.

"Anladım Zeyno. Anladım benim küçük kardeşim." diyerek bir kez daha sarılıyor. Bana sarılmaya devam ederken "Kerem!" diyor Alp.

"Söyle kardeşim."

"Derya size emanet."

"Sen hiç merak etme kardeşim. Gözün arkada kalmasın." diyor Kerem, Derya'yı kendine doğru çekip kolunun altına alırken. "Derya'yı böyle sakınacağım sen gelene kadar."

"Sağ ol abicim."

Alp, Kerem ve Mert'le de vedalaştıktan sonra Derya'yla birlikte bizden birkaç adım uzağa gidiyorlar. Ne konuştuklarını duyamıyorum ama Derya'nın sessiz sedasız akan gözyaşları artık birer hıçkırığa dönüşüyor. Birbirlerine uzun uzun sarılıyorlar ve ayrılmaları oldukça zor oluyor.

Onların bu halini görünce Kerem'in yanına sığınıyorum. Yüzümü onun göğsüne gömüp tekrardan şükrediyorum.

"Kerem, sen iyi ki askerliğini yapmışsın. Ben seni uğurlamaya dayanamazdım." diyorum. Başım göğsüne yaslı olduğu için sesim boğuk çıkıyor. Kerem herhangi bir cevap vermiyor. Sadece elini saçlarımın üzerinde gezdirip beni rahatlatmaya çalışıyor.

Hep birlikte Alp'i son kontrol noktasına kadar götürüp, güvenlikten geçmesini bekliyoruz. En sonunda uçağın kalkacağı kapıya doğru gitmeden önce görüyoruz onu.

Kerem bir kolunun altına beni bir kolunun altına da Derya'yı alıp sesleniyor Alp'e.

"Gözün arkada kalmasın kardeşim."

Alp yüzünde buruk bir gülümsemeyle bakıyor bize ve gözden kaybolmadan önce hazır ola geçip asker selamı veriyor. Bunun üzerine Kerem'den ve Mert'ten coşkulu bir

şekilde "En büyük asker bizim asker!" nidaları yükseliyor. Benimse içimden tekrarladığım tek bir şey var.

Allah'ım lütfen onu koru.

34.BÖLÜM - "Dişi Aslan"

Havanın henüz yeni yeni aydınlanmaya başladığı saatlerde Derya'nın beni sarsmasıyla yatakta sağımdan soluma dönüyorum. Uyanmamak için direnirken Derya'nın insafsız dürtmeleri devam ediyor.

"Hadi kalk Zeyno!" diyor yorganı üzerimden çekerken. Onun bu hareketiyle sıcak vücudum soğuk havayla buluşup ürperiyor. Yarattığı hisle yüzümü buruşturuyorum ve yorganın ucunu yakalamak için elimi boşluğa doğru uzatıp, yokluyorum.

"Git başımdan." diyorum gözlerimi açmadan.

Kolumdan tutup çekelerken "Sabah oldu kalk. Kahvaltı yapacağız." diyor.

Tek gözümü aralayıp önce tepemdeki pencereden alacalı gökyüzüne, ardından Derya'ya bakıp "Kargalar bile kahvaltı etmedi daha Derya!" diye söyleniyorum.

"Ama Alp bu saatlerde kahvaltı ediyor." diyor masum bir çocuk gibi.

Söylediğiyle derin bir nefes alıyorum. Alp'le birlikte biz de mi askerlik yapacağız yani? Derya tarafından her gün içtimaya çekilecek kadar büyük ne günah işledim ben? Her gün bu şekilde uykumdan edilmeye dayanamam. Haksızlık bu.

"Altı ay boyunca her şeyimizi Alp'e göre mi ayarlayacağız?" diyorum huysuz bir sesle.

"Ayarlamayız herhâlde ama nasıl yaşıyor merak ediyorum işte, ne yapayım kızım? O ne yapıyorsa ben de yapmak istiyorum. Fena mı oldu güne erkenden başladık işte." diyor bana omuz silkerek.

Sen yapmak istiyorsun da sor bakalım ben yapmak istiyor muyum? Kendini yakarken niye beni de sürüklüyorsun peşinden? Keşke senide Alp'le birlikte askere alsalardı da ben de rahat etseydim burada. Bunları Derya'ya söylesem de beni sabahın köründe

kaldırmaktan vazgeçmeyeceği için konuşmakla kendimi yormuyorum. Onun yerine için için kendimi yemekle yetiniyorum.

Kahvaltı öncesi ilk içtimamızı yaptığımıza göre gözlerimi ovuşturarak yataktan kalkıyorum. Kalın sabahlığımı üzerime geçirip salona geçiyorum. Salondaki ışık gözlerimi rahatsız ediyor. Elimle gözüme siper yapıp masaya oturuyorum.

"Erkenden kalktık diye mutlusun ama fazla erken kalktık işte. Baksana güya sabah ama evin tüm ışıkları açıkken kahvaltı yapıyoruz." diyorum homurdanarak.

"Homurdanma arkadaşım. Al bakalım çayını." diyor bana bir bardak çay uzatırken.

Yarı açık yarı kapalı gözlerle ağzıma bir şeyler tıkıştırıyorum. Hızlı hızlı yersem yatağım tam anlamıyla soğumadan geri dönebilirim diye hayal ediyorum. Tabii bir Zeynep Bayraktar'ın hayal ettiği şeylere öyle kolayca ulaşabildiği bugüne kadar görülmediği gibi bu hayalimde sadece bir hayal olarak kalıyor.

Ağzına bir salatalık atmadan önce "Yemekten sonra temizlik yapalım diyorum." diyor bana göz kırparak.

Ona kaşlarımı kaldırıp hayretle bakıyorum. "Sabahın altısında?" diyorum. Ciddi değildir umarım.

"İşe gitmeden yapalım işte. Elimize mi yapışır?"

Sakin ol Zeynep! Derin derin nefes al. Şimdi de çayından bir yudum al. Gevşe. Derya hassas bir dönemde. Arkadaşını düşün ve anlamaya çalış. Onun yerinde sen de olabilirdin. Kendi kendimi telkin ederken yüzümde psikopatça bir sırıtışla Derya'ya bakıyorum.

"Yapışmaz yapalım tabii. Uyku falan yalan oldu zaten. Sabahın altısında temizlik yapalım bari de hayatımıza bir renk gelsin." diyorum dişlerimi sıkarak.

Kahvaltıdan sonra komutanım Derya'nın emirleriyle mıntıka temizliğine geçiyoruz. Yatakları topla, mutfağı temizle, yerleri süpür, toz al derken işe gitmek için beni almaya gelen Kerem sayesinde Derya'nın elinden zar zor kurtuluyorum.

"Kerem gelmiş. Ben çıkıyorum." diyorum telefonuma gelen mesajı Derya'ya gösterirken. Başıyla bana onay verdikten sonra can alıcı noktaya değiniyor.

Bana onca zulmü yapan kendisi değilmiş gibi kedi yavrusu bakışları atarken "Tamam kuzum. Akşama evdesin değil mi?" diye soruyor.

"Bilmiyorum hemşire. Belki Kerem'in bir planı vardır."

"Beni evde yalnız mı bırakacaksın yani?" diyor duygu sömürüsüne başlarken. Benim bu haline dayanamayacağımı biliyorsun değil mi? Bilerek yapıyorsun dimi? Aşkımızı sabote ediyorsun Derya. Çok kötüsün Derya.

"Bırakmam canım. Niye bırakayım? İşten çıkınca geleceğim eve tamam." diyorum ona sarılırken.

"Zeyno?" diyor kapıdan çıkmadan önce. Gözlerimi devirmemek için çaba sarf ederken 'ne oldu' der gibi başımı hafifçe sallıyorum.

"Bugün spora gidecek misin? Şimdi Alp orada her gün antrenman yapacak ya diyorum ki ben de seninle spora mı başlasam?"

Kerem'le bir spor yaparken yalnız kalıyoruz. Oraya da gel Deryacım. Gerçi spor salonu falan seni kesmez. Alp'e ayak uydurmak için şöyle dikenli tellerin altında güzel güzel sürünmemiz, engebeli arazilerde yerlerde yuvarlanmamız gerek. Spor salonunda pedal çevirmek senin için çok bir şey ifade etmez bu durumda.

"Gitmeyeceğim canım." diyerek yalan söylüyorum Derya'ya. Vicdanım anında devreye girip "Zaten spora gelemezdi, o saatte işte oluyor" diyerek beni rahatlatmaya başlıyor.

"Anladım kuzum. O zaman akşama görüşürüz, geç kalma." diyor beni geçirirken.

Allah'ım senden rica ediyorum bu kıza bol bol nöbet yaz da bende sevgilimle biraz baş başa vakit geçireyim. Yoksa altı ay boyunca üç arkadaş, kardeş kardeş oturup pişti oynayacağız.

****

Derya bana göz ucuyla bakarken "Kerem gelecekmiş öyle mi?" diye soruyor.

Telefon konuşmalarımızı da mı dinlemeye başladın artık? Pes doğrusu Derya! Bu kıza Alp'sizlik hiç yaramadı. Bir haftada burnumuzdan getirdi maşallah.

"Evet." diyorum az önce kalkıp gittiğim köşeme oturup, bıraktığım örgüme geri dönerken.

"Kaç gündür dışarı çıkmıyorsunuz."

Neden çıkmıyoruz acaba? Ne zaman eve geç geleceğim desem yüzün asılıyor canım. Bu durumda mecburen Kerem buraya geliyor. Sanki sen bunu bilmiyorsun.

"Maç varmış bu akşam. O yüzden çıkmıyoruz." diye pembe bir yalan söylüyorum.

Aslında çok da yalan sayılmaz. Ya ben Kerem'e gidecektim ya da o buraya gelecekti ama her hâlükarda o maç izlenecekti. Derya yüzünden ben gidemediğime göre Kerem buraya geliyor. En azından buraya geldiğinde yan yana olacağız. Bu da bizim için kısa günün karı olacak.

"Keşke atkıyı sarı kırmızı örseydin." diyor elimdekini işaret ederken.

"Yok ya çok çiğ dururdu o renkler. Böylesi daha güzel." diyorum Derya'nın sözlerini anlamayarak.

"Kerem için sorun olmazdı eminim. Sonuçta takımının renkleri." diyor gülümseyerek.

"Aman Derya bırak Allah'ını seversen sevgililer günü hediyesinde Galatasaray'ın işi ne." diyorum ilmek kaçırmamaya dikkat ederek örgüme devam ederken.

"Sence doğum gününü hatırlayacak mı?" diye soruyor meraklı bir halde.

"Bilmem." diyorum merak etmiyormuş gibi davranarak. Hâlbuki içten içe bunu ben de çok merak ediyorum.

"Valla Kerem çok şanslı Zeyno. Yani doğum günün 14 Şubat'a denk geliyor. İşinden dolayı sevgililer gününü unutamayacağına göre arada senin doğum gününü de çıkarıverir."

Derya'nın söylediğine kaşlarımı çatıyorum. "Senin yapılacak işin yok mu hemşire?"

"Seninle uğraşmak dışında bir işim yok." diyor bana gülerek.

Derya'yla laf yarışına girdiğimiz esnada zil çalıyor. Elimdeki örgüyü ona fırlatıp "Yok et bunu. Kerem görmesin." diyorum.

Derya odasına girdiğinde de evin kapısını açıyorum. Karşımda ayaklı Galatasaray Store olarak duran Kerem'i görünce gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Üzerindeki formaya mı, başındaki şapkaya mı yoksa bileklerine doladıklarına mı bakayım şaşırıyorum.

"Selam." diyor bana gülümseyerek.

Kerem'i incelemeyi bırakıp "Hoş geldin." diyorum yanağından öperken.

"Hoş buldum aşkım." diyor boş salona hevesle göz atarken. "Derya yok mu?"

"Olmaz olur mu hiç! Odasında." dediğimde gözlerindeki hevesli parıltılar bir anda sönüyor.

"Durumu nasıl?"

"Bildiğin gibi. Eteğimden ayrılmıyor." diyorum salona geçip oturduğumuzda. Kerem uzanıp kumandayı eline alıyor ve televizyonu açıyor.

"Bir süre sonra normale döner diye umuyorum." diyor kanalları gezip maçı ararken.

"İnşallah hayatım."

Kerem aradığı kanallar arasında nihayet istediğini buluyor ve maç öncesi konuşmaları izlemeye başlıyor. Adamların söyledikleri hakkında bir bilgim olmadığından ben de ekrana boş boş bakmaya başlıyorum.

Sonra bir anda Kerem benim yanımdan kalkıp koltuğun diğer köşesine oturuyor. Böyle bir şeyi neden yaptığına anlam veremezken bu sefer de başka bir yere geçip oturuyor. Dayanamayarak soruyorum.

"Ne yapıyorsun Allah aşkına?"

"En iyi görüş açısını arıyorum Zeyno." diyor otomatik pilota bağlamış bir şekilde.

Başımı iki yana hayretle sallayıp Kerem'in koltukta pozisyon arayışını izliyorum. En sonunda başladığı noktaya geri gelip yanıma oturuyor.

"Televizyonun tam karşısı... Mantıklı bir seçim oldu aşkım." diyorum onunla dalga geçerek.

"Seçenekleri de görmek lazımdı. Futbol önemli tabii." diyor bana ciddi bir sesle.

"Çok önemli tabii." diyorum ben de ciddi olmaya çalışarak.

"Sen hangi takımlısın Zeyno?" diyor ve hemen ardından elleriyle kulaklarını kapatıp yalvaran bir sesle konuşuyor. "Sakın Fenerliyim deme."

Bu haliyle o kadar komik görünüyor ki onunla oynamadan edemiyorum.

"Madem gerçekleri duymak istemiyorsun o zaman ben de seni dinleyerek bu soruna cevap vermiyorum." diyorum ona omuz silkerek.

Gülmemek için kendimi zor tutarken Kerem'in rengi önce sararıyor, ardından da kireç

beyazına dönüyor. Gözlerini dehşet içerisinde iri iri açması da cabası. Dışarıdan birisi Kerem'in bu halini görse yeni doğmuş bebekleri şiş kebap yapıp yediğimi itiraf ettim sanır. Halbuki sadece Fenerliyim dedim, hem de şakasına.

"Ze-Zeynep sen gerçekten mi?" diye soruyor hayal kırıklığına uğramış bir sesle.

Gülmemek için çabalamaya devam ederken yüreğine inmemesini umarak ciddi bir ses tonuyla konuşuyorum.

"Evet Kerem. Ben Fenerbahçeliyim."

"Ama nasıl olur ya!" diyor başını ellerinin arasına alıp yüzünü asarken.

Şu haline bak! Adamın dünyası başına yıkıldı resmen. Daha fazla dayanamıyorum ve oynadığım oyunu bozmak için yüzündeki elleri çekmeye çalışıyorum.

"Şakaydı. Şaka yaptım hayatım." diyorum onu rahatlatmak için.

Kerem başını ağır ağır kaldırıp benimle göz göze geliyor. "Şaka?"

Başımı 'evet' anlamında sallıyorum. "Şakaydı, Fenerli değilim. Aslına bakarsan hiçbir takıma bağlı değilim. Takım tutmam ki ben."

Kerem'in yüzünde gözle görülür bir rahatlama oluşurken "Seni gidi seni." diyor hınzır bir gülüşle.

Başıma gelecekleri az çok bildiğim için kaçmaya çalışıyorum ama Kerem benden daha atik davranıp beni yakalıyor. Büyük elleriyle yüzümü tutup, yanağıma bir ısırık bırakıyor.

"Ah Kerem!" diyerek yakınıyorum aslında hiçbir acı vermeyen küçük ısırığı karşısında. Bu yakınmaya ters düşecek biçimde de kahkahalarla gülüyorum.

"Fener ha! Al sana Fener!" diyor diğer yanağımdan da ısırmadan önce.

"Komikti ama kabul et." diyorum gülerek.

"Ben hiç gülmedim nedense." diyor tek kaşını kaldırarak.

"Espriden anlamıyorsan benim suçum ne?" diyorum bilmiş bir ifadeyle.

"Zeynep! Kaşınma güzelim." diyor hala onun tarafından kıstırılmış olduğumu bana belli ederek.

Gözlerimi sahte bir dehşetle açarak "Çok korktum." diyorum.

"Sen şimdi onu bunu bırak da gerçekten takım tutmuyor musun?"

"Tutmuyorum."

"Madem takım kontenjanın boş. O zaman bundan böyle sen de Galatasaraylısın." diyor gözlerimin içine bakarak.

O kadar ciddi bir ifadeyle bakıyor ki birazdan sehpadaki bardaktan biraz su alıp "Sarı, kırmızı ve Fatih Terim ruhu adına" diyerek beni kutsamaya kalkışacağından endişe duymaya başlıyorum.

"Ama ben takım tutmam ki." diye cılız bir itirazda bulunuyorum.

Yanağıma bir ısırık daha bıraktıktan sonra gülerek konuşuyor. "Bir kez daha düşün istersen."

"Ama Kerem..." diyerek bir kez daha itiraz ediyorum ama bunu bile isteye Kerem'in hali hoşuma gittiği için yapıyorum.

"Zeyno!" diyor uyaran bir tonda. Dişlerini bana göstere göstere birkaç kez birbirine vurdurarak ısırmakla tehdit ediyor.

"Tamam tamam, Galatasaraylıyım." diyorum ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırırken.

Az önce ısırdığı yanaklarıma sulu öpücükler bırakıyor. "Dişi aslanım benim."

Kerem'e cevap vereceğim sırada Derya yüzünü buruşturarak gelip yanımıza oturuyor.

"Nasıl psikopatlarsınız siz?" diye soruyor az önce Kerem tarafından küçük çaplı bir saldırıya uğrayan yanaklarımı işaret ederek.

"Hiç sorma hemşire. Cebren ve hileyle Galatasaraylı yapıldım." diyorum gülerek.

"Belli belli." diyor Derya arkamı işaret ederek.

"Ne?" diye dönüp baktığımda Kerem'in bileğine doladığı uzunca ve saç örgüsü şeklindeki sarı-kırmızı ipi çıkardığını görüyorum.

"Arkanı dön güzelim." diyor bana ve kuzu kuzu dediğini yapıyorum. Derya'ta 'ne yapıyor?' bakışları atarken, cevap olarak eliyle ağzını kapatıp gülmeye başlıyor.

Kerem elindeki ipi alnımdan geçirip başımın arkasında bağlıyor. İşi bitince de omuzlarımdan tutup beni kendisine çeviriyor.

"Çok yakıştı." diyor gördüğü manzaradan memnun bir şekilde.

Bense ona zoraki bir gülüşle bakıyorum. Eminim çok yakışmıştır hayatım. Bu halimle doksanlarda yaşayıp step yapan komşu kızlarına benzedim sayende.

"Harika oldun Zeyno. Gülümseyin bakayım." diyor Derya bu fırsatı kaçırmadan fotoğrafımızı çekerken. Flaş ışığı gözüme doğru patlarken alık alık bakıyorum kameraya.

Maç başladığında izlemeye çabalıyorum ama benim için pek kolay olmuyor. Kerem'se son derece konsantre olmuş bir vaziyette futbolcularla birlikte sağa sola hareket ederek izliyor maçı. Ben de bir ona bir de ekrana bakıp duruyorum.

İkide bir yerlerde yuvarlanan futbolcuları gördükten sonra en sonunda dayanamayarak "Yere düşünce canları acımıyor mu?" diye soruyorum.

"Çimende bir şey olmaz." diyor gözlerini ekrandan ayırmadan.

"Ama sürtüyor yine de." dediğimde ise cevap vermiyor. Ben de oflayarak arkama yaslanıyorum. Keşke Derya bu kadar erken yatmasaydı. En azından onunla muhabbet ederdim.

Maçı sunan spikerden hararetli yorumlar geliyor ve Kerem oturduğu yer de hop oturup hop kalkıyor. Kerem'in bolca hakaret etmesi dikkatimi çekiyor ve tekrarlanan pozisyona baktığımda bir futbolcunun yana yakıla kulaklarını işaret edip 'duymadım' dediğini görüyorum.

"Ne oldu şimdi?" diyorum Kerem'e.

"Hakem uyarı düdüğü çaldı ama Burak devam edince sarı kart aldı." diye açıklıyor durumu ama bu açıklama benim için tabii ki yeterli olmuyor.

"Ama arkası dönükmüş. Nereden bilsin düdüğün ona çalındığını, çok saçma." diyorum kaşlarımı çatarak.

"Güzelim yoruyorsun beni." diyor Kerem bana acıklı bir ifadeyle bakarken.

"Tamam, konuşmuyorum artık izle sen." diyorum dudaklarıma hayali bir fermuar çekerken.

Ancak Kerem'e söylediğimi söze uzun süre sadık kalamıyorum. Bir sürü adamın moda katliamı olarak tasarlanmış formalarla bir o yana bir bu yana koşması karşısında çenem yine düşüyor.

"Formaları kim tasarlıyorsa çok zevksizmiş. Renk seçimi kötü bir kere."

Kerem bana öldürücü bir bakış attığında "Kadın gözüyle değerlendirdim, belertme gözlerini hemen." diyorum. Derin bir nefes alıp maçı izlemeye geri dönüyor. Maç izlerken çok sıkıcısın Kerem. Birazda benimle ilgilen Kerem.

"İşte penaltı be!" diyerek oturduğu yerden kalkıp televizyonun önünde dizlerini hafifçe kırarak penaltının kullanılmasını bekliyor. Penaltıyı kullanacak futbolcu sahada kendisini belli edince az önce Kerem tarafından defalarca hakarete uğrayan futbolcu olduğunu görüyorum.

"Eee bu adama niye penaltı attırıyorlar ki? Senin sevmediğin adam değil mi bu?" diyorum Kerem'e.

Bana dönüp cevap vereceği sırada futbolcu penaltı atıyor ve televizyondan "Goool!" sesleri geliyor. O an Kerem'in bana bakışları da kırmızı görmüş boğa gibi bir hal alıyor.

"Senin yüzünden golü kaçırdım." dediğinde ona şirin şirin bakıp televizyonu işaret ediyorum.

"Bak pozisyon tekrarı aşkım." diyorum hayatımı kurtarmak için yumuşak bir sesle.

Defalarca verilen gol tekrarını izledikten sonra keyfi yerinde bir şekilde yanıma gelip bana sarılıyor. Başımın üzerinden öpüp "Heyecanlı maç ha?" diyor gülerek.

"Ya ne demezsin. Daha yirmi beşinci dakikada ve ben şimdiden çok sıkıldım. Birazdan harakiri yapacağım hayatım." diyorum yüzüne bakarak.

"Alışırsın alışırsın." diyor bana pişkin bir sırıtışla.

"Fatih Terim nerede? Teknik direktör değil mi o? Onu göstersinler de verdiği tepkilerle eğleneyim bari." diyorum Kerem'le bugün konuşabileceğim tek şeyin futbol olduğunu bildiğimden ve sıkıntıdan ölmemek için.

"Ooo sen cidden hiç anlamıyorsun bu işten." diyor bana gülerek. Ha şunu bileydin aşkım.

"Zerre kadar anlamıyorum." diyorum başımı hararetle sallarken.

"Gel buraya gel." diyor beni kolunun altına çekerken. "Ben sana anlatırım her şeyi ama sonra. Şimdi şu maçı izleyelim."

Kolunun altında bir süre daha Kerem'in yuhalama ve alkışlama arasında sürekli değişen ruh haline eşlik ederek duruyorum. Durumdan ne kadar sıkılsam da Kerem'in çocuksu

heyecanını izleyerek durumu kendi lehime çeviriyorum.

Kaç dakikadır şu deli saçması maça bakacağıma dönüp yanımdaki adama baksaymışım ne kadar mutlu olacakmışım meğer. Maçı izlerken çatılan kaşları, sürekli kasılan çenesi ve savurduğu küfürlerle ne kadar izlenilesi. Hele bir de işler olumlu gittiğinde o çatılan kaşlar iniyor ve bana bakıp sevinçle gülüyor ya. İşte bu gerçekten öpülesi. Dayanamayıp yanağına ve boynuna peş peşe sesli öpücükler bırakıyorum.

"Biraz sessiz öper misin maç izliyoruz şurada." diyor bana çapkın çapkın gülerek.

"Başlayacağım ama artık maçına." diyorum kaşlarımı çatarak.

"Bak sen şuna." diyor bana eğlenerek bakarken.

Bu sırada hakem düdüğünü çalıyor ve maç devre arasına giriyor. Şükür! Televizyon kumandasına uzanıp maçı kapatıyorum. Unutmayın, sevgiliniz bir fanatikse ve televizyonda fanatiği olduğu takımının maçı varsa ancak devre arasında dikkatini çekebilirsiniz.

"Devre arasında benimsin." diyorum ona cilveli bir sesle.

"Nasıl istersen?" diyerek beni kendine çekiyor.

Sonunda benimle ilgilenmesiyle yüzümde güller açıyor. Derya'dan ve Galatasaray'dan arta kalan bu kısa anın tadını çıkarıyorum.

35.BÖLÜM - "Şaşkın"

Saatin henüz yeni yeni on bire geldiği sıralarda restoranın arka bahçesindeki çardakta oturmuş, yorgunluk kahvesi içerek kısa bir mola veriyoruz Bahar ve Serdar'la. Bugünün sevgililer günü olması sebebiyle öğle servisine kadar hazırlamamız gereken o kadar çok yemek vardı ki şu an yaptığımız bu küçük kahve kaçamağı bize dünyanın en kıymetli dakikalarını yaşatıyor.

Bugünün sevgililer günü olması dışında başka özel bir anlamı daha var. Bugün benim doğum günüm. Jülide ve Armağan'ın kızı, Kerem'in sevgilisi, birkaç hayırsızın dostu ve

yemeklerin şefi Zeynep'in doğum günü. Kimse tarafından hatırlanmayan, kutlanmayan Zeynep'in doğum günü.

Sabah kahvaltı ederken Derya'ya beklenti dolu gözlerle bakmıştım ama bana sıradan bir günden daha farklı davranmamıştı. Birkaç gün önce doğum günü muhabbeti yapmış olmamıza rağmen unutmuş olmasına şaşıyordum doğrusu.

Bir heves geldiğim işimde de umduğumu bulamamıştım. Kerem "Bugün çok önemli bir gün. Deli gibi çalışmalıyız." derken benim doğum günümü değil de bariz bir şekilde sevgililer gününü kastetmişti. Yüzüne umutla bakmış, en azından kuru bir tebrik duymak istemiştim ama umduğumu bulamamıştım. Unutmuştu işte. Doğum günüm sevgililer gününün hengâmesi altında kalıp, yok olup gitmişti.

Annemden, babamdan veyahut herhangi bir arkadaşımdan da henüz hiçbir telefon alamamıştım. İçimdeki iyimser taraf "Henüz saat erken" diyerek beni rahatlatmaya çalışırken, kötümser taraf "Kimse aramayacak işte. Sen mantar gibi yerden bitiverdin çünkü." diyerek bana dil çıkarıyordu.

Karşımda oturan Bahar ve Serdar kendi aralarında günün anlam ve önemini vurgulayan canımlı cicimli konuşmaları ile çifte kumrular gibi şakıyorlar. Bu sırada telefonuma gelen mesaj bildirim sesiyle sevinçten "Allah!" diyerek hevesle sarılıyorum telefonuma.

Bugünün ilk mesajını heyecanla açıyorum ama karşıma çıkanla bir küfür savurmaktan kendimi alıkoyamıyorum. Doğum günümü hatırlayan ve kutlayan ilk kişinin Selin olması delirmem için yeterli bir sebep. Üstüne üstün mutfakta yaptıkları yemeklere doğru eğilerek çektiği selfiesinin altına "Doğum günün kutlu olsun. MSA'dan sevgiler..." yazıp yollaması yaşadığım delirme anının dozunu arttırıyor. Kutlaması gereken onca insan varken neden Selin? Bu kız nereden öğrendi benim doğum günümü? Numaramı kimden aldı?

"Ne homurdanıyorsun?"

Serdar'ın sorusuna cevap vermek yerine ekrandaki fotoğrafı görebileceği şekilde çeviriyorum. Altına yazdığı mesajın doğum günü kısmını es geçip - çünkü doğum günümü kutlamayanlar sürüsünde Serdar ve Bahar'da var ve onlarda sessiz protesto listemde yer alıyor. - "MSA'dan sevgiler." yazmış diyorum.

"Görgüsüz." diyor Bahar fotoğrafa kötü kötü bakarken.

"Bu kız neden her daim benim sinirlerimi bozacak şeyler peşinde koşuyor? En olmadık zamanlarda istenmeyen ot gibi karşımda bitiveriyor." diye yakınarak telefonu masanın üstüne bırakıyorum.

"Zeynocum sen bu kızı neden bu kadar kafana takıyorsun? Hepimiz biliyoruz ki sen portakallı ördeksin, o ise salçalı makarna." diyor Serdar omuz silkerek.

Söylediğine Bahar'la ben kahkahalarla gülüyoruz. Doğum günümü unutmuş olabilirsiniz Serdar Bey ama söylediğinizle gönlümü fethetmeyi başardınız.

"Ne güzel cümlelerin var senin öyle." diyorum gülümseyerek.

"Böyle konuşarak çaldım Bahar'ın kalbini de." diyor Bahar'ın omzuna elini atarak. Bahar ona sırıtarak bakarken çardağın kapısında Kerem belirliveriyor.

"Zeynep gelir misin?" diyor bana çok ciddi bakarken.

"Geleceğim birazdan." diyorum dolu kahve bardağımı ona göstererek. "Biraz konuşuyorduk arkadaşlarla."

"Konuşmamız lazım, gel." diyor ısrarcı bir sesle. Konuşurken yüzündeki ciddiyetten hiç ödün vermiyor.

Bu ısrarı sonucunda masadan kalkıp Kerem'in peşinden gidiyorum. İçeri girer girmez bana kızgın olduğunu belli eden gözlerle bakıyor. Bense bakışındaki kızgınlıktan önce dün yaptığı antrenmanın izlerini taşıyan yüzündeki kırmızılıklara göz atıyorum. Bu haline bir şey dememek için dudağımı içten içe kemirmek zorunda kalıyorum. Kerem'se konuşmak konusunda benim kadar çekimser davranmıyor.

"Bu durumdan hiç memnun değilim Zeynep." diyor aksi bir şekilde.

"Hangi durumdan?" diye soruyorum Kerem'in tavrı karşısında kullanabileceğim en sakin ses tonuyla.

"Benden fazla arkadaşlarınla ilgileniyorsun. İrem, Derya, Alp bitti şimdi de başımıza Bahar ve Serdar çıktı. Seni çağırıyorum ama sen benimle değil onlarla zaman geçirmeyi tercih ediyorsun. Eğer ısrar etmesem yanıma bile gelmeyecektin." diyor kavga etmeye hazır bir şekilde.

Söylediklerini tek tek dinliyorum. Anlamaya çalışıyorum ama o söyleyene kadar bunları kafasına taktığından bile bihaberdim. Böyle hissedeceğini bilseydim yapar mıydım hiç? Derya'yla Alp'le ilgilenirken onunda en az benim kadar istekli olduğunu düşünmüştüm. Nereden bilebilirdim ki öyle olmadığını?

"Bir şey demeyecek misin?" diyor beni konuşmaya zorlarken.

Duruma nasıl tepki vereceğime karar veremediğimden cümle kurmak da zor oluyor

benim için. "Ben... Kerem gerçekten seni üzmeyi istemedim." diyorum kafamı toplamaya çalışırken.

"Üzmek istemiyorsun ama beni ihmal edip duruyorsun."

"Böyle düşüneceğini hiç tahmin etmedim. Yan yana olmak yeter diye düşünmüştüm." diyorum ona doğru bir adım attığımda.

"Biz sevgiliyiz farkındasın değil mi? Bir buçuk aydır baş başa geçirdiğimiz kaç günümüz var Zeynep? İki elin parmağını geçer mi? Geçmez. Peki, arkadaşlarınla geçirdiğimiz kaç günümüz var?" diye konuşuyor hararetli hararetli.

Söylediğiyle yutkunuyorum. Bu söylediğinde haksız sayılmaz. Baş başa geçen zamanımız oldukça az ama biz daha yolun başındayız. Birlikte geçireceğimiz yüzlerce, binlerce saatimiz olacak. Hem arkadaşlarımızın bize ihtiyacı vardı.

"Onlar senin de arkadaşların." diyorum olayın kavgaya dönüşmesini engellemek için sakin ses tonumu korumaya çalışarak.

"Evet, arkadaşlarım ama sen de sevgilimsin." diyor bana omuz silkerek.

Ona gülümseyerek ve bir adım daha atarak "Baş başa geçireceğimiz çok zamanımız olacak." diyorum.

"Sen de bu arkadaş sevgisi olduğu sürece çok zor." diyor suratını asarken.

Yapıcı taraf olma konusunda ısrarcı davranıyorum ve yüzünü güldürmek için yanına doğru iyice sokulup, sarılıyorum. Sol elimle boynuna sarılırken, sağ elimi yanağındaki kırmızı çizgi üzerinde gezdiriyorum.

"Eğer istediğin buysa bundan böyle daha çok zaman geçiririz." diyorum gözlerine bakarak.

Beklemediğim bir tepki verip bir adım geri gidiyor ve kollarımın arasından çıkıyor. Bu yaptığına bozuluyorum. Anladım, zaman ayırmıyorum diye kızgınsın ama şimdi de yanında olmama izin vermezsen nasıl olacak bu iş?

"Umarım dediğin gibi olur." diyor mutfağa doğru giderken.

Hızlı hızlı attığı adımlara ayak uydurabilmek için peşinden koşturmam gerekiyor. Mutfak kapısından içeri gireceği esnada "Kerem, dur!" diye sesleniyorum ama beni dinlemeden kapıdan geçiyor. Tabii ben de hemen arkasından gidiyorum ve ne oluyorsa o an oluyor.

"Sürpriiiiz!" diye bağıran bir mutfak dolusu insan bana gülümseyerek bakıyor.

Kerem'in doğum gününden kalan renkli şapkalar ve süsler mutfağı tekrardan renklendirmiş. Tıpkı onun doğum gününde olduğu gibi herkes bir araya toplanmış. Etrafımdaki hareketliliğe şaşkın şaşkın bakarken hep bir ağızdan bağırıyorlar.

"Doğum günün kutlu olsun Zeynep!"

Bana gülümseyerek bakan yüzlere mutluluktan dolan gözlerimle şaşkınca gülümseyerek karşılık veriyorum. Az önce Kerem'le yaptığımız konuşmanın gerilimi ise hala üzerimde. Tüm vücudum bu ani duygu yüklemeleri karşısında ağlayarak kendini deşarj etmeye çalışıyor.

Kerem yanıma gelip bana sarılıyor. Az önce beni ittiren o değilmiş gibi sıkıca sarıyor kollarını. Dolan gözlerimi gizlemek için yüzümü geniş omzuna gömüyorum. Birkaç damla yaşın siyah üniformasına karışmasına izin veriyorum. Beni kendinden uzaklaştırdığında gür sesiyle konuşmaya başlıyor.

"Herkes biliyor ki bugün özel bir gün. Ancak benim için herkesten daha özel bir gün. Bugünü özel kılan şeyse dünyalar güzeli sevgilimin bugün doğmuş olması." diyor herkesin duyabileceği şekilde.

Mutfakta yaptığı bu konuşmanın benim için ne kadar değerli olduğunun o da farkında olacak ki konuşması arasında bir es verip bana doğru dönüyor ve gözlerimin içine bakarak devam ediyor.

"İyi ki doğdun güzelim. İyi ki doğdun da bana yeniden aşık olabileceğimi gösterdin. Bunun için minnettarım sana."

"Ah Kerem." diyebiliyorum sözleri karşısında. Daha fazlasını söylemek istesem de boğazımdaki düğümler buna engel oluyor. Gözlerimdeki yaşları tutamazken başımın üzerine sıcacık bir öpücük bırakıyor. Sonrada "Herkes sevgilimin doğum gününü kutlasın!" diyor mutfaktakilere neşeli bir şekilde.

Biraz önce benimle kavga etmeye hazır halinden bir anda romantik prense dönüşmesi başımı döndürürken, mutfaktakilerin tebriklerini kabul etmeye başlıyorum. Bana sarılan kollara çok da dikkat etmeyerek, gözlerimi Kerem'den ayırmadan gülümsüyorum. O da sırtını duvara dayayıp keyifle beni izliyor.

Tebrikler bittikten sonra Kerem, yapımında benimde emeğim olan, kalp şeklindeki küçük sevgililer günü pastalarından birini getiriyor bana. Üzerinde tek bir mum yanıyor.

"Sana özel bir şey yapmaya zamanım olmadı. Bunun için özür dilerim." diyor kulağıma doğru fısıldayarak.

"Birlikte olduktan sonra gerisinin hiçbir önemi yok." diyorum ben de onun kulağına doğru.

"Haklısın ama pastasız da olmaz. Gerçi senin yaptığın pastayı sana yedirmiş olacağım ama." diyor gülerek.

"Gel buraya." diyorum ve bugün burada yaptığı konuşmaların verdiği rahatlıkla mutfağın ortasında hiç çekinmeden sıkı sıkı sarılıyorum Kerem'e. Boşta olan eliyle o da beni sarıyor.

"Bir dilek tut."

"Benim dileğim kabul oldu ki." diyorum başımı omzuna yaslarken.

"Neymiş?" diyor meraklı meraklı.

"Sendin... Sen benim kabul olmuş dileklerimin karşılığısın." diyorum kokusunu içime çekerek.

"Aşkım benim." diyor daha sıkı sarılırken.

"Birlikte bir dilek tutalım mı?" diyorum başımı omzundan kaldırıp yüzüne bakarken.

"Her zaman seni dilerim biliyorsun."

"Her zaman... Birlikte." diyorum bana çok güzel bakan gözlerine bakarak. Hani konuşmasa sadece şöyle baksa ben gık bile çıkarmadan hayatım boyunca izlerim gözlerini.

"Birlikte." diyor ve aynı anda yanan tek mumu üflüyoruz.

Arkamızdan gelen öksürük sesiyle romantik anımız bölünüyor, dönüp bakmak zorunda kalıyoruz. Mehmet Şef'i elinde dumanı tüten bir çorba kasesiyle bize bakarken buluyoruz.

"Zeynep sen çok cılız kaldın bu ara. Hastalıklı bir halin var zaten. Şunu içte hasta olma başımıza... Bir de yeni yaşın kutlu olsun." diyor kaseyi bana uzatırken.

Mehmet Şef, hırpalayarak sevme lafının vücut bulmuş hali şu an. Öylede olsa bu hareket onun için oldukça büyük bir adım. Tabii bana doğru atılan adıma her zaman yaptığım gibi koşarak gidiyorum ve elindeki çorbayı alıp bu aksi adama sarılma cüretini

gösteriyorum.

"Tamam Zeynep tamam." diyor eliyle sırtıma birkaç kez vurarak.

"Teşekkür ederim çorba için." diyorum gülerek.

"Seni düşündüğümden değil, şımarma sakın. Hasta olursan işe falan gelemezsin. Bunlar hep bana zarar." diyor yüzüme bakmadan.

Bu haliyle huysuz ve babacan Yeşilçam karakteri Hulusi Kentmen'e acayip benziyor. Kırk yıl düşünsem Mehmet Şef'i böyle tonton bir karaktere benzeteceğim aklıma gelmezdi. Sonuçta o bizim için her zaman bir azap yuvası olmuştu.

Mehmet Şef'in ilk kez ortaya çıkardığı bu insani yönünü zorlamak istemediğim için "Biliyorum. Yine de teşekkürler." diyerek aramızdaki muhabbeti daha fazla uzatmadan bitiyorum.

Mehmet Şef yanımızdan ayrılıp işinin başına döndüğünde elimdeki çorbayla birlikte Kerem'e doğru bir adım atıyorum.

"Çorba içer miyiz?" diye soruyorum sırıtarak.

"Valla güzelim şu an bırak çorba içmeyi şaşkınlıktan ağzımın yerini bulabileceğimi bile sanmıyorum." diyor Mehmet Şef'in yaptığını ima ederek.

"İki kaşık kapıp gel. Ben sana ağzının yerini gösteririm." diyorum sadece ikimizin duyabileceği bir sesle. Sonrada Kerem'in ofisine doğru gidiyorum. Mutfaktan çıkmadan önce duyduğum son sesse Kerem'e ait.

"Hemen geliyorum."

****

İş çıkışı her zaman ki gibi Kerem arabada beni bekliyor. Bense olabilecek en hızlı halimle üzerimi değiştirmek için soyunma odasına giriyorum. Üzerimdeki yemek lekeleriyle dolu üniformayı çıkarıyorum. Başımdaki bandanayı çekip alıyorum. Saçımdaki örgüyü söküp, bukleler halinde yayılan saçlarımı kokluyorum. Sabah ki şampuan kokusu yerini yemek kokularına bırakmış. Biraz daha dikkatli koklarsam her telden farklı bir yemeğin kokusunu alacakmışım gibi hissediyorum. Gerçi ne bekliyorsam! Bütün gün mutfakta durduktan sonra yemek ve ter kokmam kaçınılmaz

bir şey.

Göz ucuyla duş kabinine göz atıyorum. Şu an etrafından parlak ilahî ışıklar saçarak bana resmen 'gel mutluluk için bana gel' diyerek göz kırpsa da dışarıda beni bekleyen Kerem'i daha fazla bekletmeyi göze alamıyorum. Sonuçta ciddi mi yoksa düzmece mi olduğunu kestiremediğim bir atar yapmıştı bana ve eğer geç kalırsam "Sen soyunma kabininde benim yanımda olduğundan daha fazla zaman geçiriyorsun." diyebilirdi. Ben artık Kerem'den böyle şeyler bekler olmuştum.

O yüzden hiç oyalanmadan üzerimi değiştiriyorum ve yemek kokan saçlarımı da beremin içerisine tıkıştırıp kamufle ediyorum. Dolapta uslu uslu duran, Kerem için hazırladığım hediye paketini de alıp arabaya gidiyorum.

"Git gide hızlı hazırlanmaya başladın." diyor arabaya biner binmez.

"Seni bekletip fırça yememek için." diyorum şakacı bir sesle ama söylediğim her kelimeyi gerçek manada kullanarak.

"Bak bak Zeynep Hanım uslanıyor demek."

"Şansını zorlama." diyorum parmağımı ona sallayarak. Sonrada sormadan edemiyorum. "Bana baksana, sen ciddi miydim bugünkü konuşmalarında?"

"Anlamadın mı güzelim?" diyor yüzüme gizemli gizemli bakarak. Sonra keyifle çenesini kaşıyıp, gülerek konuşmasına devam ediyor. "Sürpriz öncesi biraz gerilime ihtiyaç vardı."

"Pisliksin Kerem." diyerek eline geçiriyorum bir tane. "Ben de kendimi suçlamaya başlamıştım."

"Aslında biraz suçlasan fena olmaz aşkım. Yani sonuçta cidden baş başa kalamıyoruz."

"Derya ve Alp hakkında gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Yani fazla mı görüşüyoruz?" diye soruyorum aklımdakileri. Hazır konuyu açmışken aklımda hiç soru işareti kalmasın bari.

"Tabii ki hayır. Yani elbette görüşeceğiz. Sonuçta onlar bizim için çok önemli ama sence de Derya'nın biraz kendi başına durmayı öğrenmesi gerekmiyor mu?"

"Haklısın." diyorum. Bu sırada telefonum çalmaya başlıyor. Ekrandaki ismi görünce gözlerimi deviriyorum.

"Al işte Derya arıyor. Kesin 'İşten çıkmadın mı? Nerede kaldın?' diyecek. Ama ben ne

yapıyorum? Açmıyorum. Neden? Çünkü önceliğim sevgilim." diyorum telefonu sessize alıp çantama atarken.

Kerem memnun olmuş bir ifadeyle bana bakarken bu sefer onun telefonu çalıyor.

"Derya'ysa açma." diyorum telefonun ekranındaki ismi görmeye çalışırken.

"Emin misin? Belki bir şey isteyecek." diyor kararsızlıkla.

"Daha az önce ne konuşuyorduk biz. Teoride konuştuğumuzu pratikte uygulama zamanı işte."

"Madem öyle diyorsun o zaman açmıyorum." diyor ve o da telefonunu sessize alıyor.

Biraz konuyu değiştirmek için biraz da Kerem'in tepkisini merak ettiğim için hediyeyi ortaya çıkarıyorum.

"Hayatım, bu senin için. Sevgililer günün kutlu olsun." diyorum paketi Kerem'e uzatırken.

Gözlerini kocaman açıp, alt dudağını ısırarak bakıyor bana. Dayanamayıp iki yanağından da sesli sesli öpüyorum.

"Ne var içinde?"

"Açıp kendin gör." diyorum tek omzumu işveli bir şekilde kaldırarak.

"Çok meraklandım." diyerek paketi açıyor ve atkıyı gördüğü an sanki donup kalıyor.

"Ya Zeynep! Ya Zeynep! Sen ne yaptın böyle!" diyerek başını kaldırıp bana bakıyor. "Nasıl emek vermişsin güzelim. Hamarat sevgilim benim. On parmağında on marifet var."

Kerem'in hali tavrı yeterince belli etmiyormuş gibi "Beğendin mi?" diye soruyorum.

"Beğenmek ne kelime! Bayıldım ben buna. Gel buraya kız öpeceğim." diyor beni kendine çekip dudaklarıma yapışmadan önce. Benim gülüşümün arasına giren öpüşleriyle bir an için kendimizi kaybediyoruz. Sonra Kerem dediğine göre bayıldığı atkıyı boynuna doluyor.

Dikiz aynasından kendisine bakıp "Baya fiyakalı oldu." diyor eliyle atkıyı düzeltirken.

Eh ben ellerimle örmüşüm onu tabii yakışacak. Takan kişi de Allah için yakışıklı olunca ortaya fiyakalı bir hal çıkmasın da ne olsun? Bir dakika ya ben kendi ellerimle Kerem'i daha mı çekici yapıyorum? Valla öyle yapıyorum. Kendi ellerimle dertsiz başıma dert

açacağım resmen.

"Tamam ya çok da şey yapma sıradan bir atkı işte. Öyle çok fazla da takma zaten." diyorum gaza gelerek.

"Niye takmayayım aşkım? Boynumdan çıkarmam ki ben bunu?" diyor atkının ucunu dudaklarına götürüp öperken.

"Çok tatlısın hayatım ama çabucak eskimesin diye öyle dedim. Yoksa tak tabii." diyorum durumu kıvırmaya çalışarak.

"Eskirse sen bir tane daha örersin ne olacak?" diyor yanağımdan makas alırken.

Yüzümde seri katil gülümsemesiyle karşımızdaki bahçe duvarına sabitliyorum gözümü. Yapmak için gecelerce emek harcadığım bu atkıyı tez zamanda ortadan kaldırmam gerekebilir. Biraz hevesini al bakalım hayatım. Ondan sonra bir güzellik düşünürüz.

"Hediye verme sırası bende." diyerek beni atkı yok etme planlarımdan çıkarıyor. Yüzümdeki seri katil gülümsemesi bir an da bir bebek kadar masum bir hal alıyor.

"Hediye mi?" diyorum hevesle. Bayılırım hediyelere. Hele birde Kerem'den geliyorsa daha çok bayılırım.

Kerem arka koltuğa uzanıp bir paketi ucundan yakalayıp önüne dönüyor. Paketi gördüğüm an gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Kerem paketi kucağıma bırakıp "Açsana." diye ısrar edince yüzümü asmamaya çalışarak dediğini yapıyorum.

Paketin içindekiyle göz göze gelince "Nedense hiç şaşırmadım." diye mırıldanıyorum.

"Ne dedin hayatım?"

"Harika diyorum. Baksana harika." derken paketten çıkan formayı ikimizin de görebileceği şekilde havaya kaldırıyorum.

"Bir de arkasını gör." diyor hevesle.

Formanın arkasını çeviriyorum. Büyük harflerle yazılmış adımı ve hemen altında yer alan on dört sayısını görüyorum. İçimden hıçkıra hıçkıra ağlamak geliyor şu an. Hani mutluluktan falan da değil yani, tamamen sinirden. Bu adamın fanatikliğinden yıldım valla. İçindeki fanatik Kerem, benim romantik sevgilimi nerede esir tutuyor? Bana onu ver diye yakasına yapışmak istiyorum şu an ve içimde tüm bunlar olup biterken sakince oturabildiğime şaşıyorum.

"Nasıl ama?" diye soruyor elini formanın üzerinde gezdirirken.

Yaşadığım hayal kırıklığını saklayan sesimle "Ne kadar ince düşüncelisin." diyorum.

Birkaç saniye sonra Kerem durup dururken gülmeye başlıyor. Anlam veremeyerek onu izliyorum. Pancar gibi kızardığında hala gülmeye devam ediyor. Sinirlerim bozulduğu için ben de gülmeye başlıyorum. Bir yandan da "Neye gülüyorsun?" diyerek dürtüklüyorum onu.

"Yaşadığın şaşkınlığa gülüyorum." diyor zar zor. "Bu formanın hediyen olduğuna inanmış olamazsın, değil mi?"

"Ne?" diyorum gözlerimi kırpıştırarak.

"Yani bir dişi aslanın mutlaka forması olmalı ama bunu özel gün hediyesi olarak kabul etmiyoruz. Bu sadece takıma hoş geldin hediyesi. Asıl hediye daha sonra." diyor göz kırparak.

Yani fanatik Kerem, benim romantik sevgilimi esir tutmuyor muymuş? Oh çok şükür!

"Ya Kerem çok köpeksin biliyorsun dimi?" diye atlıyorum boynuna ve sıkı sıkı sarılıyorum.

"Biraz daha sıkarsan ne Kerem kalacak ne de köpekliği." diyor kollarımı gevşetmeye çalışırken.

"Pardon." diyerek hemen boynunu rahat bırakıyorum ama çok da uzaklaşmıyorum yüzünden.

"Şimdi eve gidiyoruz. Sen geçen gün dolabında gördüğüm o bordo elbiseni giyiyorsun. Belki saçlarını da şöyle güzel bir topuz yaparsın. Sonra ver elini baş başa bir akşam yemeği." diyor etkileyici bir sesle.

Gözlerim yüzündeki her ayrıntıda gezerken "Beni şaşırtıyorsun." diye mırıldanıyorum.

"Çünkü seni seviyorum Zeynep." diyor ve oldukça yakın duran dudaklarıma ufacık bir öpücük bırakıyor.

"Seni seviyorum kalbimin gülen yüzü." diyorum burnumu onun burnuna sürterek. "Hediyen için teşekkür ederim."

"Daha hediyeyi duymadın bile güzelim." diyor sırıtarak.

"Sen ne haltlar karıştırıyorsun acaba?"

"Sürpriz." diyor gizemli gizemli.

"Yok artık sürpriz mürpriz, söyleyeceksin." diyorum ısrarcı bir şekilde.

"I-ıh söylemeyeceğim."

"Kereeem!"

"Zeyneeep!"

"Çok kötüsün ama." diyorum dudak bükerek.

Halime gülerken "Sen de oyun bozansın." diyor.

Elimi yumruk yapıp yılbaşı gecesi benimle oynadığı oyunu oynamak için aklını çelmeye çalışıyorum.

"Bak sen kazanırsan bir daha hiç soru sormayacağım ama ben kazanırsam hemen sürprizi anlatacaksın. Anlaştık mı?"

Bir yüzüme bir de yumruk halinde bekleyen elime bakıyor. Kazanacağından emin bir sesle "Dediğin gibi olsun." diyor ve ellerimiz havada üç kez aşağı yukarı hareket ediyor. Kerem'in makas yapan elini gördüğümde yumruk halindeki elimle keyifle birkaç kez vuruyorum ona.

"Ben kazandım. Anlat bakalım." diyorum gülerek.

"Şimdi anlatma-" derken sözünü yarıda kesiyorum.

"Anlatmazsam ömrün boyunca bunu başına kakar dururum. Sen de kadın dırdırından erken yaşta saçlarını dökersin." diyorum gözlerimi aça aça.

"İşte bu korkunç sonu yaşamak istemediğimden kendimi kadın kuvvetlerine teslim edip, ifademi vermeyi kabul ediyorum." diyor elleri psikolojik olarak saçlarına gidip yoklarken. Onun bu haline kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Dinliyorum."

"Birlikte bir iki gün baş başa vakit geçireceğimiz bir yere gidelim istiyordum. Hem dinlenir, hem baş başa kalırız diye düşündüm. Sen de istersen Bursa'ya gidelim diyorum." diyor gülerek.

"Bursa'ya mı gidiyoruz?" diye soruyorum şaşkın şaşkın. İyi de ne yapacağız ki Bursa'da? Kaplıca mı gezeceğiz camii mi?

"Uludağ'a gideriz diye düşündüm." diyor sevecen bir şekilde. Tabii ya Uludağ! Adı geçince bembeyaz kar yığınlarını ve kaymayı ne kadar özlediğimi fark ediyorum. En son birkaç yıl önce teyzemlerle birlikte gitmiştim Uludağ'a.

"Nasıl güzel olur." diyorum duyduğumdan memnun bir şekilde.

"Yalnız çok kalamayız biliyorsun. En fazla iki gece." diyor özür diler gibi.

"Ooo iki gece deyip küçümseme. Yeter de artar bile." diyorum onun moralini düzeltmek için.

"O zaman işleri ayarlar ayarlamaz gidiyoruz."

"Patron ne derse o." diyorum sırıtarak.

Yol boyunca Kerem'le sohbet ederek evin önüne kadar geliyoruz. Birlikte merdivenleri çıkarken oldukça mutluyum. Kapıya gelip çantamda anahtarımı aramaya başlıyorum.

"Hayatım biraz tutar mısın?" diyerek elimdeki hediye poşetini Kerem'e uzatıyorum ve anahtarı daha rahat aramaya başlıyorum.

"Ne kadar da hazırlanırsın? Bir kahve yapsam mı acaba?" diyor ben kapıyı açarken.

İkimizde aynı anda içeri doğru bir adım atıyoruz. Cevap vermeden önce Kerem'in yanağına bir öpücük bırakıp "Sen kahveyi yap aşkım. Ben hemen hazırlanıyorum." diyorum.

Kerem'den bir tepki ya herhangi bir hareket gelmiyor. Sadece ağzından kısık bir "Zeynep!" işitiyorum.

"Ne oldu?" diyerek onun yüzüne baktığım sırada Kerem'inkiyle aynı tonda olan Derya'nın sesini duyuyorum. "Zeynep!" diyor varla yok arası bir sesle.

Donup kalan Kerem'in yüzüne odaklanan bakışlarımı Derya'nın tarafına çevirdiğimde ben de donup kalıyorum. Hiçbir şey diyemeden karşımdaki manzaraya bakakalıyorum. Doğum günümün unutulduğunu zannetmiştim değil mi? Doğum gününde yapılan sürprizleri hesaba katmamakta kesinlikle benim eşekliğimdi.

36.BÖLÜM - "Kırmızı Alarm"

Karşımdaki salonda oturan ve şoke olmuş bir ifadeyle bizi izleyenleri fark ettiğimde dünya benim için duruyor. Karnımdan yükselip, gelip boğazımda düğümlenen o panik duygusunu bastırabilmek için art arda yutkunmak zorunda kalıyorum.

Şu an karşılaşmayı en son isteyeceğim kim varsa karşımda duruyor. Babam, annem, Meral teyze ve hatta Cüneyt amca. Dikkatli bakınca hemen köşede duran, endişeli gözlerle bana bakan İrem'i de fark ediyorum.

Herkes bize şokla bakarken annem ve babamın yüzünde ise bundan daha fazlası var. Birazdan sadece bakışlarındaki olumsuz enerjiyle beni de Kerem'i de ortadan ikiye bölebileceklerini hissediyorum.

Onların bu tavrı ile başıma gelip dikilen Azrail "Ölümünüz tek çekim mi yoksa taksit mi olacak?" diye sorarken ben de hayatımın gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçmesini bekliyorum. Ama o film şeridi hayatımı göstermek yerine tek bir anıyı tekrarlayıp duruyor. Zamanında Sarp ile bir benzerini yaşadığımız durumu ve sonrasında trajediye dönüşen mutlak sonu...

İçimdeki panik duygusu yükselirken aynı sonu Kerem'le yaşamaktan ölesiye korkuyorum. Kerem'in de beni bırakıp gidebileceğini düşünmek içime çektiğim nefesin ciğerlerime ulaşmasını engelliyor, göğüs kafesimde müthiş bir batmaya sebep oluyor.

Kimseden çıt çıkmayınca "Sürpriz yapmak istemişler." diyor Derya kısık bir sesle. Bizim için endişeli olan gözleri özür diler gibi bakıyor. Konuşmam gerektiğini düşünerek ağzımda bir şeyler geveliyorum.

"Ne iyi yapmışsınız."

Sesimi duyan annemse ayaklanıp yanımıza geldiğinde ilk saldırısını yapmakta hiç gecikmiyor. Oldukça soğuk bir sesle konuşuyor.

"Aynı şeyi senin için söyleyemeyeceğim Zeynep." derken Kerem'e küçümseyen bakışlar atıyor. Annemin Kerem'in yüzünde gezen bakışları git gide kısılıyor ve en sonunda oldukça gergin bir hal alıyor.

Göz ucuyla Kerem'e bakıyorum ama neler hissettiğini anlamak çok zor. Sadece gergin duran çene kaslarından durumdan hoşlanmadığını çıkarabiliyorum. Gerçi böyle bir durumdan kim hoşlanır ki!

Kerem'in maruz kaldığı bu rahatsız edici bakışlar yüzünden utanıyorum. Onu böyle bir ortamın içine düşürdüğüm için yerin dibine geçmiş gibi hissediyorum. Bir yandan da bu

geceden sonra bir daha benimle görüşmek istemeyeceği düşüncesiyle boğuşuyorum.

"Senden bir açıklama bekliyoruz Zeynep." diyor babam sert sesiyle.

Durumu nasıl açıklayacağımı bilemeden bakıyorum babamın yüzüne ama gözlerine denk geldiğim an yaptığım hatanın farkına varıp, geri çekiyorum bakışlarımı. O gözlerde gördüğüm ve sebebini anlamsız bulduğum hayal kırıklığı içimi burkuyor.

"Çocuklar kapıda kaldı. Böyle ayakta mı konuşulacak? Hadi içeri geç kızım." diyor Cüneyt amca ortamı yumuşatmaya çalışan babacan tavrıyla. Kapının önünde dikilen ve henüz hiç konuşmamış olan Kerem'e bakıp "Sen de delikanlı." diyor salonu işaret ederek.

Annem ve babam burnundan soluyarak geçiyorlar salona. Ardından da biz geçiyoruz. Ben, nedense bize destek çıkacağına inandığım Cüneyt amcanın yanına oturuyorum. Kerem'se sorguya çekileceğini anlamış gibi bir sandalye çekip, diken üstünde oturuyor karşıma. Eve girdiğimizden beri ilk kez net bir şekilde bakıyorum yüzüne. Endişeli ve gergin görünüyor. Acaba kendi için mi endişeli yoksa bizim için mi endişeli diye merak ediyorum.

Ona baktığımı fark edince dudaklarının kenarı küçücükte olsa yukarı doğru kıvrılıyor. Onun tebessümü karşısında başımı iki yana belli belirsiz sallayarak ona yaşattığım bu an için özür diliyorum. Kendi aramızdaki bu sözsüz iletişim babamın gözünden kaçmamış olacak ki huysuz bir öksürükle bizi kendi dünyamızdan çıkarıyor.

"Anlat Zeynep." diyor babam öksürüğünün hemen ardından.

Oturduğum yerde huzursuzca kımıldanıyorum. Yanlış bir şey söylememek için kafamda cümleler oluşturmaya çalışıyorum. Bir yandan da Kerem'i kıracak herhangi bir şey söylememek için ayrı bir gayret içerisine giriyorum. Boğazımdaki düğümü yok etmek için bir kez daha yutkunuyorum.

Sanırım hayatımın en zor konuşmalarından birine başlamadan önce bir kez daha Kerem'in yüzüne bakmadan duramıyorum. Bakışlarımı ona doğru çevirdiğimde tekrardan göz göze geliyoruz. Bana destek olur gibi kararlı bir şekilde kafasını aşağı doğru indiriyor. Ondan gördüğüm bu destekle derin bir nefes alıp konuşmaya başlıyorum.

"Anlatmamı istediğin Kerem galiba... Kerem... Kerem, benim erkek arkadaşım baba."

"O kadarını anladık." diyerek homurdanıyor bıyıklarının altından.

"Ne anlatmamı istiyorsunuz o zaman?" diyorum yutkunarak.

"Terbiyesizlik etme Zeynep." diye çıkışıyor annem bana. Bense anneme isyan eden bakışlarımla bakıyorum. Terbiyesizlik etmedim ki! Yani en azından henüz...

"Nereden çıktı bu erkek arkadaş durumu? Biz seni okumaya göndermedik mi kızım?" diye soruyor babam şiddetli bir baş ağrısı çekiyormuş gibi şakağını ovalarken.

"Benim derslerimde bir sorun yok ki." diyorum ama ne annem ne babam bu ayrıntıyı pek de umursamıyor.

"Sen necisin?" diye soruyor babam Kerem'e ters bakışlar göndererek.

Benim kalbim ağzımda atarken, Kerem kendisine yöneltilen soruyla sırtını dikleştiriyor. Yüzüne ciddi bir ifade gelip yerleşiyor. Bu ifade de öyle bir hava var ki 'ters konuşmalarınızla beni kaçıramazsınız.' diyor resmen. Onun bu tavrı ile içim bir nebze rahatlıyor. Belki Kerem kaçıp gitmez diye umut ediyorum o an için.

"Ben, Zeynep gibi aşçıyım efendim. Tabii merak ettiğiniz buysa." diyor Kerem kendinden emin, net bir sesle.

Babam tek gözünü kısıp Kerem'in yüzünü incelerken "Bana pek aşçı gibi gelmedin." diyor. Yüzünde taze dövüş yaralarıyla oturan bir adamın sözlerine inanmadığını belli eden sesiyle konuşmasına devam ediyor. "Yüzünün hali ne? Kavga mı ettin?"

Babamın o an için karşısında ne gördüğünü tahmin edebiliyorum. Kerem, onun için kızının aklını çelen bir mahalle serserisi ve bu yüzden hemen imha edilmeli. Kerem'se tam da bu soruyu bekliyormuş gibi burnundan sesli bir nefes alıp gergin bir tebessüm ediyor.

Annem "Çok mu komik buldun?" diye tersliyor Kerem'i. Kerem'e söylenilenler karşısında dayanamayarak "Anne!" diyerek uyarıyorum.

"Yok... Yok sorun değil Zeynep." diyor Kerem elini bana doğru oynatıp beni durdurmaya çalışarak. Sonrada durumu açıklamaya çalışıyor. "Öncelikle soruyu komik bulmadım... Iıı... Bunu size nasıl anlatayım? Şey, bu benim sık rastladığım bir soru."

"Ha yani sık sık kavga ediyorsun." diyor babam sinirden köpürmeye başladığını belli eden bir göz seğirmesi eşliğinde. Gözlerim salondakileri tarıyor ve destek görmek için medet umuyor.

"Yok... Yanlış anladınız. Bakın ben kavgacı bir insan değilim." diyor Kerem ensesini ovalayarak ve bir nefes almalık ara veriyor konuşmasına. Onun halinden kelimeleri seçmek için çabaladığını anlıyorum. Onu bu duruma düşürdüğüm için bir kez daha kötü hissediyorum. "Dövüş sporlarıyla uğraşıyorum. Yıllardır yaptığım bir şey bu. Yüzümde

sert geçen antrenmanlarda bu hale geliyor."

"Bak sporcuymuş senin gibi." diyerek tekrardan ortamı yumuşatma girişiminde bulunuyor Cüneyt amca. Biliyordum Cüneyt amca destek çıkacağını biliyordum.

"Evet baba, Kerem'de çok sever sporu." diyorum ve sonra Kerem'e da kısa bir açıklama yapma gereği hissediyorum. "Babamda Eskişehirspor'da gönüllü çalışacak kadar düşkündür spora. Davadan çıkar sahalara koşar, görmen lazım."

Ben hevesle atlıyorum bu muhabbete ama tabii karşımdakinin erkek arkadaş düşmanı babam olduğunu unuttuğumdan hevesim çok çabuk kursağımda kalıyor.

"Spor mu? Adam dövme işini ringde yapıyor diye bu işe spor dememi mi bekliyorsunuz?" diye konuşuyor tükürür gibi. "Benim meşgalemle bunu bir mi tutuyorsun Cüneyt? Ben gencecik yetenekleri Eskişehirspor'da oynayabilsinler diye yetiştirmeye uğraşıyorum, gidip birilerinin ağızlarını burunları kıracak serserilere dönüşsünler diye değil."

Babamın söyledikleriyle bakışlarım hemen Kerem'i buluyor. Çenesini sıktığını görüyorum. Yanağımı içten içten kemirerek endişeyle gerilen havayı izliyorum.

"Yalnız sizin dövüş sporlarından hoşlanmamanız beni bir serseri yapmaz efendim." diyor Kerem babamın yüzüne meydan okuyan bir ifadeyle bakarken.

"Aaa... Böyle gerginliklere ne gerek var şimdi? Gençlerle tatlı tatlı konuşsak ya." diye ilk kez konuşmaya giriyor Meral teyze. "Anlatsana Zeynepcim nerede tanıştınız?"

Meral teyzenin sorusuna cevap verme konusunda tereddüt ediyorum ama Kerem benim kadar tereddütlü değil. Düşünmeden cevaplıyor soruyu.

"Restoranda yaşanılan küçük bir kaza sonucu tanıştık." diyor gülümseyerek.

"Şey... Evet... Benim sakarlığımın üzerimde olduğu bir gündü." diyorum gülümsemeye çabalarken.

Meral teyze bana bakıp başını hafif hafif sallarken "Sen ve sakarlıkların Zeynepcim." diyor. Ortamın yumuşamaya başlayacağını düşünürken sessizliğini koruyan annem ve babam çatık kaşlarıyla izliyorlar bizi.

Kerem güven veren bakışlarıyla "Eğer sakarlığı olmasaydı belki bugün yan yana olamazdık." diyor.

Annem oturduğu yerden "Keşke odasına kilitleseydim de hiç İstanbul'a gelmeseydi."

diye homurdanıyor.

"İlahî Jülide, ne yapacaktın kızı eve kilitleyip? Turşusunu mu kuracaktın?" diye takılıyor Meral teyze ama annem bir anda parlayıveriyor.

"Turşu da kurarım, salamura da yaparım. Kız benim kızım değil mi, kime ne?"

Meral teyze gergince gülüyor ama bozulduğunu belli eden sesiyle "Saçmalama Jülide." diyor.

Ortam tekrardan gerilirken Cüneyt amca "En iyisi biz gidelim siz de ailece rahat rahat konuşun." diyor oturduğu yerden kalkarken.

"Olur mu öyle şey Cüneyt amca, annem öyle demek istemedi. Size değil bize kızgın." diyorum.

Babamda araya giriyor, birkaç şey söylüyor ama gitmelerine engel olamıyoruz. Sadece İrem'in yanımızda kalmasına ikna oluyorlar ama onunla da oturup konuşmaya fırsat bulamıyorum hiç. İrem ve Derya bizleri baş başa bırakmak için Derya'nın odasına geçiyorlar ve salonda dördümüz kalıyoruz.

"Bu şey ne zamandır devam ediyor?" diye soruyor babam uzun bir sessizliğin ardından.

"Bir buçuk ay oldu." diyorum kesin bir sesle.

"Yani biz seni okuyor sanırken sen burada gününü gün ediyordun kızım öyle mi?"

"Ya babacım niye böyle düşünüyorsun? Gününü gün etmek nedir ya! Biz birbirimizi sevdik. Bunda kızılacak ne var?"

"Sevmişmiş... Siz ne anlarsınız sevgiden? Dünkü çocuklarsınız hepiniz." diyor babam kelimeleri eze eze konuşup, bize küçümseyerek bakarken.

"Ne yapmaya çalıştığınızı görüyorum ama olmaz. Bu defa olmaz." diyorum kendimden emin bir sesle.

"Ne yapıyormuşuz?" diye soruyor annem.

"Bizi ayırmaya kalkacaksınız."

Annem Kerem'in yüzünü işaret ederek "Senin iyiliğin için. Görmüyor musun kızım adamın halini?" diyor.

Annemin söylediğiyle yerin dibine bir kez daha geçiyorum. Niye böyle yapıyorsunuz ki? Niye aşağılama derdindesiniz? Ne olur bir kez de direnmeden tanımaya çalışsanız,

kabul etseniz...

"Gördüm anne. Ben Kerem'in yüzünden ötesini de gördüm. Merak etme bu yüzün ötesinde çok güzel bir adam var. Ben o adamı gördüm bir kere. O yüzden boşuna uğraşmayın, bırakmam." diyorum ve kalkıp Kerem'in oturduğu yere bir sandalye çekip yanına oturuyorum.

"Hata edersin Zeynep." diyerek kafa sallıyor babam.

Kerem aile arasındaki konuşmamıza müdahale etmeden bizi dinliyor. Bense onu bırakmayacağımı belli etmek için elimden geleni ardıma koymuyorum.

"Hani Şirintepe'deki evde vitrinde sakladığın kristaller var ya anne. Hani her hafta tek tek her parçasının tozunu aldığın, çok sevdiğin, senin için çok kıymetli olan ama kendimi bildim bileli hiç kullanmadığımız kristaller. Siz beni de o kristaller gibi vitrinin içinde saklıyorsunuz. Bana bakıyorsunuz, çok seviyorsunuz ama vitrinden çıkmama, hayata karışmama izin vermiyorsunuz.

Biliyorum kırılmamdan, üzülmemden korkuyorsunuz. Beni korumak istiyorsunuz ama ben sizin korunaklı vitrininizden aşağı düşüp kırılmak istiyorum. Sonra kırılan parçalarımı toplayıp sil baştan bir Zeynep yaratmak istiyorum. Kendime yetmeyi ve yaşamayı öğrenmek istiyorum.

Hani Kerem sizin nazarınızda yanlış seçimden, bir hatadan ibaret ya ben hata yapma özgürlüğümü de kullanmak istiyorum. Kerem'in bir hata olmadığından adım gibi eminim ama oldu da sizin dediğiniz gibi hayatımdaki hatalardan biri oluverdi. Ben bu riski göze almak istiyorum. Tüm bunları yaşamazsam, hayata o vitrinin ardından bakarsam nasıl yaşadım derim?"

Konuşmam bittiğinde Kerem gururla ışıldayan gözleriyle bana bakarken, annem ve babam farklı taraflara bakarak düşüncelere dalıyorlar. Bu akşam bu salonda kendisiyle daha fazla konuşulmayacağını anlayınca Kerem müsaade isteyerek kalkıyor. Vedalaşmak için babama ve anneme uzattığı eli havada kalsa da çok fazla aldırış etmemiş gibi görünüyor.

Kapının önüne geldiğimizde gerilim kaynağından uzaklaşsak da bakışların üzerimizde olduğunun bilinciyle davranıyoruz.

"Söylediklerin benim için çok değerliydi." diyor Kerem üzerine montunu giyerken.

"Hepsi içimden geçen şeyler. Senden vazgeçmem." diyorum ama hemen ardından düzeltiyorum. "Sen benden vazgeçmeden, vazgeçmem."

"Deli misin sen? Seni asla bırakmam. Hele böyle bir şey için asla. Geçmiş korkularını geçmişte bırak sevgilim. Ben ne Sarp'a ne de bir başkasına benzerim. Böyle şeyler benim gözümü korkutamaz." diyor kapıdan çıkmadan önce.

"Yarın işte görüşürüz." diyorum söylediklerinin verdiği rahatlamayla gülümserken.

"Görüşürüz bebeğim." diyor ve merdivenler aşağıya iniyor. O gittikten sonra bu sefer beni yalnız yakalamanın verdiği rahatlıkla annemle babam tekrar taarruza geçiyorlar.

"Aferin kızım sana, aferin! Bulmuşsun yine kendine saçma sapan birini. Adamın ağzı burnu ayrı yerde." diyor annem elleriyle koltuğun kolçaklarını sıkarken.

"Sporcu o." diyorum isyan eden sesimle.

"Laf-ı güzaf bunlar. Zorbanın teki demeye dilin varmıyor da sporcu diyorsun?"

"Anne, lütfen!"

''Ama yok ben çok büyük konuştum Armağan. İrem'le o Erkan'ı gördükçe 'Benim kızım asla böyle bir serseriyi karşımıza çıkarmaz, benim kızım akıllıdır.' dedim hep. Al işte büyük konuşmamın cezasını çekiyorum şimdi. Tutmuş elinden bir serserinin geçmiş karşımıza 'Seviyorum' diyor." diye hararetle konuşuyor annem.

"Valla ben o turunç başın kızımın yanında bulunmasına tahammül edemem. Benim bir tane kızım var başkada yok. Onu da şiddet meraklısı bir adamın yanında düşünmek beni deli ediyor." diyor babam kaşlarını çatarak.

Elimle gerginlikten ağrımaya başlayan ense kökümü ovalıyorum. Ne yaparsam ne edersem fikirlerini değiştirmeyecekleri o kadar belli ki konuştuğum her şey boşa gidiyor sanki.

Annem kısık sesle beni hırpalamaya devam ederken "İrem gibi mi olmak istiyorsun? Sen de onun gibi bir Erkan bulmuşsun. Yazık değil mi kızım sana?" diyor.

"Anne!" diye çıkışarak uyarıyorum onu ve hemen Derya'nın odasına doğru göz atıyorum. Kimsenin annemin söylediğini duymadığından emin olduktan sonra fısıltıyla devam ediyorum.

"Erkan'la Kerem'i nasıl kıyaslarsınız? Kerem'i ne kadar tanıyorsunuz? Onunla sadece bir saat geçirdiniz. Bir saat boyunca durmadan laf söylediniz çocuğa. Peki o size saygı da kusur etti mi hiç? Hak etmediği onca lafa sadece ailem olduğunuz için katlandı. Kalkmış bir de Erkan'la kıyaslıyorsun anne. Yazık gerçekten yazık."

Anneme cevap vermeme dayanamayan babam, beni yanından ayıramama ısrarını getiriyor gündeme. "Erkan en azından Eskişehirli. İrem'i ailesinden koparıp başka yerlere götürmeyecek. Ama sen böyle bir şeye izin vermeyeceğimizi bile bile İstanbullu arkadaş bulmakta ısrarcısın. Önceki oğlanın peşinden İstanbul'a gitmek içinde hevesliydin. Şimdi de bu oğlan için İstanbul'da kalmak isteyeceksin. Olmayacak şeyler istiyorsun Zeynep. Ne annenin ne benim seni uzaklara vermeye niyetimiz yok. Senin evin bizim yanımız. Aklından geçenleri unutsan iyi edersin."

"Benim evim burası." diyorum küçük çatı katımı ima ederek. "Artık hayatım bu dört duvarın içinde dostlarımla, sevdiğim adamla ve yemek kokularıyla geçiyor. Bana mani olmak yerine yanımda durmayı deneyin."

Yüzü sinirden git gide kızaran babam "Senin evin bizim yanımız. Stajın bittiğinde Eskişehir'e döneceksin. Şimdiden kendini hazırlasan iyi edersin." diye diretiyor.

"Vazgeçmeyeceğim. Bence sizde kendinizi hazırlayın bu fikre." diyorum bir anneme bir babama bakarken.

Sonra onlardan bir cevap beklemeden öfkeyle kalkıyorum oturduğum yerden. Kendimi kızların bulunduğu odaya attıktan sonra sinirlerim bir anda boşalıyor ve gözyaşlarıma engel olamadan ağlamaya başlıyorum. Derya ve İrem aynı anda yanıma varıp bana sıkıca sarılıyor. Saçımdaki ve sırtımdaki ellerin hangisine ait olduğunu bilmeden kendimi şefkatli kollara bırakıp içim açılana kadar ağlıyorum.

"Ben haber vermek için aradım ikinizi de." diyerek ilk konuşan Derya oluyor.

Sesli bir şekilde burnumu çekerken ona bakıp başımı sallıyorum. Keşke Kerem'i dinleyip o telefonu açsaydık. Şimdi bunların hiçbirini yaşamak zorunda kalmazdık.

"Böyle olacağını bilseydim gelmeden haber verirdim sana kuzum." diyor İrem'de suçlu suçlu.

"Nereden bilecektin ki?" diyorum.

Yüzüme düşüp ıslanan ve yanağıma yapışan saçlarımı başımın arkasına atıyorum. Ense kökümdeki ağrı giderek şiddetlenmeye başlıyor.

"Derya, bana ağrı kesici getirsene. Öleceğim bu ağrıdan." diyorum başımı ellerimin arasına alıp ovalarken.

"Getireyim canım." deyip odadan çıkıyor.

İrem dudağının kenarını ısırarak çekine çekine konuşuyor. "Annenler beklenilenin

dışında bir tepki vermediler."

"Küçük olaylardan büyük dramlar yaratmak onların özelliği." diyorum gözlerimi devirerek. "Ama bu sefer beni o dramın içerisine çekemeyecekler."

"Kerem senin arkanda duracak kadar mert birine benziyor."

Söylediğiyle İrem'e bakıp gülümsüyorum. "Öyledir."

"Belki alışır sizinkiler zamanla."

"Umarım dediğin gibi olur çünkü ben Kerem'i bırakmam. Bırakırsam delilik olur bu."

"Jülide teyzelerde bir anda senle onu karşılarında görünce şok oldular tabii... Zeyno sendeki şansa bak ya bir de hepimizin gözü önünde aşkımlı canımlı konuşup, öptün çocuğu." diyor gülerek.

O an gözümün önüne gelince benden gülmeye başlıyorum. "Öpmeseydim iyiydi. Babam öpmeme, annemse aşkım dememe kızdı kesin."

Sinir bozukluğuyla bir süre daha gülerek durumu dalgaya vurup yaşadığımız stresi hafifletmeye çalışıyoruz. Sonra akıl edebiliyorum da soruyorum.

"Siz doğum günüm için mi geldiniz?"

"Aslında Jülide teyzeler doğum günü için gelecekmiş. Ben de babamla iş başvurusu için İstanbul'a gelecektim. Hepimizin İstanbul'a geleceğini öğrenince yanımıza annemi de alıp hep bir arada geldik." diye açıklıyor durumu.

"İş başvurusu mu? Nereye başvurdun?" diye merakla soruyorum.

"Hani bir anaokulundan bahsediyordum sana hatırladın mı?"

"Üsküdar'da olan mı?" diye soruyorum. Bir yandan da az önce babamın İrem en azından ailesinden ayrılmayacak sözlerine sinirle gülüyorum. Cüneyt amcanın kızını elleriyle İstanbul'a getirdiğini bile bile nasıl rahat konuşabildiğine şaşıyorum. Ben düşüncelerimle boğulurken İrem anlatıyor.

"Evet, orası önümüzdeki döneme kadrolarını yenilemeyi düşünüyorlarmış. Şimdiden hoca aramaya başlamışlar. Ben de ona başvurdum. Bakalım ne olacak?" diyor gözleri hevesle parlarken.

İrem'in mesleğini yapmak için nasıl can attığını biliyorum. Bugüne kadar Erkan engel olmuştu ama bu iş görüşmesinden anladığım kadarıyla işler yoluna girmeye başlamış.

Bu, günün güzel haberi benim için.

"İnşallah olur kuzum." diyorum ona sarılarak. "Olursa aynı şehirde yaşarız hep beraber. Ne güzel olur."

****

Annemin gestapo subayı gibi esip gürlediği evden çıkıp neredeyse koşar adımlarla işe gidiyorum. İş yerine vardığımda hızla üzerimi değiştirip kendimi mutfağa atıyorum. Bir an önce Kerem'i görmezsem rahat etmeyeceğim çünkü. Mutfağa girdiğimde o beni daha erken fark etmiş olacak ki hemen yanıma geliyor.

"İyi misin?" diye soruyor beni incelerken. Sonrada nazikçe elimden tutup ofise doğru götürüyor. İçeri girip kapıyı arkamızdan kapattığında Kerem'e sıkı sıkı sarılıyorum. O da aynı şekilde karşılık veriyor bana. Başını saçlarımın üzerine yasladığında tekrar soruyor.

"İyi misin? Bir şey dediler mi? Bir şey yaptılar mı sana?"

Endişeli sesini duyunca yüzünü görmek için aramıza biraz mesafe koyuyorum. Elimle yüzünü okşarken "İyiyim. Senin yanındayken gerçekten iyiyim." diye mırıldanıyorum.

Kerem dudaklarını şakağıma dayıyor. Öpmeden önce verdiği nefesin sıcaklığını tenimde hissediyorum, ardından da dudaklarının bıraktığı ıslaklığı.

"Gel, oturalım da öyle konuşalım." diyerek beni ikili deri koltuğa doğru yönlendiriyor.

Yüzlerimiz birbirimize dönük şekilde oturuyoruz. Sağ elimi avucunun içine alırken, diğer eliyle alnıma düşen saçları düzeltiyor.

"Ailen beni sevmedi." diyor üzgün bir ifadeyle. Onun bu haline kıyamıyorum.

"Seninle ilgili bir durum değil." diyorum rahatlatmak isteyerek.

"Şiddet yanlısı bir serseri dediler benim için. Bu biraz benimle ilgili gibi." diyor gücenmiş bir sesle.

Yapma Kerem, lütfen böyle dudaklarını üzgün üzgün sarkıtma karşımda. Zaten söylenilen her söz için onlar adına o kadar utanıyorum ki bir de sen yapma böyle.

"Erkek arkadaş olarak Prens Harry'yi de getirsem annemle babam yine burun kıvıracaktı." diyorum onu güldüreceğimi umarak ama Kerem söylediğimle sarkan

dudaklarının yanına bir de çatılan kaşlarını ekliyor.

"Tabii benim Keremim en az Prens Harry kadar turuncu ve tatlı olmakla birlikte ondan çok çok daha yakışıklı ve sevdiği kızın ailesi karşısında alttan alacak kadar alçak gönüllü." diyorum ona sevimli olduğunu düşündüğüm bir gülüşle bakarken.

"Çabanızı takdir ediyorum Zeynep Hanım." diyor bana tek kaşı havaya kalkmışken.

"Etmelisin zaten." diyorum elini sıkarak.

"Şaka bir yana güzelim de olacaklar hakkında tecrübelisin. Bizi neler bekliyor? Bileyim de ona göre karşı savunma geliştireyim."

"Öncelikle şunu bilmelisin ki durumun seninle bir ilgisi yok hayatım." diyorum güven veren bir sesle. Gözlerine bakıp bir cevap bekliyorum ama konuşmuyor. Onun yerine anladığını belirten bir göz kırpışıyla bana bakmayı sürdürüp, konuşmama devam etmemi sessizce bekliyor.

"Dediğim gibi kişiye özel değil genel olarak erkek arkadaş mertebesine karşı şiddet yanlısı ağır bir politikaları var. Önce durumu tespit edip olay yerine derhâl karargâh kuruyorlar. Ardından sıkıyönetim eşliğinde denetlenen sokağa çıkma yasağını uygulamaya koyuyorlar. Bu sırada yoğun yıpratma stratejileriyle ilişki bağlarını zayıflatıp ve nihayetinde amaçlarına ulaşıp ilişkiyi sonlandırıyorlar." diye anlatıyorum olacakları.

"Bu ne güzelim ya savaşa giriyormuşuz gibi anlattın." diyor Kerem gülerek.

"Öyle zaten. Annemle babam yüzlerine savaş boyalarını çoktan sürdü ve beni senden ayırmak için kolları sıvadı. Durumu tespit ettiler, annem bizim eve yerleşti, işten çıkar çıkmaz eve gelinecek baskısı başladı. Yani ilk üç maddeyi tamamladılar. Diğerlerine de yakında başlarlar." diyerek durumun ciddiyetini anlatmaya çalışıyorum.

"Merak etme her şey yoluna girecek." diyor Kerem yanağımı okşayarak.

Gözlerimi Kerem'inkilerden ayırmadan "Kolay olmayacak, her savaş gibi yıpratıcı olacak ama ne olursa olsun içinde seni sakladığım kalenin düşmesine izin vermeyeceğim." diyorum güven veren bir sesle.

"Aşkım..." diyerek sarılıyor bana. Yüzümün her yerine küçük küçük öpücükler bırakıyor. Sonrada alnını alnıma dayayıp konuşuyor.

"En kötü ihtimalle ne olur biliyor musun? Ailenle birbirimize gireriz. Ben de elinden tutup Amerika'ya götürürüm seni."

37.BÖLÜM - "Işığım, Deniz Fenerim..."

Şu an Zeynep'le baş başa güzel bir yemekte olmamız gerekirken hayatın bize oynadığı oyun yüzünden ikimizde ayrı evlerde ama aynı sorunla öylece kalakalmıştık. Bu ikimiz içinde beklenilmeyen bir gelişmeydi. İkimizde henüz ilk şokun etkisi içerisindeydik.

Oturduğum yerde daha fazla duramayacağımı anlayınca salonda geniş adımlarla dolanıyorum. Attığım adımlar beni geniş pencerenin önüne getirdiğinde kendi yansımamla yüz yüze geliyorum. Gecenin gerginliğini taşıyan her ayrıntıya tek tek bakıyorum. Yansımamdan bana bakan gözlerde kızgınlık görüyorum. O gözlerde haksızlığa uğramanın verdiği kızgınlık bir alev gibi parlıyor.

Zeynep'in ailesi bana, bize saldırırken neden karşılık vermediğimi soruyorum kendime. Neden ağzımı açıp kendimi o durumdan çekip kurtarmadım? Bunu pek ala yapabilirdim oysa. O evden çıktığım andan bu yana kafamda yankılanan tek soru bu. Ve yine bu soruya verdiğim cevapta belli; Zeynep. Her şeye onun için susmak, her şeyi onun için sineye çekmek...

Yansımamla bakışmaya daha fazla dayanamayarak pencerenin önünden ayrılıyorum. Yarısında Pia'nın yattığı koltuğun boş kısmına geçip oturuyorum. Koltuğa yüklenen ağırlığımla Pia'nın iri gövdesi bana doğru meylediyor. Uzun uzun gerinerek tekrar rahat edeceği bir şekilde kıvrılıyor koltukta.

"Hayat senin için ne kadar kolay Pia. Rahatın bozuluyor ama bir gerinmeyle eski rahatına kavuşuyorsun." diyorum elimi siyah tüylerinde gezdirirken.

"Bir de benim şu an ki halime bak! İçim içimi yiyor 'Zeynep ne yapıyor, ne halde?' diye. Ailesinin ona zarar vermeyeceğine eminim, yani en azından fiziksel bir zararları olmayacaktır. Ailesinin şu an ki tek derdi benim.

Tamam, hiçbir kız ailesi ilk günden erkek tarafını alıp bağrına basmaz ama yüzüne baka baka da serseri demek... Ben böylesine tekinsiz mi görünüyorum dışarıdan? Böyle yaftalanmak içimdeki gizli korkuyu dürtüklüyor. Bir kez daha bu sebeple bırakılıp gidilen taraf olmak istemiyorum.

Biliyor musun Pia, içimden kaç kez onlara cevap vermek geldi ama yapamadım. Zeynep'in ürkek hallerini gördükçe kelimeleri birer birer yuttum. Bugün onu görmeliydin. Evin kapısından içeri girene kadar rengarenk bir kelebek gibiydi, çok mutluydu. Olanlar karşısında bir an da tüm renkleri soldu. Gülen yüzünün yerini korku ve endişe aldı. Zeynep'in korkusu benim duyduğum korkunun önüne geçti. Onu o halde gördükten sonra ailesine laf edemedim işte. Zeynep'i bir de benim sözlerimle üzmek istemedim.

Ama bana söylenilen lafları unutacak değilim. Elbet onlarla konuşacağım gün gelecek ve ben o gün kendimi olabilecek en net şekilde ifade edeceğim." diye güya Pia'ya içimi döküyorum.

Tabii o beni dinlemiyor. Neler yaşadığım, neler anlattığım hakkında hiçbir fikri olmadan keyifli uykusuna devem ediyor. Gerçekten şu an Pia gibi keyifli bir uyku çekebilmeyi çok isterim ama zaman keyif yapma değil düşünme zamanı.

Olabilecekleri düşünüyorum. İhtimalleri düşündükçe bastırmaya çalıştığım korkularım daha da gün yüzüne çıkıyor. Ben tüm olanlara bir şekilde göğüs gererim ama ya Zeynep beni bırakıp giderse? Zeynep, ailesi için onu bırakacağımdan korkarken ben de dövüşler yüzünden onun beni bırakmasından korkuyorum.

Bugüne kadar bunu Zeynep'e sesli olarak dile getiremesem de güven konusunda tek sorun yaşayan o değil. Nişanlısı tarafından evlilik arifesinde terk edilen herkes gibi benimde güvenmekle ilgili bazı sorunlarım var ve şimdi yine dövüşlerle suçlanırken terk edilme korkum beni ele geçiriyor.

İkimizde korkular ve baskıcı ebeveynlerle kıstırılmışken, Zeynep'i elinden tutup ikimizin de rahat edebileceği bir yere gitmek istiyorum. Belki birkaç günlük Uludağ tatili ya da daha büyüğü. Mesela el ele ülkeyi terk edip, Amerika'ya yerleşmek. İki fikirde kulağıma o kadar güzel geliyor ki. Yanımda Zeynep'le, tüm korkularımızı arkamızda bırakıp ileriye doğru bir adım atmak. Belki de yapmamız gereken budur.

****

Sinirimi çıkarmak için sert bir şekilde sebzeleri doğrarken Zeynep'in bir an önce mutfak kapısından içeri girmesini bekliyorum. Beklemem de çok uzun sürmüyor. Fazla uyumaktan olduğunu umduğum ama içten içe bütün gece ağladığı için olduğunu bildiğim şiş gözleriyle mutfağı tarıyor. Vakit kaybetmeden elimdeki işi bırakıp, ellerimi

önlüğüme silerken yanına gidiyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum onu inceleyip kendimce bir kanaate varmaya çalışırken.

Cevap vermesine fırsat vermeden de elinden tutup ofise doğru götürüyorum. Odaya geçer geçmez Zeynep kollarını boynuma dolayıp sıkıca sarılıyor. Bana ne kadar ihtiyacı olduğunu anlayabiliyorum çünkü benimde ona ihtiyacım var. Kollarımın arasındaki kırılgan bedenini usulca sarıyorum. Başımı saçlarına gömüp kokusunu içime çekiyorum. Sonrada cevap almak için fırsat vermediğim soruyu bir kez daha soruyorum.

"İyi misin? Bir şey dediler mi? Bir şey yaptılar mı sana?"

Başını göğsümden kaldırıp yüzüme bakıyor. Parmakları yanağımda gezmeye başladığı sırada "İyiyim. Senin yanındayken gerçekten iyiyim." diye mırıldanıyor.

Dudaklarımı şakağına değdirirken içimden iyi olmasına şükrediyorum. Dudaklarım sıcak tenine değince içten bir öpücük bırakıyorum kaşının hemen yanına.

"Gel, oturalım da öyle konuşalım."

Karşılıklı oturduğumuzda dizlerimiz birbirimize değiyor. Sağ elini avucumun içine alıyorum. Uzun ince parmakları benim kaba elimin içerisinde kayboluyor. Tüm olanlara isyan edercesine alnına düşen buklelerini diğer elimle düzeltirken gözüme oldukça kırılgan görünüyor.

"Ailen beni sevmedi." diyorum sesimin buruk çıkmasına engel olamadan.

"Seninle ilgili bir durum değil."

"Şiddet yanlısı bir serseri dediler benim için. Bu biraz benimle ilgili gibi."

Olanlar yüzünden yaşadığı mahcubiyet yüzüne yansıyor. Bana üzüntüyle çatılan kaşlarıyla bakıyor bir an için ama sonra gülümseyerek enteresan bir benzetme yapıyor.

"Erkek arkadaş olarak Prens Harry'yi de getirsem annemle babam yine burun kıvıracaktı."

Prens Harry'le beni mi kıyaslıyor? Bu kıyaslamaya göre de prens benden daha üstün görünüyor. Bu durumdan hoşlanmadığımı belli etmek istercesine kaşlarımı çatarak bakıyorum Zeynep'e.

"Tabii benim Keremim en az Prens Harry kadar turuncu ve tatlı olmakla birlikte ondan çok çok daha yakışıklı ve sevdiği kızın ailesi karşısında alttan alacak kadar alçak gönüllü." diyerek durumu toparlamaya çalışıyor.

Halindeki sevimlilik yüzünden yelkenleri suya indiriyorum ama uyarı işareti olarak tek kaşım çatık halde durmaya devam ediyor.

"Çabanızı takdir ediyorum Zeynep Hanım."

"Etmelisin zaten." diyor elimi sıkarak.

Gülümseyişine aynı şekilde karşılık verip gündemimizdeki önemli sorunu masaya yatırıyorum.

"Şaka bir yana güzelim de olacaklar hakkında tecrübelisin. Bizi neler bekliyor? Bileyim de ona göre karşı savunma geliştireyim."

"Öncelikle şunu bilmelisin ki durumun seninle bir ilgisi yok hayatım." diyor güvence vermek ister gibi.

Konuşmadan bir süre gözlerime bakıp bir cevap bekliyor. Bense konuşmasını bölmemek için onu anladığımı belirten bir göz kırpışıyla konuşmasına devam etmesini sessizce bekliyorum.

"Dediğim gibi kişiye özel değil, genel olarak erkek arkadaş mertebesine karşı şiddet yanlısı ağır bir politikaları var. Önce durumu tespit edip olay yerine derhâl karargâh kuruyorlar. Ardından sıkıyönetim eşliğinde denetlenen sokağa çıkma yasağını uygulamaya koyuyorlar. Bu sırada yoğun yıpratma stratejileriyle ilişki bağlarını zayıflatıp ve nihayetinde amaçlarına ulaşıp ilişkiyi sonlandırıyorlar." diye anlatıyor olacakları. Anlatma şekli komiğime gidince gülmeye başlıyorum.

"Bu ne güzelim ya savaşa giriyormuşuz gibi anlattın."

"Öyle zaten. Annemle babam yüzlerine savaş boyalarını çoktan sürdü ve beni senden ayırmak için kolları sıvadı. Durumu tespit ettiler, annem bizim eve yerleşti, işten çıkar çıkmaz eve gelinecek baskısı başladı. Yani ilk üç maddeyi tamamladılar. Diğerlerine de yakında başlarlar." diyerek durumun ciddiyetini bana ispatlamaya çalışıyor.

Yüzündeki endişeli hali gidermek için yanağını okşuyorum. "Merak etme her şey yoluna girecek."

"Kolay olmayacak, her savaş gibi yıpratıcı olacak ama ne olursa olsun içinde seni sakladığım kalenin düşmesine izin vermeyeceğim." diyor yumuşacık bir sesle.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan söylediği bu cümleyle içimdeki korkuyu alıp gökyüzüne fırlatıyor. Ciğerlerime temiz hava dolarken Zeynep'in beni bırakmayacağına emin oluyorum. Ona tüm bu hislerimi anlatmak istiyorum. Terk edilme korkumu,

söyledikleriyle bu korkumun nasıl uçup gittiğini ama yapamıyorum. Dudaklarımdan tek bir kelime dökülüyor onun yerine.

"Aşkım..."

Beni koşulsuz seven bu kadına sıkıca sarılıyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp her yanına küçük küçük öpücükler bıraktıktan sonrada alnımı alnına dayayıp, onu asla bırakmayacağıma emin olması için dün akşam aklımdan geçen fikri söylüyorum.

"En kötü ihtimalle ne olur biliyor musun? Ailenle birbirimize gireriz. Ben de elinden tutup Amerika'ya götürürüm seni."

Dediğime inanmayan gözlerle kısa bir süre beni süzüyor. "Şaka yapıyorsun."

Başımı 'hayır' anlamında iki yana sallarken "Çok ciddiyim. Baktık işler büyüyor, kaçırırım seni." diyorum.

"Kerem..." diyor sesi fısıltı gibi çıkarken. Derin bir nefes alıp arkasına yaslanırken başka hiçbir şey söylemiyor.

"Güzelim bana bak lütfen." diyorum elimle çenesinden hafifçe tutup bana bakmasını sağlarken. Karşı koymadan dediğimi yapıyor. Gözlerini küçük bir çocuk gibi gözlerime değdirmekten çekinerek yüzümde dolaştırıyor.

"Ben seni seviyorum." diyorum sonrada gülerek devam ediyorum. "Bildiğim kadarıyla sen de beni seviyorsun, değil mi?"

"Seviyorum." diyor kırılgan ama kesin bir sesle.

"Ne güzel bir kelime. Bir kez daha mı duysam acaba?" diyorum ona göz kırparak.

Çekingen bakışları yerini bana gülerek bakan gözlerine bırakıyor. "Seviyorum. Bu kadar çok sevebileceğimi bilemezdim ama çok seviyorum. Sayende kalbim büyüdü, kocaman oldu."

Bu sözlerden sonra ailesinin karşısına geçip "Savaş mı istiyorsunuz? Come on!" diye bağırabilecek kadar güçlü hissediyorum kendimi. Sözlerin güzelliği aklımın içerisinde kendini tekrar ederken Zeynep'in elini alıp, avucunun içinden öpüyorum. Sıcacık ve konuşmalarımızdan dolayı terlemiş olan minik avucunu art arda birkaç kez daha öpüyorum. Karşılığında da Zeynep'in her zaman duymak istediğim iç ısıtan kıkırdamasını duyuyorum.

"Sen ve ben el ele verdikten sonra kimse bizi ayıramaz. Sen pes etmezsen ben asla pes

etmem." diyorum.

Öptüğüm elini bırakmadan parmaklarımı parmaklarına kenetliyorum. Zeynep'te kendi parmaklarını kapatarak bana güven veren bir gülümsemeyle bakıyor. "Pes etmem, asla."

"O zaman Amerika'ya iki bilet bakayım ben." diyorum şakacı bir sesle.

Zeynep'in yüzünden kısa bir panik dalgası geçiyor ama ifadesini çabuk topluyor. Tabii ben o paniği görmüş oluyorum bir kez.

"Umarım işler o raddeye hiç gelmez." diyor gülümsemeye çalışırken.

Bir şeyler söyleyeceğim sırada telefonu çalmaya başlıyor ve konuşmamız yarım kalıyor. Telefonu açmadan önce yüzünün asıldığını görüyorum.

"Annem arıyor?" diyor bezgin bir halde.

"Aç güzelim." derken elimle sırtını sıvazlayarak onu rahatlatmaya çalışıyorum.

"Alo, anne!" diyerek açıyor telefonu. Umarım can sıkıcı bir şey demez de Zeynep'in morali bir kez daha bozulmaz.

"Daha yeni geldim, çıkışa çok var.

"Gerek yok." diyor kesin bir sesle. "Anne gerçekten gerek yok gelmene."

Zeynep yüzünde çaresiz bir ifadeyle bana baktığında sessizce "Ne oldu?" diye soruyorum. O da sessizce dudaklarını oynatarak "Buraya gelmek istiyor." diyerek cevap veriyor.

Bir anne olarak Zeynep'in çalıştığı yeri merak ediyor tabii. Buna diyeceğim hiçbir şey yok. Beni endişelendiren birlikte çalıştığımızı öğrendiğinde vereceği tepki ama er ya da geç öğrenilecek bir durumu ertelemeye de gerek görmediğimden Zeynep'in koluna dokunarak "Gelsin." diyorum. Gözlerini dehşetle açıp başını hararetle 'hayır' anlamında sallıyor.

"Çok yoğunuz bugün." diyor benim dediğimi bir kenara bırakıp annesini geçiştirmeye devam ederken.

"Zeynep, bırak gelsin." diyerek konuşuyorum sadece Zeynep'in duyacağı bir sesle. "Bırak gelsin sorun yok."

Uzun uzun gözlerime bakıp emin olmak istiyor. Aradığı cevabı bakışlarımda bulmuş

olacak ki "Tamam, akşam yediye doğru gelirsin iş çıkışına." diyor iç çekerek. Gözlerinde ise 'kesin delirdik' diye bas bas bağıran bir ifade var.

Telefon görüşmesi bittiğinde sanki hayat enerjisi emilmiş gibi koltuğa yaslanıp, başını omzuma koyuyor.

"Dün olanlar bize az geldi. O yüzden izin verdik annemin başımızı şişirmeye gelmesine dimi?"

"Hayır güzelim. Annen buraya gelecek çünkü doğru düzgün konuşmanın zamanı geldi." diyorum kolumu Zeynep'in omuzları üzerine atıp onu daha çok kendime çekerek.

"Bu hiç iyi bir zamanlama değil."

"Merak etme kötü bir şey olmayacak. Sadece konuşacağız." diyorum omzunu okşayarak.

"Annem konuşmayı tercih etmeyecek. Yine ipe sapa gelmez laflar edecek. Hem seni hem beni üzecek." diyor içli içli.

"Olaylar henüz sıcakken bazı şeyleri geciktirmemek lazım. Benim nasıl biri olduğumu görmeliler. Evet, beni sevmeyebilirler ama kafalarındaki gibi biri olmadığımı bir an önce anlamalılar."

"Zor bir gün olacak." diyor bana buruk bir gülümsemeyle bakarak.

"Zorlukları aşmak bizim işimiz, 3 Ocak'tan beri." diyorum ona çapkın bir gülüş göndererek.

Elini yanağıma koyup yüzlerimizi yakınlaştırıyor ve dudağımın kenarından öpüyor. "Seni ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Yani belki söylemiş olabilirsin ama duymak çok iyi geliyor." diyorum küçük öpücüğüyle yetinmeden hemen önce.

****

Gözüm sürekli saatin üzerindeyken çalışmam hiç de kolay olmuyor. Kerem bugün mutfakta yanımdan hiç ayrılmıyor. Beni sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor ama ben birazdan annemin burayı kasıp kavuracağı gerçeğine alışamıyorum bir türlü.

"Biraz gevşe sevgilim." diye sessizce konuşuyor. Sonrada elimdeki bıçağı alıyor. "Şunu da alalım bir kaza olmadan."

"Demesi kolay." diyorum ellerim çelik tezgâhı sıkı sıkı kavrarken.

"Şu an gerilmesi gereken kişi sen değilsin benim. Yani hedef tahtası ben olacağıma göre belki de kaçıp gitmeliyim buradan."

Endişeyle yüzüne baktığımda söylediklerinin bir şakadan ibaret olduğunu anlayıp rahatlıyorum. Yüreğime indirecek şakalara ne gerek var hayatım?

"Sana hafif bir içki mi ayarlasam içeriden, gevşersin." diyor sırtımı sıvazlayarak.

"Yok... Aklımı bulandırmayayım şimdi." diyerek teklifini geri çeviriyorum. O sırada yemek bölümünden mutfağa giriş yapan annemi görünce de zaten bir şeyler içecek zamanın kalmadığını anlıyorum.

Annemin yanına gitmeden önce Kerem'e 'gazamız mübarek olsun' bakışı atarken "Sakin ol." diyerek uyarıyor beni.

Annem karşısında beni ve tabii Kerem'i görünce gülen yüzü bir an da kasırga çıkaracak bir şiddetle değişiyor. "Senin ne işin var burada?" diye soruyor Kerem'i süzerken.

Kerem nazik bir şekilde annemi ofise yönlendirirken "Buyurun içeride konuşalım." diyor.

Mutfaktaki birkaç kişi bize bakarken annem soru soran bir sesle "Zeynep?" diyor.

"Ofiste konuşalım anne, lütfen."

İstemeyerek de olsa dediğimizi kabul ediyor ve Kerem'in ofisine geçiyoruz. Kapıyı kapatıp tüm mutfak çalışanlarını arkamızda bırakarak, kendimize mahrem bir konuşma alanı sağlamış oluyoruz bu şekilde.

"Sizi dinliyorum." diyor annem ellerini göğsünde birleştirip, tek ayağını yere vurarak sinirli bir ritim tutturmuşken.

"Oturalım mı?" diyorum yorucu bir konuşma olacağını bildiğim için.

Annem işaret ettiğim tekli koltuğa göz ucuyla bakıp sinirli adımlarla gidip oturuyor. Ben de annemin tam karşısında yer alan tekli koltuğa geçip oturuyorum. Kerem'in de masanın arkasında kalan patron koltuğuna geçip oturmasını bekliyorum ama o beni şaşırtarak kendi koltuğunu bırakıp, yanıma gelip oturduğum koltuğun kolçağına oturuyor.

Annem bu durumdan hoşlanmadığını belli eden bir şekilde kımıldanıyor yerinde. Kerem'se aramızdaki mesafeyi iyi kolluyor. Birbirimizin yanında durduğumuzu anneme gösterecek ölçülü bir mesafe bu. Ne bir yabancı kadar uzak, ne de laubali denilecek kadar yakın.

"Hoş geldiniz Jülide Hanım." diyor kendinden emin bir şekilde.

"Zeynep, bunun ne işi var burada?" diye soruyor annem Kerem'i duymazdan gelerek.

Başımı kaldırıp Kerem'e bakıyorum. Gözlerini bir kez yumup açarak beni konuşmam için cesaretlendiriyor.

"Kerem..." diye söze başlayıp ardından derin bir nefesle devamını getiriyorum. "Kerem, buranın sahibi anne."

Yüzünde ilk olarak anlamayan bir ifade beliriyor. Sonra duyduklarının gerçekliğini ona ispatlayan odaya, Kerem'e ve Kerem'in üzerindeki şef üniformasına bakıyor. Yüzü sinirle kızarmaya başlarken tıslayarak konuşuyor.

"Sevgili olmanız yetmezmiş gibi bir de bu adamın yanında mı çalışıyorsun?"

"Kerem." diyorum annemin 'bu adam' demelerine tepki olarak "Adı Kerem."

"Zeynep sen nasıl işlere bulaştın kızım? Patronunla mısın? Kızım sen kendini düşürdüğün durumu görmüyor musun?" diye yakınıyor annem.

Bense annemin kahrolduğu durumumun neresi kötü diye düşünüyorum. Yani hayatımda eksik, utanılacak ya da yanlış bir taraf bulamıyorum.

"Annecim lütfen sakin olur musun?" diyorum yapıcı olmaya çalışarak. "Aklından geçen hiçbir kötü düşünce Kerem ve ben için geçerli değil. Güven bana."

Annem bir bana bir Kerem'e bakıyor. "Ben sana güveniyorum Zeynep. Her zaman güvendim kızım ama ben senin seçtiğin adamlara güvenmiyorum."

"Kusura bakmayın konuşmanızı böleceğim ama benimle ilgili bu hükümlere nasıl vardınız merak ediyorum?" diye konuşuyor Kerem.

Annem ya Kerem'den böyle sakin bir konuşma beklemediğinden ya da Kerem'in her zaman susacağını düşündüğünden midir bilinmez oldukça şaşırıyor bu soruya. Kucağında duran çantasının saplarını eliyle düzeltirken bariz bir şekilde ne cevap vereceğini düşünüyor.

"Bugüne kadar birçok insan gördük. Üstelik artık kimin ne olduğunu anlayacak

yaştayız. Birbirinize denk olmadığınız belli. Zeynep çok kırılgan bir kız ve belli ki sen de kırıp dökmeyi seven bir gençsin. Kızımın göz göre göre üzülmesine izin verememe." diyor annem cılız bir cevapla.

Annemin söylediklerine Kerem'in tepkisini merak ettiğimden bakışlarımı ona çeviriyorum. Yüzünde acı bir tebessümle annemin söylediklerini dinliyor ve herhangi bir cevap vermiyor. Kerem susunca onu savunmak için ben devreye giriyorum.

"Herkes yanılabilir anne, siz de yanılıyorsunuz. Kerem konusunda cidden yanılıyorsunuz. Kerem kırıp dökmez, aksine ortada kırık bir şey varsa onu onarır. Tıpkı beni onardığı gibi." diyorum sonrada Kerem'in dizinde duran elini tutmak için uzanıyorum. Bu hareketimle birkaç saniye parmakları hareketsiz kalıyor ama çok geçmeden o da parmaklarını elimin üzerine kapatıyor.

"Zeynep, güzel kızım sen daha çok gençsin. Başında kavak yelleri eserken gönlünü böyle duygulara kaptırman çok normal ama bu duygular gelip geçecek. O zaman yaptığın hatalar geriye kalacak."

"Size bir şey sormak istiyorum. Zeynep için düşündüğünüz erkek arkadaş profili nasıl biri?" diye soruyor Kerem. Annem, Kerem'i çokta kâhile almadığından bu soruya cevap vermiyor.

"Madem siz bana cevap vermiyorsunuz o zaman ben size kendimi anlatayım. Belki kafanızdaki profile uymam ama en azından gerçekte nasıl biri olduğumu bilin." diyor sakince.

Ben elini daha sıkı tutarken bana kısa bir bakış atıp gülümsüyor. Annem odanın bir köşesine gözlerini dikip sımsıkı kapalı dudaklarıyla Kerem'i dinlemeye hazırlanırken, Kerem kendisini anlatmaya başlıyor.

"Söylememekte direnseniz de ismim Kerem. Yiyecek sektöründe çalışan bir ailenin, yine yiyecek sektöründe çalışan küçük oğluyum. İstanbul doğumluyum ancak Amerika'da büyüdüm. Eğitim hayatım orada geçti. Üniversiteyi de orada bitirdim ve ardından askerlik için Türkiye'ye geldim.

Askerden sonra Amerika'da açtığımız ilk restoranı abimle birlikte işletmeye başladık. Sonrasında işleri büyütmek için Türkiye'de bir restoran daha açmaya karar verdik ve abim buraya geldi. Şimdi o ve karısı İtalya'da açtığımız yeni restoranın başındalar. Bense buradaki işle ilgileniyorum. Annem ve babam hala Amerika'da yaşıyor. Sanırım hayatlarının sonuna kadar da orada kalmaya devam edecekler. Kurulu düzenlerini bozmayacak kadar alıştılar çünkü.

Anlayacağınız okul bittikten sonra uzun yıllar iş hayatında bulundum. Bu konuda epey tecrübeliyim. Zeynep'le aynı yerde çalışmamızın yarattığı endişelerinizi tahmin edebiliyorum ama iş ahlakı konusunda ne kadar titiz olduğumu en iyi Zeynep bilir. Yani bu endişeleriniz inanın ki yersiz. Zeynep benim sevgilim olduğu için değil gerçekten başarılı bir şef adayı olduğu için bu restoranda çalışıyor.

Onun dışında sizi en çok endişelendiren şey yüzümde gördüğünüz yaralar. Zaten ön yargılarınızın sebebi de bu. Sizi temin ederim ki bu sadece yaptığım sert bir antrenmanın sonucu. Daha fazlası değil. Düşündüğünüz gibi bir şeyi asla yapmam. Zeynep'e el kaldırmamın imkânı yok.

Zeynep, benim için bu hayattaki en değerli insanlardan birisi. Biz Zeynep'le birbirimizi zor zamanlarımızda bulduk Jülide Hanım. Birbirimizin yaralarını sarıp iyileştirdik. Kabullenmek istemeseniz de birbirimizi çok seviyoruz. El ele olduğumuz sürece de yılmayacağımızı bilmelisiniz.

Böyle uzun uzun anlatıyorum ama yanlış anlamayın. Ben kimim, ne hissederim, ne iş yaparım, nasıl bir aileden gelirim iyice bilin istedim. Umarım anlattıklarımın ön yargılarınızı yıkmanıza bir yararı dokunur."

Kerem'in anlattıklarını dikkatle dinliyorum. Sakinliğini koruyarak kendisini ifade edişine hayran kalıyorum. Kerem konuştukça bir kez daha aşık oluyorum ona. Annemi daha çok kızdırmayacağını bilsem şu an boynuna nasıl da güzel sarılırdım sevgilimin.

Annem Kerem'in konuşması bittikten sonra oturduğu yerden kalkıyor. Alnı Kerem'in söylediklerini düşündüğünü belli eden uzun çizgilerle dolu. Kerem'in yüzüne bakmadan konuşuyor.

"Eminim iyi birisindir ama bir anne olarak kızımdan uzak durmanı istiyorum." diyor annem yumuşak bir sesle ancak kullandığı yumuşak ses tonu söylediğinin ciddiyetini azaltmıyor.

"Anne yeter." diyerek isyan ediyorum bu duruma. Kerem'in söylediği onca şey karşısında vereceği tek cevap bu olamaz, olmamalı.

"Zeynep istemediği sürece bu isteğinizi yerine getirmeyeceğim." diyor Kerem tıpkı annem gibi yumuşak bir sesle ama tüm ciddiyetiyle.

"Hadi Zeynep gidelim." diyor annem ofisin kapısına doğru giderken.

"Ben gelmiyorum." diyorum dik başlı bir tavırla.

Annem olduğu yerde sırtı bize dönük bir şekilde dururken, Kerem alnıma bir öpücük

bırakıyor.

"Bu akşam git güzelim. Anneni daha fazla germeyelim." diyor eliyle yanağımı okşarken. "Seni sevdiğimi ve asla bırakmayacağımı unutma."

"Sen de sakın unutma." diyorum oturduğum yerden kalkıp Kerem'e sarılırken.

Annem bizi uyarmak için birkaç kez öksürünce hiç ayrılmak istemediğim mis kokulu kollardan çıkmak zorunda kalıyorum.

****

Mutfakta yaptığımız konuşmadan sonra tüm itirazlarıma rağmen annem benimle birlikte işe gidip gelmeye başlamıştı. Bütün gün restoranda oturuyordu ve anladığım kadarıyla menüde yer alan her şeyi tatmayı bitirmeden de buradan ayrılmayacaktı. Olan babamın maaşına ve artık iyice kısıtlı zamanlarda görüşebilen Kerem'le bana oluyordu.

Yine annemle birlikte işten eve döndüğümüz sıkıcı bir akşam somurtarak otururken telefonuma gelen mesajla hevesleniyorum. Kerem'den gelen mesajı okumaya başladığımdaysa sevinsem mi ağlasam mı bilemiyorum.

Sevgilim, az önce abim aradı. Julia doğum yapmış. Benim acilen İtalya'ya gitmem gerekiyor ama bir sorunumuz var. Bütçemi sarsmayacak tek uygun bilet bu gece kalkacak olan 21.15 seferine ait. Vedalaşmadan gidiyor oluşuma umarım kızmazsın. Son dakikada haber verdiğim için üzgünüm...

Doğmak için ne güzel bir gün. Zamanlaması harika olan bir Akman erkeği daha. Annem yetmezmiş gibi yeni mesafe kaynağı olarak bir de sen gir aramıza Este Umut. Of ben ne zaman Kerem'le rahatça zaman geçireceğim? Bizim aramızdaki bu hasret ne zaman bitecek? Genç yaşımızda hasretten prangalar eskitecek kıvama geldik iyice.

Telefonuma gelen ikinci mesajla birlikte az önceki yakınmalarım uçup gidiyor.

Sana veda etmeden gideceğimi düşünmedin herhâlde. Şimdi annenin şimşeklerini üzerimize çekmeden sessizce kapıyı aç bakalım.

Oturduğum yerden fırlayıp sokak kapısına doğru uzun birkaç adım atarken bir yandan da odamda şekerleme yapan anneme bakıyorum. Umuyorum ki uyanmaz ve rahatça

vedalaşırız. Kapıyı açtığım an karşımda kimseyi göremiyorum ama yan taraftan uzanan bir el yanağımdan makas aldığında, Kerem olduğunu bilerek ona dönüyorum.

"Annen?" diyerek korkulu rüyamızı soruyor ilk olarak. İçeri kaçamak bir bakış atıp durumu kontrol ederken "Uyuyor." diye konuşuyorum kısık sesle.

"Oh oh uyusun tabii." diyor baş başa olmamızın verdiği rahatlıkla beni kapının dışına çekerken. "Seni burada sorunlarla baş başa bırakmaktan hoşnut değilim."

"Biliyorum." diyorum dudaklarımı bükerek.

"Ama gitmem lazım aşkım... Yeğenim doğmuş... Gitmesem olmaz..." derken cümlelerinin arasında kesik kesik öpüyor beni. Kerem'in öpücükleriyle mest olurken bir yandan da yakalanma korkusuyla mücadele ediyorum.

''Gitmelisin tabii hayatım. Hem sen ortalarda görünmeyince belki annemde eve döner. Dönmezse de sen gelene kadar ben bir yolunu bulup göndermeye çalışacağım." diyorum fısıldayarak.

"En fazla bir hafta Zeynep." diyor Kerem bana özür diler gibi bakarak.

İlk defa bu kadar uzun ayrı kalacağımızı düşününce boğazımda bir düğüm oluşuyor. Ben ayrı kalacağımız süreyi sindirmeye çalışırken Kerem anlayamadığım o cümleyi kuruyor.

"Hırkanı çıkar."

"Ne?" diye soruyorum doğal olarak.

"Farkındaysan bir hafta diyorum. Yani yokluğunda çıldırmamı istemiyorsan hırkanı çıkar. Kokunu özlerim aşkım." diyor bana çapkın çapkın bakarken.

Bu bakışlarla derin bir nefes alıp üzerimdeki hırkayı çıkarıyorum. "Ben de seni özlüyorum."

Hırkamı çıkarıp içimdeki yarım kollu tişörtle kaldığım sırada ona ördüğüm ve sürekli kullandığı atkıyı boynundan çekip, benim boynuma takıyor.

"Böylece en azından kokularımız ayrılmamış olacak." diyor eğilip kolumun açıkta kalan kısmından öpmeden hemen önce.

Burnumu atkının yumuşak yününe sürtüp Kerem'in kokusunu içime çekiyorum. Bu gerçekten yokluğunda avunmamı sağlayacak yegâne şey olacak.

Biz kapı önünde cilveleşirken korktuğum başıma geliyor ve annemin sesiyle yerimde

sıçrıyorum.

"Kim gelmiş kızım?"

"Kapıcı." cevabı dudaklarımdan çıkıveriyor bir anda.

Annem şaşırarak "Aaa kapıcınız da mı var?" diye soruyor.

Yoktu ama şu an göt korkusuyla yoktan var ettik kendilerini. Allah'tan mantıklı bir şey salladım. Yani ben bu korkuyla "Barack Obama'nın hanımı tarçınlı kurabiye tarifi istemeye gelmiş." de diyebilirdim maazallah.

"Hı var bir kapıcımız." diyorum belli belirsiz bir sesle.

Ben annemle konuşurken kapının pervazına tutunduğum elimin Kerem tarafında kalan kısmı ise öpücük yağmuruna tutuluyor. Anneme herhangi bir renk vermemek için elimden gelen tüm çabayı gösteriyorum. Kerem'se işi bir tık ileri götürüp serçe parmağımı hafifçe ısırıyor. Onun bu cesaretiyle bir an için kaşlarım çatılsa da hemen kendimi toparlıyorum.

"Çöpü getireyim o zaman." diyen anneme başımı sallayıp zar zor "İyi olur." diyorum.

Annem mutfağa girdiği an başımı kapıdan uzatıp Kerem'e ateş saçan gözlerle bakıyorum.

"Ne yapıyorsun Kerem?" diyorum sessiz bir şekilde kızarken.

Bana umursamazca gülümseyip, omuz silkiyor. Az önce ısırdığı elimle göğsüne doğru küçük bir uyarı şaplağı atıyorum.

"Şu an yerim dar oynayamıyorum ama bunun hesabını vereceksin bay pişkin."

"Valla güzelim istediğin zaman bütün parmaklarımı tek tek ısırabilirsin, şikayetçi olmam." diyor arsızca gülerek.

Ben burada yakalanacağız annem yine bir ton laf edip canımızı sıkacak diye üç buçuk atıyorum. Adamsa yatak odası ses tonuna geçiş yapıyor. Pes doğrusu! Allah'ım sen aklıma ve korkudan kaburga kemiklerime batmaya başlayan kalbime mukayyet ol.

"Ne yapacağım biliyor musun? Senin o parmaklarını ısırmak yerine tek tek koparacağım. Olacağı o bu gidişle." diyorum ona yarı şaka yarı ciddi bir şekilde takılırken.

"Al kızım." diyen annemin sesiyle dönüyorum ve bana uzattığı çöp poşetini alıyorum.

Şimdi kapıcıya bakacağım diyerek kafasını dışarı uzatacak diye nefesimi tutmuş beklerken, annem koltuğa doğru giderek rahat bir nefes almamı sağlıyor. Elimdeki çöpü kapının önünde bekleyen Kerem'in eline tutuşturuyorum.

"Zeyno?" diyor soru soran bir tonda.

"Madem buralara kadar geldin bir çöpümüzü atarsın artık." diyorum gülerek.

"Kapında köle de olurum, kapıcı da olurum. Yaktın kız beni." diyor aşık sesiyle.

"Hadi canım hadi daha fazla bekleme yapmayalım. Radara yakalanmayalım." diyorum başımla annemi işaret ederek.

Bir eli hırkamla diğer eli çöp poşetiyle dolu olan sevgilim dudaklarını öne doğru uzatarak öpmemi bekliyor. Ben de onun yaptığı gibi dudaklarımı uzatıp bir öpücük bırakıyorum dudaklarına.

"İnince haber ver." diye uyarıyorum.

"Merak etme iner inmez arayacağım. Sen de annen yüzünden sıkma canını. Bir yolunu bulacağız." diyor beni gitmeden önce rahatlatmaya çalışan son çabalarıyla. Bu söyledikleri mutfaktaki konuşmasını anımsatıyor bana ve bir anda duygulanıyorum.

"Sen olduktan sonra ben bir daha asla yolumu kaybetmem Kerem. Sen benim ışığımsın, deniz fenerimsin." diyorum gözlerim dolu dolu olurken.

"Hişt... Ağlamak yok." diyor gözümün kenarındaki yaşları dudağıyla silerken.

"Duygulandım bir an ama tamam, ağlamayacağım." diyorum gülümseyerek.

"Şimdilik hoşça kal aşkım." diyor bana doya doya bakarken.

"Güle güle." diyorum ve son anda aklıma gelen şeyi ekliyorum. "Tebriklerimi iletirsin."

38.BÖLÜM - "Aileler Yarışıyor"

Kerem merdivenlerden aşağıya inip görüş alanımdan çıkınca ben de kapıyı ardından

kapatıyorum. Pencereye doğru gidip arkasından bir kez daha bakmak isterken annemin "Ne konuştunuz o kadar?" sorusuyla keskin bir dönüş yapıp pencerenin yakınından bile geçemeden koltuğa gidip, yanına oturuyorum.

Ne söyleyeceğimi düşünürken alnımı uzun uzun kaşıyorum. Annemse elindeki kumandayla kanallar arasında geçiş yapıp duruyor.

"Şey... Şey ya... Biz bu ay aidatı vermemişiz onu verdim." diyebiliyorum uzun uğraşlarım sonucunda. Aklım ise pencereden son bir kez bakamadığım Kerem'de.

Annem beni pek de umursamayarak "Hee." diyor ve televizyona bakmaya devam ediyor. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi bakışlarını televizyondan bana çeviriyor. "Makbuz aldın mı bari?"

"Ne makbuzu?" diye soruyorum.

"Ay ne için olacak Zeynep aidat için." diyor annem ve yüzüme baktıktan sonra konuşmaya devam ediyor. "Bu alık bakışlarından anladığım kadarıyla almamışsın ama al mutlaka, ihmal etme."

"Alırım tabii." diyorum annemin söylediklerine pek kulak vermeyerek. Şu an aklımda Kerem'in döneceği günü hesaplamakla meşgulken annemin söylediği her şey çok uzaktan geliyor.

"Senin üzerinde hırka yok muydu?" sorusuyla kendi dünyamdan çıkıp tekrardan annemin dünyasına dönüyorum.

"Sıcak bastı." diyorum omuz silkerek.

Cevabımda hiç yalan sayılmaz aslında. Kerem'le yaşadığımız kapı önü kaçamağı oldukça sıcaklamama sebep olmuştu.

Annem yüzüme şüpheci bakışlar atarken "Ama boynunda atkı var." diyor.

Anne, anne değil nöbetçi sorgu memuru mübarek. Ne güzel televizyona bakıyordun az önce. Ne oldu da bir anda soru sorma merakın başladı anlamıyorum yani.

"Boğazlarım üşüyor." diyorum oflamamak için kendimi zor tutarak.

Annem ağzını açıp bir şeyler söyleyeceği sırada onu susturmak ve konuyu değiştirmek için "Derya odasında mı?" diye soruyorum.

Annemde sanki bu sorumu bekliyormuş gibi elindeki kumandayı sehpaya bırakıp, hevesle bana dönüyor.

"Ne zamandır sana sorayım sorayım diyordum ama bir türlü fırsatını bulamadım. Derya'nın parmağındaki alyans mı? Ay bir de sol parmağında." diyor dedikoduya aç bir hevesle.

Derin bir nefes alıp gözlerimi yumuyorum. Ben bunu anneme nasıl anlatsam ki? Kadın benim sevgilim olmasına bile karşıyken bizimkilerin durumuna ne tepki verir kim bilir? Ayrıntılara çok fazla dokunmadan bir açıklama yapmaya çalışıyorum.

Annemin vereceği tepkiden çekinerek "Alp askere gitmeden önce evlendiler." diyorum.

"A-ah!" diyerek bir nida atıyor sonrada beni kolumdan çekip kendine yaklaştırıyor. "Bize niye haber vermediler? Neden düğüne çağırmadılar?"

Hadi açıkla bakalım Zeynep? Böyleyken böyle oldu de bakalım da annen anlıyor mu?

"Kendi aralarında oldu." diyorum ama annemin onaylamaz bakışlarını görünce düzeltiyorum. "Kendi aralarında derken aile arasında işte."

"En azından seni çağırsalarmış. Sen en yakın arkadaşısın sonuçta." diyor beni süzerken.

"Onlar mutlu olsun gerisi benim için önemli değil." diyorum konuyu eşelemesin diye.

"Gidip Derya'yı tebrik edeyim." diyor yerinden kalkmaya yeltenirken.

"Dur! Dur!" diyorum ellerimle omuzlarına bastırıp yerine oturturken.

"Ne oluyor Zeynep?" diye soruyor ellerimden kurtulduğu sırada.

"Alp gitti ya Derya fazla hassas. Şimdi durduk yere hatırlatma kıza."

"Bilip de tebrik etmemek ayıp olmaz mı?"

Ben gidip Derya'yı uyarana kadar tabii ki ayıp olmaz annecim. Sen biraz sabırlı ol ben de gidip Derya'yı uyarayım. O da bir salaklık yapıp sana gerçekleri anlatma gafletinde bulunmasın.

"Olmaz olmaz." diyorum gülümseyerek. "Neyse ben bir gidip Derya'ya bakayım."

"Tamam canım." diyor ve kumandayı tekrar eline alıp televizyona dönüyor.

Annemin başka bir şey sormasına fırsat vermeden kendimi Derya'nın odasına atıyorum. Odaya girdiğimde yatağında uzanarak kitap okuyan Derya, kitabı yüzünden çekip bana bakıyor. Beni baştan aşağı süzdükten sonra kitabını tuttuğu eliyle boynumu işaret ediyor.

"Kerem'e ördüğün atkı değil mi o?"

Herkeste ne meraklıymış bu atkıya! Yatağa doğru gidip ayakucuna oturunca "Evet." diye geveliyorum ağzımda.

"En sonunda yok etmek için ele geçirdin demek." diyor yattığı yerden doğrulurken. Sonra atkının ucunu tutup çekmeye başlıyor. "Yok etme. Bana ver, ben kullanırım."

Boğazımdan yavaş yavaş kayan atkıyı rahat bırakması için Derya'nın eline yavaşça vuruyorum.

"Çek elini." diyorum ona gözlerimi kısarak bakarken.

"Tamam be." diyerek vurduğum elini havada sallıyor birkaç kez.

"Numara yapma, acıtmadım."

"Acıtmadın." diyor Derya gülerek. "Söylesene bu atkı neden sende?"

"Kerem az önce buradaydı." diyorum kelimeler boğazıma takıla takıla çıkarken.

"Jülide teyze?" diyor endişeyle gözlerini kapıya dikerken.

"Kapıdan görüştük. Sadece birkaç dakika sürdü." diyorum iç çekerek.

Bir yandan da acaba hava alanına vardı mı diye düşünüyorum. İtalya'yla Türkiye arasında kaç saatlik yol var acaba? Peki ya saat farkı? Ben bir internete mi girsem bunları öğrenmek için.

"Yerim sizi şapşal aşıklar." diyor Derya koluma sarılarak.

"Az önce vedalaşmaya geldi. İtalya'ya gidiyor, yeğeni doğmuş." diyorum gözlerim yavaş yavaş dolmaya başlarken. "Bir hafta yok hemşire."

"Ama size yazık değil mi? Hep birbirinizden uzağa düşüyorsunuz. Bir insanın yüzü hiç mi gülmez? Çok üzülüyorum size Zeyno." diyerek ağlamaya başlıyor Derya.

Duruma böylesine tepki verince kendi gözyaşlarımı unutup bir an için şaşıp kalıyorum. Sonrada onun beni teselli etmesi gerekirken, ben onu teselli etmeye başlıyorum.

"Hişt! Tamam, ağlama. Her şey yoluna girecek. Ben buna inanıyorum." diyorum ona sarılırken.

"Sizi böyle görünce aklıma Alp geliyor su koyuveriyorum." diyor burnunu çeke çeke.

Derin bir nefes alıp Derya'nın saçlarını okşuyorum. Sakinleşmesini beklerken de avutmaya çalışıyorum. "Bir tanem bak zaman çabucak geçecek. Kerem de gelecek, Alp de gelecek. Yakında yemin törenine gideceğiz hem."

"Daha 12 gün var." diyor dudak bükerek.

Ortamdaki kasvetli havayı dağıtmak için gülerek "Takvim mi tutuyorsun yoksa?" diyorum.

Sonrada dediğime pişman oluyorum çünkü Derya başucundaki komodinden küçük bir takvim çıkartıp bana gösteriyor. Alp'in yokluğunda işaretlenen on sekiz gün tam karşımda duruyor. Avutacak bir söz bulamıyorum artık.

"Gel buraya." diyerek Derya'yı göğsüme çekiyorum. İtiraz etmeden göğsüme sokulup başını yaslıyor. İçli içli ağlaması bitene kadar dakikalarca öylece duruyoruz. İçindeki sıkıntıyı boşalttığı zaman titreyen bir sesle konuşuyor.

"Senden konuşurken konuyu kendime çevirdiğim için özür dilerim."

"Hiç olur mu öyle şey canım benim." diyorum saçlarını okşayarak.

"İstersen İngilizce çalışalım. Kaç gündür dersleri boşladık."

Şu an kendimi hiç ders çalışacak durumda hissetmediğim için bu teklifi geri çeviriyorum.

"Bence burada sarılıp yatalım ve sevgililerimize kavuşmanın hayalini kuralım." diyorum gülümsemeye çalışarak.

****

Hava alanından çıktığımda beni bekleyen Oğuz'u görünce gülümseyerek el sallıyorum. O da bana el sallayarak yanına gitmemi bekliyor. Yaklaştıkça ne kadar uykusuz göründüğünü fark ediyorum. Doğumdu, bebekti derken bu halde olması oldukça normal geldiğinden çok fazla takılmıyorum görünüşüne.

"Vay babacık beni almaya gelmiş." diyorum ona sarılmadan önce.

"Gel buraya gel eşek sıpası." diyerek sıkıca sarılıyor bana. "Özlemişim be."

"Ben de özledim." diyorum sırtına vurarak.

"Hadi bin arabaya. Seni yeğeninle tanıştırmaya götüreyim." diyor gülerek.

Bizi bekleyen taksiye binince konuşmaya başlıyoruz.

"Julia nasıl? Bebek nasıl?"

"Julia biraz yorgun ama iyi. Yani kız daha yeni doğum yaptı sonuçta ama beklediğimden güçlü çıktı."

"Güçlüdür benim yengem." diyorum gülerek.

"Oğlanı bir görsen Kerem." diyor dudağını ısırıp, başını hala baba olduğuna inanamıyormuş gibi hafif hafif sallayarak. "O kadar küçük ki korkudan kucağıma aldığım sayılıdır. Tabii bir de annemler sağ olsun onlardan bize fırsat gelmiyor."

"Annemler ne zaman geldi?"

"Bizimkiler doğumdan önce geldiler. Julia'nınkiler buraya taşındığımızdan beri hemen hemen her gün bizdeler zaten. Yani anlayacağın seni kalabalık bir komite bekliyor." diyor iç çekerek.

"Bir sorun mu var?" diye soruyorum Oğuz'un iç çekmesi kafama takılınca.

"Gidince görürsün." diyor bana kısa bir bakış atarak.

Zeynep'e indiğimi haber vermem gerektiği aklıma gelince Oğuz'u konuşması için daha fazla zorlamadan Zeynep'e mesaj atmaya karar veriyorum.

Az önce uçaktan indim. Şu an çiçeği burnundaki babayla birlikte eve geçiyoruz. Yeğenimle tanışacağım için heyecanlı, senden ayrı kaldığım için yarımım.

Yazdığım mesajı baştan sona okuduktan sonra gönderiyorum.

"Kime yazıyorsun? Zeynep'e mi?" diye soruyor Oğuz.

"Evet." diyorum sırıtarak.

Bana gülerek bakarken "Birliktesiniz ha?" diyor.

"Öyleyiz." diyorum gururlu bir sesle.

"Uzun uzun konuşacağız bunları. Hele bir eve geçelim de."

Eve vardığımızda çok da dikkat çekmiyorum. Herkes küçük başrol oyuncusunun başına toplanmış durumda. Annemle babam "Hoş geldin oğlum." dedikten sonra tekrardan

Este Umut'un başına gidiyorlar. Küçük kundağı içerisinde ellerini oynatıp duran ufaklığa bakmak için adım attığım sırada Julia salona giriyor. Beni görünce solgun yüzünde büyük bir gülümseme beliriyor.

"Kerem!" diye sevinçle adımı söylüyor. Ondan sonrada ağır adımlarla yanıma geliyor.

"Tebrik ederim." diyorum onu çok fazla sıkmamaya dikkat ederek sarılırken.

"Sağ ol. Hemen kalkıp geldin." diyor bana bir kez daha sarıldığında.

"Geleceğim tabii." diyorum gülerek. "Nasılsın? Ağrın sızın var mı?"

Yüzüme bakıp biraz suratını buruşturuyor. "Biraz var ama idare ediyorum."

"Gel otur." diyorum onu koltuğa doğru götürürken ama o beni durduruyor.

"Bebeği gördün mü?" diye soruyor gülümseyerek.

Başucundaki kalabalığı işaret ederek "Henüz yakınına gidemedim." diyorum.

"Dur ben alayım. Yoksa vermezler." diyor gözlerini devirerek babasının yanına giderken.

Umberto ile aralarında kısa bir diyalog geçiyor. Aşağı yukarı babamla aynı yaşlarda olan Umberto kucağındaki bebeği vermemekte ısrarcı görünüyor. Bana ters bir bakış atıyor ve bu bakışı başımla selam vererek karşılıyorum.

Julia en sonunda bebeği almayı başarıyor. Kucağında bebekle odanın içerisinde yürürken herkesin bakışları Julia'nın üzerinde duruyor. Ve nihayet ufaklık görüş alanıma giriyor. Dikkatimi çeken ilk şey bu minicik suratta yer alan aynı miniklikteki ağız ve burun oluyor. Gerçekten bunlarla nefes alabiliyor mu?

"Al bakalım." diyor bebeği bana doğru uzatırken.

Nasıl tutacağımı bilemediğim için ellerimi garip bir şekilde önümde tutuyorum. Julia bana gülerken annem ve Julia'nın annesi Adrina soluğu yanımda alıyor.

"Bak böyle yapacaksın." diyor annem kollarımı bebek için ayarlarken. "Şimdi dikkatlice başının altını da destekle bakalım."

Julia bebeği kendi kucağından benimkine geçirirken Adrina'da kundağa destek çıkıyor ve en sonunda kucağıma almış alıyorum. Alıyorum almasına ama o kadar hafif ki sanki kucağıma bir bebek değil de içi kuş tüyleriyle doldurulmuş minik bir yastık bırakmışlar gibi hissediyorum.

Henüz yeni gördüğüm bu ufaklığı koruma içgüdümle açıkta kalan her yerine bakıyorum. Sağlıklı olduğuna kanaat getirince rahat bir nefes alıyorum. Bezelye tanelerinden meydana gelen parmak boğumlarına dokunuyorum. Farkında olmadan dudaklarımdan "Çok küçük." lafı çıkıyor. Etrafımdaki kadınlar söylediğimle gülmeye başlıyor.

Bebek kucağımda birkaç kez kıpırdandıktan sonra göz kapaklarını açıyor. Lacivert iki parlak boncuk karşısındakini tanımaya çalışır gibi bakıyor.

"Merhaba Este Umut. Ben senin amcanım. Tanıştığımıza memnun oldum." diyorum minik parmaklarını nazikçe tutarak. Bebek yüzüme bakmaya devam edince annem duygu dolu sesiyle konuşuyor.

"Kerem nasıl da bakıyor sana görüyor musun? Anladı amcası olduğunu bak hiç yabancılık çekmiyor. Kan çekiyor tabii kan."

"Abartma anne. Bence şu an beni görmüyor bile. Sadece öylesine bakıyor." diyorum gözlerimi bebekten alamayarak.

Yarısını kafasındaki şapkanın kapattığı alnını öpüp öpmemek konusunda kararsız kalıyorum. İncitmekten korkarak kollarımı yukarı kaldırıp tam öpeceğim sırada aynı anda hem annem hem de Julia'nın annesi engel oluyor öpmeme.

"Bebekler öpülmez Kerem." diye uyarıyor Adrina.

Annemde Julia'ya dönerek "Kızım sen al oğlanı." diyor.

Julia yanıma geldiğinde bebeği dikkatlice kucağına alıp göğsüne yatırıyor. Annelerin kendi aralarında konuşmaya daldığını fark edince de göğsünde yatan bebeği gösterip "Öpebilirsin amcası. Bizim için sakıncası yok." diyor benim duyabileceğim bir sesle.

Julia'ya gülümseyip bebeğin açıkta kalan yanağına tüy hafifliğinde bir öpücük bırakıyorum. Bu sırada burnuma dolan kokuyla da epey şaşırıyorum. Yüzümdeki şaşkınlığı gören Julia bana 'ne oldu?' der gibi bakıyor.

"Julia sen nasıl bir şey doğurmuşsun? Çok güzel kokuyor." diyorum gülümseyerek.

Bebeğinin başının tepesine içten bir öpücük bırakıp "Cennet gibi değil mi?" diyor.

"Kesinlikle." diyorum onu onaylayarak.

Saat gece yarısına yaklaştığı için Umberto ve Adrina istemeyerek de olsalar evlerine gidiyorlar. Julia, Este Umut'u yatağına yatırmak için odasına geçtiğinde dikkatler benim

üzerime dönüyor. Geriye kalan Akmanlarla kısa bir muhabbet faslımız oluyor. Ardından hepimiz uyumak için odalarımıza çekiliyoruz.

Sabaha karşı durmak bilmeyen bebek ağlamasıyla açıyorum gözlerimi. Henüz yeni yeni aydınlanmaya başlayan havaya gözlerimi kısarak bakıyorum. Ağlama sesi giderek artınca sesin kaynağına doğru gidiyorum. Salona girince Oğuz'u kucağındaki bebekle bir ileri bir geri yürürken buluyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyorum yanına gittiğimde.

"Susturamıyorum." diyor bana acınası bir halde bakarken.

Este Umut ağzını ortadan iki ayıracak şiddette ağlamaya devam ederken "Julia uyuyor mu?" diye soruyorum.

"Bütün gece ayaktaydı. Bitap düştü, uyuyor."

"Bana ver istersen." diyorum kollarımı annemin gösterdiği gibi uzatarak.

Bebeği bana veriyor. Kucağımda pışpışlayarak salonda volta atmaya başlıyorum.

"Hişt oğlum niye ağlıyorsun?" diye soruyorum bebeğin yüzüne bakarak.

Oğuz yorgun bir halde kendini koltuğa attığında gülmeden edemiyor.

"Hadi cevap ver bakayım amcana."

"Dalga geçmesene. Niye ağladığını anlamaya çalışıyorum. Karnı aç olabilir mi?" diye soruyorum.

"Julia bir saat önce emzirdi, aç değildir."

"O zaman altını pisletti."

"Emin misin?" diye soruyor bana kararsız bir sesle.

"Ufacık bebeğin ne derdi olacak? Ya açtır ya da altı pis." diyorum ve Este Umut'un poposunu burnumun hizasına getirip kokluyorum. Aldığım kokuyla burnumu buruştururken "Olay yeri tespit edildi babacık." diyorum kaşımla poposunu işaret ederek.

"Of oğlum ya." diye söylenerek yerinden kalkıyor Oğuz.

"Söylenme söylenme. Al temizle çocuğunu." diyerek Este Umut'u ona uzatıyorum ama kucağımdan almadan yanımdan geçip gidiyor.

Ardından "Hey! Alsana çocuğunu." diyorum ama dönüp bakmıyor.

"Tamam, ağlama aslanım. Çözeceğiz sorunu. Sus artık n'olur." diyorum kucağımda kıpkırmızı olan bebeğe.

Birkaç dakika içinde Oğuz elinde bir alt değiştirme şiltesi ve ne oldukları hakkında herhangi bir fikrim olmayan bir sürü ıvır zıvırla geliyor.

"Şöyle yatır bakayım." diyor Oğuz şilteyi işaret ederek.

Yavaşça eğilip bebeği yatırıyorum. Sonrada başlarında dikilip bakıyorum.

"Yardım et." diyor eliyle getirdiklerini göstererek.

"Nasıl yardım edeyim?" diyorum anlamayarak.

"Ben ilk kez bebek bezi değiştireceğim." diyor Oğuz kafası karışmış bir halde getirdiklerine bakarken.

Gözlerimi devirirken "Sanki ben bu işin ustasıyım." diyorum.

"Önce şu kundağı bir çözelim."

"Güzel bir yol izliyorsun bence." diyorum başımla onay vererek.

"Sonra şu tulumu çıkarmak lazım. Sen başını destekle ben tulumu çekip çıkarayım." diyor ve ben de dediğini yapıyorum. Bebeğin canını yakma endişesiyle biraz zor hareket etsek de en sonunda tulumdan kurtuluyoruz.

"Şimdi?" diye soru soran gözlerle bana bakıyor Oğuz.

"Şu mavi bantları açacaksın galiba. Reklamlarda hep öyle gösteriyorlar ya." diyorum işaret parmağımla Este Umut'un hemen karnında birleşmiş iki mavi yapışkanı göstererek.

"Tamam." diyor ve bantları çekerken cırt diye ses çıkıyor.

Bant değil de cırt cırt mıydı acaba bunların adı diye düşünürken Este Umut'un bezi açılıveriyor. Manzara karşısında öğürme isteğimi zar zor bastırıyorum. Bu gerçekten de cennet kokulu bebeğin içinden mi çıktı?

"Niye bu kadar ağladığı belli oldu." diyor Oğuz bana suratını buruşturarak bakarken. "Oğlum sen tam kapasite çalışan bok fabrikasısın resmen."

Elimle havaya yayılan bebek kakası kokusunu dağıtmaya çalışırken "Ben de ağlamak

istiyorum. Temizle şunu bir an önce." diye söyleniyorum.

"Bezi ver."

Elim ilk önce beze gidiyor ama sonra ıslak mendili görünce duraksıyorum. "Önce silmen gerekmez mi?"

"Evet silmek lazım dimi? Silmek ister misin amcası?" diyor Oğuz bana bakarak.

"Sağ ol babası başka sefere inşallah." diyerek paketten çıkardığım ıslak mendilleri Oğuz'a uzatıyorum.

Oğuz biraz söylenerek de olsa bebeğin poposundaki pisliğin neredeyse hepsini temizliyor. Bu sırada rahatlayan Este Umut ise ağlamayı çoktan kesmiş durumda.

"Nasıl oldu sence?" diye soruyor yaptığı çalışmayı göstererek.

Yanına gidip az önce tam bir bataklık olan ve şimdi birkaç kahverengi leke dışında temiz görünen popoya bakıyorum.

"Realist bir çalışma olmuş." diyorum başımı hafif hafif sallayarak.

"Zevzeklik yapma." diye çıkışıyor bana.

"Ne diyeyim ki! Sanki anlıyorum bu işlerden. Allah Allah ya." diyerek gitmeye yelteniyorum.

"Gel buraya gel." diyor eliyle yanına gelmemi işaret ederek. "Oğlanı kaldır da temiz bezi yerleştireyim."

Derin bir nefes alarak yanına gidiyorum. Az önceki ağlayan o değilmişçesine keyifle etrafa bakınan Este Umut'u nasıl alacağıma düşünüyorum. İlk önce başının altını destekliyorum, ardından da açıkta kalan poposundan tutup kaldırıyorum. Birkaç saniye havada tutuyorum. Oğuz bezi yerleştirince geri yatırıyorum.

Este Umut'u yatırdıktan sonra elimdeki kahverengiliği fark edince yüzümü buruşturup "Elime bulaşmış ya." diyorum.

Oğuz keyifle gülüp oğlunun çıplak ayağından öpüyor. "Şaka yapmış amcası şaka."

Oğuz'a ters ters bakıyorum. Paketten aldığım ıslak mendille elimi temizliyorum.

"Alt tarafı süt içiyor. O kadar sorun yapma." diyor Oğuz gülmeye devam ederek.

"Bu pislik sütten çıkıyorsa bence sütü kesin. Çocuğa yaramıyor olabilir." diyorum sanki

bu işlerden anlarmışım gibi.

"Julia'nın yanında da böyle konuşsana. Senin kafana nasıl geçireceğini görmek istiyorum."

Oğuz, Este Umut'un bezini bağladığı sırada annem salona giriyor.

"Ne yapıyorsunuz?" diye soruyor bize bakarak.

"Niye daha erken uyanmadın anne? Mahvolduk burada." diye yakınıyor Oğuz.

Annem yanımıza gelip etraftaki dağınıklığa bakıyor. "Neden çıplak Umut?" diye soruyor.

"Altını değiştirdik." diyor Oğuz yaptığı işten gurur duyar gibi. "Mis gibi oldu oğlum."

Annem az önce bağlanan bezi çözünce "İyi halt etmişsiniz." diye söyleniyor.

"Ne oldu ya?" diye soruyor Oğuz.

"Oğlum tam temizleyememişsiniz. Ne pudra, ne krem sürmüşsünüz. Pişik olacak el kadar bebek."

"Ben kendime kahve yapmaya gidiyorum. İsteyen var mı?" diye soruyorum bebek muhabbetinden uzaklaşmak için.

"Bekle ben de geliyorum." diyerek Oğuz'da annemin attığı fırçalardan kaçıyor.

Birlikte mutfağa girdiğimizde hiç yabancılık çekmeden mutfak dolaplarını açıp bakıyorum. Oğuz yemek masasına geçip bir yandan beni izliyor bir yandan da konuşuyor.

"Bir babanın dramını görüyorsun değil mi Kerem?" diyor bana acıklı bir sesle.

Bulduğum kahve fincanlarını tezgâha bıraktıktan sonra tek kaşım havada ona doğru dönüyorum.

"Ne dramı?"

"Bebek dramı."

"Böyle söyleme." diyorum haline gülümseyerek.

"Altını değiştirmek bile başlı başına bir olay."

"Eh yani." diyorum az önce ne kadar zorlandığımızı düşününce.

"Uyku konusunda da sıkıntı yaşayacağız. Yani iki gündür toplasan birkaç saat ya uyuduk ya uyumadık." diyor esneyerek.

"Annem yardımcı olmuyor mu?"

"Onlar gündüzleri Julia'nın ailesiyle yarışırken tüm enerjilerini harcıyorlar. Gecede fosur fosur uyuyorlar." derken bir yandan da gözlerini ovalayıp uykusunu açmaya çalışıyor.

"Ben bakayım bari bu akşam. Sizde uyursunuz ama baştan söyleyeyim alt değiştirmem." diyorum şart koşarak.

"Tamam biz sana temiz bırakırız." diyor gülerek ve sonra iç çekerek konuşmaya devam ediyor. "Bu oğlan karımla arama girdi. Julia hamileyken aman sancısı olur, aman bebeğe bir şey olur endişesiyle kardeş kardeş takılıyorduk. Oğlan doğdu bu sefer de vardiya sistemi yüzünden Julia'yla denk gelemiyoruz. O uyurken ben ayaktayım. Ben uyurken o ayakta."

"Kız daha dün doğum yaptı pes abi." diyorum şaşkınlıkla.

"Bak lohusalığı hatırlattın şimdi. Bana yine hasret bana yine hüsran var." diyor kahır dolu bir sesle. Onun bu hali komiğime gidiyor. Gülmeme engel olamıyorum.

"Sen gül abine gül, aferin sana. Ama gün gelecek bunları sen de yaşayacaksın. O zaman ben hatırlatacağım sana." diyor bana gözlerini kısarak bakarken.

"Tamam hatırlatırsın." diyorum gülmeye devam ederken. Oğuz'un dediği günlerin gelmesi için önümde daha on yıl varmış gibi hissettiğimden çok da ciddiye almıyorum onu.

"Erkekler, hamilelik dönemindeki eşlerini aldatmaya daha meyillidir derlerdi de inanmazdım ama şimdi anlıyorum." diyor Oğuz bir şeyi yeni kavramış olan insanın yüzünün aldığı o aydınlanmış ifadeyle bana bakarken.

Yüzüne ters ters bakıp bu konuşmanın gidişatından hoşlanmadığımı belli ederek "Saçmalama abi." diyorum.

"Yok be oğlum. Yaptığımdan ya da yapacağımdan söylemiyorum. Sadece üç aydır karısına el sürememiş bir erkek olarak aldatmaya neden meylettiklerini anlayabiliyorum."

"Abartma bu kadar." diyorum ona ters bakışlar atmaya devam ederken. "Bak harika bir oğlunuz var. Onu düşün mutlu ol."

"Düşünüyorum canım düşünüyorum ve bir daha çocuk falan yapmayacağıma emin oluyorum. Sonrası hep mutluluk zaten." diyor Oğuz hayallere dalmış gibi.

"Julia nasıl oldu da seninle evlendi hala anlayamıyorum. Onun gibi dünya tatlısı bir kadın git bizimki gibi bir uçkuruna düşküne aşık ol. Acıyorum yengeme." diyorum önüne hazırladığım kahveyi bırakırken.

"Julia halinden gayet memnun." diyor Oğuz pis pis sırıtarak.

"Abi istersen sus artık." diyorum daha fazla özellerini dinlemek istemediğim için.

"Kusura bakma ya ben kendimi anlattım hep. Asıl sen anlat bakayım. Zeynep'le ne var ne yok? Abinin durgun hayatına karşılık sen de durumlar nasıl?" diye soruyor bana göz kırparak.

"Şimdi çarpacağım ama yüzüne bir tane." diyorum sağ elimi yumruk yapıp havada sallarken.

"Abine de anlatamayacaksan kime anlatacaksın be oğlum."

"Anlatılacak bir şey yok." diyorum omuz silkerek. Yalan da değil. Yani abimin arsız imalarıyla ilgili bizde herhangi bir gelişme yok sonuçta.

"Nasıl yok?" diyor şaşırarak.

"Ne demek nasıl yok?" diyorum onu taklit ederek. Sonrada kahvemden bir yudum alıyorum.

"Siz sevgili değil misiniz oğlum?"

"Sevgiliyiz ama senin ima ettiğin şeyler henüz bizde yok." diyorum durumu kısaca açıklayarak. "Zaten bırak senin imalarını gerçekleştirmeyi biz birbirimizi zor görüyoruz."

"Aynı yerde çalışıyorsunuz." diyor Oğuz halimle eğlenerek.

"İşler biraz karışık abi."

Sevgilimden bahsederken şu an ne durumda olduğunu düşünüyorum. Annesiyle tartışmaya devam etmiyorlardır umarım. Moralini bozacak şeyler yaşamasını istemiyorum artık. Döndüğümde bu işe kesin bir çözüm bulmam gerekecek gibi.

"Bir kez de sormadan anlatsan olmuyor mu?" diyor Oğuz sitemli bir sesle ve beni Zeynep'li düşüncelerimden çıkarıyor.

Bu haliyle az önce bana imalarda bulunan adamdan çok kardeşinin dertlerini duymak isteyen bir abi gibi görünüyor gözüme. Açıkçası olanları birine anlatıp içimdeki sıkıntıyı bölüşmek için yer aradığımdan olanı biteni tek tek anlatıyorum Oğuz'a. Anlattıkça da kendimi daha iyi hissediyorum.

Mutfak da karşılıklı içtiğimiz ikinci kahvemizin sonuna geldiğimizde tam bir abi-kardeş gibi dertleşmiş oluyoruz. Oğuz elini enseme atıp beni kendine çekiyor. Başlarımız birbiriyle tokuşunca konuşmaya başlıyor.

"Bir daha anlatmak için bu kadar bekleme. Abinle konuşmaktan çekinme."

"Tamam." diyorum gülerek.

"Zeynep'le de bizi tanıştır bir ara."

"Tanıştırayım." diyorum Oğuz'un dediğine memnun olarak.

Bu sırada zil sesini duyuyoruz. Oğuz derin bir iç çekiyor.

"Julia'nın ailesi geldi. Şimdi de benim aile dramımı izleyeceksin." diyor omuzları düşmüş bir halde.

Salona geçtiğimizde annem ve Adrina arasında gidip gelen kundağa gözüm takılıyor.

"Bebeği mi çekeliyor onlar?" diye soruyorum yanımda duran Oğuz'a.

"Büyük parçayı kapana kadar bırakmıyorlar." diyor gözlerini devirerek. Julia yüzünde gergin bir gülüşle anneler arasına girip bebeği kucağına alınca Oğuz'da konuşmasına devam ediyor. "Ya da birimiz araya girip bebeği kurtarmadıkça bırakmıyorlar."

Julia kucağında bebekle yanımıza gelirken babam arkasından sesleniyor.

"Götürme torunumu kızım."

Julia babama doğru dönüyor ama sadece gülümsemekle yetiniyor. Ardından yanımıza geliyor.

"Oğuz bir şey söyle şunlara oğlumu parçalayacaklar." diyor kucağındaki bebeği pışpışlarken.

"Ne diyeyim aşkım? Hadi bizimkilere söyledim diyelim sizinkilere nasıl söyleyeyim?" diyor bebeğin sırtını okşayarak.

Julia salonda kendi aralarında bir çekişmeye tutuşmuş ailelere bakarken "Ben çok bunaldım ama." diyor.

"Gel hadi birlikte gidelim yanlarına." diyor Julia'yı kolunun altına alarak.

Onlar önümde ben arkada salona geçiyoruz. Oğuz ve Julia yan yana oturunca ben de Umberto'nun boş olan yanına geçip oturuyorum.

"Este için oyuncak aldık Julia." diyor Umberto hediye paketi yapılmış bir kutuyu yerinden kalkıp kızına götürürken.

"Baba ne gerek vardı? Daha oyun oynayacak aylara çok var." diyor Julia. Sonra Oğuz'a dönüp paketi işaret ediyor. "Este Umut'un rahatını bozmayayım şimdi. Sevgilim sen aç bakalım ne almış dedesi."

"Zahmet etmişsin baba. Teşekkür ederiz." diyor Oğuz paketi açmaya başladığında.

Paket açıldığında kurulmayı bekleyen bir bebek jimnastik halısı çıkıyor karşımıza.

"Este için her şeye değer." diyor Umberto yerinden kalkıp bebeği almaya giderken.

Julia Oğuz'a 'bir şey yap' bakışı atarken, Oğuz onu sakinleştirmek ister gibi kolunu okşuyor.

Julia, bebeği vermek istemese de Umberto galip geliyor ve kucağında bebekle geri gelip yanıma oturuyor. İtalyanca konuşarak torununu sevmeye başlıyor. Bu durum karşısında babam oturduğu yerde huysuzca kımıldanıyor.

"İşte başlıyoruz." diyor Oğuz belli belirsiz bir sesle. Gerilen havayı hissederken ne olacağını az çok tahmin ediyorum ama yine de merakla izliyorum.

"Yalnız Umut'la öyle konuşmasanız." diyor babam.

Umberto, babama bakıp "Sürekli Türkçe mi konuşulsun yani?" diyor ters bir ifadeyle.

"Hayır canım ama yani en azından biz buradayken yapmayın." diyor babam alıngan bir tavırla.

"Siz İtalyancayı öğrenmeyi deneyin bence." diyor Umberto sonrada kucağındaki bebeğe bakıp gülümseyerek "Değil mi Este?" diyor.

"Umut efendim Umut." diyor babam sinirlenmeye başlarken.

"Baba... Babalarım... Oğlanın iki ismini birden kullanıyoruz, Este Umut." diyor Oğuz ikisinin de gönlünü yapmak için.

"Şimdi Umberto torunun adını bizim koyduğumuzu da bilmez." diyor babam keyifle gülerek.

"Babacım lütfen." diyor Julia babama rica eden bir sesle.

"Julia bir açıklaman var mı kızım?" diye soruyor Umberto.

"Kahvaltı mı etsek acaba?" diyerek konuyu değiştirmeye çalışıyorum. Julia ve Oğuz, onları kurtardığım için bana minnet dolu bir ifadeyle bakıyor.

Kahvaltıyı masasında isim mevzusu üzerine uzun uzun tartışılıyor. Masadaki bağırış çağırışlardan korkan Este Umut sık sık ağlıyor ve tabii bu durumda ne Julia ne de Oğuz doğru düzgün bir şey yiyemiyor.

Bense, torunları olmadan önce gayet iyi anlaşan dünürleri hayretle izliyorum. Babamın çocukken beni ya da Oğuz'u böyle sevdiğini hatırlamıyorum. Oysa Este Umut'u kucağında beş dakika daha fazla tutmak için burada kendisini paralıyor. Torun denilen şey bu kadar mı kıymetliymiş?

Babaların atışmaları bittikten sonra öğleden sonra anneler cephesinde bir yarış başlıyor. Annem elinde koca bir bardak lohusa şerbetiyle Julia'nın yanına geliyor. Julia ise başına gelecekleri anlamış gibi sıkıntıyla ensesini ovalıyor.

"Güzel kızım al iç bunu." diyor annem.

Julia daha cevap vermeye fırsat bulamadan Adrina elinde başka bir bardakla geliyor.

"Julia, senin için yaptım kızım." diyerek Julia'ya uzatıyor.

Annemin elindekini biliyorum ama Adrina'nın elindekini merak ediyorum.

"O nedir?" diye soruyorum yanlarına gittiğimde.

"Ne olacak Kerem? Lohusa şerbeti." diyor annem bardağı Julia'nın ağzına doğru uzatırken.

"Yok, ben diğerini merak ettim." diyorum Adrina'nın elindeki bardağı alıp koklarken.

"Vin brulé, bebek için." diyor Adrina bana gülümseyerek.

"Hadi ya." diyorum ve bir yudum alıyorum.

"Kerem!" diyor bana şakacı bir kızgınlıkla Adrina. "Julia içindi o."

"Valla pek içecek gibi durmuyor. Anne sen de çek şu bardağı kızın burnundan." diyorum lohusa şerbetini Julia'dan uzaklaştırırken.

"İçmesi lazım ama bebeğe süt olacak." diyor iki annede aynı anda.

"İçer sonra." diyorum Julia'ya göz kırparak. Bana bir öpücük atıp "Teşekkür ederim." diye fısıldıyor.

İki anneyi de kolumun altına çekip, Julia ve bebekten uzağa götürüyorum.

"Hanımlar bana şunların tariflerini bir verin bakalım." diyorum mutfağa geçtiğimizde.

Sanki yıllardır bunu sormamı bekliyorlarmış gibi hararetle bana yapılışlarını anlatmaya başlıyorlar. Tabii bu sırada en iyi tarifin kendininkine ait olduğu konusunda da bol bol inatlaşıyorlar.

Akşama doğru Umberto ve Adrina evlerine dönüyorlar. Annem ve babamsa bebek için Umberto'nunkinden daha büyük bir hediye bakmaya çıkıyorlar. Aralarındaki yarış Este Umut'a ilk arabasını alana kadar sürecekmiş gibi duruyor.

"Korkarım ki bir oyun parkıyla eve dönecekler. Bu inatlaşmaları ne zaman son bulur kim bilir? İki ailemi de çok seviyorum ama artık herkes evine dönsün diye gözlerinin içine bakmaya başladım." diye dert yanıyor Julia karşı koltukta bebeğin altını değiştirirken.

Julia'yı izlerken bebeği boşuna soyduğumuzu fark ediyorum. Tulumun çıtçıtlarını açıp ayaklarını çıkarsak yetecekmiş aslında. Oğuz'da benim gibi Julia'yı izliyor ve birbirimize baktığımızda başımla Julia'yı işaret ediyorum.

"Yanlış yapmışız." diye fısıldıyorum

"Ses etme." diyerek susturuyor beni. Sonrada Julia'nın yakınmasına kulak veriyor. "Yakında giderler. Biz de eski huzurlu günlerimize döneriz."

"Ben döneyim isterseniz yarın." diyorum sahte bir alınganlıkla.

Julia koltuğun kenarında duran bebeğin yeleğini yüzüme doğru fırlatıyor.

"Sen benim ne dediğimi biliyorsun." diyor gülerek.

"Biliyorum ama aslında erken dönmek işime gelir. Yani benimde bekleyenim var sonuçta." diyorum elimdeki yeleği kenarı koyarken.

"Ah pardon." diyor Julia temizlediği oğluna gururla bakarken. "Biz senin rahatını bozduk buraya çağırarak."

"Rahatım çoktan bozulmuştu."

"Ne demekmiş o?" diye soruyor Julia bebekle yanıma gelirken.

"Boş ver uzun hikaye." diyorum ve bana uzattığı yeğenimi kucağıma alıyorum.

"Karnı tok. Altını da uzun bir süre kirletmez. Tek başına bakabileceğine emin misin?" diye soruyor Julia bana emin olmadığını belli eden bir sesle.

"Uyurken yanında duracağım. Ağlarsa da pışpışlayacağım. Ne kadar zor olabilir ki?" diyorum kucağımda uslu uslu yatan bebeğe bakarak.

"Halleder hayatım. Hem bir şey olursa uyandır bizi." diyor Oğuz esneyerek.

Kucağımdaki Este Umut'u hafif hafif sallayıp konuşturur gibi yaparak "Size iyi uykular annecik ve babacık. Biz amcamla gidip biraz kızlara bakacağız." diyorum.

"Oğlumun yanında hiç şansın yok Kerem." diyor Julia gülerek.

"Biliyorum. Ne yapalım boynuz kulağı geçiyor." diyorum ben de gülerek.

Julia anlamayarak "Boynuz? Kulak?" diyor.

"Gel hayatım gel ben anlatacağım sana." diyerek onu salondan çıkarıyor Oğuz.

Salonda yalnız kalınca bilgisayarı açıyorum. Zeynep'e haber veriyorum ki o da rahat konuşabileceğimiz bir yere geçsin. Kameranın görüntü ve ses ayarlarını yaptıktan sonra, yanıma Adrina'nın yaptığı vin bruléden bir bardak daha alıyorum.

Koltuğa geçtiğimde yanımda yatan Este Umut halinden memnun olmadığını belli eden sesler çıkarınca onu kucağıma alıyorum. Julia'nın yaptığı gibi göğsüme yatırıyorum ve yavaş yavaş sırtını sıvazlamaya başlıyorum. Annemin ortalarda görünmemesinin verdiği rahatlıkla da başının üstüne minik öpücükler bırakabiliyorum.

"Sen ne güzel kokuyorsun oğlum böyle." diyorum kokusunu içime çekerek.

Telefonumun titremesiyle gelen mesaja bakıyorum.

Bana birkaç dakika ver. Geliyorum.

****

Tüm gün olduğu gibi anneme Kerem'in bir yere kaçmadığını sadece yeğeninin doğumu için İtalya'ya gittiğini anlatmaya çalışıyorum. Bu sırada da beni bekleyen Kerem'e mesaj atıp zaman kazanmaya çalışıyorum.

"Annecim, bir tanem, canım benim bak neden anlamıyorsun bu durumu. Abisi İtalya'da yaşıyor. Bebekleri doğmuş ve Kerem'de onların yanına gitti. Geri gelecek. Koskoca restoranı bırakıp nereye gidiyor hem?" diyorum bezmiş bir halde.

"Dediğin gibi olsun." diyor annem yatmaya gitmeden önce.

"Çok endişeliysen arayayım Kerem'i "Kayınvaliden seni merak ediyor. Bir an önce dön diyeyim." olur mu?" diyorum sinirden gülerek.

"Ben sana uzun zamandır anne terliği fırlatmadım dimi? Gel buraya!" diyor ayağındaki terliğe uzanırken.

Gençliğin verdiği çeviklikle annemden önce davranıp kendimi Derya'nın odasına atıyorum. Terlik de kapattığım kapıya denk geliyor.

"Coştunuz iyice." diyor Derya yorganın altından uzattığı başıyla.

"Hiç sorma." diyorum yanına giderken. "Sen nasıl oldun? Miden daha iyi ya."

"Nane limon bulantısını aldı. Daha iyiyim." diyor gülümseyerek.

Yorganı yüzünden çekip onu incelerken "Rengin de yerine gelmiş." diyorum. Sabah ki haline göre oldukça iyi olduğunu görünce içim rahatlıyor.

"İyiyim ben." diyor tekrardan.

"Ben Kerem'le konuşacağım birazdan." diyorum mutlulukla sırıtarak.

"Biliyorum aşk böceği. O yüzden hazırlıklıyım." diyor elindeki kulaklıkları göstererek. "Yalnız konuşman bitince bunları kulağımdan çıkar. Sabaha kadar müzik dinlersem zombi gibi kalkarım."

"Tamam, merak etme." diyorum bilgisayarı açarken.

İnternete bağlandığımda Kerem'in beni beklediğini görüyorum ve görüntülü konuşmayı başlatıyorum. Bağlantı yapılırken "Nasıl görünüyorum hemşire?" diye soruyorum saçlarımı düzelterek.

Beklediğim cevap Derya'dan değil Kerem'den geliyor. "Çok iyi görünüyorsun güzelim."

"Kerem." diyorum gülümseyerek ve onu kucağında bebekle görünce gülümsemem daha da büyüyor. Karşımdaki manzaraya hayran hayran bakıyorum. "Sizde çok iyi görünüyorsunuz."

"Nasılsın güzelim?" diye soruyor bana ve aslında neyi sorduğunu biliyorum.

Daha az önce popoma yiyeceğim terlik darbesinden kıvrak bir manevrayla nasıl kurtulduğumu kendime saklayarak "İyiyim aşkım." diyorum.

"Sen nasılsın?" diye soruyorum cevap vermesine fırsat vermeden.

"İyiyim, gördüğün gibi." diyor kucağındaki bebeği göstererek.

Bu sırada Derya "Ben de iyiyim." diye araya giriyor yattığı yerden.

"Derya mı yanında?" diyor Kerem gülümseyerek.

"Burada ama birazdan uyuyacak." diyorum Derya'ya başımla yatmasını işaret ederken.

"İyi uykular canım." diyor Kerem göremediği halde.

"Sağ ol nazik arkadaşım. Size de iyi konuşmalar." diyor Derya.

"Bebeğin yüzünü bir göstersene." diyorum kucağında ellerini oynatıp duran bebeğe daha fazla kayıtsız kalamayarak.

Kerem, acemice hareketlerle ama oldukça dikkat ederek bebeğin yüzünü görebileceğim şekilde çevirirken, Derya'da yatağından kalkıp yanıma geliyor.

"Hayırdır?" diye soruyorum boynuma sarılan Derya'ya.

"Bebeğe bakacağım." diyor omuz silkerek.

"Merhaba kızlar." diyor bebeği konuşturarak. Kerem'in kucağındaki bebek yumuk yumuk elleriyle havayı yumrukluyor. Bir yandan da etrafına merakla bakınıyor.

"Kerem bu ufacık bir şey." diyorum gördüğüme inanamayarak.

"Gerçekten çok tatlı bir bebek. Maşallah Kerem amcası." diyor Derya kameradan Kerem'e el sallarken.

"Teşekkür ederiz Derya teyzesi." diyor Kerem ufaklığın minik elini tutup sallarken.

"Neyse ben bu sefer gerçekten yatıyorum. Siz çifte kumrular rahatsınız artık." diyor gülümseyerek ve kulaklıkları kulağına geçirip yatıyor.

"Dikkatli ol." diyorum Kerem bebeği yanına yatırırken.

"Merak etme." diyor bana kısa bir bakış atıp gülümserken.

"Çok tatlı görünüyorsunuz."

"Sen de öyle."

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor gözlerimin içine bakarak.

"Seni özlemek dışında sıradandı." diyorum omuz silkerek.

"Annen nasıl?"

"Seni merak ediyor. Yokluğunda benden çok onun gözleri yollarda kaldı. Kadın alıştı sana iki günde." diyorum gülerek.

"Cidden mi?" diyor benim saf sevgilim.

"Evet canım cidden. 'Ben ettim, Kerem etmesin.' diyor. Yani gelince el sıkışır barış anlaşması imzalarsınız artık." diyorum gülerek.

"Şaka yapıyorsun."

"Eee yani hayatım. Bizim durumumuz öyle kolay kolay aşılacak gibi durmuyor." diyorum sıradan bir şey diyormuş gibi. Artık bu konuya bağışıklık kazandığımdan mıdır bilinmez gayet rahat konuşuyorum. Aynı şeyi Kerem'de de görüyorum. Karşımda rahat bir şekilde gülüyor.

"Abinler nasıllar?"

"Şaşkın ve arada kalmış." diyor koyu kırmızı içeceğinden bir yudum almadan önce.

"Neden diye sorayım mı?"

"Sor tabii güzelim. Onlarda aileler arasında kalmış haldeler. Hem bizimkiler hem Julia'nınkiler torun üzerinden bir yarışa girmiş durumdalar. Olan abimle Julia'ya oluyor." diyor suratını buruşturarak.

"Desene aileler herkese sıkıntı yaşatıyor bu ara."

"Aynen güzelim." diyor içeceğinden bir yudum daha aldıktan sonra. "Pia nasıl?"

"Merak etme kızımız iyi." diyorum gülerek.

"Kızımız." diyor keyifle gülerek.

"Evet, Mert sabah getirdi akşam da iş çıkışı gelip aldı. Annem evde olmasa ben alırdım yanıma ama durumları biliyorsun."

"Anne yüreği dayanmıyor değil mi ayrı kalmaya?"

"Hiç sorma aşkım içim parçalanıyor." diyorum kıkırdayarak.

Kerem içeceğinden bir yudum daha alınca dayanamayarak soruyorum. "Sen ne içip duruyorsun deminden beri?"

Elindeki bardağı görebilmem için kameraya doğru tutuyor.

"Julia'nın annesi yapmış. İtalyan işi lohusa şerbeti ama bana sorarsan daha çok sıcak şaraba benziyor." diye açıklıyor. Yemekle ilgili bir şey olunca hemen dikkatimi çekiyor.

"Merak ettim tadını." diyorum.

"Tarifini aldım. Gelince yaparım sana."

"Ne zaman geleceksin?" diye soruyorum ve içimden Allah'ım lütfen yarın dönsün lütfen diye geçiriyorum.

"Bir hafta kalacağımı sanmıyorum." diyor bana gülümseyerek.

İstediğim cevap bu olmasa da teselli ikramiyesiyle yetinmeyi biliyorum.

"Bence de o kadar kalma. Özlüyorum ben seni."

"Özlüyorsun demek." diyor Kerem neşesi yerinde bir gülüşle.

"Bilmiyorsun sanki."

"Ben de çok özlüyorum." diyor ve Este Umut bu sırada ağlamaya başlıyor.

Kerem bebeği kucağına alıp susturmaya çalışıyor. "Niye ağlıyor ki bu şimdi?" diye bana soruyor.

"Nereden bileyim hayatım? Aç mı?"

"Az önce yedi."

"Annesine götür istersen." diyorum Kerem'e doğru düzgün bir yol gösterecek bilgiye sahip olmadığımdan.

"Güzelim öpüyorum seni. Ben bebeği Julia'ya götüreyim." diyor suratını asarak.

"Asma suratını yarın yine konuşuruz." diyorum ona gülümseyerek.

"İyi uykular." diyor bana hala suratını asarak.

"Pişt, rüyanda beni gör." diyorum ona göz kırparak.

Asık olan yüzü gülüyor. "Sen de sevgilim."

****

Kerem'in yokluğunun ikinci günü mutfakta her şey çok sıkıcı geçiyor. Ying Şef'e yardımcı olurken aklım Kerem'de, önümdeki büyük tencereyi ağır ağır karıştırıyorum.

"Zeynep." diyerek beni uyaran bir sesle konuşuyor Ying Şef.

"Efendim şefim." derken önümdeki tencerenin taşmak üzere olduğunu fark edip son anda yemeği kurtarıyorum.

"Çok dalgınsın." diyor işi elimden alırken. "Gidip kafanı topla biraz."

"İyiyim devam edebilirim."

"Zeynep ben ne gördüğümün farkındayım. Gidip Kerem'le konuş, sonra gel." diyor bana gülümseyerek.

Söylediğiyle ben de gülümsüyorum. "Tamam şefim."

Mesaimin bitmesine birkaç saat kala Kerem'in ofisine geçip görüntülü arama yapıyorum.

"Güzelim." diyerek karşımda beliriyor.

"Nasılsın hayatım?" diye soruyorum özlediğim yüzünü incelerken.

"İyiyim, sen nasılsın? Biraz üzgün gördüm seni." diyor kaşlarını çatarak.

"Gözünden de bir şey kaçmıyor."

"Kaçmaz." diyor gülümseyerek. "Neyin var söyle bakalım?"

"Bugün biraz dalgınım. Ying Şef'e yemek yaparken yardımcı olmam gerekirken kadına iki kat iş yaptırdım."

"Bunun için mi üzgünsün?" diyor yüzündeki endişe geçerken.

"Evet." diyorum ve sonra ekliyorum. "Aklım sendeyken hiçbir şeye odaklanamıyorum."

Kerem bana cevap vermeden önce birileriyle konuşuyor sonra görüş alanıma kıvırcık

saçlı, renkli gözlü bir kadınla, yine kıvırcık saçlı kumral bir adam giriyor. Julia ve Oğuz olduklarını tahmin ettiğim bu insanları bir anda karşımda görmenin verdiği şokla kendimi saklama ihtiyacı hissediyorum. Ancak bunu yapmak ortaya tuhaf bir görüntü çıkaracağı için olduğum yerde kımıldamadan durmaya çabalıyorum.

"Güzelim seni abim ve eşiyle tanıştırayım." diyor Kerem gülümseyerek. "Oğuz ve Julia."

"Merhaba Zeynep." diyor ikisi de aynı anda bana bakıp sıcak bir şekilde.

Onlarınkine nazaran oldukça cılız bir sesle karşılık veriyorum. "Merhaba."

"Kerem senden çok bahsetti. Tanıştığımıza sevindim." diyor Oğuz, kolunu Kerem'in omzuna atarken.

"Bana da bahsetmişti. Ben de tanıştığımıza memnun oldum." diyorum utana sıkıla.

"Aaa neler anlattı bakayım benim hakkımda? Kötü bir şey dememiştir umarım." diyor Oğuz Kerem'i kolunun altında daha da sıkıştırırken.

İki kardeşi ilk defa yan yana görmüş olduğumu o an fark ediyorum. İkisi de koca koca insanlar olmasına rağmen nedense bana iki haylaz çocuğu çağrıştırıyor bu halleri.

"Yok, kötü bir şey demedi." diyorum saf gibi.

"Sen bakma bunlara Zeynep. Birbirlerine takılmayı severler." diyerek dikkati üzerine çekiyor Julia. Bana gülümseyerek baktığı zaman biraz olsun rahatlıyorum. Julia'nın rahatlatıcı yüksek bir enerjisi var. Konuşurken gözlerinin içi gülüyor resmen.

"Tebrik ederim sizi." diyorum gülümseyerek.

"Çok naziksin teşekkür ederiz." diyor ve arkadan gelen bebek ağlamasıyla başını sese doğru çeviriyor. "Ama bizim oğlan senin kadar nazik değil gördüğün gibi. Tanıştığım için memnun oldum. Umarım tekrar görüşürüz."

"Ben de memnun oldum. Görüşmek üzere." diyorum ve Julia görüş alanımdan çıkıyor.

"Julia'nın yanına geçeyim ben de. Görüşürüz Zeynep." diyor Oğuz bana el sallayarak.

"Görüşürüz." diyorum ve Kerem'le baş başa kalıyoruz.

"Niye abinlerin yanına geldiğini söylemiyorsun? Şu halime bak Kerem üstüm başım yemek içerisinde. Bilsem kendime çeki düzen verirdim." diye kızıyorum ona.

"Ne varmış halinde? Prenses gibisin sevgilim." diyor bana gülümseyerek.

"Böyle laflarla kandıramazsın beni." diyorum yüzüne pek bakmayarak.

"Seviyorum desem." diyor tatlı tatlı.

"I-ıh." diyorum omuz silkerek.

"Özledim desem." diyor bu seferde.

Tekrardan omuz silkiyorum. Kerem'in derin bir nefes aldığını duyuyorum ve göz ucuyla haline bakıyorum.

"Elimdeki son kozu kullanıyorum o zaman. Eğer işe yaramazsa başka ne yaparım bilmiyorum." diyor beni meraklandırarak. Benden bir cevap gelecek mi diye bekliyor ama ben hala bakmamaya devam ediyorum. Bir yandan da merakla söyleyeceği şeyi bekliyorum.

"İki gün sonraya bilet buldum geliyorum desem işe yarar mı acaba?" diyor gülerek.

Söylediğiyle hemen yüzümü Kerem'e dönüyorum ve bir çocuk gibi sevinçle sırıtıyorum.

"Cidden mi Kerem? Bak dalga geçmiyorsun dimi? Eğer beni kandırıyorsun seni çok fena yaparım bilmiş ol." diyorum ona parmağımı sallayarak.

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım güzelim." diyor bana yandan yandan gülerek. "Kandırdım mı?"

"Ooo çoktan kandırdın zaten." diyorum ve ekrana yaklaştırdığı yanağına öpücük konduruyorum.

"Bu sanal öpücükler biraz elektrikli oluyor ama yine de çok tatlı." diyor yanağını ovalayarak.

"Şebeksin sen. Gerçekten şebeksin." diyorum haline gülerek.

"Senin şebeğin." diyor halinden memnun bir şekilde.

****

Kerem'in iki gün sonra geleceğini öğrendikten sonra ne yapıp ne edip annemi bir an önce Eskişehir'e geri gönderme planımı uygulamaya sokuyorum. Evin terasındaki çiçeklerime günlük sularını vermek için hazırlanırken anneme de sesleniyorum.

"Benim küçük bahçemi gördün mü?" diyorum annemin benimle birlikte terasa çıkmasını sağlamak için.

"Görmedim." diyor ve merakla kalkıp yanıma geliyor. Birlikte terasa çıkıyoruz. İlk önce çiçeklere tek tek bakıp, inceliyor.

"Bak bu aşk merdivenlerini içeri al annecim. Soğuğa dayanmaz bunlar." diyor annem tavana astığım bir sarkaçtan aşağı doğru sarkan yeşil yapraklarla dolu saksıyı göstererek.

"Haklısın." diyorum canlılığını kaybetmeye başlayan çiçeğe bakarak.

Elimdeki şişeden bodur yediveren güllere su vermeye başlıyorum. Bu gülleri restoranın penceresinde gördüğüm gün kafama takmıştım ve bu eve taşınınca hemen birkaç çeşit almıştım kendime. Her mevsim çiçekli oldukları için terasımız her zaman renkli görünüyor sayelerinde.

"Güllere iyi bakmışsın." diyor annem diğer saksılardaki yeşil çiçekleri incelemeyi bitirip yanıma geldiği zaman.

"Evet, özeniyorum baya." diyorum sarı renkte güllerin olduğu saksıya su dökerken.

"İnsan sevdiği şeylere özeniyor tabii. Mesela sen babama ne kadar özenirdin." diyorum ve sonrada babamla gülleri aynı kefeye koyduğum için kendime kızıyorum. Konuya daha iyi bir giriş yapmak isterdim ama laf ağzımdan çıktı bir kere. Durumu toparlamak için çabalıyorum.

"Yani şimdi adam senin yokluğunda kim bilir ne haldedir? Kesin perişan olmuştur."

Annem saksı diplerine dökülen yaprakları avucuna toplarken "Her gün konuşuyoruz biz. Keyfi gayet yerinde." diyor.

"Olur mu annecim ya babamdan bahsediyoruz burada. Sensiz yaşayamaz o." diyorum anneme ama annem pek de oralı olmuyor. Yanlış yoldan gittiğimi anlayınca farklı bir yola sapıp bir de buradan şansımı deneyeyim diyorum.

"İşlerini de boşladın iyice. Sonra niye müşterilerim azalıyor diyorsun."

"Aman Zeynep, bugüne kadar boşlamadım da ne oldu? Millet hazır giyime yöneldiğinden beri kıyafet diktirmeyi lüks buluyor. Anca bir düğün dernek olacak da bana iş çıkacak. Ölme eşeğim ölme." diyor annem iç çekerek.

Derin bir nefes alıp annemi yollamak için yaptığım girişimlerin tek tek bana geri

dönüşünü izliyorum ama yılmıyorum. Bir kez daha atağa geçiyorum.

"Öğretmenliği niye düşünmüyorsun anne? Elinde o kadar usta öğreticilik belgesi var. Değerlendirsene o belgeyi. Kız meslek liselerinde yardımcı öğretmenliğe ya da halk eğitim hocalığına başvurmalısın bence." diyorum son bir umutla.

"Sen ne zamandır benim işlerimi düşünür oldun Zeyno?" diye soruyor annem şüpheci gözlerle beni süzerken.

Önümdeki saksıya kafamı gömüp hiç var olmayan hastalıklı yaprakları ararken içimden de "Sen bize sardığından beri." diye cevaplıyorum sorusunu.

"Annemizi de mi düşünmeyelim?" diyorum hala saksıda bir şeyler aramaya devam ederken.

"Öğretmenlik diyorsun ha." diyor yavaş yavaş oltaya geldiğini belli eden hevesli bir tavırla.

"Aynen." diyorum gülümseyerek. Keşke annemin bu öğretmenlik sevdasını daha önce akıl etseymişim. Kerem'e giden yolda doğru bir strateji seçmişim gibi hissediyorum.

"Meral'le konuşsam mı acaba?" diyor annem hevesle.

"Durman kabahat. Hemen ara." diyerek anneme daha fazla gaz veriyorum.

"Ay Zeynep olur mu acaba?" diyor annem bana hevesle bakarken.

"Olur canım olur." diyorum gülümseyerek.

Olmazsa da olduracağız artık bir şekilde. Annem, halk eğitim hocalığı yapan Meral teyzeyi aramaya giderken ben de geri kalan çiçeklerimi keyifle suluyorum. Belki Kerem geldiğinde annem de gitmiş olur. Kerem'i yalnız karşılayarak mutlu günlerimizin başlangıcını ilan ederim bende.

39.BÖLÜM - "Kelebek Öpücüğü"

Annemin arkasından el sallarken günlerdir bana sancı çektiren sıkıyönetimin böylesine

kolay ortadan kalkmasına şaşıyorum. Eğer böyle sonuçlanacağını bilseydim annemi daha önce öğretmen olması konusunda yüreklendirirdim. Terasta söylediklerimden sonra Meral teyzeyle yaptığı hararetli bir telefon görüşmesinin sabahında gidiyordu işte.

Tabii gitmeden önce beni Kerem konusunda bilmem kaçıncı kez uyarmayı da ihmal etmemişti. Ancak şu an için bu ayrıntılara hiç takılmıyorum. Annem gidiyor ve yarın sevgilim yanıma geliyor. Sanırım şu an bundan daha önemli bir ayrıntı yok. Annem gözden kaybolduktan sonra içimdeki mutlulukla evimizin çatısına çıkıp özgürlük bayrağını dalgalandırmak istiyorum. Derya'yı arayıp durumu haber vermek için telefonumu elime alıyorum ama sonra gidip bu önemli haberi bizzat kendim söylemek istiyorum.

Hastaneye doğru giderken yol üstünde bulunan pastanenin vitrinindeki ağız sulandıran pastalar aklımı çelince kendimi bir anda dükkanın içinde buluyorum. Görevli güler yüzle beni karşılayıp ne istediğimi sorduğunda hangi pastayı seçeceğime karar vermeye çalışıyorum. Taze meyvelerle süslenmiş beyaz çikolatalı olanı mı, yoksa üzerindeki kestane şekerleriyle 'mutlaka beni almalısın' diyen pastayı mı seçmeliyim? Ben ikisi arasında karar vermeye çalışırken, hemen yan tarafta duran çikolatalı vişneli pasta gözüme çarpıyor ve Derya'nın suratı gözümün önüne geliyor.

Görevliye çikolatalı vişneli pastayı işaret ediyorum ve paketlenmesini beklerken yaldızlı kumaşla kaplanmış koltuğa oturuyorum. Kısa süre sonra görevli yanıma gelip, karton bir kutu içerisine yerleştirilmiş pastayı bana uzatıyor. Parasını ödeyip, yoluma kaldığım yerden devam ediyorum.

Hastaneye girdiğimde ilaç kokularının ağırlığı ile yutkunmak zorunda kalıyorum. Sanırım ne kadar büyürsem büyüyeyim hastane kokusuna hiçbir zaman alışamayacağım. Adımlarımı hemşire odasına yönlendirdiğimde gözüme çarpan hemşireleri 'acaba Derya mı?' diye süzmeye başlıyorum. Hemşire odasına geldiğimde kapıdan içeri doğru başımı uzatıp göz atıyorum ama Derya'yı bulamıyorum. Bu sırada Derya'nın arkadaşı olduğunu bildiğim Canan'la göz göze geliyorum.

"Merhaba." diyorum gülümseyerek kısa boylu tıknaz hemşireye.

"Aaa Zeynep! Nereden çıktın sen?" diyor bana aynı gülümsemeyle bakarken.

İçeriye girip, Canan'ın yanına gidiyorum. Ara sıra görüşen insanların birbirine gösterebileceği resmi samimiyetle yanaklarımızı değdirerek öpüyoruz birbirimizi. Bu sırada da "Derya'ya bakmıştım aslında." diyorum.

Elimdeki pastayı masaya koyarken Canan'ın gözleri kısa bir an kutuya takılıyor. Merakını gidermek için "Küçük bir kutlama yapacağız. Sen de bize katılsana." diyorum. Gülümseyerek bana bakıp konuşuyor.

"Teşekkür ederim ama birazdan ameliyata gireceğim. Derya'da acildeydi en son, gelir şimdilerde."

"Anladım." diyorum ve Canan'ın bakışlarını bir kez daha kutunun üzerinde yakalayınca içim rahat etmiyor. "Madem ameliyata gireceksin sen şimdi ye. Bir bıçak getir de keselim."

"Hayır diyemeyeceğim çok canım çekti." diyor bıçak almaya gitmeden önce.

Canan gelene kadar ben de pastayı kutusundan çıkarıyorum. Getirdiği bıçakla geniş bir dilim kesip kıza veriyorum. O pastasını yerken havadan sudan kısa bir muhabbet ediyoruz.

"Benim artık ameliyathaneye gidip hazırlanmam gerek." diyor Canan tabağını lavaboya bırakmaya giderken.

"Tamam canım. Kolay gelsin."

"Pasta için teşekkürler." diyor gülümseyerek.

"Afiyet olsun."

Canan kapıdan çıkacağı sırada Derya kapıda beliriyor. Canan bana doğru dönüp "Yalnız kalmayacaksın. Bak Derya geldi." diyor ve el sallayıp işini yapmaya gidiyor.

Derya solgun görünen yüzüyle gülümsemeye çalışırken "Hoş geldin kuzum." diyor.

"Hoş buldum diyeceğim ama senin suratının hali ne böyle?"

"Acil bugün biraz yoğun. Kaç saattir ayaktayım bilmiyorum." diyor ellerini dayadığı belini esnetmek için ileri geri sallanırken.

"Kıyamam ben sana." diyorum gidip sarılırken. "Keyfini biraz olsun yerine getirecek bir haber getirdim sana."

"Ne haberi?" diyor meraklı bakışlarla beni süzerken.

"Annem gitti." diyorum sırıtarak.

"Nasıl gitti?"

''Basbayağı gitti işte. Eskişehir'e döndü bu sabah." diyorum sırıtmaya devam ederek.

Derya durumu idrak ettiği an bana sarılıyor. Ben de kollarımı tekrar Derya'ya doluyorum ve olduğumuz yerde sevinçle birkaç kez zıplıyoruz.

"Oh be sonunda gitti." diyor rahatlamış bir halde. "Kusura bakma böyle dediğim için. Annen falan ama bırak sizle uğraştırmayı, beni bile tenhalarda kıstırdı Alp konusu için."

"Sorun değil hemşire annemi biliyoruz sonuçta." diyorum dediğine bir gram bile alınmadığımı belli eden bir rahatlıkla.

Masada duran pastayı işaret ederek "Pastayı sen mi getirdin?" diyor.

"Evet, senin sevdiğin gibi çikolatalı vişneli."

"Ama bu pastayı ben gelmeden fareler kemirmiş." diyor kesilen kısmını başıyla işaret ederek.

"Canan'ın canı çekti, kıyamadım." diyorum omuz silkerek.

"Ay onunda boğazı hiç boş durmaz. Gördüğüne bulaşır hemen." diyor gözlerini devirerek. Çatal getirmeye gitmeden öncede "Hadi geri kalanını da kimse gelmeden biz kemirelim." diyor.

Uzun bir süre pastaya gömüldüğümüz için çok fazla konuşmuyoruz. Koca pastadan küçük bir parça kaldığı sırada midemin bulanmaya başladığını hissediyorum. Elimdeki çatalı bıraktığımda "Fazla geldi galiba, midem bulanıyor." diyorum yüzümü buruşturarak.

"Al benden de o kadar." diyor Derya pastayı kendisinden uzağa ittirirken.

"Hiç görmemiş gibi yerken amacımız neydi acaba?" diyorum küçük bir tümsek oluşturan karnımı sıkıntıyla sıvazlarken.

"Seni bilmem ama ben açtım. Yoğunluktan dolayı yemek yemeye fırsat bulamamıştım bugün ama anladığım kadarıyla pastayla doyulmuyormuş. Anca mide bulandırılıyormuş."

"Temiz hava almaya mı çıksak acaba?" diyorum midemden ağzıma yükselen buruk tadı yok saymaya çalışarak.

"Gel çıkalım." diyor ve kol kola hastanenin bahçesine çıkıyoruz.

***

İşten çıktıktan sonra kendimi spor salonuna atıyorum. Kerem'in gelmesine en az üç dört saat olduğu için spor yapmak, zaman geçirmek için iyi bir oyalayıcı olur gibime geliyor.

Spor yapan bir salon dolusu insanın birbirine karışan kokuları eşliğinde koşu bantlarının olduğu bölüme doğru ilerliyorum. Benimle ilgilenen spor hocası başka bir öğrencisiyle meşgul olduğundan ona sormadan çıkıyorum koşu bandına. Hafif tempolu bir yürüyüşe başladığım sırada yanımdan ayırmadığım telefonum çalmaya başlıyor.

Ayaklarımı koşu bandının iki yanına açarak duruyorum ve telefonumu açıyorum.

"Aşkım."

Kerem'in "Nasılsın bir tanem?" diyen sesiyle gülümsüyorum.

"İyiyim, spor yapmaya başlayacağım birazdan. Sen nasılsın?"

"Spor salonunda mısın?"

"Evet hayatım. Sen hava alanında mısın?" diye soruyorum koşu bandının hız tuşlarına rastgele basmaya başladığım sırada.

"Anladım güzelim. Ben de uçaktayım, kalkmasını bekliyorum. O yüzden çok uzun konuşamayacağım. Sadece kalkmadan önce sesini duymak istedim."

Canım benim ya sesimi duymak istemiş. Sen bir an önce gel buraya da şöyle doya doya bir seveyim seni.

"İyi yapmışsın. Sesini duymak bana da doping oldu. Artık iki katı fazla spor yaparım." diyorum gülerek.

"Kendini yorma." diye uyarıyor beni.

"Beni merak etme."

"Aklım fikrim sendeyken bu dediğini yapmam pek mümkün değil." diyor sıcacık bir sesle.

Kerem'in söylediği romantik cümlelerin aksine ağzımı bozarak "Söyle o pilota kıçını kaldırıp bir an önce kokpite girsin ve seni bana getirsin." diyorum. Eğlendiğini bildiren kahkahasını duyunca ben de gülmeye başlıyorum.

"Tamam aşkım. Şimdi gidip yakasından tutup kokpite atacağım adamı. Sonrada pır diye uçup yanına konacağım."

"İyi edersin."

"O zaman umarım bu son sanal öpücüğümüz olur." diyor ve telefonu dudaklarına değdirdiğini belli eden ve benim kulağımı tırmalayan öpücük sesini duyuyorum.

"Umarım dediğin gibi olur." diyorum ve ben de onun yaptığını yapıp ahizeye sesli bir öpücük konduruyorum. Kerem'den gelen homurdanmayı duyunca da gülümsüyorum. Şu an kulağının çınladığına eminim.

"Bu öpücük çok etkili oldu. Sayende kulaklarım basınca dayanıklı hale geldi."

"Ben her zaman seni düşünürüm bilirsin." diyorum gülerek.

"Biliyorum. Üzülerek söylemeliyim ki artık kapatmam lazım güzelim."

"İyi yolculuklar hayatım."

"İyi sporlar." diyor ve telefonu kapatıyor.

Telefonu koşu bandındaki bölmeye koyup, az önce oynarken değiştirdiğim hız ayarlarını düzeltiyorum. Sonrada adımlarım bant üzerindeki yerini alıyor. Kısa bir süre hafif tempoda ısındıktan sonra hızımı arttırıp koşmaya başlıyorum. Saç diplerimden ve sırtımdan süzülen terlere aldırmadan koşmaya devam ediyorum. Sanki ne kadar hızlı koşarsam Kerem'e o kadar yaklaşacakmışım gibi hissettiğimden hızımı hiç kesmiyorum.

Geride bıraktığım uzun dakikalardan sonra aylar önce yaşadığım bir olay kendini tekrar ediyor. Koşu bantlarının önünde yer alan cam duvarın ardındaki koridorda bir anda Kerem görünüyor. Ona şaşkınca gülümserken bu sefer yere yuvarlanmadan durduruyorum koşu bandını. Aşağı inip Kerem'e doğru koşmaya başladığım sırada ayaklarım sabit duran zemini bir an için yadırgıyor. Yine de durmadan ona doğru koşmaya devam ediyorum.

Bana doğru attığı geniş adımlardan sonra kollarını iki yana açıp bekliyor. Aramızda kısa bir mesafe kaldığı sırada kucağına doğru atlıyorum. Bacaklarımı belinden dolayıp kalçasının üzerinde sabitlerken, kollarımı da boynuna dolayıp sımsıkı sarılıyorum. Aynı anda Kerem'in kollarını terli sırtımda hissediyorum. Başka bir zamanda olsak terli olmayı dert ederdim ama Kerem'e özgürce sarılamayalı o kadar uzun süre olmuştu ki şu an sadece anı yaşamak istiyorum.

Kerem'i beklediğimden daha erken karşımda görmek, böylesine yakınımda hissetmek

ve artık annemin bizi izleyen gözlerinden kurtulduğumuzu bilmenin verdiği mutlulukla ağlamaya başlıyorum. Uzun zaman sonra mutluluk adına akıttığım ilk gözyaşlarım damlalar halinde Kerem'in omzuna düşüyor.

Henüz tek bir kelime bile konuşamadığımız için Kerem sessizliği bozuyor. "Rahatın yerinde galiba?" diyor omzuna gömdüğüm başıma başını yaslayarak.

"Evet." diyorum boğuk bir sesle.

"Ağlıyor musun sen?" diyor bir eliyle yüzümdeki saçlarımı çekip yüzümü görmeye çalışırken.

"Mutluluktan." diyorum başımı omzundan çekip yüzüne bakıp gülümseyerek.

Eliyle yanağımda ve çenemde parlayan ıslaklıkları silip dudağıma ancak buse sayılabilecek bir öpücük bırakıyor. Sonrada tek kaşını kaldırıp çarpık bir gülüşle konuşmaya başlıyor.

"Biliyorum benim kucağım çok rahat bebeğim ama bu halimizle tüm gözler üzerimizde. O yüzden seni yavaşça yere indirsem iyi olacak." diyor ve hemen ardından kendimi ayaklarımın üzerinde buluyorum.

"Hani uçaktaydın sen?" diyorum ilk şoku atlattıktan sonra.

Kerem'in vereceği cevabı beklerken uzun uzun yüzüne bakıyorum. Tanıştığımızdan beri yüzünü ilk kez bu kadar sağlıklı görüyorum. Yüzünü çevreleyen kısa sakallarının altında bile hiçbir yara görünmüyor. Acaba annem ve babam bu halini görseler yine aynı tepkiyi gösterirler miydi? Bu da kendime sorduğum en saçma sorulardan biri oldu. Tabii ki tepki gösterirlerdi. Elbette takacak bir yön bulurlardı.

Ben düşüncelere dalmışken Kerem elini yüzümün önünde sallayarak "Zeyno! Burada mısın aşkım?" diye beni kendime getirmeye çalışıyor.

Başımı iki yana sallayarak kafamdaki düşünceleri kovup Kerem'e odaklanıyorum.

"Buradayım buradayım." diyorum gülümseyerek.

"Daldın gittin."

"Valla öyle oldu. Böyle yakışıklıyı görünce hayallere dalmamak mümkün mü?" diyorum ona gözlerimi kırpıştırıp hülyalı hülyalı bakarak.

"Sizin gibi güzel bir kadının hayallerini süslediğimi bilmek gururumu okşadı." diyor bana clark atarak. "Hayallerinizi de duyarsam dünyanın en mutlu erkeği ben olacağım."

Kerem'in bir anda havaya giren hallerini gülerek izliyorum ve ona küçük bir şaka yapmak için saçma sapan hayaller üretmeye başlıyorum.

"Anlatayım o zaman. Öncelikle sen ailemle yaşama şartını kabul edip benimle evlenmişsin ve Eskişehir'e yerleşmişiz. Annemle babama rağmen aralarında birer yaş fark bulunan dört tane çocuğumuz olmuş. Bir tanesi de yolda geliyormuş." diyorum karnımı işaret ederek. Gülmemeye çabalayarak saçmalamaya devam ediyorum.

"Her gün İstanbul'a git gel zor olduğu için restoranı devredip Eskişehir'de çay bahçesi açmışsın. Akşamları işten dönerken beş kilo mandalina ve altı somun ekmek alıyormuşsun. Eee malum nüfus kalabalık."

Kendimi kaptırmış cümleleri art arda sıralarken Kerem'in clark atan bakışları yerini Küçük Emrah'ın acıklı bakışlarına bırakıyor. Onun bu hali karşısında spor salonunu inletecek bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Sahiden mi Zeyno? Sahiden hayalin bu mu?" diye soruyor söylediklerimi ciddiye alarak.

"Ay saçmalama Kerem." diyorum ona gülerek. "Böyle hayal mi olur? Sıyırmadım henüz."

Kerem derin bir nefes alıp rahatladığını belli eden iç çekişle "İyi bari." diyor.

"Ne oldu çok mu korktun?" diyorum yanağından bir makas alarak.

"Anne babanla aynı evde yaşamaktan bahsediyorsun Zeynep. Öyle bir şey Rus ruleti oynamak gibi. İçimizden birinin öleceği kesin ama kimin öleceği tamamen şansa kalmış."

Yaptığı benzetmeye gülüyorum. "Ha yani diğer şeylere olumlu bakıyorsun. Tek sorun annemle babam."

"Sadece annenle babanın yanında daha sevimli görünen ihtimaller." diyor beni kollarının arasına çekerken. "Dur annen gelmeden rahatça bir kez daha sarılayım sana. Hayret şimdiye kadar bir yerlerden çıkar gelir diye beklemiştim."

Olanlardan haberi olmayan sevgilimi aydınlatmak için çenemi göğsüne yaslayıp bakışlarımı yukarı doğru çeviriyorum.

"Bilmen gereken harika bir haberim var."

"Söyle bakalım." diyor merakla.

"Dün sabah annem gitti." diyorum sırıtarak.

"Nasıl gitti? Eskişehir'e mi? Komple mi?" diye soruları sıralıyor.

"Gitmesi için çabalayacağım demiştim ya başardım gibi görünüyor. Uzun bir süre bizden uzak dururlar artık." diyorum uzanıp çenesinin altından öpmeden önce.

"Şu an hissettiklerimin herhangi bir karşılığı yok Zeynep. En yakın benzetmeyle, kendimi taze çekilmiş kahve kokusuyla dolu bir odada meditasyon yapmışçasına rahatlamış hissediyorum."

"Hissettiğin her şeyi ben de hissediyorum sevgilim. Alp'in askerliğiydi, Derya'nın bozulan psikolojisiydi, İrem'in sözüydü, ailemdi derken biliyorum bugüne kadar sana yeterince zaman ayıramadım ama bugünden itibaren tamamen seninle ilgileneceğim. 'Yeter artık Zeynep. Biraz özlet kendini.' diyene kadar da ilgilenmeyi bırakmayacağım." diyorum gülümseyerek.

"Kulağa çok güzel geliyor. Seni özlemeyi hiç istemeyeceğim için bugünden sonsuzluğa kadar uzanan geniş bir zaman dilimi boyunca benimle ilgilenmek zorunda kalacaksın. Çok ciddi bir söz söyledin ve laf ağızdan çıktı bir kere, kaçarın yok." diyerek konuşuyor gözlerimin içine bakarken.

"Kaçmam hiçbir zaman."

"Öyleyse benim seni kaçırma zamanım geldi. Sen şimdi gidip duşunu alıyorsun. Ben de o sırada Pia'yı alıyorum. Restoranda değil mi?"

"Evet canım ofisteydi." diyorum gülümseyerek.

"Güzel. O zaman yarım saat sonra görüşürüz." diyor nemli saçlarımdan öpmeden önce.

"Görüşürüz." diyorum ve mutluluktan havada süzülerek duş almaya gidiyorum.

****

Bardaktan boşalırcasına yağan yağmur yüzünden Kerem'in oldukça yavaş kullandığı arabanın içerisinde, iki sevgili ve bir evlatlık köpekten oluşan mutlu bir çekirdek aile olarak yol alıyoruz. Pia'nın arka koltuktan uzattığı kafası ve heyecanla sallanıp duran kuyruğuna bakılırsa en az benim kadar mutlu Kerem'i gördüğüne.

Kerem kırmızı ışığa geldiğimiz için yavaş giden arabayı tamamen durduğunda "İstersen Derya'yı arayıp bu gece eve gelmeyeceğini haber ver." diyor.

"Eve gitmeyecek miyim?" diyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Ooo güzelim daha ilk dakikadan yan çizmeye başladın. Hani benimle ilgilenecektin bundan sonra." diyor cık cıklayarak.

"Ya ben öyle mi dedim şimdi." diyorum uzanıp sakallarla örtülü yanağından öperken. Kerem'de ilk kez gördüğüm bu haylaz sakallar dudağımın gıdıklanmasına sebep oluyor.

"Demedin biliyorum. Takılıyorum sadece. Hadi ara sen hemşireni." diyor gülerek.

"Aramama gerek yok. Nöbetçi bu akşam, o yüzden evde yok." diyorum rahat bir ifadeyle.

"İyi denk gelmiş." diyor ışık yeşile dönerken ve araba tekrar hareket etmeye başlıyor.

Evin önüne gelip, Kerem'in arabayı park ettiği sırada yağmur şiddetini iyice arttırıyor. Dolu taneleri arabanın üzerine düşerken tok sesler çıkarıyor. Birkaç dakika dolunun şiddetinin geçmesini bekliyoruz. Daha sonra Kerem anahtarları bana uzatıyor.

"Yerler çamur içerisinde. Ben Pia'yı kucağıma alayım üstü batmasın. Sen kapıları açarsın dimi?" diye soruyor.

"Açarım." diyorum ve Kerem'in Pia'yı ön koltuğa çağırıp kucağına almasını izliyorum.

"Hazır mısın?" diye soruyor ve başımı 'evet' anlamında sallayınca konuşmaya devam ediyor. "Üç deyince. Bir... İki... Üç."

Aynı anda arabadan iniyoruz. Ben elimdeki anahtarın düğmesine basıp arabanın kendini kilitlediğini gördükten sonra apartmanın önünde kapıyı açmamı bekleyen Kerem'in yanına gidiyorum. Anahtarlıktaki bir sürü anahtarı ona yöneltip "Hangisi?" diye soruyorum.

Çenesini öne doğru uzatarak orta boy, sarımsı bir anahtarı işaret ediyor. "Şuradaki. Evet o üçüncü anahtar."

Ben dış kapıyı açana kadar yağan yağmur üçümüzü de bir hayli ıslatıyor. Kapıyı açar açmaz aceleyle kendimizi içeri atıyoruz. Islanan saçlarımız ve yüzümüzden süzülen yağmur damlalarını görünce aynı anda gülmeye başlıyoruz. Pia'yı kucağından indirip bana bakıp gülmeye devam ediyor.

"Gel buraya." diyerek beni kendine yaklaştırıyor.

Montunun koluyla yüzümdeki ıslaklıkları sildikten sonra gözleri yüzümde dolaşıyor. Gitmeden önce bıraktığı her ayrıntıyı yerinde bulmak istermiş gibi inceliyor yüzümü. Sonrada ufak bir tebessümle dudaklarıma yöneliyor. Sıcak dudaklarını sevgiyle karşılıyorum. Elleriyle yüzümü tuttuğu sırada bir elimi boynuna dolayıp onu kendime daha çok çekiyorum. Diğer elim ise yeni tanıştığım sakallarının üzerinde geziniyor. Şiddetli bir gök gürültüsüyle yerimden sıçrayana kadar bir süre daha devam ediyor öpüşmemiz.

"Korktun mu?" diye soruyor Kerem elini yüzümde şefkatle gezdirerek.

"Boş bulundum." diyorum omuzlarımı kaldırıp indirirken.

Bu sırada önce şimşek çakıp ortalığı aydınlatıyor. Ardından da demir apartman kapısını bile titretecek şiddette gök gürlüyor. Pia ses karşısında uzun uzun uluyor.

"Hişt! Yok kızım bir şey. Korkulacak bir şey yok." diyerek Pia'nın sırtını sıvazlıyor Kerem.

Pia, Kerem'in dokunuşuyla yine mutlu mutlu kuyruk sallamaya başlıyor ve ulumayı bırakıyor. Onların bu iletişimini görünce ben de gülümseyerek izliyorum arkalarından.

"Eve çıkalım mı artık? Hepimizin biraz kurulanmaya ihtiyacı var gibi görünüyor."

"Haklısın hayatım." diyorum ona doğru bir adım atarak.

"Ladies first." diyor eliyle bana yol verirken ama Pia benden önce davranıp hızlı adımlarla merdivenlerden çıkmaya başlıyor.

"Gördün mü?" diyorum hayretler içerisinde bakarak.

"Eee kız benimle yaşaya yaşaya öğrendi İngilizceyi." diyor Kerem sıradan bir şey söylüyormuş gibi.

Zaten bir ben öğrenemedim şu İngilizceyi. Derya ders çalışalım derken ertelemeyecektim. Oturup paşa paşa çalışacaktım. Bak Pia bile sökmüş, ben hala "My name is Zeynep." demekle yetineyim.

Eve girdiğimizde bizi buz gibi bir salon karşılıyor. Kerem kombiyi açmaya giderken ben de üzerimdeki ıslak kabanı çıkarıp bir sandalyenin arkasına asıp kurumaya bırakıyorum.

"Pantolonun ıslanmış gel sana bir şeyler bakalım." diyor bana elini uzatırken.

Başımı eğip ıslanan paçalarıma bakıyorum. "Seninkiler bana olmaz ki."

"Ya gelsene sen." diyor bana doğru bir adım atıp elimi yakalarken.

Kerem'in çekelemesiyle kendimi yatak odasında buluyorum. Bu eve defalarca gelmiş olmama rağmen daha önce yatak odasına hiç girmediğimi o an fark ediyorum.

Kerem, kapının sol tarafında kalan geniş kapaklı beyaz gardırobu açıp içinde bana uyacak bir şeyler aramaya başlarken bende gri, sarı ve beyazın hakim olduğu bu odayı incelemeye başlıyorum.

Oldukça büyük olan odada fazladan hiçbir eşyanın olmayışı dikkatimi çekiyor. Duvarların pencere tarafında kalan kısımları koyu griye, kapı tarafında kalan kısımları ise açık griye boyanmış ve odaya dingin bir hava katmış. Pencerelere uzun beyaz tüller ve koyu renkli güneşlikler asılmış. Pencerenin hemen önünde duran beyaz berjere gidip oturuyorum ve odayı oturduğum yerden incelemeye devam ediyorum.

Odanın tam ortasına denk gelecek beyaz başlıklı iki kişilik büyük bir yatak yerleştirilmiş. Yatağın iki yanında beyaz çekmeceli komodinler yer alıyor. Kapıdan girince hemen sağda ve yatağınsa tam karşısında kalacak şekilde, belki de odadaki tek renk kaynağı olan sarının canlı bir tonuna sahip çekmeceli bir şifonyer konulmuş. Gri ve beyaz egemenliğinin hakim olduğu odada rengiyle tam bir enerji kaynağı.

Şifonyerin üzerine bazı kitaplar gelişigüzel bırakılmış. Belli ki Kerem salondaki kitaplığa geri koymaya üşendiğinden burada bırakmış bunları. En son ne okuduğuna bakmak için yerimden kalkıp şifonyere doğru birkaç adım attığım sırada Kerem elinde pembe bir pijama altıyla bana sesleniyor.

"Zor oldu ama buldum." diyor pijamayı bana göstererek.

Ona bakarken kaşlarımı yukarı kaldırıp elindekinin cinsiyetini anlamaya çalışıyorum. Aklım 'kör değilsin basbayağı kadın pijaması' derken, kalbim 'ama erkeklerde artık feminen giyiniyor.' diyor.

"Şaşırttın beni." diyorum yüzümdeki ifadenin nasıl göründüğünü kestiremeyerek.

"Neden aşkım?" diye soruyor Kerem anlamadığını belli eden bir sesle.

"Eski sevgililerinin pijamalarını saklayacağını tahmin etmezdim. Üstüne üstlük bir de giymem için bana vereceğini hiç tahmin etmezdim." diyorum gücenmiş bir sesle.

Şu an gerçekten de Kerem'in yaptığı karşısında gücenmiş hissediyorum ama hangisine daha çok gücendiğimi kestiremiyorum. Eski nişanlısının pijamalarının dolaptan çıkmasına mı, yoksa onları bana verecek kadar rahat olmasına mı?

"Ne diyorsun sen Zeynep?" diyor Kerem yanıma gelirken. "Ben niye öyle bir şey yapayım? Bu eski sevgilime falan ait değil. Julia giderken unutmuş. Malum buraya taşındığımda evi yerleştirmem de yardımcı oldular. Haliyle ben de kaldıkları gecelerde oldu."

Kerem'in açıklaması ile ona alttan alttan bakıyorum. Söylediğine inanmak isterken sormadan duramıyorum. "Yani, bu Ellen'a ait değil."

"Ah aşkım ya neler geçiyor aklından. Tabii ki Ellen'a ait değil. Ellen niye gelip kalsın benim evimde? Eğer aklında bununla ilgili bir şüphen varsa unutma Ellen geçmişte kaldı, evimde değil." diyor kollarımı okşayıp beni rahatlatmaya çalışırken.

"Şüphem yok." diyorum hemen kendimden emin bir sesle.

"Belli." diyor gülerek.

"Senden şüphe etmedim. Hayatında şu an sadece ben varım. Buna eminim Kerem. Sadece geçmişten bir hatıra saklıyor olabileceğini düşündüm." diyorum mahcup bir halde.

"Düşünme bir tanem çünkü hiçbir şey saklamıyorum." diyor bana güvence veren bir sesle.

"Tamam." diyerek mırıldanıyorum belli belirsiz.

"Şimdi yengeme ait olan bu pijamayı giyecek misin yoksa sana olmayacağı malum olan bana ait bir pijama altı vereyim mi?"

"Giyerim bunu." diyorum yatağın üzerine bıraktığı pijamayı elime alırken. "Rengi de güzelmiş."

"Hı Julia'nın ya ondandır." diyor imalı bir sesle.

"Ya Kerem." diyorum bozularak. "Sana karşı dürüst davrandığıma pişman etme beni."

"Tamam tamam bir daha hiçbir imada bulunmayacağım. Ayrıca içinden geçenleri böyle dürüstçe benimle paylaştığın için teşekkür ederim. Ben de elimden geldiğince bu dürüstlüğüne layık olmaya çalışacağım." diyor yanıma gelip beni öpmeden önce.

Art arda gelen birkaç minik buseyle başlayıp sonra ateşi git gide artan öpüşmemizi zar zor yarıda kesiyor. "Ben içerideyim. Sen rahatça değiştir üstünü." diyor ve elinde pijamasıyla kapıyı ardından kapatarak çıkıyor.

Odada bir başıma kalınca hissettiklerimi Kerem'le paylaşarak doğru mu ettim hata mı

ettim diye düşünüyorum. Eğer paylaşmasaydım içten içe bunun kime ait olduğunu sorgulayıp duracaktım. Belki de evin başka yerlerinde başkalarına ait neler var diye düşünmekten kendimi yiyip bitirecektim. Şimdi sorduğum için bu konuda içim rahat ama kendimi Kerem'in karşısında kıskanç ve kısıtlayıcı bir kadın durumuna düşürdüğüm için rahatsız hissediyorum.

Oflayarak üzerimdeki ıslak pantolonu çıkarıp Julia'nın pijamasını giyiyorum. Kapıyı açıp koridorda birkaç adım attıktan sonra salona girmeden önce Kerem'i giyinirken yakalamamak için sesleniyorum.

"Hayatım salonda mısın?"

"Evet güzelim, gelsene." diye cevap alınca rahatça geçiyorum salona.

Kerem'i koltukta otururken bulacağımı düşünürken lacivert pijamaları içerisinde mutfak bölümünde buluyorum.

"Mutfağa hasret mi kaldın?" diyorum az önceki durumu kafama çok fazla takmamaya çalışarak.

Kolunu kaldırıp altına girmemi beklerken "Hiç sorma güzelim. Evde mutfağı kadınlar ele geçirmiş. Allah'tan Oğuz'la bir iki kez restorana gittik de orada yemek yaparak rahatladım." diyor gülerek.

Kerem'in kolunun altındaki yerimi alırken onun yaptığımız konuşmayı o anda bıraktığını fark edip gevşiyorum. Durumu uzatmadığı için ona minnettarım. Başımın sola çevirerek omuz başına sevecen bir öpücük bırakıyorum.

"Hadi yemek yapalım birlikte." diyorum gülümseyerek.

"Bence de yapalım canım ama mutfakta yemeklik bir şey yok maalesef. Bir hafta kalacağımı düşündüğümden bozulabilecek tüm yiyecekleri karşı komşuya vermiştim. Bir tek buzluktakiler var ama onlar da şu an için ayrı bir dert." diyor çenesini kaşıyarak.

"Yapma ama Kerem birkaç gün mutfağa giremedin diye buraları unutmuş olamazsın değil mi?" diyorum kolunun altından çıkıp buzdolabına doğru giderken.

Buzluğu açıp bir göz atıyorum. Kerem'in istiflediği yeşil sebzeler haricinde et olarak sadece balıkları görmem ile söylenmeye başlıyorum.

"Kırmızı ete ne zaman düşman oldun? Tavuklarla kavgalı mısın? Bu buzluğun hali ne aşkım? Resmen yeşili sev, balığı ye mesajı veriyorsun." diyorum buzluğu kapatırken.

"Ben sana buzluktakiler ayrı bir dert derken tam da bundan bahsediyordum. Senin bu balık düşmanlığını ne zaman yeneceğiz onu da çok merak ediyorum." diyor gülerek ve sonrada eklemeden duramıyor. "Yani ne buraları unuttum, ne de senin ne yiyip ne yemediğini."

"Sen bazen öyle romantik oluyorsun ki hani böyle yanına gelip bir ısırsam sanki bir parça çikolata yiyecekmişim gibi geliyor." diyorum Kerem'e doğru gidip ısırmaya yeltenirken.

Kerem yapacağım hamleyi fark edince beni durduruyor. "Önce yemek yemelisin. Aç karınla çikolata karnını ağrıtır." diyor beni kolunun altında hapsederken.

"Dediğin gibi olsun ama o zaman iki tane çikolata isterim. Yok, vazgeçtim üç olsun. Ya da biz onu dört yapalım. Evet evet dört hatta bir tanede senden olsun, beş olsun." diyorum sağ elimin parmaklarını açarak Kerem'e gösterirken.

"Zeynep böyle pazarlık yapmayı nerede öğrendin? Seni mutfaktan alıp kasanın başına mı oturtsam acaba?" diyor ona uzattığım elimi tutup, avucumdan öpmeden önce.

"Bilemiyorum artık. Bence bu yeteneğim değerlendirilmeli." diyorum sırıtarak.

"Haklısın ama açlıktan fındık burnunu yemeye başlamadan önce yemek yapmalıyız aşkım." diyor Kerem erzak dolabına doğru giderken ve beni de peşinde sürüklerken.

Dolabın içindekilere bakarken ne alacağını tahmin etmeye çalışıyorum. Bakliyatların şipşak yapılamayacağını en az benim kadar bildiği için elini makarnalara yönelteceğini düşünüyorum. Düşüncemde de yanılmıyorum.

"Makarna mı yapsak? Bol karbonhidratlı doyurucu bir akşam yemeği." diyor bana bakarak.

"Valla bana uyar hayatım. Yani aşçıyız diye her zaman şölen sofralarına oturacağız diye bir şey yok." diyorum dolaptan bir paket makarnayı alışını izlerken.

"Haşlama mı yapalım, fırın mı?" diyor bana tek kaşını kaldırarak.

"Dolapta ne süt var ne de peynir. Fırında makarna için sos hazırlayamayız ki." diyorum dudak bükerek.

"Aslında buzlukta biraz rendelenmiş peynir var ama dediğin gibi sos yapacak malzeme yok. O zaman sen su ısıt ben de buzluktaki peyniri çıkarayım. Birazda senin sevmediğin yeşilliklerden." diyor bana gülerek.

Alt dolaptan makarna tenceresini alıp suyla doldururken "Yeşilliklerle barış anlaşması yapalı çok oldu aslında. Yiyorum yani sorun yok." diyorum gülerek.

Kerem'in sözlerimdeki çift manayı anlayıp anlamadığına bakıyorum ama anlamamış olmalı ki elinde bir paket peynir ve ufak bir kavanoz sosla yanıma geliyor.

"Fesleğenli makarna sosu ve parmesan peyniri." diyor elindekileri tezgâha bırakırken.

"Kulağa lezzetli geliyor."

Arkama geçip sıkıca sarılıyor bana. Çenesini sağ omzuma dayadığında dünyaya aynı yükseklikten bakmaya başlıyoruz. Başımı hafifçe ona doğru çevirdiğimde yanağına ve sakallarına değiyorum. Sıcaklığını ve kokusunu hissederek gözlerimi yumuyorum. Sonra yüzümü biraz daha yaklaştırıp gözlerimi açtığımda kirpiklerimiz birbirine değiyor. Kırpıştırdığımız gözlerimiz sayesinde ikimizin de kirpikleri birbirlerinin içinden geçip uzun uzun dokunuyorlar birbirlerine.

Birbirimizi kirpiklerimize kadar sevdiğimizi fark edince kalbimden tüm vücuduma yayılan sıcaklığı hissediyorum. Bunun yarattığı hisle kalbim gibi sıcacık olan bir gülümseme gelip dudaklarıma yerleşiyor. Kerem'in de benim gibi halinden memnun olduğunu belimdeki varlığını daha da hissettiren kollarından anlıyorum.

"Kelebek öpücüğü." diyor kısık bir sesle.

"Efendim." diyorum yüzünü görmek için başımı ona çevirdiğimde.

Gözlerini bir süre benimkilerden ayırmıyor. Öyle içten, öyle derin bakıyor ki sanki gözlerine dokunsam kendimi yemyeşil kırlarda bulacakmışım gibi geliyor. Kerem parmak ucuyla önce kendi kirpiklerine sonrada benim kirpiklerime usulca dokunup konuşuyor.

"Kirpiklerin birbirine bu şekilde değmesine kelebek öpücüğü deniyor." diyor tebessüm ederek.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Kerem bu çok romantik ama." diyorum içten içe erirken.

"Bence romantik olmaktan daha ziyade huzur verici." diyor elini saçlarımda gezdirirken. "Çünkü birinin kirpiklerine dokunmasına izin vermek bir güven işidir. Birbirimize güvenip bunu birlikte yapmak ise tam bir huzur."

Kerem'in sözlerinden sonra dolu dolu olan gözlerimle ona bakıyorum. "Bugün benim mutluluktan ağlama günüm sanırım."

"Ama Zeyno!" diyor Kerem gözlerimde biriken gözyaşlarımı başparmağıyla silerken. "Ağla diye söylemiyorum bunları. Eğer böyle sürekli ağlayacaksan bundan sonra sana duygularımdan bahsetmem."

"Gel buraya." diyorum gülerek onu kendime çekip öperken.

Dudakları dudaklarımın üzerindeyken fısıltıyla konuşuyor. "Bak böylesi daha iyi oldu. Ağlamak yok."

"Tamam, ağlamak yok." diyorum ben de gülümseyerek.

"Şimdi sevgilini öpersen çok memnun olaca-" cümlesini bitirmesine fırsat vermeden öpmeye başlıyorum. İkimizde gülümsediğimiz için çok uzun sürmeyen bir öpücük oluyor. Dudaklarımız ayrılınca kaynayan suyun sesini duyuyorum.

"Su kaynadı. Makarnayı atıyorum içine." diyorum paketi açmak için hamle yaparken.

"Bu kadar ateşten sonra kaynaması normal." diye geveliyor kelimeleri ağzında.

Ne dediğini gayet iyi duymuş olmama rağmen sanki duymamışım gibi dönüp soruyorum. "Bir şey mi dedin hayatım?"

"Makarnaları at tabii dedim güzelim." diyor yüzüme bakmak yerine tezgâhtaki sos kavanozuyla ilgilenirken.

Onun verdiği tepkiyle sırıtarak kaynayan suya dönüyorum ve makarnaları içine atıyorum. Makarnayı haşladıktan sonra geniş servis tabaklarına paylaştırıyorum. Kerem üzerine fesleğenli sostan ve permasan peynirinden ekliyor. En son olarak da biraz zeytinyağı gezdiriyor.

"Baya güzel görünüyor." diyorum hazırladığımız tabaklara bakarken.

"Yani, biz yaptık sonuçta." diyor tabaklarını eline alarak. "Hadi içeri geçelim."

Salondaki koltuğa birbirimizin yüzünü görecek şekilde karşılıklı oturuyoruz. Elimizdeki yemek tabaklarını gören Pia sallana sallana yanımıza geliyor. Ben çatalıma doladığım makarnayı ağzıma götüreceğim sırada Pia'nın bakışlarını görüp çatalımı tabağıma geri indiriyorum. Hızlı hızlı lokmaları ağzına atan Kerem ise Pia'nın bakışlarından bihaber.

"Kerem, Pia çok kötü bakıyor ya." diyorum acıklı bir sesle.

"Neye kötü bakıyor aşkım?" diyor ağzına bir çatal makarna daha atmadan önce.

"Yiyemiyorum gözlerini bana dikti. Makarna istiyor galiba."

"Sen ona aldırma rahatça ye. Yemek yiyen insanları izlemeyi seviyor. Hobi gibi düşün." diyor Pia'yı umursamadan yemeye devam ederken. Ben henüz ağzıma bir çatal bile atamamışken Kerem tabağını çoktan yarılıyor. Onun bu hızını görünce "Sen de yavaş ye hayatım boğulacaksın." diyorum.

Bana bakıp şiş yanaklarıyla gülümseyerek "Bir şey olmaz." diyor.

"Pia'ya versem olur mu" diye soruyorum.

"İstiyorsan ver." diyor omuz silkerek.

Çubuk makarnadan bir tane alıp Pia'ya doğru uzatıyorum. Hemen yanıma gelip ağzını açıyor. Keskin dişlerini görünce bir an için tedirgin oluyorum ve makarnayı ip gibi sarkıtarak en tepesinden tutuyorum. Pia uç kısmını iri cüssesiyle ters orantılı bir nezaketle tutup çekiyor. Çekelediği için makarna elimden kayıp burnunun üzerine düşüyor. Uzun diliyle burnunun üzerindeki makarnayı ağzına doğru çekmeye çalışırken bu haline gülmeye başlıyorum. Onun bu haliyle eğlendiğim için tabağımın bir kısmını Pia'ya yediriyorum. Geri kalan kısmını da kendi mideme indirirken Kerem'le konuşmaya başlıyoruz.

"Anlat bakalım nasıldı oralar?" diyorum Kerem'e dönerek.

"Yani aslında anlatılacak çok da bir şey yok. Zaten tüm zamanımı ya evde ya da restoranda geçirdim. Biraz annemlerle, biraz abimle, biraz da Este Umut'la ilgilendim."

"Yeğenin çok tatlıydı." diyorum görüntülü konuşmamızı hatırlayarak.

"Öyle dimi? Yani bir görsen böyle ufacık bir şey." diyor avucunu göstererek. "İlk kez görmene rağmen bir anda koruyup kollamak istiyorsun. Çok farklı bir duygu."

"Este Umut çok şanslı. Onu çok seven bir ailesi var." diyorum gülümseyerek.

"Sen de şanslısın." diyor bana anlamlı anlamlı bakarken.

"Ben mi?" diyorum elimi göğsüme bastırarak sorarken.

"Sen tabii. Abimler seni çok sevmişler. Ben ve Pia zaten çok seviyoruz. Eminim Este Umut'ta seni çok sever. Yani senin de seni çok seven bir ailen var." diyor Kerem beni süzerek.

Elimdeki tabağı koltuğun önündeki sehpaya bırakıp emekleyerek Kerem'in kucağına gidiyorum. Bacaklarımı onun bacaklarının üzerine attığımda, sol omzuna yatıp sarılıyorum. Tekrardan dolan gözlerimi görmemesi için yüzüne hiç bakmıyorum.

"Seni seviyorum." diyorum zar zor duyabileceği bir sesle.

"Ben de seni seviyorum bir tanem." diyor saçlarımdan öperken.

Bir süre Kerem'le kucak kucağa oturup hala devam eden yağmurun cama vuran sesini dinliyoruz. Bu sırada dolan gözlerim normale dönüyor. Kerem başını eğip yüzüme bakarak konuşuyor.

"Bir film almıştım mutfakla ilgili. İzlemek ister misin?"

"Filmin adı ne?" diye soruyorum.

"Chef diye bir film."

"Daha önce duymamıştım, izleyelim." diyorum ve Kerem bacaklarımı eliyle kaldırıp, oturduğu yerden kalkıyor.

Kitaplığın alt rafına dizilmiş filmler üzerinde parmağını dolaştırarak filmi arıyor ve "İşte burada." diyerek bir film kutusunu raftan çekip alıyor. Televizyonu ve DVD oynatıcıyı ayarlayıp tekrar yanıma oturup, bacaklarımı kucağına çekiyor.

"Başlatıyorum."

"Başlat bakalım."

Kerem filmi başlatıyor ve kendimizi bir anda yemeklerle dolu bir dünyada buluyoruz. İkimizde yapılan yemeklere imrenerek bakarken, mutfak diyaloglarında gülüyoruz ve çalışma zorlukları hakkında hararetle başımızı sallayıp duruyoruz.

Filmdeki şefin çalıştığı restoranda menü değişikliği yapmasıyla ilgili gelişmeler yaşandığı sırada bir süre için filmden kopuyoruz çünkü filmden etkilenen Kerem benimle konuşmaya başlıyor.

"Biliyor musun aslında benimde menüyü değiştirmem lazım artık." diyor ensesini ovalayarak.

"Bence filmdeki gibi bir değişiklik bizim restoran için fazla hayatım."

"Farkındayım ama klasik yemeklerimizin yanına belki de alternatif şeyler sunmalıyız. Yani en azından menüye yeni bir şeyler eklemeliyiz."

"Yeni şeyler bulunabilir. Şehrin nabzını bir yoklarız. İnsanların damakları neye yöneliyor izini süreriz." diyorum Kerem'in saçlarını okşayarak.

"Yaparız dimi?" diyor bana hevesle bakarken.

Ona kocaman gülümserken "Yaparız tabii." diyorum.

Konuşmayı bırakıp filme geri döneceğimiz sırada elektrikler kesiliyor ve aynı anda "Aaa!" diyoruz.

"Yağmur yüzünden gitti kesin." diyorum karanlığa alışmaya çalışan gözlerimle Kerem'e bakarken.

"Böyle olacağı belliydi aslında." diye homurdanıyor. "Ev zaten soğuktu şimdi buz gibi olacak."

"Gelir belki birazdan." diyorum ama o elektrik beklediğimiz iki saat boyunca gelmiyor.

"Güzelim elektriğin geleceği yok yatalım mı artık?" diyor Kerem bana bakarak.

"Olabilir." diyorum için için soğuktan titrerken.

"Gel." diyor elimden tutarak ve telefon ışığının aydınlattığı yolda el ele gidiyoruz yatak odasına doğru.

Odanın ortasına doğru geldiğimizde elimi bırakıp yatağın üzerindeki örtüyü kaldırıyor. Bir yandan da benim vereceğim tepkiden çekinerek konuşuyor.

"Eğer rahat edemezsen ben salonda yatabilirim."

"Seninle uyumak istiyorum." diyorum gülümseyerek.

Gülümsememin verdiği rahatlıkla "Ben de." diyor.

Eliyle yatağın sol tarafına vurarak beni yanına çağırıyor. Küçük adımlarla yanına gidip yatağa yatıyorum ve yüzümü onun yatacağı yöne doğru dönüyorum. Üzerime örttüğü yorganı sırtıma doğru bastırarak beni soğuğa karşı korunaklı bir hale getiriyor.

Sonra telefonunun ışığını kapatıp yatağın boşta kalan sağ kısmına geçip uzanıyor. Benim yaptığım gibi yüzünü bana dönüyor. Yastıklarımızın arasında kalan elimi tutarak parmaklarımızı birbirine kenetliyor. Diğer elini de belime doluyor. Onun bu hareketiyle ben de boşta kalan elimi onun kolunun üzerine atıp gevşek bir şekilde sıkmadan tutuyorum.

Birbirine yakın olan yüzlerimiz sayesinde aldığımız soluklar aramızda gidip geliyor.

Uzun zaman ayrı kalmanın acısını çıkarırcasına soluklarını uzun uzun içime çekiyorum. Onun aldığı nefesi içimde hissetmek daha önce bilmediğim bir duygu yaşatıyor bana. Sanırım Kerem'in kokusu ve nefesiyle sarhoş olmaya başlıyorum. Vücudum yavaş yavaş gevşerken, çakan şimşekler sayesinde aydınlanan odada Kerem'in bana bakan gözlerinin parlamasını görüyorum. Gözlerinden ve yüzündeki huzurlu ifadeden anladığım kadarıyla o da en az benim kadar sarhoş.

Çakan ikinci şimşek sayesinde yüzü bir kez daha aydınlanırken "Bu gece benim en güzel gecem." diyor alçak bir sesle. Cevap vermeden önce sesimi bastıracak yükseklikteki gök gürültüsünün bitmesini bekliyorum.

"Benim de en güzel gecem." diyorum aralarında azıcık bir mesafe bulunan dudaklarımızı birleştirmeden hemen önce.

40. BÖLÜM - "Aşkın Merkezine Yolculuk"

Kerem, İtalya'dan döndükten ve Alp'in yemin töreni için Samsun'a gideceğimizi öğrendikten sonra "Anlaşılan yine yalnız kalamayacağımız günler kapımızda." diyerek homurdanmıştı. Hemen ardından da "Valizini hazırla! Samsun'a gitmeden önce yapamadığımız tatilimizi yapmaya, Uludağ'a gidiyoruz." demişti.

Şimdi odamda yanıma alacağım el valizine birkaç parça kıyafet yerleştirirken bir yandan da Derya'nın yoğun gece nöbetleri yüzünden iyice solup giden haline üzülerek konuşuyorum.

"İyi olduğuna emin misin? Bak eğer kendini kötü hissediyorsan, yalnız kalmak istemezsen arayayım Kerem'i 'sonra gidelim' diyeyim."

Derya oturduğu yerde başını iki yana sallayarak "Hayır kuzum. Siz bugün gidip bir güzel tatil yapıyorsunuz. Hem ben düne göre daha iyiyim." diyor. İkna olmamış gözlerle ona bakarken de beni ikna etmek için "Gerçekten iyiyim." diyor gülümseyerek.

Elimdeki hırkayı katlayıp valize yerleştirirken yüzünü iyice inceleyip dediğine inanmak istiyorum. Sonra ateşi olup olmadığını kontrol etmek için yanına gidip dudaklarımı alnına dokunduruyorum.

"Ateşim yok. Zaten hiç ateşim çıkmadı ki Zeyno." diyor Derya ben ateşini kontrol ederken. Söylediğinde de haklı çünkü sıcaklığı neredeyse benimle aynı.

"Ateşin yok ama çok solgunsun. Çalışacağım diye bu kadar çok hırpalama kendini tamam mı?" diyorum yanağından öpmeden önce.

"Beni merak etme." diyor ve sonrada konuyu değiştirmek için "Kerem'le nasıl geçti geceniz?" diye soruyor.

"İyiydi." diyorum yüzümde bir tebessümle.

Gözümün önünde dün geceye ait anılardan oluşan özel bir film beliriyor. Yan yanayken ne kadar iyi vakit geçirdiğimizi düşünüyorum. Kerem'le uykuya dalıp Kerem'le uyanmanın hissettirdiği sıcaklığı bir kez daha hissediyorum.

"Belli belli. Ben ne kadar solgunsam sen de o kadar canlı görünüyorsun. Vücudundaki kan saniyede kaç devir dâhim yapıyorsa artık yanaklar maşallah al al olmuş." diyor bana manalı bir ses tonuyla.

"İmalarını da yanına alarak odana gitmeye ne dersin?" diyorum tek kaşımı kaldırıp yüzüne bakarak.

"Çok sıkıcısın Zeyno. Umarım Kerem'in yanında da bu kadar sıkıcı davranmıyorsundur."

Valize koymak üzere olduğum eldivenlerimi tek tek Derya'nın kafasına doğru fırlatıyorum.

"Sen ne biçim bir arkadaş oldun benim başıma. Ne zamandır Kerem'i bu kadar düşünür oldun?"

"Dost acı söyler demişler. Ne yapayayım dostun olarak seni uyarmayayım mı? Son sevgilinin üzerinden yıllar yıllar geçti. Belki unuttun işveyi cilveyi. Ben hatırlatayım istiyorum ama yaranamıyorum." diyor iç çekerek.

Söyledikleriyle biraz sinirlenerek biraz da eğlenerek gülüyorum.

"Merak etme canım, sevgilimin olmadığı dönemler boyunca gözümün önünde sen ve Alp vardı. Yani unutmadım hiçbir şeyi." diyorum kendimce Derya'ya laf çarparak ama arkadaşım tabii ki bu durumu üzerine alınmıyor.

"Eh bu da bir şeydir değil mi?"

Derya'ya cevap vereceğim sırada zil çalıyor.

"Aaa Kerem geldi." diyerek Derya'nın yanından kaçıyorum.

"Kaç kaç ama Uludağ'da kaçabileceğin çok yer olmayacak. Kaçarsan kurtlar yiyecek, kaçmazsan da Kerem." diyor gülerek.

Derya'nın laflarıyla yanaklarımı şişirerek derin bir nefes alıyorum ve kapıya doğru giderken sıkıntıyla konuşuyorum.

"İflah olmazsın sen. İçinde nasıl bir kadın yaşatıyorsun inan hala çözemedim Derya."

Kapıyı açtığımda Derya'nın laflarının verdiği sıkıntıyla asılan yüzüme karşılık olarak ışıl ışıl bir gülümsemeyle bakan sevgilimi görüyorum.

"Neye bağırıyordun öyle?" diye soruyor Kerem içeri girerken.

Kollarımı ona sardığımda "Derya'nın beni delirtme çabaları vol.740." diyorum.

Kerem cevabıma gülerken başını eğip dudaklarıma uzun bir öpücük konduruyor. Sonrada "Eşyaların hazırsa gidelim mi?" diye soruyor.

"Hazır."

Bu sırada Derya'da salona gelip Kerem'le merhabalaşıyor. Onlar kendi aralarında hal hatır sorma muhabbetine girdikleri sırada ben de odama girip hazırladığım valizi son kez kontrol edip, fermuarını kapatıyorum.

Elimde valizle salona geldiğimde Kerem valizi benden alıyor. Derya'yla vedalaşmak için birbirlerine sarılıyorlar. İki dakika önce kafasına eldiven fırlatan ben değilmişim gibi ben de sıkı sıkı sarılıyorum Derya'ya.

"Bir şey olursa hastalanırsan falan arıyorsun." diyorum birbirimizden ayrıldığımız sırada.

"Alt tarafı iki gün yoksunuz. Emin ol idare edebilirim." diyerek bizi kapıya doğru iteklemeye başlıyor. "Hadi gidin artık. Ben de işime gücüme bakayım."

"İki gün sonra görüşürüz canım." diyorum kapının önüne çıktığımızda.

"Görüşürüz Derya." derken elimi tutuyor Kerem.

Tam merdivenin başına gelip aşağı ineceğimiz sırada Derya arkamdan sesleniyor.

"Kurtlara dikkat et Zeynep!"

Kaşlarımı çatıp ona dönüyorum ve sinirle dil çıkartıp Kerem'le çıktığım yola devam

ediyorum. Derya gülerek içeri girerken Kerem'de haklı olarak ne demek istediğini soruyor.

"O ne demekmiş öyle?"

Bu ara aklı fazla mesai yapan arkadaşımız, kar tatili yapmaya değil de karlı bir ormanda kırmızı başlıklı kız masalını canlandırmaya gittiğimizi düşünüyor. Benim akıbetimin de ya kurt ya da avcı - yani senin - tarafından yenilerek son bulacağını düşünüyor hayatım.

Kerem'in sorusuna içimden verdiğim cevaptan sonra sesli olarak baştan savma ve olayı geçiştirecek bir cevap veriyorum.

"Derya işte. Sürekli şaka peşinde." diyorum gülümseyerek.

Kerem durumun üzerinde çok fazla durmuyor. Valizimi bagaja kendi valizinin yanına yerleştirip arabaya biniyor. Yan yana oturarak birlikte ilk tatilimize - ya da iki günlük ilk kaçamağımıza mı demeliyim? - çıkıyoruz.

Şehrin yoğun sabah trafiği otobana çıktığımızda tenhalaşıyor. Aceleci olmayan bir hızda yolda ilerlerken her şeyi arkamızda bırakmanın tadını çıkarıyoruz.

"Tanıdık gözlerden uzak, baş başa kalmak bize iyi gelecek." diyorum Kerem'e dönerek.

Bana bakıp gülümsüyor. Gözlerini tekrardan yola sabitlediğinde sıcak bir sesle konuşuyor.

"Kendimi aşkın merkezine doğru sürüyormuş gibi hissediyorum."

"Biz neredeysek aşkın merkezi orası. Bazen mutfak, bazen geçtiğimiz sokaklar, bazense bir dağ başı." diyorum yerimden uzanıp yanağından öpmeden önce. Bir öpücükle yetinmeyip yanağından sonra şakağına da bir öpücük konduruyorum.

"Dikkatimi dağıtma kaza yapacağız." diyor şakacı bir tonda beni uyarırken. Sesindeki neşeyi fark edince ben de gülmeden edemiyorum.

"Sen gözünü yoldan ayırma." diyorum ve dudaklarımı yanağına sürterek konuşmaya devam ediyorum. "Ben de dudaklarımı senden."

Öğlen güneşi yavaş yavaş tepemizde yükselirken bizde Uludağ'a doğru tırmanan buzlu yolda dördüncü saati arkamızda bırakmış oluyoruz.

"İstanbul trafiğinden kurtuluyoruz diye sevinmiştim ama burası daha betermiş. Uludağ'a çıkmak için herkes bugünü bekliyormuş baksana şuna." diyor Kerem sıkıntıyla arabayı sabit tutmaya çalışırken.

"Kışın buralar kalabalık olur ama bu kadar yoğun trafik olacağını ben de tahmin etmemiştim."

"Uludağ'a çok sık gider miydiniz?" diye soruyor bana bakıp gülümseyerek.

"Bizimkiler değil de teyzemler gider her sene. Giderken beni de yanlarına alırlar. Gerçi birkaç senedir ben de gitmedim." diyorum ve sonra aşık bakışlarla yüzünü süzerek konuşmaya devam ediyorum. "Bizim gittiğimiz kayak merkezi başkaydı. Buraya ilk kez seninle geliyorum ve sanırım unutamayacağım Uludağ tatilim bu olacak."

"Valla benim için hatırlanacak ilk ve tek Uludağ tatili bu güzelim."

Duran trafikten fırsat bilerek uzanıp başımı koluna yaslıyorum.

"Biliyor musun, ben daha önce hiçbir erkek arkadaşımla tatile gitmemiştim. Yani ne buraya, ne de başka bir yere."

Kerem başını başımın üzerine koyarken kelimelerle cevap vermiyor. Onun yerine varlığıyla, yakınlığıyla bana yanımda olduğunu hissettiriyor. Başımı omzundan kaldırdığımda bana gülümseyen gözlerinde ise onunla paylaştığım bilginin pırıltılarını görebiliyorum. Bu yüzlerce kelimeye bedel.

Trafik tekrardan akmaya başladığı sırada kalacağımız otel görüş alanımıza giriyor. Kerem'de ben de rahat bir nefes alıyoruz.

"En sonunda geldik ha." diyor bana bakıp göz kırparken.

"Hem de hiç kaza yapmadan." diyorum arabanın birkaç kez buzlu yolda kayma tehlikesi geçirdiğini görmezden gelerek.

Otelin önüne yanaştığımızda arabayı valeye teslim edip valizlerimizle otele giriyoruz. Dışarıdaki nefes kesen kar soğuğundan sonra sıcacık otel vücudumdan bir ürpertinin geçmesine sebep oluyor. Resepsiyona gittiğimizde bizi güler yüzlü bir resepsiyonist karşılıyor.

"Otelimize hoş geldiniz efendim. Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor bir bana bir Kerem'e bakarken.

"Merhaba, Kerem Akman adına rezervasyonumuz vardı." diyor Kerem kolunu sahiplenici bir tavırla bana sararken.

"Hemen bakıyorum." diyor Kerem'den aşağı yukarı üç dört yaş kadar daha genç duran delikanlı.

"Bak bakalım." diyor ve beni saran kolunu daha da sıkıyor.

Kerem'de ki anlık gerilmeyi hissedince "İyi misin hayatım?" diye soruyorum omzumdaki kolunu tutarak.

"İyiyim aşkım." diyor gözleri resepsiyonistin üzerinde gezerken.

Bir Kerem'e bir de bankonun arkasında işini yapan ve bizimle işi dışında herhangi bir iletişime geçmeyen delikanlıya bakıyorum. Kerem'in durup dururken neden gerildiğini anladıysam ne olayım!

"Kimlik alabilir miyim?" diyor resepsiyonist bilgisayar ekranından başını kaldırdığı sırada.

Kerem montunun iç cebinden kimliğini çıkarıp bankonun üzerine bırakıyor.

"Hanımefendininkini de almam lazım." diyor kibar bir şekilde.

"Aaa tabii." diyorum ve omzumdaki çantayı çıkarmak için Kerem'in omzumdaki kolunu indirmesini bekliyorum ama oralı olmuyor.

"Kerem" diyorum sağ dirseğimle onu dürterken.

"Söyle güzelim." diyor bana bakarak.

"Kolunu çekersen kimliğimi çıkaracağım." diyorum yüzüne şaşkınlıkla bakarken.

Kerem bir şey demeden kolunu çekiyor, ben de çantadan kimliğimi buluyorum. Tam uzatacağım sırada Kerem elimden alıp resepsiyoniste kendisi uzatıyor.

"Al bakalım." diye homurdanıyor verirken.

İşlemlerimiz yapılırken kısa bir süre daha bekliyoruz bankonun önünde. Kerem'in kolu tekrardan omzumdaki yerini alıyor. Bense Kerem'in tavrı karşısında şaşkınlıktan yanağımın içini kemirerek baş başa kalacağımız bir anı bekliyorum bu halini sormak için.

Resepsiyonist, Kerem'in hareketlerindeki manayı anlayacak kadar bu işte çalıştığını belli eden bir tavırla, kimliklerimizle birlikte odaya giriş kartımızı bana değil direkt Kerem'e uzatıyor ve "İyi tatiller efendim." diyor.

Valizlerimizi taşıyan başka bir görevlinin eşliğinde asansöre doğru yürüyoruz. Asansöre bindikten sonra dayanamayarak sadece Kerem'in duyabileceği bir sesle kulağına doğru fısıldıyorum.

"Az önceki hareketlerinin bir açıklaması var mı?"

Tek kaşını kaldırıp bana gülümseyerek bakıyor. "Tabii ki var; aşk ve sahiplenme." diyor kulağıma doğru fısıldayarak.

Aldın mı cevabını Zeynep? Bence aldın. O yüzden bir şey demeden odamıza gidişimizi bekliyorum. Odaya girip görevliyi de yolladıktan sonra nihayet uzun yolculuğumuz sona eriyor.

Kerem üzerindeki montu çıkarırken ben de pencereye asılmış olan iki kanatlı perdeyi tek seferde açıyorum. Gördüğüm manzara karşısında ise hayretimi saklayamıyorum.

"Vay canına cennetteyiz Kerem." diyorum yüzümde koca bir gülümsemeyle ona bakarken.

Yanıma gelip kollarını belime sararak, karlar altında parlayan ve çam ağaçlarından oluşan orman manzarasına bakıyor. Karın üzerine vuran güneş ışıkları öylesine göz alıcı bir görüntü oluşturuyor ki sanki göklerden inen ilahî bir ışık şu an tam karşımızda duruyor ve birazdan kardan kanatları olan melekler ağaçların arkasından çıkacakmış gibi hissettiriyor.

"Kesinlikle cennetteyiz sevgilim." diyor Kerem başını boynuma doğru eğip derin bir nefes çekerek.

Hala kesmemiş olduğu sakalları gıdıklanmama sebep oluyor ve refleks olarak başımı Kerem'in olduğu tarafa doğru yatırıyorum. Gülerken çıkardığı sıcak nefes boynuma vurdukça daha çok gıdıklanıyorum ve bu sefer elimle müdahale edip başını boynumdan çekiyorum.

"Gıdıklanıyorsun." diyor keyifli bir sesle.

Elimi yüzündeki sakallarında gezdirip "Alışkın değilim ne yapayım." diyorum.

"Daha dikkatli olurum ben de o zaman." diyor ve sakallarını değdirmemeye çalışarak uzattığı dudaklarını yanağıma bastırıp içten bir öpücük bırakıyor.

"Bu nasıldı?"

"Eh idare eder." diyorum gülerek.

Yüzümü yana doğru çevirip, biraz daha dikkat ederek bu sefer dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Peki bu nasıldı?"

Numaradan yüzümü buruşturarak "Fena değildi." diyorum.

"Bana bu sakalları kestireceksin bu gidişle." diyor arkamdan çekilip yanıma geçtiğinde.

Sırtını pencere pervazına yaslayıp beni süzmeye başlıyor. Pencerenin arkasındaki büyüleyici manzara mı daha göz kamaştırıcı yoksa pencerenin önündeki Kerem mi şu an için ayırt edemiyorum.

"Yakışıyor aslında." diyorum elim yüzündeki sakallarda gezerken. "Bir süre daha dursun."

"Sen nasıl istersen." diyerek gülümsüyor ve ardından ekliyor. "Yakınmak yok ama."

"Tamam yakınmayacağım." diyorum. Sonrada bu sözümü kanıtlamak istercesine yanağımı onunkine sürtüyorum. Gıdıklanma hissini görmezden gelerek Kerem'in attığı kahkahaya odaklanıyorum.

"Kedi gibisin." diyor bana sıkıca sarılırken.

"Öyleyimdir ve bu kedi artık yemek yemek istiyor." diyorum karnımdaki açlıktan kaynaklanan kasılmaları hissettiğim sırada.

"Acıktın mı? Daha erken değil mi?"

"Kaç saattir yoldayız acıktım yani. Ayrıca sen bilmezsin ama kar altında sucuk ekmek yemenin tadını başka yerde kolay kolay bulamazsın." diyorum Kerem'in kolunu çekip onu aşağı inmeye ikna etmeye çalışırken.

"Kar altında sucuk ekmek diyorsun. Kulağa hoş geliyor." diyor tek kaşını muzip bir ifadeyle yukarı kaldırdığında.

Kar soğuğuna karşı kendimizi korumak için kalınca giyiniyoruz. Kendi başıma taktığım berenin nasıl durduğuna ayna karşısında bakarken, Kerem'de kendi beresini takıyor.

"Hazır mısın sevgilim?" diye soruyor bana.

"Evet, hazırım." diyorum yanına gidip boynundaki atkısını düzeltirken. "Bunu iyice kapatalım da soğuk alma."

Aşağıya inip, otelden dışarı çıktığımızda karın kuru soğuğu yüzümüze çarpıyor. Soğuğun etkisini azaltmak istercesine birbirimize sokuluyoruz.

"Amma soğuk var." diyor Kerem beni daha çok kendine çekerken.

"Kar seven soğuğuna katlanır." diyorum Kerem'in kolunun altında halimden memnunken.

Açık havada buram buram etrafa yayılan sucuk kokusunu takip ederek yemeğe ulaşıyoruz. Mangal ateşinde pişen sucukları görünce karnım iştahla gurulduyor. İçimdeki vahşi açlık duygusunu dışarıya bir salsam şu an mangalın üzerinde ne var ne yok süpürecekmiş gibi geliyor.

Kerem ikimiz içinde birer tane sucuk ekmek alınca ağaç kütüklerinden yapılmış olan masalara karşılıklı oturuyoruz. Aceleyle bir ısırık alıp sıcak, baharatlı etin ağzımdan bıraktığı tatla mest oluyorum.

"Çok güzel değil mi?" diyorum ağzımdaki lokmayı yutar yutmaz.

"Sucuğu nereden alıyorlarsa aroması baya iyiymiş."

Son lokmalarımıza doğru tek tük kar atıştırmaya başlıyor. Bunu fark edince Kerem'le birbirimize bakıp gülümsüyoruz.

"Bunları bitirince biraz yürüyelim mi?" diye soruyor.

"Kesinlikle." diyerek hemen kabul ediyorum teklifini.

Uludağ'da her yer karlar altındayken Kerem'le yürüyüş yapma fikri kulağıma o kadar güzel geliyor ki son lokmalarımı ağzımın içine resmen tıkıştırıp, yemek faslını bir an önce bitirmeye çalışıyorum.

Oturduğumuz yerden kalktığımızda bana elini uzatıp parmaklarını oynatarak yanına çağırıyor. Bu çağrısını ikiletmeden uzattığı elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetliyorum. Usul usul yağan karın altında odamızın baktığı çam ormanına doğru yürümeye başlıyoruz. Ağaçların yüklü olduğu karın tepemize düşmesinden çekindiğimizden ormanın içerisine girmeden önünde bulunan boş alanda turluyoruz.

Kerem elimi bırakıp birkaç adım ileriye gittiğinde eğilip yerden aldığı karları avucunun içinde sıkılaştırıp bana doğru fırlatıyor. Attığı kartopu omzuma çarpıp dağılıyor. Kerem'in keyifle çıkan kahkahasına ben de gülerek karşılık veriyorum.

"Bu yaptığın savaş sebebidir Kerem Bey." diyorum yerden aldığım karları avucumda yuvarlarken.

"Elinden geleni ardına koyma güzelim." diyor benimle eğlenerek.

Elimdeki kartopuyla yan dönüp Kerem'in göğsünü nişan alıp fırlatıyorum. Hedefim biraz şaşsa da yine Kerem'i karnından vurmayı başarıyorum.

"Hiç fena sayılmazdı Zeynep Hanım ama siz bir de şunu görün." diyor elinde hazırladığı

irice kartopunu bana gösterip sırıtırken.

"Ya Kerem! Bana kıyamazsın sen, değil mi?" diyorum acıklı bir sesle.

Biraz sonra yiyeceğim kartopundan kaçmak için arkamı dönüp koşmaya başlıyorum ama neredeyse dizlerime gelen kar yığını içerisinde bu hiç de kolay olmuyor. Nitekim ancak birkaç adım kaçabildiğim sırada Kerem'in fırlattığı kartopu popomun üzerine sertçe çarpıp dengemi bozuyor ve kendimi karların üzerine yığılırken buluyorum.

Ben düştüğüm yerde gülerken Kerem'de onu bıraktığım yerde kahkahalarla gülüyor. O kadar sesli gülüyor ki biraz sonra dağın tepesinden bir parça kar kopup yuvarlana yuvarlana çığa dönüşürse hiç şaşırmayacağım.

"Güzelim iyi misin?" diye sesleniyor Kerem neşeli bir sesle.

"Göstereceğim ben sana iyiyi şimdi." diye mırıldanıyorum düştüğüm yerden kalkarken.

Üzerimdeki karları silkeledikten sonra Kerem'e doğru kararlı adamlarla yürümeye başlıyorum. Yüzümde onun gülümsemesinin bir benzeri var. Bu yüzdende ne için yanına gittiğim hakkında hiçbir fikri yok.

Aramızda bir adımlık mesafe kaldığı sırada ellerimi omuzlarına doğru uzatıp onu geriye doğru ittiriyorum. Karın içerisine doğru devrilmesi içinde ağırlığımı üzerine veriyorum. Böylece önce Kerem, sonrada ben karların içine gömülüyoruz. Bütün kar Kerem tarafından ezildiği için ben hiçbir zarara uğramıyorum. Olan ona oluyor.

"Zeynep!" diyor yaptığıma hayret ettiğini belirten bir sesle.

"Zeynep!" diyorum gülerek Kerem'i taklit ederken.

Gülümseyerek yan taraftaki kardan bir avuç alıp suratına sürüp dağıtıyorum. Altımda yüzünü sağa sola oynatıp kurtulmaya çalışırken bu durumun ne kadar eğlenceli olduğunu fark ediyorum. Az önce onun attığı kahkahalar kadar neşeli olan kahkahalarım açık havada yankılanıyor.

"Tamam, eşeklik ettim arkandan vurmamalıydım. Hadi kalk üstümden dondum burada." diyor eliyle ağzındaki karları temizlerken.

"Az önce sana 'bana kıyma' dediğimde sen oralı olmadın ama." diyorum Kerem'in yüzüme dikilmiş gözlerine bakarken. Kirpiklerine yapışan kar taneleri ile küçük bir çocuktan farkı yok.

Bana oldukça eğlenceli geldiği için yüzünü bir kez daha kara bulayacağım sırada başına

gelecekleri anlayan sevgilim bir hamleyle yana doğru yuvarlanıyor ve üstün olan benken, bir an da kendimi onun altında buluyorum.

Ağırlığı git gide hissedilir olmaya başlayınca onu alt edebilmek için bir yol arıyorum. Başımı sağa sola çevirdiğimde iki yanımdan da yükselen beyaz karları görüp, gülümsüyorum. Bir avuç alıp yüzüne atabilirsem altından kurtulurum diye düşündüğümden, elimi çaktırmadan yan taraftaki kara uzatıyorum ama Kerem benden önce davranıp ellerimi yakalayıp göğsümün üzerinde birleştiriyor.

"Bu kadar oyun yetmez mi?" diyor bana derin derin bakarken.

Sesindeki tını bir an için boğazımın kurumasına sebep oluyor. Yüzündeki eğlence gülümsemesi yerini aşık adam gülümsemesine bıraktığında aramızdakinin bir kartopu oyunundan çıktığını anlamam zor olmuyor. Yakaladığı ellerimi serbest bıraktıktan sonra yüzüme doğru eğiliyor. Gözlerime, yanaklarıma ve dudağıma ufak buseler bırakıyor.

Karlara gömülmüşken soğuktan uyuşan bedenim Kerem'in öpücükleriyle yavaş yavaş çözülmeye başlıyor. Dudaklarıma bıraktığı ikinci buse sırasında geri çekilmesine izin vermeden yakalıyorum dudağını. Kerem'den çıkan anlaşılmayan sese gülümseyerek ve onu öpmeye devam ederek karşılık veriyorum.

Uzun süren öpüşmemiz nefesimiz tükenene ve ateşimizle etrafımızdaki karları eritene kadar devam ediyor. Nefes nefese kaldığımız sırada birbirimize gülümseyerek bakıyoruz. Elimi Kerem'in yüzünde gezdiriyorum. Başını avucumun içine yaslayarak teslim oluyor ama ardından kaşlarını onaylamaz bir ifadeyle çatarken üzerimden kalkıyor.

"Ellerin buz gibi bebeğim. Üşütüp hasta olmadan bir an önce gidip ısınalım." diyor bana soğuktan kıpkırmızı olmuş elini uzatırken. Elini tuttuğumda onunda ne kadar soğuk olduğunun farkına varıyorum. Ve damarlarımızdaki kan bu kadar deli akarken nasıl oluyor da dışımız buz gibi oluyor şaşıyorum.

"Gerçekten donmak üzereymişiz." diyorum otele doğru giderken dizlerimin titrediğini fark ettiğimde.

"Üzerimizdekiler kar yüzünden ıslandı. Malum yuvarlanmalar falan." diyor Kerem bana manalı manalı bakarken.

Yüzümde muzip bir ifadeyle bakıp sırıtıyorum. Yani ıslanmış olabiliriz, belki biraz daha geç kalsak donacaktık da ama eğlenmedik mi? Bu yaşadıklarımıza değerdi.

Otele girdiğimizde yüzümüze vuran sıcak havayla ikimizde gevşiyoruz. Yine de sıcaklığı

tüm hücrelerimde hissetmek için sanırım sıcak bir banyoya ihtiyacım olacak. Zihnimde sıcak suyla doldurulmuş küvet hayaliyle Kerem'in yanında yürüyorum.

Lobide oturan birkaç tatilcinin konuşma seslerinin uğultusu eşliğinde asansörü beklemeye başlıyoruz. Gümüş rengi asansör kapısı açıldığında içeriden iki çocuklu bir aile çıkıyor. Bize gülümseyerek başlarıyla selam veriyorlar. Biz de selamlarına aynı şekilde karşılık verip asansöre biniyoruz.

"Galiba üzerimdekileri çıkardıktan sonra güzel bir uyku çekeceğim. Kendimi çok mayışmış hissediyorum." diyor Kerem ve hemen ardından esniyor.

"Uyursun hayatım." diyorum neredeyse kaşlarının hemen üstüne kadar inmiş olan beresini yukarı doğru çekerken.

"Sen de uyu benimle. Senin koynunda uyumayı seviyorum." diyor gözlerimin içine bakarak.

"Benim sıcak banyoya verilmiş bir sözüm var ama sonrasında yanına kıvrılıp sana eşlik ederim." diyorum ona göz kırparak.

Dudaklarıma kısa ama ateşli bir öpücük bıraktıktan sonra "Anlaştık." diyor ve açılan asansörden çıkıp, halı döşeli koridorda odamıza doğru yürüyoruz.

Ben kuru kıyafetlerimi yanıma alıp banyoya geçeceğim sırada Kerem kolumdan tutup, bana engel oluyor. Ona doğru dönüp baktığımda eğilip saçlarımın üzerinden öpüyor ve dudakları saçlarımın üzerindeyken "Çok oyalanma." diye mırıldanıyor. Ona gülümseyip banyoya giriyorum.

Küveti sıcak suyla doldururken banyoya dolan buhar sayesinde ortam iyice ısınıyor. Üzerimdeki ıslak kıyafetleri çıkarırken baya zorlanıyorum. Özellikle ıslanan ve bacaklarıma yapışan pantolonum beni epey oyalıyor. Kapağını kapadığım klozetin üzerine oturarak ıslanan pantolonu milim milim çekeleyerek zar zor çıkarıyorum. Üzerimden çıkardığım her kıyafetle birlikte soğuktan kızarmış vücudumun hali gözler önüne seriliyor. İç çamaşırlarımı da çıkardıktan sonra merakla aynada dönüp Kerem'in kartopu fırlattığı popoma bakıyorum. Görünürde herhangi bir iz yok ama bugün aklıma yerleşen bir sürü iz var.

Aşağıda yaşadıklarımızı düşünerek küvete giriyorum. Vücudum sıcak suya ani bir irkilmeyle tepki verse de birkaç saniye içerisinde yerini büyük bir gevşemeye bırakıyor. Soğuk yüzünden kızaran vücudum şimdide sıcak yüzünden kızarmaya başlıyor ama halimden hiç şikayetçi değilim. Kerem'in çok oyalanma uyarısına uymayarak uzun bir süre çıkmıyorum sıcak suyun içinden. Biliyorum ki Kerem çoktan uykuya daldı ve

yanına ne zaman gideceğimi fark etmeyecek bile.

Saçlarımı ve vücudumu temizledikten sonra üzerime sardığım havluyla çıkıyorum küvetten. Kaymamaya özen göstererek otelin havlu terliklerini geçiriyorum ayağıma. Terlikler gözüme o kadar eğreti geliyor ki buradan eşyalarıma kadar yürürsem dağılacakmış gibi duruyor.

İyice kurulandıktan sonra yanıma aldığım kıyafetleri giyiyorum. Geriye bir tek saçlarımı kurutmak kalıyor ki işin en zorlu kısmı da burada başlıyor. Buharla kaplanmış tuvalet aynasını elimle silip kendime bir görüş alanı yaratmaya çalışıyorum. Islandığı için iyice koyu renge bürünen buklelerimi tarakla gelişigüzel açmaya çabalıyorum.

Sonra otellerde olan ve kullanmayı hiç sevmediğim duvara bağlanmış saç kurutma makinesini elime alıyorum. Makineyi duvara bağladıkları kablo o kadar kısa ki aynanın karşısında saç kurutmak neredeyse bir hayal çünkü makine size gelmiyor, siz makine için duvarın dibine gitmek zorunda kalıyorsunuz. Düğmesine basıp çalıştırıyorum. Cılız ılık bir rüzgar saçlarıma vurmaya başlıyor. Parmağımı düğme üzerinde oynattığım her anda da küsmeye hazır arkadaşlar gibi kapanıyor makine. Beş dakikalık bir boğuşmanın ardından sinirden sıcak basıyor ve saç kurutmayı boş verip çıkıyorum banyodan.

Odaya girdiğimde Kerem'i yatakta sırtı dönük bir şekilde derin uykuya dalmış olarak buluyorum. Parmak uçlarımda yürüyerek yanına gidiyorum ve uyurken bir süre yüzünü izliyorum. Göz kapaklarının arkasına saklanmış gözlerinin ani reflekslerle hareket edişini izlerken, rüyasında ne gördüğünü merak ediyorum.

Sonra aklıma bir zamanlar sarhoş ve yaralı bir halde salonumda sızıp kaldığı gece geliyor. O gecede böyle oturup uzun uzun izlemiştim onu. Aşık olduğumun farkına vardığım, sonrasında günlerce bana sancılar çektirecek hislere boğulduğum geceydi. Şimdi o gecenin üzerinden aylar geçmişken yine oturmuş onu izliyorum.

Hayatına, kalbine tutunup kök salmışken nereden nereye geldiğimizi düşünüp mutlulukla gülümsüyorum. Sanki aklımdan geçenleri duymuş ya da gülümsediğimi görmüş gibi Kerem'in de dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Onun bu haline dayanamayarak dudaklarımı onunkilere usulca değdiriyorum.

Kerem'in başucundan kalkıp yatağın etrafında dolanıyorum. Boş olan kısma yatağı sarsmamaya dikkat ederek yatıyorum. Yüzümü Kerem'e doğru dönüp kolumu beline sıkıca sarıyorum, onun sıcaklığını hissediyorum. Burnumu sırtına gömerek kokusu eşliğinde huzurlu bir uykuya dalıyorum.

Uyandığımda havayı kararmış, Kerem'i ise beni izlerken buluyorum.

"Merhaba." diyorum kısık bir sesle.

"Merhaba uyuyan güzel." diyor yattığı yerden bana bakmaya devam ederken.

"Saat kaç?"

"Dokuza geliyor."

"İnanamıyorum kaç saattir uyuyoruz biz." diyorum yatakta doğrulup sırtımı başlığa yaslarken.

"Dağ havası iyi geldi galiba. Ben de çok derin uyumuşum." diyor Kerem başını yastıktan karnıma doğru kaydırırken.

Ellerimi saçlarının üzerine getirip usul usul okşamaya başlıyorum. Sessiz bir şekilde kollarını belime sararak yatıyor. Birkaç dakika sonra yattığı yerden doğrulup "Sana vermek istediğim bir şey var." diyerek yataktan kalkıyor.

"Ne?" diyorum Kerem'e meraklı gözlerle bakarken.

Valizinin yanına gidip, içindeki eşyalarını kaldırıp bakarak aranmaya başlıyor. Daha sonra elinde ne olduğunu anlayamadığım bir şeyle yanıma geliyor. Yatağa bağdaş kurarak oturduktan sonra avucunun içine hapsettiği şeyi göstermek için elini bana doğru uzatıp avucunu açıyor. Elinde duran lacivert kadife keseye anlamaya çalışarak bakıyorum.

"Nedir bu?"

"Kendin baksana." diyor elini bana biraz daha yaklaştırarak.

Uzanıp keseyi alıyorum. Kesenin içindekinin ağırlığına ve elimde hissettiğim çıkıntılarına bakılırsa broş ya da kolye gibi bir şey olmalı. Kesenin ağzını büzen sırmalı ipleri gevşetip ters çeviriyorum. İçinden avucuma düşen kolyeyi görünce ağzımdan çıkan beğeni seslerine engel olamıyorum. Gördüğüm ilk anda vuruluyorum kolyeye. Uzun bir zincire geçirilmiş ve ortasında bir deniz feneri resminin yer aldığı vintage kolyenin hemen altında tek bir inci tanesi sallanıyor.

"Kerem bu çok güzel." diyorum bir kolyeye bir Kerem'e bakarken.

"Beğendin yani."

"Nasıl beğenmem ki! Şunun güzelliğine baksana." diyorum kolyeyi parmaklarım

arasında ona doğru sallayarak. Bu sallamayla birlikte kolyenin ucundan bulunan inci tanesi sağa sola doğru çırpınıyor.

"İtalya'ya gitmeden önce bana 'deniz fenerimsin' demiştin ya... İşte bir gün Oğuz'la restorana giderken sokak satıcısının tezgahında gördüm bunu. Hemen aklıma sen geldin. Yani öyle kıymetli bir mücevher değil ama üzerinde deniz feneri olan bir kolyenin hoşuna gideceğini düşündüm." diyor gülümseyerek sonrada konuşmasına devam ediyor. "Bir de belki beni de kalbinin yakınında taşımak istersin dedim."

Kolyenin uzun zincirini başımdan geçirip boynuma indirdiğimde, kolyenin ucu göğüs hizama geliyor. Başımı eğerek nasıl göründüğüne bakıyorum.

Sonrada "Ben seni her zaman kalbimde taşıyorum zaten." diyorum kollarımı açıp Kerem'i yanıma çağırırken. Bağdaş kurduğu ayaklarını açıp emekleyerek gelip yatıyor kollarımın arasına. Kollarımı sıkı sıkı sarıyorum ve göğsümde duran başına sevgi dolu öpücükler bırakıyorum.

"Beni çok mutlu ettin. Yani sadece aldığın kolyeyle ya da buraya gelişimizle değil, aklından kalbinden geçenlerle mutlu ettin sevgilim." diyorum yanağımı saçlarının üzerine yasladığım sırada. Kerem sessizce anın tadını çıkarırken ben de içimden geçenleri söylemeye devam ediyorum.

"Biliyorsun deniz fenerleri benim için önemli. Herkesin hayatında deniz fenerleri gibi yollarını aydınlatacak, onları sığ kıyılardan koruyacak insanlar olması gerektiğine inanıyorum. Ve sen gerçekten de varlığınla hayatımda karanlık kalan noktaları aydınlatıyorsun, yolumu bulmam da yardımcı oluyorsun.

Hani insanlar çok sevdikleri, iyi anlaştıkları birini bulduklarında 'ruh eşimi buldum' derler ya ben senden bahsederken 'deniz fenerimi buldum' diyeceğim."

Sözlerim bittiğinde Kerem'in hala sessizce yatıyor olmasından dolayı 'acaba yine uyuyor mu?' diye düşünerek başımı eğip yüzüne bakıyorum ve Kerem'in uyumayan ama yaşlarla ıslanmış gözleriyle karşılaşıyorum.

Göz göze geldiğimiz esnada bana aşk dolu bir tebessümle bakıyor. İkimizde hiç konuşmuyoruz ama göz göze geldiğimiz o anda aslında çok şey konuşuyoruz. Belki de kelimelerin bile karşılayamayacağı tüm duyguları birbirimizin gözlerinden okuyoruz. Galiba birbirimize alıştıkça susarak konuşmayı da öğrenmeye başlıyoruz.

Yüzümde onun hislerinin yansıması varken gözündeki yaşları tek tek siliyorum. Başımı tekrar saçlarına yasladığım sırada onun gözünden sildiğim her yaş benim gözümde yeniden doğup saçlarına karışıyor. Yaşadığım hislerin yoğunluğuyla ben de Kerem gibi

sessizleşiyorum.

****

Uludağ'da ki ikinci günün sabahı Kerem'le yaptığımız kahvaltı ve ardından saatlerce süren uzun bir yürüyüşle geçmişti. Dinlenmek için odamıza çıktığımızda saatin ilerlemesiyle birlikte acıktığımızı fark ediyoruz.

Otelin restoran bölümüne inip, boş bir masaya oturduğumuzda işinin ehli olduğu belli olan bir garson elinde iki menüyle yanımıza geliyor. Menüleri verdikten sonra siparişlerimizi seçmemiz için bizi bir süre yalnız bırakıyor. Bu sırada Kerem'le ikimiz menüdeki her şeyi tek tek inceliyoruz.

"Sence nasıl?" diyorum elimdeki menüyü işaret ederek.

"Yemek seçimleri ortalama gibi görünüyor." diyor memnuniyetsiz bir ifadeyle.

Kerem'i ilk kez kendi restoranı dışında bir yemeğe vereceği tepkiyi görmenin merakıyla inceliyorum. İlk gözlemlerime göre de kendisinde alt alttan kıskançlık belirtileri baş gösteriyor.

"Ben seçimimi yaptım." diyorum menüyü kapatıp masaya bırakırken.

"Tamam, ben de seçimimi yaptım." diyor ve garsona eliyle işaret edip yanımıza çağırıyor.

"İsteklerinizi alayım efendim." diyor garson ikimizin ortasında durarak.

"Ben ızgara antrikot istiyorum ama lütfen eti çok fazla pişirmeyin. Yanına da pirinç pilavı olsun." diyorum ve garson söylediklerimi not alıyor. "Bir de şalgam salatası istiyorum ama siz hangi çeşidini yapıyorsunuz?"

"İki çeşidimiz var. Bir tanesi göbekli marul, şalgam turşusu ve sirkeyle hazırlanıyor. Diğerinin içerisinde ise haşlanmış şalgam, mısır ve peynir var."

Garsonun söyledikleriyle Kerem küçümseyen bir gülümsemeyle başını iki yana sallıyor. Onun hareketlerine kaşlarımı çatarak bakıyorum. Sonrada garsona istediğim salatayı söylüyorum.

"İlkinden olsun."

"Siz ne arzu ederdiniz beyefendi?" diye soruyor Kerem'e.

"Hanımefendinin siparişinin aynısından istiyorum."

"İçecek olarak bir şey ister miydiniz?" diye soruyor bu seferde garson.

Kerem bana bakarak "Ne istersin?" diye soruyor.

Saat henüz öğleni yeni bulduğu için alkollü bir şeyler içmek istemiyorum. "Su alayım."

"Bir su, bir kadehte kırmızı şarap." diyor Kerem menüden istediği şarabı garsona gösterirken.

Garson siparişleri alınca yanımızdan ayrılıyor. Ben de kollarımı masaya dayayarak Kerem'e doğru eğiliyorum.

"Bu dünyada bir tek sen yemek yapmıyorsun. Bu şekilde davranma." diyorum sakin bir şekilde.

"Bir şey yapmıyorum ki." diyor suçüstü yakalanmış küçük bir çocuk gibi.

"Kıskandın Kerem. Menüye bakarken ki halini gördü bu gözler." diyorum parmaklarımla gözlerimi işaret ederken.

Kerem gergin bir şekilde gülümsüyor. "Kıskandığım falan yok. Sadece burası benim elimde olsaydı daha iyi bir menü hazırlardım."

"Yapma ama buranın menüsü de gayet iyiydi. Şu an fesatlığından böyle konuşuyorsun." diyorum haline gülerek.

"Bu konuyu konuşmak zorunda mıyız?" diyor oturduğu yerde hareketlenirken ve bu konudan sıkıldığını belli ederken.

"Değiliz." diyorum konuyu çok önemsemediğimi göstermek istercesine.

Bu sırada aklıma geçen sabah Derya'nın benim için söylediği 'Çok sıkıcın Zeyno.' sözü geliyor ve karşımda oturan Kerem'in haline bakınca gerçekten ne kadar sıkıcı bir sevgili olduğumu düşünmeye başlıyorum.

"Çok sıkıcıyım değil mi?" diye soruyorum içimden geçeni tutamayıp.

Kerem anlamayan bir yüz ifadesiyle yüzüme bakıyor. "Bunu nereden çıkardın şimdi?"

Söylediğine cevap vermek yerine alt dudağımı sarkıtıp omuz silkiyorum. İçimden de Kerem'in güzel şeyler söyleyip beni rahatlatmasını diliyorum.

"Güzelim ben hayatımdan da, hayatımda senin olmandan da çok memnunum. Sıkıcı olduğunu düşünerek kendine haksızlık etme. Eğer bu ilişkide sıkıcı biri varsa o da benim. Baksana tatile gelmiş olmamıza rağmen içimdeki işkoliği tamamen dışarıda tutamıyorum. Burayı bile kendime rakip görüp kendi işimle kıyaslıyorum." diyor bana kendimi iyi hissettirecek gülümsemesi eşliğinde.

Kerem cümlesini bitirir bitirmez "Sen de sıkıcı değilsin." diyorum.

Kerem'le aramızda geçen konuşma sırasında sipariş ettiğimiz yemeklerimiz geliyor. İlk çatalı ağzıma atmadan önce Kerem'i kızdırmak için konuşuyorum.

"Menüyü beğenmedin ama hız konusunda bizden iyiler." diyorum gülerek.

Ağzına doğru götürdüğü çatalı benim söylediğimle havada asılı kalıyor. Eğdiği başı yüzünden bana bakabilmek için gözlerini yukarı doğru çevirip bir bakış atıyor.

"İçimdeki sıkıcı adamı dürtme güzelim." diyor uyarıcı bir tonla.

Haline gülerek etimden bir parça kesip ağzıma atıyorum. Çiğnedikçe ağzımda dağılan sulu lezzet karşısında gözlerimi bir saniyeliğine yumup anın tadını çıkarıyorum. Sesli olarak söylemesem bile bu bugüne kadar yediğim en iyi etlerden birisi.

"Yemekten sonra kayak yapar mıyız?" diye soruyorum Kerem'in aklını yemeklerden uzaklaştırmak için.

Kerem sorduğum soruyla kaşlarını kısa bir an için yukarı kaldırıyor. Sonrada şarabından bir yudum alıyor.

"Kayak mı?" diyor sanki anormal bir şey sormuşum gibi.

"Evet, kayak. Hani farkındaysan Uludağ'dayız ve dışarıda diz boyu kar var. Eminim bize uygun kayak parkurları da vardır." diyorum biraz heyecanla.

"Tamam, önce yemeğimizi yiyelim de bir."

Kerem'in bu sözünden sonra biz o yemeği iki uzun saatin sonunda anca bitirebiliyoruz. Saat öğleden sonra üçe doğru gelirken kalın kıyafetlerden oluşan zırhlarımızı giyinerek otelin dışına ilk adımımızı atıyoruz. Karın yarattığı keskin soğuk ikimizi de bir kez daha ürpertiyor.

"Hava çok soğuk hasta olacaksın hadi içeri girelim." diyor Kerem koluma girip beni otele doğru çevirirken.

"Hasta olmam merak etme. Hem tüm zamanımızı otelde geçireceksek niye buraya

geldik? Pek ala evde de oturabilirdik."

"Tamam, bir şey demedim. İstediğin gibi olsun, gidelim." diyor bu seferde beni karın içerisine doğru çekerken. "Ama hasta olursan karışmam bilesin."

"Sen beni uyararak elinden geleni yaptın. Hasta olursam da hemşire bakar artık." diyorum kalın eldivenler taktığım ellerimi yanağının iki yanına koyup onu kendime çekerken. Dudağına uzunca bir öpücük bıraktıktan sonra kendimize kayak ve kayak batonu kiralamaya gidiyoruz.

Kiralama sırasında Kerem'in çok fazla konuşmayışı dikkatimi çekiyor. Görevlinin gösterdiği takımlar arasından bizim için en uygun olan iki takımı seçiyorum.

"Bu zımbırtıları aldığımıza göre nerede kayacağız?" diye soruyor Kerem.

"İşte şurada." diyorum elimle yüksek bir tepeden aşağıya doğru kayan kayakçıları göstererek.

"Araba çıkmaz oraya güzelim. Buralarda kayalım." diyor Kerem çenesini kaşıyarak.

"Arabayla çıkmayacağız ki telesiyeje bineceğiz." diyerek Kerem'i uzunca bir telesiyej kuyruğuna doğru götürüyorum.

"Akşama bize sıra gelir inşallah." diye homurdanıyor kuyrukta geçen onuncu dakikanın ardından ve hemen ekliyor. "Buralarda takılsak ne olurdu sanki?"

Kerem'deki huzursuzluğu fark edince koluna sarılarak yumuşak bir sesle konuşuyorum.

"Bir sorun mu var hayatım? Bak eğer o kadar yükseğe çıkmaktan endişe ediyorsan gitmeyelim. Senden önemli değil, gerçekten."

"Yok canım niye endişe edeyim. Bak birkaç kişi kaldı oh oh sırada bize geliyor." diyor yüzünde gergin bir gülüşle.

"Kerem." diyorum bir kez daha düşünmesi için ama o beni dinlemeden kayakları botlarına bağlıyor.

"Gidiyoruz güzelim." diyor doğrulurken.

"Tamam." diyorum ve ben de kayakların bağlantılarını yapıyorum.

Sıra bize geldiğinde telesiyejdeki yerimizi alıyoruz. Hareket etmeye başladıktan sonra Kerem'in çenesini yukarıda tutarak neredeyse gökyüzüne baktığını fark ediyorum.

"Yükseklik korkun olabilir mi acaba?" diye soruyorum Kerem'e sarılmaya çalışırken

ama bulunduğumuz dar alandan dolayı bu pek mümkün olmuyor.

"Aslında yok ama bunun her yanı açık ve düşebiliriz." diyor gözlerini bana çevirdiğinde.

Birazdan atlamak zorunda kalacağımızı o an için söyleyemiyorum. Biraz olsun sakinleşmesini umarak dağın eteklerinde görülen Bursa manzarasını işaret ediyorum.

"Şurada ki şehri görüyor musun?" diyorum başımı omzuna yaslarken.

"Görmek istemiyorum." diyor gözlerini yine yukarıya dikerken.

"Ama orası Bursa. Kestane şekeri ve iskenderin başkenti." diyorum omzunda yatmaya devam ederken.

Başını yavaş yavaş gösterdiğim yöne doğru çeviriyor ve şehre kuş bakışı bakmaya başlıyor.

"Burası mıymış ora?" diyor ilgisini çektiğim sırada.

"Evet." diyorum sırıtarak.

Kerem yüzünü bana çevirdiğinde kendini güvende hissetmesi ve rahatlaması için dudaklarına uzun bir öpücük bırakıyorum çünkü birkaç dakika sonra aşağıya atlamamız gerektiğinde buna ihtiyacı olacak.

****

Yüzümde bir sırıtışla Zeynep'in dudaklarından ayrıldığımda zirvenin tepesine çıktığımızı görüyorum. Artık aşağıdaki her şey daha küçük görünüyor ve hava daha da sertleşiyor. Önümüzdekilerin teker teker aşağıya atladığını görünce küçük çaplı bir paniğe kapılıyorum. Niye atlıyorlar? Arıza mı var? Bizde atlamak zorunda mıyız? Neden?!

"Atlayacak mıyız?" diye soruyorum paniğimi gizlemeden.

"Evet hayatım ama inan bana hiçbir şey olmayacak. Kar yeterince kalın bize bir zarar gelmeyecek." diyerek beni sakinleştirmeye çalışıyor ama şu an için sakinleşmem mümkün değil.

Önümüzdekiler atlayıp sıra bize geldiğinde aşağıdaki görevli atlamamız için sesleniyor. Bense yutkunarak Zeynep'e bakıyorum.

"Önce sen atla." diyor.

"Ne?!" diye bağırıyorum ona.

"Seni tepede yalnız bırakmam atla hadi." diyor ama benim dediğini yapmaya niyetim yok.

Atlama noktasını geçmek üzereyken Zeynep "Üzgünüm sevgilim." diyor ve beni aşağı doğru ittiriyor. Havada kısa süreli bir uçuştan sonra yüz üstü karlara gömülüyorum. Tam doğrulacağım sırada da üzerime bir ağırlık düşüyor.

"Özür dilerim. Özür dilerim." diyen Zeynep'in sesini duyunca üzerimden kalkmasını bekliyorum.

Hızlıca kalkıp bana elini uzatıyor ve kalkmamda yardımcı alıyor. Başka kimse üzerimize düşmesin diye kenarıya çekilmeye çalışıyorum ama ayağımdaki kazmalarla bu pek kolay olmuyor.

"Çok mu kızdın bana?" diye soruyor Zeynep.

Yüzüne bir süre kaşlarımı çatarak bakıyorum ama aslında ona kızgın falan değilim. Sadece beklemediğim bu durum karşısında şaşkınım. "Beni ittin."

"Yapmak zorundaydım yoksa inemeyecektik." diyor üzgün bir ifadeyle.

Yüzümdeki şaşkın ifade yerini gülmeye bırakırken "İyi ki ittin." diyorum ona sıcak bir sesle.

Elini göğsüne dayayıp derin bir nefes alıyor. "Kızdın diye çok korktum." diyor rahatlamaya çalışırken.

"Aslında buraya çıkmakta ısrar edince biraz kızdım ama ittirmene kızmadım. Tek başıma atlamaya cesaret etmem pek kolay olmazdı." diyorum onu kollarımın arasına çekerken.

Birbirimize sıkıca sarılıyoruz. Soğuktan buz gibi olmuş burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum. Telesiyejden inen - daha doğrusu atlayan - kayakçıların bulunduğumuz tarafa doğru gelmesi yüzünden uzun süre sarmaş dolaş duramıyoruz ne yazık ki.

Birkaç hızlı kayakçı kendisini zirveden aşağıya bırakıp hızla pistin üzerinde süzülmeye başlıyor. Bu görüntü tekrardan endişelenmeme sebep oluyor. Sonuçta hayatım boyunca karla ilgili tek tecrübem kartopu oynamak olmuştu. Onun içinde böyle zirvelere çıkmaya hiç gerek yoktu. Şimdi elimde ve ayağımda bu tuhaf zımbırtılarla bir

zirvenin tepesinde dikilmek de içimdeki endişeyi kamçılayarak korkunun dörtnala büyümesine sebep oluyordu.

Bir de Zeynep'e rezil olma düşüncesi vardı. Galiba en kötüsü de buydu. Kayak yapmayı bilmememe rağmen onu Uludağ'a getirerek iyi halt etmiştim. Gerçi ben kayak yapalım diye tutturacağını hiç hesaba katmamıştım. Ben bilmeyince sanki kimse bilmiyordu kayak yapmayı.

"Pist tenhalaşmak üzere biz de kayalım mı?" diye soruyor Zeynep kollarımın arasından çıkarken. Bembeyaz piste gözlerimi dikip başımı 'evet' anlamında sallıyorum.

Zeynep elindeki sopaları iki yanında sabitlerken bana bakıyor. Bense onu taklit etmekle meşgulüm. Hadi duruşu ayarladım da buradan aşağı nasıl ineceğim? En iyisi Zeynep'i önden göndermek. Sonrada o ne yapıyorsa aynını yapmaya çalışmak.

"Güzelim sen önden git." diyorum sesimin düzgün çıkmasına özen göstererek.

"Tamam hayatım." diyor ve kendisini ileriye ittikten sonra benden hızla uzaklaşmaya başlıyor.

Dizlerini oynatarak, kimi zaman hafifçe eğilip kimi zamansa sopalarını kullanarak pistin ortasına kadar gidiyor ve duruyor. Ardına dönüp baktığında ben hala zirvede durmuş onu izliyorum. Eliyle beni yanına çağırıyor.

Art arda derin nefesler alıyorum. Önümdeki beyaz yokuşa bakarken yapıp yapamayacağımı düşünüyorum. Yapabilirim ya niye yapamayayım? Zaten dümdüz yol. Buradan kendimi bırakacağım aşağıda da duracağım. Aslında böyle söyleyince kulağa da baya bir kolay geliyor.

Zeynep elini gözlerinin üzerine siper ederek beni süzmeye devam ederken onun yaptığı gibi kendimi zirveden aşağıya doğru ittiriyorum. Yer altımdan kayıp giderken dengemi sağlamam hiç kolay olmuyor. Oysa Zeynep bu zımbırtıların üzerinde gayet rahat görünüyordu. Bense sürekli fırlayıp gidecekmişim gibi hissediyorum. Hızım git gide artarken Zeynep'e yaklaşmaya başlıyorum.

"Yavaşla. Kerem yavaşla." dediğini duyacak kadar yaklaştığımda nasıl yavaşlayacağım hakkımda hiçbir fikrim yok.

"Dizlerini çaprazla ve batonları kullan." diye bağırıyor iki elini ağzının yanına kapatıp sesini duyabilmem için çabalarken.

Dediğini tam olarak duyamıyorum ve "Neleri?" diyorum dizlerimi kırarken.

"Elindeki sopalar. Kara sapla onları." diye bağırıyor bana.

Dediklerini yapıyorum ama nedense işe yaramıyor ve Zeynep'in bulunduğu noktadan hızla geçip gidiyorum. Birkaç kez arkamda kalan Zeynep'e dönüp bakıyorum. O da arkamda kaymaya başlayıp bana yetişmeye çalışıyor.

Paniğe kapılırken ne yapacağımı bilemeden aşağı doğru gitmeye devam ediyorum. Birkaç saniye sonra ilerideki virajı ve o virajı alamazsam uçacağım boşluğu fark ediyorum. İşte şimdi sıçtın Kerem. Yavaşlamak bir yana daha da hız alarak devam ettiğim bu yolda imkanı yok duramayacağım. Uçurumdan aşağı düşeceğim kesin.

"Kendini yere at." diye bağıran Zeynep'in sesini duyuyorum.

"Emin misin?" diye bağırıyorum.

"İlerisi uçurum Kerem n'olur kendini sol tarafa doğru at." diye yalvaran sesini çarpıyor kulaklarıma.

Eğer kar yerine buzlu zemine bu şekilde atlarsam bir taraflarımın kırılması kaçınılmaz. Uçurumla aramızdaki mesafe yavaş yavaş kapanırken kendimi içine atabileceğim bir kar kütlesi arıyorum. Gözüme kestirdiğim bir yere yaklaştığım sırada o tarafa doğru yönelmeye çalışıyorum. Ancak ne elimdeki ne de ayağımdaki zımbırtılara söz geçiremediğim için başarılı olamıyorum.

Vücudumun ağırlığını sol tarafıma doğru vermekten başka çarem kalmıyor. Sağ ayağımı kaldırıp sola doğru yaslanıyorum. Dengem bozulduğu için önce sendeliyor, ardından da kendimi yerde taklalar atarken buluyorum.

Kaç kez takla attığım ya da nerelere kadar yuvarlandığım hakkında hiçbir fikrim yok. Görüş alanım kar beyazına gömülürken Zeynep'in arkamdan kopardığı çığlık kulaklarımda çınlıyor.

41.BÖLÜM - "Çizgi"

Kayak pisti tenhalaşınca telesiyejle gelecek yeni kayakçılardan önce bu fırsatı değerlendirmek için Kerem'in kolları arasından çıkıp soruyorum.

"Pist tenhalaşmak üzere biz de kayalım mı?"

Kerem cevap vermeden başını sallamakla yetiniyor. Ondan aldığım onayla birlikte kaymak için hazırlanıyorum. Her daim centilmen olan sevgilim kayak pistinde bile centilmenliğinden ödün vermeyip önce benim gitmem için yol veriyor.

"Güzelim sen önden git."

Ona kocaman gülümsüyorum. "Tamam hayatım." diyorum ve kendimi ileriye doğru itip aşağı doğru hızla kaymaya başlıyorum.

Kaygan ve parlak zeminde hızla kayarken dengemi sağlamam için biraz eğilmem gerekiyor. Batonlarında yardımıyla kısa sürede dengemi sağlayıp tıpkı eski günlerdeki gibi süzülüyorum karların üzerinde. İçimdeki çocuk sevinçle çığlık atmak ve kayarken hissettiğim özgürlük duygusunu haykırmak istiyor. Dudaklarımın arasında sadece benim duyabileceğim küçük nidalar dökülüyor.

Pistin yarısına geldiğimde ardımdan gelen Kerem'e bakmak ve yüzündeki benimkine benzer sevinç özgürlük karışımı o duyguyu görmek istiyorum. Önce yavaşlayıp ardından tamamen durduğumda arkama dönüp bakıyorum.

Kerem'i hemen ardımda bulacağımı düşünürken o hala zirvede duruyor. Zirvede ufacık görünen Kerem'in yüz ifadesini seçemesem bile piste baktığını anlayabiliyorum. Elimle 'gelsene' işareti yapıyorum. Daha sonrada gözlerimi rahatsız eden kar beyazını biraz olsun gölgelemek ve onu daha rahat görebilmek için elimi gözlerime siper ediyorum.

Bu sırada Kerem zirveden aşağıya doğru kaymaya başlıyor. Yanıma gelmesini beklerken pistin kenarına geçiyorum ve onu izlemeye başlıyorum. Kayakların üzerinde zar zor ayakta duruyor ve dengesini sağlama konusunda oldukça başarısız görünüyor.

"Ne yapıyorsun öyle hayatım?" diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Kerem bana doğru yaklaşırken yavaşlaması gerekmesine rağmen hız alarak üzerime üzerime gelmeye devam ediyor.

"Allah aşkına ne yapıyorsun Kerem?" diye söyleniyorum şaşkınlıkla onu izlerken ve hız kesmediği için uyarmadan edemiyorum. "Yavaşla. Kerem yavaşla."

Bana oldukça yaklaştığı için yüz hatlarını daha rahat seçmeye başladığım sırada Kerem'in yüzündeki dehşet ifadesini görüyorum. O an durumu anlıyorum. Kahretsin, kayak yapmayı bilmiyor.

"Dizlerini çaprazla ve batonları kullan." diye bağırıyorum kar sapanı yaptırmaya

çalışırken.

"Neleri?" diye bağırıyor bana doğru.

"Elindeki sopalar. Kara sapla onları." diyorum telaşla.

Kerem dediklerimi yapmaya çalışıyor ama hem acemiliği hem de içinde bulunduğu durumun şoku yüzünden beceremiyor. Yanımdan hızla geçip giderken ben de hemen peşine düşüyorum ve ona yetişmeye çalışıyorum.

Başını arkaya çevirip bana bakmaya çalıştığı sırada kısa bir anlığına dengesini kaybediyor. Önümde yalpalayarak giden ve her an ters bir hareketle kendine zarar verebilecek olan sevgilimi takip ederken söylenmeden duramıyorum.

"Neden kayak yapmayı bilmediğini söylemiyorsun ki? Nasıl durduracağım şimdi seni?"

Söylenmelerim pistin aşağısında kalan virajı ve virajın hemen sağında bulunan uçurumu görmemle birlikte son buluyor. O an için aklımdan geçen tek şey eğer Kerem'i derhâl durduramazsam uçurumdan aşağı düşeceği oluyor. Aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum.

"Kendini yere at." diye bağırıyorum ona doğru.

"Emin misin?" diye bağırıyor arkasına bakmadan.

Emin değilim. Düştüğün zaman yaralanacaksın ama şu an kendini yere atmazsan başına daha büyük dertler açılacak. Allah'ım resmen önümüzde bir uçurum var. Kerem'i kaybedebilirim. Daha fazla düşünmeden Kerem'i kendini yere atması için ikna etmeye çalışıyorum.

"İlerisi uçurum Kerem n'olur kendini sol tarafa doğru at." diye yalvarıyorum.

Kerem'in sola doğru yuvarlanmasını beklerken de "Lütfen ona bir şey olmasın." diye kendi kendime dua etmeye başlıyorum.

Kerem uçuruma git gide yaklaştığı sırada hiçbir hamle yapmadan ilerliyor. Kalbim korkuyla çarparken ben de peşinden gitmeye devam ediyorum. Eğer duramazsa... Duramaz da uçurumdan aşağı düşerse ne yaparım ben? Kalbim 'sen de peşinden atlarsın' diye fısıldıyor, aklımsa 'duracak merak etme' diyor.

Bu sırada Kerem sağ ayağını yerden çekiyor ve sendeledikten sonra sol tarafa doğru devriliyor. Şiddetli bir düşüş yaşadığı için duramıyor ve taklalar atarak uçuruma doğru yuvarlanmaya devam ediyor. Gözümün önünde olup biten karşısında ağzımdan kaçan

çığlığa engel olamıyorum.

Kerem karlar içerisinde ilerken ben de yanına doğru yaklaşmaya başlıyorum. Mantığım beni çoktan terk ettiği için 'eğer uçurumdan aşağı düşecekse onu yalnız göndermeyeceğim' diye geçiriyorum içinden.

Uçurumun kıyısına geldiği sırada nihayet durabiliyor ama öyle tehlikeli bir noktadaki ufacık bir hareketle aşağı düşmesi işten bile değil. Aramızdaki mesafe tamamen kapandığında dikkatlice yanına çöküyorum.

"Kerem... Kerem... Ah Kerem..." diyorum ağlamaklı sesimle ondan bir cevap almayı beklerken.

Cevap vermek bir yana hareketsizce yatması içimdeki korkuyu körüklerken etrafını kaplayan karları ellerimle kazımaya başlıyorum. Karları kenarıya doğru açtıkça bir terslik olduğunu anlıyorum. Elime aldığım bir avuç kana bulanmış karla paniğe kapılıyorum. Kerem'in yüzünü bir an önce açığa çıkarmak için tüm gücümle eşeliyorum karları. Her hamlemle birlikte kana bulanmış karları etrafa saçıyorum.

Ağlamaklı sesim "Lütfen ona bir şey olmasın... Lütfen... Allah'ım lütfen..." diyen hıçkırıklara dönüşüyor.

Yüzünü açabildiğimde saçlarının arasından şakağına oradan da yanağına doğru akan koyu renk kanı görüp nefesimi tutuyorum. İçimdeki panik duygusu avaz avaz bağırırken saniyelerle yarıştığımı kendime hatırlatıyorum. Korkumu bir süreliğine ikinci plana atıp soğukkanlılığımı devreye sokmam gerektiğinin farkına varınca aklımda donup kaldığı yerden tekrar çalışmaya başlıyor.

Yaralı ve baygın halde yatarken, kollarından tutup sarsmak ve onu kendine getirmek istiyorum ama sonra aklım 'uçurumun kenarındasınız Zeynep dikkatli ol!' diye beni uyarıyor.

"Düşmedin aşkım. Durmayı başardın." diyorum onunla konuşup yanında olduğumu hissettirerek.

Kerem'i oradan uzaklaştırmak için kollarının altından tutup yavaşça güvenli bir noktaya doğru çekiyorum. Arkamızda kırmızı bir iz bırakarak karın üzerinde birkaç metre ilerliyoruz. Baygın bedenini yere bıraktıktan sonra onu kendisine getirmeye çalışıyorum.

"Kerem! Sesimi duyuyor musun hayatım?" diyorum nabzını kontrol ederken.

Bana cevap vermese de nabız atışı alabildiğim için birazcık da olsa rahatlıyorum. Nefes

alışverişini kontrol ettiğim de ondada herhangi bir anormallik görmüyorum. Şu an için görünen tek sorun baygın olması ve kanayan bir yarası olması.

Başındaki yarasına bakmak için üzerine doğru eğiliyorum. Başının yanında, saçlarının hemen altında derin bir kesik var. Kesiğin nasıl olduğunu düşünüyorum. Ya düştüğü sırada kayaklardan birisi başına çarptı ya da karlar arasında kalan sivri bir kayaya vurdu başını. Aklıma gelen ihtimalleri düşünürken boynumdaki atkıyı çıkarıp kesiğin üzerine bastırıyorum.

"İyi olacaksın hayatım." diyorum elimle yanağını okşarken. Beni duyduğunu umut edip konuşarak onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Şimdi yardım çağıracağım ve hastaneye gideceğiz. Her şey yoluna girecek."

****

Kerem'i müşahede odasına aldıklarında muayene eden doktor, hemşirelere anlayamadığım direktifler veriyor. Ben de Kerem'i emin ellere teslim etmiş olmanın verdiği güvenle soğukkanlılığımı çoktan bırakmış hüngür hüngür ağlıyorum.

Hemşirelerden biri elinde bir dosyayla yanıma geldiğinde buğulanmış gözlerimle Kerem'e yapılan ilk müdahaleleri izlemekle meşgulüm.

"Hastanın yakını mısınız?" diye soruyor yanıma gelen hemşire.

Başımı aşağı yukarı sallayarak sorusunu onaylıyorum.

"Hasta çok kan kaybetmiş. Kan grubunu biliyor musunuz?"

"Hayır." diyorum kırık bir sesle. Sonrada hıçkırığımı bastırıp soruyorum. "Kerem iyi olacak mı?"

"Doktorumuz elinden geleni yapıyor endişe etmeyin lütfen." diyor hemşire beni rahatlatmak için. Sonrada sorularına devam ediyor.

"Hastanın düzenli olarak kullandığı ya da alerjisi olan bir ilaç var mı?"

Sorulan soruyla şöyle bir düşünüyorum ama benim bildiğim kadarıyla yok.

"Yok." diyorum başımı iki yana sallayarak ama hemen sonra emin olamadığım için eklemeden duramıyorum. "Yani emin değilim. Benim bildiğim kadarıyla kullandığı bir

ilaç yok. Alerjisi olup olmadığını da bilmiyorum."

Hemşire "Anladım." diye mırıldanıyor. "Peki herhangi bir hastalığı var mı?"

Kerem'le ilgili sorulan her soruya olumsuz cevap vermek canımı sıksa da onun sağlığı için doğruyu söylüyorum.

"Bilmiyorum."

Hemşire hiçbir şey demeden doktorun yanına gittiğinde ben de kendimi bekleme sandalyelerinden birine atıyorum. Onu tanıdığımı sanırken aslında onunla ilgili hayati öneme sahip olan şeyler hakkında herhangi bir şey bilmediğim gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Kerem gözünü açar açmaz onu soru yağmuruna tutacağım. İlk süt dişini kaç yaşında döktüğünden, çıkardığı çocuk hastalıklarına, vurulduğu aşılardan, en çok kullandığı ilaçlara kadar her şeyi tek tek öğreneceğim. Hatta sadece sağlıkla ilgili değil onunla ilgili tüm ayrıntıları tek tek sorup, hepsini hafızama kaydedeceğim. Bundan sonra kuru kuru 'seni seviyorum.' demek yok, 'kızamık çıkardın mı aşkım?' demek var.

Ben kendimle savaşırken Kerem'in yatağı etrafında bir hareketlilik oluyor. Onu bir sedyeye aktardıkları sırada telaşla ayaklanıyorum.

"Ne oldu? Kerem'i nereye götürüyorsunuz?" diye soruyorum yüksek sesle.

"İzin verin işimizi yapalım hanımefendi." diyor doktor hiç yüzüme bakmadan yanımdan geçip giderken.

"Ben size engel olmuyorum ki. Sadece nereye götürdüğünüzü söyleyin. Neler oluyor?" diyorum sesim isyan ederek çıkarken.

Doktor halime acımış olmalı ki önce duruyor sonrada bana doğru dönüp konuşuyor.

"Sevgilin başından yaralanmış. İçeride olup bitenleri görmek için tomografi çekilmesi gerek. Şimdi izin verirsen işimizi yapacağız." diyor ve tekrar yürümeye başladığı sırada yanındaki hemşireye "Acilen kan grubunu tespit edin." diyerek talimat veriyor.

Kerem'i götüren kalabalığı izleyerek peşlerinden gidiyorum. Görevliye yalvarsam da radyasyon tehlikesi yüzünden beni tomografinin çekildiği odaya almayı reddediyor. Kapının önünde tırnaklarımı kemirerek ve her şeyin yolunda gitmesi için dua ederek bekliyorum.

Beş dakika, on dakika, on beş dakika derken içeriden kimse çıkmıyor. Acaba ters giden

bir şeyler mi var diye endişeleniyorum yavaş yavaş. Beklemeye devam ettiğim süre boyunca da hayat ve ölüm arasında ne kadar ince bir çizgi olduğunu düşünmeye başlıyorum. Bir dakika önce sevdiğinize sarılırken, bir dakika sonra onu uçurumun kenarında ölümle burun buruna gelmiş bir halde bulabiliyorsunuz. Hayat gerçekten pamuk ipliğine bağlı ve sevdiklerimizi bizden alma konusunda çok acımasız.

42.BÖLÜM - "Kaybetme Korkusu"

Hastanenin beyaz kalebodur döşeli koridorunda bir aşağı bir yukarı yürüyerek Kerem'den haber almayı bekliyorum. Defalarca adımladığım uzun koridorda yalnız olduğumu fark edince panikle etrafıma bakıyorum. Bırakın hemşire ya da doktoru koskoca hastanede sanki benden başka kimse yokmuş gibi bir sessizlik hakim. Sırtımdan geçen ürpertiyle birlikte içime terk edilmişlik ve yalnızlık duygusu gelip çörekleniyor.

Kollarımı göğsümün altında birbirine dolayarak etrafımda bir tur dönüp Kerem'i soracak birilerini arıyorum ama görünürlerde kimse yok. Bulunduğum koridordan çıkıp, başka bir koridora sapıyorum. Bitmek bilmeyen uzunluktaki koridorun sonunda gördüğüm hemşire ile adımlarımı sıklaştırıyorum. Henüz yolu yarıladığım sırada hemşire elindeki dosyalarla birlikte görüş alanımdan çıkıyor. Yetişebilmek ve Kerem'i sorabilmek için peşinden koşmaya başlıyorum. Bir yandan da arkasından sesleniyorum.

"Durun bir saniye. Hemşire hanım... Hemşire!"

Hemşirenin peşinden geçtiğim koridorda en az beklediğim yer kadar sessiz. Bu yüzden sesim boş koridorda yankılanıyor ama hemşire sanki beni duymuyor. Etrafta hemşire dışında kimselerin görünmemesi kafamı kurcalarken 'Bir hastane dolusu insan nereye gitti? Bu kadın beni duymuyor mu?' diye düşünüyorum. Nihayet hemşirenin yanına vardığımda bir kez daha sesleniyorum.

"Hemşire!"

Koşmaktan nefes nefese kalmış halde son bir gayretle birkaç adım daha atıp bana cevap vermeyen kadının omzundan tutup durduruyorum.

"Kerem..." diyorum nefesimi düzenlemeye çalışırken. "Kerem Akman... Kayak kazası geçiren hasta. Nerede? Hangi odaya aldınız? Bulamıyorum."

Yavaşça bana doğru dönüp "Haberiniz yok mu? Size söylemediler mi?" diye konuşuyor tekdüze bir sesle.

Koşmaktan hızlanan kalbim bu sefer de endişeyle atmaya başlıyor.

"Neyi söylemediler mi? Kerem... Kerem iyi mi?" diye soruyorum titreyen sesimle.

Hemşireye bakarak vereceği cevabı bekliyorum. Yüzündeki tek bir kas bile oynamadığı için ifadesinden hiçbir anlam çıkaramıyorum. Sözlü olarak da bir cevap vermeyip, bana koridorun sonundaki odayı işaret ediyor.

"Orada mı?" diye soruyorum ve sadece başını sallamakla yetiniyor. Sonrada bir şey demeden yanımdan gidiyor.

Endişeyle kasılan kalbim yürümem için müsaade etmiyor. Birkaç nefeslik zamanı orada kapıya bakarak geçiriyorum. Daha sonra titreyen bacaklarımla ağır aksak bir şekilde odaya doğru ilerliyorum. Hiç bitmeyecek gibi gelen koridoru geçip kapının önüne geldiğimde öylece kalıyorum. Elim tereddütle kapı koluna gidiyor ama bir türlü tutup, açamıyorum.

'Kerem içeride saçmalamayı kes de aç kapıyı.' diye düşünerek kendimi hazırlıyorum ve kapı kolunu aşağı doğru çekiyorum. Çekiyorum çekmesine ama kapı açılmıyor. Birkaç kez art arda kapı kolunu aşağı indirip bırakıyorum. Açılmayınca bu sefer kapı kolunu aşağı indirirken, sağ kolumla da kapıyı ittiriyorum. Uyguladığım güçle kapı aralanıyor ve içeri doğru bir adım atıyorum.

Dikkatimi ilk çeken ve beni yavaş yavaş uyuşturmaya başlayan görüntü yatakta boylu boyunca uzanmış, üzeri komple örtülmüş olan hasta. Beynim yüksek sesle 'O aptal hemşire seni yanlış odaya yönlendirdi. Zaten o kadar seslenmene rağmen duymadı. Ne kadar dalgın göründüğünü hatırla. Kesinlikle yanlış odadasın. Orada yatan Kerem değil.' diye bağırıyor. Kalbimde tüm bu sözlere inanmak için deli gibi çırpınıyor.

Hayatımdaki en zor adımları atarak yatağın yanına geliyorum. Sırtımdan soğuk terler boşalırken örtünün altında yatanın Kerem olmadığını kendime kanıtlamak için örtüyü tek bir hamlede çekip alıyorum.

Ancak beklediğim gibi olmuyor. Orada yatanın bir başkası değil de Kerem olduğunu görünce ağzımdan acı dolu bir inleme çıkıyor. Tarifi imkansız bir acı beni ele geçirirken gördüklerimi inkar etmeye devam ediyorum. Solgun yüzüne, morarmaya başlamış

dudaklarına rağmen tüm inancımla inkar ediyorum. Olamaz! Ölmüş olamaz! Sadece uyuyor. Evet evet sadece uyuyor.

"Kerem uyan! Hadi uyan aşkım." diyorum ağlamaklı bir halde.

Herhangi bir tepki vermeyince sarsmak için uzanıp kollarından tutuyorum. Soğuk bedenini ellerimin arasında hissedince her şey bir anda donuyor. Öyle soğuk ki ölümün ne demek olduğunu anlıyorum. İçimdeki acı beni yakarken hayatla ilgili her şey Kerem gibi soğumaya başlıyor. Dizlerimin bağı çözülüp yatağın kenarına çökerken hıçkırıklarımı tutamıyorum. Başımı boynuna gömüp sanki onu tekrar ısıtabilirmişim gibi sıkıca sarılıyorum.

"Kerem... Bırakma beni... Geri dön lütfen... Ker-"

Birinin kolumu şiddetle sarsması sonucu gözlerimi yavaşça aralıyorum. Karşımda gördüğüm hemşire bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Sen iyi misin? Sayıklıyordun." diye soruyor tansiyon aletini sol koluma geçirmek için kazağımı sıvarken.

"Kerem..." diyorum titrek bir sesle ve etrafımdaki değişime şaşkınlıkla bakıyorum.

Az önceki sessiz hastane şu an arı kovanı gibi vızıldıyor. Gözüme hastasından hemşiresine, hemşiresinden doktoruna kadar bir sürü insan çarpıyor. Kerem ise ortalarda yok.

"Tansiyonun normale dönmüş." diyor hemşire kolumdan tansiyon aletini çıkarırken.

Elimle göz pınarlarımı ve hemen gözümün altını kaşıyarak olanları anlamlandırmaya çalışıyorum. Kalbimdeki ağırlık henüz hafiflememişken az önce gördüklerimin rüya mı gerçek mi olduğunu ayırt edemiyorum.

"Kerem nerede?" diyorum hemşirenin koluna yapışarak.

Kadın bir bana bir de kolunu sıkı sıkı tutan elime bakıyor. Kolunu ellerimin arasından çekmeye çalışırken sesim titreyerek soruyorum. "Öldü mü?"

"Şu kumral çocuğu mu soruyorsun? Hani saçları bir tuhaf olan." diyor kolunu kurtarmayı başardığı sırada.

"Evet, kayak kazası geçiren."

"Neredeyse bir saat önce odaya aldılar onu. Durumu iyiydi." diyor hemşire bana endişeli gözlerle bakarken. "Ama sen pek iyi değildin."

"Gerçekten iyi dimi? Ölmedi dimi?" diyorum kalbimdeki ağırlık yavaş yavaş dağılırken.

"Gerçekten iyi. Dikişleri atıldı. Tomografi sonuçları iyi. Senden aldığımız kanı da hastaya verdik. Yani bu geceyi de atlattı mı yarın sabah taburcusunuz."

"Çok şükür." diyorum uzandığım sedyeden kalkıp hemşireye sarılırken. Hiç tanımadığım bu kadının yanaklarını sanki kırk yıllık dostummuş gibi birkaç kez öpüp, tekrar sarılıyorum. "Allah'ım gerçekten çok şükür."

Hemşirenin eli gergince sırtıma birkaç kez dokunuyor, sonrada kendisini geri çekiyor.

"Diğer hastamız iyi ama sen iyi misin? Kan verdikten sonra tansiyonun düştü, bayıldın. Az öncede sayıklıyordun. Hala kötü hissediyorsan doktora haber vereyim."

O an kafa karışıklığım ortadan kalkıyor. Tomografi odasının önünde beklerken yanıma gelen hemşirenin 'Hasta A Rh+ kan grubundan. Bulunabilen bir grup şanslısınız.' deyişini hatırlıyorum. Gerçekten de şanslıydık çünkü Kerem'le aynı kan grubuna sahiptik. Kan vermek için hemşirenin peşinden giderken Kerem'i orada bırakmış, o andan sonrada görememiştim.

Kan verme işlemi tamamlandıktan sonra hemşirenin bana getirdiği meyve suyunu içmeyi ve çikolatayı yemeyi reddetmiş, Kerem'in yanına gitmek istemiştim. Hemşire de en az on beş dakika uzanıp, dinlenmem gerektiğini tembihlemişti.

Tabii onu dinlemeyerek, kadın arkasını döner dönmez uzandığım sedyeden doğrulup, Kerem'i bıraktığım yere doğru gitmeye kalkmıştım. En son hatırladığım ise koridora çıktığım sırada her yerin karardığı ve soğuk zemine düştüğümdü. Sonrası... Sonrası ise baygınken gördüğüm tüyler ürperten bir kâbustu sadece. Ama ne olursa olsun Kerem'in iyi olduğunu gözlerimle görmeden tamamen rahatlamam mümkün değil.

"Ben iyiyim. Kerem'i görmek istiyorum. Hangi odada?"

"Altıncı katta. Sağ koridorun sonundaki oda." diyor hemşire ve tarif ettiği oda ile yutkunmak zorunda kalmıştım.

Kâbusumda Kerem'i bulduğum odada bir koridorun sonunda yer alıyordu. Saçmalama Zeynep! O bir kâbustu ama bu gerçek ve Kerem gerçekten iyi. Şimdi kalkıp sevgilinin yanına git bir an önce.

Burada durup bir dakika bile vakit kaybetmeye tahammülüm kalmadığından hızla hemşirenin tarif ettiği yolları takip edip odaya ulaşıyorum. Kapının önünde yaşadığım kısa tereddüttün ardından kapıyı açıyorum. İçeriye attığım ilk adımla birlikte rahat bir nefes alıyorum. Kalbimdeki tüm ağırlık havaya karışıp, yok oluyor.

"Güzelim nerelerdesin sen ya?" diyor Kerem başının sağındaki bandajla yattığı yatakta bana gülümseyerek.

İki geniş adımla yanına varıp ellerimi yanaklarına yerleştiriyorum. Sıcaklığı avuçlarıma vururken minnetle gülümsüyorum.

"Canım iyi misin?" diye soruyor Kerem yüzüme biraz endişeli bir ifadeyle bakarken.

Cevap vermeden önce dudaklarına uzanıyorum. Ona herhangi bir karşılık verme fırsatı vermeden tüm hakimiyeti elime alıp uzun uzun öpüyorum. Kerem'in beni kendisine doğru çeken ellerini belimde hissediyorum. Ona yardımcı olmak için yanına daha da yaklaşıyorum. Birbirine sarılmış iki beden oluyoruz bir anda.

Nefes almak için ayrıldığım sırada Kerem'le göz göze geliyorum. Çarpık bir gülüşle yüzüme bakıyor. Onu burada sağ salim gördüğüm için yaşadığım rahatlamadan haberi olmadan gözlerini dudaklarımın üzerinde gezdiriyor.

"Şimdi sıra ben de güzelim." diyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

Küçük dokunuşlarla başlayan ama gitgide derinleşen öpüşlerine karşılık vermeden duramıyorum. Zaten Kerem de benim ona davrandığım kadar bencil davranmayıp karşılık vermeme fırsat tanıyor. Her öpücükle kalp atışlarım bir kez daha hızlanmaya başlıyor. Bu sefer ki acıdan, korkudan ya da endişeden değil, ince bir sızı gibi içimi titreten arzularım yüzünden. Nefes nefese ayrıldığımız sırada hissettiklerimin yansımasını Kerem'in yüzünde görüp, gülümsüyorum. Elimi hızla atan kalbinin üzerine yerleştirip ritmin tadını çıkarıyorum.

"Beni korkuttun." diyorum kısık bir sesle.

Saçlarımı omzumun arkasına doğru atarken "Emin ol ben de çok korktum." diyor.

"Bilmediğini neden söylemedin? Eğer söyleseydin bunları hiç yaşamayabilirdik."

Kerem küçük bir çocuk gibi omuz silkiyor ve bakışlarını benden kaçırıyor. Yaşadığı durumdan mahcup olduğunu anladığım an yavaşça yüzünü kendime çevirip kaçırdığı bakışlarını yakalamaya çalışıyorum.

"Çekindiğin hiçbir şey senin hayatından daha kıymetli değil. Son iki saatte neler yaşadığımı tahmin bile edemezsin" diyorum şefkatle. "Hayatına mal olacak bir şeyi benden saklama bir daha"

Kerem sözlerimle mahcup bir halde gülümsüyor. "Söz veriyorum saklamayacağım."

"Anlaştık o zaman." diyorum gülümseyerek ve Kerem'deki hasarları tespit etmek için yatağın ucuna doğru kayarak sarılı başına bakıyorum.

"Ağrın var mı?"

"Kafamın içinde birisi çan çalıyormuş gibi. Sürekli bir tınlama var." diyor eliyle kulağının yanında daireler çizerek.

"Başka bir şeyin var mı?" diyorum açıkta kalan yerlerine göz gezdirirken.

Eliyle üzerindeki çarşafı çekip sol ayağını açığa çıkarıyor. Ayak bileğine yapılan bandajı görünce kalkıp ayakucuna geçiyorum.

"Kırık mı?" diye soruyorum endişeyle yüzüne bakarken.

"Düşme anında kayak botu yüzünden burkulmuş. Bir haftaya geçer dedi doktor." diye açıklıyor durumu.

Sanki acısını alabilirmişim gibi elimi nazikçe ayağında gezdiriyorum. Bunu yaparken de "Kıyamam ben sana ya." diye mırıldanıyorum.

"Sen nerelerdeydin? Kendime geldiğimde yanımda yoktun."

Kerem'in sorusuyla tekrar gidip başucuna oturuyorum. Elimi alnına düşen saçlarına götürüp düzeltirken onu endişeye düşürmeden durumu nasıl anlatacağımı düşünüyorum.

"Seni tomografiye almışlardı. Epey de uzun kaldın içeride. Bu sı-" diyorum ama cümlemi tamamlayamadan Kerem gülerek araya giriyor.

"Zeynep önce şunu bir dinlemelisin. Beni baygınken tomografiye sokmuşlar ya tam içerideyken kendime geldim. Gözümü bir açtım kafamda Hannibal'ın kafesi gibi bir kafes, etraftan takur tukur sesler geliyor. Haliyle panikledim. Nerede olduğumu anlayamadığım için çıkmak için birazda çırpındım. Hemen müdahale ettiler ama sakinleşmem zaman aldı. Hareket ettiğim içinde sil baştan bir kez daha çekmek zorunda kaldılar. O yüzden o kadar uzun sürdü." diye gülerek anlatıyor durumu.

Ben dışarıda tırnak kemirirken içeride demek ki bunlar oluyormuş. O anlattıkça Kerem'in yaşadığı panik gözümün önüne geliyor ve ben de gülmeye başlıyorum.

"Şapşalsın." diyorum sevecen bir ifadeyle ve uzanıp yanağına bir öpücük bırakıyorum.

"Eee şimdi anlat bakayım sen nerelerdeydin?"

"Senin kana ihtiyacın vardı." diyorum sonrada bir nefes alıp neşeli bir halde konuşmaya çabalayarak devam ediyorum ki Kerem ters tepki vermesin.

"Ve biliyor musun kan gruplarımız aynıymış hayatım. Ben de hemşireye dedim ki 'Madem sevgilimle kanlarımız uyuşuyor. O zaman benden başka kimse ona kan veremez.' Eee hemşirede sevenleri ayırmak istemediği için benim şahane teklifimi kabul etti. Yani kan veriyordum. Hemen bırakmadılar beni."

Kerem yüzüme çözemediğim bir ifadeyle bakmaya başlıyor. Kızacak mı acaba diye beklerken ifadesi yavaş yavaş hayran bakışlara dönüşüyor.

"Sen şimdi canından can mı verdin bana?" diye soruyor sıcacık bir sesle.

Sesindeki sıcaklıkla rahat bir nefes alıyorum. Bayıldığım gerçeğini kendime saklayarak anın tadını çıkarıyorum.

"Önce kalbimi sonra canımı verdim. Çok sevince böyle oluyormuş." diyorum ukala bir tavırla.

"Bak sen! Gel bakayım sen şuraya." diyor beni kendine doğru çekerken.

Kerem'in üzerine düşmemek için ellerimi iki yanına dayayıp üzerine doğru eğiliyorum. Yüzüme hayran hayran bakmaya devam ederken elini yanağımda gezdiriyor.

"Yaptıkların için minnettarım Zeynep. Beni bu kadar çok sevdiğin için teşekkür ederim." diye konuşuyor gözlerimin içine bakarak.

"Beni bırakmadığın için teşekkür ederim." diyorum ben de rüyamı anımsayarak.

"Yaşlı bir dede olana kadar bırakmayı düşünmüyorum." diyor ve kollarımdan çekerek üzerine uzanmamı sağlıyor.

43.BÖLÜM - "Fırındaki Mercimek"

Bursa'dan dönerken Kerem'in ağzını bıçak açmıyor, tüm huysuzluğuyla birlikte arabanın arka koltuğunda oturmakla yetiniyor. Tüm bu huysuzluğu Erkan'ın bizi İstanbul'a getirmesi ve Kerem'i o halde görmesi yüzünden yaşanıyor. Gerçi bunda

Erkan'ın yol boyunca imalı bir şekilde 'Güvercin uçuverdi' diye başlayan ve sürekli aynı kısmını tekrarladığı türkünün payı da büyük. Bu yüzden Erkan'ın sağ kolunda hatırı sayılır bir çimdik izi bırakıyorum ama yine de onu durdurmaya yetmiyor. Yıllardır İrem'le birlikte olduğu için ona çektirdiğim ne varsa şimdi fırsat bu fırsat diyerek hem benim hem de Kerem'in burnundan getiriyor.

Kerem'in evine geldikten ve Erkan'ı Bursa'ya - fuardaki işinin başına - geri dönmek üzere uğurladıktan sonra Kerem suskunluğunu bozuyor. Hem de ne bozmak! Deyim yerindeyse aslan gibi kükremeye başlıyor. Bense onun sert tavırları karşısında sakinliğimi korumak için epey bir çaba sarf ediyorum. Kerem sorduğu soruyu bir kez daha tekrar ettiğinde gözlerimi yumup sesini alçaltmasını bekliyorum. Sesini alçaltmasını beklerken aksi gibi o daha da yükseltmeye devam ediyor.

"Neden Erkan'a haber veriyorsun?" diye üçüncü kez sorarken sesi kulağımı rahatsız ediyor.

Sokak kapısını henüz kapadığımdan sırtım ona dönük bir şekilde derince bir nefes alıp "Sakin ol Zeynep!" diye mırıldanıyorum kalkan sinirlerimi yatıştırmak için.

"Bu halde araba kullanamazdın. Malum ben de kullanmayı bilmiyorum. Eşyalarımızı ve arabayı kim alacaktı otelden?" diyorum Kerem'e göre oldukça sakin bir tonda.

"Önce bana sorman gerekirdi Zeynep. El alemin gözünde düştüğüm duruma bak. Herif yol boyunca çocukla eğlenirmiş gibi eğlendi benimle. Beni bu duruma düşürdüğüne inanamıyorum!"

Ben de senin bu haline inanamıyorum! Sanki kayak yapmayı bilmediğini saklayan ve başına bu işleri açan benim! İki gün kafamızı dinleyeceğiz dedik onun da içine ettin şimdi bir de karşıma geçmiş bana laf söylüyorsun. İçimden bağıra çağıra Kerem'e cevap verirken gözüm sinirden boğazında belirginleşen damarlara takılıyor. Onun sinirinin yansıması olarak ben de sinirle derin bir nefes daha alıyorum.

Kerem'e ters bir cevap vermemek adına konuyu değiştirmeye çalışıyorum. "Böyle ayakta durman doğru değil. Hadi içeri geçelim de uzan." diyorum koluna girmek için ona doğru adım attığım sırada.

Kavga etmekte ısrarcı bir şekilde "Bana neden sormadın?" diyor.

Bir yandan onu salona doğru götürürken bir yandan da sesimi yükseltmeden ama sabrımı zorladığını anlamasına yetecek bir sertlikte konuşmaya başlıyorum.

"Ne halde olduğunun farkında değilsin galiba. Ayağındaki bandajla nasıl kullanacaktın

arabayı? Ağrısından duramadığın başını hesaba katmıyorum bile. Sen karizmanı çizdirmeyeceksin diye ikimizi de riske atamazdım. Şimdi saçmalamayı kes ve yat şuraya." diyorum koltuktaki yastıkları kolçağa doğru atarken.

"Mert'e haber verebilirdin." diyor Kerem koltuğa uzanırken sinirli bir şekilde.

"Evet, haber verebilirdim ama haber vermedim. Neden diye sormadan cevabını da vereyim hemen. Her sıkıntında Mert'i işinden alıkoyamazsın. Farkındaysan onunda en az senin kadar zor bir işi var. Pia'yı yeterince onun başına yıkıyorsun zaten. Senin için daha fazla işinden olmasına gerek yok. Hem Erkan'ın bu hafta Bursa'daki fuarda olması bizim için büyük şanstı. Onun Bursa'dan yanımıza gelmesi, Mert'in İstanbul'dan yanımıza gelmesinden daha pratik bir çözümdü kabul etmelisin." diyorum ellerimi belime dayayıp Kerem'in tepesinde dikilirken.

Sert tavrım yüzünden birkaç saniye cevap vermeden öylece bana bakıyor. Sonra sesini biraz yumuşatarak ama hala kendi bildiğini okumaktan vazgeçmeyerek konuşmaya devam ediyor.

"Haklı bile olsan bana sorman gerekirdi. Bu yaptığından hoşlanmadım." diye homurdanıyor.

"Hoşlan ya da hoşlanma şu an eve gelebildiysek Erkan sayesinde." diyorum Kerem'in odasına doğru giderken.

Arkamdan bir şeyler söylediğini duyuyorum ama bana homurtular şeklinde geldiğinden ne söylediğini anlayamıyorum. Yatağın kenarında katlı duran battaniyeyi alırken Kerem'le Erkan yüzünden tartıştığım gerçeğinin farkına varıyorum. Her zaman boğma isteğiyle yanıp tutuştuğum Erkan'ın bize yardımının dokunmuş olması ile histerik bir gülüşe tutuluyorum. Gerçi Erkan kaşığın ucuyla yaptığı yardımın karşılığında, kaşığın sapıyla ilişkimizi bir güzel oymuştu ama ne olursa olsun onu aradığımda isteğimi ikiletmeden yanımıza gelmişti. Ona yaptıklarımdan sonra bu onun için büyük incelikti.

Elimde battaniyeyle salona döndüğümde Kerem yattığı yerden kırgın çocuklar gibi yüzüme bakıyor. Bir dakika önce beni sinirden deliye çeviren adamın bu hali karşısında dayanamıyorum ve üzerini örttükten sonra başucuna geçip oturuyorum. Onun bana çatık kaşları altından attığı bakışlarına gülümseyerek cevap veriyorum.

"Birbirimize bağırıp çağırsak da olanlar oldu, geri alamayız. Yani istiyorsan bana burada saatlerce hatta günlerce bağırabilirsin ama durum değişmeyecek. Evet, Erkan'la tanışman böyle tatsız bir şekilde gerçekleşti ama inan bana Erkan'la zaten hayat çok da

tatlı değil. Yani bundan daha farklı bir ortamda da çok hoş bir tanışma olmazdı." diyorum elini avucumun içine alırken. "Yani demem o ki bize bir fayda sağlamayacak bu tartışmayı burada sonlandırmalıyız." diye devam ediyorum konuşmama.

"Tamam, konuyu kapatalım ama ben bu konuda seni haklı bulmuyorum bilesin." diyor Kerem son sabır tanelerimi de harcamak istercesine.

"Kereeem!" diyorum tek kaşımı ikaz eder gibi kaldırarak.

"Sustum." diyor eliyle ağzına hayali bir fermuar çekerken.

"İyi edersin." diyorum koluna yarı şaka yarı ciddi bir şaplak atarken.

Hastanede doğru düzgün uyumamış ve yorgunluktan bayılacak haldeyken yapılacak bir sürü işim olduğu için bir gayret oturduğum yerden kalkıyorum. Önce Kerem'in ilaçlarını içiriyorum. Sonrada mutfaktaki eksikleri belirleyip kendime bir alışveriş listesi hazırlıyorum. Salona döndüğümde koltukta uykuya dalan Kerem'i yavaşça uyandırıyorum.

"Hayatım... Aşkım uyan." diyorum yumuşak bir sesle.

"Hıı..." diyerek gözünü ovuşturuyor ve beni görünce "Bir şey mi oldu güzelim?" diye soruyor uyku mahmuru bir halde.

"Ben dışarı çıkıyorum." diyorum dudağından öpmeden önce.

"Gitme." diyor hala uyku mahmurluğu üzerindeyken.

"Pia'yı almalıyım. Markete de uğramak lazım."

"Mert halleder." diyor elimi yanağına götürürken.

"Ben de halledebilirim. Bırakalım Mert'te biraz kendi hayatını yaşasın. Hem eve de uğramam lazım." diyorum Kerem'in istediği gibi elimi yanağında gezdirirken.

"Evde ne işin var?"

Bu aralar Kerem'in en çok kullandığı kelimeler; 'ne' ve 'neden'. Adam neredeyse bu iki soru öbeğiyle anlaşmaya başlayacak benimle.

"Derya'yı merak ediyorum. Başımdaki tek hasta sen değilsin unuttun mu?" diyorum Kerem'e gülümseyerek.

"Unutmuşum valla." diyor bana sırıtarak. "Eğer kötüyse onu da getir buraya."

"Bakarım duruma göre. Hadi kaçtım ben." diyorum ve Kerem'i öpüyorum.

"Oyalanma." diyor bana göz kırparak.

"Merak etme."

****

Otobüste boş bulduğum ve bunun için özel bir anımda Allah'a şükranlarımı sunacağım yere geçip oturduğumda göz kapaklarım yavaş yavaş kapanmaya başlıyor. Uykuya direnerek eve en yakın durağa kadar gelmeyi başarıyorum. Tıklım tıklım dolu olan ve kalabalık yüzünden boğucu bir sıcaklığa sahip otobüsten indiğim ilk an rahatça derin bir nefes alıyorum. Aldığım ikinci nefesle soğuk havanın etkisiyle titremeye başlıyorum. Uykum soğukla birlikte dağılırken eve doğru giden yolu hızlı adımlarla bitiriyorum.

Ufacık tefecik ve sıcacık evimin kapısına geldiğimde çantamdan çıkardığım anahtarla kapıyı açıyorum. İçeri attığım ilk adımla birlikte "Derya ben geldim." diye yüksek sesle bağırıyorum ama koltukta yatarak bana gülümseyen Derya'yı fark edince boşuna bağırdığımı anlıyorum.

"Hoş geldin." diyor yattığı yerden kalkarken. Aniden kalktığı için biraz sendeliyor. Dengesini sağladıktan sonra yanıma doğru geliyor. Gözlerim hala sağlıksız görünen yüzüne takılıp kalıyor ama arkadaşıma gülümsemekten de geri kalmıyorum.

"Evimi çok özlemişim. Seni de çok özlemişim." diyorum birbirimize sarıldığımız sırada.

"Tatiliniz nasıl geçti?"

"Hiç sorma." diyorum gözlerimi devirerek.

"Ne oldu? Kötü bir şey mi oldu?" diye soruyor şüpheci bir tavırla.

"Anlatılacak o kadar çok şey var ki..." diyorum iç çekerek. "Ama önce bir banyo yapsam. Sen de bana sert bir kahve hazırlasan olur mu? Öleceğim uykusuzluktan."

"Tamam kuzum." diyor Derya yanağıma sulu bir öpücük bırakmadan önce. "Hem benim de sana anlatacaklarım var."

"Ne anlatacaksın?" diyorum onun bana sırıtarak bakan yüzünü süzerek.

"Banyonu yap, sonra." diyor beni banyoya doğru ittirirken.

"Öyle olsun bakalım." diyorum ve banyoya giriyorum.

Sıcak su yorgunluğumu arındırmaya çalışırken saçlarıma ikinci şampuanı yapmaya başlıyorum. Bu sırada banyonun kapısı birkaç kez tıklatılıyor ardından da Derya'nın sesini duyuyorum.

"Zeyno, işin daha uzayacak mı?"

Yüzümdeki köpükleri elimle temizleyip cevap veriyorum. "Daha on dakika olmadı gireli."

"Ben çok sıkıştım kızım altıma kaçıracağım. Çabuk ol biraz." diyor yalvarır bir sesle.

"Hay Allah'ım ya." diye söyleniyorum verdiği cevapla.

"İşin uzayacaksa ben bir girsem. Valla sana hiç bakmam." diye harika bir öneride bulunuyor canım arkadaşım.

"Saçmalama! Kapıdan uzak dur." diye bağırıyorum ona.

Bu sırada gözüme kaçan şampuan yüzünden canım yanmaya başlıyor. Bir yandan da Derya'nın içeri dalma ısrarı devam ediyor.

"Zor durumdayım."

"Beş dakika daha dayan çıkıyorum." diyorum bıkkınlıkla.

"Acele et."

Olur canım acele ederim. Zaten sayende en aceleye gelen banyolarımdan birini yapıyorum. Saçımdan akan köpükleri vücudumda gelişigüzel gezdirip keselenme aşamasını atlıyorum. Durulandıktan sonrada üzerimde bornozla çıkıyorum banyodan. Kapıyı açar açmaz Derya kıpkırmızı bir yüzle yanımdan geçip, banyoya giriyor. Bu sırada da "Sıhhatler olsun kuzum." demeyi de ihmal etmiyor.

"Sağ ol." diyorum onun haline gülerek.

Üzerime kalın bir şeyler giyip, saçımı kuruttuktan sonra salona geçiyorum. Derya hazırladığı kahvelerle oturmuş beni bekliyor.

Kahveden koca bir yudum aldıktan sonra "Oh be dünya varmış." diyorum.

"Anlat bakalım." diyor koltuğa dayadığı koluna başını yaslayarak.

"Her şey gayet güzeldi aslında ta ki Kerem Bey'in kayak yapmayı bilmediği ortaya çıkana kadar." diyerek olaya bodoslama dalıyorum.

"Bilmiyor muymuş?" diyor Derya gülerek.

"Gözünü seveyim Kerem'in yanında da bu şekilde gülerek söyleme bunu."

"Neden ki?"

"Kendisi bu konuda biraz fazla hassas. Yani sırf bilmediği anlaşılmasın diye kafasını yardı, ayağını da neredeyse kırıyordu." diyorum kahvemi yudumlamadan önce.

"Aaa! Ne diyorsun kızım? Şunu doğru düzgün anlatsana." diyor Derya durum ilgisini çekince.

Nasıl kaza geçirdiğini, hastanede geçirdiğimiz geceyi ve Erkan'la yaptığımız yolculuğu tek tek anlatıyorum. Derya kâh hüzünlenip kâh kahkahalarla gülerek anlattıklarımı dinliyor.

"Erkekler çocuk gibi. Benim Alp'im zaten çocuk ama senin Kerem'inin de ondan aşağı kalır yanı yok." diyor Derya başını hafif hafif sallayarak.

"Hiç sorma." diyorum gülümseyerek. "Şu kısacık tatilde beni duygudan duyguya sürükledi sağ olsun."

"Allah'tan beyin travması geçirmemiş. Gülüyoruz falan ama ucuz kurtulmuş Zeyno."

Derya'nın söylediğiyle kulağımı çekip önümdeki sehpaya işaret parmağımın tersiyle vuruyorum.

"Allah korudu." diyorum içim sıkılırken. Sonra aklıma Derya'nın bana anlatacakları geliyor. "Sen ne anlatacaktın?"

Derya'nın yüzü bir anda neşeli bir ifadeyle aydınlanıyor. Önce elimdeki kahve bardağını alıp sehpaya bırakıyor. Sonra bana yaklaşıp dizlerinin üzerine oturup heyecanlı heyecanlı konuşmaya başlıyor.

"Benim sana anlatacaklarım diğer her şeyi sollayıp geçecek cinsten."

"Meraklandırma da anlat." diyorum haline gülerek.

"Siz Uludağ'dayken benim bu halsizliklerim devam edince yine kan değerlerim mi düşüyor acaba diye test yaptırdım."

"Yine mi kansızlık hemşire?" diyorum yüzümü buruşturarak çünkü Derya'nın içmek

zorunda olduğu o tüp ilaçların ne kadar sevimsiz olduğunu daha dün gibi hatırlıyorum.

Başını 'hayır' anlamında iki yana sallıyor. "Yok değil."

"İyi bari." diyorum rahat bir nefes alarak. "Bir aksilik yok dimi hemşire?"

"Zeyno, ben zaten şüpheleniyordum ama emin değildim." diyor sonra derin bir nefes alıp tek seferde söylüyor. "Hamileyim."

Ağzından çıkan müjdeyle birlikte yüzüne birkaç saniye boş boş bakıyorum. Sonra durumu idrak edince dudaklarıma bir tebessüm gelip yerleşiyor.

"Hamile misin?" diyorum şaşkınlıkla.

"Evet." diyor beni onaylayarak.

"Vay canına." diyorum ve sonrada şu an için söyleyebileceğim en saçma cümleyi kuruyorum. "Nasıl oldu bu iş?"

Derya keyifli bir kahkaha atıyor. "Biyoloji dersi bilgilerini tazelememi ister misin?"

"Ha ha ha." diyorum ona dil çıkarmadan önce. "Hap kullanmıyor muydun sen? Onu diyorum."

"Kullanıyordum ama Alp gitmeden önce aksatmıştım. Malum kafam pek yerinde değildi o sıralar." diyor omuz silkerek.

"Sen gerçekten hamilesin ha." diyorum durumun ilk şoku beni yavaş yavaş terk ederken.

Elini henüz hiçbir belirti göstermeyen karnının üzerine götürürken "Beşinci haftası bitmek üzere." diyor.

"Gel buraya." diyorum gözlerim Derya'yı bu şekilde görmenin yarattığı hisle dolarken. Sonra artık yalnız olmadığımız için sözümü değiştiriyorum. "Gelin buraya."

Derya'da benim gibi dolu dolu olan gözleriyle gelip kollarımın arasına giriyor. Bir süre birbirimize sarılıyoruz.

"Şu an biraz şaşkınım ama çok sevindim. Gerçekten çok sevindim." diyorum başımı Derya'nın omzundan çektiğim sırada.

"Alp ne tepki verecek acaba?" diyor gözlerinde parlayan yaşlarla birlikte.

"Tahminimce var olan aklını da kaybedecek." diyorum gülerek.

"Aile olduk resmen."

"Zaten büyük bir aileydik." diyorum Derya'nın kolunu sıvazlayarak.

"Öyleydik dimi?"

"Her zaman." diyorum ve sonra bebeğin durumunu soruyorum. "Mercimek nasıl?"

"Ne mercimeği?" diye soruyor kaşlarını anlamayarak çatarken.

Elimi çekinmeden Derya'nın karnına götürüyorum. "Fırındaki mercimek."

Derya küçük bir kahkaha atıyor. "Her şey yolunda."

"Hadi hazırlan da bu güzel haberi Kerem'le de paylaşalım. Hem ben bu gece orada kalacağım seni de evde yalnız bırakmam." diyorum Derya'yı koltuktan kaldırmak için çabalarken.

"Benim hiç halim yok. Sen git." diyor yüzünü buruşturarak.

"Olmaz!" diye itiraz ediyorum. "Yeğenimin şerefine harika bir ziyafet sofrası kuracağım ve sen anne olarak şeref koltuğunda oturacaksın. O yüzden kalk hazırlan."

"Tamam tamam." diyor söylediğim sözlerimle mest bir vaziyette.

Derya yanına alacağı kıyafetleri hazırlamaya giderken ben de bu gece de kolay kolay uyuyamayacağım gerçeğine merhaba diyorum.

****

Neredeyse Alp'i askere gönderdiğimiz zamanlarda aldığımız uçak biletlerimize göre sabah altıda Samsun'a doğru yola çıkıyoruz. Tabii bu demek oluyor ki biz en geç üçte uyanıyoruz, dörtte evden çıkıyoruz ve beşte hava alanına giriş yapıyoruz.

Ancak bu pek de kolay olmuyor. Derya ve Kerem'le aynı evde geçirdiğim üçüncü günün sonunda anlıyorum ki bir hasta ve bir hamile ile aynı anda ilgilenmek beni aşan bir durummuş çünkü ikisi de birbirinden nazlı ve kapris konusunda sınır tanımayan insanlara dönüşebiliyormuş.

Hazırladığım kahvaltı sofrasına herkesi toplamaya çalışıyorum ama çiçeği burnunda anne adayımız Derya Hanım tuvaletten çıkamıyor. Kerem ise giymekte ısrar ettiği

boğazlı kazağını kafasına geçirememekten şikayetçi. Bense bir hasta bakıcısı edasıyla önce tuvaletin kapsını tıklatıp Derya'nın iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Ardından da Kerem'in homurdandığı yatak odasına geçiyorum.

"Onu giymek zorunda mısın?" diye soruyorum kapıda dururken.

Kapıda duruyorum çünkü Kerem altında bir kot, üzerinde ise hiçbir şey olmadan karşımda dikiliyor. Başındaki gülünç sargısına rağmen bu haliyle bile sıcaklamama sebep oluyor.

"Hava çok soğuk." diyor dudak bükerek.

Gülerek yanına gidiyorum ve dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. Elindeki krem rengi kazağı alıyorum. "Otur bakalım."

Söylediğimi dinleyip kuzu kuzu yatağın kenarına oturuyor. Ben de kazağı başına rahatça geçirebilmek için kıvırıyorum. Kerem yaramazlık peşinde koşarak açıkta kalan boynuma öpücükler konduruyor.

"Belki de Samsun'dan döndükten sonra evime geçmeliyim." diyorum gülerek ve iyice açtırdığım kazağı Kerem'in başından geçiriyorum. Öncelikle sargılı olan kısmı güvenceye aldığım sırada yüzü örtülü olan sevgilimden boğuk bir cevap geliyor.

"Burada iyiydik. Neden dönecekmişsin?"

"Bence yeterince iyileştin sen." diyorum kazağı aşağı doğru çekerken. Önce yeşil gözleri, ardından burnu en sonunda dudakları kazağın yakasından geçiyor. Asık bir suratla bana bakarken onun bu haliyle epey eğleniyorum.

"Şuramda hala bir ağrı var." diyor başını işaret ederek.

"Numaracı." diyorum ona gözlerimi kısarak baktığımda.

"Valla ağrıyor. Bak sen gidersen buramda ağrır." diyor elini kalbinin üzerine koyarak.

Cevap vermek yerine onu uzun uzun öpmeyi tercih ediyorum. Ellerini belime dolayıp beni kendine çekiyor. "Benim ilacım sensin biliyorsun."

"Biliyorum." diyorum ukala bir sesle.

Kahvaltı sofrasına oturduğumuzda Derya'nın da Kerem'in de suratı asılıyor. Ben hazırladığım yiyeceklere bakıp bir kusur arıyorum ama her zamanki mis gibi kahvaltılıklar da herhangi bir sorun görmüyorum.

"Yine niye ekşittiniz ikinizde suratınızı?" diyorum kaşlarımı çatarak. Birlikte oturduğumuz yemek sofralarında görmeye alışamadığım bir manzara bu. Hâlbuki ikisi de yaptıklarımı ayıla bayıla yiyen insanlardı. Ne oldu bunlara böyle?

"Yumurta yapmışsın daha ne olsun. Leş gibi kokuyor." diyor Derya burnunu baş ve işaret parmakları arasında sıkıştırırken.

"Daha kabuğunu bile soymadın Derya." diyorum gözlerimi devirerek.

"Kokusunu alabiliyorum ama. Yiyemem ben bunu." diyerek önündeki yumurtayı bana doğru ittiriyor.

"Ya sabır." diyerek tabağıma salatalık alıyorum.

"Ben kabuğunu soydum ve karşılaştığım manzarayla hiç memnun olmadım. Bu nasıl yumurta aşkım?" diyor Kerem.

Kerem'in bana çevirdiği yumurtaya bakıyorum. "Nesi varmış? Mis gibi yumurta işte."

"Katı olmuş bu. Yemem ben bunu." diyor yumurtayı bana doğru ittirirken.

Allah'ım ne olurdu teker teker gönderseydin bunları. Valla yıldım kaç gündür. İki çocuklu bezmiş annelere döndüm sayelerinde.

"Çok ayıp Kerem. İnsan sevgilisinin yemeğine öyle der mi?"

"Yalan mı söyleyeyim katı olmuş. Ben senden kaysefe istemiştim."

Derya'nın önüme ittirdiği yumurtayı hışımla elime alıp Kerem'e atacakmış gibi yapıyorum.

"Eğer bu yumurtayı kafana yemek istemiyorsan yalan da söyleyeceksin, önündeki yumurtayı da yiyeceksin, üstüne bir de 'ellerine sağlık hayatım harika olmuş.' diyeceksin." diyorum.

"Tamam ya kızma yiyorum işte." diyor yumurtasını tuzlayıp ağzına atmadan önce.

"Ha şöyle! Yola gelin biraz, beni çileden çıkarmayın." diyorum burnumdan soluyarak.

Derya'nın sık sık tuvalete çıkma durumu yüzünden ucu ucuna yetiştiğimiz uçakta üçümüzde yan yana oturuyoruz. Cam kenarına oturmakta ısrarcı olan Derya uçağın küçük penceresinden bulutları seyrediyor. Bense Kerem'in omzuna yatmış boynundan yayılan kokunun keyfini sürüyorum.

"Uyudun mu?" diye sessizce soruyor Kerem.

Başımı onu görebileceğim şekilde kaldırıp "Uyumuyorum." diyorum gülümseyerek.

"Sessizsin."

"Düşünüyorum."

"Ne düşünüyorsun?" diyor merakla.

"Ne kadar güzel koktuğunu." diyorum içinde bulunduğum durumu itiraf ederken.

Beni kendine daha çok çekerek sıkıca sarıyor. Başımın üstüne bıraktığı öpücükle göğsüne iyice gömülüyorum. O an da aklıma Kerem'in her şeyini öğrenmek için kendime verdiğim söz geliyor ve kararlı bir şekilde göğsünden kalkıp konuşmaya başlıyorum.

"Sen hastanedeyken fark ettim de senin hakkında hayati öneme sahip olan şeylerden bihaberim hayatım. O yüzden sorularıma cevap vermeni istiyorum."

"Şimdi mi?" diye soruyor kaşlarını havaya kaldırarak.

"Yani neredeyse bir buçuk saatlik yolumuz var. Sorularıma cevap vermekten başka daha iyi bir önerin varsa dinlemeye hazırım." diyorum kazağından sarkan bir parça ipi parmağıma dolarken.

"Dediğin gibi olsun. Sor bakalım." diyor meydanı bana bırakarak.

"Kan grubunu öğrendim. Aynı kan grubundayız." diyorum gülümseyerek. Kerem de bana aynı gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Bilmem gereken bir hastalığın var mı?" diye soruyorum aklıma gelen ilk sorudan başlayarak.

"Hayır. Senin var mı?" diye soruyor alnıma düşen saçımı geriye doğru atarken.

"Benim de yok. Peki düzenli olarak kullandığın ilaç var mı?" diye sorduğumda 'hayır' anlamında başını sallıyor.

"İyi ben de kullanmıyorum. Alerji?" diyorum aklıma gelen sorulara devam ederken.

"Hayır." diyor tebessüm ederek.

"Geçirmediğin çocuk hastalığı var mı?"

"O ne be?" diyor anlamayarak.

"Kızamık, suçiçeği falan." diyorum yüz ifadesine gülerken.

"Geçirmişimdir herhâlde."

"Ne demek herhâlde? Geçirdin mi geçirmedin mi?"

"Ne bileyim güzelim, böyle şeyleri anneler takip etmez mi? Eğer çok merak ediyorsan vereyim annemin telefon numarasını arayıp sor." diyor Kerem benimle eğlenerek.

"Aman çok komik." diyorum ona surat asarak.

"Komikti tabii." diyor gülmeye devam ederken.

"Sen benimle böyle eğlenmeye devam ettikçe sormuyorum hiçbir şey." diyorum kollarımı birbirine dolayıp koltuğuma yaslanırken.

"Hadi ama güzelim alınganlık etme." diyor Kerem beni dürtükleyerek. "Başka soru yok mu? Bu kadar mıydı?"

Cevap vermek yerine omuz silkiyorum ve Kerem'in beni ikna etmek için neler yapacağını merakla bekliyorum.

"Hâlbuki ben de tam istediğin her şeyi sorabilirsin diyecektim ama ne yazık ki sen bana küsmeyi tercih ettin." diyor Kerem yüzüme çarpık bir gülüşle bakarken.

"Her şeyi?" diye mırıldanıyorum çok da oralı olmayarak.

"Hı hı her şeyi." diyor.

Önüme açık bir çek bırakılmış gibi heyecanlanıyorum. Kerem'e ne sorsam ne sorsam diye düşünmeye başlıyorum. Aklım eski sevgilileriyle ilgili uç noktalardaki sorulara giderken dilimin ucuna gelen soruyu son anda yutup sormaktan vazgeçiyorum. Şimdi öyle fırsat bulup da balıklama atlamış gibi olmamak adına onu şaşırtacak ama benimde gerçekten merak ettiğim başka bir soruyu soruyorum.

"Amerika'ya neden gittiniz?"

Sorduğum soruyla Kerem'in yüzündeki çarpık gülüş soluyor. Bu soruyu daha önce de sorduğumda aynı şekilde gerilmiş ve cevap vermemişti. Şimdi cevap verip vermeyeceğini merak ediyorum. Bir anlığına kendi içinde mücadele etse de sanırım bu sefer cevap verecek çünkü oturduğu yerde bana doğru dönüp, hafifçe eğilerek konuşmak için dudaklarını ıslatıyor.

"Biz... Yani Mert ve ben henüz küçükken ailelerimiz trafik kazası geçirdi. Kaza babamın

kullandığı arabayla olmuş. Yanında eniştem yani Mert'in babası, eniştemin hemen arkasında da teyzem oturuyormuş. Annem de babamın arkasında..." diye anlatmaya başlıyor ancak onun için ne kadar zor bir durum olduğunu sesine yansıyan hüzünden anlıyorum. Uzanıp elini tutup ona destek oluyorum.

"İşlek bir kavşaktan geçtikleri sırada sağ taraftan ansızın gelen bir kamyon bizim arabayı altına almış. Eniştem de teyzem de kaza anında hayatlarını kaybetmişler. Annem birkaç sıyrıkla atlatmış ama babam bir süre yoğun bakımda yatmak zorunda kalmış. Bunlar benim çok net hatırlamadığım kötü anılar. Gözümün önüne parça parça görüntüler geliyor ama aralarında bir bütünlük yok. Teyzemle eniştemin öldüğünü öğrendikten sonra babamın kendini suçladığını hatırlıyorum mesela. Daha dikkatli kullansaydım, o kamyonu fark etseydim hayatta olacaklardı diye yıllarca kendini yedi bitirdi."

"Kerem... Ben çok üzgünüm." diyorum buruk bir sesle. Daha fazlasını da söylemek, acısına ortak olmak istiyorum ama böyle bir durum karşısında ne diyeceğimi bilemediğimden susuyorum.

"Biliyorum güzelim." diyor tuttuğum elini sıkarak ve anlatmaya devam ediyor.

"Kazadan sonra başka akrabası olmadığı için Mert'in velayeti anneme verildi. Bizim için durum eğlenceliydi. Ölümün ne demek olduğunu bilmediğimiz yaşlardı ve iki kafadar kuzen bundan böyle bir arada yaşayacaktık, hayat güzeldi. Babam içinse her şey gün geçtikçe daha kötüye gidiyordu. Gitgide içine kapandı, bizlerle iletişimi azalmaya başladı. En sonunda yaşadığı suçluluk psikolojisiyle Türkiye'de daha fazla duramayacağına karar verdi. Annemle bu konuda kavga ettiklerini hayal meyal hatırlıyorum ama babam bir şekilde ikna etmiş olmalı ki önce Green Card'a başvuru yapılıp kura beklenildi. Sonrada diğerleri tarafından şanslı insanlar olduğumuz düşünülerek Amerika'ya uğurlandık.

Oraya gittiğimizde bizi kollarını açıp bekleyen bir refah ortamı yoktu. Şimdi bakma birkaç tane restoranımız var, iyi kötü para kazanıyoruz ama o zamanlar bizimkiler başkalarının mutfaklarında çalışıyordu. Babamın da annemin de çalışması gerektiğinden, Mert ve ben kendimizi bir anda dilini bilmediğimiz çocuklarla dolu bir kreşte bulduk. Hadi biz çocuktuk çok sorun etmiyorduk ama abimin yaşı vardı ve onun için her şey daha sancılıydı. Seni gereksiz ayrıntılarla boğmayacağım. Durumu az çok anladın işte." diyor eliyle ensesini ovarken.

"Üzgünüm... Sormamalıydım." diyorum kısık bir sesle.

"Saçmalama hayatım." diyor sıkıntılı halinden bir anda kurtulup bana gülümseyerek

bakarken. "Tabii ki bileceksin bunları."

Onun verdiği cevapla buruk bir şekilde tebessüm etmeye çalışıyorum ama başarılı olamıyorum. Bu sırada Derya, Kerem'i dürtüklüyor.

"Kerem, bir kalksanız da ben tuvalete gitsem." diyor Derya yüzünde bezmiş bir ifadeyle.

Kerem de ben de aynı anda "Yine mi?" diye soruyoruz.

"Mesanem yoğun baskı altında ne yapabilirim?" diyor omuz silkerek.

Önce ben ardından da Kerem oturduğumuz yerden kalkıp Derya'nın geçmesini bekliyoruz. Kerem, Derya'nın bizi duyamayacağı bir uzaklığa gittiğinden emin olunca bana doğru eğilip konuşuyor.

"Şimdi benim söylemem yakışık almaz ama sen arkadaşına söyle de Samsun'a iner inmez Derya'ya bez bakalım."

Kerem'in söylediğiyle gülmeye başlıyorum ama o söylediğinde ciddi olacak ki konuşmaya devam ediyor.

"Yarım saatte bir tuvalete gidiyor. Tören sırasında nereden bulacağız tuvaleti. Bez kesin çözüm." diyor Kerem akla ziyan önerisine son derece güvenerek.

"Sen ciddisin."

"Ciddiyim." diyor saf saf.

"O zaman bunu Derya'ya kendin söylemeye ne dersin? Başının diğer tarafını da keyifle kıracağına bir tepsi suflesine iddiaya girerim." diyorum serçe parmağımı Kerem'e uzatıp iddiaya girmeye niyetlenirken. Elime vurup bana homurdanarak bakıyor.

"Hiç bakma öyle. Öyle öneriye böyle cevap." diyorum kıkırdayarak.

****

Tören alanında asker yakınları için hazırlanmış olan tribünde yan yana oturuyoruz. Tören öncesi Alp'le görüşme fırsatımız olmuyor ne yazık ki. Sadece bir anlığına görüyoruz onu. Onda da Derya'yla gözleri birbirine kenetliyorlar. Sonrasında da Derya'nın ağlamasını durdurmak için Kerem'le seferber oluyoruz.

Şimdi ise karşımızda dizilen askerlerin arasında gözlerimiz tekrardan Alp'i arıyor. Ben askerleri tek tek süzerken Derya koluma girip, kulağıma doğru fısıldıyor.

"Bebeği duyunca ne yapacak acaba? Kesin çok heyecan yapar bir daha dikkatini falan toplayamaz askerlik boyunca. Söylemesem mi acaba?" diyor kararsızlıklarla boğuşarak.

"Kuzum eminim çok mutlu olacak. Bence bebeği bilmek onun içinde moral olur, söylemelisin." diyorum sırtını sıvazlayıp, gülümseyerek.

"Emin misin?" diye soruyor onaylamamı istediğini belli eden bir hevesle.

"Eminim." diyorum ona daha çok gülümseyerek.

"İşte orada." diyen Kerem'in sesiyle işaret ettiği yere bakıyorum ve bizim yakışıklıyı görüyorum.

Tören oldukça duygusal geçiyor. Alp'e karşı duyduğum sevgi, özlem, endişe, gurur... Hepsi birbirine karışırken en az Derya kadar sulu göz olup çıkıyorum. Allah'tan yanımızda Kerem var da biz ağlarken boş durmayıp Alp'in ileride böbürlenerek anlatacağı hikayelerine eşlik edecek birkaç fotoğraf çekiyor.

Tören bitip de askerlerin aileleriyle görüşmelerine izin verildiği sırada gözyaşlarımız katlanarak artıyor. Alp yanımıza vardığında hepimize dolu dolu gözlerle bakıyor sonra Derya'nın yanına gidip sıkı sıkı sarılıyor. Onlar birbirleriyle hasret giderirken sıranın bize gelmesini bekliyoruz. Etrafımızdaki diğer ailelerinde durumu bizlerden farklı değil. Ağlama sesleri ve sevgi sözcükleri uğultu şeklinde yükseliyor.

Birbirlerinden ayrıldıktan sonra gözlerini bana dikip "Kuzu." diyor Alp. Bana kollarını açmış bir halde dururken normalde de zayıf olan bünyesinin daha da zayıfladığını fark edip içerleniyorum. Yanına gidip sıkıca sarılıyorum.

"Çok özlemişim seni." diyorum yüzünü ellerimle tutup bir anne edasıyla onu süzerken. "İyi misin? Zayıflamışsın."

"İyiyim ben asıl sen nasılsın?" diyor tekrar sarıldığımızda.

"Gördüğün gibi." diyorum gözyaşlarımın karıştığı bir gülümsemeyle.

"Hala tek parça olduğuna sevindim. Sakarlığınla ölüme kafa tutuyorsun." diyerek takılıyor bana.

Onunda en az bizim kadar duygusal anlar yaşamasına rağmen hala gülmemiz için çabalaması yaşadığım duyguları katlayarak çoğaltıyor.

"Ben de geldim kardeşim. Kızlardan sıra gelirse biz de bir sarılalım." diyor Kerem araya girerek.

İki eski dost uzun uzun sarılıyorlar birbirlerine. Sonra Alp, Kerem'in başını görünce kaşlarını endişeyle çatarak soruyor.

"Dövüş mü?"

"Yok hayatım bu sefer ki görünmez kaza. Önemli bir şey değil." diyor Derya, Kerem'den önce davranarak. Kazayı anlatmaktan hoşlanmayan sevgilimin de canına minnet zaten. Durum hiç irdelenmeden kapanıp gidiyor.

Bir kez daha sarıldığımız sırada hasret gidermeye yetmese de bir arada olmanın verdiği mutlulukla kendimizi iyi hissediyoruz. Derya bana bakıp kaş göz işareti ediyor. "Söyleyeyim mi?" diye dudaklarını oynattığında başımla onu onaylıyorum.

"Aşkım, benim sana söylemem gereken önemli bir şey var." diyor Derya Alp'e iyice sokularak.

"Söyle bir tanem." diyor Alp Derya'yı kollarının arasına çekerken.

"Ben..." diyor ve devamını getirmeden önce gözleri yine bana kayıyor. Bir kez daha onu başımla onaylıyorum.

"Ben... Ben hamileyim... Bir bebeğimiz olacak." diyor Alp'in gözlerinin içine bakarak.

Hepimiz nefesimizi tutmuş Alp'in ne tepki vereceğini beklerken büyük ihtimalle şoka girdiği için hiçbir tepki veremiyor. Derya'nın yüzüne panik dalgaları yavaş yavaş yayılırken bir yandan da ağzından tek tük kelimeler çıkıyor.

"Bir şey söylesene aşkım... Bebek... İkimizin..."

Alp ilk olarak "Hamilesin." diyor.

Derya başını aşağı yukarı sallayarak onaylıyor. "Hamileyim."

"Bebeğimiz olacak." diyor şoku atlattığını belirten gülümsemesiyle birlikte ve önünde dikilip panikle kendisine bakan Derya'nın alnına içten bir öpücük bırakıyor. Derya'nın yüzündeki panik yerini sırıtmaya bırakırken başını Alp'in omzuna yaslıyor.

"Baba olacağım." diyor Alp mutlulukla Derya'yı sararken. "Bu kadın beni her zaman dünyanın en mutlu erkeği yapıyor."

"Tebrikler kardeşim." diyor Kerem gülümseyerek. Ben de boş durmayarak hemen

atlıyorum duruma. "Tebrik ederim canım."

Alp söylediklerimizi pek duymamış gibi başını Derya'nın saçlarına gömüp bizim anlayamadığımız bir şeyler mırıldanıyor. Derya'ysa son bir aydır gördüğüm en mutlu, en parlak yüz ifadesiyle sevdiği adamın kolları arasında can buluyor.

Onların mutluluğunu görünce dayanamayıp ben de Kerem'in yanına gidiyorum. Başımı göğsüne yaslarken kollarını bana sarması için belime çekiyorum. Başını eğip yüzüme gülümseyerek bakıyor.

"Arkadaşlarını mı kıskandın yoksa?" diye soruyor.

"I-ıh." diyorum yüzüne masum masum bakarak. "Seven kalplerin bir bütünken can bulduğunu fark ettim."

44.BÖLÜM - "Kerem'in Atakları"

Derya'yla oturduğumuz kahvaltı sofrasında havadan sudan konuşarak işe gitmeden önceki son saatimizi değerlendiriyoruz. Mayıs ayıyla birlikte hamileliğinin dördüncü ayıda bitmek üzere olan arkadaşım artık yavaş yavaş kendisini belli eden karnını sıvazlayarak bana bilmem kaçıncı kez yaptığı hatırlatmasını yapıyor.

"Bugün ne yapıp ne edip benimle birlikte kontrole geliyorsunuz."

Derya'nın, hamilelik takibini yapan doktorun çalıştığı hastanede olmasından dolayı, hamileliğini öğrendiğimiz günden beri geçen üç ay boyunca sadece bir kez onunla birlikte kontrole gitmiştim. Onda da şiddetli mide bulantılarından dolayı evde istirahat ettiği dönemdi. Şimdi ise mercimeğin cinsiyetini öğreneceğimiz bu kontrolde yalnız başına kalmak istemiyor, Kerem'i de beni de yanında istiyordu. Alp'in yokluğundan kaynaklı bu masum isteği ne ben ne de Kerem geri çevirmemiştik ama benim tez canlı arkadaşım defalarca hatırlatmadan rahat edemiyordu.

"Merak etme saat dörtte hastanede olacağız." diyorum Derya'ya güven veren bir sesle.

"Çok heyecanlıyım Zeyno." diyor gülümseyerek. Sonrada sanki karnının içini görebiliyormuş gibi gözlerini karnına dikip konuşuyor. "Sanıyorum ki bir kızım olacak."

"Öyle mi hissediyorsun?" diye soruyorum hevesini kaçırmamak için gülümseyerek.

"İçime öyle doğuyor." diyor eli karnında gezinirken. "Gerçi oğlum olmasını da isterim. Galiba kız ya da oğlan olması çok önemli değil. Önemli olan Alp'le ikimizin bebeği olması."

"Ve tabii benim yeğenim olması." diyorum gülerek. Kendimi araya katmasam olmaz.

"Ah en önemlisi o." diyerek benimle birlikte gülüyor Derya'da.

"Benim çıkmam lazım. Malum Kerem bu aralar iş yerinde sıkıyönetim ilan etti. Geç kalanlara kök söktürüyor resmen." diyerek masadan kalkıyorum.

"Sen sevgilisisin." diyor niye telaş yaptığıma anlam veremeyerek.

"Kerem'i çalışırken gördün mü hiç?" diyorum tek kaşımı kaldırarak. "İnan beni bile harcadığı günler oldu. Aynı şeyi tekrar yaşayamam. Hadi kaçtım ben."

"Aman pabucumun patronu o da! İş iş diye diye ölecek yakında. Kaç zamandır baş başa bir yerlere gittiniz mi?" diye soruyor sanki nereye gidip nereye gitmediğimizi bilmiyormuş gibi.

"Kabusumuz olan Uludağ'ı saymazsak sanırım ya geçen hafta ya da ondan önceki haftalardan birinde sinemaya gitmiştik. İşlerin yoğunluğu yüzünden anca pazar günlerinin öğleden sonrası bize kalıyor. Onda da Kerem'i çok fazla dışarı çıkaramıyorum açıkçası." diyorum gözlerimi devirerek.

"Hım... Evden çıkmayışınızı anlayabiliyorum. Tabii Kerem'de haklı. Kaç ay oldu, beş mi altı mı?" diyor Derya bana göz süzerek.

"Beş ay olmasına az kaldı." diyorum kalktığım sandalyeme geri çökerken.

Normal zamanlarda Derya'nın imalarına şiddetle karşı çıkar ya da odadan kaçarak durumdan kurtulmaya çalışırdım ama haklı olduğu zamanlarda ona karşı çıkmak pek de kolay olmuyordu. Hele ki son zamanlarda Kerem'deki yakınlaşma ataklarının sayısı gitgide artarken ve Derya'nın imaları olmadan bile sevgilimin kafasından geçenleri anlayabildiğim bir döneme girmişken süt dökmüş kedi gibi oturuyorum karşısında.

"Her şey yolunda mı canım? Kerem seni zorluyor mu yoksa?" diye soruyor Derya benim düşünceli bir şekilde oturduğumu görünce.

Her şey yolunda mı? Evet. Kerem beni zorluyor mu? Kısmen evet.

"Bu konu hakkında sözlü olarak hiç konuşmadık hemşire ama hareketlerinin dile gelip

'Zeynep sevişelim mi?' diye benimle her gün konuştuğunu söyleyebilirim. Dokunuşları ilk günlerdeki gibi değil. Aradaki farkı hissedebiliyorum." diyorum derin bir nefes almadan önce. "Artık daha arzulu olduğunu hissediyorum."

Benim itiraflarımdan sonra Derya'nın imalı konuşmalarına devam edeceğini düşünürken bana anlayışlı bir tebessümle bakıyor. Konuşmak içinde acele etmiyor. Sanki doğru kelimeleri arıyormuş gibi bir süre dudağını kemirerek bekliyor.

"Kerem neredeyse otuz yaşında arkada-"

Sözünü bölerek düzeltiyorum. "Yirmi dokuz" Sonuçta bir yaş bir yaştır.

"Her neyse." diyor elini gayri ihtiyari sallayarak. "İkinizde yetişkin insanlarsınız. İlişkinizde belli bir yol almışken Kerem'in sana sevgisini gösterme biçiminin böyle bir hal olması gayet normal."

"Biliyorum." diye mırıldanıyorum.

"Ama..." diyerek devamını getirmemi beklerken, yüzüne belirsizliklerle dolu bir ifadeyle bakıyorum.

"Ama ben bunu gerçekten isteyip istemediğimden emin değilim." diyorum içimdekileri dışa vururken. "Yani en azından bugünlerde istediğimden emin değilim."

"Seni Kerem'le olmaktan alıkoyan nedir? Sarp'la olanlar mı?" diye soruyor Derya tek gözünü kısıp şüpheyle beni incelerken.

"Saçmalama." diye çıkışıyorum Derya'ya.

"Ne bileyim kızım. Sarp gibi bir talihsizlik geçti başından. Belki de bu yüzden her şeye temkinli yaklaşır oldun. Olamaz mı?" diyerek aklından geçenleri açıklıyor.

"Öyle bir şey yok." diye inkar ediyorum ama söylediklerinde haklı olduğu bir pay da yok değil.

"Ne o zaman?" diye soruyor sabırsızca.

"Tüketmek istemiyorum." diyorum küçük harflerle. "Önümüzde onca zaman varken, peşimizden atlı kovalıyormuş gibi bu ne acele? Tamam, aylardır birlikte olabiliriz ama bir anda her şeyi yaşayıp, her şeyi tüketmek istemiyorum. Paylaşabileceği her şeyi paylaşmış ve kısa sürede birbirinden bıkıp, sürekli dırdır eden çiftlere dönüşmekten korkuyorum."

Derya söylediklerimle gülmeye başlıyor. "Eğer işler öyle yürüseydi Alp'le ben çoktan

bitmiştik."

"Size bir şey olmaz, siz başkasınız." diyorum iç geçirerek. "Gözümde efsanevi aşıklardan farkınız yok."

"Teşekkür ederim canım ama siz de Zeynep ve Kerem'siniz. Bence kendinizi bu kadar hor görme."

"Benim artık gerçekten gitmem gerek." diyorum gözüm kolumdaki saatime takılınca.

"Tamam canım." diyor kollarını açıp ona sarılmamı beklerken. Gidip kolları arasına giriyorum. Çenesini omzuma yasladığı sırada sakin bir ses tonuyla konuşmaya devam ediyor.

"Birbirinden bıkıp, dırdır eden çiftlere dönüşmeyeceksiniz. Sen de Kerem gibi hissediyorsan adım atmaktan korkma."

"Seninle sohbet etmek güzeldi." diyorum yanağından öpmeden önce. "Dörtte görüşürüz."

"Sevgilini de yanında getir."

"Tamam hemşire." diyorum kapıdan çıkmadan önce ona gülümseyerek.

****

Kalabalık bir grup müşterinin geleceği güne yoğun bir tempoyla başlıyorum. Mehmet Şef'le kararlaştırdığımız ana yemeklerden sonra, tatlı seçenekleri üzerine Kemal Şef'le laflıyorum bir süre.

Bu sırada da aklım işe geç kalan Zeynep'e kayıp duruyor. Neden geç kaldığını içten içe merak ederken günün yıldızı olacak iki tatlıda karar kılıyoruz. Geleneksel Türk tatlılarından biri olan tavukgöğsü ve benim yapmaktan da yemekten de çok keyif aldığım elmalı crumble.

Tam Ying Şef'in yanına geçip alternatif seçenekler olarak neler yapabileceğimizi konuşacakken, koşturduğunu belli eden kızarmış yanaklarıyla Zeynep mutfağa giriş yapıyor. Beni gördüğü an yüzünde beliren sevecen gülüşüyle bana parmaklarını oynatarak nazikçe el sallıyor.

Bahar ve Serdar'ın da içlerinde bulunduğu patates soyucu timinin yanına gidince onlarla gülerek sohbet etmeye başlıyor. Mutfakta çalışan aletlerin gürültüsü, dalga dalga yayılan müzik sesi ve konuşma uğultuları arasında Zeynep'in neye güldüğünü duyamıyorum. Gülüşünün ardından ciddiyetle kaldırdığı kaşlarının sebebini de, etli dolgun dudaklarını hararetle oynatarak Serdar'a söylediği cümlelerini de aynı sebepten duyamıyorum.

Zeynep'in kâh gülen kâh ciddileşen ifadesiyle içimde yanına gitme ve onu kollarımın arasına alma isteği doğarken, Ying Şef'in söylediği şeylere çok da odaklanmadan onaylıyorum. İşinin ehli şeflerle çalışmanın avantajı böyle anlarda kendisini belli ediyor işte. Neye evet dediğimin farkında değilim ama başıma dert açacak sonuçlar çıkmayacağına eminim.

"Sen dediklerini yapmaya başla Ying." diyorum Ying'in omzuna birkaç kez onaylar bir ifadeyle vururken. Sonrada konuşkan grubu dağıtmak için "Serdar'ı yardım için yolluyorum şimdi." diyorum gözlerimi Serdar'a dikerek.

"İyi olur. Yapılacak çok iş var." diyor Ying söylediğime memnun olarak.

Ying'in yanından ayrılıp, konuşkan grubun yanına gidiyorum. Algıda seçicilikten mi yoksa gerçekten baskın bir koku olduğundan mı bilemiyorum ama yanlarına yaklaşırken burnuma Zeynep'in kokusu doluyor. İçimdeki dürtüler ayağa kalkmak için hazır olda beklerken Zeynep'in bana gülümseyerek bakan yüzü de bu duruma hiç yardımcı olmuyor.

Bu kadar iç gıcıklayıcı gülümsemeyi nereden öğrendin be aşkım? Hele bu burnuma dolan kokun! Ne yazık ki işlerimi halletmek adına bir süreliğine seni görmezden gelmek zorundayım.

"Serdar, Ying Şef'e yardıma gidiyorsun." diyorum ellerim göğüs hizamda bağlı bir şekilde ona bakarken. İstediğim atikliği göstermeyince kaşlarımı çatarak sesimi biraz yükseltiyorum. "Hadi fırla!"

Serdar, elindeki patatesi Bahar'a verip yanımızdan ayrılıyor. Bahar açık açık belli etmekten çekinse de sevgilisini ondan uzağa yolladığım için bozuluyor. Zeynep'se bir bana bakıp bir de elindeki patatesin kabuğunu soyarken konuşmaya başlıyor.

"Başka bir isteğiniz daha mı var şefim?" diye soruyor başlarında dikilip durduğumu ima eden bir sesle.

Var güzelim. Senin şefim diyen ağzını öpmekle başlayabiliriz işe. Sonrasında da... Düşüncelerim başka bir boyuta geçerken kendimi dizginlemeye çalışıyorum. Kendine

gel Kerem. Derin bir nefes al ve kafandaki düşünceleri unut. Söylemesi yapması kadar kolay olmuyor.

"Zeynep bir dakika bakabilir misin?" diyorum içimdeki boğuşma yüzünden çatılan kaşlarımla. İşini bırakıp benim peşimden geliyor ve tezgâhlardan birkaç adım uzaklaşıyoruz.

"Söyle sevgilim." diyor yanımızda üçüncü bir çalışanın olmamasının verdiği rahatlıkla.

"Geç kaldın."

"Ah, evet özür dilerim hayatım." diyor tebessüm ederek.

Bense aklımdan geçenlerle boğuşmaya devam ederken, Zeynep'le baş başa kalmak için kafamdaki tilkileri çalıştırıyorum. Ona bir şey belli etmeyerek hatta geç kaldığı için kızmış gibi davranarak konuşuyorum.

"Özür dilemekle olmuyor o işler Zeynep Hanım."

"Zeynep Hanım mı? Hadi ama baş başayız şurada." diyor alnını kırıştırarak.

"İş yerindeyiz." diyorum ona yakıcı bakışlar atarken. Gerçi bakışlarım mı yakıcı yoksa içimde patlayan volkanlar mı tartışılır.

"Pardon unutmuşum." diyor elini alnına hafifçe vurarak. Gözlerinde ise minik öfke pırıltılarını görebiliyorum.

"Mahzenin toparlanmaya ihtiyacı var. Biliyorsun yeni mallar geldi ve ortalık baya karışık. İlgilenirsen sevinirim." diyorum onu baş başa kalacağımız bir ortama çekebilmek için.

"Tek başıma mı?" diyor kaşlarını onaylamaz bir biçimde kaldırırken.

"Tabii ki hayır. Sana yardım edecek birilerini göndereceğim." diyorum içimden kıs kıs gülerken.

"Öyle olsun." diyerek homurdanıyor.

"Kolay gelsin güzelim." derken Zeynep'e göz kırpıyorum.

Derin bir nefes alıp başını hafifçe iki yana sallayarak çıkıyor mutfak kapısından. Hemen taarruza geçmemek adına mutfağın ön kapısından çıkıp, yemek bölümüne geçiyorum. Yemek masalarının hazırlanmasını izliyorum bir süre. Havaların ısınmasıyla birlikte restoranın önündeki masalarda rağbet görmeye başladığından onlarda en az içerideki

masalar kadar özenle hazırlanıyor artık.

Bugün gelecek özel misafirlerimiz için ayrılan üst kata çıkan ahşap merdivenleri tırmanırken, alt kattaki hazırlıkları kuş bakışı bir kez daha izliyorum. Masaya yerleştirilen menaj takımları konusunda uyarmadan da duramıyorum.

"Hepsini doldurdunuz değil mi?" diye soruyorum merdivenin korkuluklarına ellerimi dayayarak.

"Baharatlar ve peçeteler tamam şefim. Soslar zaten yemeklerle geliyor." diyor garson yukarıya doğru bakarak.

"Güzel." diyorum başımı onaylar bir şekilde sallayarak. Sonra geçen gün içler acısı bir şekilde servis araçlarına yığılan bulaşıklar aklıma geliyor ve içimdeki patron konuşmadan duramıyor. "Servantlarda da kirli tabak görmek istemiyorum bugün. İşi biten tabaklar doğruca yıkanmaya."

"Merak etmeyin şefim."

"Hadi kolay gelsin."

"Sağ olun."

Merdivenleri bitirip üst kata vardığımda şef garson İhsan'ı birkaç garsona talimat verirken buluyorum. Henüz hazırlığa başlanmayan masaların arasında koşuşturan garsonların ne yapmaya çalıştığına bakıyorum bir süre. Durum müdahale etmemi gerektirecek bir hal alınca orada olduğumu belli etmek için birkaç kez öksürüyorum. İhsan arkasını dönüp beni fark ediyor.

"Hoş geldiniz şefim. Biz de akşam ki grup için nasıl bir masa düzeni yapsak diye düşünüyorduk." diyor koşuşturmalarının sebebini açıklayarak.

"Hoş bulduk İhsan." diyorum çenemi kaşıyıp mekana göz atarak. Kafamın içinde masaları dekore ederken bir süre İhsan'ın söylediklerini duymazdan geliyorum.

"İş yemeği için gelecekler. Hiyerarşik yapı gereği dikdörtgen bir masa ve masa başları için iki yüksek arkalıklı sandalye kullanın. Uzun masalarımızı birleştirip, pencerenin önünden buraya kadar uzanan bir hat oluşturun. Şu an için söylenilen on sekiz kişinin katılacağı. Ona göre servis açarsınız. Masada üç bölüme çiçek aranjmanı konulsun ama çok şaşalı ve büyük şeyler istemiyorum. Göze hoş gelen ama dikkat dağıtmayan şeyler olsun."

"Diğer masaları ne yapalım?" diye soruyor.

"Bu kata bugün başka müşteri almayacağız ama yine de ana masaya çok yakın olmamak kaydıyla diğerlerini de olağan düzen içinde hazırlayın. Belki yemek sırasında birebir görüşme yapmak isteyen olabilir. Hazırlıklı olmamızdan zarar gelmez."

"Nasıl isterseniz şefim." diyor İhsan yanımda dikilirken. "Şefi duydunuz, dediği şekilde değiştirin masaları."

"Hazırlıklar bitince bana haber verin. Gelip bakacağım."

"Hay hay efendim."

"Kolay gelsin." diyorum tüm çalışanların duyabileceği bir tonda ve bu kadar oyalanmanın yeteceğini düşünerek adımlarımı mahzene, güzelimin yanına yöneltiyorum.

Merdivenlerden alt kata, yemek bölümünden de mutfağa geçiyorum. Mutfakta hızlanmaları adına birkaç kez gürledikten sonra arka kapıdan çıkıp, mahzene inen merdivenlerin başına geliyorum. Burnumdan derince bir nefes alıp, sessiz adımlarla aşağıya iniyorum.

En alt basamağa geldiğimde açık olan kapının izin verdiği ölçüde bir sağa bir sola giden ve kendi kendine söylenen sevgilimi görüyorum. Onu izlemek adına üzerinde durduğum basamağa oturuyorum. Dirseklerimi dizlerime dayayıp, öne doğru uzattığım ellerimi birbirine kenetliyorum.

Zeynep çekelediği bakliyat çuvalıyla uğraşırken örgüsünün ucundaki toka yere düşüyor. Ondan daha inatçı olan saçları tokadan kurtulur kurtulmaz hızla gevşeyip, örgünün hakimiyetinden kaçıyor. Örgü sayesinde kıvırcık saçları iri dalgalara dönüşmüş bir halde omuzlarına, oradan da sırtına doğru dökülüyor.

Gözlerimi ondan alamadan hayranlıkla izliyorum. Ben böylesine mest olmuş bir halde dalmışken, çözülen saçları eğildiği esnada boynundan aşağıya sarkıp görüş alanını kapatıyor. Sonrasında da beni mest eden sevgilim şaşkınlığa sürükleyecek o cümleyi kuruyor.

"Ha siktir!"

Bunu söyleyen gerçekten Zeynep mi diye kaşlarımı çatarak ama bir yandan da sırıtarak bakıyorum. Zeynep burnundan soluyarak çözülen saçlarını birbirine dolayıp sırtına doğru savuruyor.

"Kerem de güya birilerini gönderecekti ama beni bu çuvallarla baş başa bıraktı. Bu adamın benimle zoru ne?" diye söyleniyor. Bir yandan da adım atarken kendisine engel

olup duran önlüğünü belinden söküp bir kenarıya fırlatıyor.

Onun bu halini görünce oturduğum yerde daha fazla duramayıp, belini kavramak için usulca yerimden kalkıyorum.

****

Ağzı açık olan ve boyu belime gelen pirinç çuvalını karşı duvara çekebilmek adına verdiğim mücadeleme devam ederken belime dolanan kollarla irkilip, ufak bir çığlık koyuveriyorum. İrkilmeme sebep olan kollardan kurtulmak için debelenirken önümdeki çuvalı deviriyorum. Pirinç taneleri minik boncuklar gibi etrafa saçıldığı sırada kendimi güvende hissettirecek o sesi duyuyorum.

"Hişt! Benim güzelim sakin ol." diyor Kerem sakinleştirmek ister gibi.

Kalbim korkuyla atmayı bırakıp gevşerken yüzümü Kerem'e dönüyorum. Ellerini bir saniye bile belimden çekmediği gerçeğine çok fazla takılmamaya çalışarak konuşuyorum.

Göğsüne doğru hafifçe vurarak "Beni korkuttun." diyorum.

"Neden korktun ki?" diye soruyor korkmama anlam veremezmiş gibi çünkü ona göre arkamdan sinsice yaklaşıp böyle kucaklanmamda korkulacak bir yan yok.

"Sen olduğunu nereden bileyim? Bir anda irkildim işte." diyorum omuz silkerek.

"Benden başka kim olabilirmiş?" diyor tek kaşı tuhaf bir ifadeyle havaya kalkarken. "Benden başka kim gelip sana bu şekilde sarılmaya cesaret edebilir?"

Sözlerinden sonra olduğumuz yerde dönmemizi sağlıyor. Benim sırtım az önce pirinç çuvalını götürmek istediğim duvara döndükten sonra kararlı adımlarla ilerliyor. Elleri hatırı sayılır bir baskıyla belimde durmaya devam ederken mecbur geri geri yürümek zorunda kalıyorum. Kalçam duvar kenarında dizilen büyük patates çuvallarına çarpınca, Kerem bir hamlede beni çuvalın üzerine oturtuyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan bacaklarımı aralayıp bana oldukça yakın bir mesafeye sokuluyor. Nefesi yüzüme vururken sesi de git gide arzulu ve karanlık bir hal almaya başlıyor.

"Benden başka kim bu kadar yakınına gelebilir?" derken elleri bacaklarım ve kalçalarım arasında ağır bir ritimle gidip geliyor.

Kerem'in bu sefer dozu yüksek olan atağı karşısında boğazım heyecanla kuruyor. Daha bu sabah Derya'yla olan konuşmamızdan bölük pörçük bölümler geliyor aklıma ama Kerem'in hissettirdikleriyle hepsi aynı hızla uçup gidiyor.

"Biri gelecek. Rezil olacağız." diyorum zar zor çıkan sesimle.

Söylediğimi umursamıyor bile. Ellerinden biri başımdaki bandanaya uzanıp, çekip çıkarıyor. Örgüsü bozulan saçlarım tamamen özgür kalıyor. Bandanamı çıkardığı elini saçımda gezdirip, buklelerimden birini parmağına doluyor.

"Benden başka kim saçlarını böyle sevebilir?" diyor cevap beklemeyen sorularına bir yenisini eklerken. Kerem'in yakınlığıyla afallamışken ne diyeceğimi şaşırıyorum.

"Benden başka kim bunu yapabilir?" dedikten sonra hırsla yüzüme yaklaşıp dudaklarımı öpmeye başlıyor.

Ağırlığını üzerime vermekten çekinmediği için sırtım duvara yapışmışken elleri bacaklarımda dolanmaya devam ediyor. O ana kadar aklımı başımda tutmaya çalışsam da sevdiğim adam tarafından böylesine köşeye sıkıştırılmış olmanın verdiği arzuyla öpüşlerine karşılık veriyorum.

Benden karşılık aldığı an zafer dolu bir inleme dökülüyor ağzından. Aklımı aradan çıkardıktan sonra ben de en az onun kadar istekli davranıyorum. Yakasından tutup onu kendime daha çok çekiyorum. Bir elim yakasını sıkı sıkı tutarken, diğeri de kolunun hemen altından sırtını kavrıyor.

Dudaklarımız üstünlük yarışına girdiği sırada Kerem canımı yakacak şekilde ısırıyor alt dudağımı. Küçük bir inilti eşliğinde yakasına daha sıkı yapışıyorum. Yüzündeki kasların seğirmesinden anladığım kadarıyla verdiğim tepkiye gülümsüyor.

Nefes nefese dudaklarımız birbirinden ayrıldığı esnada aramıza hiç mesafe koymadan burnunu burnuma sürterek bakıyor gözlerimin içine. O an yeşil rengin birer aleve dönüşebileceğini görüyorum gözlerinde.

"Benim kadınıma dokunmaya kimse cesaret edemez. Benim mekanımda asla. Başka bir yerde asla. Asla izin vermem anlıyor musun?" derken sesi arzulu bir hırıltı şeklinde çıkıyor ve ben ilk kez kıskançlığı hissediyorum.

Göğsüm hızla inip kalkerken cevap vermek için dudaklarımı ıslatıyorum. Sesimin çıkabileceğinden emin olamayarak konuşuyorum.

"Ben de izin vermem."

"Biliyorum." diyor yüzünde çarpık bir gülümseme belirirken. Sonra az önce bana sarıldığı an ki bağırmamı ve debelenmemi ima ederek konuşmasına devam ediyor. "İlk verdiğin tepkide bunu çok iyi gördüm."

Zaten çok yakın olan dudaklarımızı tekrar birleştirip, ilkine göre oldukça masum sayılacak bir öpücük bırakıyor.

"Beni altüst ediyorsun." diyor sıcak bir sesle.

Elimi yanağında gezdirerek gülümsüyorum. "Sen de beni altüst ediyorsun."

İtirafım karşısında gözleri arzuyla parlıyor. Onun bu haline gülüyorum ama heveslenmemesi için hemen bir şeyler söyleme gereği duyuyorum. Tabii Kerem'in atikliği benim hızımın önüne geçiyor.

"Seni ne kadar istediğimin farkında mısın? Ölüyorum Zeynep." diyor sesi kesik kesik çıkarken.

"Sence." diyorum içinde bulunduğumuz durumu işaret ederek. "Beni bu şekilde köşeye sıkıştırmışken anlamak zor olmuyor."

Başını eğip duruşumuza bakıyor. Vücudunun üzerime uyguladığı baskıyı görünce sırıtıyor.

"Beni hala ittirmediğine göre sen de istiyorsun." diyor dudaklarını boynuma bastırmadan önce.

Minik minik öpücükler boynumdan kulağımın altına doğru devam ederken gözlerim kendiliğinden kapanıyor. Kerem'in elleri rahat durmayıp tekrar vücudumda gezinmeye başladığında birkaç kelime edebilmek adına kendimi toparlamaya çalışıyorum.

"İstiyorum." diyorum ilk olarak ve konuşmaya yanlış bir giriş yaptığımı anlamam çok sürmüyor.

Kerem duyduğu cümleyle birlikte elini üzerimdeki aşçı ceketinin ilk düğmesine götürürken yüzünde zafer gülümsemesi yer alıyor. Onun bu hevesi karşısında yelkenleri suya indirmek üzereyken, Kerem birkaç düğmeyi hızlıca açıyor.

"Şimdi değil... Böyle değil." diyebiliyorum Kerem'in sulu öpücükleri beni baştan çıkarmak üzereyken.

Sözlerimi duymamış gibi açılan düğmeler sayesinde rahatça ulaşabildiği göğsümün üst kısmını öpmeye devam ediyor. Bir yanım 'Koy ver gitsin!' diye bağırırken, diğer yanım

'Birazdan biri gelecek, rezil olacaksınız Zeynep!' diye bağırıyor.

"Hayatım..." diye isteksiz bir itiraz dökülüyor dudaklarımdan.

Karşılığında Kerem'den bir homurdanma duyuyorum ama durmuyor. Durdurabilmek için ellerimi yanaklarına yerleştirip, başını yavaşça yüzümün hizasına çekiyorum. Bu sefer itiraz etmeden kaldırıyor başını ve içimi eriten bakışlarıyla gözlerime bakıyor.

"Seni seviyorum." diyorum ellerimi yanaklarından çekmeden. "Seni istiyorum da. Tahmininden çok istiyorum ama bugün değil. Bir patates çuvalının üzerinde mutfaktakilere yakalanma korkusuyla boğuşurken değil."

Sözlerim üzerine Kerem'in yüzünde anlayışlı bir ifade beliriyor. Başını hafifçe çevirip, yanağında duran avucuma içten bir öpücük bırakıyor.

"Haklısın sevgilim, böyle olmamalı." diyor sevecen bir sesle.

"Acele etmeyelim olur mu?" diye soruyorum yüzünü inceleyip hiçbir duygu geçişini kaçırmamak adına gözlerimi yüzünden ayırmazken.

Kerem başını aşağı yukarı sallarken alnında çizgiler beliriyor. Düşüncelere boğulmasına fırsat vermeden Derya'ya bahsettiğim korkularımı Kerem'e de anlatıyorum.

"Bilmen gereken bir şey var." diyorum ellerimi yanağından indirip ellerini tutarken.

"Söyle sevgilim." diyor cesaret verir gibi ellerimi sıkı sıkı tutarak.

"İlişkimizi tüketmekten korkuyorum. Aylardır birlikte olabiliriz ama yine de daha yolun başında sayılmaz mıyız? Şimdiden her şeyi yaşarsak ya daha ilk yılımız bitmeden birbirinden sıkılan çiftlere dönersek?"

Kerem cevap vermeden bir süre bana öylece bakıyor. Bense bir cevap alabilmek için sabırsızlanıyorum çünkü sessizlik anı uzadıkça tehlikeli bir hal alacakmış gibime geliyor. Neredeyse bir bütün olan vücutlarımız arasına küçük bir mesafe koyuyor. Sonrasında ellerimi bırakmadan konuşuyor.

"Bu konuda senin gibi düşünmüyorum güzelim." diyor ilk olarak. "Senden sıkılacağıma ya da ilişkimizin sıkıcı bir hal alacağına inanmıyorum."

"Bir ihtimal diyorum zaten." diyerek yarım bir itiraz çıkıyor dudaklarımdan.

"Seni korkutuyor muyum yoksa?" diye soruyor şüpheci bir tavırla.

"Hayır." derken başımı hararetle iki yana sallıyorum. "Sevgilimden korkacak kadar

delirmedim henüz."

İçtenliğime inanması çok sürmüyor ve yüzüne bir gülümseme yerleşiyor.

"Tamam, istediğin gibi olsun. Acele etmeyelim ama ben ataklarımı ara sıra tekrarlayabilirim." diyor çapkın çapkın bakarken.

"Ataklarınla başa çıkabilirim sanırım." diyorum omzumu işveli bir şekilde silkerken.

"Belli belli."

"Çok ayıp." diyerek şakacı bir sesle azarlıyorum onu.

"Tamam, bir şey demiyorum."

"Buraları toplasak iyi olacak. Ayrıca burası da pek rahat değil." diyorum altımdaki çuvalı işaret ederken. Eğri büğrü patatesler alttan alttan batarken çok bile oturdum burada.

"Gel buraya." diyerek belimden kavrayarak indiriyor beni. Ayaklarım yere bastıktan sonra üniformamı düzeltmeye başlıyorum. Açık olan düğmeleri kaparken Kerem takılmadan edemiyor.

"Açıkken sana daha çok yakışmıştı ama ne yapacaksın, yukarı çıkmadan önce mecbur kapatman gerekiyor."

"Çok yakıştıysa kapamayalım." diyorum son düğmeyi ilikten geri çıkarırken.

"Sen bilirsin güzelim. Eğer böyle çıkmayı düşünüyorsan güzel bir de açıklama hazırla kendine. Meraklı gözler karşısında ihtiyacın olacak." diyerek sırıtıyor.

"Çok fenasın." diyorum elimin tersiyle karnına vurarak. "Hadi yardım et de ortalığı toparlayalım."

Ben devrilen pirinç çuvalını kaldırırken Kerem elleri ceplerinde beni izlemeye başlıyor.

"Tutsana bir ucundan."

"Valla hiç kusura bakma güzelim tutamayacağım bir ucundan."

"Nedenmiş paşam?" diyorum ellerimi belime dayayıp yüzüne bakarken.

"Hevesimin kursağımda kalmasının karşılığı diyelim." diyor pişkin pişkin sırıtarak.

"Tamam güldük eğlendik. Hadi gel." diyorum söylediğinde ciddi olmadığını düşünerek

ama Kerem yardım etmeme konusunda oldukça ciddi olduğunu kanıtlıyor.

"Beni mi cezalandırıyorsun?" diye soruyorum şaşkınlıkla.

"Hiç olur mu öyle şey güzelim?" derken yanıma gelip şakağıma bir öpücük bırakıyor. "Yukarıda yapmam gereken yığınla iş var. O yüzden burada duramam ama Bahar'ı yollarım yardıma."

"Bahar'ı falan yollama. Bu karmaşayı açıklayamam." derken şakağımı öpmekte ısrarcı olan sevgilimi başımdan savuşturuyorum.

"Sakarlığım tuttu desen yeter." diyor bana göz kırparak.

Bense verdiği cevaba sinirlenerek raflarda duran konservelerden birine uzanıyorum. Başına geleceği anlar anlamaz mahzenin kapısına doğru hızla gidiyor. Tam ilk merdivene vardığı sırada arkasından fırlattığım konserve betona çarpıp, patlıyor.

"Çok yazık! Bir de yerleri silmek zorunda kalacaksın bebeğim." diyen sesi neredeyse merdivenin tepesinden geliyor.

Ona cevap yetiştirmeyi bırakıp ortalığı temizlemeye başlıyorum.

****

İşler yüzünden benimle birlikte hastaneye gelmeyen Kerem, beni Derya'nın sorularıyla baş başa bırakıyor. Kontrole henüz yarım saat olduğu için hastanenin kafeteryasında elindeki çikolatayı afiyetle yiyen Derya'ya bakarak sorularına cevap veriyorum.

"Sevgilin olacak domuz yine kaytardı bakıyorum." diyor çikolatanın sarılı olduğu yaldızlı kağıdı aşağı doğru çekelerken.

"Kaytarmak demeyelim biz ona." diyorum dudak bükerek. "Bugün kalabalık bir grup gelecek. Yemeklere çok özendi. Müşteriler gitmeden restorandan ayrılmak istemiyor."

"Ben de bugün için çok özendim ama." diyor Derya duygu sömürüsü yaparak.

"Ben yanındayım. Yetmiyor muyum sana?" diyerek ben de duygu sömürüsüne başlıyorum.

"Yetiyorsun kuzum. Sağ ol geldiğin için." diyor uzanıp masanın üzerinde birleştirdiğim ellerimi tutarak. "Ama Kerem bana iki tepsi fırında sütlaç yapmadan kendini

affettiremez. Kendilerine iletirsin artık."

Derya'nın barış teklifi karşısında gülmeye başlıyorum. "Nasıl istersen öyle olsun. Hatta yanına birkaç şey daha ekle istersen." diyorum göz kırparak.

"Düşündükçe eklerim." diyor muzip bir sırıtışla. Sonra konuyu tekrardan Kerem'in çalışma saatlerine getiriyor "Bak bu çocuk çok çalışıyor. Geçen ay İrem'in nişanına da gelmedi bu sebeple."

Derya'nın bu konuda bilmediği bir şey var. Kerem, İrem'in nişanına çalıştığı için değil bambaşka bir sebeple gitmeyi reddetmişti. Tabii bunu benden başka bilen kimse yoktu. Bir de biraz sonra öğrenecek Derya'dan başka.

"Nişana gelmeme sebebi iş değildi. Biz nişana gittiğimiz gün boyunca Mert'le birlikte eğleniyordu." diyerek açıklamaya başlıyorum.

"Ay bu sebepten mi gelmedi? Ben hamile halimle onca saat direksiyon başında Kerem ve Mert alemlere aksın diye mi oturdum?" diyerek çemkirmeye başlıyor.

"Öncelikle sen hamilesin, hasta değil." derken tek kaşımı kaldırıp yakınmasını doğru bulmadığımı anlamasını sağlıyorum. Derya söylediklerim karşısında gözlerini devirerek çikolatanın son parçasını da ağzına atıyor.

"Diğer konuya gelecek olursak tabii ki o sebeple gelmemezlik yapmadı. Erkan'la karşılaşmak istemedi. Malum kazadan sonra kendisine biraz bozuk." derken Kerem'in çocuksu inadını hatırlayıp gülümsüyorum. Gelmemek için bayağı bir ayak diremiş, en sonunda inadı karşısında pes ederek onsuz gitmiştim Eskişehir'e.

"Aman ne güzel sebep. İşteydi yalanını sürdürmeye devam etmek en iyisi." diyor Kerem'in triplerine gülerek.

"Aslında gelmemesi iyi oldu. Annemle babam Kerem'i orada görseydi ortalık yine bulanacaktı." diyorum iç çekerek.

"Doğru söylüyorsun." diyor sonrada kontrol saati geldiği için yerinden kalkıyor. "Gidip çocuğuma merhaba diyelim."

Derya'yla kol kola girdiğimiz muayene odasında heyecanla olup biteni izliyorum. Doktorla aralarında geçen ve bana çok yabancı gelen diyalogları takip etmeye çalışıyorum. En sonunda cinsiyetini öğrenme faslına geçildiğinde sanki anlayacakmışım gibi ultrason ekranına dikiyorum gözlerimi. Bizim mercimeğin, fasulye tanesine dönüştüğünü anlayabiliyorum sadece. Geri kalan her şey parçalı bulutlu siyah bir gökyüzünü andırıyor.

"Geçen hafta kendisini saklamıştı ama bu hafta her şey çok açık." diyor doktor hanım gülümseyerek.

Derya hevesle doktora bakarken, normalde Alp'in yapması gerekeni yapıp elini tutarak destek oluyorum arkadaşıma.

"Çatlatmayın da söyleyin artık." diye sızlanıyor Derya.

"Bir oğlun olacak Deryacım." diyor doktor hanım eliyle ekrandaki bir noktayı göstererek. Derya hafifçe doğrulup dolu dolu gözlerle bakıyor ekrana.

"Oğlum olacakmış Zeynep." diyerek bana dönüyor sonra.

Onun ağlaması karşısında ben de duygulanıyorum. Ağlamamak ve Derya'nın neşesini yerine getirmek adına takılıyorum ona.

"Alp'ten sonra Junior Alp geliyor. Buna hazır mıyız emin değilim. Allah hepimize kolaylık versin hemşire."

45.BÖLÜM - "Mart Esintileri Devam Ederken"

İşten yorgun argın eve döndüğüm bir cuma akşamı ayaklarımı uzatıp dinlenmek varken, yapmam gereken daha önemli bir işim var. Pazartesi günü gireceğim ve eğer geçmeyi başarırsam uluslararası aşçı diplomasını alabileceğim, böylece tam anlamıyla mezun olmamı sağlayacak sınava hazırlanmalıyım.

Staj öncesi girdiğim sınavdan parlak bir sonuç alamadığım için bu sınavı vermem kendimi ispatlamam açısından çok önemli. Aylar önce eğitmen şefim Mürşit'e verdiğim sözü tutmakta kararlıyım.

Sınavı geçersem kendime verdiğim sözü de tutmuş olacağım aslında. Aşçı olmaya karar verdiğim günden bugüne çabalayarak geçirdiğim onca zaman, verdiğim emekler, karşılaştığım zorluklar, yaşadığım kalp kırıklıkları ve bu iş için karşıma aldığım ailem... İşte bunların hepsinin bir anlamı olacak o sınavı geçersem. Ben hayallerime kavuşacağım ve yaşanan her şey, katlanılan tüm çile bunun içindi diyebileceğim.

Bu yüzden son zamanlarda yaptığım gibi elimde ders notlarımın ve yemek reçetelerimin olduğu defterimle kendimi en rahat hissettiğim yer olan mutfağa geçiyorum. Evimin küçük, nemli mutfağında sınav için pratik yapmaya başlıyorum.

Mutfakta henüz bir saat bile çalışmamışken Derya eve geliyor hem de oldukça konuşkan bir halde geliyor. Öyle ki Derya eve teşrif ettikten sonra benim bir daha derse odaklanmam mümkün olmuyor.

"Yine mi mutfaktasın kız?" diyor ayağındaki çizmeleri sallayarak ayağından düşürmeye çalışırken.

"Hoş geldin." diyorum etrafa saçtığım notlarımı toplarken. Ne de olsa geri dönüp bakamayacağım bu saatten sonra

"Sadece teori mi çalıştın?" diye soruyor. Sonrada sesi hevesli bir tona dönüşüyor. "Pratik çalıştıysan derslerini yemeye gönüllüyüm."

"Pratiğe henüz geçmedim."

"Tüh ya." derken yaşadığı hayal kırıklığı sesine yansıyor.

"Ben işten çıkmadan önce Kerem'le yedim akşam yemeğimi ama açsan dolapta dünden kalan yemekler var." diyorum buzdolabını işaret ederek.

"Ben de aç değilim aslında ama olsaydı yaptıklarından atıştırırdım. Yolda gelirken balık ekmek yedim bir süre idare eder gibi." diyor ve o söylerken benim yüzüm limon yalamışım gibi ekşiyor.

"Hah işte! Senin bu tepkin yüzünden de tek başıma balık yerken lokmalar boğazıma dizilmiyor canım. 'Ay Zeyno'da olsaydı, o da yeseydi.' düşüncesi olmadan bir şeyler yemekte fena olmuyor hani."

"Afiyet olsun." diyorum dediklerine gülerek. "Su vereyim mi? Balıkları yüzdürecek misin?"

"Ver valla balıklar değil de merdivenler hararet yaptı ben de." diyor paltosunu askılığa asarken.

Ben doldurduğum suyla salona girdiğimde Derya'da geçtiği koltukta ayaklarını önündeki sehpaya uzatmış, elindeki broşüre bakıyor.

"Market broşürü mü?" diye soruyorum bardağı uzatırken.

"Hıı... Kapıya bırakmışlar ben de aldım. Belki indirimde bir şeyler vardır."

Bütçe dostumuz olan indirimli ürünleri takip etme konusunda Derya'da ben de artık tam bir profesyonel olduk. Hangi markette zeytinyağı ucuz, hangi market peynirde indirim yapmış tüm bunlar bizden soruluyor.

"İşe yarar bir şey var mı bari?"

Koltuğun diğer ucuna geçip uzanırken Derya'nın suyunu bitirmesini ve cevap vermesini bekliyorum. Elindeki alelade bir market broşürü değil de sanki define haritasıymış gibi özenle çeviriyor parlak kağıdı bana doğru. Sonrada gömünün yerini gösteren noktayı işaret eder gibi büyük bir hevesle dürtüyor kağıdı.

"Olmaz olur mu? Harika bir indirim var burada."

Parmağını çektiği an göstermeye çalıştığı şeyin bebek bezi olduğunu görüyorum. Yani Samsun'a giderken Kerem'de Derya'ya bez almamız konusunda ısrar etmişti ama bunun gerçekten hayata geçeceğini hiç düşünmemiştim. Demek hamilelikte tuvaletini tutamama durumu gerçekten vahimmiş. Acaba bunların en büyük boyu hemşireye olur mu? Kaç bedene kadar ki bu bebek bezleri? Yani Derya nereden baksak kırk bedene yaklaştı bu aralar. Bence biz bu işi bebek reyonundan halledemeyiz. Olsa olsa yetişkin bezleri olur. Onlara bakmak lazım.

"Bebek bezi konusunda emin misin?" diye soruyorum Derya'ya.

Yani bebek bezinin ona olmayacağı çok bariz. Beden olaylarına ise hiç girmiyorum ki gereksiz 'Kilo aldım değil mi? Hep Alp'in yüzünden. Zaten yanımda yok.' şeklinde başlayıp, gözyaşlarıyla son bulan bir muhabbete tutuşmayalım.

"Eminim eminim." diyor Derya başıyla da dediğini onaylarken. "Bebek bezleri çok pahalı Zeyno. Böyle indirimli buldukça almak lazım. Yoksa kazandığımız tüm para mercimeğin bokçuklarına gider."

Derya'nın verdiği cevapla birlikte aklımdan geçenleri kapının arkasına doğru hızla kışkışlıyorum. Aynı anda iç sesim de kinayeli bir tondan konuşmaya başlıyor.

Bravo Zeynep! Kafanın içinde ciddi ciddi Derya'nın altını bezledin ya gerçekten bravo! Tüm bunları sınav stresine veriyorum ama bundan böyle akıllı ol, mantığını kullan gözünü seveyim. Valla bu halinle kendini bana bile rezil ettin. Allah'tan şurada biz bizeyiz de Derya duymadı aklından geçenleri. Kız sana neresiyle güleceğini şaşıracaktı ayol.

İç sesim herkesin yerine bana bol bol laf sokup, her bir yanıyla güldükten sonra onu da saçma düşüncelerimi kışkışladığım kapının ardına koyup, üzerine kapıyı kilitliyorum.

"Tabii... Haklısın tabii. Bez önemli sonuçta. Yani bir bebeğin işi ne? Sütünü içmek, altını kirletmek, uyumak." diyorum konuya çok hakimmişim gibi. Az önceki düşüncelerimden sonra Derya'ya verdiğim cevapla yine kıvırma yeteneğimi konuşturuyorum.

"Aynen öyle canım." diyor Derya bendeki beyin fırtınasından bihaber. "Hadi markete gidelim."

"Şimdi mi? Yarın falan baksak olmuyor mu?" diyorum şaşırarak. Tamam mercimeğe bez lazım da hemen bu gece mi lazım?

"Bu fiyatı gören diğer çocuklu insanlar şu an markete akın etmiştir. Yarın çok geç olabilir." diyor Derya ciddi bir ifadeyle.

"Sınava çalışmam lazım." diyerek dudak büküyorum.

"Seni o kadar İngilizce çalıştırıyorum. Ayrıca mutfak konusunda da bol bol çalışıyorsun bu aralar. Mola zamanını da yeğeninin ihtiyaçlarına ayırsan ne olur sanki." diyor alttan alttan bakarken.

O andan sonra itirazlarımı duymayan ve daha iyi indirimler bulacağım vaatlerime kanmayan Derya, allem edip kallem edip beni doğmamış çocuğa bez almak için yollara düşürüyor. Allah'tan gideceğimiz market evin arka tarafına düşen mahallede yer alıyor da oyalanmadan geri dönebileceğiz.

Markete girdiğimizde kasaların ardında uzanan uzun kuyruklar dikkatimi çekiyor. Galiba Derya dediklerinde haklıymış. İndirimli bezi duyan mahalleli buraya koşmuş. Şu kalabalığa bak be hey maşallah! Ülkede nüfus patlaması yaşanıyormuş da haberim yokmuş.

Bezi alacağımız reyona doğru giderken "Gördün mü?" diyerek beni dürtüyor Derya. Başıyla işaret ettiği tarafa baktığımda, içi makarna ve bebek bezi paketleriyle dolu alışveriş arabasını iten kadını görüyorum.

"Makarnalarda da indirim var anlaşılan." diyorum Derya'ya gülerek.

"Ondan da alalım o zaman." diyor koluma girerken. O da benim gibi kadının haline gülüyor.

Bezlerin dizildiği rafların karşına geldiğimizde Derya'nın broşürde gösterdiği markayı arıyor gözlerim.

"Yenidoğanlar için olanlardan alacağız." diyor Derya alacağımız markayı benden önce

bulmuşken.

"Kaç tane alacağız?" diyorum gözüm fiyat etiketine takılırken. "Bu gerçekten indirimli fiyat mı?"

Yani gerçekten indirimli olanı buysa Derya'yı muşamba ve Amerikan bezi ikilisinden oluşan geleneksel bezleme yöntemine yönlendirmem şart.

"Pahalı olduklarını söylerken ciddiydim." diyor gözlerini devirerek. "Ay sonu yaklaştı ya bugünlük iki paket alalım kuzum."

Derya bezleri raftan çekerken ben de ocağımıza incir ağacı dikilmeden önceki son anlarda şöyle güzel birkaç nefes alıyorum.

"Allah'tan bebek doğunca süte para vermeyeceğiz. Uykusu da bedavaya geliyor. Bardağın dolu tarafını sevdim." diyorum kasaya doğru giderken.

Derya söylediklerime gülmeye başlıyor. "Sen daha başına geleceklerden habersizsin. Bunun daha tulumu var, patiği var, beşiği var, biberonu var... Var oğlu var. Bir bez karşısında gardını böyle düşürürsen ooo yandık senle."

Kasiyer bezleri kasadan geçirirken ben de Derya'nın bebeği benim üzerime yıkması konusunda inceden bir tırsmıyor değilim. Tamam, teyze anne yarısı derler ama benim etim ne budum ne? Mümkünse mercimeğe manevi harcamalar yapmayı tercih ederim. Gazını çıkarmak, parkta dolaştırmak seçenekleri boşsa ben onlara talibim.

"Ben Kerem'e söyleyeyim de bundan sonra maaşımı benim hesabıma değil de direkt senin hesabına yatırsın istersen, olur mu?" diyorum Derya'ya şakacı bir tonda.

"Güzel teklif. Dur ben bunu bir düşüneyim." diyor işaret parmağını yanağına dayayarak ve o an benim gözlerim sanırım biraz korkulu bir hal alıyor.

"Şaka canım şaka... Belerttin gözlerini böyle deli deli bakıyorsun yüzüme. Ben bilmiyorum sanki senin durumunu. Hem benim durumum da senden farksız Zeyno. Alışveriş işini Alp askerden döndükten sonra yapacağız zaten. Şimdi böyle ufak tefek şeyler işte." diyerek kolumu sıvazlıyor Derya.

Cevap vermek yerine, elimizden bir şey gelmediği zaman yüzümüze yerleşen o yarım gülümsemeyle bakıyorum Derya'ya. Zaten Derya'da söylemek istediğim her şeyi anlıyor yüzümden.

***

Mayıs ayının taze çiçek kokularıyla dolu bir Pazar sabahında sevgilimle denize karşı kahvaltı keyfi yapıyoruz. Masamızda birbirinden güzel peynir çeşitleri, sıcacık çıtır çıtır simitler ve tavşankanı demli bir çay. Önümüzde İstanbul manzarası, karşımda kalbimin gülen yüzü ve hemen yanımda şekerleme yapan Pia...

Hani şair diyor ya "Yemek yeme üstüne ne düşünürsünüz bilmem ama kahvaltının mutlulukla bir ilgisi olmalı.". İşte şu an demek istediğini o kadar iyi anlıyorum ki. Gerçekten de şu yaşadığım dakikalar mutluluk değil de nedir?

"Neye gülüyorsun sevgilim?" diye soran Kerem'in sesiyle dalan bakışlarımı yüzüne odaklıyorum.

"Aklıma bir söz geldi de ona gülümsedim."

"Hangi sözmüş?"

"Kahvaltının mutlulukla bir ilgisi olmalı." diyorum başımı şirin bir ifadeyle omzuma doğru hafifçe eğerken.

Söylediğimle Kerem'in yüzüne neşeli bir ifade gelip yerleşiyor. Sonrada ortasına peynir sürdüğü simidi bana doğru uzatıyor.

"Biz sadece kahvaltı da değil yemekle ilgili her an da mutluyuz." diyor şiirin tamamını bildiğini belli ederek. "Yemek olmasa bile işin içinde sen ve ben varsak yine mutluyuz."

Sevgili eliyle hazırlanmış peynirli simidimden bir ısırık alıp, keyifle çiğnemeye başlıyorum. Bugün bu şekilde devam ederse mutluluktan, aşktan ve keyiften pamuk şekerine döneceğim.

"Kahvaltıdan sonra şöyle sahilde biraz turlayalım mı?" diye soruyor Kerem çayından bir yudum almadan önce.

"Olur hayatım ama yarın sınavım var ya çok oyalanmayalım."

Daha fazla çalışmamı gereksiz bulduğunu belli ederek "Yeterince çalıştın zaten Zeynep. Bugünde mi çalışacaksın?" diye soruyor.

"Bu sınav benim için köprüden önceki son çıkış, anla beni." diyorum dudak bükerek.

"Ben de bu akşam baş başa kalacağız diye ümitlenmiştim." diyor hayal kırıklığıyla.

Ne için ümitlenmiştim aşkım? Birlikte ana haber bültenlerini izlemek için mi yoksa Greenpeace'in son kampanyası hakkında istişare yapmak için mi?

"Bu akşam sen de kalacağım diye beni pişman etmeyeceksin dimi?" diyorum ihtiyatlı bir gülümsemeyle. "Yani yan yana olacağız ama ben kafamı dersten kaldırmayacağım. Hani ne için ümitlendiysen eğer bil diye söylüyorum bunları."

"Ne için ümitleneceğim ya birlikte film izleriz, iki muhabbet ederiz diye ümitlendim. Sen de beni iyice şey yaptın... Sapık mıyım kızım ben?" diyor kaşlarını çatarak.

Bir an da parlaması karşısında gülmeme engel olamıyorum. Oturduğum yerden kalkıp yanına gidiyorum. Sandalyesinin arkasına geçip kollarımı boynuna doluyorum ve yanağına içten bir öpücük bırakıyorum.

"Kızma hemen. Bir şey demedim." diyorum yanağında kalan ruj izini elimle silerken.

"Üzerine fazla mı geliyorum?"

Ağırlığımı sağ omzuna verirken öne doğru eğilip yüzüne bakıyorum. "Hayır, ben halimden memnunum. Bu halinle çok eğleniyorum."

"İyi. O zaman bana kendimi sapıkmışım gibi hissettirme." diyor homurdanarak.

"Sapıksan da benim sapığımsın." diye fısıldıyorum kulağına doğru.

Yüzünü bana doğru döndüğünde çarpık bir gülüşle bakıyor bana. "Sen de az değilsin ha."

İşveli bir şekilde göz süzüyorum Kerem'e ve bu hareketim karşısında yüzündeki gülüş daha da genişliyor.

"Çoluğun çocuğun gözü önünde dudaklarına yapışmadan önce yerine geçmen hepimiz için hayırlı olacak güzelim." diyor inceden bir gözdağı vererek.

"Tamam kaçtım." diyorum gülerek.

Kahvaltının ardından el ele sahilde yürümeye başlıyoruz. Tabii heyecanla etrafı koklayarak önümüzde ilerleyen Pia'nın eşliğinde. Her şey ne kadar güzel gidiyor derken Kerem'in tasmayı tutan eli bir anda yay gibi geriliyor. Bu sırada Pia'dan da şiddetli bir havlama sesi yükseliyor. Tasmasını koparıp gitmek istercesine ileri doğru atılıyor. Genzinden çıkan hırıltılar havlamalarına karışıp korkutucu bir hal alıyor. Onca zamandır Pia'yı tanımama rağmen böylesine şiddetli bir tepkiyi ilk defa görüyorum.

"Ne oldu kızım?" diye soruyor Kerem tasmayı kendine doğru çekip, Pia'yı şimşirlerle

çevrili yeşillikten uzaklaştırmaya çalışırken.

"Dur ben bakayım?" diyorum yanlarından birkaç adım uzaklaşıp çevrili alanda ne var diye bakarken.

Boyu dizlerime gelen şimşirlerin arkasına baktığımda azman diyebileceğimiz irice bir kediyi korkuyla tüylerini dikmiş, tıslayarak bana bakarken buluyorum. Pia'nın sesiyle şimşirlerin arkasına sığınmış ve başına bir şey geleceğinden endişeli görünüyor.

"Kedi var burada. Ona taktı kafayı belli." diyorum Kerem'e dönerek.

"Hiç tahammülü yok kedilere." diyerek Pia'yı yakınına çekiyor.

Bu sırada yoldan geçen birkaç kişi Pia'nın saldırgan tavırlarından rahatsız oluyor ve biz eve umduğumdan da erken dönmek zorunda kalıyoruz.

****

Akşam yemeğinden sonra Kerem'in salonunda ayaklarımı her zamanki gibi onun kucağına uzatmış bir şekilde oturuyorum. Elimdeki notlardan ders çalışırken, Kerem'in sırtımda rahatlatıcı bir ritimle aşağı yukarı gezinen elinin de tadını çıkarıyorum. Bu sırada Kerem'se televizyonda Vedat Milor'un programını izleyerek ağzını sulandırmakla meşgul.

"Canım nasıl muhallebi çekti anlatamam Zeyno." diyor çok içten gelen bir sesle.

Benden herhangi bir cevap beklemeden izlemeye devam ediyor ama ben gözlerimi notlardan kaldırıp televizyona bir göz atıyorum. Vedat Milor önündeki çeşit çeşit sütlü tatlıyı kaşıklayıp yorumlarda bulunuyor. Gerçekten tatlılar o kadar lezzetli görünüyor ki Kerem'in canının çekmesini anlayabiliyorum.

Tekrar notlara odaklandığım sırada bir an için yazılara boş boş bakıyorum. Ya nasıl da içten söyledi 'Canım çekti Zeyno.' diye. Kıyamam ben ona ya. Dur ben ona bir muhallebi yapayım da afiyetle yesin.

Kucağından usulca kalkıp mutfağa geçerken bir yandan da televizyona dalan Kerem'i izliyorum.

"Aşkım benim." diye mırıldanıyorum kendi kendime. Sonrada onun görmediği bir öpücük atıyorum ona.

Aşina olduğum mutfakta ikimize yetecek küçük bir tencere çıkarıyorum ilk önce. Sonrasında pirinç unu, şeker, süt ve çubuk vanilya. Pirinç unu ve şekeri ölçüp tencereye boşaltıyorum. Ardından da sütü ekleyip ocağa koyuyorum. Karıştırarak pişirmeye başlıyorum. Bu sırada da televizyon izleyen sevgilime bakıyorum ara sıra. Yanından kalktığımın farkına bile varmadı şapşal.

Vanilya çubuğunu bıçakla çizip, içindeki özü bıçağın tersiyle sıyırıp doğruca tencereye atıyorum. Fokurdayan muhallebinin içinde dağılıp giderken etraf mis gibi vanilya kokuyor. Sanırım sevgilim de kokuyu alıyor ki ellerini bir anda belimde hissediyorum. Beni sarmalayıp kendine doğru çektiğinde elimdeki çırpıcıyı tezgâha bırakmak zorunda kalıyorum.

"Madem dersini bıraktın benimle ilgilensene." diyor dudaklarını omzuma sürterek. Cümlesi bitince de içini çekerek bir öpücük bırakıyor omzuma.

"Acaba ben ne yapıyorum şu an?" diyorum onun söylediklerine gülerek. "Acaba kimin canı muhallebi çekmişti?"

"Sen onun için mi girdin mutfağa?" diyor çocuksu bir hevesle.

"Evet, yakışıklı." diyorum başımı çevirip dudağından öpmeden önce. Sonrada ocağı kısığa almak için öne doğru bir adım atıyorum ama düğmeye ulaşma çabam Kerem'in hamlesiyle bozuluyor.

"Sen mükemmel sevgili tanımının karşılığısın. Biliyorsun dimi?" diye soruyor beni kendine doğru çevirirken.

Yüzüne gülerek bakıyorum ve tek kaşımı ukala bir tavırla hafifçe kaldırıyorum. "Kahretsin ki biliyorum. Bildiğim bir şey daha var, ocağın altını kısmazsak dibi tutacak."

Kerem beni göğsüne bastırırken, elini belimin arkasından uzatıp ocağı kısığa alıyor. Hızlıca da birkaç kez karıştırıyor. "Olmuş bu."

"O zaman kaselere pay edelim." diyorum başımı kaldırıp yüzüne bakarken.

"Biraz beklesin." diyerek beni tezgâhla kendisi arasına sıkıştırıp istekli bir şekilde öpmeye başlıyor.

Öpüşlerine karşılık verirken 'ben de ataklar nerede kaldı diye merak ediyordum.' diye geçiriyorum içimden. Kerem'in oynaşmaya meyli benim kendimi tezgâhın üzerinde oturur halde bulmamla devam ediyor.

"Yarın sınava gireceğimi unuttun mu?" diyorum haline gülerek.

"Unutmadım." diyerek elini yüzümde gezdirmeye devam ediyor. Gözlerinde öyle bir ifade var ki sanki yüzümü ilk kez görüyor.

"Yarının stresi yüzünden gerçekten başka bir şey düşünemiyorum şu an." diyorum yüzüne özür dileyen bakışlarla bakarken.

"Biliyorum aşkım." diye mırıldanıyor ama benden bir milim bile uzaklaşmıyor. Aksine beni kendine doğru çekiyor.

"İyi o zaman. Şimdi çekil önümden de işimize bakalım sevgilim." diyorum aramıza mesafe koymak için kollarına tutunurken. Suratında hayal kırıklığı belirirken dayanamayıp bu sefer ben öpüyorum dudaklarından. Ayrıldığımızda da olabilecek en sevimli sesimi kullanarak konuşuyorum.

"Sınavda Kamasutra'dan sormayacaklar hayatım."

"Kursakta kalan ikinci hevesle 2-0 yeniliyorum." diyor gözlerini devirerek.

"Sendeki bu mart esintileri artık durursa çok sevineceğim. Malum neredeyse hazirana gireceğiz ama seni aramızda göremiyoruz hayatım. Martta takıldın kaldın resmen." diyerek yanaklarını sıkıyorum.

"Haklısın tamam." diyor beni tezgâhtan indirirken.

"Akışına bıraksan her şey ne kadar kolay olacak farkında değilsin." diyorum ona sıkıca sarılarak. Bir şey demeden kollarını bana sahiplenici bir tavırla sarıyor. Az önceki halleriyle ilgisi olmayan bir tatlılıkla da mırıldanıyor.

"Sarılıp uyuyalım mı? Bari ruhum doysun sevgilim."

46.BÖLÜM - "Kerem'in Öteki Yüzü"

Uyandığımda gözlerimi güneş dolmuş odaya açıyorum. Güneşle ilk temasım gözlerimi kırpıştırıp ışığa alıştırmamla devam ediyor. Kerem'in belime dolanmış elinin ağırlığının farkına vardığımda da yatakta keyifle gerinip yavaşça dönüyorum. Başı yastığın kenarına düşmüş, alt dudağı üst dudağına üstünlük taslarcasına yukarı çıkmış ve derin

bir uykunun ortasında izlendiğinden bihaber sevgilime gülümseyerek bakıyorum. Elimi yüzünde usulca gezdiriyorum. Saçlarına vuran güneşin yaptığı ışık oyunlarını izliyorum bir süre.

Karşımdaki manzarayı ölümsüzleştirmek için başucumdaki komodinin üzerinde duran telefonuma uzanıyorum daha sonra. Kerem farkında bile olmadan birkaç kare fotoğraf çekiyorum. Bu Kerem'den habersiz çektiğim ilk fotoğrafta değil üstelik. Bilgisayarımda 'kalbimin gülen yüzü' adı altında bir klasör dolusu fotoğraf biriktirdim.

Kerem'e aşık olduğumu anladığım günden beri habersiz çekilmiş onlarca fotoğraf. Siyah bandanası altında ciddiyetle çatılan kaşlarıyla birilerine emir yağdırırken, neşeli bir ifadeyle telefonda konuşurken, çardakta kahve içerken, Pia'yla kanepede uzanırken, evimin salonunda maç izlerken, mutfakta bana yemek hazırlarken... Ve daha bir sürü fotoğraf, birçok anı var biriktirdiğim.

Fotoğrafı çektikten sonra uyandırmaktan çekinerek Kerem'in boynuna tüy hafifliğinde bir öpücük bırakıyorum. Boynundan çok uzaklaşmadan kokusundan derin bir nefes çekiyorum. Geri çekilip yanındaki yastığa yatıp onu izlemeye devam ediyorum. Kerem'in kalın kaşlarına, yüzüne iki hat şeklinde yerleşen dudaklarına, inatçı bir mizaç katan sivri çenesine, yanağındaki gamze çukuruna hayran hayran bakıyorum. Baktıkça içimdeki sevgi büyüyor, göğüs kafesimden taşıp havaya karışmak istercesine zorluyor kalbimi.

"Ben sana ne zaman bu kadar bağlandım." diye mırıldanıyorum belli belirsiz bir sesle.

Kerem uykusunda mırıldanarak yatakta dönüyor. Onun bu haline gülümseyerek bana döndüğü sırtına bakıyorum. Uyandırmamaya çalışarak doğruluyorum yataktan ve kahvaltı hazırlamak için çıkıyorum odadan.

Üzerimdeki pijamayı düzelterek geçtiğim koridorda boylu boyunca uzanan Pia'yı görüyorum. Ayak seslerimi duyunca kulaklarını dikerek kaldırıyor başını. Beni görünce uzun kuyruğunu sallamaya başlıyor.

"Günaydın Pia." diyorum yanından geçerken.

Mutfağa geçtiğim sırada Pia'nın peşimden gelen pati seslerini duyup, gülümsüyorum. Çay için ocağa su koyduktan sonra tüm gece havasız kalan salona hem temiz hava hem de gün ışığı girsin diye çift kanatlı pencereyi sonuna kadar açıyorum. Karşı apartmanda oturan, pencere önündeki menekşelerine su veren yaşlı kadın beni pencerede görünce gülümsüyor. Tanımadığım bu kadının sıcak gülümsemesine aynı sıcaklıkla karşılık verip, gülümseyerek el sallıyorum.

Mutfağa geri dönmeden önce Kerem'in müzik setini açmak için düğmeye basıyorum. Kahvaltı hazırlarken bana eşlik etmesi için güzel bir parçayı seçiyorum ve sesini Kerem'i uyandırmayacak kadar açıyorum.

Çay suyu ocağın üzerinde fokurdamaya başladığı sırada ben de tekrardan mutfaktaki yerimi alıyorum. Buzdolabını açıp birkaç yumurta ve süt çıkarıyorum. Bu sırada beklenti dolu bir halde kuyruk sallayarak bana bakan Pia'da yanımda bitiyor bir anda.

"Karnın mı acıktı kızım?" diye soruyorum başının tepesini kaşırken.

Kuyruğunu sallamaya devam ederken, dünkü kedi avcısı köpek o değilmişçesine öyle masum bakıyor ki yüzüme dayanamıyorum. Üzeri streçle sarılmış tabaktan bir dilim salam alıp Pia'ya uzatıyorum. Her zaman ki gibi oldukça nazik bir şekilde ucundan yakalıyor salamı ve ardından pek de nazik olmayan bir hareketle tek lokmada yutuyor.

"Devamı sonra." diyorum bir salam daha bekleyen Pia'ya.

Çayı demleyip, krep için harç hazırlıyorum. Bir yanda çay demini alırken diğer yanda ilk krepleri kızartmaya başlıyorum. Bir zamanlar yapmakta zorlandığım ama artık çocuk oyuncağına dönüşen çevirme işlemini yaparak krepin tava içinde alt üst olmasını sağlıyorum. Başarılı bir şekilde yaptığımı görmek sınav öncesi beni epey eğlendiriyor. Hiç gerekmemesine rağmen aynı hareketi art arda tekrarlayıp krepi alt üst edip duruyorum.

"Şovumu beğendin mi?" diye soruyorum etrafımda dolanan Pia'ya.

Beklenen cevap Pia'dan gelmiyor. Mutfak duvarına yaslanmış beni izleyen sevgilim beni alkışlayarak konuşuyor.

"Beğendim demek biraz az kalır. Sanırım şovuna bayıldım."

Kerem'in çocukça eğlenceme şahit olmasından ötürü biraz utanıyorum ve tavayı ocağın üzerine bırakıyorum.

"Geldiğini fark etmedim."

"Oldukça sessizdim." diyor yanıma gelip kollarını bana sararken.

Beni kendine iyice çektiğinde neredeyse burun buruna geliyoruz. Gözlerimiz zıt kutuplara sahip birer mıknatıs gibi birbirine kitlenip kalıyor. Ayrı kalan dudaklarımızda duruma ayak uydurmak için çok geçmeden birbirini buluyor. Telaşsız, aşk dolu ve istekli bir öpücük oluyor.

"Heyecanlı mısın?" diye soruyor birbirimizden ayrıldığımız sırada.

Aşkla atan kalbimi mi kastediyor yoksa sınav için mi heyecanlı olduğumu soruyor anlayamıyorum. Sonra ikisinin de cevabının 'evet' olduğunu fark edip derin bir nefes alıyorum.

"Evet." diyorum hala kolları arasındayken.

"Her şey güzel olacak." diyor bana güven veren bir gülümsemeyle. Sonrasında ise havayı koklayarak burnunu buruşturuyor. "Yakıyor musun acemi şef?"

"Ay! Krep yandı." diyorum tavada kömürleşmeye yüz tutmuş krepi tabağa sıyırırken.

Aferin Zeynep ya! Az önceki havamdan eser kalmadı. Nerede şak şak diye krep çeviren kız, nerede krepi yakan kız? Sınavda da böyle yaparsam geleceğim tabaktaki yanmış krepten daha iç açıcı olmayacak. Gerçi bunlar hep Kerem'in suçu! Yani dikkatimi dağıtmasa ben gayet iyi gidiyordum aslında. Allah'tan sınava Kerem'i almıyorlar. Yoksa ben ona bakmaktan yemek yapmayı unuturum. Sınavda sonuncu olur, diplomayı da anca rüyamda görürüm. Ömrüm boyunca da 'acemi şef' diye anılırım artık. Kerem'de bana niye hala acemi şef diyor? Demese olmuyor mu? Özgüvenime balta vuruyor resmen.

"Neyse ki daha bir sürü var güzelim." diyor Kerem yeni bir tavaya bir kepçe krep döküp dağıtırken.

"Sen bana niye acemi şef deyip duruyorsun?" diye soruyorum iç sesimin konuşmasıyla gaza gelirken.

Kerem yüzüme şöyle bir bakıp durumun ciddiyetini ölçüyor. Alındığımı anladığı an kaşları kısa bir an için havaya kalkıp geri iniyor. "Şakasına söylüyorum güzelim." diyor gülümseyerek.

"Söyleme bir daha." diyorum çocuk gibi omuz silkerek.

"Sana takılmayı seviyorum ama." diyerek aramızdaki mesafeyi tekrardan kapatıyor. Burnunun ucunu yanağıma oyuncu bir tavırla sürtüyor. "Sevgilimize de takılamayacaksak ölelim o zaman."

"Deli deli konuşmaz mısın?" diyorum ölüm kelimesini duyduğum an ağzına doğru acıtmayacak şekilde parmak uçlarımla vururken.

"Tamam tamam bir şey demiyorum." diyor beni öpmeden önce.

***

Zeynep'i sınav için okula getirdikten sonra sınav saatinin gelmesini sınıfının önünde bekliyoruz. Sınıftan birkaç arkadaşı yanımıza geliyor. Şu uzun boylu esmer olanın adı sanırım Tolga'ydı. Hilton'da mı ne staj yapıyor diye anlatıyordu Zeynep bir ara. Kumral olan kızda Seda olmalı. Serdar'ı zaten aylardır biliyorum. Ona da staj sonrası iş teklifinde bulunmalıyım bir ara.

"Sizi erkek arkadaşım Kerem'le tanıştırayım." diyor Zeynep sınav stresinin gölgesinde kalan mutlu bir sesle.

"Hayatım bunlarda sınıftaki yakın arkadaşlarım." diyor Zeynep. Sonrada Seda'yı işaret ederek konuşmaya devam ediyor. "Seda, Kerem. Kerem, Seda."

Bana doğru çekingen bir ifadeyle elini uzatan Seda'ya tebessüm ederek tokalaşıyorum.

"Memnun oldum." diyorum resmi bir samimiyetle.

"Ben de memnun oldum." diye aynı şekilde karşılık veriyor.

"Bu da Tolga. Kendisi sınıfımızın medarı iftiharı." diyor Zeynep, Tolga'nın omzuna dokunarak.

Bu kadar samimi mi bunların arkadaşlığı? Omzuna sarılacak neredeyse. Bir de kalkmış çocuğu bana övüyor.

"Kerem'de şefler dünyasının medarı iftiharı." diyerek Tolga'dan sonra bana doğru dönüyor Zeynep.

Yanıma gelip elini belime sararken yüzüme geniş bir gülümseme yerleşiyor. 'Zeynep benim sevgilim. Bu böyle biline!' demek istercesine sol kolumu omzuna atıp, kendime iyice çekiyorum. Sağ elimle de Tolga'nın uzattığı eli tutup, tokalaşıyorum.

Laflamak için çok fazla vakit bulamadan sınav için sınıfın kapısı açılıyor. Öğrenciler içeri çağırılırken Zeynep huzursuz bir halde yüzüme bakıyor. Rengi atarken onun için endişeleniyorum.

"Sakin ol sevgilim." diyorum kollarını yavaşça tutup, sakinleştirmeye çalışarak. "Her şeyi biliyorsun. Acele etme. Takıldığın yerlerde bekle, reçeteleri iyice düşün ve öyle devam et."

Zeynep cevap vermek yerine başını 'tamam' anlamında hızlıca sallıyor.

"Seni seviyorum. Sınavdan öncede seviyordum, sınavdan sonrada sevmeye devam edeceğim." diyorum yanağını okşarken.

"Ben de seni seviyorum." diyor titrek bir sesle.

"Sınavdan çıktığında hemen şurada olacağım." diyorum ilk karşılaştığımız mutfağın önünde yer alan masaları işaret ederek.

Gösterdiğim yere gülümseyerek bakıyor. Yanağını bana doğru uzatırken "Beni öper misin? Şans için." diye soruyor.

"Seve seve." diyorum masum isteğine gülümseyerek. Sonrada tam da onun istediği gibi şans getirmesini umduğum bir öpücük bırakıyorum yanağına. "Bol şans güzelim."

Zeynep'in sınava girmesini bekliyorum. Sonrada onu bekleyeceğim masaya gidip oturuyorum. Sipariş almak için yanıma gelen garsona Zeynep'le benim için birkaç yemek ve beyaz şarap sipariş ediyorum. Yemeklerin sınav bittikten sonra servis edilmesini de tembihliyorum.

Kendimle baş başa kaldığımda uzun süredir konuşma fırsatı bulamadığım babamı aramak için telefonumu alıyorum elime. Normal mi arasam yoksa görüntülü mü diye bir an için düşünüyorum. İyi olup olmadığından emin olmak için görüntülü aramaya karar verip, arıyorum. Telefon çalıyor çalıyor, en sonunda kapanacakken son dakika da açılıyor.

Babam endişeli bir sesle "Kerem, oğlum iyi misin?" derken hemen arkasında geceliğiyle beliren annemi görüyorum.

"Canım her şey yolunda mı?" diye soruyor annemde endişeli gözlerle.

Onları uykudan uyandırdığımı anlayınca içimden bir küfür savuruyorum.

"Üzgünüm... Ben saat farkını tamamen unuttum. Uykudan uyandırdım değil mi?" diyorum pişman bir sesle.

"Gerçekten iyi misin?" diye soruyor babam.

"İyiyim. Ben sadece sesinizi duymak istemiştim baba." diyorum omuz silkerek. "Neyse sizi daha fazla uykunuzdan etmeyeyim. Daha sonra konuşuruz."

"Olur mu öyle şey oğlum. Ah ne iyi geldi seni görmek. Çok özledim seni canım." diyor annem uyku mahmurluğunu üzerinden atmaya başlarken.

"Ben de özledim anne." diyorum gülümseyerek.

Annem konuşacağı sırada babam öksürmeye başlıyor. Annemin kaşları çatılıp babama bir şeyler mırıldanıp, kızıyor. Karşılığında babamın asık yüzü iyice asılıyor.

"Nasılsınız? Sağlığınız yerinde mi?" diye soruyorum hemen. "Babam pek iyi görünmüyor. Hasta mısın baba?"

"Arada öksürük tutuyor. Bir şeyim yok benim." diyor aksi bir ifadeyle.

"Hiç sorma Kerem baban yine keçi gibi inat ediyor. Doktorlar sigarayı bırakmasını söylüyor ama baban ne yapıyor? Doktorlara inat iki katına çıkarıyor. Sonra bütün gece köh köh öksürüyor." diye yakınıyor annem.

"Baba kendine bunu niye yapıyorsun?"

"Karışmayın bana. O doktorlara kalsa ne yağlı biftek yiyebileceğiz ne de pirinç. İşleri güçleri bir şeyleri yasaklamak."

Derin bir iç çekip çok uzun yıllardır çatık kaşlarla gezen babamı izliyorum. Este Umut yakınlarında olmayınca yine o aksi adama nasıl da dönüşüvermiş. Oğuz'da ben de evden ayrılıp kendimizi kurtarmıştık ama annemin durumuna üzülüyorum çünkü babamla başa çıkmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum.

"Oğlum sen bizi boş ver. Sen nasılsın? Kilo vermişsin gibi geldi gözüme." diyor annem babamı kameranın görüş alanından itekleyip telefonu tekeline alırken.

"Ben gayet iyiyim." diyorum gülümseyerek. "Kilo vermedim. Hatta birkaç kilo aldım son zamanlarda."

"Yemene içmene dikkat et. Bol bol yemekten endişe etme. Daha gençsin yakarsın çocuğum."

"Merak etme anne." diyorum annemin nasihatlerini dinlerken.

"Spor da yapıyorsun zaten." diyor sonrada onaylamaz anne bakışını takınıyor. "Spor derken gidip kendini dövdürmenden bahsetmiyorum Kerem. Öyle sporlardan uzak dur."

Annemin söylediğiyle sesli olarak gülmeye başlıyorum. "Ben kendimi dövdürmüyorum ki."

"Sen benim ne dediğimi anladın. İzin vermiyorum yapamazsın öyle sporlar."

"Anne ben yirmi dokuz yaşındayım."

"Ben de yirmi dokuz yıldır senin annenim." diyor parmağını sallayarak.

Yüzümü işaret ederek "Beni merak etme. Bak gayet sağlıklıyım." diyorum. Son bir haftadır herhangi bir antrenmana ya da dövüşe katılmamış olmama şükrediyorum. Yoksa annem endişelerden kendine hastalık edinip, yok yere üzülecekti.

"Hep böyle göreyim seni." diyor anaç bir gülümsemeyle. Sonra bizden ayırt etmediği hatta daha fazla üzerine titrediği Mert'i soruyor. "Mert nasıl? Çok stresliydi son günlerde. Çok yoruyorlar oğlumu. Hastalanacak diye endişeleniyorum."

"Merak etme birazcık stresten ölmez." diyorum gözlerimi devirerek.

"Öyle deme Kerem! Senle abin dayanırsınız ama Mert çok hassas bir çocuk. Böyle şeyleri kaldıramaz."

Mert'in annem tarafından bir kez daha kayrılışını görünce yüzümde acıklı bir gülümseme beliriyor. Her zaman, her koşulda ve her konuda Mert'in gölgesinde kalmak abimin de benim de kaderimiz. Yıllardır alışık olduğum ama yine de içimde bir yerlere saplanan iğnelere engel olamadığım bu hissi görmezden gelemiyorum.

Konuşmak için hevesim kaçtığı sırada "Babama dikkat et anne. Kendine de dikkat et. Yok yere safsataları kendine dert edinme." diyorum telefonu kapamak için hazırlanırken.

"Sen de kendine dikkat et oğlum." diyor annem şefkatle.

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni oğlum. Mert'i de öp benim için." diyor ve bana içten bir öpücük yolluyor.

Telefonu kapadıktan sonra birkaç dakika öylece oturuyorum. Annemin tavrıyla moralim bozulmuş olsa da babamın öksürüğü kafama takılıyor. İnşallah ciğerlerinde bir sıkıntı yoktur. Annemin gözaltları da ne kadar çökmüştü öyle. Uykudan uyandırdığım için miydi yoksa bir sorun mu var? Onların hali kafama takılınca bu sefer Oğuz'u arayıp bir şey biliyor mu diye ağzını yoklamaya karar veriyorum. Babamı aradığım gibi onu da görüntülü arıyorum.

"Rüyanda mı gördün lan?" diyerek açıyor telefonu.

"Sana da merhaba abi." diyorum gülerek.

"Sabah sabah aramanı neye borçluyuz?" diyor tek gözünü kısarak. Sonrada Julia'nın

sorduğu soruya cevap veriyor. "Kerem'le konuşuyorum aşkım."

Ardından kucağında Este Umut'la birlikte Julia'da görüş alanıma giriyor. Gözümü bir an Este Umut'tan alamıyorum. Ne kadar hızlı büyüyor. Resmen kocaman bir şey olmuş bu. Hey gidi hey altını değiştirdiğim günleri bilirim.

"Günaydın canım." diyor Julia Oğuz'un kucağına otururken.

"Günaydın Julia. Oğlan kocaman olmuş." diyorum gülümseyerek. Parmaklarımı oynatarak Este Umut'un dikkatini çekmeye çalışıyorum. Maviş gözleriyle şaşkınca bakıyor bana. Sonrada neşeli bir çığlık atıyor.

"Oldu oldu kocaman oldu." diyor Julia, Este Umut'u öpmeden önce.

"Sen havadan sudan konuşmak için mi aradın?" diye araya giriyor Oğuz.

"Evet, ne olmuş ki?"

"Kahvaltı masasındayız oğlum görmüyor musun?"

"Oğuz!" diyerek dürtüklüyor Julia. "Ayıp oluyor aşkım."

"Ya Zeynep sınavda. Ben de onu beklerken zaman geçireyim diye aradım." diyorum asıl arama amacımı söylemeden.

"Zeynep'e başarılar." diyor Julia hemen.

"Nasıl gidiyor kızla? Nişanlandınız mı yoksa?" diye soruyor Oğuz.

"Ne nişanı ya?" diye homurdanıyorum. "Nereden çıkardın nişanlandığımızı?"

"Ebenin şeyinden çıkardım... Tövbe tövbe... Çocuğun yanında konuşturuyorsun beni." diyor Oğuz cık cıklayarak. "Sevgili değil misiniz oğlum?"

"Sevgiliyiz."

"Seviyor musun?"

"Seviyorum." diye cevap veriyorum.

"Eee niye hala nişanlanmadınız o zaman? Bak kaç yaşına geldin, evlen artık." diyor Oğuz gülerek.

"Ya git eğlenecek başka birini bul. Julia şu kocanı al ekrandan lütfen." diyorum yüzümü buruşturarak.

"Her şaka da ciddi bir yan vardır. Ellen'dan sonra seni bu kadar iyi hale getirdiği için Zeynep'le ciddi düşünmelisin, benden söylemesi." diyor Oğuz.

"Gitme üstüne." diyerek onu dizginlemeye çalışıyor Julia. "Keremcim, Zeynep çok tatlı bir kız ama ilişkin hakkında karar verecek olan sensin. Ben de Oğuz da, Zeynep için olumlu düşüncelere sahibiz ama bu hayat senin."

"Sağ ol yenge. Beni bir sen anlıyorsun." diyorum yağ çekerek. "Zeynep'le bir geleceğimin olmasını ben de istiyorum ama evliliğe hazır olduğunu düşünmüyorum."

"Yani sen hazırsın?" diyor Oğuz yüzüme pis pis sırıtarak.

"Ben bunları konuşmak için aramadım. Konu ne zaman buraya geldi?" diye söyleniyorum. Sonrada babamın durumunu sormak için konuyu oraya getiriyorum.

"Babamlarla bu aralar hiç konuştunuz mu?"

"Her gün konuşuyoruz. Malum oğlanı görmeden duramıyorlar." diyor Oğuz gözlerini devirerek.

"İyiler mi?"

"Babamın bronşiti bu ara kötüymüş ama başka bir sıkıntıları yoktu." diyor Julia.

Duyduğumla rahat bir nefes alıyorum. Ciddi bir şeyi yokmuş çok şükür.

"Anladım." diyorum. Bu sırada sınıfın kapısı açılıyor ve birkaç öğrenci çıkıyor içeriden. Bir kız koşar adımlarla mutfağa geçip çalışmaya başlarken diğer ikisi kendi arasında konuşuyor.

"Sınav bitti galiba. Şimdilik kapatıyorum. Görüşürüz sonra." diyorum.

Vedalaştıktan sonra telefonu kapatıp merakla Zeynep'in çıkmasını bekliyorum. Çok geçmeden bir iki dakika sonra sınıftan çıkıyor. Göz göze geldiğimiz an bana kocaman gülümsüyor. Gülümsemesini hayra yoruyorum, sınavı iyi geçmiş anlaşılan. Yanıma doğru koşar adım gelirken oturduğum yerden kalkıyorum.

"Çok iyi geçti hayatım." diyerek atlıyor boynuma.

Söylediğiyle gözlerimi bir saniyeliğine yumup 'işte benim sevgilim' diye geçiriyorum içimden. Belinden sıkıca kavradığım sırada dudaklarına uzunca bir öpücük bırakıyorum.

"Başarılı olacağından şüphem yoktu." diyorum onunla gurur duyarken.

"Elim ayağım titriyor mutluluktan." diyor düşmemek için kollarıma tutunarak.

"Hadi gel otur."

Oturması için sandalyesini çekip bekliyorum. Yerleştikten sonra yerime geçmeden bir kez daha öpüyorum onu.

"Neler sordular?" diye soruyorum merakla.

Elini saçlarının arasından geçirip düşünüyor bir süre. Ardından gülmeye başlıyor. "İnanır mısın şu an hiçbir şey hatırlamıyorum."

Yüzündeki rahatlamış ve şaşkın ifadeye dayanamayıp telefonumu elime alıp, fotoğrafını çekiyorum.

"Ne?" diyor fotoğrafını çektiğime tepki olarak.

"Sınava girdiğin günden bir hatıra. Şu rahatlamış kıza bir bak." diyorum çektiğim fotoğrafı ona gösterirken. Zeynep fotoğrafa bakarken az önce sınavdan fırlayarak çıkan ve mutfağa giren kız yemeklerimizi getiriyor. Yüzünde oldukça tuhaf bir ifadeyle servis yapıyor.

"Al hayatım." diyerek telefonu uzatan Zeynep'te servis yapan kıza ters bir bakış atıyor.

Bu kızla aralarında bir problem olduğuna her türlü iddiaya girerim. Zeynep'in hoşuna gideceğini umduğum bir şey yapıyorum o an.

"Rica etsem sevgilimle fotoğrafımızı çeker misiniz?" diyorum telefonu kıza uzatarak.

Kız sanki küfür etmişim gibi bakıyor yüzüme. Telefonu eline aldığı sırada bozulduğunu belli etmekten çekinmiyor. Masadan kalkıp Zeynep'in arkasına dolanıyorum ve kolumu göğsünün üzerinden dolayarak sarılıyorum. Yanağımı da saçlarına yaslıyorum. Zeynep'in eli ona doladığım kolumda yerini alıyor ve fotoğrafımız çekiliyor.

Kız telefonu masaya bırakıp hızla yanımızdan ayrıldığında Zeynep kıs kıs gülüyor. Başımı iki yana sallayarak bakıyorum haline.

"Bu kızla aranızda ne var?"

"Ebedi çekememezlik var." diyor gözlerini devirerek.

"Belli." diyorum gülerek. Elim kadehime uzanırken de konuyu değiştiriyorum.

"Senin başarına ve mezun oluşuna." diyorum etkileyici ses tonumu kullanarak.

Zeynep'in yanakları mahcup bir ifadeyle kızarırken kadehini kaldırıyor. "En büyük destekçime, sana."

***

Saat gece yarısını geçtiği sırada sessizleşen sokağın tadını çıkararak terasta oturuyorum. Ilık rüzgarlar esip içimi ürpertirken havaya kahve kokusu yayılıyor. Siyah bir perde gibi üzerimde asılı duran gökyüzüne bakarak omuzlarımdaki yükü atmanın keyfini çıkarıyorum.

Sabah ki sınavın iyi geçmesi, Kerem'in desteği, Derya'nın evde hazırladığı iki kişilik minik kutlama, annem ve babamdan aldığım tebrik telefonu... Hepsi o kadar iyi gelmişti ki. Daha sınav sonuçlarını görmeden havaya girmiştim sayelerinde.

"Ne yapıyorsun burada?" diyerek Derya geliyor yanıma.

"Kafamı dinliyorum." diyorum gülümseyerek.

Kahvemden bir yudum aldığı sırada ona onaylamaz gözlerle bakıyorum. Umursamadan omuz silkip bir yudum daha alıyor.

"Bırak şunu. Gidip meyve suyu içsene sen" diyorum bardağı elinden alırken.

"İki yudumdan bir şey olmaz. Çocuğuma zarar verecek değilim herhâlde." diyor gözlerini açarak. Cevap vermeden kahvemi hızlı hızlı içiyorum ki Derya tekrardan bardağıma dadanmasın. Sonra kahvemi genzimde bırakacak o cümleyi kuruyor.

"Zeyno benim canım kokoreç çekti. Gidip alalım mı?"

Genzimdeki kahvenin etkisinden kurtulmak için öksürmeye başlıyorum. Derya sırtıma vururken bir yandan da konuşmaya devam ediyor.

"Resmen kokusu burnuma burnuma geliyor. Yatıp uyuyayım dedim ama bu sefer de gözümün önüne ekmek arası kokoreçler gelmeye başladı."

"Saatin kaç olduğunun farkında mısın? Bu saatte nereden bulalım kokoreci?" diyorum ağzımın kenarından kaçan kahveyi elimin tersiyle silerken.

"Sahilde kesin vardır. Gidip bir baksak." diyor bana acıklı bakışlar atarak. "Bak mercimekte istiyor."

"Hı hı kesin mercimek istiyor. Eminim en sevdiği yemek kokoreç olacak." diyorum gözlerimi devirerek.

Derya elini karnının üzerine koyup bebeğiyle konuşarak bana laf sokmaya başlıyor.

"Çocuğum, teyzen senin rızkına göz dikti. Canın bir şey çekmesin e mi çocuğum. Gönderdiğim yemekleri de idareli tüket."

Onun bu haline gülmeye başlıyorum ve tabii yelkenlerim de suya iniyor bir anda.

"Ay ben senin çocuğunu ekmek arası yapar yerim." diyorum sandalyemden kalkıp Derya'nın yanaklarını öperken. Sonrada eğilip karnına doğru konuşuyorum.

"Gidip kokoreç alacağız ama bir dahakine daha mantıklı şeyler iste olur mu teyzecim? Mesela sucuklu yumurta iste, kaşarlı tost iste, köfte iste."

"Şapsalsın Zeyno." diyor Derya söylediklerime gülerek.

Saat geç olduğu için tenhalaşan caddeden Alp'in Derya'da kalan arabasıyla sahil yoluna iniyoruz. Sahilin sonlarına doğru seyyar bir arabada satılan kokoreci gördüğümüzde Derya'nın yüzü aydınlanıyor.

"Ben bir çeyrek alayım." diyorum kokoreçleri hazırlayan ustaya.

"Ben de bir yarım alayım." diyor Derya.

Yok anam yok bu saatte buraya geldiysek bir yarım için gelmiş olamayız. Seni bir bütün yemeden eve geri götürmem.

"Bütün olsun o." diyorum ve sonra Derya'yı küçük masalardan birine doğru çekeliyorum.

"Ne yapıyorsun ya? Yiyemem o kadarını."

"Valla yiyeceksin hemşire. Madem şimdi buradayız bal gibi yiyeceksin. Ha eğer yemem diye inat edersen ağzından burnundan tıkarım bilesin." diyorum tehditkâr bir sesle.

"Tamam ya yerim niye kızıyorsun?" diyor iskemlesine iyice sinerken.

Ustanın getirdiği kokoreçleri afiyetle yiyoruz. Bu sırada yanımızdaki masaya gelen milli piyangocuya takılıyor gözüm. Herhâlde geç saate kadar dolandı, eve gitmeden de bir şeyler atıştırmaya geldi diye geçiyorum içimden.

"Benim gördüğümü sen de görüyor musun?" diye başımla işaret ediyorum adamı.

"Biletçiyi mi?" diyor dolu olan ağzını eliyle kapatarak.

"Evet, bilet alsam mı acaba?" diyorum hevesle.

"Sen bilirsin." diyor omuz silkerek.

Son lokmamı da yedikten sonra genzimi temizleyip adama sesleniyorum.

"Afedersiniz!.. Şey bu yakınlarda çekiliş var mı?" diye soruyorum.

Adam yavaşça bize doğru dönüp "Var kızım. Bilet mi alacaksın?" diye soruyor.

"Bir çeyreklik alayım." diyorum.

Adam bel çantasından bilet koçanını çıkarırken Derya'ya dönüyorum.

"Mercimeğin şansına bileti sen çek." diyorum gülümseyerek. "Eğer ikramiye çıkarsa mercimeğin odası benden."

"Ooo hemen çekiyorum." diyor adamın uzattığı koçandan bir bilet seçerken.

Biletin ve kokorecin parasını ödedikten sonra geldiğimiz yoldan eve dönüyoruz. Dönerken de bilet çıkarsa kapatacağım kredi borcumu ve mercimeğin ihtiyaçları hakkında laflıyoruz.

Eve geldikten sonra uyku öncesi son hazırlıklarımı yapıyorum. O sırada son zamanlarda kullanmaya başladığım hapın saatini geçirdiğim kafama dank ediyor. Diş fırçamı fırçalığa attıktan sonra elimde hap kutusuyla mutfağa gidiyorum. Bir bardak suyla yutacakken Derya'nın yakın markajından kaçamıyorum.

"İlaç mı içiyorsun? Ağrın mı var?" diye soruyor hemşire edasıyla.

"Evet ve hayır."

"Ne hapıydı o?"

Genç yaşta anne olmamı engelleme hapı. Kerem'in ataklarına karşı savunma hapı.

"Önemli bir şey değil." diyerek geçiştiriyorum ama tabii Derya bununla yetinmeyip elimdeki kutuyu kapıyor ve sonra kaşlarını kaldırarak bana bakmaya başlıyor.

"Ne bakıyorsun? Gördün işte ne olduğunu." diyorum kutuyu elinden alırken.

"Daha geçen gün kahvaltıda konuştuklarımızı düşününce şaşırdım sadece. Birlikte olduğunuzu bilmiyordum ama artık geçmişini kafana takmadığına sevindim." diye geveliyor kelimeleri ağzında.

"Bir şey olduğu yok. Ben sadece... Eğer olursa hazırlıksız yakalanmak istemiyorum. Bir eve bir bebek yeter." diyorum mutfaktan çıkıp odama geçerken.

"Onların saatini geciktirme Zeyno." diyor arkamdan.

"Nasıl kullanılacağını biliyorum." derken çoktan yatağıma girip pikemi üzerime çekiyorum.

"Elbette biliyorsun. Ben sadece içimdeki sağlıkçıyı durduramadım." diye yan odadan cevap veriyor.

"İyi uykular hemşire."

"Sana da Zeyno."

****

Restoranın karşısında aylardır kiralık afişinin asılı olduğu dükkan bugün itibariyle yeni bir iş yeri için hazırlanmaya başlıyor. Yeni komşularımız rakip bir restoran ve bu durum Kerem'i oldukça strese sokmuş durumda. Sinirli bir şekilde burnundan solurken dükkan içinde yapılan tadilatları izliyor. Tepkisinden çekinerek yanına gidip omzuna dokunuyorum.

"Gel hayatım gel." diyor beni fark edince.

"İyi misin?" diye soruyorum ben de tadilatı izlemeye başlarken.

"Nasıl iyi olayım? Görüyorsun işte." diyor elini açıp karşıdaki dükkanı göstererek.

"Bu kadar dert etme. Bizim zaten düzenli müşterilerimiz var. Çok büyük bir kayıp yaşayacağımızı sanmıyorum hayatım."

Yüzünde yarım bir gülümsemeyle "Beni rahatlatmak için söylüyorsun bunları." diyor.

"Hayır, söylediklerim gerçek düşüncelerim."

"Bizimde bir şeyler yapmamız lazım." diyerek ensesini ovalıyor.

"Menüde değişiklik yapacaktık hani. Bunu gerçekleştirmenin zamanı geldi sanırım." diyorum koluna girerken.

"Haklısın." diyor kesin bir sesle. Sonra gözleri uykusuzluktan şiş olan gözlerime takılıyor. "Uyumadın mı sen?"

"Hiç sorma hayatım." diyorum iç çekerek. "Gece Derya'nın canı kokoreç çekti. Biz de gece gece kokoreç aradık. O yüzden baya bir geç yattım."

"Nasıl yani?" diyor sesi biraz hayret biraz kızgınlık içerirken. "Gece derken ne kadar gece?"

"Galiba bir buçuk iki civarı falandı." diyorum.

"Hah! Gece değil gecenin körü bu. O saatte niye çıkıyorsunuz dışarıya?" diye sesini yükseltiyor biraz.

Kaşlarımı çatarak Kerem'in verdiği tepkiyi anlamaya çalışıyorum. Ben onu anlamaya çalışırken onun beni anladığındansa şüpheliyim.

"Sen beni dinliyor musun? Derya diyorum, aşerdi diyorum." derken benimde sesim kısmen yükseliyor.

"Ne olursa olsun o saatte dışarı çıkılmaz. Ya it kopuk rahatsız etseydi? Ya başınıza bir şey gelseydi?"

"Bir şey olmadı ama."

"Bana haber vermeliydin." diyor gergin bir halde.

"Haber vermem gerektiğini bilmiyordum." diyorum ben de gerilirken.

Bir şey demeden yanımda çekip gidiyor. Onun bu tavrı karşısında şaşkına dönüyorum ve peşinden gidiyorum. Soluğu ofisinde aldığımız an onun bu haline isyan edercesine çıkıyor sesim.

"Allah aşkına ne oluyor Kerem?"

"Ne mi oluyor?" diyor kaşlarını havaya kaldırırken. "Senin o saatte dışarı çıkmandan rahatsız olduğumu anlamayacak kadar saf mısın Zeynep?"

Sözlerinden sonra birkaç saniye bir şey diyemeden duruyorum. Sözlerinin içimde bir yerlerde canımı yaktığını hissediyorum. Konuşacak duruma geldikten sonra dudaklarımı ıslatıp konuşuyorum.

"Rahatsız olduğunu anlıyorum ama bunu biraz anlamsız buluyorum." diyorum gücenmiş bir halde.

"Neresi anlamsız?" diyor halimi anladığı için sesini yumuşatarak. "O saatte sokakta bir sürü uğursuz var. Onlar sana bakıp iç geçirirse benim içim nasıl rahat eder?"

Konuşurken küçük adımlarla yanıma yanaşıp kollarımdan usulca tutuyor. Biraz tereddütle yüzüne bakıyorum. Benim için endişelenen, korumak isteyen ve bir parçada kıskanan bir Kerem görüyorum karşımda.

"Sen beni kıskanıyor musun?" diye soruyorum belli belirsiz bir sesle.

"Başkalarının aklından geçen her türlü sapkın düşünceden kıskanıyorum tabii." diyor bir elini yanağımda gezdirirken.

"Kimsenin düşüncelerini bilemezsin ki."

"Gecenin bir körü serseri gibi dışarıda gezenlerin düşüncelerini bilebilirim. Ve bu hiç hoşuma gitmiyor güzelim. O yüzden bir daha yanında ben olmadan o kadar geç bir saatte dışarı çıkma, lütfen." diyor aramızdaki son mesafeyi de kapamadan önce.

"Tamam, haber veririm." diyorum gözlerim dudaklarına kayarken.

"Güzel." diyor ve sonra dudaklarımızı birleştiriyor.

Şunu itiraf etmeliyim ki küçük gerilimlerden sonra gelen öpücüklerin ateşi kesinlikle diğerlerine benzemiyor. İçten içe ağır ağır yandığını hissediyorsun ama şikayet edemiyorsun. Sürekli yanmaya devam edeceksin deseler galiba yine itiraz edemem.

Göğsüm hızla inip kalkarken dudaklarımı Kerem'inkinden istemeyerek de olsa ayırıyorum. O an onunda nefes nefese kaldığını görüyorum. Bana gülümseyerek baktığında aynı şekilde gülümsüyorum.

"Bu akşam seninle bir yere gideceğiz." diyor nefesi düzene girdikten sonra.

"Nereye?"

"Bu akşam antrenman niyetine küçük bir dövüşüm var. Benimle gelmeni istiyorum."

Duyduğumla boğazımda bir düğüm oluşuyor. Bunun bir gün gerçekleşeceğini biliyordum ama Kerem'i dövüşürken izlemeye kendimi hiç hazır hissetmiyorum. Onun dövüş sanatlarıyla ilgilenmesinden bile haz etmezken, bir de karşısına geçip izlemek benim için tam bir zulüm.

"Seni o halde görmek istediğimi sanmıyorum." diyorum yüzümü buruşturarak.

"Merak etme bir şey olmayacak." diyor kendinden emin bir sesle.

****

İtirazlarıma rağmen kendimi Kerem'in yanında ringin hemen aşağısında otururken buluyorum. Şu an ringde birbirine deli gibi yumruk atan boksörlere dehşetle bakıyorum. Bu sanat falan değil. Bu düpedüz barbarlık ve maalesef sevgilimin içindeki bir parçada bu barbarlıktan nasibini almış.

"Kusacakmış gibi duruyorsun." diyor Kerem ellerinde boks eldivenleriyle yanımda otururken.

"Her an kusabilirim." diyorum huysuz bir şekilde.

"Bunların hepsi profesyonel. O vuruşların hepsinin bir tekniği var ve bu gerçek bir dövüş bile sayılmaz. En kötü ihtimalle birkaç yerim morarır o kadar. Daha fazlası değil." diyor sanki sıradan bir şey anlatıyormuş gibi.

"Aman ne güzel." diye homurdanıyorum.

"Enerjimi atacağım ne var bunda? Farkındaysan son zamanlar da fazla enerji yüklüyüm. Bunu bir şekilde atmam lazım. Gönül isterdi ki başka şekilde olsun ama ne yapalım. Kısmetime bu adam düştü." diyor bana imalı bir sesle.

Kerem'in bana doğru attığı taşlar kafama kafama düşerken yutkunuyorum. Bir şeyler söylemek için ağzımı açacağım sırada Kerem'in antrenörü yanımıza geliyor ve sıranın ona geldiğini söylüyor.

Kerem ayağa kalkıyor. Gitmeden önce eğilip dudaklarıma sıkı bir öpücük bırakıyor.

"Beni iyi izle bebeğim." diye fısıldıyor kulağıma doğru.

"Dikkatli ol Kerem." diyorum yalvarırcasına.

Spor salonun alt katına kurulan ve birkaç kişi dışında izleyicisi olmayan ringe çıkıyor. Rakibi de aynı şekilde ringin diğer köşesinde yerini alıyor. Antrenörleri uyarıları yaptıktan sonra başlıyorlar.

İlk hamle rakipten geliyor ve Kerem yüzünün ortasına yumruğu yiyor. Ağzımdan küçük bir çığlık çıkarken salonda tepki veren tek kişinin ben olduğumu anlamam zor olmuyor. Sanırım herkes bu durumlara oldukça alışkın. Maçın geri kalanını ellerim yüzümde izliyorum. Bu kimi zaman gözlerimi, kimi zamansa başka çığlık atmamak için ağzımı kapamam konusunda pratik bir çözüm oluyor.

Kerem'in adamın karnına art arda birkaç yumruk attığı sırada bunun daha ne kadar

devem edeceği konusunda hiçbir fikrim yok. Tek temennim Kerem'in en az hasarla oradan inmesi.

Kerem'in yumruklarından sonra karşı tarafta atağa geçiyor ve bu sefer yumruğa maruz kalan sevgilim oluyor. Yediği yumruktan sonra başı benim olduğum tarafa doğru savrulurken ağzında fışkıran kanı görünce dehşete kapılıyorum. Hani basit bir dövüş olacaktı?

Kerem'le kısa bir an için göz göze geliyoruz. Benim ağlamaklı halimi görünce göz kırpıp, gülümsüyor. Ağzına dolan kan yüzünden kızıla boyanmış dişlerini gördüğümde nefesimi tutuyorum. Kerem bakışlarını rakibine yönelttikten sonra ağzından sinirli bir homurdanma çıkıyor.

Sonrası ise oldukça hızlı gerçekleşiyor. Karşısındaki insan değilmiş de sanki kum torbasıymışçasına peş peşe vurmaya başlıyor. Rakibini köşeye sıkıştırdığında da hız kesmiyor. Öyle ki adam karşılık vermeye fırsat bulamıyor. Sanırım Kerem içindeki enerjiyi atmak derken tam olarak bunu kastediyordu. Bundan sonra onu bir daha asla bu hale getirmeyeceğim. Böyle bir şeyi bir kez daha görmeye dayanamam.

Sözde antrenman olan ama bana nedense hiç öyle gelmeyen bu saçmalık nihayet bittiğinde terden sırılsıklam olmuş bir halde yanıma geliyor.

"Antrenmanla ilgili sonra konuşuruz. Dinlen biraz." diyor antrenörü buz torbasını uzatırken.

O an adamın üzerine atlayıp 'Kerem'i spor salonundan sileceksin. Kapısından içeri adım atmasına müsaade etmeyeceksin.' demek istiyorum ama yapabildiğim tek şey elindeki buz torbasını alıp, Kerem'in yumruk yediği yanağına bastırmak oluyor.

"O kadar kötü değildi ha." diyor yaralı yaralı gülmeye çalışırken.

"Bir tane de benim çakmamı istemiyorsan sus." diye tıslıyorum.

"Buzu boş ver. Hadi gidelim, evde yaparım bir şeyler." diyor yanağını elimin altından çekerken.

Yol boyunca hiç konuşmadan Kerem'in evine gidiyoruz. Aklımdan geçen o kadar çok düşünce var ki hepsi bir ağızdan konuştuğu için hiçbirine odaklanamıyorum. Kafamın içi uğuldarken düşüncelerin içinden birini seçmem gerek. İçten içe bunun ne olduğunu çok iyi biliyorum.

47.BÖLÜM - "Zeynep'in Öteki Yüzü"

Eve girdiğimizde Kerem kendini koltuğa atıyor. Başını geriye doğru yaslarken bir yandan da ne yaptığımı kesiyor. Bense iç huzurunu bulmuş bir Buda rahibi kadar sakinim. Sanki en mühim işim çantamı sandalyelerden birine asmakmış gibi onunla uğraşıyorum.

"Evet bekliyorum. Bağırıp çağırmaya başlayabilirsin." diyen Kerem'in sesiyle omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ona. Başını belaya sokmuş ve yiyeceği azarı bekleyen çocuklar gibi bakıyor yüzüme. Dudağının kenarında kuruyup kalan ve temizlenmeyi bekleyen kana takılıyor gözüm.

O an yine içimden söylenmeye başlıyorum. Bunu yapmasına gerçekten gerek var mı? Ona göre çok gerek var, bana göre ise tam bir saçmalık. Bu konuda Kerem'le frekanslarımızın uyuşması pek mümkün değil gibi duruyor. Onun dövüşe olan tutkusunu anlamak beni aşan bir durum.

"Bunu daha sonra yapacağım. Önce şu yaralarını bir halledelim." diyorum mutfağa geçerken.

Yaralarını temizleyeceğim suyu doldururken Kerem'in bakışlarını üzerimde hissediyorum. Hiçbir şey demeden öylece oturuyor koltukta. Elimde bir tas su ve temiz bezle salona geçiyorum. Bezi suyun içine daldırıp fazlalıkların süzülmesini bekliyorum. Tam dudağındaki kurumuş kanı temizleyeceğim sırada başını elimin altından çekiyor.

"Gerek yok, istemiyorum."

Bir şey söylememek için yanağımın içini kemiriyorum. Bunları konuşmak için önünde uzun, çok uzun zaman var Zeynep. Şimdi sırası değil diye kendimi telkin ediyorum. Bezi tasın içine bırakıyorum. Sonrada Kerem'i şaşırtarak ayaklarımı iki yanıma açarak kucağına oturuyorum.

"Biz de alternatif tıbbı deneriz o zaman." diyorum kucağına iyice yerleşirken.

Kızaran yanağına küçük bir öpücük bırakıyorum. Aynı şekilde kaşının kenarına ve dudaklarına da. Elim tişörtünün eteğini tutup çıkarmak için yukarı çekerken suskunluğunu bozuyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor kurumuş sesiyle. Gözlerinde ise saklayamadığı bir şaşkınlık var.

Cevap vermeden önce üzerini çıkartıyorum. Elim bolca yumruğa maruz kalmış göğüs kafesinde geziniyor. Teni öylesine sıcak ki benim buz kesen parmaklarım yüzünden ürperiyor.

Öpmeden hemen önce "Seni iyileştiriyorum." diyorum sakin bir sesle.

Kerem'in hızlanan kalp atışlarını dudaklarımın hemen altında hissediyorum. Onun heyecanlanmasına sebep olmak beni gülümsetiyor. Başımı kaldırıp tekrardan dudaklarını istekle öpmeye başlıyorum. Elleri belime dolanırken beklediğim karşılığı almam sadece birkaç saniye sürüyor ancak öpüşleri öylesine kontrollü ki her an geri çekilecekmiş gibi duruyor. Ben ona daha çok yaklaştığım sırada da düşündüğüm gibi oluyor. Dudaklarını benimkilerden ayırıp gözlerimin içine bakmaya başlıyor.

"Hazır olmadığını sanıyordum." diyor kesik kesik çıkan sesiyle.

"Hep hazırdım. Sadece aşkımız için endişeliydim ama geçti. Belki de sınav stresi yüzündendi." diyorum elimi yanağında gezdirirken.

"Zeynep..." diyor sesi neredeyse acıklı bir şekilde çıkarak. "Bu seferde hevesim kursağımda kalırsa dayanamam. Seni üzeceğim bir şey yapmaktan çekiniyorum şu an."

"Her şey çok güzel olacak." diyorum dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatmadan önce.

Kerem kontrolü elden bırakıp oldukça istekli bir şekilde öpmeye başlıyor. Nefeslerimiz birbirine karışırken elleri kalçalarıma varıp, kendisine doğru bastırıyor. İsteğine ayak uydurup yanaşabileceğim kadar yanaşıyorum ona doğru. Boğuk bir inilti çıkıyor dudaklarından. Hemen ardından da ayrılıyor dudaklarımdan.

"Bu anın hayalini çok kurdum." diyor arzulu bir sesle.

Kollarımı boynuna dolayıp sarılıyorum sevgilime. Kulağı ve yanağı arasına dudaklarımı sürterek fısıldıyorum. "Ben de."

O andan sonra oturduğumuz yerden kalkıyoruz. Kerem'in beline dolanmış ayaklarım ve kalçamdan tuttuğu elleriyle gayet rahat bir şekilde gidiyorum yatak odasına doğru. Öpücüklerinin yoğunluğuyla gözlerimi kapadığım sırada sendeliyoruz ve sırtım sert bir şekilde duvara çarpıyor.

"Pia!" diye kızan Kerem'in sesiyle aralıyorum gözlerimi.

"Özür dilerim, özür dilerim. Canın acıdı mı?" diye soruyor bana dönerek. Bir yandan da yüzümü küçük öpücüklere boğuyor.

"İyiyim." diye mırıldanıyorum gülümseyerek.

Bu sırada az önce bize düşme tehlikesi yaşatan Pia, ön patilerini Kerem'in beline dayayarak aramıza girmeye çalışıyor.

"Kıskançlığın sırası değil Pia." diye sabırsızca söyleniyor Kerem. Beni korunaklı bir şekilde tekrar kucağına alarak yatak odasına giriyor. Pia'nın taşkınlıklarına engel olmak içinde kapıyı arkamızdan kapatıyor.

Sadece abajurun aydınlattığı odada loş ışığın gölgesinde yaklaşıyoruz yatağa doğru. Kerem beni kucağından indirdiğinde ayaklarım yumuşak halıyı hissediyor. İşaret parmağının tersiyle şakağımdan çenemin altına doğru yavaş yavaş iniyor. Çenemin altında duran parmağını beni kendisine çekmek için kullanıyor. Tadına hayran kaldığım dudaklara ulaşmak için aramızdaki mesafeyi seve seve kapatıyorum. Hissettiğim öpücük sayesinde aşkın sıcaklığı vücudumdan geçiyor.

"Fikrini ne değiştirdi?" diye soruyor dudaklarımdan ayrıldığı sırada.

"Yaralı adamlara zaafım var." diyorum burnumu burnuna sürterek.

"Pis yalancı." diyor çarpık gülüşüyle.

Omuz silkerek kendime doğru çekiyorum. Bir iç çekişle teslim oluyor öpüşlerime. Elleri bluzuma gittiğinde ona yardımcı olmak için kollarımı havaya kaldırıyorum. Acele etmeden çekip çıkarıyor üzerimden. Parmaklarını omzumdan bileklerime kadar usulca gezdiriyor. Bu ağır ve yakıcı temasa istekle cevap veriyorum.

Dudaklarını omzuma bastırdığında hiç acelesi yokmuş gibi davranıyor. Sanki bütün bir geceyi orada geçirmek istiyormuşçasına uzun bir süre çekmiyor dudaklarını. Başımı ona doğru yasladığımdaysa saçlarını yanağımda hissediyorum. Kollarını belime dolayarak beni kendine çekiyor. Böylece ellerim sırtına rahatlıkla ulaşabiliyor. Gözlerim ağır ağır kapanırken derin uykularda olan hislerim uyanmaya devam ediyor.

Kerem'in öpüşleri arasında üzerimizde kalan tüm kumaş parçalarından kurtuluyoruz. Vücutlarımız da duygularımız da tüm çıplaklığıyla burada işte. İnsanın kalabileceği en savunmasız haliyle duruyoruz birbirimizin karşısında.

Elimden tutarak yatağın ortasına doğru çekiyor beni. Yüzlerimiz birbirine dönük bir şekilde karşılıklı oturuyoruz. İki yana uzattığı bacaklarının üzerine kendi bacaklarımı atıyorum. Böylece yüzlerimizi birbirine değdirebilecek kadar yaklaşmış oluyoruz.

Kalp atışlarım hızlanmaya başlarken parmaklarım ona dokunmak için can atıyor. Bir elimi yanağına, oradan da boynuna doğru hareket ettiriyorum. Dokunduğum her yer yanıyor. Dokunuşlarımın tadını çıkarırken gözlerimin içine gülümseyerek bakıyor. Daha sonra benim bir yansımammış gibi aynısını yapıyor. Eli ilk önce yanağımda geziniyor. Ardından da boynuma ve göğsüme doğru iniyor. Yüzünü tenime yaklaştırdığında önce sıcak nefesini hissediyorum. Peşinden dudakları ve tenimde bıraktığı ıslaklık geliyor.

"Seni seviyorum." diyor boğuk bir sesle.

Kollarımı ona sardığım sırada "Ben de seni seviyorum." diye fısıldıyorum.

Birbirimize aşkla dokunacağımız ve öpebileceğimiz hiçbir yer kalmadığında yataktaki duruşumuz değişiyor. Sırtım yastıkla buluştuğu sırada aramızda kalan mesafeye isyan edercesine Kerem'in yataktan destek alan kollarını çekiyorum. Aniden üzerime düşünce ikimiz de gülmeye başlıyoruz. Gülüşlerimiz öpüşlerimizle bölünüyor. Boynuna ulaştığım sırada uzun uzun öpüyorum.

Dudaklarım onun kokusuna bulanırken, Kerem'in eli bacağımda gezinerek yukarılara doğru çıkmaya başlıyor. Kalçama ulaştığı sırada bacağımı kendime doğru çekiyorum. Dokunmak için daha geniş bir alan açıldığında çekinmeden parmaklarını etime gömüyor. Gözlerim yaşadığım haz yüzünden bir an için kapanıyor. Gözlerimi açtığımda Kerem'in yüzündeki ifadeyi fark edip tekrardan kendime doğru çekiyorum. Az önceki düşüşten sonra daha ihtiyatlı bir şekilde giriyor bacaklarımın arasına.

Elleri vücudumda gezinirken bir yandan da gözlerimin içine bakıyor. Şehvetle buğulanan gözlerinde kendi yansımamı görüyorum. En az onun kadar şehvetle kıvranıyorum şu anda. Aramızdaki çekim o kadar güçlü ki en ufak boşluğa bile tahammülüm kalmıyor. Kalbimin gümbürtüsü kulaklarımı sağır edeceği sırada onu istekle çekiyorum kendime.

Ellerini yatağın iki yanına koyarak güç alıyor ve ayrı kalan son parçamızı da birleştiriyor. Dudaklarımdan bir inilti dökülürken, Kerem'de benden farksız değil. Hızlanan nefeslerimizin sesi odayı doldururken kendimizi anın büyüsüne bırakıyoruz. Aramızdaki bağ bizi kendimizden geçirmeye başladığı sırada hazla geriliyoruz. Vücutlarımız, ruhlarımız ve nefeslerimiz birbirine karışırken iki kişilik bir dünyaya geçiyoruz.

****

Kendimi sıkı bir kavgaya hazırladığım gecenin aşkla tamamlanacağını hiç düşünmemiştim. Bu sadece hayallerimi süsleyen tatlı bir rüyaydı. Bu yüzden yanımda yüzükoyun yatanın Zeynep olduğuna inanmak benim için oldukça güç. Rahatlamış, huzurlu ve aşkla bakan gözlerini görmem yeterli olmuyor. Sırtına ve yastığa dökülen siyah saçlarına bakıyorum. Teninin açıkta kalan beyazlığına bakıyorum. Olmuyor... Bir türlü inanamıyorum... Biz sahiden bir mi olduk şimdi?

Yaşananların hayal ya da rüya olmadığını kendime kanıtlamak istercesine elimi sırtında gezdiriyorum. Parmaklarım teninde kayıp giderken göğsümdeki telaş yerini sakinliğe bırakıyor. Gerçekmiş...

"İyi misin?" diye sevecen bir sesle soruyor Zeynep başını koluna yaslayarak.

"Ben inanmakta güçlük çekiyorum." diyorum boynuna dolanan saçlarını çekerken. Saçlarından arınan boynu benim öpücüklerimi bekliyormuş gibi açılıyor.

"O kadar kötü müydü?" diyor Zeynep şakacı bir sesle.

"Gerçek olamayacak kadar güzeldi." diyorum yanına sokulurken.

Boynuna içten bir öpücük bırakıyorum. Başımı omzuna dayadığım sırada tekrardan yastığa gömülüyor. Kolumu sırtına koyarak tenlerimizin ayrı kalmasını engelliyorum.

"Bunun pek rahat olduğunu söyleyemeyeceğim." diyor Zeynep sesi zar zor çıkarken.

Sevgilimi seveyim derken yüzükoyun boğmak üzere olduğumu anladığım an yatağın yanına doğru kayıyorum. Kollarım onu kendime doğru çekip sırtını göğsüme bastırıyor. Vücutlarımız birbirinin şeklini alırken sıkıca sarılıyorum.

"Şimdi rahat mısın?" diye soruyorum kulağına doğru.

Elimi tutup boynunun arasına sıkıştırırken "Daha rahat olamazdım." diye mırıldanıyor. Tenini hissederken, aşktan yorgun düşmüş bir halde uykuya dalıyoruz.

Sabah gözlerimi açtığımda görüş alanıma giren her şeyi bulanık görüyorum. Avucumun içiyle gözümü ovalarken yatakta dönüyorum ve Zeynep'in yanımda olmadığını fark ediyorum. Esneyerek doğrulduğumda bulanık görüşüme bir de gözlerimdeki batma hissi ekleniyor.

Dün akşam ki ateşe kendimi kaptırmışken lensleri düşürdüm herhâlde. Akşamın anıları zihnimde canlanırken sırıtarak yatağın içinde lens arayışına giriyorum. Önce yastığın üzerine bakıyorum. Yastıkların arasında ya da altında bulamayınca bu sefer daha geniş bir alanı taramak için üzerimdeki pikeyi çekiyorum. Çarşafın üzerinde elimi gezdirerek

aramaya devam ediyorum.

Bu sırada odanın kapısı açılıyor ve Zeynep içeri giriyor. Yatağın üzerinde aranırken, onu net görebilmek için gözlerimi kısarak bakıyorum yüzüne.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor gücenmiş bir sesle.

"Güzelim ben şey arıyo-"

Cümlemi yarıda keserek konuşmaya başlıyor. Bu sırada iyice yakınıma geldiği için sesine yansıyan gücenmişliğin yüzünde de olduğunu görüyorum.

"Aradığını orada bulamazsın." diyor yatağı işaret ederek.

"Anlamadım aşkım?" diyorum başımı iki yana sallayarak.

"Seni hayal kırıklığına uğrattıysam üzgünüm."

"Ne diyorsun güzelim?" diyorum anlam veremeyerek.

Zeynep'in sözlerinden sonra gözlerimi yatakta bir kez daha gezdiriyorum. Darmadağın olmasına rağmen oldukça temiz görünen çarşafa bakınca Zeynep'in ne demek istediğini anlıyorum.

Bir an için kafamın içinde küçük bir sarsıntı yaşıyorum ve durumu sindirmeye çalışıyorum. İçten içe onu geçmişinden kıskanırken çenemi kapalı tutmak adına epey bir çaba sarf ediyorum. Biliyorum ki sorulacak sorular ve duyacağım cevaplar hem sevdiğim kadını hem de ilişkimizi yıpratmaktan başka bir işe yaramayacak. Üstelik evliliğin köşesinden dönmüş bir adam olarak kalkıp Zeynep'in geçmişini sorgulama lüksümün olmadığının farkındayım. Kendi geçmişimi göz önüne aldığım da Zeynep'e ahkâm kesmek ikiyüzlülük gibi geliyor.

O yüzden tek bir gerçeğe odaklanmak istiyorum. Zeynep dün nasıl benim Zeynep'imse, bugünde aynı şekilde benim Zeynep'im. Değişen hiçbir şey yok. Kalkıp hesap sormak yerine bundan böyle benden başka kimsenin olmayacağı gerçeğiyle yetinmeyi bilmeliyim. Bu yüzden kendimi toplamalıyım. Sustuğum her dakika Zeynep'e zarar veriyorum.

Bir anlık bocalamadan sonra oldukça yumuşak bir sesle "Gel buraya." diyorum ellerimi ona uzatarak. Bana tereddütle bakınca içim sızlıyor.

"Aşkım lütfen." diyorum ellerimi geri çekmeyerek. "Gel bebeğim."

Küçük adımlarla yatağın yanına geliyor. Ben de yatağın ucuna yanaşıp ellerimi beline

doluyorum.

"Benim aradığım şey aklından geçen şey değildi." diyorum onu kucağıma çekerken. İtiraz etmeden oturuyor kucağıma ve bir şey demeden beni dinliyor. "Sana söylemem gereken bir durumum var."

"Dinliyorum." diyor kısık bir sesle.

"Dur söylemekten ziyade göstereyim. Şu çekmeceyi açar mısın güzelim?" diyorum Zeynep'in ulaşabileceği komodini işaret ederek.

Çekmeceyi açtığı sırada "Orada bir gözlük olacak." diyorum.

Zeynep elinde siyah çerçeveli gözlükle doğrulduğunda, gözlüğü alıp takıyorum. Dünyam netleşirken sevgilimin süzülen yüzüne iç geçirerek bakıyorum.

"Normalde lens kullanıyorum ama sanırım dün gecenin ateşinden sağ çıkamadılar." diyorum gülümseyerek. "Sadece lenslerimi arıyordum. Yani düşündüğün gibi bir durum yok. Aklımdan bile geçmedi bir tanem."

Zeynep yarım bir gülümsemeyle bakıyor yüzüme. "Lens taktığını bilmiyordum."

"Çoğu kişi bilmez. Galiba biraz kompleks yaptığım bir durum." diyorum itiraf ederek. "Benimde kusurlarım var işte."

Zeynep anlayışlı bir gülümsemeyle kollarını boynuma sarıyor. Yüzünü omzuma yasladığı sırada da sanki benim merak ettiğim ama duymaktan çekindiğim sorulara cevaben konuşmaya başlıyor.

"Hayatın karşıma seni çıkaracağını bilseydim böyle olmazdı. O zamanlar her şey gözüme tozpembe görünüyordu. Seviyordum... Sevildiğimi sanıyordum. Sonuna kadar gitmek kötü bir fikir gibi gelmemişti."

Birlikte olduğumuz gecenin sabahında Zeynep'in aklından önceki birlikteliğinin anılarını geçirttiğim için kendime bir küfür savuruyorum. Sonrada bunca zaman birlikte olamayışımızın temelinde Sarp'ın yaptığı şerefsizliklerin yattığının farkına varıyorum. Zeynep'in birlikte olursak ilişkinin heyecanı kaçacak, tükeneceğiz kaygıları hep o deyyus yüzündendi demek. Sarp'ı bir gün elime geçirirsem onu doğduğuna pişman edeceğim. Nasıl bir yara açtıysa ben sar sar bitiremedim bunca zaman.

"Ben seni asla bırakmam Zeynep. Ben seni bırakamam." diyorum sıkıca sarılarak.

"Biliyorum." diyor ağlamaklı bir sesle.

Yüzünü görebilmek için omzumdan kalkmasını sağlıyorum. Göz göze geldiğimizde akmamak için direnen yaşları görüyorum. Onun bu hali karşısında içim ezilirken ellerimle silip alıyorum eski anıları gözlerinden.

"Ağlamak yok... Geçmiş geçmişte kaldı. Bizim seninle geleceğimizse çok güzel olacak."

48.BÖLÜM - "Ajanlık Bizim İşimiz"

Kerem'le aramızda geçen konuşmanın ardından bir kez daha bir olmuştuk. Şimdi onun kolları arasında kulağım kalp atışlarındayken hissettiğim şey huzur, güven ve aşktan başka bir şey değildi.

Eli sahiplenici bir tavırla belime dolanırken, saçlarımın arasına bıraktığı öpücükle gülümsüyorum. Sonrada yüzünü görebilmek için kaldırıyorum başımı göğsünden. Göz göze geldiğimiz an hayatı bana zindan etmek yerine beni anlayan, bahaneler ve geçmişten gelen gölgeler arkasına saklanmayan sevgilime içten bir öpücük veriyorum. Parmaklarım kısa favorileri üzerinde gezerken hayranlığımı gizlemeden bakıyorum yüzüne.

"Çok konuşuyorsun farkındasın değil mi?" diyor parmaklarımı tutup dudaklarına götürmeden önce.

Şaka yaptığını düşünerek "Öyle mi?" diye soruyorum ona göz süzerek.

"Konuşmak için illa kelimelere ihtiyacın yok. Senin gözlerin geveze. Her bakışın bıcır bıcır bir şeyler anlatıyor." diyor elimi yanağına bırakarak.

Söylediğiyle gülümsüyorum. Elimi istediği gibi yanağında gezdirirken gerçekten gözlerimden bir şeyler anlayabiliyor mu diye bir merak kaplıyor içimi.

"Bu bakışım ne anlatıyor mesela?" diyorum yüzüne sevecen bir ifadeyle bakarken.

"Bu en kolayı." diyor yüzünde geniş bir gülümsemeyle. "Beni sevdiğini anlatıyor."

Bence de bu en kolayıydı sevgilim. Bir kez daha deneyelim bakalım.

"Peki bu ne diyor?" diye soruyorum hayran hayran bakarken.

"Beni çok yakışıklı bulduğunu." diyor ukala bir tavırla.

"Bak sen." diyorum eğilip yanağından öperken. Baya baya çözmüş beni de haberim yokmuş

"Gözler ne derse o. Ben senin yalancınım hayatım." diyor yatakta dönüp, beni altına alırken. "Mesela şimdide benimle sevişmek istediğini söylüyor."

Kendimi bir anda altta bulmanın verdiği şaşkınlıkla konuşuyorum. "Bir kez daha mı?"

"Gözlerinin dediğine göre bugün yataktan çıkmaya niyetin yokmuş." diyor boynumu öpmeden önce.

Öpücükleriyle gıdıklanırken bir yandan gülüyorum bir yandan da Kerem'e laf yetiştirmeye çalışıyorum. "Sen gözlerimde aklından geçenleri görüyor olmayasın?"

"Hala mı konuşuyorsun sen?" diyor yüzüme gülümseyerek bakarken. Ardından da beni gönüllü olarak susturacak şeyi yapıyor, dudaklarını dudaklarımla birleştiriyor.

Gerçekten Kerem'in dediği gibi oluyor. Güneş etkisini yavaş yavaş kaybetmeye başladığı sırada anca çıkıyoruz yataktan. Eğer ki karınlarımızdan delicesine yükselen açlık gurultuları olmasa eminim güneşi de yatakta batırırdık.

Mutfağa geçtiğimizde fazla mesai yaptığım ya da uzun bir aradan sonra spora başladığım günlerdeki gibi bir kas ağrısıyla sızlıyorum. Tuhaf bir şekilde bu sızlamadan da oldukça mutluyum. İçten içe bir tatmin duygusu yaşatıyor bana. Şef sevgilimin yemek konusunda maharetlerini izlemek için kahvaltı barına yanaşmış bar taburelerinden birine çıkıp, temkinli bir şekilde oturuyorum.

"Aslında sana yardım edebilirdim." diyorum daha önce hayır cevabını aldığım teklifi bir kez daha yaparken.

"Seni yeterince yordum sevgilim." diyor gözlüklerinin ardından bakıp, bana aydınlık bir gülümseme yollarken. İnci gibi dizilmiş dişlerini rahatlıkla görebiliyorum. "O yüzden şimdi de dinlendirmeli ve bakmalıyım."

"Böyle davranmaya devam edersen kolayca şımarabilirim." diyorum çenemi elime dayarken.

"Sanırım bununla başa çıkabilirim." diyerek yanıma geliyor. Burnumun ucuna bıraktığı tüy hafifliğindeki öpücükten sonrada uyarmadan edemiyor. "Sen yine de çok alışma bu halime."

"Uyarını dikkate alacağım." diyorum kollarımı boynuna dolayıp kendime çekerken.

Öpüşeceğimiz sırada gözlüğün çerçevesi aramıza giriyor. Gülmemek için kendimi zor tutarken ayrılıyoruz birbirimizden. Kerem homurdanarak çıkarıyor gözlüğünü. Masaya doğru biraz sinirlenerek atıyor.

"Çocuk gibisin hayatım." diyorum elini tutup yakınıma çekerken. Gözlüğü masadan alıp dikkatlice takıyorum. "Sana çok yakışıyor gözlük. Bence bunu bu kadar sorun yapmamalısın."

"Hı hı ben de bu söylediğine inandım Zeynep."

"Valla doğruyu söylüyorum. Bence sana baya bir hava kattı." diyorum gerçek düşüncelerimi söyleyerek. Sevgilim diye söylemiyorum her şey yakışıyor.

"Ben rahat edemiyorum ama." diye omuz silkiyor. "Hem yemek yaparken de zor oluyor. Camlar sürekli buhar oluyor. Lensin kullanımı daha pratik."

"Yataklarda kaybedilmediği sürece." diyorum gülerek.

"Hep senin yüzünden. Aklımı başımdan öyle bir aldın ki dünyayı unutturdun. Lenslerin düşebileceği hiç aklıma gelmedi."

"Haklısın, hepsi benim suçum." diyorum onu bir kez daha kendime çekerken. Gözlükleri de hesaba katarak dikkatlice öpüyorum. Öpüşmemiz devam ederken burnuma pek de hoş olmayan kokular geliyor. Kerem'den ayrılıp bakışlarımı ocağa yöneltiyorum.

"Sanırım yemeğimiz yanıyor." diyorum elimi burnumun önünde sallayıp yanık kokusunu dağıtırken "Bana mı özeniyorsun aşkım? Eğer acemi şef olmak istiyorsan sana birkaç taktik verebilirim."

"Yemeğe yardım etmek istiyordun değil mi?" diyor ocağın üzerindeki tavayı lavaboya götürürken. Buharlı lokomotifler gibi tavayla geçtiği yerlerde yanık kokulu buharlar bırakıyor.

"Evet." diyorum oturduğum yerden kalkarken.

"O zaman bize pizza siparişi vermeye ne dersin?" diye soruyor yanan yemeğin haline bakarken. "Sil baştan bir şeyler yapmayla uğraşamayacak kadar açım."

"Şeflerin bile ara sıra kaçamak yapması lazım." diyorum yanına gidip koluna sarılırken. Omzuna içten bir öpücük bırakıp "Hemen arıyorum şimdi. İnce kenar, bol sucuk ve

ekstra mozarellaydı dimi?" diye soruyorum.

"Aynen hayatım. Olabilecek en büyük boydan sipariş ver." diyor ben telefonumu elime alırken.

Numarayı tuşlarken "Tamam şefim." diyerek sırıtıyorum ona.

****

Bilgisayar ekranından yayılan ışık dışında karanlık olan salonda yemek masasına oturmuş, elimin altındaki not defterine araştırmalarımın sonuçlarını yazıyorum. Kerem'in rakip restoran konusundaki panik ataklarına bir an önce dur demek ve onu kendine getirmek için bir şeyler yapma peşindeyim. Aylardır yapacağım yapacağım deyip bir türlü el atmadığı menü değişikliğine ben el atıyorum artık.

Önümde sonsuz sekmeler şeklinde uzanan yemek bloglarından toplayabileceğim tüm bilgileri toplamış bulunmaktayım. İnsanların bu ara yemekten hoşlandığı şeyler, peşinden gittikleri yemek akımları, her daim yıldız alan yemekler, yeni reçeteler, denenmeye değer baharatlar... Ve tabii bir de son zamanlarda popüler olan restoranların listesi. Her şeyi bir bir not alıyorum.

Kapıyı açmaya çalışan anahtarın sesini duyunca Derya'nın işten döndüğünü anlıyorum. Önce kapı sonuna kadar açılıyor. Sonrada apartmandan süzülen sarı ışık salonu aydınlatıyor. Aydınlığın ortasında çıkıntı yapan karnıyla birlikte Derya beliriyor.

"Niye karanlıkta oturuyorsun?" diye sorarken girişin ışığını yakıyor.

"İşim vardı dalmışım öyle. Hoş geldin." diyorum belimi esnetip tünediğim sandalyede daha rahat etmeye çalışırken.

"Ne işin var bilgisayar başında?" diye soruyor ve sonra mutfağın ışığını açıp boş bir mutfak görünce de telaşla ekliyor. "Niye yemek yok? Ben çok açım."

"Dışarıda yiyeceğiz de ondan." diyorum bilgisayarı kapatırken.

"Nereye gidiyoruz?"

Elimdeki listede yazan restoranların adlarını saymaya başlıyorum. "Yani bence elimizi çabuk tutmalıyız."

"Delirdin sen herhâlde. Saydığın yerleri kulağın duymuyor olmalı." diyor dalga geçtiğimi düşünerek.

"Hiç olmadığım kadar ciddiyim. Öyle ya da böyle bu restoranlara girip menülerini görmem lazım. Artık birer parça birer parça da olsa hepsinde tıkınacağız."

"Bunu niye yapıyoruz?"

"Kerem için yeni bir menü hazırlama niyetindeyim. O yüzden de ortam taraması yapmalıyız." diyorum evden çıkmak için hazırlanırken.

"Ajanlık yapacağız yani." diyor kaşlarını kaldırarak.

Bir an için söylediğini kafamda şöyle bir tartıyorum. "Yani, öyle de denilebilir."

"Kızım bayılırım ben ajanlığa. Aksiyon filmlerinde oluyor ya izlerken hep özenirdim." diyor çocuk gibi sevinerek.

"Hah işte al sana ajan olma fırsatı." diyorum üzerime gündelik bir elbise geçirirken.

"Ajanlık bizim işimiz." diyor yan dönüp, elinde bir silah tutuyormuş gibi yaparak.

Yemin ederim bebeği büyüteceğim diye sadece kanını değil, beyninin bir kısmını da mercimeğe aktarıyor bu kız. Allah'ım sen yeğenimi aklen ve bedenen tastamam gönder bize. Genetik faktörünü bu seferlik görmezden gelirsen çok makbule geçer.

"Hadi Ajan 1, laklak yapmayı bırakalım da işimize bakalım." diyorum Derya'yı evin dışına doğru iteklerken.

"Anlaşıldı Ajan 2." diye cevap veriyor.

Merdiven boşluğuna çıktığımızda tırabzanlardan sarkarak alt kata bakıyor. Sırtından tutarak çekiyorum düşmesin diye. Bana gülerek dönüyor.

"Alt kat temiz görünüyor." diye fısıldıyor. Hay Allah'ım ya bu iyice kaptırdı kendini ajanlığa.

"Yürü hemşire." diye indiriyorum merdivenlerden.

İki kat aşağıya indiğimiz sırada merdivenlerde Derya'nın tansiyonunu ölçüp durduğu, benimse ara sıra istediklerini pişirdiğim komşumuz Ayten teyzeyle karşılaşıyoruz. Derya bana doğru "Kırmızı alarm, yakalandık!" diyor bu ajanlık olayına sınır koymadan.

"İyi akşamlar Ayten teyze." diyerek yanından geçip gideceğimizi sanıyorum ama öyle olmuyor. Kadın bize cevap vermeden yanımızdan geçiyor ancak birkaç basamaktan

sonra sesini duyuyoruz.

"Sizi de çok yanlış tanımışım... Siz de hiç ar namus kalmamış kızım." diyor yüzünü buruşturarak. Sözleriyle kaşlarım bir anda çatılıyor. Ar namus mu dedi bize?

"Ağzından çıkanı kulağın duysun Ayten teyze. O ne demekmiş öyle?"

"Görünen köy kılavuz istemiyor. Kimlerle komşu olmuşuz da haberimiz yokmuş." diyor başıyla Derya'nın belirginleşen karnını işaret ederek.

Kanın beynime sıçradığı sırada Derya kolumdan çekeleyerek "Hadi gidelim Zeynep." diyor.

Oysa benim birkaç laf söylemeden şuradan şuraya gitmeye niyetim yok. Ben zamanında Alp'e bir söz verdim ve o sözü tutmakta kararlıyım. Derya'yı koruyup kollayacağım. Zaten ne olursa olsun yaşadıklarımızdan bihaber olan kimseye ezdirmem dostumu. Kendimi kadın ve Derya arasında siper ederek, onu kötü laflardan koruyacakmışım gibi hissediyorum. Bu yüzden tüm itirazlarına rağmen Derya'yı arkama doğru çekiyorum.

"Ne dediğini sanıyorsun sen?" diyorum kadına doğru bir adım atarken.

"Zeynep cidden sorun değil. Hadi gidelim canım." diyor Derya tebessüm etmeye çalışarak.

"Sen dur hemşire." diyerek tekrar arkama çekiyorum onu.

"Bizim ne zararımızı gördün de gelip karşımıza böyle laflar ediyorsun?" derken sesim git gide yükselmeye başlıyor.

"Hem suçlular hem güçlüler. Ne biçim insanlarmışsınız. Bir de kapımızı açtık size, yazıklar olsun." diye söyleniyor kadın.

"Sen önce kokuşmuş ağzını temizle sonra gelip bize laf söyle. Günlerin için benden pasta börek yapmamı isterken hiç böyle demiyordun. Bundan sonra yok sana pasta börek. Kendi misafirlerini kendin doyur... Derya'yı evine çağırıp tansiyonunu ölçtürürken hemşireden de iyisi yoktu. Şimdi ne oldu? Sen sakın bir daha bizim kapımıza gelme. Maazallah bizden bir şeyler bulaşır da namusunuza zeval gelir." diye baya baya bağırıyorum kadına.

"Terbiyesiz. Annen yaşındayım ben senin. Söylediklerine bak." diyor esmer yüzü söyledikleriyle iyice kararırken.

"Sen önce kendi söylediklerine bak."

"Oturtmam..." diyor sanki tıkanıyormuş gibi zar zor çıkan bir sesle. "Oturtmam sizi bu apartmanda."

"Elinden geleni ardına koyma." diye meydan okuyorum. "Bir daha da ağzından çıkanlara dikkat et. Eğer tek bir laf duyarsam allem eder kallem eder bir açığını bulurum, herkese rezil ederim seni."

Kadın olduğu yerde yavaş yavaş kaykılmaya başlıyor. Eli boynundaki fuları açmak için çırpınıyor.

"Zeynep, kadına bir şey oluyor." diyor Derya kadına müdahale etmek için atılırken.

"Bırak Allah aşkına domuz gibidir bir şey olmaz ona." diyorum umursamayarak.

Derya benim dediğimi duymazdan gelerek, az önce kendisine bir sürü laf söyleyen kadına yardım etmek için yanına gidiyor. Kadın merdivenlere çökerken yanına düşen çantasını açıp kurcalamaya başlıyor. Çantada bulduğu ilacı dilinin altına yerleştirdikten sonra nabzını kontrol ediyor.

Bense tüm olanları bir tiyatro oyunu gibi seyrediyorum. Onun yerinde ben olsam Derya'nın aksine çoktan çekip gitmiştim. Kadına yardım edişini gördükçe Derya'nın kalbinin ne kadar büyük olduğuna bir kez daha şahit oluyorum. Sanırım benim Derya'dan öğrenmem gereken daha çok şey var ve yeğenim illa birine benzeyecekse eğer kesinlikle annesine benzemeli. Dünyanın Derya gibi insanlara ihtiyacı var.

****

Aşağı yukarı dört beş yaşlarındayken götürüldüğüm düğünlerden birindeyim. Hayal meyal hatırladığım ayrıntılar ise her yerde. Nefes almanın neredeyse imkansız olduğu küçük, basık bir düğün salonu burası. Masalar tıklım tıklım dolu, çocukların kaçan balonları tavanda asılı kalmış. Birkaç kadın kucaklarındaki çocuklarının ağzına donuk kremalı pastadan tıkıştırıyor. Lanet olası patlak müzik kolonu ise kulağımın dibinde acımasızca gümbürdüyor.

Ben salondaki ayrıntılara dalmışken bir an da burnumun önünde öpmem için uzatılan eli görüyorum. Zeynep'in babasının eli. Hemen yanında da annesi var. İkisi de bana sırıtarak bakıyorlar.

"Öp bakalım damat." diyor Armağan amca.

Tedirginlikle başımı yana çeviriyorum ve o da ne? Zeynep üzerinde seksenli yıllardan kalma bir gelinlikle yanımda dikiliyor. Saçları kuş yuvasına dönmüş. Sanırım küçük bir kuş motifi gerçekten de saçlarının arasına kondurulmuş. Güzelime ne yapmışlar böyle?

Zeynep'in halini gördükten sonra gözlerimi kendi üzerimdekilere çeviriyorum. Ellerim üzerimdeki takımı yoklarken, gözlerim pantolonuma takılıp dehşetle açılıyor. İspanyol paça mı o? Boynuma bir de el büyüklüğünde kelebek gibi papyon mu takmışım?

"Zeynep neler oluyor?" diye soruyorum dehşetle.

"Evlendik hayatım." diyor bana gülümseyerek.

"İyi de niye seksenlerde?" diye yakarıyorum.

Başımın sallanmasıyla birlikte görüntüler bulanıklaşmaya başlıyor ve Zeynep'in gülme sesini duyuyorum. Gözlerim yavaş yavaş açıldığında bana doğru eğilmiş güleç yüzüyle karşılaşıyorum.

"Uyandırdım mı?" diye soruyor elini saçlarımın arasından geçirirken.

Bir şey demeden önce hızla etrafıma bakıyorum. Zeynep'in salonunda, dizlerinde uzanmış yatıyorum. Seksenlere ait hiçbir iz yok. Tamamıyla günümüzdeyiz. Derin bir nefes alıp göz pınarlarımı ovuşturuyorum.

"Öyle bir rüya gördüm ki inanamazsın." diyorum yarı uykulu bir halde.

"Hayırdır aşkım." diyor televizyonun sesini kısarken.

"Rüyamda evleniyorduk." diyorum gözümün önüne düğün salonunun hali gelirken. "Seksenli yıllardan birindeydik."

Zeynep söylediklerimle gülmeye başlıyor. O güldükçe benim başımda hafif hafif sallanıyor.

"Seksenlerde ben daha doğmamıştım bile."

"Gel de bunu gördüklerime anlat. Senin üzerinde facia bir gelinlik. Beni görsen ilkokul piyeslerindeki çocuklar gibi buramda böyle kocaman bir papyon." diyorum gülerek. "Kabustan halliceydi."

"Facia derken nasıl bir facia? Çok mu çirkindim?" diye soruyor Zeynep gülmeye devam ederken.

"Kafanda kuş yuvası vardı. Gerisini sen düşün." diyorum gözlerimi korkunç bir şeye bakıyormuş gibi açarak.

"Hayatım..." diyor sonra gülmesinin geçmesi için birkaç saniye bekliyor. Eli popama hafifçe vururken "Hava sıcak diye dikkat etmedim ama keşke uyurken üzerini örtseymişim. Senin kıymetlin açıkta kalınca ne biçim rüyalar görmüşsün öyle." diyor.

"Sen geç dalganı benle." diyorum yüzümü karnına gömüp gıdıklamaya çalışırken. "Baban bana 'damat' diyordu ne haber?"

"Al işte rüya olduğunu buradan anlamalıydın aşkım."

"Ne bileyim ya bir tuhaf oldum işte." diyorum gülmenin etkisi beni yavaş yavaş terk ederken.

"Sadece bir rüyaydı." diyor Zeynep eğilip yanağımdan öpmeden önce.

"Sence evlensek çok mu garip olurdu?" diye soruyorum geri çekildiği sırada.

Bir şey demeden önce bir süre yüzüme bakıyor. Ne diyeceğini merakla bekliyorum. Yüzünde bir tebessüm belirdikten sonra konuşmaya başlıyor.

"Benim kafamda kuş yuvası, senin boynunda koca papyon olursa epey garip olurdu."

"Yok, cidden soruyorum. Evlensek çok mu garip olurdu?"

"Bilmem." diyor omuzlarını hafifçe kaldırıp indirirken. "Bu konu hakkında hiç düşünmedim."

"Ben de pek düşünmedim."

"Şu an ki halinden memnun musun?" diye soruyor.

"Memnunum. Her şey yolunda." diyorum kendimden emin bir sesle.

"O zaman geri kalan her şeyi daha sonra düşünürüz." diyerek bana göz kırpıyor.

"Olur." diyerek kollarımı beline sarıyorum.

Zeynep televizyonun sesini tekrar açtığında dönüp izlediği programa bakıyorum. Mutfağın içinde koşturan aşçıları görünce soruyorum.

"Bu ne güzelim?"

"Beş Yıldızlı Şefler diye bir program hayatım. Sen uykuya daldıktan hemen sonra

başladı. İzlesen sen de çok seversin. Acayip iyi şefler var. Mesela şu adam İngiltere'nin en genç Michelin yıldızlı şefiymiş. Adamın karizmasını görüyor musun?" diye hevesle anlatıyor.

Zeynep'in gösterdiği şefi daha önceden tanıyorum. İşindeki başarısından dolayı kendisi içten içe imrendiğim bir şef. Bir de adam üstüne üstlük karizmatik hareketlerle takılıyor mutfakta. Sevgilim de bunları bana hevesle anlatıyor. Aman ne güzel!

"İzleyecek başka şey yok mu ya?" diyorum kumandayı elinden çekerken.

"Ben bunları izlemek istiyorum." diyerek kumandayı geri alıyor.

"Ya daha birkaç saat önce işteydik zaten. Bari evdeyken başka şeyler izleyelim. Sen benden de işkolik oldun çıktın." diyerek kanalı değiştirmeye çalışıyorum.

"Belki bir şeyler öğrenirdik Tom Şef'ten. Bence kendisinin mutfağa kattığı yorum ilham verici. Onun gibi başarılı olmak için böyle şeyleri takip etmeliyiz."

Tom diyor, ilham diyor, başarı diyor ve tüm bunları içinde benim olmadığım cümlelerde kullanıyor. Delirtecek bu kadın beni!

"Susayım susayım diyorum ama senin de duracağın yok güzelim." diye çıkışıyorum kucağından kalkarken.

"N'oluyor be?" diye soruyor anlam veremeyerek.

"Ne mi oluyor? Eninin körü oluyor aşkım." diyorum kumandayı elinden çekip televizyonu kapatırken.

"Kerem, bu ne şimdi?"

"Şaka mı yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Bunu asıl benim sana sormam lazım." diyor yüzünde şaşkın bir gülüşle bana bakarken.

"Sen beni gerçekten delirtmek istiyorsun." diyerek oturduğum yerden kalkıyorum. Sonra Zeynep'i taklit ederek konuşmaya devam ediyorum. "Ne kadar iyi bir şef, öyle ilham verici, böyle başarılı, yok şöyle karizmatik... Mıy mıy mıy."

"Ne diyorsun hayatım ya?" diyor Zeynep kaşlarını çatarak.

"Ben demiyorum sen diyorsun. Deminden beri gözümün önünde adama methiyeler düzüyorsun." diyorum biraz sinirli biraz kıskanç bir sesle.

"Ah!" diyor gülerek. Hemen parmaklarıyla dudaklarını bastırıp gülmesini engellemeye çalışıyor. "Sen ciddisin."

"Ciddiyim." diyorum tek kaşımı otoriter bir ifadeyle kaldırırken.

"Saçmalama Kerem onlar şef." diyor kapalı televizyonu göstererek.

"Ben neyim? Hıyar ağası mı?" diye soruyorum.

"Şurada bir televizyon keyfim vardı içine turp suyu sıktın." diyor Zeynep başını iki yana hafifçe sallayarak.

"Tabii haklısınız Zeynep Hanım, keyfinizi böldüm ben sizin. Tom'la daha güzel dakikalar geçirmene engel oldum." diyorum burnumdan soluyarak.

"Kereem!"diyor uyarıcı bir sesle. "Sakinleşir misin?"

"Sakinim ben." diyerek deyim yerindeyse tam bir öküz gibi bağırıyorum Zeynep'e.

"Ben kaç gündür senin için neler yapıyorum haberin var mı? Girmediğim blog, gitmediğim restoran, izlemediğim program kalmadı. Sen kalkmış saçma sapan bir çekememezliğin peşinden gidiyorsun." diye bağırıyor bana.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Bekle bir dakika." diyerek hırsla odasına gidiyor.

Koltuğa geçip beklemeye başlıyorum. Çok geçmeden elinde bir klasörle yanıma geliyor. Pek de nazik olmayacak bir şekilde klasörü kucağıma atıyor.

"Niyetim tamamlayınca vermekti ama madem işler bu raddeye geldi." diyor keyifsiz bir şekilde.

"Nedir bu?" diyerek klasörü düzeltiyorum.

"Restoranda oluşturacağın yeni menü için yaptığım araştırmalar." diyor ben klasörü açtığım sırada.

Tek tek dosyalanmış bilgilere gözlerime inanamayarak bakıyorum. Sayfaları çevirdikçe karşılaştıklarım karşısında neredeyse küçük dilimi yutacak duruma geliyorum. Kimseden böyle bir şey görmemiştim bugüne kadar. Gerçekten benim için bu kadar uğraşmış mıydı?

"Zeynep... Sevgilim benim... Sen neler yapmışsın böyle." diyorum az önceki bağıran halimin aksine yumuşacık bir sesle.

Söylediklerim karşısında omuz silkmekle yetiniyor. Sırf benden daha başarılı şefleri izliyor diye bağırıp çağırırsam olacağı bu tabii. Hâlbuki Zeynep kendi gelişimini bırakmış resmen benim işlerimi ilerletmem için çabalar olmuş. Koltuğun benden uzak köşesine oturan sevgilimin yanına gidiyorum.

"Bu var ya bu." diyorum elimi dosyanın üstüne vururken. "Bana dünyaları versen bu kadar değerli hissettiremezdin."

Bir şey demeden gözlerime bakıyor. Her zaman ki gibi gözleri bıcır bıcır konuşuyor adeta.

"Az önceki öküzlüğüm için özür dilerim." diyorum çekinerek yanağından öperken. Neyse ki çekindiğim gibi olmuyor. Ne öpücüğüm havada kalıyor ne de bir tokat yiyorum.

"Öküzlük yaptığının farkında olmanda iyi bir şey." diyor gözlerini devirerek.

"İş konusunda benden iyi birisine tahammülüm yok. Bu konuda takıntılıyım." diyorum Zeynep'e biraz daha sokulup, başımı göğsüne yaslarken.

"Biz seninle aynı gemideyiz. Ben de senin başarın için çabalıyorum." diyor bana sarılırken.

"Başarılı bir kadın tarafından desteklenmekten daha motive edici bir şey yok. Seninle aynı yolda ilerlemek çok güzel bir tanem."

49.BÖLÜM - "Kerem'den Şaşırtan Hareketler"

Gözlerimi açtığımda parlak gün ışığı ve masmavi bir gökyüzüyle karşılaşıyorum. Tavandaki küçük penceremden dünya o kadar berrak görünüyor ki yeni güne oldukça enerjik başlamamı sağlıyor. Yataktan kalkıp vücudumu birkaç kez esnetiyorum. Pencereyi açıp, içeriye dolan temiz havayla ciğerlerimi temizliyorum. Dışarıdan gelen hayatın sesi kulaklarımda yankılanıyor. Simitçinin yanık sesi, sabah otobüslerinin kornası, günaydın çığlığı atan birkaç martı... Tabii bir de salondan gelen Derya'nın sesi var. Telefonda biriyle oldukça hararetli bir konuşma içerisinde.

Odamın kapısını açtığımda salonda eliyle belini destekleyerek bir ileri bir geri yürüyen arkadaşımı görüyorum. Bana doğru döndüğü sırada göz göze geliyoruz. Sol gözümü kırpıp başımı hafif hafif sallayarak "Kiminle konuşuyorsun?" diye soruyorum sözsüz bir şekilde.

"Alp'le konuşuyorum." diyor gülümseyerek. Aldığım cevapla ben de gülümsüyorum.

"Selam söyle, öpüyorum." diyorum Alp'in de duyabileceği bir sesle.

"Al kendin söyle." diyerek telefonu bana uzatıyor.

Hızlı adımlarla yanına gidip telefonu alıyorum. "Canım nasılsın?"

"İyiyim Zeyno iyiyim. Sen nasılsın? Ne var ne yok? Bizim işkolikle nasıl gidiyor?" diyen sesiyle gülümsemem daha da büyüyor. Alp'i nasıl özlediğimi sesini duyunca bir kez daha anlıyorum.

"Ben de iyiyim. Kerem'de iyi." diyorum. Sonra Kerem'in işi yüzünden yaptığı takıntılar aklıma geliyor. "İşkolik arkadaşın bıraktığın gibi hala takıntılı."

Telefonun ucundan Alp'in kahkahasını duyuyorum. "Ama hala berabersiniz dimi?"

"Henüz tekmeyi basacak kadar delirtmedi beni." diye takılıyorum. "Bizi boş ver şimdi. Sen kendinden bahset. Nasıl gidiyor? Sağlığın sıhhatin nasıl?"

"Derya'yı, sizleri özlemekten başka bir şikayetim yok. Günleri sayıyorum işte." diyor Alp iç çekerek. "Derya iyiyim diyor ama gerçekten iyi mi? Benden bir şey saklamıyorsunuz dimi Zeyno? Hamilelik zor geçmiyor dimi?"

Alp'in söylediğiyle gözlerim Derya'ya kayıyor. Koltuğun ucuna oturmuş elleriyle karnını sarmış konuşmamızı dinliyor. Alp'e cevap vermeden önce kısa bir an Derya'nın gerçekten iyi olup olmadığını düşünüyorum. Bulantıları çoktan geçtiği için artık daha iyi durumda. Bebek desen çok şükür o da gayet sağlıklı. Sanırım tek sorun etraftaki yargılayan bakışlar. Derya bunlara ne kadar takılmıyormuş gibi davransa da böyle zamanlarda Alp'in yokluğunu en derinlerinde hissettiğini biliyorum. Ben istediğim kadar boş konuşanları susturmaya çalışsam da Derya'nın tek ilacı Alp'le el ele olmak.

"Bir sorun yok. Sağlığı gayet yerinde." diyorum Alp'e burada olup bitenleri söyleyemeden. "Hatta o kadar sağlıklı ki aşermesi hiç bitmiyor. Hemşire yüzünden uykusuz gecelerim oluyor. Askerde olduğun için şanslısın. Geçen gün canı Karakedi'nin bozasından çekti. Eskişehir'de olmayışımız tabii ki sevgilini durdurmaya yetmedi. Annemler hızlı kargoyla bozayı yetiştirmeseydi duvarları tırmalayacaktı boza da boza diye."

Alp'in gülme sesini tekrardan duyuyorum ama bu sefer ki buruk bir gülüş. Derya'ya bakıp her şey yolunda bakışı atarak moralinin bozulmasını önlüyorum.

"Keşke aşkımın ve bebeğimin yanında olsaydım da uykusuz gecelerim olsaydı." diyor Alp bir kez daha iç çekerek.

"Merak etme o günlerde gelecek. Derya'nın son ayları sen de. Eve geri dön her şeyi senin üstüne yıkacağım." diyorum onu güldürmeye çalışırken.

"Eve dönmek demişken biz de demin Derya'yla onu konuşuyorduk. Sence izin kullanıp terhis tarihimi mi uzatayım, yoksa izin kullanmadan eve daha erken mi geleyim?" diye soruyor.

Aklımdan geçen 'Uzatmadan bitir askerliğini' düşüncesini söylemeye emin olamayarak "Derya ne diyor?" diye soruyorum.

"İzin kullanma bir an önce eve dön diyor. Bense izin kullanıp geleyim diyorum."

Derya'yla aynı düşüncede olduğumuzu duyunca cevap vermekten çok fazla çekinmiyorum.

"Derya haksız sayılmaz. Hamileliği düşünülürse askerliğin ne kadar erken biterse o kadar iyi. Zaten şimdilik her şey yolunda."

"Haklıyım dimi kuzum ama Alp 'İlla geleceğim, senin benden sakladığın bir şey var.' diyerek kuruntu yapıyor." diyor oturduğu yerden kalkan Derya. Yüzünde ise sesindeki inkârın tam tersi üzgün bir ifade var. O da en az benim kadar Alp'i ikna etme peşinde.

"Sesi buruktu. İçime kurt düştü ne yapayım Zeyno?" diyor Alp telefondan.

Sevgililerdeki ses tanıma özelliği gerçekten incelenmesi gereken bir durum. Nice çabalar sırf ses tonu yüzünden yitip gidiyor. Tıpkı şu an bizim çabalamamız gibi.

"Derya iyi ya." diyorum inandırmak için ısrar ederek. "Bir sıkıntısı yok. Hem ben buradayım, Kerem de var. Senin aklın kalmasın biz de."

Derya telefonu almak için elini uzatıyor. "Bak Derya istiyor ona veriyorum telefonu. Öpüyorum seni. Kendine dikkat et canım benim."

"Ben de öpüyorum kıvırcık. İşkoliğe de selam söyle."

"Tamam söylerim." diyorum ve telefonu Derya'ya veriyorum.

Derya, Alp'e sevgi sözcükleri arasında gelmesine gerek olmadığını anlatmaya devam

ediyor. Yüzündeki burukluğu ve sıkıntıyla ovaladığı başını görünce kollarımı omzuna dolayıp arkadaşıma destek olmaya çalışıyorum. Boşta olan eliyle sardığım kollarımı minnetle tutup, sıkıyor.

Tam bu sırada benim telefonum çalmaya başlıyor. Derya'yla Alp'i baş başa bırakıp odama geçiyorum. Yastığımın kenarında duran telefonu alınca sevgilimin fotoğrafını görüyorum ekranda. Yüzümde kocaman bir tebessümle açıyorum.

"Günaydın sevgilim."

"Günaydın bir tanem. Ben mi uyandırdım yoksa uyanmış mıydın?"

"Aramadan beş on dakika önce uyanmıştım."

"Uyku mahmuru hallerin ne güzeldir şimdi." diyor Kerem aklımı başımdan alan bir sesle. "Hazırlanırsan aşağıda bekliyorum seni. İşe birlikte gideriz diye düşündüm."

"Aşağıda mısın?" diye soruyorum salona geçip, yola bakan pencerenin tülünü açarken.

"Evet." dediği sırada dirseklerini direksiyona yaslayışını izliyorum.

"Sana bakıyorum şu an." diyorum ve saniyesinde Kerem'in bakışları beni buluyor. Aynı anda gülümseyip, el sallıyoruz birbirimize. Yataktan kalkmış darmadağın halime sanki dünyanın en güzel manzarasına bakıyormuş gibi bakıyor.

"Çok güzel görünüyorsun." diyor bakışları hala bendeyken.

"Senin de o bakışların içime işliyor resmen."

"Belki de bir an önce yanıma gelmelisin. Böyle uzaktan uzaktan bakışmak ne kadar romantik olsa da seni yanımda hissetmek daha güzel." diyor sesine bir parça tutku yansırken.

"Bekle hemen geliyorum." diyorum ona el sallayıp odama doğru giderken.

Derya'nın yanından geçerken onun hala Alp'le konuştuğunu görüyorum. Askerlerin bu kadar uzun telefon konuşması yapabilmesine şaşıyorum ama çok geçmeden Derya ve Alp aklımdan uçuyor ve Kerem için hazırlanıyorum.

"Ben çıktım hemşire." derken telefonu kapatıp mutfakta kahvaltı hazırlamaya başlayan Derya'nın yanağına bir öpücük bırakıyorum.

"Kahvaltı?" diye soruyor.

"Boş ver kahvaltıyı Kerem bekliyor." diyorum sırıtarak.

"Hım... Anlaşıldı." diyor imalı imalı.

"Hadi ben kaçtım."

"Güle güle."

Merdivenleri adeta uçarak iniyorum ve apartmandan nefes nefese kalmış bir halde fırlıyorum. Kerem arabadan inmiş apartmanın önünde beni bekliyor. Aramızdaki birkaç adımı kapatıp birbirimize sarılıyoruz. Saçlarıma bıraktığı öpücüğü hissederken, yüzümü sıcacık göğsüne gömüyorum.

"Çabuk hazırlandın." diye mırıldanıyor.

Başımı göğsünden çekip yüzüne bakıyorum. "Bir an önce yanına gelmek istedim."

"Aşkım benim." diyor ve dudaklarımızı birleştiriyor. Derya bana az önce kahvaltı demişti değil mi? En güzel ve bana özel kahvaltı işte buradaydı.

"Gidelim mi?" diye soruyor birbirimizden ayrılınca.

"Gidelim." diyorum ve Kerem arabanın yanına gidene kadar elini belimden çekmiyor. Arabanın kapısını açıp, binmem için bekliyor. "Buyurun hanımefendi."

"Mersi beyefendiciğim." diyorum sesimi eski İstanbul hanımefendileri gibi çıkartarak.

Kerem şoför koltuğuna geçip arabayı sürmeye başladığında konuşmaya başlıyorum.

"Sabah sabah kapıma kadar gelmeni neye borçluyum acaba?" diye soruyorum onun dikkatle yola bakan yüzünü seyrederken.

"O ne biçim soruymuş öyle." diyor bana onaylamaz bir bakış atarken. "Ben sana aşkımdan sabahı nasıl ettiğimi bilmiyorum, senin soruna bak."

"Sen son zamanlarda kendi sorularına hiç dikkat etmiyorsun galiba." diyorum uzanıp yanağından öpmeden önce. "Seninkilerin yanında benimki o kadar masum ki."

Kerem verdiğim cevapla köşeye sıkışınca kaşları belli belirsiz çatılıyor. Alnında uzun çizgiler beliriyor bir anda. Başparmağı dudağının altını ağır ağır kaşırken aklından geçenleri merak etmeye başlıyorum.

"Haklısın." diyor konuşmak için dudaklarını ıslattıktan sonra. "Ama telafi edeceğim."

Sözleri bittikten sonra bir eli direksiyonu sabit tutarken diğer eliyle oturduğum tarafa eğilip güneşliğin kapağını indiriyor. Bir dal çiçek çıkıyor içinden. Koltuğuna tekrar yerleşirken bana içten bir gülümsemeyle bakıyor. Beklemediğim bir anda karşımda

bulduğum çiçekle benimde dudaklarım mutlulukla kıvrılıyor. Çiçeği elime alıp, koklamak için burnuma götürüyorum. Çiçeğin minik, yumuşak yaprakları burnuma değdiğinde gıdıklanıyorum ama karşılığında ferah bir koku alıyorum.

"Çok güzel kokuyor." diyorum Kerem'e bakarak.

"Öyle mi?" diye sorunca çiçeği ona doğru uzatıp koklatıyorum.

"Senin kadar güzel kokmuyor emin olabilirsin hayatım." diyor bana göz kırparak.

İçimdeki Zeynep saçını havalı bir şekilde savururken çiçeğimi bir kez daha kokluyorum. Gerçekten çiçekten daha güzel mi kokuyorum? Yoksa aşk tıpkı gözlerimize yaptığı gibi koku alma duyumuzu da etkileyip, her şeyin en güzelinin aşık olduğumuz kişide olduğunu mu hissettiriyor?

Ben düşüncelerime dalmışken restoranın bahçe kapısına geldiğimizi fark ediyorum. Kerem Pia'yı bahçeye saldıktan hemen sonra elimi tutarak beni içeri sokuyor. Giyinmek için sağa döneceğim sırada elimi bırakmayıp mutfağa doğru çekiyor. İçeri girdiğimizde gür sesiyle konuşmaya başlıyor.

"Kahvaltı yapmadık. Bize güzel bir kahvaltı hazırlayın. Yumurtalı ekmek de olsun, oyalanmayın!" derken, ben de bana dudaklarını kımıldatarak "Günaydın" diyen Bahar ve Serdar'a aynı şekilde karşılık veriyorum.

"Hadi güzelim." diyor Kerem beni mutfaktan yemek bölümüne çıkarırken.

"Baş başa kahvaltı yapacağız yani." diyorum Kerem'in yanında üst katın merdivenlerini çıkarken.

"Sanki daha önce yapmadığımız şey." diyor benden bir basamak yukarıda durup gözlerini yüzümde gezdirirken.

"Yaptık tabii canım ama burada... Yani restoranda el ele yaptığımız bir kahvaltı olmamıştı daha önce." diyorum başımı yana yatırarak.

"Her şeyin bir ilki vardır." derken bana doğru eğilip burnumun ucundan öpüyor.

Üst kata çıktığımızda yediveren güllerin yer aldığı pencerenin önündeki masada, temiz havanın eşliğinde kahvaltımızın gelmesini bekliyoruz. Kerem sık sık aç bir patron gibi homurdanıyor. Hatta yemekler biraz daha gecikirse mutfaktakilere nasıl gürleyeceğini kaşlarını çatarak uygulamalı olarak gösteriyor bana. Yemek yerine beni yiyeceği tehditleri savurmaya başladığı sırada zavallı Özgür elinde servislerle beliriyor merdivenlerde. Kerem birkaç laf söylemeden bırakmıyor Özgür'ü.

Bense mutfakta emrinde çalıştığım şeflerin bizim için hazırladığı tabaklar ve aşağıda oldukça eğlenceli muhabbetimin olduğu Özgür'ün yaptığı servis karşısında durumu biraz rahatsız edici buluyorum. Neyse ki servisler yapıldıktan sonra sabah tenhalığı sayesinde üst katta baş başa kalıyoruz da lokmalar boğazıma dizilmeden yiyebiliyorum. Kahvaltımızı ederken Kerem'in anlattığı çocukluk anısıyla keyfim yerine geliyor ve bol bol gülüyorum.

"Bizim Mert'in saçlarını biliyorsun. Her zaman şampuan reklamlarındaki parlayan yıldız gibi dolaşır ortalıkta." diyerek başlıyor konuşmaya. "Çocukluğumdan beri saçlarına sinir olurum. Çocukken daha sinir olurdum. Benimkilerin halini gördükçe onun saçlarına olan sinirim daha da artıyordu."

"Senin saçların öyle güzel ki Kerem, kendine haksızlık etme. Ben kızıla çalan saçlarına bayılıyorum." diyorum ağzımdaki lokmamı yutar yutmaz. Bana gülümseyerek anlatmaya devam ediyor.

"Amerika'ya gittiğimiz ilk yıllardı. Mert'le her zaman ki güreşmelerimiz sırasında salondaki sandalyenin ayağını kırmıştık. İkimizde suçlu olmamıza rağmen Mert'e bir şey diyemediklerinden tüm azarı ben işitmiştim. Babam attığı fırçadan sonra sandalyeyi tamir etmek için çiviydi, tutkaldı ne bulduysa saçmıştı ortalığa. Ben de çocuk aklımla yediğim azarın intikamını alacağım diye tutkalı Mert'in başından aşağı boca etmiştim." diye anlatırken gülmesine engel olamıyor.

"Çok kötüsün hayatım." diyorum onun gülüşüne eşlik ederken.

"Annem, Mert'in saçlarını tutkaldan arındırmak için çok uğraştı ama en sonunda pes etti. Çareyi saçlarını sıfıra vurdurmakta buldular." diyor oturduğu yerde keyifle kaykılırken. "Bizim Mert'i saçsız düşünebiliyor musun? Çocukluğumun en eğlenceli zamanlarını saçsız Mert sayesinde geçirdim."

"Tam boğazlamalık bir çocukmuşsun. Çocukta değil resmen küçük şeytan." diyorum azarlamaya çalışarak ama gözümün önüne saçları olmayan Mert geldikçe içimden gelen gülme dürtüsüne yenik düşüp, kahkahayı patlatıyorum.

"Çocuktuk kızım." diyor ağzına bir zeytin atmadan önce. Yanağının altına sıkıştırdığı zeytinle konuşmaya devam ediyor. "Gerçi fırsat verseler aynı şeyi bir kez daha seve seve yaparım."

"Yok artık." diyorum gözlerimi iri iri açarak.

"Şaka şaka." diyor ve sonra soruyor. "Senin var mı böyle çocukluğuna dair komik şeyler?"

Kısa bir an düşünüyorum ve aklıma ilk olarak İrem'le yaşadığımız o komik olay geliyor

"Var aslında. Yanlış hatırlamıyorsam ikinci sınıfa falan gidiyorduk. İrem'le okuldan çıktıktan sonra 'en çok met helvasını kim yiyecek?' yarışına tutuşmuştuk. İkimizde yarım kilodan fazla helvayı bir oturuşta devirince hastaneye zor yetiştirmişlerdi."

"Sonra ne oldu?"

"Ne olacak hayatım, yarışmamız kolumuzdaki serumlar ve kabarmış vücutlarla son bulmuştu. Biz de güzel bir azar yedikten sonra hem zırlamış hem de birbirimizin kaşınan sırtını kaşıyıp durmuştuk. Onca yıl geçmesine rağmen konu met helvasıysa bir taneden fazla yemeyiz ikimizde." diyorum gözümün önünde küçük Zeynep ve küçük İrem'in hastanede aynı yataktaki ağlayan halleri varken.

"Resmen şeker komasına sokmuşsunuz kendinizi."

"O yaştayken ne bilelim dokunacağını. İkimizde sen yiyemezsin ben yerim diye inat edince böyle oldu."

Gülerek ettiğimiz sohbet eşliğinde kahvaltımız bittikten sonra çalışmak için aşağıya iniyoruz. Kerem'in ofisinin önüne geldiğimizde üniformamı giymek için ondan ayrılıyorum. Tam bu sırada Kerem beni kendine çekerek uzunca bir öpücük bırakıyor dudaklarıma. Öpücüğün etkisiyle saf saf sırıtarak giriyorum mutfağa ve hemen ardından üstümü değiştirmeye gidiyorum.

Geri döndüğümde Kerem'le aynı anda giriyoruz mutfağa. Ben Kemal Şef'in yanına çalışmaya geçerken, o müzik setini çalıştırıyor. Göz göze geldiğimizde bana göz kırpıyor. Müzik eşliğinde halimden oldukça memnun bir şekilde Kemal Şef'e yardım etmeye başlıyorum.

Mutfakta geçen bir saatin ardından Kerem yanıma yaklaşıyor ve biraz otoriter bir sesle "Bana yardıma gelmelisin." diyor. Kemal Şef'e baktığım sırada bakışlarıyla beni onaylıyor ve Kerem'le onun çalışma alanına gidiyorum.

"Sos sen de güzelim. Kesilmemesi için dikkatli ol." diyor kolumu okşayarak.

Etleri mühürlemek için ocağın başına geçtiği sırada gözümün biri Kerem'de diğeri ise elimdeki sosta. Bahar yanımdan geçerken bir anlığına durup kulağıma doğru fısıldıyor.

"Bugün çok mu tatlısınız acaba?"

Başımı ona doğru çevirip dişlerimi göstererek sırıtıyorum. "Öyleyiz galiba."

Bahar yanımdan ayrıldıktan kısa bir süre sonra Kerem geliyor. Sosa daldırdığı kaşığı havaya kaldırarak kıvamını kontrol ediyor.

"Sen buna sos mu diyorsun?" diye soruyor suratını asarak. Yanağını içten içe kemirdiğini belli ederek bakıyor yüzüme. "Böyle yapacağını bilseydim sana vermezdim."

Yaptığım sostan gayet emin olduğum için sinirle derin bir nefes çekiyorum. Duvarda asılı duran çelik kepçelerden birini gözüme kestirip hızla elime alıyorum. Aynı hızla da Kerem'in başına geçiriyorum.

"Kendinden daha iyi birini çekememe durumundan sıkıldım artık." diyorum gözlerimden ateşler saçarak. "En iyisi sensen kendin yapmalıydın."

Kerem vurduğum yeri ovalayarak "Niye vurdun şimdi? Şaka yapmıştım. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum." diyor alıngan bir tavırla.

"Önceki manyaklıklarına say." diyorum ve elindeki sosu alıyorum. "Kullanmayacaksan kullandıracak şef bulurum ben."

"Dur dur." diyerek sosu elimden alıp kenarıya bırakıyor. Bir elini belime koyarken, sol eliyle elimi tutup olduğu yerde sallanarak dans etmeye başlıyor. "Bu şarkıya bayılıyorum. Sen bilmezsin ama seksenlerde müzik çok iyiydi."

Az önce kafasına kepçe geçirdiğim sevgilim hiçbir şey olmamış gibi dans mı ediyor benimle? Fazla mı hızlı vurdum? Şaşkınlıktan gülüp gülmemek arasında kalıyorum.

"Çok tuhaf bir adamsın." diyorum dansına ayak uydurmaya çalışırken. Gözlerimi bir an için Kerem'in yüzünden çektiğimde bizi izleyen bakışları görüyorum ve hızla gözlerimi tekrar onun yüzüne sabitliyorum. "Bu mutfağa benimle el ele girmediğin günleri unutmamışken şimdi kimseye aldırmadan benimle dans ediyorsun."

"Bu akşam ben de kalsana." diyor sadece benim duyabileceğim bir sesle.

"Sana portakal suyu falan mı dokundu? Yoksa az önceki darbe mi fazla geldi? Ben ne diyorum sen ne diyorsun?"

"İşime gelen konular hakkında konuşuyorum." diyerek beni kendine daha çok çekiyor.

"İşine gelen şeyler her istediğinde gerçek olmaz." diyorum yapışık vücutlarımıza sağlıklı bir mesafe koyarak.

"Sadece bana gel. Söz en az Derya kadar zararsız bir ev arkadaşı olacağım." diye

fısıldıyor kulağıma doğru.

Söylediğiyle kıkırdıyorum. "Derya kadar zararsız derken?"

"Şimdi de senin işine gelenleri mi konuşmaya başlayacağız?" diyor bana çapkın çapkın bakarken. Gözlerimi kısarak bakıyorum ona.

"Geliyorsun değil mi?" diye soruyor.

"Düşünmem lazım." diyorum beni etrafımda döndürmesine izin vermeden önce.

"Bugün yaptıklarım akşama yapacaklarımın teminatıdır." diyor beni tekrar göğsüne yaslarken. "Hem yarın izin günün. Bu akşam ben de kalırsan birlikte daha fazla zaman geçiririz."

Bakışlarındaki istek, belimdeki ısrarcı eli, dudaklarından dökülen kabul bekleyen cümleler kabuğumu kırıyor. "Tamam gelirim."

İstediği cevabı duyduktan sonra sıkıca sarılıyor. Sonra da beni geriye doğru yatırarak dansımızı bitiriyor. Mutfaktaki gösterimizi izleyen küçük grubumuzdan alkışlar alıyoruz. Mehmet Şef bile birbirine bağlı olan kollarına rağmen dudaklarında ufacık bir tebessümle bakıyor bize. Yanaklarıma hücum eden kanla birlikte işimin başına dönüyorum.

****

Yoğun geçen günün ardından o akşam restoranı biz kapatıyoruz. Restoranın ön kapılarını kilitleyip mutfağa geldiğimde Zeynep'in tezgâhın üzerine uzattığı kolunda uyukladığını görüyorum. Yanına gidip elimi sırtında gezdirerek uyandırıyorum.

"Gidiyoruz bebeğim, hadi." diyorum tezgâhtan kaldırmaya çalışarak.

"Ölüyorum yorgunluktan." diye yakınıyor doğrulup bana sarılırken.

"Biliyorum bebeğim." diyerek kucağıma alıyorum onu. Tek kolunu boynuma dolarken başını göğsüme yaslıyor.

Arabaya bindiğimizde de eve geldiğimizde de uyuklamasına devam ediyor. Restorandan çıktığımız gibi eve de kucağımda çıkarıyorum sevgilimi. Pia her zamanki sabırsızlığıyla bizden önce giriyor eve. Koltuğa zıplayıp otururken Zeynep'i koltuğun

diğer ucuna yatırıyorum. Gözlerini kırpıştırarak açıp bakıyor bana. Yorgunluktan solmuş olmasına rağmen hala büyüleyici görünüyor.

"Saat kaç aşkım?" diye soruyor.

"On ikiyi geçti." diyorum yanağını okşayarak.

"Bu saatte uyumazdım aslında ben." diyor doğrulmaya çalışırken.

"Yorulduğundandır. Kahve yapayım mı sana?"

"Canım istemiyor."

"Banyo yapmak ister-" derken cümlemi yarıda kesiyor. "Yıkanamayacak kadar yorgunum."

"Ben hallederim." diyerek bir kez daha kucağıma alıyorum Zeynep'i.

"Yok artık." diyor kolumdan sarkan bacaklarını sallandırarak. Ciddi olduğumu anlayınca sormadan edemiyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." diyorum onu banyodan içeri sokarken.

Zeynep'in az önceki uykulu halleri yerini meraklı bakışlara bırakırken suyun sıcaklığını ayarlıyorum. Küvetin tıpasını takıp dolması için bırakıyorum. Zeynep'in yanına gidip kıyafetlerini özenle tek tek çıkarıyorum. Bunu yaparken açıkta kalan gerdanını birkaç kez öpmeden duramıyorum. Zeynep'in kıyafetleri bitince kendiminkileri çıkarmaya başlıyorum. Göz göze geldiğimiz sırada yüzündeki soru soran ifadeyi fark ediyorum.

"Seni yıkarken ıslanmasın diye." diyorum masum bir sesle. "Gerçekten fesatlık yok içimde."

Zeynep gülümseyerek bakıyor bana. Küvete birlikte giriyoruz. Onu bacaklarımın arasına alıp, sırtını göğsüme yaslıyorum. Sıcak su ve Zeynep'in vücuduyla gevşemeye başlıyorum. Onu da aynı şekilde gevşetmek için yumuşak hareketlerle kollarını ve boynunu ovalıyorum. Omzundaki köpükleri avucuma aldığım suyla durulayıp, öpüyorum. Sevgilimden halinden memnun mırıltılar yükseliyor ve kollarımın arasındaki bedeninin gevşemeye başladığını hissediyorum. O an Zeynep'e borçlu olduğum teşekkürler geliyor aklıma.

"Zeynep... Teşekkür ederim sevgilim." diyorum onu göğsünün hemen altından sararken. Elini onu saran kolumun üzerinde hissediyorum aynı anda.

"Ne için teşekkür ediyorsun?"

"Bana duyduğun sevgiye, fevri çıkışlarıma gösterdiğin sabra, benim için yaptıklarına... O dosya gerçekten çok kıymetli benim için. Çok teşekkür ederim." diyorum minnet dolu bir sesle.

Zeynep yüzümü görmek için dönüyor. Hareketi suda küçük köpüklü dalgalar oluşturuyor. Dalgalar küvetin kenarına vurdukça banyoda deniz sesi gibi yankılanıyor.

"İkimizde birbirimizin hayatına çok şey kattık sevgilim. Mesela sen kalbime çok iyi bakıp, onu iyileştirdin. Ben de yeşeren ne varsa hep senin sevgin sayesinde." diyor ve dudaklarımızı birleştiriyor.

Dudaklarından dökülen her cümle kalbimin daha güçlü atmasına sebep oluyor. Sanki yeterince aşık değilmişim gibi söylediği her cümle ona bir kez daha aşık olmamı sağlıyor. Kalbimde sevgiye ayırdığım alan Zeynep sayesinde her geçen gün daha da büyüyor.

Öpüşmemiz bitince banyo faslını daha fazla uzatmadan küvetten çıkıp belime bir havlu sarıyorum. Zeynep'i de büyük bir havluya sarıp bir kez daha kucağıma alıyorum.

"İnsanın kendisini taşıyan bir sevgilisinin olması çok güzelmiş." diyor gülerek.

"Her şey aşkım için." diyorum yatak odasına girdiğimiz sırada.

Havlu tenine zarar vermesin diye nazikçe kuruluyorum sevgilimi. Sonrada yüzükoyun uzanmasını sağlıyorum. İtiraz etmeden uzandığı sırada bana attığı bakıştan aklındaki soruları anlayabiliyorum. Sırtına dökülen siyah saçlarını çekerken gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Parmaklarımı sırtında belli belirsiz dolaştırırken yattığı yerde kıpırdanıyor. Onun beklentilerini artırmak için belimdeki havluyu attıktan sonra bacaklarımı iki yana açarak eğiliyorum üzerine. Boynuna ve sırtına küçük öpücükler bırakıyorum. Ağırlığımı bacaklarıma vererek oturuyorum kalçalarına. Teninin hissedince derin bir nefes alıyorum. Onunda aynı şekilde iç çektiğini duyuyorum. Ellerim dairesel hareketlerle sırtını ovalamaya başladıktan kısa bir süre sonra Zeynep konuşmaya başlıyor.

"Masaj mı yapıyorsun?" diye soruyor sesi şaşkınlığını saklayamayarak.

Ellerim cevap vermeden önce bir an için duruyor. Sonra keyifle gülerek soruyorum. "Sen ne sanmıştın?"

"Bir şey sanmadım canım." diyor düşüncelerini her yakalayışımda yaptığı gibi sesini yükselterek.

"En az Derya kadar zararsız olacağım diye sana söz vermişken senin aklından nasıl

hinlikler geçiyor acaba?" diyorum masaj yapmaya devam ederken.

"Derya'yla çırılçıplakken masaj yapmıyoruz birbirimize." diyor masajın etkisiyle gevşeyen bir sesle.

"Eee yapmayın bir zahmet." diyorum gülerek. "Burada sevgililik mertebesinin avantajlarını kullanıyorum sonuçta. Beğenmediysen bırakabilirim hemen."

Zeynep'ten huysuz bir ses yükseliyor. "Sakın bırakma. Cennette gibiyim, çok iyi geldi. Şöyle birazda sağ tarafa doğru."

İstediğini yerine getirerek sağ omzunu ovuyorum yavaşça. "Böyle iyi mi?"

"Hı hı." diyor mest vaziyette ama sonra cin gibi bir sesle soruyor. "Başkalarına da yaptın mı bu numaraları?"

Ben de bu soru nerede kaldı diye merak ediyordum. Derin bir nefes alarak Zeynep'i yatakta çeviriyorum. Böylece birbirimizin yüzünü rahatlıkla görebiliyoruz.

"Öncelikle bir konuda anlaşalım güzelim. Böyle şeyleri düşünmen sana sadece gereksiz sinir olarak dönecek. Hem Ellen'ı bu kadar büyütme gözünde." diyorum sakin bir sesle.

"Ben Ellen demedim ki!" diyor kaşlarını çatarak. Ah Zeynep ah boşuna çatıyorsun o kaşlarını. Senle ilgili her konuda aklıma nasıl Sarp geliyorsa, benle ilgili konularda senin de aklına ilk olarak Ellen geliyor. Bilmiyorum sanki.

"Bari bana yapma güzelim." diyorum gülümseyerek. Sonra üzerinden kalkıp yanına yatıyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Uyuyalım artık. "

Zeynep bana iyice sokulup, kolumu yastık olarak kullanıyor. Yüzümüz ve vücutlarımız birbirine değince irkiliyor. Ben üzerimize pikeyi çekerken "Uyumak için giyinmemiz gerekmez mi?" diye soruyor.

"Sanmıyorum." diyorum onu daha sıkı sararken. Çok geçmeden bacaklarından birini benimkilerin üzerine atıyor. Gülerek birkaç santim ötemdeki gözlerine bakıyorum.

"Bacaklarının benimle alıp veremediği bir şey var. Otururken, yatarken hep üzerimdeler."

"Rahatsız mı oluyorsun?" diye sorarken çekiyor bacağını.

"Ne rahatsızlığı güzelim? Bu hareketine bayılıyorum resmen." diyerek tekrar çekiyorum üzerime ve sarmaş dolaş uykuya dalıyoruz.

50.BÖLÜM - "Sihirli Değnek"

Uyku sırasında bazen uyanırsınız ve gözlerinizi açmadan tekrar uykuya dalmayı beklersiniz ya işte ben de şu an tam olarak o durumdayım. Üzerimdeki pikeyi kollarımın altına sıkıştırmış tekrardan uykuya dalmak istiyorum.

Daha rahat uyumak için Kerem'in yattığı tarafa dönüp artık otomatikleşmiş hareketlerle bir kolumu ve bacağımı ona doğru atıyorum. Atıyorum atmasına ama bu işte bir gariplik var. Şu an tenimde hissettiğim şey alışık olduğum Kerem değil. "Kerem bu kadar tüylü müydü?" düşüncesi kafamın içinde dolaşırken gözlerimi yavaşça açıyorum. Yanımda yatan Pia'yı görünce gözlerimi devirerek rahat bir nefes alıyorum.

"Hangi ara geldin buraya?" diye konuşuyorum kısık sesle. Derin uykuda olan Pia'dan aldığı nefesin dışında hiçbir tepki gelmiyor.

"Kerem niye yanımda değil?" diye kendi kendime konuşarak doğruluyorum yataktan. Ayaklarımı aşağı sallandırıp, gözlerimi ovuşturuyorum. Başucumdaki abajuru yakıp, komodin üzerinde duran saate bakıyorum. Saat beşe geliyor, neredeyse sabah olmak üzere.

Kerem'e bakmak için kalkıyorum yataktan. Evin içinde dolaşmak için kendimi fazlasıyla çıplak hissettiğimden Kerem'in gardırobunu açıyorum. Kıyafetlerinin arasında bir zamanlar bana verdiği Julia'nın pijamasını arıyorum. Dolaptaki eşyalarını biraz kurcaladıktan sonra aradığımı bulup, üzerimi geçiriyorum.

Yatak odasının kapısını açıp dışarı adım attığımda koridorun sonunda yer alan salonun ışığını görüyorum. Odadan yansıyarak holü aydınlatan ışığı ve baskın bir şekilde burnuma çarpan yemek kokularını takip ederek salona giriyorum. Salonun oturma bölümü boş olmakla birlikte odanın sola kıvrılan kısmında yer alan açık mutfakta yemek yapan Kerem'i görüyorum.

Üzerinde sadece çamaşırı ve doğum gününde aldığım mutfak önlüğü var. Saçlarını siyah bandanasının altına hapsetmiş. Arkası dönük olduğu için beni fark etmeden yemek yapmaya devam ediyor. Bu manzarayı tüm ayrıntılarıyla hafızama kazıyacak kadar uzun bir zamanı onu izleyerek geçiriyorum. Artık orada dikilmek yerine yanına

gidip sarılmak ve gözler önüne serdiği sırtını öpücüklere boğma isteğim dayanılamayacak bir hal alınca bu isteğime boyun eğiyorum.

Sessiz adımlarla mutfak bölümüne geçtiğimde yemeklerle dolu olan tezgâhı görüyorum. Bu yemeklerde neyin nesi böyle? Hem de bu saatte! Anlam veremeyen bir halde yanına varıyorum. Kollarımı kollarının altından geçirip göğsünün üzerinde birleştiriyorum. Yanağımı sırtına yasladığım sırada neredeyse fısıltıyla konuşuyor.

"Çok mu ses yaptım? Uyandırdım mı seni?"

"Ne zamandır mutfaktasın?" diyorum sorusuna cevap vermeden. Başımı çevirip dudaklarımı sırtına değdirdiğim sırada cevap vermesini bekliyorum.

"Sen uykuya daldıktan kısa süre sonra geçtim mutfağa. Uyku tutmadı." diye cevaplıyor sorumu. Yemeği karıştırmak için kollarını hareket ettirdikçe sırtında seğiren kasları gözüme çarpıyor.

"Madem uyku tutmadı beni de uyandırsaydın ya." diyorum kollarımı göğsünden çekip tezgâha yaslanırken. Böylece birbirimizi rahatlıkla görebiliyoruz.

"Çok yorgundun, mışıl mışıl uyuyordun. Ben uyuyamadım diye seni de mi uyutmasaydın aşkım?" diyor yüzümü görünce gülümseyerek.

Pişirdiği çorbayı karıştırmaya devam ederken "Bu yemekler de neyin nesi?" diye soruyorum elimle yaptıklarını işaret ederek.

"Ha..." diyor yüzündeki gülümseme büyürken. "Bunlar senin bana yaptığın araştırmanın sonuçları. Aslında yarın yapacaktım ama uyku tutmayınca birazını yapmaya karar verdim. Bahaneyle oyalanırım dedim."

"Delisin sen. Bu saatte uğraştığın işe bak." diyorum sesime yansıyan hayretle.

"Öyleyim." diyerek şakağıma bir öpücük bırakıyor. "Hem uyanmasaydın birazdan ben uyandıracaktım seni 'hadi kalk yemek tadacaksın' diye."

"Ben hemen tatmaya başlayım." diyorum yemeklere yönelirken.

"Yok yok!" diyerek bana engel oluyor. "Öyle hemen dalmak yok. Ben tek tek tattıracağım sana."

"İstediğin gibi olsun." diyorum tüm gün benim için yaptığı jestlerin hatırına. Aslında hatırı bir kenara bırakacak olursak beni elleriyle besleyecek olması kulağıma oldukça cezbedici geliyor.

"Öncelikle seni şöyle alalım." diyor ve belimden tutup kaldırarak beni bar taburelerinden birine oturtuyor. "Şimdi de gözlerini kapıyorum ki sadece ama sadece yemeklere odaklan."

Başındaki bandanasını çıkarıp gözlerimi kapatıyor. Etraf kararırken huysuzlanmamak için çabalıyorum. Yine de başımın arkasında bandanaya düğüm atmakla uğraşırken "Buna gerçekten gerek var mı?" diye sormadan edemiyorum.

"Dedim ya sadece tatlara odaklan diye. Yemeklerden başka dikkat dağıtıcı hiçbir şey göremeyesin diye."

"Tamam." diyorum iç çekerek. "Bu da istediğin gibi olsun."

"Çorbayla başlayalım." diyor ve beni kısa bir an orada gözlerim bağlı bir halde bekletiyor.

Hiçbir şey göremediğim için duyduğum sesler daha ilginç gelmeye başlıyor. Kerem'in ne yaptığını anlamak için pür dikkat dinliyorum. Kepçenin tencereye çarparken çıkardığı tıkırtıyı, çorbanın kaseye dökülüşünü, çekmecenin rayında kayışını, kaşıklıkta çarpışan kaşıkların sesini ve en sonunda Kerem'in bana doğru yaklaştığını belli eden adım seslerini dinleyerek bekliyorum.

Bir adım, iki adım, üç adım ve dördüncüsünde dizlerime değen Kerem'le yanıma geldiğini anlıyorum. Ellerimi uzattığımda çamaşırıyla açıkta kalan beli arasında bir yeri kavrıyorum. Avucumun içinde pamuklu kumaşı, parmak uçlarımda ise sıcak tenini hissediyorum. Gözlerim bağlı olmasına rağmen ellerim ve kulaklarım sayesinde onu açık seçik görebiliyorum.

"Ocaktan aldığım için çok sıcak. Biraz üflemem lazım." diyor yumuşak bir sesle. Sonra dudakları arasından çıkan küçük rüzgarın sesini duyuyorum.

"İşte oldu. Al bakalım hayatım." diyor yine yumuşak bir sesle.

Kaşığı bana doğru uzattığında burnuma çarpan kokuyla ağzımı açıyorum. Kerem'in uzattığı çorba ılık bir şekilde boğazımda geçiyor. Süt ve badem tadının uyumu damağımda güzel bir tat bırakıyor.

"Nasıl buldun?" diye soruyor meraklı bir ses tonuyla.

"Bir kaşık daha versene." diyorum gülümseyerek.

Kerem'in ikinci kaşığı da üfleyerek soğuttuğunu duyuyorum. Gözümün önüne siyah önlüğü içinde çıplak vücuduyla karşımda durmuş ve tüm şefkatiyle ağzım yanmasın

diye çorbayı üfleyen sevgilim beliriyor. Gerçeğini görmeyip sadece tahminde bulunmak bile yeterince dikkat dağıtıcıyken gözlerimi neden bağladığını şimdi daha iyi anlıyorum.

"Al bakalım." diyor sesine yansıyan gülüşüyle.

İkinci kaşığı da içerken bir kez daha çorbanın ne kadar güzel olduğunu düşünüyorum. Gerçekten insanın içtikçe bir kaşık daha içesi geliyor. Tatmam gereken başka yemekler olmasa koca bir kase çorbayı seve seve içebilirim.

"Kerem bu çok güzel olmuş. Eline sağlık aşkım benim." diyorum beğeniyle.

"Beğendin demek. O zaman badem çorbasını yeni menümüze ekliyoruz." diyor keyifli bir sesle.

"Ekleyelim." diyerek onaylıyorum onu.

"Şimdi bir de bunu dene." diyor ve kokusundan uzattığı yemeğin et yemeği olduğunu anlıyorum. Ağzımda lokum gibi dağılan et, kereviz püresiyle birbirine karışıyor.

"Nasıl buldun?" diye soruyor çorbayı tattıktan hemen sonra sorduğu gibi.

"Et çok güzel ama kereviz için aynı şeyi söyleyemeyeceğim." diyorum lokmayı yuttuktan sonra.

Neyi beğenmediğimi anlamak için "Sebzeyle aran olmadığı için mi böyle düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Sebzeyle ilgisi yok. Kerevizi pek beğenmedim." diyerek dudak büküyorum.

"Anladım güzelim. O zaman ağzının tadını yerine getireyim hemen." diyor ve yeni bir lezzeti tatmamı sağlıyor.

"Bak bu olmuş." diyorum ağzımdaki vişneli yaprak sarmasının tadına hayran kalarak. "Bu kesinlikle olmuş."

"Ben de baya beğenmiştim." diyor yaptığı yemekle gurur duyarak. "Bu da yeni yemeklerimizden biri olacak."

"Eğer başka tattıracağın bir şey yoksa ben sarmalarla baş başa kalmak istiyorum." diyorum gülerek.

"Daha bitmedi." diyor Kerem yanağımdan bir makas alırken. "Şimdi yiyeceğin ikili tıpkı sen ve ben gibi. Birbirlerini tamamlıyorlar resmen."

"Öyle mi?" diyorum cilveli bir sesle.

"İnanmıyorsan kendin bak." diyor ve çok övdüğü ikiliyi tadıyorum.

"Hım..." diyebiliyorum ağır ağır çiğnerken. Resmen lezzet patlaması yaşıyorum şu an. Eğer gözlerim bağlı olmasaydı bunu tadarken kendiliğinden kapanıp, beni farklı bir dünyaya götürebilirdi.

"Nasıl buldun?" diye sorduğunda sadece mırıldanıyorum.

"Hım..."

"Beğendin mi?"

"Hı-hı..." diyebiliyorum başımı aşağı yukarı sallarken.

"Bu çok beğendiğin anlamına mı geliyor? Bak yine hılama Zeynep." diyor Kerem sabırsız bir sesle.

Elimi uzatıp Kerem'i kendime çekmeye çalışarak "Gerçekten sen ve ben gibi çok uyumlu." diyorum.

"Hollandaise soslu kuşkonmaz açık ara farkla menüdeki yerini alıyor o zaman." diyor çekiştirmelerime karşı koymayıp yanıma sokulurken. Dizlerimi birbirinden ayırıp onu bacaklarımın arasında çekiyorum.

"Almaması büyük hata olurdu." diyorum beline sarılırken.

"Bir de tatlımız var. Onu da tattırmak istiyorum." diyor ve ben ellerimi belinden çekerek bekliyorum ama Kerem bacaklarımın arasından ayrılmıyor.

"Bakalım bunu nasıl bulacaksın?" dedikten sonra dudaklarını hissediyorum.

Israrcı bir baskıyla öpmeye başlıyor. Öpüşüne karşılık vermemem için hiçbir neden olmadığından istekle cevap veriyorum. Dudaklarımı aralayıp nefesiyle birlikte alt dudağını da içime çekiyorum. Bağırıp çağırırken oldukça gergin görünen bu dudakların aslında ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunun belki de bininci kez farkına varıyorum.

Ellerimi boynuna doğru uzatıp ensesinde gezdirirken incitmekten korkarak ama kanımda alevlenen şehvete de karşı koyamayarak kendime doğru çekiyorum. Aramızdaki mesafe biraz daha kapanırken Kerem'in ağırlığını üzerimde hissetmeye başlıyorum. Elleri bacaklarımda dolanırken öpüşmemizde derinleşmeye başlıyor.

Oturduğum taburenin arkalıksız ve neredeyse kahvaltı barıyla aynı yükseklikte oluşu sayesinde Kerem'in ağırlığıyla yavaş yavaş geriye doğru yatırıldığımı hissediyorum. Yerimin rahatsızlığından ya da Kerem'in ağırlığından bir şikayetim yok. Tek şikayetim

yatarken birbirinden kopan dudaklarımız. Dudaklarımız ayrılsa bile elleri hala üzerimde. Bacaklarımdan belime doğru ilerleyip göğsümün hemen altında hafif bir baskıyla bekliyor.

"Nasıl buldun?" diye soruyor tutkulu bir sesle. Yüzünü göremesem de eminim şu an yüzünde çarpık bir gülüşle süzüyordur beni.

"Bir kuşkonmaz değil ama idare eder." diyorum içinde bulunduğum şehvete rağmen şaka yapabildiğime şaşarak.

"Zeyneeep!" diyor bacaklarımın arasına iyice yerleşirken.

Daha fazla yanaşmasını umarak "Ben de yalan yok." diyorum sırıtarak. Kasıklarını daha fazla hissetmeyi beklerken beni şaşırtıyor.

"Bence menüye koyalım bunu da." diyor gülerek. "Çok tutulur bu."

O andan sonra gözlerimin bağlı kalmasına daha fazla tahammül edemiyorum. Bandanayı gözlerimden çekip çıkarıyorum. Hızlı hızlı aldığım nefes yüzünden göğsüm inip kalkarken kaşlarımı çatarak bakıyorum Kerem'e.

"Bu sadece bana özel." diyorum içimdeki şehvet sesime yansırken.

"Ama çok bencilsin sevgilim." diyor Kerem gülmeye devam ederek. "Bence başkalarını bu tattan mahrum etmemeliyiz."

"Öyle bir şeyi yapmaya kalkış da bakalım başına neler geliyor." diyorum kaşlarım hala çatıkken. Sonra gözlerimi kasıklarına dikerek devam ediyorum konuşmaya. "Eceline susadıysan bir dene."

Kerem kahkahayı patlatıp üzerime doğru eğiliyor. "Şaka yapıyorum bir tanem. Bu tabii ki sadece sana özel."

"İyi." diyorum huysuz bir ifadeyle. Sonra Kerem'i kendime çekiyorum. "Gel bakayım buraya. Az öncekinden pek bir şey anlayamadım. Bir kez daha tatmam lazım."

"Seve seve." diyerek birleştiriyor dudaklarımızı.

****

Kerem geceyi yemek yaparak geçirip üstüne bir de biz mutfakta alev alınca neredeyse

öğlene kadar uyuyor kollarımın arasında. Göğsümün üzerinde derin uykudayken ben de onun gibi bazen uykuya dalıyorum, bazense parmaklarımı saçlarında gezdirerek uyanmasını bekliyorum.

İzin günümün ilk yarısı bu şekilde geçerken ikinci yarısını restoran için yapacağımız alışverişe ayırıyoruz. Kerem, restorana yapılacak denetimlerde Pia yüzünden sıkıntı yaşamaktan çekiniyor. Özellikle rakip restoran karşısında hiçbir açık vermeme konusunda ekstradan dikkatli olmaya başladı son zamanlarda. Bu yüzden Pia'yı restorandan içeriye sokmamak konusunda kararlı. Havalar yeterince ısındığı için Pia bundan sonra bugün alacağımız kulübesiyle birlikte bahçeyi mesken tutacak.

Açıkçası Kerem'in attığı bu adımı oldukça akıllıca buluyorum. Restoranın içinde köpek baktığımız denetimler sırasında ortaya çıkarsa ceza almamız ve müşteri kaybetmemiz işten bile değil.

Pia'nın kulübesi dışında bir de almamız gereken baharatlar var. Yeni menü yüzünden elimizde oldukça geniş bir baharat listesi var. Bu yüzden Mısır Çarşı'nın yolunu tutacağız gibi görünüyor.

Kerem uyandıktan sonra ayaküstü bir kahvaltı yapıyoruz ve işlerimizi halletmek için hızlıca çıkıyoruz evden. Dünden kalan kıyafetlerimle kendimi rahat hissedemeyince, temiz kıyafetler için Kerem beni eve getiriyor. Aşağıda çok bekleteceğimi düşündüğünden benimle birlikte yukarı çıkıyor. Eve girdiğimizde Derya'yı elinde bir kaseyle yine atıştırırken buluyoruz.

"Aaa nereden çıktınız siz?" diyor oturduğu yerden.

"Üzerimi değiştireyim çıkacağız. Sen niye evdesin?" diye soruyorum ayakkabımın bağcıklarını çözerken. Kerem'se benden önce geçiyor salona ve Derya'nın yanına oturuyor.

"Hafta sonu olduğunun farkındasın dimi?" diyor elindeki kaşığı kaseye daldırırken.

Kerem'in kaseye attığı acıklı bakışları görünce hemşirenin yine ne yediğini merak ediyorum. Yanlarına gidip kasenin içine çekinerek bakıyorum. Gördüğüm karışım karşısında karnıma sıkı bir yumruk yemişim gibi hissediyorum.

"Çilek reçeli içine salatalık turşusu mu doğradın?" diye soruyorum inanamayarak.

"Evet." diyor masum masum gülümseyerek. Sonra kaseyi bana doğru uzatıp sanki insanlığın yeni gözdesi, lezzet harikası bir yiyecekten bahsediyormuş gibi konuşuyor. "Yesen sen de seversin."

"Sağ ol canım kokusu bile yetti. Yemiş kadar oldum." diyorum kaseden hızla uzaklaşarak.

Derya kaseyi bu sefer Kerem'e doğru uzatıyor. "Sen ister misin?"

"Sana afiyet olsun ama ben almayayım." diyor Kerem yüzünü buruşturarak.

"Keyfiniz bilir." diyerek omuz silkiyor.

"Bırak şunu yemeyi de hadi sen de hazırlan. Bizle gelirsin." diyorum Derya'yı evde yalnız bırakmaya gönlüm razı gelmeyerek. Çünkü evde yalnız kaldığında kendini böyle saçma sapan şeyleri yemeye vuruyor. Bir gün midesini bozacak hem kendine hem de mercimeğe zarar verecek şapşal.

Ben cümlemi bitirir bitirmez Kerem'den biraz abartılı bir öksürük yükseliyor. 'Ne oluyorsun?' der gibi bakıyorum suratına. Kaşlarını havaya kaldırırken başını belli belirsiz iki yana sallıyor. Sonrada Derya'yı işaret ederek aynı hareketleri bir kez daha tekrarlıyor. Derya'yı mı istemiyorsun? Ne yapıyorsun be aşkım? Kaşın gözün yer değiştirdi anlatacaksın diye.

"Benim arkadaşlarıma sözüm var. Sinemaya gideceğiz." diyor Derya Kerem'e ters bir bakış atarak. Belli ki anladı Kerem'in onu işaret ettiğini. Al işte alınacak şimdi. Ah Kerem ya.

"Aaa..." diyorum dozundan fazla bir hayretle. "Hâlbuki bizle gelsen ne güzel olurdu. Hem belki mercimeğe de bir şeyler alırdık. İndirimde bez falan yok mu bu aralar? Bak benim bazanın altında hala iki paketlik yer var."

Derya söylediklerimle gülmeye başlıyor. Hatta baş başa kalacağımız kesinleştiği için Kerem bile rahat rahat gülüyor. İnsan hamile arkadaşını saf dışı bırakmaya çalışır mı hiç? Hadi bıraktı diyelim bundan bu kadar mutlu olur mu? Hain bir arkadaşsın Kerem!

"Bakarız sonra. Zaten ben de çıkacağım bir saate kadar." diyor Derya.

"Eh iyi madem ben üzerimi değiştirmeye gidiyorum." dedikten sonra odama doğru gidiyorum.

"Zeyno!" diye sesleniyor arkamdan.

"Efendim hemşire."

"Milli piyango çekilişleri yapılmış. Bilet nerede? Ver de internetten bakayım."

"Ay ben onu tamamen unutmuştum. Bilet cüzdanımdaydı." diyorum ve Kerem'den rica

ediyorum. "Hayatım cüzdanımın arka gözünden alıver sana zahmet. Siz bilete bakarken, ben de hazırlanayım."

"Tamam güzelim." diyor Kerem çantama uzanırken.

Onlar bileti kontrol ederken ben de gardırop karşısında ne giysem diye düşünüyorum. Pantolonları üzerime tutup aynadaki yansımama bakarken bir an da fikrimi değiştirip elbiselere yöneliyorum. Üniformalı halimden sonra Kerem'in beni elbise içerisinde görmekten ne kadar mutlu olacağını bildiğimden tercihimi elbiseden yana kullanıyorum.

Tam üzerimi değiştirdiğim sırada içeriden Derya'nın çığlığı yükseliyor. Yedikleri dokundu, sancısı tuttu korkusuyla yüreğim ağzıma geliyor ve hemen fırlıyorum odadan ama salona girdiğimde birbirine sarılan Derya ve Kerem'i görüyorum.

"Ne? Niye bağırdın? Sancın mı var? İyi misin?" diyorum panikle.

"Zeyno ikramiye..."diyor Derya heyecanlı bir sesle. "Bilete ikramiye çıkmış."

Duyduğum kelimeler kafamın içinde yankılanırken elim ayağım bir anlığına boşalıyor. Saniyeler sonra sanki sırtımdan iki adet kanat çıkmış gibi uçmaya başlıyorum. Olduğum yerde deli gibi tepinip tıpkı az önce Derya'nın attığı gibi sağlam bir sevinç çığlığı atıyorum. Sonrada koşarak Derya ve Kerem'in arasına girip ikisine birden sıkıca sarılıyorum. İkisinin de yanaklarına içimdeki coşku kadar taşkın öpücükler bırakıyorum.

"Zengin mi olduk şimdi?" diyorum Derya'ya sırıtarak.

"Tam olduk denilemez." diyor ama hala deli gibi gülmeye devam ediyor. "Sadece uzunca bir süre rahat nefes alabileceksin."

"Ne kadar çıkmış?" diye soruyorum merakla.

"Büyük ikramiye değil güzelim." diyor Kerem gözümün önüne düşen buklemi çekerken. "Ama temizinden bir elli bin kazanmışsın."

İçimden yükselen kahkahalara engel olamıyorum. Yemişim büyük ikramiyesini burada elli binden söz ediyoruz. Elli bin! Gözlerimde dolar işaretleri belirirken bir çığlık daha koyuveriyorum. Sonunda eğitim kredisini tamamıyla kapatabileceğim. Mercimeğin bütün ihtiyaçlarını rahatlıkla alabileceğiz. Kira ve fatura artık sorun değil. Hayatımda bunları hallettikten sonra daha başka ne isterim ki ben?

"Bence oldukça iyi para." diyorum Kerem'e sarılarak. "Biz o parayla neler yapacağız neler."

"Hayal kurmaya başladın mı yoksa?" diyor Kerem keyifli bir sesle.

"Biz daha bileti alırken kurmuştuk hayalleri, dimi Derya?" diyorum Derya'ya bakarak.

"Kurduk bir şeyler ama ben hayallerin benimle ilgili olan kısımlarını kabul edemem." diyor eliyle karnını sıvazlarken. "Bilet senin biletin. Para da senin paran."

"Ha ha ha diye gülerim bu söylediğine. Sanki aramızda ayrı gayrı varmış gibi konuşursan hiç de ciddiye almam seni." diyorum Derya'nın dediklerini kulak ardı ederek. Kerem'e dönüp konuşmaya devam ediyorum. "Hadi sevgilim gidip şu elli bini yüzlük banknotlar halinde teslim alalım."

"Gidelim gitmesine ama bugün pazar güzelim. Para için yarını bekleyeceksin." diyor Kerem kolunu omzuma dolayıp beni kendine yaslarken.

"Doğru ya." diyorum hala ikramiye kazandığımıza inanamayarak. "O zaman bugün de sıradan insanlar gibi gidip alışverişimizi yapalım. Derya'da artık arkadaşlarıyla sinemaya mı gidecek, çilekli turşu mu yiyecek ne yapacaksa onu yapsın." diyorum.

Derya'yla vedalaşıp evden çıkıyoruz. Öncelikle Pia'nın kulübesini almak için yol üstündeki bir yapı markete uğruyoruz. Açıkçası orada yaptığımız alışverişi hayal meyal hatırlıyorum çünkü aklımda kazandığım parayı nasıl değerlendireceğimden başka bir şey yok şu an için.

Eğitim kredisinin birkaç taksitini ödediğimden gelen paranın aşağı yukarı on beş binini ayırdığımda borcum kapanıyor. Kalan otuz beş bin ise bana kendimi dünyanın en zengin insanıymış gibi hissettiriyor. Doğacak yeğenime her şeyin en güzelini, sevgilime de harika hediyeler almak için sabırsızlanıyorum.

Pia'nın yeni kulübesiyle yapı marketten çıkıp Mısır Çarşısı'nın yolunu tutuyoruz. Kerem'le el ele giriyoruz çarşıya.

"Şu surata bak ya. Sırıtmaktan çenen ağrımadı mı?" diye soruyor Kerem yüzüme sevecen bir ifadeyle bakarken.

"Çok mu sırıtıyorum?" diye soruyorum kendimi dizginlemeye çalışırken. "Ama ne yapayım benim için oldukça önemli bir gelişme. Çok mutluyum o yüzden."

"Ben de seni mutlu görünce mutlu oluyorum güzelim. Hem öyle ya da böyle iyi para tutturdun." diyor elimi daha sıkı tutarken.

"Birlikte harcayacağız." diyorum ona içten bir gülüşle bakarak. Olumlu ya da olumsuz bir cevap vermiyor. Sadece bana gülümseyerek bakıyor ve saçlarımın arasına içten bir

öpücük bırakıyor.

"Buradan başlayalım mı?" diye soruyor önünde durduğumuz baharatçıyı işaret ederek.

Önünde çuvallar dolusu renk renk baharatın dizildiği küçük dükkana bakıyorum. İçerideki raflara boy boy kavanozlar dizilmiş. İçinde bilmediğim birçok şifalı karışım var. Tavanından kurutulmuş patlıcan ve biberler sarkıyor. Sarı renkli lambanın altında göz alıcı bir görüntü oluşturuyor. İnsan bunları görünce eve gider gitmez dolma yapma isteğiyle doluyor. Ya da bu istek sadece bizim gibi mutfak sevdalılarına oluyordur, emin değilim.

"Olur. Bakalım aradıklarımız burada var mıymış?" diye cevaplıyorum Kerem'in sorusunu.

Kuru bitki ve baharat kokularının birbirine karıştığı dükkana giriyoruz. Kerem yaşlarındaki dükkan sahibi bizi selamlayarak karşılıyor. Aradığımız baharatları anlatıyoruz ve satıcı elinde olanları bizim için gösteriyor. Kokusuna, tanelerine dikkat ederek tek tek seçiyoruz. O dükkanda aradığımız çoğu baharatı buluyoruz.

Geriye kalan birkaç baharatı almak o kadar kolay olmuyor maalesef. Kerem'in yemek konusundaki titizliği yüzünden diğer baharatları ararken epey bir dolanıyoruz çünkü bulduklarımızda hep bir kusur buluyor. Sanırım girdiğimiz yedinci baharatçıdan da elimiz boş çıktıktan sonra Kerem beni son bir dükkana girmek için ikna etmeye çalışıyor.

"Güzelim sen de baharatların halini gördün. Yani resmen bayattı gösterdikleri. Eğer bunları yemekte kullanırsam yemeklere ihanet etmiş sayılırım. Son bir dükkana daha bakalım. Bulamazsak söz başka bir yere sürüklemeyeceğim seni." diyor bakışlarını gözlerimden çekmeden.

"Tek bir dükkan." diyorum işaret parmağımı havaya kaldırırken.

"Tek bir dükkan." diye tekrarlıyor gülerek.

Dediği gibi girdiğimiz son dükkan orası oluyor. Baharatlardan Kerem kadar anlamadığımdan onu baharatları buradan almaya iten şeyin ne olduğu konusunda kesin bir karar veremiyorum. Belki gerçekten baharatlar iyi, belki de beni başka bir yere götüremeyeceğinin farkında. Öyle ya da böyle alacağımız baharatları tamamlamış olarak çıkıyoruz dükkandan. Hatta Kerem benim için bir kese kağıdı dolusu çifte kavrulmuş Antep fıstıklı lokumda alıyor.

"Ben çok yoruldum. Bir yerlerde oturalım mı? Hem kahve ısmarlarım sana." diyorum

Kerem'in koluna girerek.

"Zenginim, o yüzden kahveyi ben ısmarlarım mı diyorsun aşkım?" diye takılıyor.

"Ne sandın canım? Hayatımın en zengin günü bugün." diyorum ama sonra aklıma parayı almadığım geliyor. "Yani bugün olmasa bile yarın en zengin günü olacak."

"Sen artık beni de beğenmezsin. Parayı bulan önce arabayı sonra kocayı değiştirirmiş. Sen de öyle mi yapacaksın?" diyor gülerek. Söylediğiyle ben de gülmeye başlıyorum.

"Ne sandın yakışıklı? Önce hiç kullanamayacağım bir vosvos alacağım sonra da yeni bir adam bulacağım kendime." diyorum saçlarımı geriye doğru savururken.

"Vosvos alacaksın." diyor Kerem tek kaşını kaldırırken.

"Eee ne yapalım benim zenginliğim ancak bu kadarına yetiyor. Hem kullanmasını bilmeyince ha vosvosum olmuş ha Volvo'm ne fark eder." diyerek omuz silkiyorum.

"Ben sana araba kullanmayı öğretecektim hani? Havalar güzelleşmişken çalışmalara başlayalım en kısa zamanda." diyor Kerem hevesle. Bense onun kadar hevesli değilim. Yani ben oldum olası çekinirim araba kullanmaktan.

"Acelesi yok." diyerek geçiştiriyorum konuyu. Sonra yapabileceğim en saçma şeyi yapıp Kerem'i önünden geçtiğimiz mağazanın vitrinine çevirerek hangi akla hizmet söylediğime anlam veremediğim o cümleyi kuruyorum.

"Gelinlik mi bunlar?"

Baştan aşağı beyaz olan ve lahana gibi kat kat kabaran bu kıyafetler tabii ki gelinlikti. Ben ne saçmalıyordum böyle? Gösterecek başka vitrin yokmuş gibi neden can havliyle önünden geçtiğimiz mağazaya saldırmıştım. Araba kullanmaya karşı duyduğum korkuyla gözlerine far tutulmuş tavşan misali düşünmeden hareket edersem olacağı buydu tabii.

"Yani görünen o." diyor Kerem gülerek. Gözlerinde ise 'ne diyor bu kız?' tedirginliği var.

"Gelinlik miymiş bunlar? Olmaz olsun böyle gelinlik." diyorum yüzümü buruşturarak. "Böyle gelinlik mi olurmuş? İnsan bunu giyeceğine çuvalla katılır düğününe."

Aferin bana! Mutfak sanatları yerine sahne sanatlarını tercih etseydim sanırım aç kalmazdım. Oyunculuk kabiliyetimi yine döktürüyorum. Adeta tek kişilik dev performans sergiliyorum. Verdiğim saçma tepkiyi ne güzel lehime çevirdim. Garip kaçmayacağını bilsem kendimi sırtımı sıvazlayarak tebrik ederdim.

"O kadar kötü değiller. Mesela şu ortadaki hoş bir şey." diye ortadaki gelinliği işaret ediyor Kerem.

Gözlerim gösterdiği gelinliği süzüyor. Straplez kesim, beyaz incilerle süslenmiş zarif bir gelinlik. Allah için hoş görünüyor ama ne yazık ki hem gelinliğin hem de Kerem'in zevkini inkar etmek zorunda kalıyorum.

"Hiç benim tarzım değil. Ben hiç sevmem straplez gelinlikleri." diyorum ölümüne inkara devam ederken.

"O zaman sana straplez gelinlik almayız güzelim." Diyerek yanağımı okşuyor.

Ne diyeceğimi bilemeden sadece gülümseyerek bakıyorum Kerem'e. Allah'tan o sırada telefonum çalıyor da içinde bulunduğum garip durumdan kurtulabiliyorum. Telefonu çıkardığımda Kerem göz ucuyla arayanın kim olduğuna bakıyor. Bense içimden 'Hızır gibi yetiştin Mürşit Şef'im' diyerek açıyorum telefonu.

"Alo, şefim."

"Nasılsın Zeynep?" diye soruyor Mürşit Şef sakin bir sesle.

"Sağ olun iyiyim şefim. Siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim. Mutfakta işler nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda şefim. "

Kerem sessiz bir şekilde "Ne diyor?" diye soruyor. Elimle 'bir dakika' diye işaret ediyorum ona ve Mürşit Şef'in diyeceklerini dinlemeye odaklanıyorum.

"Çok güzel, çok güzel." diyor Mürşit Şef ve sonra boğazını temizleyerek konuşmaya devam ediyor. "Sen şimdi bu adam beni niye aradı diye merak ediyorsundur."

"Merak etmedim dersem yalan olur şefim. Sınav sonuçları mı açıklandı yoksa?" diye soruyorum merakla.

"Daha açıklanmadı. Ben başka bir iş için aramıştım seni. Lafı dolandırmadan direkt söyleyeceğim."

"Dinliyorum." diyorum iyice meraklanarak.

"Bak Zeynep, benim bazı workshop derslerine girecek güveneceğim birine ihtiyacım var. Sen benim yetiştirdiğim, disiplinine güvendiğim bir öğrencimsin. Son sınavdaki gayretini gördüm. Önceki hatalarını unutturacak kadar azimliydin. Yani demem o ki

okulda ders vermeye var mısın?" diyor Mürşit Şef ciddi bir sesle.

Duyduklarımla Kerem'in koluna sıkıca tutunuyorum çünkü her an heyecandan bayılabilirim. Kerem bana endişeli gözlerle bakarken ona mutlulukla gülümsüyorum.

"Şefim siz ciddi misiniz?" diye soruyorum titreyen sesimle.

"Sen benim ne zaman ciddi olmadığımı gördün?" diyor azarlayarak.

"Şey... Ben böyle bir şey beklemiyordum. Teklifiniz karşısında heyecanlandım."

"Sonra heyecanlanırsın. Şimdi bana acilen bir cevap vermen gerekiyor. Eğer kabul etmezsen diğer seçenekleri değerlendirmem gerek." diyor ve derin bir nefes alıyor. "Zeynep iyi düşün."

Bir an Kerem'e bakıyorum. Acaba o bu işe ne der? Sevgilisi bile olsam haftanın altı gününü onun mutfağında çalışarak geçiriyorum. Öte yandan Mürşit Şef'in yaptığı teklif her zaman karşıma çıkacak cinsten bir fırsat değil. Workshop dersleriyle başlayıp belki ileride Mürşit Şef gibi aşçılık eğitimlerini veren bir eğitmen şef bile olabilirim. Bir yanımda Kerem bir yanımda hayatımın fırsatı dururken hemen şimdi bir karar vermem gerekiyor.

"Zeynep." diye sabırsız bir sesle beni uyarıyor şefim.

"Tamam." diyorum derin bir nefes aldıktan sonra. "Kabul ediyorum şefim."

"En doğru olanı yaptın Zeynep. Yarın okula uğra workshop programlarına göz atalım."

"Şefim yalnız ben çalışıyorum biliyorsunuz." diyorum Kerem'i yüzüstü bırakamayacağım için. "Yani her gün okula gelemem."

"Workshoplar her gün olmuyor zaten. Yarın detayları konuşuruz. Şimdi kapatmam lazım." diyor hızlı hızlı.

"Tamam şefim, görüşmek üzere."

"Görüşürüz." diyor ve telefonu kapatıyor.

Telefonu kapadıktan sonra meraklı gözlerle söyleyeceklerimi dinlemeyi bekleyen Kerem'e bakıyorum. Söyleyeceklerime nasıl tepki vereceğini kestiremediğimden içimde endişe bulantıları yükseliyor.

"Arayan Mürşit Şef'ti." diyorum gülümsemeye çalışarak.

"O kadarını anladım. Neyi kabul ettin?"

"Öncelikle kızmayacağına söz ver." diyerek şart koşuyorum.

"Eğer kızacağım bir şeyse kızarım." diyor tek kaşını tekinsiz bir ifadeyle havaya kaldırdığında. Bu hali yutkunmama sebep oluyor.

"Kerem lütfen kızma." diyorum gardımı en başta düşürerek.

"Söyler misin şunu?"

"Mürşit Şef okulda ders vermemi istedi. Ben de kabul ettim." diyorum tek nefeste.

Kerem'in havaya kalkan kaşı yavaşça iniyor. Tekinsiz ifadesi yumuşuyor ve dudaklarında bir tebessüm beliriyor. "Ders vereceksin demek."

"Zaten hali hazırda bir işim var biliyorum ama nasıl reddederdim? N'olur kızma, kırılma bana Kerem... Kabul etmelisin ki iyi bir teklifti." diyorum ona doğru bir adım atarak. Benim attığım adıma sarılarak cevap veriyor.

"Seninle gurur duyuyorum." diyor beni göğsüne bastırırken. "Daha yeni mezunsun ve kaptığın işe bak! Seninle gurur duyuyorum bebeğim."

Kerem'in dudaklarından dökülenler endişelerimi söküp atıyor. Yakaladığım fırsatın mutluluğunu yaşamaya Kerem'in sözleriyle devam ediyorum. Kollarımı beline sıkı sıkı sarıp gülümsüyorum.

"Kızacağını düşündüm."

"Niye kızayım bir tanem? Ben senin kendini geliştirmeni, iyi yerlere gelmeni senden daha çok istiyorum. İş konusunda sana her zaman destek olacağımı bilmelisin." diyor sıcacık sesiyle. "Restoranı bırakmayacaksın ama değil mi?"

"Bırakır mıyım hiç?" diyorum kolları arasından çıkıp yüzüne bakarken. "Bazı workshopları ben vereceğim sadece. Ayrıntıları yarın konuşacağız. Birlikte gideriz istersen."

"Bakarız güzelim."

"Kerem!" diyorum yüzünü avuçlarımın arasına alırken. "Hayatıma resmen sihirli değnek değdi. Önce senin romantik hallerin, sonra milli piyango. Şimdi de bu iş. Kesinlikle hayatıma sihirli bir değnek değdi."

"Her şeyin en iyisine layıksın sen." diyor ve dudaklarıma uzun bir öpücük bırakıyor. "Hadi gidip kahve içelim. İkimizde yorulduk bugün."

Bulunduğumuz yere çok yakın olan bir kahve dükkanına giriyoruz. Kendimi sandalyeye attığım an yorgunluğumu hissediyorum ama bugün öyle güzel gelişmeler oldu ki bu yorgunluk vız gelir tırs gider bana.

Lise çağlarındaki garsona iki tane orta şekerli Türk kahvesi sipariş ediyoruz. Çok geçmeden eşsiz bir kokuya sahip olan kahvelerimiz geliyor. Kerem aldığımız lokumları da masaya çıkarıyor. Kahvesinden birkaç yudum alışını izliyorum. Sonrada takılmadan edemiyorum sevgilime.

"Seninle ilk kez Türk kahvesi içiyoruz. İçindeki Amerikan nasıl oldu da filtre kahve dışında bir kahveyi kabul edebildi?"

Kerem gözlerini çizgi halinde bırakacak kadar içten bir gülüşle bir yudum daha alıyor kahvesinden. Sonrada "Seni en az kırk yıl daha yanımda tutabilmek için içemeyeceğim şey yok benim." diyor gülen gözlerle.

51.BÖLÜM - "Maraz"

Zeynep'in kazandığı ikramiyeyi ve yeni işini kutlamak için Mert ve Derya'nın da bize eşlik ettiği bir yemek yiyoruz bu akşam. Sevdiklerimizle aynı sofrayı ve aynı sevinçleri paylaşmak hepimize iyi geliyor. Mert'in iş stresi, Derya'nın Alp'siz geçen hamilelik günleri, benim takıntılı iş hayatım bir süreliğine unutuluyor. Hepimiz en mükemmel hayatları yaşıyormuşçasına gülerek sohbet ediyoruz yemek boyunca.

Zeynep'i son zamanlarda hiç görmediğim kadar mutlu görüyorum. O bu kadar mutluyken keyfini bozmamak için yediğimiz ve bana göre kötü olan yemekler için bile söylenmiyorum. Bu aralar onun yüzünü asacak hiçbir şey yapmamaya ekstradan özen gösteriyorum. Sanırım sevgilim sayesinde öfke konusunda en otokontrollü günlerimi yaşıyorum.

Yemekten sonra eğlenmek için geldiğimiz barda yuvarlak bir masanın etrafında oturuyoruz. İçkimden bir yudum alırken, elindeki kokteyli döke saça oturduğu yerde dans eden Zeynep'i izliyorum. Keyfi o kadar yerindeki ne üstünü batırdığının ne de sarhoş olduğunun farkında. Kulaklarımızı zorlayan şarkıya bağıra bağıra eşlik ediyor. Bir yandan da kanımı alevlendiren gülüşüyle bana bakıyor. Gülüşüyle aralanan

dudaklarının arasından dişlerini ve şarkı söylerken kıvrılan dilini görüyorum. Göz göze geldiğimiz an şarkı söylemeyi kesiyor ve elindeki kadehi masanın üzerine bırakıyor. Oturduğu yerden bana doğru hafifçe eğiliyor.

Vücudunun sözsüz davetine karşılık vererek aramızdaki küçük boşluğu kapatıp, gülen dudaklarını öpüyorum. Zeynep kadar olmasa da benimde kafam baya bir güzelken öpüşmenin etkisiyle iyice kopuyorum dünyadan. Meyveli alkolün tadı Zeynep'in kendine has tadına karışmışken beni daha da sarhoş ediyor.

Birbirimizden ayrıldığımızda boynuma doladığı kollarını çekmiyor. Yüzündeki mest olmuş ifadeye gülümseyerek bakıyorum.

"Sarhoş oldum galiba." diyor kıkırdayarak.

"Öyle görünüyor." diyorum gülerek. "Eve gitmek ister misin?"

Başını ağır ağır iki yana doğru sallıyor. Sonra sır verir gibi yüzünü yüzüme yaklaştırarak fısıldıyor. "Seni istiyorum."

"Şimdi mi?" diyorum attığım kahkaha müziğin içine karışıp kaybolurken. Kıkırdayarak omuzlarını silkiyor ve boynumdaki kollarını biraz daha sıkıyor.

"Ne zaman sarhoş olsan içindeki zilli seni ele geçiriyor güzelim." diyorum dudaklarına küçük bir öpücük bırakmadan önce.

"İflah olmuyor ne yapayım?" diyor gözlerini devirerek.

Bir elini boynumdan çekip bacağıma koyuyor. Gözleri vereceğim tepkiyi ölçerken eli oldukça yavaş hareketlerle neredeyse kasığıma kadar çıkıyor. Derin bir iç çekerek onu durdurmak zorunda kalıyorum. Masanın diğer tarafından oturan ve öpüşmemiz dışında daha fazlasına şahit olmamış Derya ve Mert'e fark ettirmeden Zeynep'in elini avucumun arasına alıp, parmak uçlarını öpüyorum.

"Beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun." diyorum tek kaşımı kaldırarak.

"Bence sen de beni istiyorsun." diyor kelimeler ağzında yuvarlanırken.

"Kesinlikle. O yüzden eve gitmenin zamanı geldi." diyorum boğuklaşmaya başlayan sesimle.

Zeynep'in yüzünde zafer gülümsemesi belirirken Derya ve Mert'e dönüyorum. Mert'te en az Zeynep ve ben kadar kafayı bulmuş durumda ve Derya'ya hararetle bir şeyler anlatıyor. Derya'ysa elindeki limonlu sodasından bir yudum alırken oldukça sıkılmış

görünüyor.

"Eve gidelim artık." diyerek Mert'in konuşmasını bölüyorum. Ben konuşurken Zeynep'te omzuma yasladığı başını söylediklerimi onaylar şekilde sallıyor.

"Harika fikir! Siz sarhoş bense tamamıyla ayıkken hiç çekilmiyorsunuz." diyerek çantasını alarak ayaklanıyor Derya. "Biraz daha Mert'le yan yana kalırsam sıkıntıdan erken doğum yapacağım."

"Ne güzel konuşuyorduk." diyor Mert bozularak. "Daha New York'taki en eski binayı anlatacaktım sana."

"Kusura bakma Mertcim ama bilmem nerede yapılan en eski gudubet binaların tarihleri beni hiç sarmıyor." diyor Derya arkasına bakmadan çıkışa doğru giderken.

Mert ona laf yetiştirmek için peşinden giderken, Zeynep'le ben en sona kalıyoruz. Ayağa kalktığım an başımın döndüğünü fark ediyorum. Sanırım aynı şey Zeynep içinde geçerli ki can havliyle sarılıyor belime. Birbirimize destek olarak ve büyük ihtimalle de yalpalayarak çıkıyoruz mekandan.

Derya ve Mert'i arabaların yanında hala aynı konuyu tartışırken buluyoruz. Derya bizi görünce kızgın bakışlar atıyor.

"Şu halinize bakın! Üzerinize çakmak atsam üçünüzde alev alırsınız." diyor söylenerek. "Geçin arabaya sizi ben götüreceğim."

Bu halde araba kullanamayacağımız için itiraz etmeden biniyoruz arabaya. Mert ön koltuğa oturup Derya'yı tarihi binalarla ilgili sıkıcı muhabbetiyle boğmaya devam ederken, sevgilimle ben arka koltuğun tadını çıkarıyoruz. Zeynep kedi gibi bana sokulup başını göğsüme yaslıyor. Çok geçmeden benimde başım saçlarının üzerindeki yerini alıyor ve sonrası oldukça tatlı bir uyku hali oluyor.

Derya'nın bizi dürtüklemesiyle zar zor açıyorum gözümü. Zeynep'te Derya'nın dürtüklemesine yakınarak karşılık veriyor. Hem uykulu hem sarhoş bir halde Zeyneplerin apartmanına giriyoruz. O an niye buraya geldiğimizi sorgulamayı akıl ediyorum.

"Niye size geldik?" diye soruyorum Derya'ya bakarak.

"Özel şoförünüz müyüm ben? Tek tek evlerinize mi bırakacaktım? Uyursunuz bir köşede." diyerek merdivenlere itekliyor beni.

Merdivenlerden çıkarken elinde çöp poşetiyle inen bir kadın görüyorum. Kadın bizi

gördüğü an kaşlarını çatarak bakıyor hepimize.

"Ooo Ayten teyzede buradaymış." diyor Zeynep gülerek.

Kadın yüzünü buruşturarak "Apartmanın huzurunu bozdunuz." diyor.

"Sen de bize katılsana yukarıda çok eğleneceğiz." diyor Zeynep kadına doğru bir adım atarak.

Aynı anda "Zeynep sus!" diyor Derya uyarıcı bir sesle ve Zeynep'in koluna girerek kadının yanından uzaklaştırıp eve çıkarmaya çalışıyor. Ben de olanlara aldırış edemeyecek durumda olduğumdan geçip gidiyorum kadının yanından.

"Bu böyle olmayacak. İyice azıttınız siz." diye bağırıyor kadın arkamızdan. "Ben size yapacağımı biliyorum."

****

Sabah bir baş ağrısıyla açıyorum gözümü. Tek kişilik yatakta sıkış tıkış yattığımız Kerem'i görünce dün akşamı hatırlamaya çalışıyorum ama her şey bulanık. Onu uyandırmadan belime doladığı kolunu üzerimden çekiyorum yavaşça. Sonrada kalkmak için dönüyorum yatakta. O an beynimin kafamın içinde resmen yerinden oynadığını hissediyorum. Ağzımdan küçük bir inilti çıkıyor. Bir daha bu kadar içmeyeceğim. Kesinlikle içmeyeceğim.

Yataktan kalkıp başımı tutarak salona geçiyorum. Koltukta uyuyan Mert'i o sırada fark ediyorum. Burada mı kaldı? Hatırlamaya çalışıyorum ama çabaladıkça yaptığım tek şey kafamın daha da zonklamasına sebep olmak. Ağrı kesiciye muhtaç bir halde mutfağa giriyorum. Bu sırada kahvaltı hazırlayan Derya'yla burun buruna geliyoruz.

"Parti kızı uyanmış demek." diyor iğneleyici bir sesle.

"Aaa bağırma n'olur." diyorum başımı ovalayarak.

"Akşam yediğin haltları hatırlıyor musun?" diyor Derya bana doğru ağrı kesici kutusunu fırlatırken. Kutuyu tutmaya çalışıyorum ama sol tarafımdan geçip duvara çarpıyor. Sonra içindeki kapsüllerin birbirine vurma sesiyle birlikte yere çakılıyor. Dengemi sağlamakta zorlandığımdan eğilip yerden almak zulüm gibi geliyor.

"Ne yapmışım? Geceye dair pek bir şey hatırlamıyorum." diyorum ağzıma bir ilaç

atmayı zorda olsa başarırken.

"Üçünüzde sanki dünyanın son günüymüş gibi içtiniz. Sizi eve getirdim ve bil bakalım ne oldu?" diyor sinirli sinirli. "Apartmanda Ayten teyzeyle karşılaştık. İki adamla eve çıkarken gördü bizi. Bu zaten onun konuşması için yeterli bir sebepken, sen kalkıp kadına bizimle takılmasını teklif ettin. Sarhoşken gerçekten ne dediğini bilmiyorsun Zeynep. Zaten bizimle ilgili düşünceleri kötüydü. Senin böyle konuşman her şeyi daha da kötü bir hale soktu."

Derya'nın sözlerini dinlerken ağır ağır çöküyorum sandalyeye ve gözlerimi ellerimle kapatıyorum. Sanki gözlerimi kapatırsam yaşadığım utançtan saklanabilecekmişim gibi hissediyorum.

"Allah beni kahretsin Derya." diyorum sıkıntıyla. "Hay ağzıma sıçayım ya! En olmayacak insana en olmayacak şeyleri söylüyorum."

"Şu an seni avutmam gerekirdi ama sana o kadar kızgınım ki kalbini kırmamak için kendimi zor tutuyorum." diyor Derya karşımdaki sandalyeye otururken.

"Özür dilerim." diyorum ellerimi gözümden çekerken.

"Hayatım zaten yeterince zor. Daha fazla zorluk istemiyorum. Kimse benim ne yaşadığımı bilmiyor. Sizler dışında kimse Alp'le aramızda olan bağın ne kadar kuvvetli olduğunu bilmiyor. Sadece arkamdan konuşuyorlar." diyor sesi ağlamaklı çıkarken. Sonrasında da yaşlar gözünden sicim gibi boşalırken içini çeke çeke konuşmaya devam ediyor.

"Eğer Alp yanımda olsaydı... O yanımda olsaydı tüm bunlar yaşanmazdı ama o yokken her şey çok zor. Karnım kabak gibi ortadayken ve Alp yanımda değilken, bebeğin hayatımın geri kalanını geçireceğim adamdan olduğuna kimseyi inandıramıyorum."

"Derya..." diyorum onun haline içim sızlarken. Kalkıp yanına gidiyorum ve sıkıca sarılıyorum arkadaşıma. "Özür dilerim... Söz veriyorum bundan sonra hiçbir aksilik olmayacak. Her şey yoluna girecek."

"Dayanamıyorum artık Zeynep. Ben huzur istiyorum." diye ağlamaya devam ediyor.

"Tamam kuzum... Hepsi geçecek ağlama artık." diyorum sırtını sıvazlayıp rahatlatmaya çalışırken.

Derya'nın yaşadıklarının bir yerde böylesine patlak vereceğini biliyordum ama o günün bugün olduğunu tahmin etmezdim. Hazırlıksız yakalanmıştım ve onu teselli edecek sözler bulmakta zorluk çekiyordum.

***

O gün okuldaki ilk dersimi vermeye allak bullak olmuş bir kafayla gidiyorum. Akşamdan kalmışlığımı tam anlamıyla üzerimden atamamışken aklım Derya'da kalıyor. Üzerime üniformamı giyip derse hazırlandığım süre boyunca Derya'nın halini düşünüp duruyorum. Artık dayanma gücünün sonuna geldiğini görmüşken bundan sonra onunla ilgili her konuda daha dikkatli olmalıyım.

Hazırlığım bitince düşüncelerimle birlikte sınıfın yolunu tutuyorum. Ders vereceğim sınıfa girdiğimde merakla bana bakan on beş çift göz görüp, yutkunuyorum. Heyecandan boğazım kururken, oradan koşarak kaçmak istiyorum. Bildiğim her şey aklımdan uçup gidiyor. Şu an elime bir domates verseler doğrayamayacak durumdayım. Yapamayacağım galiba. Yok ben ders falan anlatamayacağım.

İç sesimle kendimi telkin etmeye çalışıyorum. Endişelenecek bir şey yok. Karşımdaki kimse anlatacaklarımı bilmiyor. Eğer bir yerde hata yaparsam farkında bile olmayacaklar. Biraz gevşemeliyim. Ben kendimi telkin ederken bir süre derse gelenlerle bakışıyoruz. Bu durum garip bir hal alınca kendimi konuşmak zorunda hissediyorum.

"Hepiniz hoş geldiniz... Ben Zeynep. Bugün Meksika mutfağı workshopunu ben vereceğim." diyorum sesimin kendimden emin çıkmasına gayret ederek.

Ders öncesi küçük bir tanışma faslımız oluyor. Hemen ardından üç saat sürecek derse başlıyorum. İstasyonlarda çalışan herkesle tek tek ilgilenerek cheddar ve sebzeli nachos yapımını gösteriyorum.

Ders ilerledikçe ve ben yemeklerin içine girdikçe endişelerim yerini rahatlamaya bırakıyor. Tanıdık sularda olduğumun ve üstesinden geleceğimin farkına varıyorum. Sınıftaki hakimiyetim artarken ikinci yemeğe geçiyoruz ve piliç burritos için kolları sıvıyorum. Önce yapacaklarımızı anlatıp ardından herkesle tek tek ilgilenmeye başlıyorum. İşin püf noktasını anlattığım sırada sınıfın cam duvarlarının ardından beni izleyen Mürşit Şef'i görüyorum. Her şey yolunda der gibi gülümsüyorum ve tekrar derse dönüyorum.

Dersi çikolata soslu churra ile sonlandırıyorum. Tam 'işim bitti oh be!' diyecekken bu sefer fotoğraf faslı başlıyor. Workshopa katılmışım yedi düvele duyurmadan şuradan şuraya gitmem diyen öğrencilerimle başlıyoruz tek tek fotoğraf çekilmeye.

İlk birkaç fotoğrafta gerçekten gülümsüyorum aslında. Ancak ilerleyen fotoğraflarda yanağıma değen yanak sayısı arttıkça yüzümdeki içten gülümseme donuklaşmaya başlıyor. Hele ki sınıfın önünde benim çıkmamı bekleyen Kerem'i gördükten sonraki son beş fotoğrafta orada resmen zorla tutuluyorum. Hani koluma girip beni yerime sabitlemeseler çoktan sevgilimin kollarına doğru koşacağım. Kerem benim halimi gülerek izliyor. O son beş fotoğrafta gözlerim Kerem'de ve yüzümde en gerçekçi gülümsememle çıkıyorum.

****

Zeynep'i almak için okula geliyorum. İlk gününün nasıl geçtiğini görmek için ders bitmeden yetişmek istesem de her zaman ki trafik sorunu yüzünden çıkışa ucu ucuna yetişiyorum. Zeynep'i dersini bitirmiş öğrencileriyle fotoğraf çektirirken buluyorum. Görünüşe göre kendisinden yaşça büyük bir sınıf dolusu insanı kıramayan sevgilim gülümsemeye çalışarak bakıyor kameraya.

Üzerindeki ceketin yakasını sıkıntıyla çekiştirirken haline gülmeye başlıyorum. Bakışları benim bulunduğum tarafa doğru kaydığı sırada beni görüyor. Gözleri parlarken yüzünde en sevdiğim gülümsemesi beliriyor. Son fotoğrafta çekilir çekilmez soluğu yanımda alıyor.

"Aşkım." diyerek sarılıyor boynuma.

"Nasıl geçti bir tanem?" diye soruyorum saçlarına bir öpücük kondurduktan sonra.

"Korktuğumdan daha iyiydi ama şu fotoğraf faslı biraz sıktı açıkçası." diyor gözlerini devirerek. "Güne iyi bir başlangıç yapmadığımdan olsa gerek."

"O zaman seni kaçırayım buradan." diyorum kısık sesle. Elimle sınıftan çıkan öğrencilerini işaret ediyorum. "Bak geliyorlar."

"Hemen gidelim. Üzerimi evde değiştiririm." diyor ve çantasını kaptığı gibi beni okulun dışına çekiştiriyor.

Yolda derste yaptıkları hakkında konuşurken Zeynep'in telefonu çalmaya başlıyor. Çantasından çıkarıp arayana bakıyor.

"Derya arıyor." diyor bana gülümseyerek.

"Canım." diyerek açıyor telefonu.

"Dersten çıktım kuzum." diyor ve bir iki saniye geçmeden tiz bir sesle bağırıyor. "Ne demek eve giremiyorsun?"

"N'olmuş Zeynep?" diye soruyorum merakla.

"Kilit mi değiştirilmiş hemşire?" diye soruyor telaşlı bir halde. Sonra bana dönerek konuşuyor. "Derya kapıda kalmış. Ev sahibi kilidi değiştirmiş."

"Delirmiş mi bu adam?" diyorum kaşlarım çatılırken. Hızımı biraz arttırıp Zeyneplere doğru sürüyorum arabayı.

"Tamam kuzum bak biz geliyoruz şimdi. Birazdan oradayız." diyor Zeynep, Derya'ya.

Telefonu kapadıktan sonra sinirle söylenmeye başlıyor.

"Kesin Ayten teyzenin işi bu! Dün olanlardan sonra kim bilir neler anlattı Dursun amcaya da adam kilidi değiştirdi." diyor burnundan soluyarak.

"Gidince anlarız neler olduğunu güzelim. Biraz sakin ol."

"Nasıl sakin olayım Kerem? Ben Derya'ya daha bu sabah söz verdim. Başka bir aksilik olmayacak, her şey yoluna girecek dedim. Şimdi olanlara bak! Resmen kapının önüne konduk." diyor saçlarını sinirle tek omzuna toplarken.

Zeynep'in sinirinden nasibimi olmamak için fazla bir şey söylemiyorum. Zaten çok geçmeden eve geliyoruz. Derya'yı apartmanın önünde oturmuş bizi beklerken buluyoruz. Zeynep arabadan iner inmez hemen arkadaşının yanına koşuyor.

"Evden atıldık Zeyno." diyor Derya dudakları ağlamaklı bir halde titrerken.

"Nasıl atılırız ya? Anahtarda bir sorun vardır. Bir de benim anahtarımla deneyelim." diyor Zeynep apartmana girerken.

"Ev sahibini aradım. O yapmış." diyor Derya oturduğu yerden kalkarken. Dengesini sağlayamadığı için durduğu yerde sallanmaya başlıyor. Derya'nın omzuna elimi atıp düşmesine engel olurken "Niye böyle bir şey yapmış?" diye soruyorum.

"Bizi şikayet etmiş." diyor Derya başıyla apartmanda bir daireyi işaret ederken. "Adamda duyduklarından sonra evinde oturmamıza müsaade edemezmiş."

"Ben o kadını parçalayacağım artık." diyor Zeynep tekrardan apartmana girmek için hamle yaparken.

"Ben çoktan kapısına dayandım ama ya evde yok ya da korkusundan açmıyor kapıyı." diyor Derya derin bir nefes çekerek.

"Hadi bize gidelim. Sonrada ne yapacağımızı düşünürüz." diyorum kızları arabaya bindirirken.

Arabaya bindiğimizde Zeynep hızını alamadığı için telefonuna sarılıyor ve ev sahibini arıyor. Sinirden elleri titrerken adamın telefonu açmasını sabırsızca bekliyor. Biraz bekledikten sonra konuşmaya başlıyor.

"Bize haber vermeden nasıl böyle bir şey yaparsın? Hem de milletin dolduruşuna gelerek." diyerek yüksek sesle direkt konuya giriyor Zeynep.

"Öncelikle bize haber vermen gerekirdi. Kilit değiştirmekte neyin nesi?" diyor sesi daha da yükselirken. Adamın söylediklerini duyamasam da Zeynep tüm sinirini adamdan çıkarmaya niyetli gibi çünkü konuşması her geçen saniye daha sert bir hal alıyor.

"Bizi böyle çıkartamazsın. Seninle bir sözleşme yapmıştık." diyor ve sonra Zeynep'i ilk kez asıl mesleğini kendi rızasıyla kullanırken görüyorum.

"Belki bilmiyorsun ama ben hukuk mezunuyum. Bu işler nasıl yürür çok iyi biliyorum. Senin bu yaptığın yasalara aykırı. Önceden haber vermeden çıkaramazsın bizi."

Zeynep'in konuşmasını pür dikkat dinleyen Derya kolunu Zeynep'le benim koltuklarımızın arasına dayayarak bekliyor, gözleriyse her an ağlayacakmış gibi dolu dolu. Bense Zeynep'in hakkını arayan tavrına hayran olmuş bir halde izliyorum ama konuşması tehditkâr bir hal alınca şaşkınlığımı gizleyemiyorum ve gülmeye başlıyorum. Sevgilime bakın neler biliyormuş neler...

"Bizim hiçbir ayıbımız yok. O yüzden evden falan çıkmıyoruz. Yarın anahtarları bize getireceksin. Eğer evden çıkın diye ısrar edersen, evinin kaçak kat olduğunu yetkililere bildiririm. Seçim senin Dursun amca." diyor hırsla arkasına yaslanırken.

Telefonu kapatıp kucağına attığı sırada koltukların arasından başını uzatan Derya'yı görüyor.

"Her şeyi hallettim. Ağlama artık tamam mı?" diyor neredeyse yalvarır bir sesle.

"Tamam ağlamayacağım." diyor Derya burnunu çekerek.

"Aşkım az önce adamı tehdit mi ettin acaba?" diyorum tek kaşımı havaya kaldırarak.

"Evet, tersim pistir." diyor gülerek ama hala sinirli olduğu sesine yansıyor.

"Umarım tersinle hiç karşılaşmam güzelim." diyorum dikkatimi yola verirken.

52.BÖLÜM - "Pürüz"

Olanlardan sonra Kerem'in isteğiyle onda kalmayı kabul ediyoruz. Ortalık durulana kadar beni de Derya'yı da güvende tutmak istemesini anlıyorum. Anlıyorum anlamasına ama benim aklım fikrim bir an önce evime geri dönüp ortalığı birbirine katan o kadına haddini bildirmekte. İçimde sinir ve öfkeyle yanıp tutuşan kocaman bir alev varken burada elim kolum bağlı oturmak zoruma gidiyor.

Öte yandan Derya'yı gözlemliyorum. Evin önünde ne kadar gergin görünüyorsa şimdi Pia'nın başını okşarken bir o kadar sakin görünüyor. Yaşadığı stresin onu ne kadar hırpaladığını bile bile ve olaylar bu kadar tazeyken "Ben eve dönüp hakkımızı aramak istiyorum." diyemiyorum işte. Derya'nın daha fazla gerginliği taşıyamamasından, bebeğine bir zarar gelmesinden korkuyorum.

İşte bu yüzden olayların yaşandığı bu geceyi sevgilimin evinde ve arkadaşımın dizinin dibinde geçiriyorum. Yarınsa ilk işim koşa koşa evime gitmek olacak. Kavgaysa kavga, gürültüyse gürültü elimden geleni ardıma koymayacağım. O kadın başkalarının hayatına burnunu sokmaması gerektiğini anlayana kadar susmayacağım.

"Güzelim daldın gittin."

Kerem'in sesiyle düşüncelerimden çıkıyorum bir anda. Ona doğru dönüp kucağında duran ellerini tutuyorum.

"Öylesine dalmış gözlerim." diyorum gülümseyerek.

"İyisin değil mi?" diye soruyor kaşlarını endişeyle çatarak.

"İyiyim iyiyim." diyerek gerçek hislerimi baş başa kalacağımız zamana saklıyorum.

"Acıktınız mı?" diye soruyor bu seferde bir bana bir Derya'ya bakarak. "Bir şeyler hazırlayayım mı?"

"Ben aç değilim." diyorum. Olanlardan sonra iştahım falan kalmadı. Şu an içimdeki öfke beni yeterince besliyor zaten.

"Ben de yemek istemiyorum." diyor Derya Pia'nın başını okşamaya devam ederken. "Ama dondurma varsa hayır demem."

Derya'nın günlük aşerme faaliyeti iş başına geçtiğine göre gerçekten sakinleşmeye başlamış demekti. En azında birimizin normal şartlara dönüyor oluşu güzeldi.

"Yalnız evde dondurma yok Deryacım." diyor Kerem eliyle ensesini kaşırken.

Derya hayal kırıklığıyla "Hadi ya." diyor.

"Ama gidip alabilirsin değil mi hayatım?" diyorum Kerem'e kaş göz ederken.

Benim uyarımdan sonra "Alırım tabii. Neli istersin?" diye soruyor Kerem.

"Kavunlu ve karamelli." diyor Derya gülümseyerek. Sonra dudaklarını ısırarak düşünüyor. "Portakallı da olabilir. Bir de kivili."

Kerem'le ben Derya'nın daha neler söyleyeceğini gülerek beklemeye başlıyoruz. Çok geçmeden saydıklarının arasında çikolata ve Antep fıstığı da ekleniyor.

"En iyisi ben hepsinden alayım. Sen de rahat et ben de. Zaten ne versek yiyorsun bu ara." diye takılıyor Derya'ya. Derya bir an ne tepki vereceğini bilemeden kalıyor. Sonrasında da gülümsemeye çalışıyor ama oldukça iğreti duruyor.

"Demesene öyle. Kızın halini görmüyor musun?" diye dişlerimi sıkarak sessizce fısıldıyorum Kerem'e doğru.

"Onun alınacak hali mi kalmış güzelim ya." diyor Kerem çok da umursamayarak.

Sevgilim, içindeki öküzü ahırdan kaçırdığı anlarda olduğu gibi yine haldır huldur konuşmaya başlıyor. Böyle anlarda elimle ağzını kapatıp onu susturmamak için kendimi zor tutuyorum. Hatta bazen öyle anlar geliyor ki sadece ağzını kapatmak yetmiyor. Bir an sadece küçücük bir an için boğazına yapışmayı bile düşünüyorum. Allah'tan bugün durum o raddeye varmadan susuyor ve dondurma almaya gidiyor.

Derya'yla evde yalnız kalınca karşısındaki koltuğa uzanıyorum. Arkadaşımı ve Pia'yı izlemeye başlıyorum. Derya, Pia'yı okşadıkça o koca köpek küçük bir bebeğe dönüyor adeta. Başını dizlerini yatırıp iç çekmeye başlıyor.

"Koca köpeği ne hale soktun." diyorum Derya'ya.

"Hoşuna gitti." diyor tebessüm ederek.

"Bayıldı resmen. Şuna baksana beşlik simit gibi yayıldı kucağına." diyorum Pia'yı işaret ederek.

Pia'da sanki ondan bahsettiğimizi anlamış gibi yattığı yerden kuyruğunu sallamaya başlıyor. Bir yandan da Derya'nın karnına yaklaştırıyor burnunu. Pia'nın hamlesiyle Derya içgüdüsel olarak geriliyor. Elleri bir anda Pia ve karnı arasına güvenlik şeridi çekiyor.

"Bir şey yapacağını sanmıyorum." diyerek uzandığım yerden hızla kalkıyorum.

"İnsan endişeleniyor." diyor Derya ellerini karnından çekmeden.

"Pia gel kızım bana." diyerek Derya'nın kucağından çekiyorum Pia'yı. Pia sözümü ikiletmeden yanıma geliyor. Bu sırada Derya'nın ağzından küçük bir inilti dökülüyor.

"Ne? Ne oldu?" diye soruyorum hemen.

"Ze-Zeyno..." diyor zar zor çıkan bir sesle.

"Sancın mı var? Bir şey mi oldu?" diye telaşla sorarken başını hararetle iki yana sallıyor.

"İyiyim. Çok iyiyim. Bebek... Ah..." diyor kaşları kısa bir an çatılıp gevşerken.

"Beni korkutma hemşire."

"Gel buraya." diyor bana elini uzatarak. Yanına gittiğimde elimi tutup futbol topunu andıran karnının üzerine koyuyor.

Telaşım yerini rahatlamaya bırakırken "Tekmeledi mi?" diye soruyorum gülümseyerek.

"Evet." diyor mutluluk dolu bir sesle.

"Hadi bekliyorum mercimek bey. Benim içinde bir tekme atınız annenize." diyorum Derya'nın karnına doğru konuşarak. Söylediklerimle Derya kahkahayı patlatıyor.

"Ya böyle söyleyince bir tuhaf oldu dimi? Resmen oğlanı şiddete yönlendiriyorum." diyorum dudak bükerek.

"Ay saçmalama Zeynep. Şiddetle ne ilgisi var? Bebek bu tekmeleyecek tabii."

Bu sırada mercimek 'ben de buradayım' der gibi bir kez daha tekmeliyor. Elim hemen tekmelenen kısma doğru kayıyor. Bu o kadar tuhaf bir his ki elimin altında bebek değil de sanki taklalar atan küçük bir balık varmış gibi hissediyorum. Derya'yla birbirimize

bakıp sevinçle gülümsüyoruz.

"Böylesine ufak bir şey nasıl oluyor da kendisini hissettiriyor?" diye soruyorum elimi karnından çekmeden. "Harika bir şey bu."

"Mucize." diyor Derya karnının diğer kısmını okşayarak. "Ayrıca çok sağlıklı olduğunun göstergesi."

"Sağlıklı olduğu belli." diyorum kendimden emin bir şekilde. "Nasıl pat pat vurdu öyle. Kerem burada olsa kesin boksör olacak bu oğlan diye atıp tutardı."

Derya bir kez daha kahkaha atıyor. "Eminim derdi. Yani ona kalsa hepimiz boksör olmalıyız."

"Gülme hemşire gülme." diyorum Kerem'in bu özelliği aklıma gelmişken. "Ben acayip sinir oluyorum o hallerine."

"Başa gelen çekilirmiş." diyerek dalga geçiyor benimle ama bu konu benim için dalga geçilemeyecek kadar ciddi. Kerem'in dövüş merakı durup durup vızıldayan sivrisinekler kadar sinirlerimi bozan bir durum.

"Nereye kadar çekilir inan bilmiyorum." diyorum bıkkın bir ses tonuyla.

"Kerem'le bu konu hakkında hiç konuştunuz mu?"

"Kısa konuşmalarımız oldu ancak ciddi anlamda bir konuşma geçmedi aramızda." diyorum derin bir nefes almadan önce. "Gerçi benim bu durumdan hoşnut olmadığımın farkında."

"Bence açık açık konuşun Zeynep." diyor Derya içten bir şekilde. "Yok farkındaydı yok değildi demekle olmaz bu işler. Karşılıklı oturup konuşmalısınız."

Derya'nın söylediklerinde haklı olduğunu biliyorum ama benim Kerem'le bu konuyu konuşma konusunda pek cesaretim yok. Kerem'den alacağım tepkiden çekiniyorum açıkçası. Bu yüzden Derya'yla bu konuyu daha fazla uzatmak istemiyorum. Tam da bu sırada Kerem geliyor ve konu kapanmış oluyor.

"Sanırım bu akşam başka kimseye dondurma kalmadı." diyor Kerem neşeli bir sesle elindeki poşetleri sehpaya bırakırken.

"Kerem çok sağ ol canım." diyor Derya minnettar bir şekilde. Poşetlere dalarken gözleri parlıyor resmen.

"Afiyet olsun." diyor Derya'nın omzuna dokunarak. "Dilediğin gibi ye ama şu küçük

kutudaki sadece sevgilime ait."

"Neymiş o?" diye aynı anda soruyoruz Derya'yla.

"Bu senin en sevdiğin dondurmadan güzelim. Her zaman bulamıyoruz ya görünce hepsini aldım." diyor Kerem bir kaşık eşliğinde dondurmayı bana uzatırken.

"Bal kabaklı." diyorum sevinçle.

Hızla ağzıma bir kaşık atıyorum. Valla bal kabaklı mis gibi mis. Dondurmam ağzımda eriyip beni mest ederken Kerem'in boynuna sarılıyorum. Canım sevgilim işte senden beklediğim hareketler bunlar. Böyle düşünceli, nazik bir insanken ne kadar güzel oluyor her şey. Senin bu hallerini bilmek diğer olumsuz yönlerini kurtaran yegâne şey. Tabii bir de ne yaparsan yap eksilmeyecek olan aşkım var. Seni her durumdan kurtaran şeytan tüyünü de unutmamak lazım. Ne yaparsan yap seviyorum işte! Kızmak içinde sevmek içinde bahanem çok.

"Teşekkür ederim aşkım." diyerek boynuna içten bir öpücük bırakıyorum.

"Beğendin mi?"

"Bal kabaklı olur da beğenmez miyim hiç?" diyorum sırıtarak.

"Ben de bakayım tadına." deyince bir kaşıkta Kerem'in yemesi için uzatıyorum. Kaşıktaki dondurmayı bir hamlede yutuyor.

"Nasıl?"

"Hım... Fena değilmiş ama benim daha çok sevdiğim tatlarda var." diyor bana göz kırparak.

Yüzümdeki sırıtma daha da büyürken "Eminim vardır." diyorum.

"Yine tekmeledi." diyen Derya'nın sesiyle aramızdaki küçük cilveleşmemiz son buluyor.

"Bebek tekmelemeye başladı." diyorum Kerem'e. Derya'nın yanına oturup elimi karnına yerleştirip bir sonraki tekmeyi beklemeye başlıyorum.

"Yine tekmeledi hissettin mi?" diye soruyor Derya bana.

"Evet kuzum ama bu tekmeden ziyade biraz dürtme gibiydi." diyorum gülerek.

"Belki de 'anne biraz daha dondurma yolla' diyordur, olamaz mı?" diyor Derya karnına bakarak.

"Olabilir." diyorum ve sonra gözlerim bizi izleyen Kerem'e takılıyor. "Gelsene hayatım."

"Derya rahatsız olmasın." diyor Kerem çekingen bir sesle.

"Aşk olsun Kerem." diyor Derya onaylamaz bir tonda. "Gel buraya."

Kerem, Derya'nın diğer yanına oturuyor ama tekmeleri hissetmek için bir hamle yapmıyor. Onun aşağı yukarı yarım saat önce Derya'ya takındığı umursamaz tavrın yerini düşünceli adam tavırlarına bırakmasına şaşırsam mı yoksa Kerem'deki duygu geçişlerine alışmaya başlasam mı bilemiyorum.

"İşte bir tane daha." diyor Derya ve Kerem'in dokunmaktan çekinen elini bileğinden yakaladığı gibi karnının üzerine çekiyor.

Kerem, Derya'nın karnına bakıp gelecek olan tekmeyi beklerken, ben de vereceği tepkiyi izlemek için bekliyorum. Çok geçmeden mercimek yine hareket ediyor ve Kerem'in gözleri hayretle büyüyor. Ağzı şaşkınlıkla açılıp yine aynı şaşkınlıkla geniş bir gülümseme yerleşiyor yüzüne. Hareketleri hissettikçe kaşları bir inip bir kalkıyor. En sonunda başını bana doğru çeviriyor, göz göze geliyoruz.

"Zeynep, bu harika bir şey." diye konuşuyor sıcacık bir sesle.

"İlk hissettiğimde ben de öyle düşündüm sevgilim." diyorum gülümseyerek.

Bebek bir kez daha hareket ettikten sonra Kerem, Derya'ya dönüp sanki bir sırrı ifşa ediyormuş gibi konuşuyor.

"Derya sen hamilesin."

"Hadi canım nereden anladın?" diyor Derya, Kerem'le eğlenerek. Bense Kerem'in tepkileri karşısında gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Cidden hamilesin." diye tekrar ediyor Kerem.

"Seninki durumu daha yeni çaktı." diyor Derya başıyla Kerem'i işaret ederek.

"Dalga geçme be kızım." diye söyleniyor Kerem. "Böyle bebeği hissedince insan bir tuhaf oluyor. Amca olacağını falan daha bir idrak ediyor."

"Benim bir tanecik sevgilim amca mı olacakmış? Sonunda anlamış mı durumu?" diyorum oturduğum yerden kalkıp Kerem'e sarılmak için yanına geçerken.

"Bazı uzmanlar, erkeklerin bebeği hissedene kadar durumun ciddiyetini anlayamayacağını söylüyor. Burada amcanın değil de babanın duygularından

bahsettiklerini biliyorum ama Kerem'in haline bakılırsa amcalar içinde aynı şey geçerli." diyor Derya Kerem'in koluna dostça birkaç kez vururken.

"Kerem bile böyle tepki veriyorsa kim bilir Alp ne yapardı?" diyorum Alp'in panik hallerini hayal ederken.

"Bebek benden önce onu tekmelerdi." diyor Derya gülerek. Sonrada Alp'in telaşlı konuşmasını taklit ederek devam ediyor. "Daha bebeği ben bile hissedemezken 'Aşkım oğlumuz tekmeledi hissettin mi?' diye sorup dururdu."

Derya'nın söyledikleriyle Kerem'le ben de gülmeye başlıyoruz. Mercimek sayesinde keyfimiz yerine gelmişken telefonum çalmaya başlıyor. Sehpanın üzerinde duran telefonu elime alınca babamın aradığını görüyorum.

"Hişt sessiz olun! Babam arıyor." diyerek uyarıyorum bizimkileri. İkisi de derin bir sessizliğe gömülünce açıyorum telefonu.

"Alo, babacım."

"Kızım nasılsın?"

"İyiyim babacım. Sen nasılsın? Annem nasıl?"

"İyiyiz kızım. Ben davalarla, çocukların antrenmanlarıyla uğraşıyorum. Annen hocalığa devam ediyor. Yuvarlanıp gidiyoruz. Sen ne yapıyorsun? Okulda ilk ders nasıl geçti?"

Ders vereceğimi söyledikten sonra annem de babam da çok sevinmişlerdi. Bu sevincin altında Kerem'in restoranı dışında başka bir iş bulmuş olmamın yattığını çok iyi biliyordum.

"İyi geçti. Biraz heyecanlıydım ama çabuk toparladım." diyorum dersteki telaşımı anımsayarak.

"Sen yaparsın. Ben sana inanıyorum kızım. Hem bak o hocalık işini annende ben de çok destekliyoruz. Garanti bir iş o. Sakın elinden kaçırma. El alemin mutfağında kendini paralayacağına iyi bir okulda saygıdeğer bir hoca olman daha iyi." diyor babam Kerem'e alttan alttan laf sokarak.

"Zaman ne gösterir bilinmez. Şimdilik iki işimi bir arada yürütmeye kararlıyım." diyorum Kerem'in yanında çalışmaktan vazgeçmeyeceğimi anlasınlar diye.

Sözlerimden sonra babamdan huysuz bir homurdanma sesi geliyor ama ağzından çıkan kelimeler çok boğuk olduğundan ne dediğini anlayamıyorum. Kerem hakkında bir

şeyler söylediğini tahmin ettiğimden de ne dediğini tekrarlatmıyorum.

"Ne zaman bitti dersin? Kaçta çıkıyorsun?" diye soruyor babam.

"Birkaç saat oldu ama her zaman aynı saatte çıkacağımı sanmıyorum. Workshopların yapıldığı saatler değişken."

"Anladım canım. Evde misin şimdi?"

"Evet, evdeyim." diye cevap veriyorum.

Mantığım söylediğim yalana hızla kılıf uydurma telaşına giriyor. Babam "Kendi evinde misin?" diye sormadığından verdiğim cevap yalan sayılmaz. Hem teknik olarak bakıldığında da yalan sayılmaz. Sonuçta dört duvar ve bir çatıdan oluşan kişiye ait bir meskendeyim şu an.

Bu sırada babam açık açık "Kerem'le misin?" diye sormayı kendine yediremediğinden dolaylı sorularına bir yenisini ekliyor.

"Yalnız mısın?"

"Derya var." diyorum bu sefer de. Bu da yalan sayılmaz. Sonuçta Derya gerçekten yanımda.

"Aaa Derya orada mı? Ver bakayım diğer kızımın da bir sesini duyayım." diyor babam pozitif bir sesle.

Telefonu hoparlöre alarak Derya'ya uzatıyorum. "Babam seni istiyor hemşire."

Derya telefonu dizinin üstüne koyduktan sonra "Efendim Armağan amca." diyor.

"Derya nasılsın kızım?" diye soruyor babam.

"İyiyiz Armağan amca dondurma yiyoruz."

"Zeynep'le ikiniz mi?" diye soruyor babam.

Derya'nın gözleri bana dönüyor. Elimle onu ve kendimi işaret ediyorum. Derya'da 'anladım' der gibi gözlerini yumuyor. "Evet." diye cevap veriyor babama.

"Derya bana doğru söyle kızım o turunç kafa yanınızda mı?"

Derya soru soran bir tonla "Turunç kafa?" diyor.

"Zeynep'in ki işte... Kerem midir her ne haltsa o işte." diyor babam aksi bir sesle.

Babamın Kerem'e taktığı lakap yüzünden gülmemek için ağzımı elimle kapatıyorum. Kerem'se alınmış bir tavırla eliyle kendi göğsünü dürterek fısıltıyla konuşuyor.

"Bana turunç kafa mı diyor?"

Elimi ağzımdan çekip Kerem'in alıngan alıngan bakan yüzüne dudaklarımı bükerek bakıyorum. "Özür dilerim aşkım." diyorum babamın duymayacağı bir fısıltıyla. Sonrada yanağına içten bir öpücük bırakıyorum.

"Yok, Armağan amca biz Zeynep'le yalnızız." diyor Derya babamla konuşmaya devam ederken.

Babam bizim Derya'yla yalnız olduğumuza ikna olduktan sonra sohbeti daha fazla uzatmadan ikimizi de Allah'a emanet edip kapatıyor telefonu. Telefon kapandıktan sonra Derya gülmeye başlıyor.

"Turunç kafa nedir ya? Baban taktı mı tam takıyor Zeynep." diyor Derya.

"Öyle." diyorum gülerek.

"Gülmeyin. Ben hiç gülüyor muyum?" diye çıkışıyor Kerem bize.

"Ama söyleyişi çok komikti." diyor Derya.

"Evet." diyorum gülerek. Sonrada babamı taklit ediyorum. "Turunç kafa işte Zeynep'in ki. Oralarda mı o?"

"Geç dalganı güzelim geç. Baban benimle kaldığını ya da evle ilgili sorunları öğrenirse de böyle gülebilecek misin acaba?" diyor Kerem huysuzluğa devam ederken.

Söyledikleriyle neşeli halim hızla son buluyor. Şu an için istediğim en son şey yeni bir aile baskını. Umarım yarın öbür gün teftiş için kalkıp gelmezler. Eğer gelirlerse sıçtığımın resmidir. İşin yoksa yine tartışmalara, baskılara katlan.

Ben de huysuzlanmaya başlarken "Ağzından bal damlıyor." diyorum.

"Çocuk gibi kavga etmeyeceksiniz dimi? Hem de böyle bir sebepten." diye araya giriyor Derya.

"Ben yatmaya gidiyorum. İyi geceler." diyerek ayaklanıyor Kerem.

Saate bakıyorum, uyumak için oldukça erken. Sırf tavır koymak için yaptığını bildiğimden gözlerimi devirmeden edemiyorum.

"İyi geceler." diyor Derya şaşkın bir sesle. Kerem yanımızdan ayrıldıktan sonra da bana

dönüp inanamayarak soruyor. "Gerçekten alındı mı babanın dediğine?"

"Öyle görünüyor." diyorum sıkıntıyla iç çektikten sonra. Sırf oyalanmak için sehpanın üzerindeki dondurma kaplarını toplamaya başlıyorum. "Yiyecek misin?"

"Yok hevesim kaçtı artık." diyor Derya burun kıvırarak.

Erimeye yüz tutmuş dondurmaları buzluğa kaldırıyorum. Kaşıkları yıkamak için normalden daha uzun zaman geçiriyorum lavabo başında. Ardından kendime büyük bir bardak su doldurup ağır ağır içiyorum.

"Zeynep!"

Kerem'in bana seslenmesiyle başım yatak odasının olduğu tarafa doğru dönüyor. Elimdeki bardağı tezgâha bırakıp salona geçiyorum.

"Canım içerideki oda senin biliyorsun. Ben Kerem'in yanına geçiyorum. Sen istediğin gibi takıl, rahatına bak." diyorum Derya'ya.

Bu sırada Kerem ikinci kez "Zeynep!" diye sesleniyor. Bu sefer daha sabırsız bir sesle.

"Apartmanı ayağa kaldırmadan git en iyisi." diyor gözlerini devirerek.

"İyi geceler kuzum." diyorum yanağından öpmeden önce.

"Sana da canım." diyor sırtımı sıvazlayarak.

Derya'yı salonda bırakıp Kerem'in yanına gidiyorum. Odaya girdiğimde onu berjere oturmuş beni beklerken buluyorum.

"N'oldu?" diye soruyorum seslenmesinin sebebini anlamak için.

Az önceki huysuzluğu yatışmış bir halde "Biraz konuşalım mı?" diyor.

"Konuşalım." diyorum karşısındaki yatağın kenarına otururken.

"Babanın söylediği şey yüzünden sana surat asmam doğru değildi." diye başlıyor konuşmaya. "Belki biraz fazla tepki göstermiş olabilirim. Bunun için üzgünüm."

Kerem durumu toparlamak için adım atınca doğal olarak ben de alttan almaya başlıyorum.

"Haklıydın aslında." diyorum gözlerine bakarak. "Yani ailem tarafından sürekli hakarete uğruyorsun. Buna tepki veriyorsun diye seni suçlayamam."

"Bugün ikimizin de sinirleri bozuk. Belki bu yüzden dayanma sınırımız biraz düşmüş olabilir." diyor Kerem kollarını bana doğru uzatıp beni yanına çağırırken. Kucağına oturup, başımı omzuna yasladığım sırada evle ilgili olanları bir kez daha anımsıyorum. İçimdeki öfke ateşi bir kez daha körükleniyor.

"Olanlara inanamıyorum Kerem. O kadının bunu yapabildiğine inanamıyorum. Ben söylediklerini blöf zannediyordum. Gerçeğe dönüşeceğine ihtimal vermiyordum." diyorum Kerem'in koynunda sakinleşmeyi umarken.

Eli sırtımda usul usul gezerken "Neyse ki her şey yoluna girdi." diyor Kerem.

"Ben bu işin hesabını sormadan hiçbir şey yoluna girmiş sayılmaz. Yarın ilk işim o kadının kapısına dayanmak olacak."

"Hayır Zeynep, buna izin verememem." diyor Kerem beni şaşırtarak. Başımı omzundan kaldırıp yüzüne bakıyorum. Yüzündeki ciddiyeti görünce benim de ciddi olduğumu anlaması için biraz sert konuşuyorum.

"Senden izin istemiyorum zaten."

"Anlamıyorsun bebeğim, seni korumaya çalışıyorum. Eğer kadınla kavga edersen olaylar büyüyecek. Böyle kadınları biliyorum. Hayattaki tek gailesi başkalarıyla uğraşmak böylelerinin. Şimdi sen karşılık verirsen eminim daha da ileri gidecek. Bu iş uzayacak, iyice çirkin bir hal alacak."

"Ama Kerem -" diye itiraz edecek oluyorum ama Kerem sözümü kesiyor.

"Aması falan yok bir tanem. O kadınla muhatap olmanı istemiyorum."

"Yaptıklarını sineye mi çekeyim yani?" diyorum Kerem'in dediklerine inanamayarak.

"Bir kerecik ya bir kerecik olsun benim sözümü dinlemeni istiyorum. Bu senin için bu kadar mı zor?"

"Konu senin sözünü dinleyip dinlememem değil. Benden istediğin şey." diyorum kucağından kalkarken. "Diyorsun ki tüm olanlar karşısında sus. Tıpkı bir suçlu gibi."

"Bu kadınla aranızdaki çekişme devam ederse daha ileri gidebileceğini söylüyorum Zeynep. Yarın öbür gün ahlak polisleri kapınıza dayandığında ne yapacaksınız?" diyor o da oturduğu yerden kalkarken. Konuşmamız git gide hararetli bir hal alırken birbirimize ateş saçan gözlerle bakıyoruz.

"O kadar ileri gitmez." diyorum dediğime kendim bile inanmazken.

"Ev sahibini de aramaz diyordun." diyor histerik bir gülüş eşliğinde. "Hem olayın diğer yüzüne bakıldığında kadın da kendince haklı."

"Ne diyorsun sen?" diyorum sinirle.

"O kadının inandığı şeylere ters düşen bir hayatımız var. Alp ve Derya evli değil ama bebekleri olacak. Üstelik bebeğin babası ortalarda yok. Senle ben evli değiliz ama birlikteyiz. Yani bu halimizle örnek komşu falan değiliz." diyor bulunduğumuz odayı başıyla işaret ederken.

"Nasıl böyle konuşursun Kerem?" diyorum hayrete düşmüş bir şekilde.

"Bunlar benim düşüncelerim değil, o kadının düşünceleri. Benim düşüncemi sorarsan Alp'le Derya en az annemle babam kadar evli."

"Peki biz?" diye soruyorum. Sesim sinirden titreyerek çıkıyor. "Biz neyiz?"

"Sen ve ben baştan ayağa kadar aşkız. Hayatım boyunca kimseye bu denli kuvvetli bir aşk hissetmemiştim. Sana aşkla, tutkuyla bağlıyım." diyor yanıma yaklaşıp kollarımdan nazikçe tutarken. "Ve o kadın hayatında hiçbir zaman böylesine şeyler hissedememiş. Bu yönü eksik kaldığından bizi asla anlayamaz. O yüzden onunla muhatap olmanı istemiyorum."

Duyduklarım karşısında sadece "Kerem." diyebiliyorum. Söyledikleri düşüncelerimi yumuşatsa da sesim itiraz eder gibi çıkıyor.

"Konuyu uzatmayacağına dair söz ver bana." diyor kollarımı tutmaya devam ederken.

Gözlerinde, sesinde ve beni tutan kollarında öyle büyük bir ciddiyet var ki istediği cevabı almadan beni bırakmayacağını belli ediyor. Zaten söylediği sözlerde mantığıma yatmaya başladığı için daha fazla direnmiyorum.

"Söz veriyorum." diyorum Kerem'in sözünü dinleyerek.

****

Kerem'in evinde geçirdiğimiz iki haftanın sonunda sular duruluyor. Apartmanda asayiş berkemalken tekrardan evimize dönüyoruz. Bunda İrem ve Erkan'ın İstanbul'a gelecek olmaları da etkili oluyor. İrem telefonla arayıp geleceklerini haber verdiğinde, İstanbul'a ev bakmaya geleceklerini ve benimle hasret gidermek için geceyi ben de

geçireceklerini söylüyor. Son günlerde aldığım en iyi haber bu. Buraya geldiğimden beri yüzüne hasret kaldığım dostumu görecek olmanın mutluluğuyla resmen havalara uçuyorum.

Ayrıca sonunda doğru düzgün şartlar altında çiftler olarak bir araya gelebileceğiz. Erkan'dan bir umudum yok ama İrem'le Kerem'in aralarındaki muhabbetin merhabadan öteye geçmesini çok istiyorum. Hayatımda değer verdiğim iki insanın birbirleriyle kaynaşması için elimden geleni yapacağım. Tabii benim planlarımın Kerem'in planlarıyla uyuşmayacağından bihaberim henüz.

"Neredelermiş? Burayı bulabilecekler mi?" diye soran Kerem'in sesiyle elimdeki kepçeyi çorba kazanının içine bırakıyorum.

"Daha işleri bitmemiş. Bakacakları birkaç ev daha varmış. Bu tarafa geçince haber verecekler." diyorum gülümseyerek.

"Yemeği burada yeriz."

"Burada mı? Ben evde daha samimi bir ortam düşünmüştüm." diyorum hayal kırıklığıyla.

"Burasıda gayet samimi güzelim. Şimdi eve git, yemek yap falan uzun iş. Burada yeriz hep birlikte." diyor ısrarcı bir şekilde.

"Ben İrem için ellerimle bir şeyler hazırlamak istiyorum."

"Bu yemeklere de elin değdi." diyor çarpık bir gülüşle.

"Ya bunlar sayılmaz ki." diyorum ben de ona gülümseyerek.

"Sayılır sayılır."

Kerem'in beni düşündüğünü, mutfakta zaman kaybetmeyip arkadaşımla daha fazla vakit geçirmem için böyle bir teklif yaptığını düşündüğümden yemeği burada yemeyi kabul ediyorum. Tüm bu ısrarların kendisine zaman kazandırmak için olduğunu henüz bilmiyorum.

İrem'le son konuşmamızın üzerinden yaklaşık iki saat geçmişken nihayet gelebiliyorlar restorana. Kerem'le ben kapıda karşılıyoruz onları. İrem kocaman gülümsemesiyle bana doğru koşarken, Erkan ağır abi tavırlarıyla geliyor yanımıza.

"Canım." diyerek sımsıkı sarılıyor boynuma İrem.

"Hoş geldin bir tanem." diyerek ben de ona sarılıyorum. "Çok özlemişim kızım."

"Al benden de o kadar." diyor yanaklarımı öpmeden önce.

"Hoş geldiniz." diyor Kerem samimiyetten çok resmiyete kaçan bir ses tonuyla.

"Hoş bulduk." diyor İrem elini uzatıp Kerem'le tokalaşırken.

"Hoş bulduk birader." diyerek Erkan'da Kerem'le tokalaşıyor.

"Hadi içeri geçelim. Aç mısınız? Tabii ki açsınızdır. Kim bilir kaç saattir dolaşıyorsunuz. Ev bulabildiniz mi bari? Zamanında biz de ne çok aramıştık." diyorum bir solukta.

"Aşkım bir nefes alsaydın." diyor Kerem halime gülerek. İrem'le Erkan'da gülüyorlar bana.

"Ben mutluluktan ne dediğimi mi biliyorum?" diyorum İrem'in koluna girerken.

"Gel kuzum sen." diyerek kolunun altına alıyor beni.

Yemek boyunca Erkan'la Kerem'in varlığını unutup kendi aramızda sohbete dalıveriyoruz İrem'le. Konuştukça laf lafı açıyor. Ne kadar konuşsak daha hiçbir şey konuşmamış gibi hissediyoruz. Konuşmalarımız sık sık İrem'le birbirimize sarılmamızla bölünüyor.

"Eee biz de buradayız." diyor Erkan oturduğu yerde kaykılırken. İrem'le aynı anda dönüp bakıyoruz ona. Sonra yine aynı anda kıkırdamaya başlıyoruz.

"Zeynep'i çok özlemişim aşkım." diyor İrem.

"Belli belli sarılmalara doyamadın. En son bana böyle sarıldığında askerden yeni dönmüştüm." diyor Erkan, İrem'e takılarak.

"Kıskanma canım." diyorum burnu havada bir edayla.

"Ay seni ne kıskanacağım be kıvırcık. Ben kıskansam kıskansam anca nişanlımı kıskanırım." diyor Erkan yüzünü numaradan buruştururken.

"Yalnız burada ben varken Zeynep'in de bir kıskananı olduğunu unutmamak lazım." diyerek lafa giriyor Kerem.

"Konuş hayatım." diyerek destek çıkıyorum ona.

"Ya birader senin kafa kıskanacak kadar iyileşti mi?" diye soruyor Erkan. Sonra bana dönüp sanki gizli bir şey soruyormuş gibi fısıldıyor. "Sevgilinde bir hasar kaldı mı kız?"

"İyileştim birader. Sağlamlığımı senin üzerinde test edebilirim istersen." diyor Kerem

gerilen sesiyle.

Ortamdaki havada Kerem'le birlikte geriliyor. Erkan'da Kerem'e cevap vermeden duramıyor, atışmaya başlıyorlar. Ben hiç böyle hayal etmemiştim. Ne güzel kaynaşacaktık. Acayip neşeli çiftler buluşması olacaktı ama şimdi acayip endişeli çiftler buluşması olma yolunda ilerliyoruz.

İrem "Erkan!" diyerek sevgilisini uyarırken ben de "Hayatım sakin!" diyerek Kerem'i zapt etmeye çalışıyorum.

İrem'le havayı yumuşatmak için ne kadar çabalarsak çabalayalım soğuk rüzgarların önünü kesemiyoruz bir türlü. Nitekim yemeğin geri kalanı boğazımıza dizilerek devam ediyor. Aynı şekilde eve giderken de Erkan'la Kerem hiç konuşmuyor.

Eve çıktıktan sonra Erkan'la İrem salonda dinlenirken, Kerem beni kenarıya çekiyor. Erkan'la ilgili bir şeyler söyleyecek herhâlde diye beklerken öyle olmuyor.

"Güzelim ben gidiyorum." diyor vereceğim tepkiyi ölçmeye çalışır bir halde.

"Nereye?" diyorum anlamayarak.

"Kusura bakma ama arkadaşlarına çok bile katlandım. Daha fazlasına dayanamayacağım."

Bir an için ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben kaynaşır samimi olurlar demişken Kerem'in laflarıyla öylece kalıyorum.

"Bir şey demeyecek misin?" diye soruyor.

"Ayıp olacak. Onca yoldan geldiler."

"Yemek yedik ya yetmez mi? Bir de yatana kadar başlarında mı beklemem gerek?" diyerek beni bir kez daha şoka uğratıyor.

"Sen ciddi misin?" diye soruyorum inanamayarak.

"Ciddiyim." diyor başını aşağı yukarı sallarken.

"Gerçekten inanamıyorum Kerem. Tamam, onları sevmek zorunda değilsin ama insan nezaketen birkaç saat otururdu şurada." diyorum kısık sesle. İnsan arkadaş hatırına çiğ tavuk bile yerken, benim sevgilim benim hatırım için arkadaşlarımla birkaç saat geçirmeye bile tahammül edemiyor. Gerçekten çok güzel!

"İrem'e bir lafım yok ama Erkan gerçekten dayanılacak gibi değil." diyerek gözlerini

deviriyor.

"Sana söyleyecek bir şey bulamıyorum cidden." diyorum kollarımı göğsümün altında bağlarken.

"Hem benim antrenmanım var bu akşam." diyor saatini kontrol ederken. Vücudumdaki her bir sinir duyduğum cümleyle ayaklanıyor.

"Bana dövüş deme sakın." diyorum yalvarır gibi. Bir şey demeden öylece bakıyor yüzüme. Suskunluğu zaten her şeyi anlatıyor. Yine dövüşe gidiyor.

"Ah Kerem ya arkadaşlarım falan hepsi bahane dimi? Senin sabahtan beri aklın fikrin akşam olsa da koşa koşa kulübe gitsem fikrindeydi." diyorum derin bir nefes almadan önce.

Gözlerini gözlerimden kaçırarak bakıyor yüzüme. "Olur mu öyle şey. Ben öyle biri miyim?" demesini bekliyorum ama beklediğim gibi olmuyor. Sadece susuyor. Sustukça korktuğum cevapları alıyorum.

"Kerem bir şey söyle."

"Ne söyleyeyim Zeynep. Zaten her şeyin farkındasın."

"Bu gece gitmesen olmuyor mu? Şurada hep beraber otursak. Bir saat ya bir saatçik daha dursan olmuyor mu?" diye soruyorum göz teması kurmaya çalışarak.

"Gitmeliyim." diyor benim ısrarlarıma karşı koyarak.

"Ne dövüş sevdasıymış be! Beni bu şekilde yalvartıyorsun ya helal olsun sana!" diyorum kırılmış bir ifadeyle.

"Burada Erkan'la karşılıklı somurtarak geçireceğim bir saat yerine gidip sevdiğim şeyi yapmayı tercih ediyorum. Bunu bu kadar büyütme."

Şu an onu durdurmak, gitmesine engel olmak için elimden geleni yapmak istesem de Kerem'in ne tür tepki vereceğini kestiremediğimden daha fazla ısrar etmiyorum. Dövüş konusunun Kerem'in bam tellerinden biri olduğunu bilmekte kendimi frenlemem konusunda etkili oluyor. Onu yolundan döndüreyim derken ikimizin arasında kapanmaz bir boşluk yaratmaktan çekiniyorum. Hem arkadaşlarım içerideyken Kerem'le bağıra çağıra bir kavgaya tutuşmak yapmak istediğim en son şey.

"Madem bu kadar önemli git madem. Ama yarın yüzündeki yaralarla karşıma geçip benden şefkat bekleme." diyorum durumdan hoşnut olmadığımı belli ederek.

Her dövüşe gitmeden önce söylediği şeyi bir kez daha söylüyor. "Merak etme bir şey olmayacak." diyor. Tıpkı her dövüş sonrasında mutlaka bir yarasıyla yanıma gelmesi gibi.

"Ben ciddiyim Kerem. Yaralanırsan kendi yaranı kendin sararsın. Resmen kendine zarar veriyorsun ve benim seni o halde görmeye gücüm kalmadı artık."

"Güven bana." diyor gülümseyerek. Sonrada kollarını omuzlarıma dolayıp beni göğsüne bastırıyor.

Bir şey söylemeden, kollarımı ona sarmadan hareketsizce duruyorum. Bu meselenin aramızda büyük sorunlara sebep olacağını hissetmenin endişesini yaşıyorum.

****

Erkan yorgunluktan televizyon karşısında uyuklarken Kerem'in gittiğini fark etmiyor bile. İrem'e de, Kerem'in işi çıktığını söyleyerek durumu kurtarmaya çalışıyorum.

"Derya nerede?" diye soruyor İrem onun yokluğunu fark edince.

"Derya mı?" diyorum aklımı toplamak için zaman kazanırken. "Geç gelecek canım. Bu gece nöbette."

"Hadi ya görüşemeyeceğiz desene."

"Kahvaltıya evde olur merak etme." diyorum yarım bir tebessümle. Sonra aklımı Kerem'den alabilecek kadar zaman kazanmak adına "Kahve içer miyiz?" diye soruyorum.

"Damla sakızlı olacak ama." diyor İrem iştahlı bir şekilde.

"Tamam." diyorum başımı sallayarak. "Sen terasa geç. Ben geliyorum birazdan."

İrem terasa geçerken ben de mutfağa geçiyorum. Düşünmeden ezbere hareketlerle hazırlıyorum kahveyi. Bir yandan da Kerem'in gidişini düşünüyorum. Kal deyince kalır sanmıştım. Oysa o aklına koyduğunu yapma konusunda kararlıydı. Biraz olsun esnek olamaz mıydı? Ben onun için düşüncelerimi de, duygularımı da esnetirken ondan da aynı şeyi beklemem yanlış mıydı? Gidişine bu kadar içerleyeceğimi düşünmezdim.

Düşündükçe içimdeki sıkıntı daha da büyüyor. Kafamdakileri bir kenarıya kaldırıp

kahvelerle çıkıyorum mutfaktan. Derin bir nefes alıp gülümseyerek gidiyorum İrem'in yanına.

"Damla sakızlı kahveler geldi." diyorum sesimin neşeli çıkmasına çaba harcayarak.

"Eline sağlık kuzum." diyerek kendi kahvesini alıyor tepsiden.

"Afiyet olsun."

"Ay ben sana fotoğrafları göstermedim." diyor İrem bir anda ayaklanırken.

"Hangi fotoğraflar?" diye soruyorum gayri ihtiyari.

"Evin, eşyaların, gelinliğin fotoğrafları." diyor sırıtarak. Sonrada içeri geçiyor. Elinde tabletiyle geri geldiğinde sandalyesini benimkinin yanıma çekiyor.

"Bak bu bugün baktığımız evler." diyerek göstermeye başlıyor.

Fotoğrafları tek tek geçerken en güzel evin hangisi olduğu konusunda laflamaya başlıyoruz.

"Bence en iyisi son baktığınız ev."

"Dimi? Ben de o evi çok beğendim." diyor İrem onaylayarak. "Bak bunlarda seçtiğimiz mobilyalar."

İrem'in uyumlu, sakin karakterine uyan tozpembesi koltuklara gülümseyerek bakıyorum. Seçtikleri eşyalar sayesinde kendine bir masal dünyası yaratmış resmen.

"Güle güle kullan canım. Hepsi çok güzel görünüyor."

"Dur dur daha gelinliği görmedin." diyor hızla fotoğrafları geçerken.

"Geçenlerde yollamıştın ya."

"Ooo o kaç prova öncesiydi. Son halini görmedin."

Fotoğrafı bulduğunda tableti elinden alıp dikkatle bakmaya başlıyorum. Benim daha önce gördüğüm gelinlik kalın dantel askılara sahip, kabarık bir şeydi ama şu an baktığım gelinlik straplez ve oldukça zarif görünüyordu. "Bunun bana yolladığın gelinlikle hiç ilgisi yok."

İrem keyifle kıkırdıyor. "Aslında aynı gelinlik ama askıları ve altındaki tarlatanı çıkarmaya karar verdik."

"Böyle çok daha güzel olmuş." diyorum içten bir şekilde. "Gerçekten çok hoş görünüyor İrem."

"Beni de terziyi de epey zorladı ama en sonunda içime sinen bir gelinlik çıktı ortaya."

"Kuzum yanında olup yükünü hafifletemediğim için üzgünüm." diyorum İrem'e özür diler gibi.

"İkimizde kendimize yeni hayatlar kuruyoruz. Ne kadar yoğun olduğunu biliyorum arkadaşım. Hem sürekli arıyorsun, bana fikir veriyorsun. Yokluğunu aratmıyorsun." diyor İrem beni rahatlatarak. "Ayrıca aldığın beyaz eşyalar için Erkan da ben de bir kez daha teşekkür ederiz. İlaç gibi geldi diyebilirim."

"Aramızda lafı bile olmaz." diyorum masadaki elini tutarak. "Bunca yıllık dostluğundan sonra evine birkaç eşya almışım çok mu? Bence az bile."

"O parayı kendine niye ayırmıyorsun? Senin de hayatında Kerem var. Ciddi düşünmüyor musunuz yoksa?" diye soruyor.

"Birincisi o parayla sevdiğim herkese bir şeyler alacağıma dair kendime söz verdim. Sizleri mutlu edemedikten sonra ne yapayım ki ben parayı. Al işte öylece duruyor bankada." diye açıklıyorum düşüncelerimi. "İkincisi Kerem'le birlikteyiz ama evlilik için kesin bir şey diyemiyorum. Ailem daha Kerem'i kabullenememişken evlilik fikri benim için lüks bir düşünce. Sanırım şimdilik yanımda olmasıyla yetiniyorum.

"Ah Zeynep..." diye iç çekerek sarılıyor bana. "Hiç mi umut yok ailenle Kerem arasında?"

"Umut her zaman vardır." diyorum buruk bir sesle. Söylediğime kendim bile inanmazken bu durum İrem'in de gözünden kaçmıyor.

"Sormayayım sormayayım diyorum ama Kerem gittiğinden beri durgunlaştın. Aranızda bir sorun mu var?"

Derin bir nefes alıp ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı düşünüyorum. Birisiyle konuşmaya o kadar ihtiyacım var ki çok geçmeden içimdekileri dökmeye başlıyorum.

"İlk zamanlar... Yani onu tanımaya çalıştığım zamanlar her hali göz kamaştırıcı geliyordu."

"Şimdi işler değişti mi yani?" diye merakla soruyor.

"Değişmedi dersem yalan söylemiş olurum. Kerem aşk konusunda çok cömert. Benden

sevgisini hiç esirgemiyor. Sevgili olduğumuz andan beri bir kez bile şüpheye düşmedim bu konuda. Ancak Kerem tek bir adam değil. Nasıl anlatsam..." diyorum ve derin bir nefes alıp devam ediyorum. İrem'de tüm dikkatiyle beni dinliyor.

"Duygularını uçlarda yaşıyor. Seviyorsa çok seviyor, kızıyorsa çok kızıyor, çalışıyorsa çok çalışıyor. Bir şeye bağlıysa bu sıradan bir bağlılık olmuyor. Bir anda gözü kara birine dönüşüyor. Yaptıklarında tutkuyu görebiliyorsun. Mesela çalışırken ya da dövüşürken onu görsen ne demek istediğimi anlarsın. Onun bu gözü kara ve tutkulu halleri beni korkutuyor."

"Sana kötü mü davranıyor?" diye endişeyle soruyor.

"Yok... Kötü davranmıyor. Sen bakma korkuyorum dediğime işi bitip yanıma geldiğinde tüm dikenleri yatışıyor. Sadece sevgisinin sıcaklığı kalıyor." diyorum ve sesim biraz hüzünlenerek devam ediyorum.

"Gerçi Kerem'le aramızda çıkan tartışmalar ya benim çalışırken yaptığım hatalardan ya da ondan daha iyi bir şefi övmemden doğan kıskançlıklardan çıkıyor. Böyle bakınca belki biraz hırpaladığını söyleyebilirim ama baş ediyorum bir şekilde. Beni asıl yoran şey takıntı haline getirdiği dövüş sanatları. Bu gerçekten yüreğimin kaldırmakta güçlük çektiği bir durum."

"Kerem'le konuştunuz mu bunları?"

"Derya'da aynı soruyu sormuştu biliyor musun?" diyorum Derya'yla konuşmamızı anımsayarak. "İş konusunu konuştuk. Hatta son zamanlarda kendini epey frenledi. Gerçi çok uzun süre dayanabileceğini sanmıyorum."

"Peki diğer mesele?"

"Kerem'in işi var dedim ya, bahaneydi o. Antrenmana gitti yine. Gitmesin diye konuşmaya niyetlendim ama adam akıllı bir şeyler diyemedim." diyorum sıkıntıyla.

"Niye kuzum? Niye konuşamayasın sevgilinle?" diye soruyor anlamaya çalışarak.

"Kerem'in yasaklı bölgesi de ondan." diyorum gözlerimi devirerek. "Dövüş, aşçılıktan sonraki ikinci büyük tutkusu. Bu uğurda nişanlısından vazgeçmiş, benim gözümün yaşına bile bakmaz."

"Saçmalama... Sadece konuştun diye seni bırakıp gidecekse eğer zaten ahmağın tekiyle çıkıyorsun demektir."

"Anlamıyorsun İrem. Az önce gitme dedim ama gitti." diyorum üzgün bir sesle.

"Zamanında nişanlısı da 'Dövüşler mi ben mi? Seçimini yap.' demiş. Kerem'de dövüşleri seçmiş. Bu yüzden düğün arifesinde ayrılmışlar." diyorum endişeli bir halde.

"Bu olay olmasaydı Kerem'le sen diye bir şey olamayacaktı ama." diyor olaya farklı bir açıdan bakarak.

"Doğru söylüyorsun." diyorum ama sonra aklıma karanlık düşünceler üşüşüyor. "Şimdi ben Kerem'in karşısına geçip açık açık 'Dövüşler mi ben mi?' diye sorsam seçiminin benden yana olmamasından korkuyorum. Zaten bu akşam beni dinlemedi gitti. Eğer tercih yaptırmaya kalkarsam ben de başka bir sevgilinin önünü mü açmış olacağım? Benden sonra gelecek olana ortam mı hazırlamış olacağım?"

Düşündüklerim, söylediklerim boğazıma düğümler atılmasına sebep oluyor. Kerem benden başka birine 'Seni seviyorum güzelim.' derse, beni öptüğü gibi başkalarını öperse, bana duyduğu arzuyu bir gün bir başkasına duyarsa hayatıma nasıl devam ederim hiç bilmiyorum.

"Sen hangi ara bu kadar aptallaştın Zeyno? İstanbul'un havasında yeterince oksijen mi bulamıyorsun? Ondan mı bu halin?" diyerek kızıyor İrem. "Sen Kerem için orta kararı yok diyorsun ama sanki sen ondan farksızsın. Neden onu seçim yapmak zorunda bırakıyorsun? Yaptıklarından duyduğun rahatsızlığı, endişelerini onunla paylaş. Birlikte orta yolu bulmaya çalışın."

"İşe yarar mı dersin?" diyorum tek kaşımı havaya kaldırarak.

"Allah aşkına bize baksana Zeynep!" diyor İrem gülerek. "Bunca yıldır nasıl yürüdüğünü sanıyorsun? Çok uyumlu bir çift olduğumuz için mi? Erkan'la birbirimize aşık olmamız dışında neredeyse hiç ortak noktamız yok ama eylülde evleniyoruz. Bu ilişki bugüne dek orta yolu bulmamızla sürdü. Erkan taşkınlıklarını dizginledi. Ben onun hayatına uyum sağlamaya başladım. Bazı şeyleri görmezden geldik. Böyle böyle ilerledik." diyor bilmiş bir halde.

"Bizde de işe yarar mı dersin?" diyorum rahatlatılmaya ihtiyaç duyarak.

"Yarar tabii." diyor kendinden emin bir şekilde.

"Seninle konuşmayı çok özlemişim." diyerek dert ortağımın omzuna yaslıyorum başımı.

"Ben de özlemişim."

"İstanbul' taşındığınızda yine Eskişehir'deki günlere döneriz dimi?" diye soruyorum.

"Döneriz tabii ama biz balayından geldikten birkaç ay sonra." diyor İrem gülerek.

"Buraya balayından sonra mı taşınacaksınız? Ben sanıyordum ki düğünden hemen sonra burada yaşamaya başlayacaksınız." diyorum saf gibi.

İrem söylediklerimle kıkırdamaya başlıyor. "Burada olacağız ama daha çok yatak odamızda takılacağız. Mesela bu Erkan'la orta yolu bulmak istemediğimiz uç noktalarımızdan biri."

Ben de gülmeye başlıyorum. Kerem'in üzüntüden daha çok verdiği güzel anılar geliyor aklıma. İlk birlikteliğimizin ardından gelenlerin sıklığını anımsayıp daha fazla gülmeye başlıyorum.

"Sanırım yeni evlilere biraz zaman tanıyabilirim." diyorum İrem'e muzip bir ifadeyle.

53.BÖLÜM - "Fırtına"

İçimde beni Zeynep'le konuşmaya iten baskın bir his var. Konuşmazsak aramıza soğukluk gireceğini içten içe biliyorum. Hem yanından ayrılmadan önce onu kollarımın arasına aldığımda hiçbir tepki vermemesi yoksun hissetmeme neden olmuştu. Sanki bana sarılmazsa bu gece rahat bir uyku uyuyamayacakmışım gibi huzursuzum.

Bu yüzden antrenman bittikten sonra soluğu Zeynep'in evinde alıyorum. Arabayı evin önüne park ettikten sonra dikiz aynasında kendimi kontrol ediyorum. Zeynep'e söz verdiğim gibi hiçbir yara berem yok, temiz görünüyorum. Bunda kendimi korumak için aldığım önlemlerde etkili olmuştu.

Arabadan indikten sonra çatı katına bakıyorum. Terasın loş sarı ışığı dışında herhangi bir ışık görünmüyor. Henüz uyumadığını umarak giriyorum apartmana ve oldukça sessiz adımlarla çıkıyorum yukarıya. Evin kapısına geldiğimde zile basmak yerine kapıyı tıklatıyorum. Eğer açan olmazsa kimseyi uyandırmadan geri dönme niyetindeyim. Gitmeden önce son bir kez şansımı deneyip tıklatıyorum kapıyı ve birkaç saniye sonra kapı açılıyor.

"Kerem." diyor Zeynep şaşırarak.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyorum sessizce.

Başıyla işaret ederek beni içeri davet ediyor. Kapıyı kapadıktan sonra beni beklemeden odasına doğru yürüyor. Ben de peşinden gidiyorum. Giderken de salonda uyuyan Erkan ve İrem'e takılıyor gözüm. Zeynep'in odasına girdiğimizde kollarını göğsünde bağlayarak bakıyor yüzüme.

Neredeyse soğuk bir sesle "Evet, seni dinliyorum." diyor.

"Bana kızgınsın."

"Evet." diyor tek kelimelik kesinlikle. Duyduğumla birkaç nefeslik zaman tanıyorum kendime. Vereceğim cevabın kelimelerini toparlamaya çalışıyorum.

"Zeynep ben... Ben çok düşündüm..." diyorum sonrasında es vererek derin bir nefes daha alıyorum. "Sanırım ben de öfke problemi var. O yüzden böyle ani parlamalar yaşıyorum."

"Öfke problemi?" diyor soru soran bir edayla. Aynı anda çok da inanmadığını belli edercesine sağ kaşı havaya kalkarak alnına doğru bir kavis çiziyor.

"Kendi durumuma başka bir cevap bulamıyorum."

"Sanat diyordun ya yaptığına. Dövüş sanatları ne kadar hoş geliyordu kulağa!" diyor ve alay eder gibi gülerek konuşuyor. "Dövüş tutkuna ne oldu?"

"Hala seviyorum ama anladım ki öfkemi buna yönlendiriyorum."

"Madem öfke problemin olduğunu düşünüyorsun o zaman doktora gidelim. Eminim yardımı dokunur."

"Doktora gerek yok. Ben kendim hallediyorum." diyorum gülümseyerek ve boşluğa doğru iki yumruk sallayarak.

"Harika bir çözüm." diyor iğneleyici sesiyle.

"Ama işe yarıyor." diyorum kendimden emin bir şekilde. "Erkan'ı dövmektense antrenmanda attım negatif enerjimi. Benden başka da kimse zarar görmedi."

"Ben zarar gördüm." diyor bana kırgın kırgın bakarken. "Bu akşam yanımda olmana ihtiyacım vardı."

Zeynep'in söyledikleriyle yanına yaklaşıyorum. Yüzünü avuçlarımın arasına alıp dudaklarına uzunca bir öpücük bırakıyorum.

"Geldim yanındayım işte." diyorum dudaklarımız ayrıldığı sırada.

"Bundan bahsetmiyorum." diyor parmakları dudaklarında kalan ıslaklığa dokunurken. "Gittiğin zamandan bahsediyorum. Yanımda kalmalıydın."

Durumu, aklımdan geçenleri ona nasıl anlatacağım diye düşünürken kelimeler bir anda dökülmeye başlıyor ağzımdan.

"Senin açından bakıldığında haklısın. Antrenmanı iptal etmek zor değildi. Akşamı senin yanında arkadaşlarınla geçirebilirdim. Oradan bakıldığında bencil bir adam gibi görünebilirim." diyorum sakince. Cümleleri peş peşe sıralarken sesimin bu kadar sakin çıkmasına da şaşıyorum. Sakinliğimle aynı yavaşlıkta birkaç saniye bekliyorum ve konuşmaya devam ediyorum.

"Benim açımdan bakıldığında ise doğru olanı yapıldım. Evet, kabul ediyorum en başından beri antrenmana gitmeyi planlıyordum. Oyalanmamak ve arkadaşlarını bizzat ağırlamak için restoranda yiyelim diye ısrar ettim. Bunları inkâr etmiyorum. Sonrasında onlar geldiğinde, seni ve İrem'i öyle özlem dolu görünce gitmekten vazgeçmiştim. Senin mutluluğunu izlemeye kararlıydım ama Erkan'ın çenesi durmayınca tepemin tası attı Zeynep. Bu sefer kesinlikle gideceğim diye düşünmeye başladım. Zaten Uludağ'dan takığım bu herife. Eğer gitmeseydim Erkan'ı elimden alamazdınız. Tatsızlık çıkardı, belki İrem'le aran bozulurdu. Bozulmasa bile benim yüzümden mahcup duruma düşecektin. Bunlar olmasın diye gitmek istedim."

Zeynep beni dinlerken sıkıntıyla yüzünü ovalıyor. Göz göze geldiğimiz an kendini zor tutuyormuş gibi bakıyor yüzüme.

"N'olurdu kendine hakim olsaydın?" diyor sitemle.

"Ağır tahrik vardı. Sen de oradaydın biliyorsun olanları."

"Yani yaptıklarımda haklıyım diyorsun."

"Bana göre evet, sana göre hayır." diyorum başımı hafifçe sallarken.

"Böyle bir şey bir daha yaşansa ne yaparsın?"

"Sanırım aynısını." diyorum tepki almaktan çekinerek.

"Benimle kal desem bile mi?" diye soruyor bu seferde. İçinden istediği cevabı duymak için bir dua mırıldandığına emin olsam da Zeynep'e yalan söylemek istemiyorum. Hem de böylesine hassaslaştığı bir konuda. Olumlu bir şey diyemeyeceğimden "Duruma göre değişir." diyerek politik bir cevap veriyorum. Verdiğim cevaptan sonra elim

sıkıntıyla ensemi buluyor ve saçlarımı huzursuzca kaşıyorum.

"Bu konuda konuşmak seni rahatsız mı ediyor?" diye soruyor gözlerini kısarak.

"Benim böyle olmam seni rahatsız mı ediyor?" diyerek sorusuna soruyla cevap veriyorum.

Net bir cevap vermeden "Sence?" diye soruyor.

"Rahatsız olduğun her halinden belli. Açıkçası bu konunun aylar öncesinde patlak vereceğini düşünüyordum ama beni şaşırttın."

"Seni anlamaya çalıştım." diye mırıldanıyor.

"Anlayabildin mi peki?"

"Sanmıyorum." diyor başını umutsuzca iki yana sallarken.

"Yine de benimlesin."

"Çünkü seni seviyorum." diyor gerçekliğinden asla şüphe etmeyeceğim bir ifadeyle.

Zeynep'in ağzından duyduğum her 'seni seviyorum' cümlesinin ben de yarattığı etki aynı oluyor. Kalbim daha güçlü atmaya başlarken onu kendime çekip öpmeye başlıyorum. Öpüşmelerimiz yatakta devam ediyor. Zeynep'in üzerindeki bluzu çıkarmak için uzandığımda ellerimi tutarak beni durduruyor. Soru soran gözlerle bakıyorum yüzüne.

"Kafam allak bullak durumda." diyor nefes nefese kalmış bir halde.

"Bu kadar düşünme." diyorum ben de Zeynep gibi nefes nefeseyken.

"Senin için endişeleniyorum, elimde değil." diyor yanağımı okşayarak.

"Merak etme her şey yolunda." diyerek bir kez daha dudaklarına uzanıyorum. Öpücüğüme itiraz etmese de sonrasında "Tek istediğim biraz uyumak." diyor iç çekerek.

"Nasıl istersen güzelim." diyorum yanağımda duran avcunu öpmeden önce. "Yanında kalabilir miyim? Eğer yalnız kalmak istersen de anlarım."

Zeynep beni kendine çekerek ve sesindeki teslimiyetle "Lütfen kal." diyor.

"Benimde sana ihtiyacım var." diyorum yattığımız yerde ona sarılırken.

"Kerem." diyor bir şey sormak için hazırlanır gibi.

"Söyle bebeğim."

"Öfke problemim olabilir diyorsun ya doktora gitmeyi düşünsen olmaz mı?" diye soruyor koynumda yatarken.

"Ben kendi yolumla hallediyorum zaten." diyorum daha öncede söylediğim gibi.

"Bu durumdan hoşlanmıyorum." diyor ve kollarım arasında gerildiğini hissediyorum.

Sırtını okşayıp onu gevşetmeye çalışırken "Uyuyalım mı artık? Yarın uzun bir gün olacak." diye mırıldanıyorum.

"İyi uykular." diyor iç çekerek. Bana iyice sokulurken bacağını her zamanki gibi benimkilerinin üzerine atıyor. Bana sarılmazken hissettiğim o yoksunluk hissi buhar olup uçarken yüzüme sıcak bir gülümseme yerleşiyor.

"Sana da güzelim." diyorum ve boynumun altında duran başını içten bir şekilde öpüyorum.

Saçlarının kokusu içime işlerken Zeynep gibi sabırlı bir kadına sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyorum.

****

Sabah uyandığımda Kerem'i yanımda bulamıyorum. Sabahlığımı üzerime geçirip salona geçtiğimde sarmaş dolaş uyuyan İrem ve Erkan'ı görüyorum. Hemen ardından mutfaktan gelen tıkırtılar çarpıyor kulağıma. Bakmak için mutfağa doğru gidiyorum. Kerem'i benim küçük, mütevazı mutfağımda harikalar yaratırken buluyorum.

"Günaydın." diyorum içeri girdiğim sırada.

"Günaydın sevgilim." diyerek coşkulu bir şekilde öpüyor beni. Ani öpücüğüyle afallasam da son anda karşılık verebiliyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum yaptıklarına göz atarken.

"Sana ve tabii ki arkadaşlarına kahvaltı hazırlıyorum." diyor gülümseyerek. "Sakin sakin vakit geçirmek için güzel bir gün."

Aldığım cevapla kaşlarım hayretle havaya kalkıyor. "Güle güle öfkeli Kerem, hoş geldin sakin Kerem!" diye geçiriyorum içimden.

"Fena olmadı ha?" diye soruyor onay bekleyen bir hevesle.

Hazırladıklarına göz ucuyla bakıyorum. Fırındaki nar gibi kızarmış minik ekmeklerin dumanı tütüyor. Çıtır çıtır kızarmış patatesler bir köşede dururken, haşlanan yumurtalar ocakta fokurduyor. Özenle hazırlanmış peynir tabağı ve zeytinyağlı domatesler tepside hazır bekliyor. Sevgiliniz şefse gönül alma işi de mutfaktan geçiyor.

"Lezzetli görünüyorlar." diyorum beklediği onayı verirken.

Benden onayı aldıktan sonra sırıtarak pencereden dışarıya göz atıyor. "Hava güzel terasta mı yesek acaba?"

"Olur. Ben şunları taşıyayım." diyorum tepsiyi elime alırken.

"Ben hallederim." diyerek alıyor elimden. "Sen diğerlerini uyandır."

"Tamam canım." diyorum ve mutfaktan çıkıyorum. Tam salona geçeceğim sırada ani bir kararla geri dönüp Kerem'i öpüyorum. Yüzünde en sevdiğim yamuk gülüşü beliriyor bir anda.

"Teşekkür ederim." diyorum bir kez daha öpmeden önce.

Mahcup bir ifadeyle bana bakarken "Asıl ben sana teşekkür ederim. Hala yanımdasın." diyor.

"Yanındayım çünkü hamurun mayalanmasını sabırla bekleyen biri ilk kavgada bırakıp gitmez sevdiğini."

Söylediğimle gözleri buğulanıyor. Parmak uçlarını yanağımda gezdirirken saçlarımın arasına şefkat dolu bir öpücük bırakıyor. Dudaklarını saçlarımdan çekmeden usul usul konuşuyor.

"Aramızdaki bağı güvenle nasıl yoğurduğumuzu, kalbimizdeki aşkın mayalanışını, verdiğimiz emekleri unutmadım bir tanem. Birbirimize kızıp bağırsakta hislerimizin değerini asla unutmam."

Buruk bir tebessümle bakıyorum yüzüne. Halimi fark edince günün enerjisi kaçmasın diye neşeli bir sesle konuşmaya devam ediyor. "Hadi uyandır milleti. Bunlar soğuyunca bir şeye benzemez."

"Hemen gidiyorum." diyorum onun enerjisine ayak uydurarak.

Salona geçtiğimde İrem'in yattığı tarafa geçip ürkütmeden sesleniyorum.

"İrem... İrem canım uyanın hadi."

"Hıı..." diyor gözlerini açmadan.

"Kahvaltı hazır canım." diyorum uykusunu açmak için kolunu dürtükleyerek.

"Beş dakika daha." diyor yüzünü Erkan'ın koluna gömerken. İrem'in mızmızlanmasıyla sırıtmaya başlıyorum.

"Hiç değişmeyeceksin değil mi? Hala 'beş dakika daha' diyorsun." diyorum İrem'i uyandırma çalışmalarıma devam ederken.

İrem'in bu uyku düşkünlüğü yüzünden okula giderken bir saat beklerdim evinin önünde hazırlanacak diye. Her seferinde de uyuyakaldığı için ucu ucuna yetişirdik okula. Yıllar geçti kazık kadar oldu bu huyu hala değişmedi arkadaşımın.

"Zeynep." diyor Erkan gözlerini hafifçe aralayarak. Bakışları koluna sarılan İrem'e kayıyor sonra.

"İrem'i uyandırmaya çalışırken sen uyandın." diyorum Erkan'ın gerinmesini izlerken. "Uyandığında iyi oldu. İrem'i de uyandırırsın. Yine her zaman ki gibi direniyor."

"Tamam." diyor esnerken.

"Kahvaltı hazır, oyalanmayın." diyorum işaret parmağımı Erkan'a doğru sallayarak.

"Geliyoruz tamam."

Birinci ekip uyandırıldığına göre sırada hemşireyi uyandırmak var. Erkan'ın İrem'i uyandırmak için döktüğü dillere gülerek Derya'nın odasına giriyorum. Yatağın ortasında cenin pozisyonunda yatmış, kolları karnına dolanmış mışıl mışıl uyuyor. Yatağın kenarına oturup yüzüne dökülen saçlarını çekiyorum.

"Kuzum..."diyorum kısık bir sesle. "Canımcım... Deryacım... Kahvaltı zamanı."

"Nöbetten yeni geldim. Yorgunum." diye homurdanıyor gözlerini açmadan.

"Biliyorum canım ama kahvaltı edelim sonra yine yatarsın. Hem nöbetten geldin bir şey de yememişsindir sen." diyorum sırtını sıvazlayarak. "Hadi bir gayret kalk canım."

"Haklısın yemedim." diyor gözlerini hafifçe aralayarak. "Oğlumu da aç bırakıyorum."

"Birazdan ikinizde doyarsınız." diyorum oturduğum yerden kalkıp ellerimi ona

uzatırken. Uzattığım ellerimi tutunca kalkması için kendime çekerek yardımcı oluyorum. Ağırlaşmaya başladığı için beni zorlasa da Derya'ya belli etmiyorum.

"İşte böyle." diyorum yataktan kalkmayı başardığı sırada.

"İremler ne zaman geldi?" diye soruyor dağınık saçlarını toplamaya çalışırken.

"Dün akşam geldiler."

"Sen geç ben üzerime bir şeyler giyip geliyorum." diyor aynadan yansımama bakıp konuşurken.

"Oyalanma." diye uyarıp çıkıyorum odasından.

Herkesi uyandırdıktan sonra yazın iç ısıtan sabah güneşi tepemizde yavaş yavaş yükselirken, kahkahası eksik olmayan bir kahvaltı masasında sevdiğim insanlarla otururken buluyorum kendimi. Dün akşamın tatsız anıları ise çoktan hasıraltına süpürülmüş durumda.

Kerem benimkiyle birleştirdiği sandalyesinde aramızda hiçbir boşluk kalmasına izin vermeden oturuyor. Deyim yerindeyse beni elleriyle besliyor. Kendisi bir yiyorsa bana iki lokma uzatıyor. Pişirdiği ekmekler tereyağıyla öyle güzel gidiyor ki hiç itirazsız yiyorum hepsini.

Ben itirazsız yerken, Derya'nın her zaman ki yumurtaya burun kıvırdığı dakikalar yaşanıyor. Kerem amca olacağını idrak ettikten sonra Derya'nın yemeklerine daha fazla dikkat etmeye başladığından yumurtanın faydaları hakkında küçük bir seminer veriyor hemşireye. Derya ve Kerem arasında geçen konuşmaları gülerek dinliyorum. Hatta haklı mücadelesinde Kerem'e destek bile çıkıyorum. Derya direnince Kerem'de önündeki yumurtayı yemezse zorla ağzına tıkacağı konusunda şakadan bir tehdit savuruyor. En sonunda Derya burnunu tıkayarak yemeye başlıyor. Kerem, Derya'dan sonra İrem'le de iletişim kurabilmek için gündemdeki önemli konuyu açıyor.

"Sizin de düğün yakınmış." diyor elindeki çay bardağıyla İrem'i ve Erkan'ı işaret ederek.

"Evet az kaldı." diyor İrem gülümseyerek.

"Eylül'ün ilk günü." diyor Erkan böbürlenerek.

Sevgilim bu işlerden anlar bir dille "Bu aralar hazırlıklarla uğraşıyorsunuz doğal olarak." diyor.

Eh benden daha çok anladığı da kesin aslında. Kerem'in nişanlı hali aklıma düşünce

sırtımdan bir ürperti geçiyor. Bunun üzerine damatlıklı Kerem'in sırıtarak bana baktığını düşünmenin de bir faydası olmuyor. Kimseye çaktırmadan gözlerimi sıkıca yumup açıyorum. Gözümün önündeki damatlıklı Kerem'i defedebiliyorum nihayet. Düşünme bunları Zeynep, muhabbete odaklan.

"Zaman o kadar hızlı geçiyor ki yetiştiremeyeceğiz diye korkuyorum." diyor İrem endişeyle.

Erkan, İrem'in panik hallerinden bıktığını saklamaya lüzum görmeden "Bak sakın yine telaşa başlama." diye söyleniyor.

"Al işte! Bunun da bu rahatlığı bitiriyor beni." diyor İrem ellerini birbirine çakarak.

"Sen niye benim arkadaşımı ciddiye almıyorsun oğlum?" diyorum kafamdaki düşüncelerden kurtulup Kerem'e sırtımı yaslamışken.

"Ben mi ciddiye almıyorum?" diyor Erkan hayretler içerisinde. Sonrasında da isyan bayrağını çekiyor. "Mobilyalar kız işi olacak dedi, sesimi çıkarmadım. Damatlığında papyon olacak dedi, kabul ettim. Gelinliğim böyle açık olacak ecnebi dantellerinden on metre duvak isterim dedi, ses etmedim. Çalışacağım İstanbul'a taşınalım dedi, tamam dedim. Bir dediğini ikiletmiyorum daha ne yapayım ulan?"

Erkan'ın normal şartlarda beni ölesiye sinir eden höt höt konuşması bu sefer gülmekten kırıp geçiriyor. Bunda anlattıklarını desteklemek için yaptığı hareketlerin etkisi de büyük. Damatlığın papyonundan nasıl tiksiniyorsa artık anlatabilmek için işaret ve başparmaklarını birleştirip boynunun altına tutuyor. Gelinliğin straplez oluşunu anlatmak için olmayan göğüslerinin üzerinden başparmağıyla hayali bir çizgi çekiyor. On metrelik duvağı başının tepesinden başlatıp, terasın korkuluklarından aşağı doğru savuruyor. Tüm anlattıkları arasında Erkan'a hak verdiğim tek bir şey var o da uzun upuzun olan duvak seçimi.

"Hakikatten İrem on metre duvak abartı oldu kuzum." diyorum tepki çekmemek için sevimli bir ifadeyle ona bakarken.

"O duvak değil salonlarının perdesi aslında Zeynocum. Ev ekonomisi dersini fazla ciddiye alan arkadaşımız bir taşla iki kuş vurmak istemiş." diyor Derya gülerek.

"Gülün siz gülün." diyor İrem bize kaşlarını çatarak. "Adlarınızı ayakkabımın altına yazmayayım da görün."

Söylediğine kendi de dâhil hepimiz gülmeye başlıyoruz. Kerem'e dönüp "Gördün mü evde kalacağım." diyorum dehşete düşmüş numarası yaparak.

"Yok ya bir anlaşma yolu buluruz şimdi." diyor Kerem bana göz kırparak. Sonra İrem'e dönüp samimi bir şekilde soruyor. "Düğün pastanızı yapmayı teklif etsem sevgilime bir güzellik yaparsın herhâlde?"

Kerem'in teklifi karşısında İrem'in gözleri kocaman açılıyor. "Yapar mısın sahiden?"

"Eğer Zeynep'in adını yazarsan." diyor Kerem gülerek. "Adı yazılmadı diye evlenemezsek yanarız biz."

"Ay ben onu yazmam mı hiç? Zillim o benim." diyor İrem bana doğru ellerini uzatıp uzaktan yanaklarımı sıkarken.

"O zaman pastanı olmuş bil." diyor onaylayarak.

"Bunu çok iyi düşündün hayatım." diyorum Kerem'in omzunu öpmeden önce. "İrem bayat düğün pastalarından daha iyisini hak ediyor."

Kerem'in onlar için attığı adımdan sonra Erkan'da Kerem'e doğru bir adım atıyor. Samimiyetin dibine vurmasalar da iyi yönde bir gelişme yaşanıyor aralarında.

"Bayatını tazesini anlamam ama beni başka bir telaştan kurtardığın için sağ ol birader." diyor Erkan, Kerem'e başını hafif hafif sallayarak.

"Önemli değil birader." diyor Kerem'de aynı tavırla. Sonrada İrem'e dönüyor. "Nasıl bir şey istediğine karar verince Zeynep'e haber verirsin. Ona göre bizde hazırlığı yaparız."

"Sizi çok zorlamayacak bir şeyler seçerim."

"İçine sineni seç. Gerisini bize bırak." diyorum İrem'e. Kerem'in kolunu sıkı sıkı tutarak konuşmaya devam ediyorum. "Hem pasta işlerinden anlayan iyi bir şefimiz var. Elinden kaçacak iş yok, değil mi hayatım?"

"Evet, Kemal oldukça iyidir bu konularda." diyor rahat bir tavırla.

Bense şaşkınlıkla dudağımı ısırıyorum. Kerem'in kendinden başka birini böyle rahatça övebilmesi her gün rastladığım bir şey değil sonuçta. Nazar değmesin diye çaktırmadan masaya mı vursam, popomu mu kaşısam ne yapsam acaba?

****

Ağır hastalıklar ölümcül olan o son evreye girmeden hemen önce, geriye kalan sayılı

günler adına her şeyi iyiye gidiyor gibi hissettirirmiş. Ağrıların hafiflediği, iyileşeceğine dair umutların arttığı kısacık bir zamanmış bu. Tıpkı fırtınadan önce durulan hava gibi her şey sessizliğin gölgesine saklanırmış. Orada içten içe ve sessizce zamanının gelmesini beklermiş. Fırtına zamanı geldiğinde ise böyle bir yıkımın içinden kimse kolay kolay sağ çıkamazmış. İyi geçen günlerde biriktirilen umutların hepsi fırtınayla savrulup gidermiş.

Hayatımın son bir ayına baktığımda kendimi o son evrede görüyorum. Her şeyin iyiye gittiği, birbirimizle hiç tartışmadığımız, gezmekten eğlenmekten başka hiçbir şeye zaman ayırmadığımız o son bir ayımız. Birbirini çok seven iki insanın birlikte geçirebileceği en güzel anları yaşıyoruz. Mutluluk öyle güzel ki ona gölge düşürecek her şeyi sırtlanıp gözümün önünden çekme konusunda hiç tereddüttüm yok. Beni sinsice kemirip duran bu öfke sorununu görmezden gelme konusunda ustalaştım artık. Kerem'in yüzünde ne zaman bir dövüş izi görsem içimdeki sesi susturup, sevdiğim adama daha sıkı sarılıyorum. Mutlu olmak için bazı şeyleri görmezden gelsem, biraz daha yük edinsem ne olur diye düşünüyorum.

Düşünüyorum düşünmesine ama meğer o işler öyle olmuyormuş. İnsanın görmezden geldiği, kilitli kapılar ardına sakladığı hisleri biriktikçe daha da kuvvetleniyormuş. Fırsatını bulduğu an da ise önünde ne var ne yok bakmadan yıkıp geçiyormuş. Bunun ne demek olduğunu ben de sevgilim de çok geçmeden öğrenecektik.

Mutfakta oldukça gergin bir gün geçiriyoruz. Öğlen servisinden birkaç saat sonra restoranın telefonu çalmaya başlıyor, bir daha da hiç susmuyor. Gelen telefonların hepsinin bir tek ortak özelliği var, gıda zehirlenmesi şikâyeti.

"Böyle bir şeyin başımıza gelmesinin imkanı yok." diyorum şok içerisinde. Yani hijyen konusunda gördüğüm en iyi mutfaklardan birisi burası.

Kerem'se gelen telefonlar karşısında ne yapacağını şaşırmış durumda. Zehirlenmeye neyin sebep olduğunu anlamak için mutfaktaki herkesi tek tek sorguya çekiyor.

"Arayanlar etli yemeklerden yediklerini söylüyorlar." diyor dişlerini sıka sıka. "Yeni gelen etler dün veya önceki gün değil de neden bugün sorun çıkardı? Soğuk hava deposuna en son kimler girdi?"

Kimseden cevap gelmiyor. Bir an havalandırma pervanesi dışında çıt çıkmıyor mutfakta. Sonra olayın fitilini ateşleyen o ses duyuluyor.

"Ben Serdar'ı yolladım." diyor Mehmet Şef tezgâhın arkasından. "Dün ilk parçaladığımız hayvan bitince, bugün yenisine geçmiştik. Etlerle Serdar ilgilendi."

Serdar'ın rengi beyaza doğru dönerken olduğu yerde yığılıp kalacakmış gibi duruyor. Kerem sert adımlarla Serdar'ın yanına gittiğinde ortamın gerileceğini hissedip Kerem'in yanına geçiyorum.

"Nasıl bir hata yaptın çabuk söyle?" diyor Kerem elleri Serdar'ın yakasına yapıştığı sırada.

Serdar zar zor duyulan bir sesle "Ben bir şey yapmadım." diyor.

"Kerem sakin ol!" diyorum ellerini çocuğun yakasından çekmeye çalışırken.

"Kenarıya geç Zeynep." diye uyarıyor beni. Sonra Serdar'a bağırarak soruyor. "Soğuk hava deposunun kapısını mı açık bıraktın? Çalışırken sıcaklığı mı arttırdın? Cevap ver ne bok yedin de etler bozuldu?"

"Şefim... Bir şey yapmadım ben."

Kulaklarımı rahatsız eden bir sesle "Yalan söyleme!" diye bağırıyor Serdar'a. Boğazındaki damarlar belirginleşmeye başlarken, boynu ve çenesinin altı sinirden kıpkırmızı oluyor.

Serdar "Yalan söylemiyorum. Hiçbir kuralı ihlal etmedim. Benim bir suçum yok." diyerek kendini savunmaya devam ediyor.

Kerem duyduklarıyla gülmeye başlıyor. Serdar'ın yakasını bırakıp üzerindeki üniformayı düzeltiyor. Sonra olanları seyreden mutfak ekibine dönüp gülerek konuşuyor.

"Duyuyorsunuz değil mi yapmadım diyor. Öyle içten söylüyor ki insanın inanası geliyor." diyor ve sonra sesi öfkeli bir hale bürünüyor. "Ama nedense inanmıyorum."

Cümlesini bitirir bitirmez ben daha ne olduğunu anlayamadan yumruğunu Serdar'ın yüzünün ortasında geçiriyor. Çocuğun üzerine çöküp vurmaya devam ederken mutfak bir an da karışıyor.

"Kerem dur!" diyerek atılıyorum üzerine ama o kadar inatçı ki kımıldatamıyorum bile. Benimle aynı anda davranan Kemal Şef ve Mehmet Şef önce beni kenarıya çekiyorlar, ardından Kerem'i Serdar'ın üzerinden çekmeye çalışıyorlar. İki adamın öfkeli Kerem'le nasıl zor başa çıktığını görürken, benim yerinden bile kıpırdatamayışıma şaşmıyorum.

"Dur şefim!" diye yatıştırmaya çalışıyor Mehmet Şef. Kerem ellerini Serdar'dan çekmeyince sesi yakarır gibi çıkıyor. "Dur oğlum dur! Öldüreceksin çocuğu dur Allah aşkına."

"Kerem sakinleş hadi." diyor Kemal Şef'te Kerem'i kolunun altından yakalayıp kaldırmaya çalışırken.

Onların çabalarına Bahar'ın ağlamaları ve Ying Şef'in korku dolu nidaları karışıyor. Bense ellerim dehşetle açılmış ağzımın üzerine kapatıp Kerem'in öfke patlaması karşısında donup kalıyorum.

Kerem'i ayağa kaldırdıkları sırada kanlar içinde kalan Serdar'ı görüyorum. Bahar ağlayarak yanına koşuyor. Diğer çalışanlarda Serdar'ın yardımına koşuyor. Bense olanları sanki kötü bir rüyaymış gibi izliyorum.

"Zeynep bizimle gel." diyen Kemal Şef'in sesini duyduğumda başımı çevirip ona bakamıyorum bile. Gözlerim Serdar'ın haline takılı kalmışken, beynimin içinde bunu Kerem'in yaptığı gerçeği yankılanıp duruyor.

"Zeynep!" diye kararlı bir sesle bağırıyor Kemal Şef ve yerimden sıçrıyorum.

Ona doğru baktığımda Mehmet Şef'le birlikte Kerem'in kollarını tutup onu zapt etmeye çalıştıklarını görüyorum. Kerem'i mutfaktan çıkarmak üzereler.

"Sakinleşmesi gerek. Yardımın lazım." diyor Kemal Şef.

Başımı aşağı yukarı sallarken Serdar'ın haline bir kez daha bakıyorum. Ardından Kerem'i götürdükleri ofise gidiyorum. Ofise geldiğimde Kemal Şef'i kapının önünde beni beklerken buluyorum. Mehmet Şef ise Kerem'le birlikte içeride olmalı.

"Servisleri kapatmıştık. Son olanlardan sonra kapıları da kapattırdım." diye konuşmaya başlıyor ama söylediklerini aramızda camdan bir duvar varmış gibi uğultulu duyuyorum. Yüzüne boş boş baktığımı fark edince beni kollarımdan tutup, sarsıyor.

"Zeynep beni duyuyor musun?" diye soruyor. Onaylar gibi sallıyorum başımı.

"Çok geçmeden görevliler gelecektir. İçerideki durumu toparlamamız lazım. Serdar'ı bu halde görmeleri iyi olmaz. Sen Kerem'le ilgilen ben de diğerleriyle ilgileneceğim." diyor hızlı hızlı.

Yüzüne cevap vermeden bakmaya devam edince beni bir kez daha sarsıyor. "Şoka girmenin sırası değil. Söylediklerimi anladın mı?"

Kemal Şef beni sarstıkça kendime gelmeye başlıyorum. Donuklaşan bakışlarım tekrardan odağını buluyor. "Anladım... Ben Kerem'leyim siz de içerisiyle ilgilenin."

"Güzel." diyor kendime geldiğimden emin olduktan sonra. Beni bırakıp mutfağa

gireceği sırada arkasından sesleniyorum.

"Böyle bir şey gerçekten olmuş olabilir mi?" diye soruyorum zehirlenme durumu için.

"Öyle görünüyor." diyor sıkıntıyla ve kapıdan geçip gidiyor.

Öfkeli bir ateş topuna dönüşen Kerem'in yanına girmeden önce birkaç dakika bekliyorum kapının önünde. Onunla nasıl başa çıkacağım konusunda hiçbir fikrim yokken, öfkesiyle ilgili kaçtığım her şey saklandıkları yerlerden bir bir çıkıyor. Serdar'ın darmadağın olan yüzünü düşündükçe Kerem'e zamanında doktora gitmesi konusunda ısrarcı olmadığım için kendime kızıyorum.

İçerideki durumla yüzleşmekten daha fazla kaçamayacağımı anlayınca da içeri giriyorum. Mehmet Şef'i Kerem'e nasihat verirken buluyorum. Kapıda dikildiğimi görünce cümlesinin sonunu boğuk bir öksürüğe bağlıyor.

"Söylediklerimi unutma keskin sirke küpüne zarardır." diyor bir çalışandan çok baba edasıyla Kerem'in omzuna birkaç kez vururken.

Kerem sinirle salladığı bacağına gözlerini dikmiş cevap vermeden öylece oturuyor. Mehmet Şef'te söylediklerine bir cevap beklemediğinden Kerem'in haline çok takılmıyor.

"Bir şey olursa mutfaktayız." diyor yanımdan geçerken.

"Tamam." diyorum kısık bir sesle.

Mehmet Şef odadan çıktıktan sonra Kerem'le baş başa kalıyoruz. Kenarına oturduğu masanın karşısına geçiyorum.

"Biraz olsun sakinleştin mi?" diye soruyorum.

"Hayır." diyerek bakışlarını dizinden çekiyor. "Ben kulübe gidiyorum."

Kapıya doğru adım attığı sırada önüne geçiyorum. "Hayır Kerem."

"Çekil önümden." diyor sesi sinirli çıkarken. "İyi değilim çekil önümden."

Kapıya doğru adım attıkça onunla birlikte ben de geri geri yürüyorum. En sonunda ahşap kapıyı sırtımda hissettiğimde çıkışa geldiğimizi anlıyorum.

Sesim titreyerek çıkarken "Gitmene izin verememe. Başını belaya sokacaksın." diyorum.

"Asıl burada durursam başım belaya girecek."

"Sakinleşeceksin hayatım." diyorum yumuşak bir tonda konuşmaya çabalarken. "Burada sadece ikimiziz. Birazdan sakinleşeceksin."

Gitmeyi kafasına koyduğundan ikna etmek güç oluyor. "Zeynep çekil kapının önünden." diyor kararlılıkla.

"Olmaz izin vermem."

"Bana ne yapacağımı söyleyip durma." diyor öfkeyle.

"Senin iyiliğin için." diyorum sesim tekrardan titremeye başlarken. Kalbim göğüs kafesimde hızlanmaya başlıyor. Bu sefer aşktan ziyade korku ve endişeyle atıyor.

"Benden önce kendi iyiliğini düşünsene sen." diyerek bileklerimden sıkıca yakalıyor. Kapının önünden çekilmem için beni yan tarafa doğru çekiyor.

"Kerem çocukluk etme." diyorum beni kapıdan uzaklaştırdığı sırada. Bileklerimi bırakıp kapıya yöneldiğinde yine önüne geçiyorum. "Bu halde bir yere gitmene müsaade etmem."

"Senden izin istemiyorum. 'Gitme Kerem, izin vermem Kerem' deyip durma. Annem değil sevgilimsin ayırt et şunu." diye bağırıyor gözleri irileşirken.

Beni dinlemek yerine burnunun dikine gitmesi son sabır tanelerimi de tüketiyor. İçimde birikenler hiç beklemediğim bir anda Kerem'in yüzüne çarpıyor.

"Yeter be!" diye bağırıyorum. Sesimin şiddeti beni bile şaşırtıyor ama durmuyorum, uçuruma doğru ilerlemeye devam ediyorum. "Senin bu öfkenden taşkınlıklarından yoruldum ben. Sakinleşirsin, biraz olsun durulursun diye gözünün içine baktıkça beni saf yerine koymandan sıkıldım. Ben sustukça sen coştun. Sabrettikçe yaptıklarının arkası kesilmedi. Yeter artık!"

"Zeynep." diyor çıkışıma şaşıran bir sesle.

"Erkan'la olan vukuatından sonra doktora gidelim dedim. Yok ben kendim hallediyorum zaten kimseye zararım yok diye diye bu hale geldin. İçeride Serdar'a ne yaptığının farkında mısın? Kendini düşürdüğün durumun farkında mısın? Bu mu senin halletme anlayışın?"

"Restoranı kaybetmekten korktum." diyor afallamış bir halde. "Öfkeden kendimi kaybettim."

"Öfken yüzünden kendini kaybettiğin gibi beni de kaybedeceksin bir gün." diyorum

sesim ağlamaklı çıkarken.

"Böyle söyleme." diyerek bana doğru bir adım atıyor.

Yanıma gelip beni yumuşatmasını, bu konuyu tekrardan kapatmasını istemediğim için durduruyorum onu.

"Kerem hayır." diyorum bir adım geriye doğru atarak.

"Zeynep lütfen." diyor yüzündeki üzüntü sesine yansırken. Bana doğru bir adım attığında ben de aynı şekilde ondan bir adım uzaklaşıyorum.

Kelimeler boğazımda düğümlenirken. "Seni bu halde görmeye dayanamıyorum." diyorum zar zor.

"Bugünkü durum çok farklı."

"Farklı değil." diyorum ve tekrar konuşmaya başladığımda yüzümde acı bir tebessümle bakıyorum Kerem'e.

"Bunca zaman orta yolu bulmaya çalıştım. Elimden geleni yaptım ama senden gerçek bir adım göremedim. Kendini dizginlemek bu kadar mı zor? Sözüme kulak veren biri olmak? Bu senin için çok mu zahmetli olur? Her seferinde gönlümü alıp bildiğini okumaya devam ettin. Şimdi ise aklını başına toplamanın zamanı geldi. İster öfkenin peşinden git, ister aşkının peşinden git. Ne olursa olsun daha fazla üzülemem nasılsa."

"Ne demek istiyorsun Zeynep?" diye soruyor alnında düşünce çizgileri belirirken.

"Ne dediğimi anladın." derken gözlerim dolu dolu bakıyorum.

"Sen de mi bırakacaksın beni? Ellen gibi sen de mi gideceksin?" diyor perişan bir halde.

Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Yine de tutamadığım yaşlar yanaklarımdan süzülüp geçiyor. Boğazımdaki yumrudan kurtulabilmek için yutkunuyorum.

"Hep aynı sorun seni sevdiklerinden ayrı düşürüyor, farkında mısın?"

"Zeynep özür dilerim." diyor bana doğru yaklaşıp sarılmaya çalışırken.

Kollarını omzuma doladıkça onu burada bırakıp gitmek daha da zorlaşıyor. Kalbim tam da şu an Kerem'in göğsünde ağlayarak derin bir uykuya dalmak isterken, aklım 'şimdi değil de ne zaman?' diyerek beni harekete geçmeye zorluyor. Zorlukla ayırıyorum kendimi sevdiğim adamdan.

"Özrünü kabul edemem. Ben kabul ettikçe bu hale geldik. Eğer beni gerçekten istiyorsan bundan daha fazlasını yapmalısın."

"Artık beni sevmiyor musun?" diye soruyor gözleri üzüntüyle kısılmışken.

"Çok sevdiğim için gidiyorum." diyerek çıkıyorum ofisten.

Kapıyı arkamdan kapadıktan sonra Kerem'in ofisin altını üstüne getirdiğini belli eden sesleri duyuyorum. Ağlamam hıçkırıklara dönüşürken seçilen tarafın ben olmayacağımı hissediyorum. Restoranın kapısına geldiğimde ayaklarım beni taşımaktan aciz bir halde titriyor. Yürüyebilecek gücü bulmaya çalışırken kapının kanadına tutunuyorum. Acı göğsümde kendine yer açarken her şeyin başladığı yere, anılarıma, sevgilime son kez bakıyorum.

54.BÖLÜM - "Kalp Ağrısı"

Kavga etmekten oldum olası nefret ederim, kapıyı çarpıp çıkan taraf olmaktan da. Şimdi nefret ettiğim ne varsa hepsini bir bir yapmış olmaktan dolayı kendimi oldukça kötü hissediyorum. Kerem'i arkamda bırakma sebebim ne kadar geçerli olsa da böylesine zor bir zamanında onu yalnız bırakmayı kendime yediremiyorum. Bunların üstesinden tek başına gelebilecek mi? Onun yokluğuna dayanabilecek miyim? Hiçbir soruma cevap bulamıyorum.

O kadar berbat bir haldeyim ki restorandan nasıl çıktım, eve nasıl geldim onu bile bilmiyorum. Ağlamaktan bulanıklaşan gözlerimi elimin tersiyle silerek kapıyı açmaya çalışıyorum. Ellerim titrediği için anahtarı deliğine bir türlü yerleştiremiyorum. En sonunda pes edip kapının önüne çöküyorum. Soğuk mermer zemini altımda hissederken, gözlerim mermerin alacalı rengine bakıyor boş boş. Ağlamam şiddetlenirken sesim apartmanda yankılanmasın diye elimle ağzımı kapatıyorum ama vücudumun sarsılmasına çare bulamıyorum.

Birkaç saniye sonra evin kapısı Derya tarafından açılıyor. Ayağında mavi terlikleriyle yanı başımda duruyor.

"Anahtar sesini duyunca meraklandım... Ne yapıyorsun yerde?" diyor bir şeyden

haberi yokken. Sonra ağladığımı fark edince hemen yanıma eğiliyor.

"Kuzum ne oldu sana böyle?" diye soruyor endişeli bir halde. Ağlarken yüzüme yapışan saçlarımı eliyle çekiyor. "Zeynep canım neyin var?"

Bakışlarımı yerden çekip Derya'nın yüzüne bakıyorum. Destek almak istercesine kollarına tutunuyorum. Olanları anlatmak için ağzımı açıyorum ama ağlamaktan sesim çıkmıyor. Konuşamadıkça boğazımdaki düğümlere bir yenisini ekleyen hıçkırıklarım devam ediyor.

"Zeynep." diyor Derya çaresizce beni kendine çekip sarılırken.

Yüzümü omzuna gömüp ağlamaya devam ediyorum. Derya beni sakinleştirmek için kulağıma doğru usul usul mırıldanıyor. Bir yandan da eli saçımı okşuyor.

"Gel içeri geçelim."

Derya'nın önerisini dinleyerek kendimi omzundan çekiyorum. Ayağa kalktığımızda koluma girerek beni kendisine yaslıyor. Salona geldiğimizde sanki hastalarından biriyle ilgileniyormuşçasına oturtuyor koltuğa. Kısa bir anlığına yanımdan kayboluyor. Hemen sonra elinde bir bardak su ve kolonyayla geri geliyor. Zorla da olsa birkaç yudum su içiriyor. Sonrada avcuna döktüğü kolonyayı koklatıyor. Bileklerimi ovalamaya başladığı sırada konuşmaya da başlıyor.

"Daha iyisin ya?"

Ağlamam eski şiddetini kaybettiğinden bu sefer cevap vermeyi başarıyorum. "Biraz daha iyiyim."

"Bu halinin sebebini anlatacak mısın?"

Sorduğu soruyla geldiğini hissettiğim ikinci ağlama nöbetini önlemek için dudaklarımı birbirine bastırarak içime çekiyorum. Gözlerimi tavana dikerken derince bir nefes alıyorum. Konuşabilecek duruma geldiğimde de "Kavga ettik hem de en şiddetlisinden. Onu öylece bıraktım Derya." diyorum.

"Kerem'le mi?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı bitap bir halde sallıyorum.

"Bugün olanlar tam bir kâbustu. Restoranda toplu zehirlenme vakası yaşandı..." derken Derya'nın ağzından endişeli bir ses yükseliyor.

"Ne diyorsun sen Zeynep!"

"Nasıl oldu biz de anlayamadık." diyorum ona bakarak. "Etlerde sorun var dediler.

Kerem'de çalışanlardan birine saldırdı suçlu diye. Derya onu görmen lazımdı kontrolünü kaybetti resmen. Sonrasında da biz kavga ettik zaten."

"Siz niye kavga ettiniz? Zehirlenme yüzünden mi?"

"O da var tabii ama sadece o yüzden değil. Hani sana da söylemiştim ya ben Kerem'in bu dövüş olaylarından hoşlanmıyorum diye."

"Evet canım." diyerek devam etmemi bekliyor.

"Ben bu konuyu ne zaman konuşmak istesem Kerem her seferinde bir yolunu buldu konuyu geçiştirdi. Ben orta yol bulalım dedikçe kendi bildiğini okudu. Kimseye bir zararı yok kulüpte kendi kendine takılıyor diyerek kendimi rahatlatıyordum ama bugün restoranda kontrolünü kaybedince bardağı taşıran son damla oldu. Çıldırmış gibiydi. Onu hiç böyle görmemiştim. Çok ürkütücüydü Derya. Ben böylesine önemli bir sorunu olduğunu nasıl göremedim bunca zaman?" diyorum git gide boğuklaşan sesimle.

Olanlara inanamamış bir halde "Kerem kimseye zarar verecek biri değil. Bir yanlış anlaşılma olmuş olmasın?" diyor.

"Ben de bugüne kadar senin gibi düşünüyordum ama o halini görünce... Yardım alması lazım yoksa bir gün başı ciddi derecede belaya girecek. Belki girmiştir bile. Olanlardan sonra kim bilir başına ne işler açılacak." diyorum koca bir of çekmeden önce.

"Restoranın adı lekelenecek diye sinirlenmiştir. İnsan işini kaybedeceği zaman kontrolünü kaybedebilir." diyor Kerem'i anlamaya çalışarak.

"Zor durdurduk hemşire! Bıraksak öldürecekti Serdar'ı. Bu sıradan bir öfke nöbeti değildi."

"İkinizde sinirlisiniz şu an. Biraz sakinleşince oturup doğru düzgün konuşursunuz." diyor ovalamaya devam ettiği bileğimi dostça sıkarak.

"Konuşacağımızı sanmıyorum." diyorum kısık bir sesle. "Kerem'i bir seçim yapmak zorunda bıraktım. Aklını başına toplamazsa gideceğimi söyledim. Sanırım o da seçimini ben kapıdan çıkar çıkmaz yaptı."

"O ne demek öyle?" diyor kaşlarını çatarak.

"Peşimden gelir sandım ama ben kapıdan çıkar çıkmaz ofisi birbirine katmaya başladı." diyorum Kerem'in öfkeli hali gözlerimin önüne gelirken.

"Dur bakalım her şey daha çok taze. Yarın olsun durum anlaşılır." diyor beni

rahatlamaya çabalayarak.

Cevap vermek istiyorum ama bir anda kendimi konuşamayacak kadar yorgun hissediyorum. Sanki günlerdir uyumamışım gibi bir yere kıvrılmak ve her şey geçene kadar uyanmamak istiyorum.

"Ben biraz uyuyacağım sanırım." diyorum kelimeleri söylemek bile zor gelmeye başladığı sırada. "Çok yorgunum Derya."

"Tamam canım." diyerek sarılıyor bana. "Şimdi dinlen, yarın her şey daha iyi olacak."

"Öyle mi dersin?" diye soruyorum umutla.

"Henüz yeryüzüne sorunsuz bir ilişki gelmedi kuzum. Düşünsene Adem'le Havva günaha girecek kadar aşıklardı birbirlerine ama onlar bile cennetten atıldıktan sonra kim bilir ne kavgalar etmişlerdir. Hem uzun süreli ilişkilerde tartışmalardan da kavgalardan da kaçamazsın. Eğer hiç sorun yaşanmazsa taraflardan biri gerçek düşüncelerini saklıyor demektir. Seni bilmem ama ben yalan söylemektense böyle fikir ayrılıklarına düşmeyi yeğlerim." diyor sakin sakin sırtımı sıvazlayarak.

"Hala aramadı." diyorum küçük bir çocuk gibi alttan alttan bakarken.

"Restoranda işler karışık demedin mi? Onlarla ilgileniyordur herhâlde. Yakında arar." diyor kendinden emin bir şekilde.

"En zor anında yüzüstü bıraktım onu." diyorum pişmanlıkla.

"Zamanlaman kötü ama olan olmuş artık Zeynocum. Zorluklarla bir başına mücadele etmesi belki aklını başına getirmesini kolaylaştırır. Hem seni bu kadar üzdüğü için bırakalım da biraz burnu sürtsün."

"Neyse ben yatıyorum." diyerek kalkıyorum koltuktan.

"Yemek hazır olunca kaldırırım seni."

"Bu akşam bana dokunmasan olur mu?" diyorum Derya'dan anlayış bekleyerek.

"Tamam canım zorlamayacağım. Bu akşam istediğin gibi parala kendini ama yarın sözünü dinlemem bilesin."

"Sağ ol." diyorum içtenlikle ve odama giriyorum.

Odaya girdiğim an Kerem'in anıları tarafından sarılıyor dört bir yanım. Onun elleriyle boyadığı, duvarlarını ikimizin fotoğraflarının süslediği odamda başım önde Kerem'in

yüzüyle karşı karşıya gelmemek adına çabalayarak yatağıma uzanıyorum. Başımın tepesindeki küçük pencereden gecenin karanlığına dikiyorum gözlerimi. Karanlık gökyüzüne baktıkça cılız ışıklarıyla titreşen yıldızlar belirmeye başlıyor. Bana her zaman için Kerem'in aşkla parlayan gözlerini anımsatan iki parlak yıldız ise çok geçmeden yine kendini belli ediyor.

Ağlama dürtüsü beni ele geçireceği sırada yüzükoyun dönüp yüzümü yastığıma gömüyorum ama beni asıl yıkacak şey de o an geliyor başıma. Kerem'in kokusunun sindiği yastık bir anda tüm varlığımı alt üst ediyor. O andan sonra duygularımı hiçbir şekilde kontrol edemiyorum. Yastığa sinen kokuyla birlikte parçalara dağılıyorum.

Ayrılık; şiddetiyle beni saatlerce ağlatan, sabaha kadar uyutmayan, kaybetme korkusunu iliklerime kadar hissettiren kesinlikle hoşlanmadığım bir durum. Umutsuzca Kerem'in beni aramasını, her şeyin düzeleceğini söylemesini bekliyorum. Beklediğim o telefon gece boyunca gelmiyor. Saatler ilerledikçe umutsuzluğum iyice artıyor. Gece bitip günün ilk ışıkları havayı aydınlatmaya başladığı sırada onu şimdiden ne kadar özlediğimi düşünüyorum. Ve aklımın karanlıkta kalan köşesi bundan sonra ondan sonsuza kadar mahrum kalacağımı fısıldayıp duruyor.

Kendime doğru çektiğim dizlerimin üstüne yastığımı koyup, çenemi de yastığa yaslıyorum. Burnuma çarpan Kerem'in kokusuyla içim de vicdanım da sızlıyor. Yanlış zamanda gittim. Kesinlikle yanlış zamanda gitmeyi seçtim. Sorunlarını halledene kadar yanında durmalıydım. Böylesine bencil bir karar alabildiğime göre benim de en az Kerem kadar gözüm dönmüş olmalıydı.

Düşüncelerimin yarattığı sıkıntıyla elim telefona gidiyor. Onu aramak sesini duymak hatta böylesine zor bir anında onu yalnız bıraktığım için pişman olduğumu söylemek istiyorum. Son aramaların en üstünde yer alan numarasını çevirmeden önce tereddütle bekliyorum bir süre.

Arayamayacağımı fark edince telefonu komodine bırakıyorum. Telefonun hemen arkasında duran çerçeveye gidiyor elim bu sefer. İçerisinde mutfakta çekilmiş bir fotoğrafımız var. Ben mutlulukla kameraya gülümserken, Kerem'in gözleri ben de. İkimizin de elinde aşkımız kadar sıcak birer fincan kahve var. Fotoğrafa buruk bir tebessümle bakıp iç çekiyorum.

"Lütfen ara Kerem... Ben gardımı düşürmeden ara ne olursun." diye mırıldanıyorum kendi kendime.

***

Boktan başlayan gün aynı boktanlıkla sona eriyor. Her şeyimi tek bir günde kaybettiğime inanamıyorum. İşim, itibarım, sevdiğim kadın... Aynı gün kayıp gitti ellerimden. Daha önce böylesine dibe vurmamıştım. Darmadağın hissediyorum.

Restoranda olanlardan sonra Kemal Şef'in telkinleriyle geliyorum eve. İşimi kaybetmek korkusu bir yana kalbimi kaybetme korkusu bir yana. Hangisine üzüleceğimi, önce hangisini toparlayacağımı şaşırıyorum.

Üstelik zamanda da takılı kaldım. Zeynep'in kapıdan çıktığı anı tekrar tekrar yaşıyorum. Hiç durmadan, amansızca... Ben yalnız öleceğim. Kimsenin tahammül edemediği bir bunak olarak huzur evinin köhne odalarından birinde yapayalnız öleceğim. Ne beni seven bir karım, ne de adımı anacak çocuklarım olacak. Sevdiğim kadınları kendimden böyle uzaklaştırmaya devam edersem sonum çok kötü olacak.

Öte yandan durup düşündüğümde Zeynep'in de beni çok sevdiği gerçeği aklıma geliyor. Böylesine zor bir anımda yalnız bırakmaz beni, siniri geçince yumuşayacaktır diye düşünüyorum. Onun sevgisine duyduğum güven bir nebzede olsa rahatlatıyor içimi. Bu geceyi atlatırsam yarın sabah ortalık durulunca gönlünü alabileceğime inanıyorum. Zeynep'in iyice sakinleşmesi için, yeni bir kavgaya tutuşmamak için her şeyin çok taze olduğu bu geceyi sessiz kalarak geçiriyorum.

Geçiriyorum dediğime de bakmayın o saatler geçmek bilmiyor bir türlü. Evin koridorunda bir aşağı bir yukarı kim bilir kaç kez volta atıyorum. Attığım her adım da Zeynep'in isyan eden yüzünü karşımda buluyorum. Ah Kerem zamanında biraz olsun dinleseydin sevdiğini şimdi böyle deli danalar gibi dolanmazdın gecenin bir köründe.

Bu şekilde attığım belki de bininci voltada Zeynep'in koridorda asılı duran fotoğrafına gözüm takılıyor. Adımlarım bir an da duruyor, fotoğrafın önünden ayrılamıyorum.

Bunun çekildiği günü daha dün gibi hatırlıyorum. Bebek sahilinde yürüyüşe çıktığımız esintili bir bahar sabahıydı. Sık sık esen rüzgar saçlarını da kırmızı elbisesinin eteğini de uçuruyordu. Benim için tam seyirlik manzaraydı. Bu yüzden fotoğrafını çekmek istemiştim ya. Rüzgardan yüzüne doğru savrulup duran saçlarını sol omzunun üzerinde tutarken poz vermişti bana. Fotoğrafa baktıkça o gün gülerken çıkardığı neşeli kıkırtısını duyar gibi oluyorum. Hemen ardından da bugün benimle mücadele ederken çıkardığı isyankâr ses geliyor kulaklarıma.

Kendimi kaybettiğim o anlara geri dönünce yaptıklarımdan utanıyorum. Ben Zeynep

gibi bir kadını bile çileden çıkarmıştım. Hâlbuki ona gülmekten başka bir seçenek sunmamalıydım. Onunla bu yola çıkarken verdiğim söz ne ara aklımdan uçup gitmişti? Zeynep'e emek vermekten çok kendi ihtiyaçlarımı düşünmeye ne zaman başlamıştım? Hangi ara bu kadar kontrolden çıkmıştım? Öte yandan Zeynep ne zaman arkasını dönüp gidecek kadar gem vurmuştu duygularına? Zor günlerimizde birbirimizden ayrı düşecek kadar zayıflamış mıydı aramızdaki bağ?

Bunları düşündükçe içimdeki sıkıntı daha da büyüyor. Göğsümün üzerindeki ağırlık git gide artıyor. Çaresizlik içinde kıvranırken Zeynep'in sesini duyma isteğiyle doluyorum.

"Yaptıklarım için pişmanım, seni bir daha asla üzmeyeceğim. Yeter ki sen de sırtını dönme bana. Yanımda yokken aklımı yitirecek gibi oluyorum." diye aradığımda söyleyeceğim cümleleri kafamda hazırlarken hızla geçiyorum salona.

Tezgâhın, masanın, sehpanın üstüne bakarak telefonumu arıyorum ama bulamıyorum. Bakınmaya devam ederken, olan bitenden habersiz derin bir uyku çeken Pia'nın yattığı koltuğun kenarında buluyorum telefonumu. Tam arayacağım sırada saatin farkına varıyorum. Sabahın ilk saatleri ve Zeynep'in uyku saatleri. Uykuyu ne kadar sevdiğini, uykudan uyandırılınca da ne kadar aksi olduğunu bildiğimden aramaktan vazgeçiyorum. Hem şafak yeni yeni sökerken onu uykusundan etmeye de içim el vermiyor.

Aramak yerine kapısına gitmek daha mantıklı geliyor. Uyanması için sadece birkaç saat daha dayanmam gerekiyor. Sonra Zeynep'e ne kadar çaresiz olduğumu anlatabilirim. Uyanması için bekleyeceğim birkaç saati onun sevdiği tarçınlı kurabiyelerden hazırlayarak geçiriyorum. Belki en özenerek yaptığım kurabiyeler bunlar oluyor. Özür dilerken bana yardımcı olacağını düşündüğüm kalp şeklindeki kurabiyeleri yanımda götürmek için kaba dolduruyorum.

Üstüme çeki düzen verip, Pia'nın da ihtiyaçlarını gördükten sonra elimde kurabiyelerle çıkıyorum evden. Yol üstünde gördüğüm çiçekçiden daha önce özür dilerken işime yarayan lavantalardan alıyorum. Hazırlıklarım tamam olunca Zeynep'in evine doğru sürüyorum arabayı.

Eve yaklaştığım sırada telefonumun sesiyle hızımı düşürüp arayana bakıyorum. Babam. Kesin haberi aldı onun için arıyor. Kendimi ateş saçan bir konuşmaya hazırlayarak açıyorum telefonu.

"Efendim baba."

"Kerem olanlar doğru mu? Haberlere çıkmışız. Zehirlenme diyorlar, sağlık skandalı

diyorlar! Sen ne yaptın oğlum?" diyerek bağırıyor.

Haber mi? Ne haberi? Bir haberlere düşmemiz eksikti. İşler iyice boka battı çok güzel! Artık kepenk kapatırız bu gidişle.

"Baba daha ben bile görmedim haberleri. Senin nasıl haberin oldu?" diyorum gözlerimi devirerek.

"Ellen restoranlarla ilgili haberleri tararken görmüş." diyor önemsiz bir detayı geçerken.

İş saati dışında niye uğraşırsın işle güçle be Ellen! Sana mı kaldı buradaki restoranın haberlerini takip etmek? Git güzel güzel kendi memleketindeki şubeyle ilgilen sadece. Bu ne iş azmi be arkadaş bu nasıl bir çalışma hırsı!

"Onda ki azimde gözümü yaşarttı." diyorum beyaz bir arabayı sollarken.

"Senden azimli olduğu kesin." diyor babam iğneleyici bir sesle. "Söyle bakalım neden oldu bu zehirlenme? Bana bak ucuza gelsin diye tarihi gecik et mi soktun mutfağa yoksa?"

"Yok artık." diyorum hayrete düşerken. "Öyle bir şey yapacağımı düşündün mü gerçekten?"

"Neden oldu o zaman oğlum? Bak ben kaç yıldır mutfakta çalışırım bir günden bir güne böyle bir laf getirtmedim ekmek teknemize. Sen nasıl böyle bir şey yaptın?" diye sitemli sitemli konuşurken Zeynep'in evinin sokağına giriyorum.

"Neden olduğunu inan ben de en az senin kadar merak ediyorum. Mutfaktaki her şeyden örnekler alındı. Test sonuçları bugün öğlen çıkacak. O zaman anlayacağız neden olduğunu." diyorum Zeynep'in evinin önüne yanaşırken.

"Restorana mühür vurdular mı?"

"Yok, sadece para cezası verdiler. Yine de birkaç gün açmayı düşünmüyorum."

"Sonuçlar çıkınca beni haberdar et." diye emrivaki bir sesle konuşuyor. Ardından tekrar sitem ediyor. "Bitirdin koskoca adımızı be oğlum."

"Baba lütfen! Zaten yeterince kötü durumdayım bir de sen gelme üstüme." diyerek sesimi biraz yükseltiyorum.

"Oğuz'un da işleri kötü gidiyor. Üstüne bir de senin yaptıkların. Abi kardeş el birliğiyle yılların emeğini bitireceksiniz." diyor babam oflayarak. "En sonunda ikinizi de

Amerika'ya geri çağıracağım. Yamaklık günlerine geri dönünce aklınız başınıza gelir belki."

Benden önce Oğuz'u mu aradı acaba diye düşünüyorum bir an için. İkimize birden kızgın olmasının başka bir sebebini bulamıyorum. Belli ki bu ara abimin de benim de üzerimizde kara bulutlar var ama bu demek değil ki işimizi kötü yapıyoruz. Tabii bunu bizim ihtiyara anlatmak mümkün olmuyor. Zaten ne zaman mümkün oldu ki?

"Atacağın fırça bittiyse eğer önemli bir işim var." diyorum duyduklarımın yarattığı sıkıntıyla.

"Ukala ukala konuşma benimle. Suçlu olduğunu kabul et." diye çıkışıyor babam.

"Evet baba suçluyum, tamam mı? Oldu mu? İçin rahat ettiyse kapatıyorum." diyerek geçiştiriyorum.

"Allah ıslah etsin seni de abini de." diyerek kapatıyor telefonu.

Sabah sabah yediğim fırçanın etkisiyle omuzlarım düşüyor. Üzerine bir de Zeynep'in vereceği tepkinin belirsizliği etkilenince çekimser çekimser gidiyorum kapısına.

****

"Zeynep uyanık mısın?"

Derya'nın sorusuyla yattığım yerden ona doğru dönüyorum. "Hiç uyumadım ki hemşire."

"Kerem kapıda." diyor yatağın ayakucunda dikilirken.

Duyduğumla birlikte yataktan fırlıyorum. "Kerem mi kapıda? Geldi mi?"

"Evet geldi ama bir dur önce." diyerek beni omuzlarımdan tutuyor. "Elinde koca bir çiçek var. Belli ki yine iki çiçek bir böcekle aklını çelecek."

"Çiçek mi almış?" diyorum gülümseyerek.

"Ooo şimdiden saldın kendini Zeyno!" diyor sonrada parmağını burnumun dibinde şaklatıyor. "Yaşadıklarını unutma. Buraya kadar geldiğine göre barışmanız an meselesi. İstediğini alana kadar pes etme. Hem bırak sürtsün burnu biraz."

"Bütün gece içim içimi yedi be hemşire. Kıyamıyorum köpeğe." diyorum omuz silkerek.

"Dün ağlamaktan için dışına çıktı be yavrum. Ne çabuk yumuşadın." diyor gözlerini devirerek. Sonra bana taktik veriyor. "Bak, zor kadını oynayacaksın. Öyle hemen yumuşamak yok. En azından bırak biraz yalvarsın."

"Tamam süründüreceğim." diyorum odadan çıkmak için can atarken.

"Hadi göreyim seni." diyerek odadan itekliyor.

"Savaşa gitmiyorum Derya." diyorum elinden kurtulurken.

Derya odasına girip gözden kaybolduğunda hafif aralık duran sokak kapısına yaklaşıyorum. "Yelkenleri suya indirmek yok. İstediğin cevabı alana kadar yumuşamak yok. Tatlı sözlerine kanıp seni üzdüğünü unutmak yok." diye içimden tekrar ederken birkaç nefeslik zaman tanıyorum kendime.

Kapıyı açtığımda en az benim kadar uykusuz görünen Kerem'le göz göze geliyorum. Yeşil gözleri kanlanmış, gözaltlarına koyu gölgeler düşmüş. Yüzünde beni görünce beliren buruk bir tebessümle bakıyor.

"Zeynep." diyerek bana doğru bir adım atıyor. Sesinde duyduğum pişmanlık gözlerimi bir anlığına yumup tekrardan kendime telkinler vermeme sebep oluyor. Yumuşamak yok Zeynep, sık dişini kızım.

"Bunlar senin için." diyerek getirdiği çiçekleri ve kapaklı bir kabı bana uzatıyor. Madem hemen yumuşamayacağım o zaman elindekileri almasam daha iyi olur diyerek öylece duruyorum karşısında. Çiçeği kenarıya bırakıp elindeki kabı açıyor.

"Bak bunları senin için yaptım. En sevdiğin kurabiyelerden." diyerek uzatıyor. Bir yandan da almam için başını usulca aşağı yukarı sallıyor.

İçimdeki Zeynep ona gülümseyerek bakarken Kerem'in gördüğü çatık kaşlı bir Zeynep oluyor. Kalp şeklinde yaptığı kurabiyelerden birini elime alırken bana umutla bakıyor.

"Özür dilerim sevgilim. Bu sefer çizmeyi aştım farkındayım. Seni çok kırdım. Çok özür dilerim." diyerek pişmanlığını dile getiriyor.

"Sadece özür mü diliyorsun?" diyorum kaşlarım havaya kalkarken.

"Yaptığım hatayı fark ettim. Fevri davrandım. Seni de korkuttum o hallerimle. Durup düşününce gerçekten nasıl yaptığıma ben bile şaştım aşkım." diye peş peşe sıralıyor cümleleri. Anlatırken yüzüne yansıyan mahcubiyeti rahatlıkla görebiliyorum.

"Hepsini öfken yüzünden yaptın." diye hatırlatıyorum ona.

"Biliyorsun olanları... Restoran kötü durumda. Haberlere de düşmüşüz." diyor sıkıntıyla iç çekerek. "Bilmiyorum ne olacak... Sen de yanımda değilsin zaten ben nasıl başa çıkacağım bunlarla?"

"Ben istersen yanında olurum." diyorum ve ona şart koştuğum konuyu hatırlatıyorum. "Eğer öfkeni kenarıya kaldırırsan her zaman yanında olurum."

"Dün bir istisnaydı ve çok pişmanım. Beni bir daha öyle görmeyeceksin inan bana." diyor ama net olarak istediğim cevabı alamıyorum.

"Bunun için ne yapacaksın?" diyerek konuyu doktor mevzusuna getirmeye çalışıyorum.

"Halimi görüyorsun. Ölüyorum pişmanlıktan güzelim başka nasıl anlatayım sana?"

Kerem'den basit bir cevap beklerken onun seçim yapmak yerine yuvarlak cevaplar vermesi durumun rengini değiştiriyor. O an Derya'nın verdiği taktiklere gerek kalmadan şalterlerim bir bir atmaya başlıyor.

"Gerçekten de çiçeklerle kurabiyelerle konuyu kapatmaya çalıştığına inanamıyorum Kerem." diyorum elimdeki kurabiyeyi tuz buz etmemek için kendimi sıkarken.

"Zeynep ben ger-"

"Sus." diyorum elimle de ona durmasını işaret ederken. Sonra elimdeki kurabiyeyi ortadan ikiye bölüyorum.

"Bu iki parçayı tekrardan bir araya getirmeyi dene." diyerek onun boşta olan eline tutuşturuyorum. "Eğer bunun bir yolunu bulabilirsen benim gönlümü almanın yolunu hayli hayli bulursun."

"Ama bunu nasıl yapayım?" diyor elindeki kırık kalbe bakarken.

"Benim ne istediğimi biliyorsun Kerem. Seçimini yapmadan o parçalar bir araya gelmez." diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Ayrı kalmamız hiçbir şeyi çözmeyecek. Benim sana ihtiyacım var. Biliyorum senin de bana ihtiyacın var." diyor yalvarır gibi.

"O zaman neyi seçtiğini söyle bana. Benim de bunu duymaya ihtiyacım var." diyorum onun boynuna atlamam için gereken cevabı duymayı beklerken.

"Bir daha kendimi kaybetmeyeceğim. Sana söz veriyorum Zeynep. Asla ama asla dün

olanlar bir daha tekrarlanmayacak. Bundan sonra kimseye zarar vermeyeceğim, inan bana."

"Bu benim istediğim cevap değil." diyorum başımı iki yana sallayarak.

"Yokuşa sürme bizi güzelim lütfen." diye bir kez daha yalvarır gibi konuşuyor.

"Bizi düze çıkar öyleyse." diyorum ben de ona yalvarırcasına. "Senden bir seçim yapmanı istemiştim. Bunu yapmak bu kadar mı zor?"

"Seçim yapmaya ne gerek var? Seni bir daha üzmeyeceğime söz veriyorum. İnanman için ayaklarına mı kapanmam lazım? İstediğin buysa onu da yaparım." diyerek dizlerinin üstüne çöküyor.

Eğer kapıyı şimdi kapamazsam kendime engel olamayacağımdan korkuyorum. Kerem seçimini yapmadan yumuşamak istemiyorum. "Kerem git n'olursun." diyorum onu çöktüğü yerden kaldırmaya çalışırken.

"Zeynep bize yazık ediyorsun." derken sendeleyerek geri geri çekiliyor. Gözlerinin yaşardığını fark ettiğim an kapıyı kapatıyorum. Kapının diğer tarafında ben de ağlamaya başladığım sırada Kerem kapıyı vurarak bana sesleniyor.

"Güzelim yapma böyle. Gerçekten çok pişmanım. Zeynep, yalnız ölmek istemiyorum."

55.BÖLÜM - "Kerem'in Kalbi"

"Ayrılık sevdanın merhemi olduğu gibi öfkeyi de kini de azaltır." - La Fontaine

Zeynep kapıyı yüzüme kapattığında ne yapacağımı şaşırıyorum. Gözlerimdeki endişeye, dudaklarımı kurutan yalvarmalarıma olan ilgisizliği hayal kırıklığına uğratıyor. Kendi fikriyle öylesine meşgul ki ne halde olduğumun farkında bile değil.

Konuşmak için çabalıyorum ama yaşadıklarımla dolup taşan aklımı toparlamak kolay olmuyor. Aklım işim, ailem ve Zeynep'in gidişiyle parçalara bölünmüşken cümle kurmak, kendimi ifade etmek o kadar zor geliyor ki... Bir an için işimi kaybetme

korkumdan bahsetmek istiyorum, hemen ardından babamın söylediği cümlelerin beni nasıl yaraladığını anlatmak. Onu korkuttuğum, üzdüğüm için nasıl perişan olduğumu anlatacağım kelimeler diğer endişelerimin arasına sıkışıp kalıyor. Hiçbir konuda kendimi ifade edemediğim bir sabah yaşıyorum. Yine de kalbimden gelen kelimeler dökülüyor dudaklarımdan.

"Güzelim yapma böyle. Gerçekten çok pişmanım. Zeynep, yalnız ölmek istemiyorum." diyorum kapının ardından duyabileceği bir sesle.

Zeynep'ten ne bir ses geliyor ne de evin kapısını açıyor. Yine de buruk bir ısrarla kapısını çalmaktan kendimi alamıyorum ama sonuç değişmiyor.

"Onca zamandır birbirimiz için çabalıyoruz. Bunu boşa çıkarmayalım. Kapıyı açta sakince konuşalım." diyorum elim kapının üzerinde dururken.

Söylediklerime cevap alamayınca bir kez daha hayal kırıklığına kapılıyorum. Gözlerimde biriken yaşları silerken bu kapıda daha fazla duramayacağımı anlıyorum. Hem apartmandakileri ayağa kaldırmamak için hem de Zeynep'in kapıyı açmayacağını bildiğimden gitmek en iyisi. Getirdiğim çiçekleri ve kurabiyeleri orada bırakıyorum. Sadece Zeynep'in elime tutuşturduğu bölünmüş kurabiyeyi ceketimin cebine atıyorum ve başım öne düşmüş bir halde sessizce iniyorum merdivenleri.

Apartmanın önüne park ettiğim arabama geçiyorum. Niyetim gitmekti değil mi? Ama evin önünden ayrılamıyorum. Belki evden çıkarda konuşmaya ikna ederim umuduyla beklemeye başlıyorum. Beklediğim süre boyunca apartmandan okula gitmek için önlüklü iki küçük çocuk, işe gittiği belli takım elbiseli bir adam çıkıyor ama Zeynep çıkmıyor.

Kısa bir süre sonra paytaklaşmaya başlayan adımlarıyla Derya çıkıyor kapıdan. Onu gördüğüm an fırlıyorum arabadan. Yanına doğru giderken beni fark edip kaşlarını çatarak bakıyor yüzüme.

"Gitmedin mi sen?"

"Niye gideyim? Zeynep'i bekliyorum." diyorum çatı katına bakarak.

"Boşuna bekleme burada. Ders saatine daha çok var. Akşamüstüne kadar çıkmaz evden." diyor benimle birlikte çatı katına bakarken. Ardından yavrusunu koruyan anne kedi gibi tıslayarak konuşmaya ve parmağıyla beni dürtmeye başlıyor.

"Sen ne haltlar yemişsin öyle? Zeynep eve bir geldi iki gözü iki çeşme! Hemen şimdi hesap veriyorsun bana." diyor işaret parmağı kolumda hatırı sayılır bir hasara yol

açarken.

"Derya beni hiç mi tanımıyorsun?" diyorum kolumdaki parmağını durması için tutarken. "Ben bilerek Zeynep'i üzer miyim hiç? Olanların zaten onunla ilgisi yoktu. Sadece yaşananlar ona ağır geldi ve çekip gitti. Aramızdaki sorun bundan ibaret."

"Zeynep senin öfkenden şikayetçi."

"Biliyorum biliyorum." diyorum üzgün çıkan sesimle. "Ama bu tek bir günde değiştirebileceğim bir şey değil. Hem yanımda olmazsa nasıl düzelebilirim?"

Derya beni şüpheyle süzerken "Doktora gitmeni istiyor ama sen gitmemek için elinden geleni yapıyormuşsun." diyor.

"Doktora gidince iki reçeteyle beni salacağını bilsem itiraz etmeyeceğim ama beni yatıracak deri koltuğa sonra ne gelmişim kalacak ne geçmişim. Çocukluğuma hatta bebekliğime kadar ineceğiz. Sürekli soru sorup duracak. Unutmak istediğim ne varsa deştikçe deşecek ama kimse düşünmüyor acaba ben hatırlamak istiyor muyum bazı şeyleri?" diye tek nefesle konuşuyorum.

Derya'nın şüpheci hali bir an da beni anlamak isteyen dost tavrına dönerken "O ne demek öyle?" diye soruyor.

"Amerika'ya nasıl gittiğimizi biliyorsun Derya. Alp sana kesin anlatmıştır." diyorum ve Derya beni onaylar şekilde sıkıntıyla asılan yüzünü aşağı yukarı sallıyor.

"Olanları hayal meyal hatırlıyorum diyorum falan ama babamın aksi bir adama dönüşüşü, annemin yaşadığı buhran, abimin ve benim ikinci plana atılıp Mert'in kanatlar altına alınışı net hatırladığım şeyler arasında." diyorum sesim bir sır paylaşır gibi kısık çıkarken. Aslına bakarsak gerçekten de Derya'yla sırrımı paylaşıyorum.

"Sen diyorsun ki..." diye söze başlıyor ama cümlenin devamını getiremiyor. Ellerini karnının üzerinde birbirine dolarken o da kısık sesle devam ediyor. "Sendeki bu öfke Mert yüzünden mi yani?"

"Her şeyin sebebini ona bağlamak gaddarlık olur ama belki nedenlerden biri olabilir." diyorum ve hemen ardından eklemeden duramıyorum. "Derya sakın yanlış anlama beni. Şu an arasa iki elim kanda da olsa yanına koşarım. Hem nasıl koşmam ki kardeşim o benim. Ailemden, canımdan biri."

Az önce dürtüklediği kolumu halden anlar bir ifadeyle sıvazlıyor. Dudaklarını birbirine bastırmış bir halde bir şey demeden bana bakıyor bir süre. Sanki konuşmaya devam etmemi beklermiş gibi tek bir kelime dahi etmiyor. Ben de sırrımı paylaşmanın vermiş

olduğu çözülmeyle devam ediyorum konuşmaya.

"Mert o kazada ailesini kaybetti ama o kaza sadece onu ailesinden ayırmadı, abimle beni de ailemizden ayırdı. Annem kardeşini, babam yaşama sevincini kaybedince kalplerinde açılan boşluğu Mert'le doldurmaya çalıştılar. Mert'i öz evlatları gibi hatta öz evlatlarından daha çok sahiplendiler. Bunu her zaman için takdir ediyorum. Yine de keşke demeden duramıyorum. Keşke abimle bana karşı da bu kadar sahiplenici davransaydılar. Keşke Mert'e gösterdikleri toleransı biraz da bize gösterseydiler. Belki o zaman her şey daha farklı olurdu." diyorum söylediklerim yüzünden kendimi suçlu hissederken.

Mert'i istemiyor, sevmiyor gibi algılanmaktan çekiniyorum açıkçası. Benim derdim kesinlikle onunla değil. Belki bu halimin onunla hiçbir ilgisi de yoktur. Belki böyle oluşumun sebebi bendeki üretim hatasıdır, kim bilir...

"Ah be Kerem... Ne diyeyim ben sana şimdi arkadaşım?" diyor Derya iç çekerek ve bana sıkıca sarılıyor. Ben de ondan destek almak istercesine kollarımı omzuna sarıyorum.

"Niye doktora gitmek istemediğimi anlıyor musun Derya? Dünyanın en iyi ailesi olmasa bile benim için en iyi aile onlar ve doktorun kalkıp sorunumun ailemden kaynaklandığını söylemesinden korkuyorum. Mert'in böyle bir şeyi duymasından endişe ediyorum. Hiçbir suçu olmamasına rağmen kendisini suçlayacağını biliyorum. Öte yandan annemle babamın geçmişteki hatalarıyla yüzleşmelerini istemiyorum. Biz böyle iyiyiz. Bizim ailemiz bu şekilde yaşamayı öğrendi ve ben kimseyi zan altında bırakacak bir şeye adım atmak istemiyorum."

"Kerem bunları Zeynep'le konuşmalısın mutlaka. Bana söylediklerini duysa bu durumda olmazsınız. Seni anlayacaktır." diyor Derya cesaret vermek istercesine hevesli bir sesle.

"Beni dinlemiyor ki! Anlatmama fırsat verse ben de konuşmak istiyorum onunla." diyorum sabah yüzüme kapattığı kapıyı hatırlayarak.

Sesinde bir parça sitem bir parça acıma varken "Niye zamanında anlatmadın ki?" diyor.

"Anlatamadım... Beni sorunlu bir adam olarak görsün istemedim. Hem ben bile kabul etmedim bunca zaman sorunum olduğunu. Kabullenemediğin bir şeyi kalkıp dile dökmek ne kadar zor bilir misin?" diyorum bakışlarım ayakkabımın burnuna inmişken. "Ben bu hayatta ele avuca sığmaz, saman alevi gibi parlayıp sönen, dövüş meraklısı adamın biri olarak yer buldum kendime. Bunları bir sorun olarak ne gördüm ne de

gösterdim. Ben de dahil herkes sessizce görmek istediğini kabul etti. Şimdi kusurlu biri olduğumu kabullenmekte bunu göstermekte benim için çok zor."

Ben konuşurken Derya saatini kontrol ediyor ve "Hadi bugünlük beni hastaneye sen bırak. Hem yolda konuşmaya devam ederiz." diyor.

"Ama Zeynep?" diyorum soru sorar bir sesle.

"İşe gitmeden önce çıkmaz evden. Güven bana." diyor arabaya binmek için kapıyı açarken. "En son kapının önüne bıraktığın kurabiyeleri hırsla ağzına tıkıştırıyordu. Sanırım günü öyle geçirecek."

Derya'nın söylediğiyle gözümün önüne Zeynep'in o hali geliyor. Her haliyle o kadar güzel ki gülümsemekten kendimi alıkoyamıyorum. Şoför koltuğuna oturup Derya'yı işine bırakmak için yola çıkıyorum.

"Bak Keremcim." diyor Derya evlerinin sokağından çıktığımız sırada. Sağa dönmek için gri bir Jeep'in geçmesini beklerken konuşmaya devam ediyor. "Bu söyleyeceklerimin farklı bir versiyonunu Zeynep'e de söyledim. Bu dünyada ne kusursuz bir ilişki ne de kusursuz bir insan var. Hepimizin sivri köşeleri, katlanılması zor huyları, sürüsüyle hataları var. Önemli olan bunları kabul edip düzeltmek için çaba göstermek."

"Ben dövüş sanatlarına niye merak saldım sanıyorsun? Öfkemi buna yönlendirince kendimi dizginlemeyi bir şekilde öğrendim. Bu düzelmek için gösterilen bir çaba değil mi?" diyorum Derya'ya bakarak.

"Evet doğru söylüyorsun da durum ortada. Belli ki senin bir adım daha atman gerekiyor."

"Adım attım da Zeynep beni dinlemeden kapıyı yüzüme kapattı."

"Ama sen de eline almışsın çiçekleri gelmişsin kapıya 'İlle de beni affet Zeynep!' diyorsun. Kız haklı o kapıyı kapamakta." diyor Zeynep'e laf söyletmeyerek.

"Ben kadınları anlayamıyorum. Çiçekle gelirim laf söylersiniz. Elim boş gelsem bu sefer de 'Öküze bak bir çiçek almayı bile akıl edemiyor.' diye laf söylersiniz. Ne yapacağımı şaşırttınız bana."

Derya kahkahayı patlatıyor. "Aman iyi yapmışsın çiçekle gelerek düşünce timsali arkadaşım benim."

"Gülme Derya." diyorum ben de gülmeye başladığım sırada.

"Ay bir de ben fişekledim Zeynep'i çiçekleri görünce sakın yumuşama etme diye. Ona kalsa çoktan atlardı boynuna." diyor hala gülerken ama benim gülmemin yerini şaşkınca açılan ağzım alıyor.

"Ne dedin sen?"

"Ne demişim?" diyor kaşını havaya kaldırarak.

"Az önce Zeynep'i dolduruşa getirdiğini itiraf ettin."

"Ha... Ettim dimi?" diyor sesli bir şekilde yutkunurken. Gözlerimi kısarak bakıyorum yüzüne, oturduğu yerde bir anda pısıyor. "Ama öyle kötü kötü bakma Keremcim. Bak karnım burnumda maazallah erken doğum yaparım falan."

"Sen mercimeğe dua et." diyorum başımı aşağı yukarı hafifçe sallayarak. "Hamile olmasan elimden çekeceğin vardı Derya Hanım."

"Senin de biraz burnunun sürtmeye ihtiyacı vardı ama." diyor başını omuzlarının arasına iyice çekerken.

"Bak dümdüz oldu." diyorum avucumun içini burnuma sürterek. "Burada 'Zeynep! Zeynep!' diye ağlıyorum daha ne kadar dibi görebilirim acaba?"

"Valla onda bu sabır sen de bu dediğim dediklik olduğu sürece her şeyi görebilirsiniz." diyor hala laf sokmaktan geri kalmayarak.

"Şansını zorlama canım."

"Tamam tamam sustum." diyor ağzına hayali bir fermuar çekerek.

"Bana bak, madem bu sabah Zeynep'i dolduruşa getirdin. O zaman şimdi de bana yardım edeceksin."

"Nasıl bir yardım?"

"Zeynep doktora gidelim lafını duymadan adım atmayacak belli ama senin dediğine göre boynuma atlamamak içinde kendini zor tutuyor. Beni zaten biliyorsun. Doktor olayına sıcak bakmıyorum ama geri kalan her şeye varım. Yeter ki Zeynep'i konuşmaya ikna edebileyim." diyorum gözümü yoldan ayırmadan.

"Eee ben ne yapacağım?" diye soruyor merakla.

"Sen bana Zeynep'e gidecek yolda ne yapsam başarılı olurum onu söyleyeceksin. Malum ben çiçekten yemekten ötesini anlamıyorum." diyorum Derya'ya göz kırparak

ve alttan alttan laf sokmaktan geri kalmayarak.

"Hımmm..." diyerek düşünmeye başlıyor. Birkaç dakika konuşmadan gidiyoruz ve sonunda oturduğu yerde bana dönerek hevesle konuşuyor.

"Buldum buldum! Zeynep'in peşinden koşacaksın." diyor kendinden emin bir gülümsemeyle.

"Peşinden mi koşacağım?"

Açıkçası kulağıma pek de mantıklı gelmiyor bu söylediği.

"Aynen öyle arkadaşım, koşacaksın. O kaçacak sen kovalayacaksın. Buna bayılacağına eminim ve sonunda konuşmayı kabul edecek." diyor kendi kendini alkışlayarak.

"Derya buna emin misin?"

"Sevdiği adamı peşinde koşturmaktan hoşlanmayan bir kadın göster bana." diyor ukala bir havayla.

Gözlerimi devirerek söylediğine hak veriyorum. "Yok öyle bir kadın."

"Düşünmeye başlıyorsun aferin." diyor hala ukala ukala konuşmaya devam ederek.

"Zeynep'te ters tepmez dimi?" diyorum sevgilimin olaylara farklı tepkiler verebileceğini bildiğimden.

"Bugüne kadar kimse böyle yalvar yakar peşinden koşmadı bu kızın. Sen bir ilki gerçekleştireceksin. Aşk kabiliyetini de kullanarak buzlarını eriteceksin. Güven bana işe yarayacak." diyor kendinden emin gülümsemesi eşliğinde.

"Koşarım." diyorum ben de gülümserken. "Sevgilimin peşinde koşmak benim için onurdur. Hadi sen in burada ben koşmaya gidiyorum."

Hastanenin önüne geldiğimiz sırada "Nasıl aşka geldin Allah'ım." diyor halime gülerek.

"Çok konuşma da in hadi." diyorum sabırsız bir gülüşle.

"Dur şu araba geçsin ineceğim." diyor yan aynadan arkadan gelen taksiye bakarken. "Bu gece sanırım Canan da kalacağım, ilgililere duyurulur."

"Sen bir tanesin Derya." diyorum yanağından makas alırken.

"Biliyorum herkese benim gibi bir arkadaş şart." diyor böbürlenerek.

"Sabah ki dolduruşunu da unutmadım ama." diyorum hatırlatarak.

"Bu sefer batırmamaya çalış." diyor hatırlatmamı duymazdan gelerek sonrada iniyor arabadan.

****

Derya'yı hastaneye bıraktıktan sonra test sonuçlarını almak için öğlene kadar oyalanmam gerekiyor. Derya'nın, Zeynep'in akşamüstüne kadar evden çıkmayacağı konusundaki eminliği yüzünden onun evinin önünde beklemek yerine bir kafeye geçip oturuyorum. Aklımı başıma toplamak için duble kahve söylüyorum.

Kahvemi beklerken çaprazımdaki masada gülerek sohbet eden çifte takılıyor gözüm. Öylesine mutlu görünüyorlar ki yanlarına gidip, kollarından sarsarak 'Ne gülüyorsunuz? Haberiniz yok mu Zeynep benimle konuşmuyor.' diye bağırmak istiyorum. Yapamıyorum tabii. Sadece gözlerimi başka yöne çevirmekle yetiniyorum.

Akıp giden trafiği izlemeye başladığım sırada olan biten her şey kafamın içinde dönerek beni bir girdabın içerisine doğru çekiyor. Derya'nın verdiği taktik ya işe yaramazsa, ya Zeynep'i temelli kaybedersem? Ömrümün geri kalanını onu görmeden, sesini duymadan, kokusuna hasret geçirmek zorunda kalırsam? Sırtımdan geçen ürpertiyle yaz gününe yakışmayacak bir titreme baş gösteriyor vücudumda.

Zeynep'e olan aşkımın, bağlılığımın kuvveti beni hem memnun ediyor hem de dehşete düşürüyor. Memnunum çünkü bu aşk bana yaşadığımı hissettiriyor. Dehşete düşme sebebim ise onu kaybedersem kendimi de kaybedeceğimi bilmemden. Zeynep'le yaşamanın ne demek olduğunu öğrendim bir kere, bundan sonra bilmiyormuş gibi yaşamak bana zulümlerin en büyüğü gibi geliyor. Tartışmamız üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmemişken bu hale geldiğime şaşıyorum. Öte yandan onsuz geçecek bir ömürde ne hale geleceğimi hayal bile edemiyorum.

Düşünce girdabından çıkmamı sağlayan şey garsonun getirdiği kahve oluyor. Başımı hafifçe eğerek sözsüz bir teşekkür ediyorum ve büyük bir yudum içiyorum. Gözlerim kahvemi getiren garsonun diğer masadaki bardakları toplayışında. Masada duran gazeteyi katlayıp kolunun altına sıkıştırırken restoranın haberleri geliyor aklıma. Seslenip gazeteyi istiyorum.

Hiçbir zaman hoşlanmadığım gazete kokusuna burun kıvırarak açıyorum ilk sayfayı.

Kağıt ve mürekkep kokusunun birbirine karıştığı sayfaları peş peşe hızla tarıyorum. Aradığımı bulmam uzun sürmüyor. Mutfakta Büyük Skandal: Gıda Zehirlenmesi başlığının altında restoranın bir fotoğrafı ve zehirlenme hakkında net olmayan birkaç cümle yer alıyor. Sıktığım yumruklarım arasında buruşan gazeteyi ikiye katlayıp görüş alanımın dışında kalan boş masanın üzerine bırakıyorum.

Bu sırada telefonum çalıyor. Zeynep arıyor hevesiyle elime alıyorum ama Mert'in adını görünce gözlerimi devirerek açıyorum.

"Efendim kardeşim."

"Neredesin Kerem?" diye soruyor. Sesi gergin çıkıyor.

"Dışarıdayım şu an." diyorum ve tahmin ettiğim arama sebebini soruyorum. "Haberleri mi gördün?"

"Sadece ben değil herkes gördü. Ne zaman oldu bunlar?"

"Kötü haber tez yayılıyor desene." diyorum acı acı gülerken. "Dün oldu."

"Bana niye haber vermedin? Haberlerden mi öğrenecektim?" diyor sitem içerisinde.

Kahvemden bir yudum almadan önce "Kafam gerçekten yerinde değil kardeşim. Dün her şey üst üste geldi. İnan ki haber verecek durumum olmadı." diyorum.

"Neredeysen söyle yanına geleceğim."

"Gerek yok. Benim için işinden olma."

"Başını belaya sokarsın sen şimdi. Birinin yanında olması gerek." diyor beni korumak isteyerek.

"Sanırım bunun için biraz geç kaldın. Başım çoktan belaya girdi." diyorum iç çekerek.

Sesi donuklaşırken "Ne oldu?" diye soruyor.

"Mutfaktan birini hırpaladım biraz... Zeynep beni terk etti... Restoran ceza yedi... Müşterilerin dava açması yakındır. Ne yapacağımı bilemeyecek kadar aklımı yitirdim." diyorum ve alaycı bir sesle devam ediyorum. "Sanırım daha fazla belaya batamam."

"Kerem, bana nerede olduğunu söyle abicim. Yanına geleceğim itiraz istemiyorum." diyor kesin bir sesle.

Cevap vermeden önce saatimi kontrol ediyorum. "Bir saat sonra restoranda buluşalım."

"Tamam." diyor ve kısa bir sessizlikten sonra beni uyarıyor. "Tek parça gel Kerem."

"Endişelenme kardeşim." diyorum ve sonra yine kendimle baş başa kalıyorum.

Saati yaklaştığı için test sonuçlarını almaya gidiyorum. Sonuçlar elime geçer geçmez çalışanların hepsine tek tek haber veriyorum. En sona bıraktığım Serdar'ı aramadan önceyse biraz zaman tanıyorum kendime. Boğazımı temizleyip, sesimin düzgün çıkmasını sağladıktan sonra arıyorum.

"Alo!"

"Serdar, benim Kerem."

Serdar'dan bir cevap gelmeyince devam ediyorum konuşmaya.

"Dün olanlar için üzgün olduğumu bilmeni isterim Serdar. Senin söylediklerine kulak vermeliydim. Haklıymışsın, bizimle ilgili bir sorun yokmuş. Gelen etler bakteriliymiş." diyorum elimde tuttuğum sonuçlara bakarken.

"Üzgün olmanız artık beni ilgilendirmiyor Kerem Bey." diyor buz gibi bir sesle. Şef yerine bey demesi dikkatimi çekiyor ama yine de bir şey demiyorum bu duruma.

"Ne desen haklısın. Herkesin içinde sana kötü davrandım. Yaptığımın savunulacak bir yanı yok ama sinirliydim, kendimi kaybettim bir an için. Yaptığımın hata olduğunu iş işten geçtikten sonra anladım. Özür dilerim."

"Açıkçası sizin sinirinizde özür dilemenizde beni bağlamıyor artık." diyor hala soğuk konuşmaya devam ederken.

"Olur mu öyle şey Serdar. Çalışırken yüz yüze bakacağız. Hatalıysam elbette telafi edeceğim." diyerek ılımlı konuşmaya çalışıyorum.

"Benim için hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Bundan sonra bir daha yüz yüze bakmak zorunda kalacağımızı hiç sanmıyorum çünkü bir daha ne restoranınıza ne de mutfağınıza adım atmayacağım."

"Saçmalama! İşi bırakamazsın." diyorum duyduklarımın şaşkınlığıyla.

"Bıraktım bile." diyor kesin bir sesle. "Bahar'ı da unutun Kerem Bey. Sizin yanınızda çalışmasına göz yumamam. Kendimize çalışacak yeni bir mutfak arayacağız."

"Hayda!" diyorum elim sıkıntıyla ensemde daireler çizerken.

"Söyleyeceğiniz bir şey yoksa kapatmam lazım." diyor başından savar gibi.

"Ne diyeyim bu saatten sonra? Yolunuz açık olsun."

"Sizin de."

Kayıplar haneme iki elamanımı da ekliyorum. Kaybettiklerim kazandıklarımın kat be kat fazlası olmaya başladı. Şu an beni umutlandıran tek şey zehirlenmenin sebebinin bizden değil tedarikçilerden kaynaklanması. Onun haricinde her şey hala harap halde.

****

Restorana geldiğimde Mert'i arka bahçedeki çardakta otururken buluyorum. Arabadan inip yanına geldiğimde bana elini uzatıyor. Avuçlarımız beşlik çakar gibi birleştiğinde sırtıma birkaç kez vuruyor. Gözleri hızla beni kontrol ederken hasar tespit çalışması yapıyor.

"Neler oldu böyle?" diye soruyor ahşap banka otururken. Karşısına oturunca elimdeki dosyayı masaya bırakıyorum.

"En son aldığımız etlerden ikisinde bakteri varmış." diyorum elimi dosyanın üzerine vurarak.

"Siz anlamıyor musunuz etin hasarlı olduğunu?" diye soruyor dosyayı elimin altından çekip incelemeye başladığı sırada.

"Kokuşmadan, çürümeden bahsetmiyoruz. Bakteriyi nasıl tespit edelim? Mutfakta çalışıyoruz laboratuvarda değil."

"Haklısın." diyor dosyanın arkasından. "Haberlerde dört bir kolda saldırıyor. Gazetede ayrı televizyonda ayrı haber yapmışlar."

"Allah'ın cezaları." diyorum burnumda soluyarak. "Başka haber malzemesi kalmadı sanki."

"Bu ülkede her şey çok çabuk unutuluyor. Senin haberini de çok çabuk unuturlar." diye mırıldanıyor Mert.

Başımı ellerim arasına alırken "Her şeyi unuturlar ama bunu unutmazlar çünkü ben öyle bahtsız bir adamım." diyorum.

"Zeynep'le nasılsınız?" diye soruyor Mert bir anda.

"Sallantıdayız." diyorum kaybetmiş bir adam edasıyla.

Dosyanın kapağını kapatıp masaya bırakıyor. "Nasıl bu hale geldiniz?"

"Valla onu ben de kendime sorup duruyorum kardeşim. Ufak tefek anlaşmazlıklarımız olurdu ama böylesine ciddi bir durum yaşamadık hiç. Tamam benim dövüşlerimden hoşlanmadığını hep dile getirirdi de dünkü durum çok farklıydı. Serdar'a yaptığımın doğru olmadığını biliyorum ama bir kez yaptığım hata yüzünden de önüne gelene yumruk sallayan manyağın tekiymişim gibi muamele görmekte ağrıma gidiyor."

"Dövüş olayını çevrendeki kimse sevmiyor be Kerem." diyor Mert yüzünü buruşturarak. Sonra sesi Zeynep'e hayıflanmış bir tona geçiş yapıyor. "Zeynep'te bırakıp gitmekle ayıp etmiş. İnsan sevgilisini böyle zamanda bırakır mı hiç? Hem senin daha önce kimseye zarar verdiğini görmüş mü de böyle süründürüyor seni?"

Cevap vermek yerine omuz silkiyorum. Açıkçası işin bu tarafını düşününce Zeynep'in de beni kırdığı gerçeğini görüyorum. Benim için bir adım bile atmazken onunla konuşmak adına verdiğim çabayı nasıl savuşturduğunu anımsıyorum. Kırgın olsam bile yine de onun için çabalamaktan vazgeçmeyeceğimi de biliyorum. O yüzden oturduğum yerden kalkarken Mert'i da peşimden sürüklüyorum.

"Hadi gel içeri girelim. Mutfakta biraz işim var." diyorum çardaktan çıkarken.

"Kapalı değil misiniz? Ne işin var?" diye soruyor anlamayarak.

Ceketimin cebinde duran kurabiye parçalarını elime alırken mırıldanıyorum.

"Kırık bir kalbi onaracağım."

56.BÖLÜM - "Aşk Meydan Muharebesi"

"Benim gönlümün kırılmaz sabrı, senin gönlünün yumuşamaz katılığı var. Şu halde sevgilim aşk yolunda ikimiz de sert taşız." – İbni Sina

Kerem'i ikinci kez kapının ardında bırakmamın üzerinden neredeyse altı saat geçmişti. Pişman olduğu her halinden belliyken kapıyı kapatmak benim için oldukça zor olmuştu.

Onu öyle çaresiz bırakmak, küs olarak geçirdiğimiz saatler kendimi kötü hissettiriyordu. Sinsi bir hastalığa yakalanmışçasına içten içe kemiriliyordum sanki.

Huzursuzluğum yüzünden de fazlasıyla dalgınım. Bir martının sesiyle yerimden sıçrayabiliyorum. Ya da odama doğru yürürken atacağım bir sonraki adımda uçurumdan düşecekmişim gibi sendeliyorum. Kahveme eklediğim sütün fincandan taştığını fark etmem ancak dizlerime dökülen sıcak ıslaklığı hissetmemle gerçekleşiyor.

Aklım başımda değil tıpkı kalbim gibi. Kulağımda bir uğultu, kim ne derse desin duymuyorum. Ne kadar dediğimi yapmamakta diretse de duymak istediğim sesten, duymak istediğim cümleleri sabırla bekliyorum.

Elim Kerem'in getirdiği kurabiyelere uzandığında boş kabın içerisindeki kırıntılar dışında bir şey kalmadığını fark ediyorum. Hepsini yemiş olamam diyerek doğrulup kabın içine bakıyorum. Boş kaba bakarken "Eli de çok lezzetli köpeğin" diye söyleniyorum kendi kendime.

Pijamama dökülen kırıntıları avucuma toplayıp kalkıyorum oturduğum yerden. Boşalan kabı mutfağa bıraktıktan sonra biraz ferahlarım diye yüzüme su çarpmaya banyoya gidiyorum. Soğuk su yanaklarımı serinletirken haberlere hiç bakmadığım gerçeği kafama dank ediyor. Kenarları yıpranmış havluyla yüzümü gelişigüzel kurulayıp salona geri dönüyorum.

Televizyonu açıp saat başı verilen haberlerden birine denk gelmeyi umuyorum. Kulağım televizyondayken bir yandan da internetten haberlere bakıyorum. Birkaç haber sitesinde bizim restoranın haberini görüyorum. Bazı sitelerde de başka zehirlenme haberlerine denk geliyorum. Sitelere bakmaya devam ederken bu ara ne kadar çok zehirlenme yaşanmış şaşıyorum. İlgimi çeken nokta ise zehirlenmelerin ortak özelliğinin et yemeklerinden kaynaklı olması. Tesadüf mü yoksa işin içinde bir bit yeniği mi var emin olamıyorum. Neler olduğunu öğrenmem lazım. Hem restorandan haber almak hem de nasıl olduğunu sormak için Serdar'ı arıyorum.

"Zeynep." diyerek cevap veriyor telefona.

"Nasılsın? Nasıl oldun?"

"İyiyim, sen nasılsın?"

"İyi diyelim iyi olalım." diyorum ve mutfaktaki halini anımsamamın verdiği sıkıntıyla "Ağrın sızın var mı? Doktora gittin mi?" diye soruyorum.

"Ağrı kesiciyle geçiştiriyorum. Merak etme canım."

"Ben olanlar için çok üzgünüm Serdar." diyorum Kerem'in yaptıklarının verdiği mahcubiyetle.

"Sen niye üzüleceksin Zeynep? Üzülmesi gereken kişi sen değilsin." diyor Serdar sakin bir sesle.

"Nasıl üzülmeyeyim? Bir yanda arkadaşım bir yanda sevdiğim adam. Hanginize endişeleneceğimi şaşırdım."

"Merak etme beni. İyiyim gerçekten."

"Aman iyi ol da başka bir şey istemem." diyorum rahatlarken. "Restorandan haberin var mı Serdar?"

Serdar'dan birkaç saniye cevap gelmiyor. Sonra sesine yansıyan şaşkınlıkla soruyor. "Bana niye soruyorsun? Kerem mi aratıyor seni?"

"Ne?" diyorum hayretle. "Ne alakası var ya? Seni aradığımdan kimsenin haberi yok."

"Ne bileyim restoranı bana sorman tuhafıma gitti de."

"Kerem'le aramız biraz limoni." diyerek açıklıyorum durumu.

"Hıı... Anlaşıldı şimdi senin karın ağrın."

"Bir haber aldın mı?"

"Sevgilin aradı bir saat kadar önce. Etlerde bakteri varmış. Zehirlenmeler o yüzden yaşanmış." diye anlatıyor.

Çok şükür sorun bizden kaynaklı değilmiş diyerek rahatlıyorum. Sonra diğer zehirlenme haberlerini düşününce bunun tesadüften daha fazlası olduğunu anlıyorum. Tedarikçinin adını öğrenmem lazım eğer ki aynı isim çıkarsa birilerinin başına ciddi dertler açılacağı kesin.

"Etleri nereden alıyorduk biz?"

"Valla hatırlamıyorum adını."

"Restorana gittiğinde faturalardan baksana benim için."

"Ben bir daha restorana gitmeyeceğim Zeyno." diyor Serdar kelimeleri ağzında geveleyerek.

"Ne demek bir daha restorana gitmeyeceğim? Kerem'i yalnız bırakamazsın!" diyerek

fazlaca tepki gösteriyorum.

"Sevgilisini aramak yerine beni arayıp bilgi almaya çalışan kız mı diyor bunları?" diyor gülerek.

"Gülme Serdar!" diyorum kızarak. "Kerem'in yaptığından pişman olduğuna eminim. Onu yalnız bırakamazsın."

"Farkında değilsin galiba ama onu hepimizden önce sen yalnız bıraktın Zeynep." derken sesinde beni suçlayan bir şeyler var.

"O tam olarak öyle değil aslında..." diyorum omuzlarım düşerken. "Ben de istemezdim böyle olmasını..."

"Aranızda yaşananları bilemem tabii ama dışarıdan bakan bir göz olarak söyleyebilirim ki durum zor anında sevgilisini bırakan birinden pek de farklı görmüyor."

"Öyle değil işte... Şimdi sana da anlatamam ki olanları..." diyorum kendimi savunacak bir şey diyemezken. "Sen bir kez daha düşün iş olayını."

"Düşünülecek bir durum yok." diyor net bir ifadeyle.

"Sen yine de düşün, hatırım için." diyerek rica ediyorum.

"Tamam Zeyno senin hatırın için bir kez daha düşüneceğim ama hiçbir şey için söz vermiyorum."

"Anlaştık."

"O zaman görüşürüz sonra." diyerek kapatmaya hazırlanıyor.

"Görüşürüz."

Telefonu kapayınca koltuğa gömülüyorum. İnsanların beni zor zamanda kaçıp giden biri olarak görmesi biraz ağrıma gidiyor. Kimse Kerem'le neler yaşadığımızı bilmiyor tabii böyle atıp tutmak çok kolay. Sanki ben onu yalnız bıraktığım için yeterince vicdan azabı çekiyormuşum gibi bir de siz gelin üzerime.

Huzursuzluğuma bir de bu sıkıntı eklenince eve sığınamıyorum. Duvarlar üstüme üstüme gelirken derse gitmeden evvel spora gitmeye karar veriyorum. Nasıl ki Kerem öfkesini dövüş sporlarıyla attığını söylüyor bir de ben deneyeyim bakalım. Belki ben de içimdeki sıkıntıyı sporla atarım.

***

Mert'le mutfağa geçtiğimizde merakla soruyor. "Burada ne yapacağız?"

Cebimdeki kurabiye parçalarını tezgâha bırakıyorum ve kullanacağım malzemeleri ayarlarken bir yandan da Mert'e cevap veriyorum.

"Zeynep bunu kırıp elime verdi. Bunu birleştirebilir misin falan dedi. Uzun hikaye işte kardeşim." diyorum elimde nişasta ve şekerle tezgaha yanaşırken. "Bunu birleştirmeyi başarırsam kalbini de bir şekilde onaracağımı düşünüyorum."

"Kerem farkındaysan bunları birleştirmen mümkün değil." diyor Mert sanki ben algılayamıyormuşum gibi tane tane konuşarak.

"Zor ama imkansız değil." diyorum göz kırparken. "Yapıştırıcı hazırlayacağım şimdi."

"Mutfakta?" diyor inanmayarak.

"Evet, mutfakta." diyorum başımı aşağı yukarı sallayarak. "Sen de orada dikileceğine bize içecek bir şeyler ayarlasana."

Mert beni başıyla onaylayıp yemek bölümüne geçiyor. O, bardan bize içeceklerimizi getirirken ben de elime aldığım yumurtanın akını karışımı hazırlayacağım kabın içine ayırıyorum. Birkaç damla limon suyu, biraz şeker, biraz da nişasta ekleyip karıştırmaya başlıyorum. Macun kıvamına gelen karışıma bakarken işe yaramasını umuyorum. Eğer işe yaramazsa yenip yenmeyeceğine bakmadan tutkalla da olsa yine de yapıştıracağım bu kurabiyeyi. Bu kalp birleşmek zorunda, başka yolu yok.

"Al bakalım." diyen Mert'e döndüğümde bana uzattığı yeşil soda şişesine bakarken tek kaşımı kaldırıyorum. "Getire getire soda mı getirdin?"

"Bu saate en uygun bu olur diye düşündüm." diyor gülerek.

"İyi düşünmüşsün." diyorum şişelerimizi birbirine tokuştururken. Ne de olsa bugün Zeynep'in peşine düşeceğim. Düşüncelerimi berrak tutmalıyım.

"Bu bulamaç mı yapıştırıcı?" diye soruyor kaşıkla kaptan aldığı karışımı incelerken.

"Öyle umuyorum." diyorum ve elimdeki şişeyi bırakıp kurabiyenin bir parçasını elime alıyorum. "Deneyip göreceğiz."

Hazırladığım karışımdan kırık olan kısma sürüp diğer parçayla birleştirip, bir süre

bastırarak bekliyorum. Aralarında bal kıvamında bir yapışkanlık oluşuyor. Fena sayılmaz doğrusu. Biraz bekleyip kuruduğunda tam anlamıyla tutması mümkün görünüyor.

"Yapışacak gibi sanki." diyor Mert tezgâha yaslanmış bir halde beni izlerken.

"Bana da öyle geliyor."

"Zeynep'le ne zaman konuşacaksın? Bugün mü?"

"Şunu bir halledeyim sonra evine gideceğim."

"Seni eve alacak mı?" diye takılıyor gülerek. Ben de gülümsüyorum.

"Birkaç saat sonra dersi var elbet o evden çıkacak ve ben de bir şekilde takılacağım peşine ta ki beni dinlemeye razı gelene kadar."

"Niye dinlemiyor ki?" diye sorduğunda cevap vermenin zorluğuyla karşılaşıyorum. Doktor mevzusunu açsam bu sefer de 'Niye doktora gitmiyorsun?' diye soracak ve ben bir cevap veremeyeceğim. Cevap versem bu sefer kardeşimin kendini suçlama ihtimali var ki hiç istemediğim bir durum bu. O yüzden şakayla karışık bir cevap veriyorum.

"Benim gibi bir yakışıklının peşinden koşmasından memnun." diyorum gülerek.

"Kız haklı." diyor Mert'te gülerek.

Kurabiyenin yapıştığından emin olduktan sonra çıkıyoruz mutfaktan. Mert işine bense Zeynep'e gidecekken sokağın başında onu görür gibi oluyorum. Gözlerimi kısıp dikkatle baktığımda siyah buklelerinden ve yürüyüşünden o olduğuna emin oluyorum. Omzunda spora giderken taktığı siyah spor çantasıyla ara sokağa giriyor.

"Kardeşim, Zeynep'i gördüm ben gidiyorum." diyorum Mert'e aceleci bir şekilde sarılırken. Arabaya bineceğim sırada da "Geldiğin için çok teşekkür ederim." diyorum minnetle.

"Her zaman yanındayım." diyor bana göz kırparak. "Hadi bekletme yengeyi."

Söylediğiyle attığım kahkaha sokağa yayılıyor. Yüzümde çarpık gülüşüm varken "Ben yengenin yanına gideyim o zaman." diyorum keyifle.

Restorana oldukça yakın olan spor salonuna doğru sürerken sabah Derya'yla yaptığım konuşmayı hatırlıyorum.

"Ah hemşire hani çıkmayacaktı bu kız tüm gün evden? Allah'tan gördüm de 'ha şimdi

çıktı, ha şimdi çıkacak' diye evin önünde boş yere beklemek zorunda kalmayacağım." diye söyleniyorum.

Spor salonuna geldiğimde Zeynep çoktan içeri girmiş olmalı ki etrafta göremiyorum. Arabanın bagajında duran yedek spor çantasını alıp içeri giriyorum. Üzerimi değiştirdikten sonra Zeynep'i bulacağımı tahmin ettiğim bölüme geçiyorum ve onu görüyorum. Bingo! Yanında da hiç hazzetmediğim bastıbacak spor hocası var her zamanki gibi. Hızla yanlarına gidip hemen yanındaki koşu bandına çıkıyorum.

"Merhaba." diyorum gülümseyerek.

Zeynep sesimi duyar duymaz gözlerini iri iri açarak bakıyor yüzüme. Bir an için sendeliyor ve hocası belinden tutarak düşmesine engel oluyor. Zeynep nazikçe teşekkür ederken benim gözüm belinde duran ele takılıyor.

"Senin ne işin var burada?" diye soruyor bana doğru hafifçe eğilerek.

"Ben de buraya üyeyim, unuttun mu?" diyorum gözlerim hala çekilmeyen ele odaklanmışken. Daha fazla dayanamayarak müdahale ediyorum. "Eli çeksek mi artık?"

Beni görmenin şaşkınlığını üzerinden atan Zeynep, hocasının elinden kendisini sağ tarafa çekerek kurtuluyor. Hoca ise bozularak başını sallayıp elini çekiyor ve Zeynep'e koşu bandının ayarlarını göstermeye devem ediyor. Yine müdahale edemeden duramıyorum.

"Aylardır buraya geliyor eminim öğrenmiştir nasıl kullanılacağını. Siz diğer öğrencilerinizle ilgilenseniz nasıl olur?" diyorum kaşlarımı kaldırarak. Sesimde ise inceden bir tehdit havası var.

"Kerem!" diyor Zeynep inanamıyorum der gibi bakarak.

"Ne var Zeynep? Yalan mı söylüyorum? Yani her seferinde ayarları göstereceğim diye oyalanıyor burada. İnsan şüpheye düşüyor."

Spor hocası söylenerek yanımızdan ayrılırken Zeynep'te söylenmeye başlıyor. Hafif tempolu yürüyüşüne uygun olarak sessiz sessiz söyleniyor. Mırıldanmalarını tam olarak duyamasam da benimle ilgili olduğuna adım kadar eminim.

"Bugün evden çıkmazsın sanıyordum." diyerek aramızda bir muhabbet başlatmaya, iletişim kurmaya çalışıyorum.

"Ben de buraya gelmezsin sanıyordum." diyor yüzüme bakmayarak.

"Sen nereye gidersen ben orada olurum güzelim."

"Bana güzelim deme!" diyerek parmağını sallıyor.

"Bir daha demem güzelim." diyerek birazcık kızdırıyorum.

"Bak hala diyor." derken koluma vurmak için uzanıyor. Eli yetişmediği için sadece havayı dövüyor.

"Tamam tamam sustum." diyorum gülümseyerek.

"Sen burada olduğumu nereden bildin? Derya söyledi diyeceğim ama o da bilmiyor ki." diyor düşünceli bir halde.

"Benim kalbimde mıknatıs var. Sen nereye gidersen hemen oraya doğru çekiliyorum." diyorum ve o sırada Zeynep'in bir an için gülümsediğini görüyorum. O kısacık an bana epey bir umut veriyor açıkçası.

"Hem insan arkadaşına ispiyoncu muamelesi yapar mı hiç? Çok ayıp Zeyno!" diyorum numaradan bir kınamayla.

"O ne hindir o!" diyor başını iki yana sallayarak. "Arayı bulacağım derken yapmayacağı şey yoktur onun."

"Tıpkı senin gibi." diyorum sessizce.

Cevap vermek yerine hızını arttırıyor. Ona ayak uydurarak ben de hızımı arttırıyorum. Bir süre konuşmadan koşuyoruz. Nefes alıp verişleri hızlanmaya başlarken boynundan süzülen tere takılıyor gözüm. Teninde parlak bir iz şeklinde göğsüne doğru akıyor.

Onu izlediğimi fark edince bana bakarak konuşuyor. "İzlemeyi keser misin?"

"Gözlerimi senden alamıyorum." diyorum sıcak bir sesle.

"Çek bakışlarını üstümden. Konsantrasyonumu bozuyorsun." diyor halinden çok da şikayetçi olmayan sahte bir yakınmayla.

"Suç bunların ve buranın." diyorum önce gözlerimi sonra kalbimi işaret ederek.

Yüzünde tekrardan beliren gülümsemesini saklamak için homurdanarak önüne dönüyor. Eli hız düğmesine gidip biraz daha hızlanıyor.

"Zeynep, biraz konuşalım mı güzelim?" diye soruyorum yumuşak bir sesle.

"Bu sabah konuştuk ya." diyor aksi bir ifadeyle bana bakarken. Bir yandan da yeni

hızına ayak uydurmaya çalışıyor.

"O tam bir konuşma sayılmazdı."

"Bence yeterince açıktı. Sen seçim yapmadın." diyor ve hızını biraz daha artırıyor. Ben de onun hızına ayak uyduruyorum. İkimizde hem kaslarımızı hem de ciğerlerimizi acıtacak bir hızda koşuyoruz.

"İnat etme de konuşalım, söyleyeceklerim var." diyorum yalvarır gibi.

"Doktora gidiyor muyuz? Dövüşleri bırakıyor musun? Benim için bunu yapacak mısın?" diye peş peşe soruyor gözlerini gözlerime dikerek. Bir an için yutkunuyorum.

"Doktora gitmek istemiyorum ama -" derken lafımı ağzıma tıkıyor.

"Ben anladım seni valla hiç devam etme Kerem." diyor zar zor nefes alırken.

"Bir dinle be kızım."

"Yoruyorsun beni." diyor bıkkın bir ifadeyle. "Bu kararsızlığınla yoruyorsun."

Gerilen ortamı biraz olsun yumuşatmak için şebeklik yapıyorum. Elimle koşu bandını işaret ederek konuşuyorum.

"Bak o da yoruyor seni. Onu inatla bırakmıyorsun ama beni bırakıyorsun."

Zeynep elimle işaret ettiğim koşu bandına bakıyor bir an için. Neden bahsettiğimi anladığı sırada hışımla iniyor koşu bandından. Ben de hemen iniyorum. Yanıma geldiğinde göğsüme vurmaya başlıyor. Hırsla kalkan elleri göğsüme oldukça yumuşak dokunuyor. Ne kadar kızarsa kızsın bana kıyamıyor.

"Yaşananlarla bunu nasıl aynı kefeye koyarsın?" diyor kızgın bir sesle. "Ah Kerem beni deli ediyorsun!"

Hala göğsüme vurmaya devam eden ellerinin şiddetten uzak haline bakıp gülümsüyorum. Sonrada ellerini avuçlarımın arasına alıyorum. Heyecanlandığı zamanlarda olduğu gibi parmak uçları buz kesmiş durumda.

"Ama beni seviyorsun." diyorum vücudunun verdiği sinyallere güvenerek.

"Kalbim söz dinlemiyor ne yapayım?" diyor burnunu havaya dikerken.

Söylediğiyle gülümsüyorum ve yara izi olan sol avucuna içten bir öpücük bırakıyorum. Dünden beri ayrı kaldığım bu tenle buluşan dudaklarımı normalden daha uzun süre tutuyorum avucunda. Avucunu uzun bir çizgiyle bölen yara izini işaret parmağımla

takip ediyorum. Bizim kaderimizin çizildiği çizgideki pürüzlere tek tek dokunuyorum. Pürüzleri bir bir aşacağımıza, uzun yıllar boyunca yan yana olacağımıza eminim. Bu dikişlerin sadece bir yarayı değil Zeynep'le beni de birbirine diktiğine o kadar inanıyorum ki dudaklarımdan dökülen sözler bir dua gibi çıkıyor.

"Böylesine severken ayrı kalmamız ikimize de yaramayacak. Beni affet."

Hissettiklerimden bihaber olan Zeynep elini hızla çekiyor avucumdan ve burnu biraz daha havaya kalkarken acımasızca bakıyor yüzüme.

"Aklım yaptıklarını unutacak kadar aptal değil."

Söyledikleriyle kalbimin üzerindeki taşlara bir yenisi ekleniyor. Yine de belli etmiyorum sevdiğim kadına.

Zeynep soyunma odasına giderken arkasından "Kalbin gibi aklını da alacağım inatçı keçi." diye sesleniyorum.

Omzunun üzerinden dönüp bana baktığında bugünkü üçüncü tebessümü yakalıyorum dudaklarında. Onu öyle görünce aynı tebessüm benimde dudaklarıma yerleşiyor.

****

Soyunma odasına kendimi nasıl attığımı bilmiyorum. Sırtımı demir kapaklı dolaplardan birine yasladığımda dizlerim ve ellerim titriyor. Öptüğü avucumu açıp baktığımda sanki dudaklarının izini görüyormuşum gibi mest oluyorum. Bir an için dudaklarının değdiği yara izime ben de dudaklarımı değdiriyorum. Avucumun tuzlu tadından daha fazlasını alamıyorum. Ne bekliyordum ki? Sevdiğim adamın tadını burada bulmam mümkündü sanki ama o sıcaklık hala buradaydı. Dudaklarının ıslak sıcaklığını hala hissediyordum tenimde. Bu his kolay kolay unutabileceğim bir şey değildi.

Kerem'e olan hislerim görmezden geleceğim, yarına unutabileceğim kadar güçsüz değildi. Zaten çektiğim tüm ıstırapta her şeyi bu kadar güçlü hissetmemden kaynaklanmıyor muydu? Bu kadar çok sevmesem, yüreğine böyle bağlanmasam söküp atmakta kolay olurdu, ne halde olduğunu umursamamakta.

"Seni çok özledim sevgilim." diye mırıldanıyorum avucuma bakarak.

Parmağımın ucu tıpkı onun yaptığı gibi yara izimin üzerinde bir aşağı bir yukarı

dolanıyor. Bu izin benim için ne kadar anlamlı olduğunu düşünürken aylar öncesinde Derya ve Bahar'ın beni zorla götürdüğü falcının söylediklerini anımsıyorum.

Sanki bugünleri görmüşçesine "Zorluklar seni bekliyor Zeynep. Şu an bilmesen de zamanı gelince aşkın için savaşacaksın." diyerek nasıl da kendinden emin konuşmuştu yaşlı kadın. Ne zorluğu olduğunu sorduğumda da söylememekte diretmişti. Falcıya göre yaşanması gereken her şeyi yaşamalıydım, yaşıyordum da.

"Zorluklar yaşayacağımızı en başından beri biliyordum sevgilim. Aşk için savaşacağımı, sabırla istediğimi almayı bekleyeceğimi biliyordum." diye kendi kendime fısıltıyla konuşuyorum.

Bu sırada soyunma odasına giren ben yaşlarındaki iki kız bana tuhaf gözlerle bakıyor. Dışarıdan bakıldığında avucuyla aşklı meşkli konuşan bir deli gibi görünüyor olmalıyım. Kızlardan daha atletik olanı bana kaçamak bakışlar atarken dolabından eşyalarını çıkartıyor. Diğerinin duşa girdiği sırada ben de havlumu omzuma atıp boş kabinlerden birine geçiyorum.

Hızla aldığım duşun ardından eşyalarımı toparlayıp soyunma odasından çıkıyorum. Kapının çaprazında kalan kolona yaslanmış Kerem'i görünce için için gülümsüyorum ama onun gördüğü asık suratlı bir Zeynep'ten fazlası olmuyor.

"Gitmedin mi sen hala?" diyorum gözlerimi devirerek.

Dilini damağına vurdurarak bir kez cıklıyor. "Gitmedim."

"Boşuna beklemişsin burada." diyorum gitmek için adım atarken. Önüme doğru uzunca bir adım atıp beni durduruyor.

"Boşuna beklemedim, seni bekledim." diyor ve sonra sabah getirdiği kurabiyelerden birini uzatıyor. "Hatırladın mı? Hani sabah ikiye bölüp elime vermiştin birleştireyim diye. Bak sapasağlam oldu."

Kaşlarımı çatarak bütün görünen kurabiyeye bakıyorum. Nasıl birleştirdi bunu be? Bunca işinin gücünün arasında gerçekten uğraştı mı bunu birleştireceğim diye? Ne yalan söyleyeyim yaptığı hareket hoşuma gidiyor. Kurabiyeyi elinden alıyorum.

"Bunu birleştirmenin bir yolunu bulduğuna göre benim gönlümü almanın da bir yolunu bulmuş olmalısın." diyorum nasıl birleştirdiğini çözmeye çalışırken.

"Var aklımda bir şeyler." diyor yandan yandan gülümseyerek.

"Seçim yapmak gibi mi mesela?"

"Konuşmak, birbirimizi anlamak gibi mesela." dediğinde sıkıntıyla iç çekiyorum. İnatsın Kerem inat! Alt tarafı bir seçim yapacaksın bin dereden su getirdin.

"Tutkal mı sürdün arasına?" diye soruyorum aklımı kurcalayan bu birleştirme durumunu anlayabilmek için.

"Hayır." diyerek başını iki yana sallıyor. Kurabiyeyi burnuma götürüp kokluyorum. Çok da farklı kokmuyor.

"Yenilebiliyor mu hala?" diye sorduğumda "Yiyebilirsin." diye cevap veriyor.

Koca bir ısırık aldığımda tarçınlı kurabiye tadına karışan ekşili bir tat alıyorum ve baskın bir yumurta kokusu genzimi dolduruyor. Yüzümü buruşturmamak için çabalarken Kerem tekrardan konuşmaya başlıyor.

"Hazır ağzın doluyken şu bir dakikayı değerlendireyim en iyisi." diyor iğneleyici bir girişle. "Doktora gitmek istemiyorum Zeynep. Bunun için kendime göre sebeplerim var."

"Ne gibi sebepler?" diyorum dolu olan ağzımı elimle kapatıp konuşarak.

"Ayaküstü anlatamayacağım şeyler. Bunu daha sessiz bir ortamda konuşmamız daha doğru olur." diyor elini kulağının etrafında daireler çizerek hareket ettirirken. O söylediği zaman spor salonunu inleten müzik sesini fark ediyorum. Kerem'in sesine öylesine odaklanmışım ki top atsalar duymayacak kadar kapatmışım kendimi dış dünyaya.

"Yalnız benim derse yetişmem lazım." diyorum saatime bakarken. Gerçekten de eğer acele etmezsem geç kalacağım.

"Ben de gelirim."

"Derse mi?" diye soruyorum şaşırarak.

"Evet, ne olmuş yani gelemez miyim?"

"Biletin varsa gelebilirsin tabii."

"Bilet mi?"

"Biletin olmadan derse gelemezsin. Üzgünüm canım." diyorum ve gülerek ayrılıyorum yanından.

"Bak yine arkanı döndün gidiyorsun." diyor peşime takıldığı sırada. Cevap vermeden

sırıtıyorum.

"Git bakalım Zeynep Hanım ama senin gidişlerini değil seviyorum deyişlerini sayıyorum, haberin olsun." dediğinde bir an için kalbimin ılık ılık aktığını hissediyorum.

"Peşinden koşturmamın tadını çıkar güzelim çünkü ben öyle yapacağım." diye sesleniyor ben bir taksiye el ederken. Sırıtarak biniyorum taksiye. Söylediği sözlerin hem beni hem de egomu etkilediği bir gerçek. Onun bu şekilde yakarması içime işlemekten çok hoşuma gidiyor.

"Nereye gidiyoruz ablacım?" diye soruyor taksi şoförü. Yüzümdeki aptal sırıtışa 'manyağa mı çattık' endişesiyle bakıyor. Kendimi hemen toparlayıp cevap veriyorum.

"Maslak'a gidiyoruz, Mutfak Sanatları Akademisi'ne."

Araba ana caddeye çıkacağı sırada mesaj sesini duyuyorum. Çantamın ön gözünü açıp telefonumu elime alıyorum. Mesajı açtığımda tekrardan sırıtıyorum.

Hemen arkandayım güzelim. Peşini bırakmayacağıma emin olabilirsin.

Başımı çevirip arkamızdaki arabaya bakıyorum. Kerem'i bana gülerek el sallarken buluyorum. Bu haliyle o kadar şapşal görünüyor ki gülmemi görmesini umursamadan kocaman gülümsüyorum. Bütün yolu arkadaki arabayı izleyerek gidemeyeceğimden önüme dönüyorum ama içimde sürekli dönüp bakmaya yönelik baskın bir dürtü var.

Bu durum şoföründe dikkatini çekecek olmalı ki "Sizi takip ediyor galiba ablacım. Eğer sıkıntı verecekse hemen yolu değiştireyim." diyor.

"Ne?" diyorum ilk önce ve hemen ardından böyle bir şeye gerek olmadığını söylüyorum.

Okula peşime takılmış bir Kerem'le geliyorum. Ben taksiden inip okula gireceğim sırada onun arabanın içinde telefonla konuştuğunu görüyorum. Bir çatılıp bir gevşeyen kaşlarına bakarken kimle konuştuğunu merak ediyorum. Burada kalıp onu izlemek istesem de girmem gereken bir ders olduğundan istemeye istemeye giriyorum kapıdan. Girer girmez de Mürşit Şef ve diğer birkaç şef soluğu yanımda alıyor. Tabii iştahla art arda sıraladıkları soruları da yanlarında getiriyorlar.

"Haberler doğru mu Zeynep?" , "World's Food gerçekten bozuk et mi kullanıyor?" , "Kesin bir dalavere çeviriyorlar yoksa o kadar insan nasıl zehirlenmiş olabilir?" , "Kepenk kapattı diyorlar bir daha açılmayacak mı?" , "Sahiden battı mı?", "Ne kadar ceza kesildi? Mühür vuruldu mu?"

"Aaa teker teker gelin!" diyorum soru bombardımanından bunalarak. Artık ne öğrenci ne de stajyer olmamanın verdiği bir güvenle sesim daha gür çıkıyor şeflerime karşı.

"Bu soruları nasıl sorarsınız bana? İşine bu kadar bağlı bir işletmenin ucuz oyunlarla itibarını zedeleme riskine girebileceğine nasıl inanırsınız? O sizin meslektaşınız biraz saygınız olsun, insaf ya!" diyorum elimle geçmek için kendime yol açarken.

Biraz sonra buraya gelecek olan Kerem'i düşününce onunda başına akbabalar gibi üşüşecekleri gerçeğiyle somurtuyorum. Arkamı dönüp istedikleri cevabı veriyorum.

"Bugün test sonuçları çıktı. Restorandan kaynaklı herhangi bir sorun yok. Tedarikçi firma bakterili etleri dağıtıma sürmüş. Birçok restoranda aynı sorunlar yaşanmış. Artık mahcup olması gerekenler bizler değil onlar. Bunun hesabını her yolla verecekler." diyorum kendinden emin bir sesle. "Ha bu arada birazdan Kerem gelecek. Rica ediyorum bana sorduğunuz sorularla onu da sıkboğaz etmeyin. Alacağınız cevapları aldınız. Herkes işine dönsün."

Şefler işlerinin başına dönerken Mürşit Şef yanıma geliyor. "Beni yanlış anlama Zeynep. Mutfaklar o kadar da masum yerler değil. Nasıl hilelere başvurulduğunu biliyorum. Asla yapmaz dediğim tanıdıklarım dudak uçuklatacak şeyler yapıyor."

"Merak etmeyin şefim. Kerem sizin tanıdığınız şeflere benzemez. O işine de ilkelerine de herkesten daha çok bağlıdır. Bu konuda kendimden şüphe ederim ama ondan asla şüphe etmem." diyorum Kerem'i göğsümü gere gere savunurken. "Şimdi izninizle girmem gereken bir dersim var."

"Tabii... Haklısın..." diyor duraksayarak. "İyi dersler Zeynep."

"Size de şefim."

Ders başladıktan beş dakika sonra üzerinde çizgili öğrenci önlüğüyle Kerem geliyor sınıfa. Bana muzip bakışlar atarken sınıfa geç kalan öğrenci mahcubiyetiyle konuşuyor.

"Özür dilerim şefim, geç kaldım." diyerek yanımdan geçip boş istasyonlardan birini sahipleniyor. Bu adam bileti nereden buldu acaba? Satışların bittiğini sanıyordum. Ah Kerem delisin sen.

İçim mutluluktan şarkılar söylerken öğrencilerimle tek tek ilgilenmeye başlıyorum. İki orta yaşlı kadına gösterdiğim kesim tekniklerinden sonra hemen yanlarında duran benden birkaç yaş küçük görünen delikanlıyla ilgileniyorum. Çocuğun düzgün yapabilmesi için elini tuttuğumda Kerem'den huysuz bir öksürük yükseliyor. Sonrasında da sesi sınıfta yankılanıyor.

"Şefim!" diye sesleniyor önce. Oralı olmayınca devam ediyor. "Şefim! Ben yapamıyorum, bana da bakar mısınız şefim?"

Dikkat çekmeyi öyle iyi beceriyor ki benim haricimde herkes dönüp Kerem'e bakmaya başlıyor. Onun gerçek niyetini bilmeyen öğrencilerimin yüzüne neden ilgilenmediğimi sorgulayan bir ifade yerleşiyor. Mecburen cevap vermek zorunda kalıyorum.

"Hepinizle tek tek ilgileneceğim." diyorum Kerem'e kaşlarımı kaldırarak baktığımda.

"Ama o arkadaşımızla o kadar çok ilgilendiniz ki bize ne zaman sıra gelecek kim bilir?" diye şikayet ediyor. Aslında olağan bir zaman geçirdiğim öğrencimin yanından ayrılıp Kerem'in yanına gidiyorum. Bıçağı eline tutuştururken bir yandan da onun duyabileceği sesle konuşuyorum.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Kerem?"

"Nasıl yapılacağını bilmiyorum şefim. Burada çok iyi bir şef var o her şeyi sabırla öğretir dediler. O siz değil misiniz yoksa?" diyor yüzüme masum masum bakarak.

Sen yok musun sen der gibi hafif hafif sallıyorum başımı. "Bal gibi biliyorsun ama işin gücün beni uğraştırmak."

"Böyle mi yapıyoruz?" diye soruyor öyle yapılmayacağını çok iyi bilmesine rağmen.

Ne kadar söylensem de Kerem'in o meşhur iş egosunu bir kenarıya bırakıp hiçbir şey bilmiyormuşçasına benden yardım istemesi çok hoşuma gidiyor. Bıçağı tuttuğu elini tutuyorum. Ellerimizin temasıyla bir an için göz göze geliyoruz. Sıcak ve uzun parmaklarını hissederken kendime derste olduğumu hatırlatmam gerekiyor. Doğrama tahtası üzerindeki biberleri benim yönlendirmemle kesip bitiriyoruz. Diğer öğrencilerle ilgilenmem gerektiğinden Kerem'in yanından ayrılıyorum. Tabii bir hoca edasıyla emir vermeden de duramıyorum.

"Gösterdiğim gibi devam et. Onların hepsi bitecek."

Bana çarpık bir gülüşle bakarken oldukça profesyonel bir şekilde önündeki sebzeleri doğramaya başlıyor. İç çekerek diğerlerinin yanına geçiyorum. Sınıf içindeki eşitlik Kerem'in beni sık sık yanına çağırmasıyla bozuluyor.

Bunu düzgün kesebilmiş miyim şefim? Tavuklara ne kadar tuz koymalıyım şefim? Bu ocak nasıl yanıyor şefim? Galiba elimi yaktım şefim? Pişmiş mi şefim? Şefim... Şefim... Şefim...

Onun asla sormayacağı ve adından daha iyi bildiği bütün gereksiz ayrıntılar için beni

yanına çağırıp duruyor. Öyle ki kısa süre sonra sınıftaki diğer öğrenciler Kerem'in sorularından illallah ediyor. Bense bir Kerem'e bir diğer öğrencilere koşturup durmaktan en yorucu derslerimden birini veriyorum.

Ama ne kadar yorulsam da Kerem'in hallerini fazlasıyla sevimli buluyorum. Bu halleri karşısında ona karşı çektiğim setler birer birer yıkılmaya başlıyor. Aramızdaki dargınlığı daha fazla uzatmak istemediğimin farkına varıyorum. Dersten sonra onunla konuşup bu duruma bir son vermeyi aklıma koyuyorum.

****

Zeynep'in sınıfında yaramaz bir öğrenci gibi takılmak beni fazlasıyla eğlendiriyor. Haline bakılırsa Zeynep içinde durum pek farklı sayılmaz. Ne kadar söylenip dursa da onunda buzlarının eridiğini rahatlıkla görüyorum.

Ders bittiği sırada daha öncede denk geldiğim fotoğraf çekilme faslı başlıyor. Ders başından beri uyuz olduğum öğrencinin Zeynep'in yanına yanaştığını ve selfie yapmak için telefonunu havaya kaldırdığını görüyorum. Başımı ikisinin arasından uzatarak araya kaynıyorum.

"Çekilsene arkadaşım." diyor çocuk ters ters bakarak.

"Asıl sen çekil bakayım artık. Ders bitti hadi rahat bırak şefimizi." diyerek Zeynep'in yanından uzaklaştırıyorum.

"Bir kıskançlığın eksikti onu da tamamladın." diyor Zeynep başındaki bandanasını gevşetirken.

"Ben dünden beri senin yanında olacağım diye kırk takla atacağım ama elin adamı hiç çaba sarf etmeden seninle zaman geçirecek ha? Yok öyle bir dünya." diyorum kaşlarımı çatarak.

"Ne zaman geçirmesi be hayatım." diyor ve sonra ağzından kaçan 'hayatım' kelimesiyle bir an için dumura uğruyor. Omuzlarını dikleştirdiğinde lafı değiştiriyor. "Yani ben hayatımda böyle bir şey görmedim. Biz okulda hocalarımızı hiç kıskanmazdık. Hayatta mümkün değildi böyle şeyler. Zaten ben hayatımda -"

"Zeynep, zorlama istersen güzelim." diyorum onun çabalarına gülümserken. Burnundan sesli bir nefes çekiyor. Yanakları pembeleşirken "Ben üzerimi değiştirmeye

gidiyorum." diyor.

"Dışarıda bekliyorum." diyorum ve ekliyorum. "Konuşmak için."

Beni onaylayarak çıkıyor sınıftan. Peşinden ben de ayrılıyorum sınıftan. Çalışanların meraklı bakışlarına aldırmadan okuldan çıkıyorum ve beklemeye başlıyorum. Çok geçmeden yanıma geliyor.

"Dersin bittiğine göre artık konuşabilir miyiz?" diye soruyorum.

"Konuşalım." derken gözlerini gözlerimden ayırmıyor.

"Dünden beri ikimizde savaşıp duruyoruz. Bu gidişle aşk meydanında ikimizde can vereceğiz sevgilim." diyorum iç çekerek. "Senden ayrı kaldığım her an ne yapabiliriz diye düşünüyorum."

"Benim beklediğim şeyi biliyorsun." diyor sakin bir sesle. Bu sakinlikten uzlaşmak istediğini çıkarıyorum.

"Biliyorum bir tanem ama doktora gitmek istemiyorum."

"O zaman dövüşleri bırak. Benim için bir şeylerden taviz verdiğini göreyim. "

"Bırakırsam öfkemle başa çıkamamaktan korkuyorum." diyorum kısık sesle.

"Ne olacak o zaman Kerem?" diyor sesi benden medet umar gibi çıkarken. "Hem senin bu halini bilirken aileme karşı savunmakta artık daha zor olacak. Sana söylediklerini nasıl inkar ederim ki."

Duyduğumla yutkunmak zorunda kalıyorum. Sahi ya bir de Zeynep'in beni zorbalıkla suçlayan ailesi var. Kızlarını koruma konusunda haksız da sayılmazlar aslında. Gördüklerinden sonra Zeynep'te söylediklerinde haksız sayılmaz. Onu da kendimi de ne duruma düşürüyorum ben böyle? Zeynep benimle gurur duymalı, savunmak zorunda kalacağı hiçbir durum yaşamamalı hâlbuki.

"Haklısın..." diyorum pes ederek. "Gidelim doktora. Duygularımı dizginlemeyi öğreneceğim, senin sözlerine kulak vermeyi öğreneceğim. Elimi bırakmazsan senin için her şeyi yapmaya hazırım. Benimle gurur duymanı istiyorum."

Zeynep yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeyle ellerimi tutuyor. "Seni hiçbir yere bırakmam."

"Beni yalnız bırakma bir daha." diyorum parmaklarımı onunkilere kenetlerken.

"Bırakmam..." diyor ve sonra gözleri dolu dolu bakıyor yüzüme. "Sen de beni affet. Böyle bir zamanda yalnız bırakmamalıydım seni. Sorunlarını birlikte halletmeliydik."

Gülümseyerek kendime çekiyorum sevgilimi. Göğsümün üzerine sıkıca bastırırken kokusunu doya doya içime çekiyorum. Kalbim ait olduğu yere yerleşirken benden mutlusu benden güçlüsü yok artık.

"El ele verdik ya asıl şimdi korksunlar bizden bir tanem."

Başını kaldırıp umut veren bir bakışla bakıyor yüzüme.

"Canlarına okuyacağız." diyor kıkırdayarak.

"Aynen öyle." diye onaylıyorum ve koskoca bir gündür ayrı kaldığım dudaklarına uzanıyorum.

57.BÖLÜM - Part 1 "Yıldızların Altında"

Kalp atışlarım normale dönerken göğsümde yatan sevgilimin saçlarında geziyor parmaklarım. Terden nemlenen saçlarını okşarken gözlerimde tavanımdaki pencerede parlayan ve sevgilimin gözleriyle yarıştırdığım yıldızlara gülümsüyorum. Mutluluğumuza şahitlik etmeleri ne güzel.

Kerem'in dudakları göğsüme dokunduktan sonra başını kaldırıp yüzüme aşkla bakıyor. Gülümsediğimi görünce merakla soruyor. "Neye gülümsüyorsun?"

Saçlarının arasında duran ellerim boynuna doğru inerken onunla küçük sırrımı paylaşıyorum.

"Biz henüz sevgili değilken hatta ben seni sevdiğimi bile doğru düzgün kabullenememişken gözlerin peşimi bırakmıyordu." diyorum sıcacık bir sesle.

"Gözlerim?" diyor gözlerini soru sorar bir edayla kısarken. "O kadar belli ediyor muydum seni gözetlediğimi? Gizli gizli izlediğimi sanıyordum."

"Ama sen çok tatlısın." diyorum kendime doğru çekip dudaklarına kısa bir öpücük bırakmadan önce. Dudaklarımız ayrıldığında çok da uzaklaşmadan birbirimize bakmaya

devam ederken anlatmaya devam ediyorum.

"Nereye bakarsam, neyle ilgilenirsem karşıma aşık olduğum bu yeşiller çıkıp duruyordu. Mutfakta yemek yaparken, giyecek kıyafet ararken, uyumak için yatağıma yattığımda... Burada yatıp gökyüzüne baktığımda en parlak iki yıldızı seçip uykuya dalana kadar onları seyrediyordum. O iki küçük parlak noktaya baktıkça yavaş yavaş senin gözlerine dönüşüyorlardı. Tıpkı göz bebeklerinin içindeki parlak noktalar gibi."

Kerem üzerimden yavaşça yatağa doğru kaydırıyor kendini. Başı yastıkta benimkinin yanına yerleşiyor ve işaret parmağımla gösterdiğim yıldızlara gülümseyerek bakıyor. Yüzündeki ifadeye bakılırsa duyduklarından hem şaşkın hem de oldukça memnun.

"Şuradaki mi?" diye parmağıyla bir yıldızı işaret ediyor.

"I-ıh, hemen onun solundaki." diyerek parmağını tutup görmesini istediğim yıldızın hizasına çekiyorum.

"Gördüm." diyor yüzündeki gülümseme genişlerken. Tuttuğum elini kendine doğru çekince benim elimde onunla birlikte aşağıya iniyor ve dudaklarındaki sıcak öpücüğün tam üstüne konuyor.

"Bir gün ayrı kaldık ama benim ömrümden on yıl gitti be Zeynep. Artık kırk yaşında sayılırım." diyor iç çekerek. Dudaklarından çekmediği elimin üzerinde ağzından çıkan her kelimeyle nefesini hissediyorum.

Yatakta ona doğru dönüyorum. Boşta olan elime başımı yaslayarak Kerem'in iç çeken halini süzüyorum. Gerçekten de sadece bir gün ayrı kalmıştık ama düşünceler, sancılar, pişmanlıklar yüzünden o bir gün on yıl gibi geçmek bilmemişti. Kalbinin diğer yarısı olduğumdan onu benden daha iyi kimse anlayamaz.

"Kırk değil otuz dokuz oldun." diyorum kafamdaki düşünceler arasından Kerem'e gülerek.

"Ha otuz dokuz ha kırk ne fark eder ki? Her türlü de yaşlandım bir günde." diyor omuz silkerek. Bunu söylerken dudakları umursamaz bir tavırla kıvrılıyor.

"Çok şey fark eder bir yıl bir yıldır. Aramıza yok yere fazladan yaş karıştırma."

Kerem söylediğime seslice gülmeye başlıyor. "Ne yapalım güzelim sen de bana aşık olmasaydın o zaman?"

"Yok ya." diyorum onu yattığı yerde sıkıştırırken. "Senin gibisini bulmuşum aşık olmayıp da ne yapacaktım acaba?"

"Yani yaşlı falanım ama bir karizmam var. Kapılmamak imkansız."

"Evet kapılmamak imkansız." diyorum boynunu öpmeden önce. "Hem ben de olgun erkekleri seviyormuşum meğerse."

"Seviyormuş." diyor keyifli bir sesle. "Madem seviyorsun gel bakayım buraya."

Kerem'in beni kendine doğru çekmesiyle vücutlarımız tamamıyla birbirine değiyor. Teninin sıcaklığıyla sırtımdan saç diplerime doğru karıncalanmaya başladığımı hissediyorum. Dudakları dudaklarıma ulaştığında bundan daha fazlasını hissedeceğimi ise çok iyi biliyorum.

****

Sabah uyandığımda Zeynep'in yatağında yalnız başıma buluyorum kendimi. Dün gece yıldızları izlediğimiz pencereden içeri giren arsız güneş gözlerimi kamaştırıyor. Yüzümü buruşturarak elimi gözlerime siper ediyorum.

"Geceleri güzelsin ama sabahları hiç çekilmiyorsun." diye pencereye söyleniyorum.

Zeynep'sizken bile bana küçük gelen yatakta esneyerek kaslarımı açıyorum. Sonrada yataktan kalkıp kıyafetlerime bakıyorum. Katlanmış bir halde şifonyerin üzerinde duruyor. Uyandığında Zeynep toplamış olmalı çünkü dün gece bunları salonda aceleyle çıkardığımıza eminim.

Dün gecenin anıları gözümün önüne gelince sırıtarak giyinmeye başlıyorum. Ayrılıklardan sonra kavuşmalarımız böyle olacaksa ara sıra Zeynep'le kavga etmeli. Sonra bir an durup ayrıyken çektiğim ıstırabı düşününce bu fikrimden hemen cayıyorum. Aman aman ayrılık da kavga da bizden uzak olsun. Zaten bizim tüm kavuşmalarımız yeterince iyi. Şimdi yok yere başa iş açmaya gerek yok.

Salona geçtiğimde bağdaş kurarak oturduğu sandalyede bir şeyler okuyan ve başına sardığı havlusuyla adeta bir Osmanlı sultanı gibi görünen sevgilime bakıyorum. Okuduğu şeye o kadar dalmış ki salona girdiğimi fark etmiyor bile. Arkasından dolanıp kollarımı göğsünün üzerinden doluyorum. Yeni banyo yaptığında teninden yayılan ferah kokuyu içime çekerek boynuna uzun ve sesli bir şekilde öpüyorum.

"Oh mis gibi." diyorum geri çekildiğimde.

"Günaydın hayatım." diyor kıkırdayarak. Başını yana çevirdiğinde dudaklarını büzerek sabah öpücüğünü bekliyor benden. İkiletmeden isteğini yerine getiriyorum.

"Günaydın aşkım." diyorum dudaklarımız ayrıldığında. "Ne yapıyorsun?"

"Zehirlenmeyle ilgili aklıma takılan ayrıntılar vardı, onlara bakıyorum." diyor bilgisayar ekranında açık olan sayfayı göstererek. "Bak bu haberler daha önce dikkatimi çekmişti ve şimdi bakıyorum da onlarla ortak bir noktamız var."

Ben masanın üzerinde duran kahvesinden bir yudum alırken, Zeynep'te bana bakarak konuşmaya devam ediyor. "Bu restoranlarda bizimle aynı yerden alıyormuş etleri. Ortada iki seçenek var; ya birisi bize komplo kurdu ya da hepimiz tedarikçinin mağduruyuz."

Duyduklarımla Zeynep'in az önce baktığı sayfada yer alan diğer restoranların isimlerini inceliyorum. Evet, bunlar adlarını bildiğim yerler ama hiçbirinin sahibiyle birebir tanışıklığım yok. Öte yandan tanışıklığım olan restoran sahiplerini düşünüyorum. Hiçbirisiyle böyle alçakça bir kumpas kuracakları kadar kötü bir ilişkim yok. Zeynep'in kafasındaki komplo teorilerine ihtimal vermiyorum.

"Kim niye komplo kursun bize güzelim? Zaten böyle bir durum yaşayacağımız hasmımız da yok bizim. Kendi halinde sıradan insanlarız." diyorum kahve bardağını masaya bırakırken.

"Emin misin aşkım? İyice düşün bakayım. Böyle tartıştığın veya rekabet halinde olduğun birileri olmadı mı hiç?"

"İş hayatında herkes herkesle rekabet halinde ama biz 'Aman şuna bakterili et yollatayım, aman şunun adını kara çıkarayım.' şeklinde bir rekabete hiç girmedik. Komplo olduğunu hiç sanmıyorum." diyorum emin bir şekilde.

"Yani tek suçlu tedarikçi." diyor başını ağır ağır sallayarak.

"Öyle görünüyor."

"O zaman şu firmanın ifadesini almanın zamanı geldi." diyor tek kaşı ciddiyetle havaya kalkarken.

İfadesine gülerek "Aklında bir şeyler var senin." diyorum.

"Var tabii." diyor sinsi bir gülüşle. "Benim sevgilimin canını yakmak neymiş göstereceğim onlara."

Zeynep'in hali karşısında bir an için afallıyorum. Onu böylesine hırs yapmış bir halde gördüğüm sayılı çünkü.

"Benim avukatım mı olacaksın yoksa?" diye soruyorum aklıma gelen ilk ihtimalle.

"Teoride evet ama pratikte hayır aşkım."

"O ne demek öyle? Benimle anlayacağım dilde konuş." diyorum kaşlarımı çatarak.

Oturduğu yerden kalkıp kollarını belime doluyor. Yüzüme tatlı tatlı bakarken az önceki sinsi gülüş görüp görebileceğim en güzel gülüşe dönüşüyor.

"Müşterilerinden sana dava açanlar olacaktır. Aynı şekilde bizde bu etleri satan zat-ı muhtereme hem maddi hem de manevi tazminat davası açacağız. Davalarla ilgili her şeyle bizzat ben ilgileneceğim ama avukatın olarak görünen kişi bir başkası olacak."

Zeynep anlattıkça benim aklım daha da karışıyor. Anlayacağım dilden konuş dedim sana aşkım kafamı daha da bulandır demedim. "Bir dakika bir dakika o nasıl bir şey? Zeynep ben gerçekten anlamıyorum."

"Hayatım ben hukuk mezunuyum ama aslında tam olarak avukat sayılmam. Stajımı bitirdikten sonra Baro Yönetim Kurulu'nun yaptığı sınavı geçememiştim, avukatlık belgesini alamadım. Ne ruhsatım var, ne de baro kaydım. Yani resmi olarak senin avukatlığını yapamam. Bu sabah okuldan eski bir arkadaşımla konuştum ve durumu anlattım. Yardımcı olmayı kabul etti. Her şeyinle ben ilgileneceğim, Yeliz'de benim hazırladığım belgelerle senin davanı yasal olarak yürütecek. Anladın mı şimdi?"

"Anladım avukat hanım." diyorum Zeynep'in zehir gibi çalışan aklı karşısında hayrete düşerken.

"Ya deme öyle." diyor omuz silkerek. "Avukat falan değilim aşçıyım ben."

"Ama benim avukatımsın." diyorum onu kendime çekerek.

"Sevgilim için küçük bir istisna yapıyorum ama ikide bir avukat dersen bırakırım ona göre." diyerek tehdit ediyor beni.

"Ağzımı açarsam ne olayım." diyorum onun tehdidine gülerek.

"İyi edersin." diyor o da gülmeye başladığı sırada. Sonra sesi ciddileşiyor. "Ayrıca senin adına bir basın bildirisi yazdım. Restoranda yaşanan zehirlenmenin World's Food markasıyla bir ilgisi olmadığından, zehirlenmenin asıl sebebinden ve yaşananlardan dolayı üzgün olduğumuzdan kısaca bahsettim. Kahvaltıdan sonra okursan yarın ki

baskıya yetiştirmek üzere gazeteye mail atacağım."

"Benim adıma basın bildirisi mi yazdın? Zeynep sen hangi ara uyandın?"

"Tamam biraz erken uyanmış olabilirim ama birisinin bunları yapması gerekiyordu. Sonuçta restoranın imajı için önemli." diyor kendiyle gurur duyduğunu belli eden bir sesle. "Ayrıca bir şey daha yaptım ve bunun için senin uyanmanı da beklemedim."

Beni daha ne kadar şaşırtabilir ki diye düşünürken bir kez daha şaşırtıyor. Duyacaklarımın ne olacağını kestiremezken "Ne yaptın?" diye soruyorum.

"Ulusal gazetelerin yemek köşesi yazarlarını, yemek blogu sahiplerini ve birkaç tane sosyal medya fenomenini restorana yemeğe davet ettim." diyor vereceğim tepkiden çekinerek.

"Zeynep!?" diyebiliyorum sadece.

"Biliyorum biliyorum sayı fazla. Hepsi gelirse bizim için maliyetli olabilir ama eğer restorana gelirler ve memnuniyetlerinden diğer insanlara bahsederlerse bu işten çok karlı çıkarız sevgilim. Reklama vereceğimiz paradan çok daha ucuza gelecek ve çok daha etkili olacak, güven bana." diyerek yana yakıla açıklama yapıyor.

Hâlbuki benim tepkim Zeynep'e kızdığımdan değil, ben içeride horul horul uyurken onun tüm bunları ince ince düşünüp planlamasından hatta uygulamaya geçmesinden dolayı duyduğum şaşkınlıktan. Şaşkın olduğum kadar bir o kadar da gururluyum. Beni böylesine düşünen bir sevgilim olduğu için göğsüm kabarıyor, hissettiğim memnuniyet tüm benliğimi sarıyor. Yanımda Zeynep olduktan sonra sırtımın bir daha yere gelmeyeceğine o kadar eminim ki bu güven duygusu dünyalara bedel.

"Zeynep, iyi ki varsın güzelim." diyorum minnet dolu bir sesle. Şakağına şefkat dolu bir öpücük bırakırken aynı karşılığı veriyor.

"Sen de iyi ki varsın kalbimin gülen yüzü."

57.BÖLÜM - Part 2 "Beklenilmeyen Gelişmeler"

Kerem'le birlikte dava işlemlerini başlatmak için okuldan arkadaşım Yeliz'in yanına uğruyoruz. Bir iş hanında yer alan dosyalarla çevrili bürosunda bir saate yakın kalıyoruz. Bu süre boyunca Yeliz'in "İşin düşmese yanıma uğramayacaksın. Hayırsız çıktın Zeynep." sözleriyle başlayan haklı sitemlerini tatlı tatlı gülümseyerek yutmak zorunda kalıyorum. Yeliz hem haklı hem de Kerem için birkaç siteme katlanmak benim için dert değil. Yine de bürodan çıkıp yeniden temiz havaya kavuştuğumda koca bir "Oh" çekmeden duramıyorum.

"Şimdi her şey halloldu mu?" diye soruyor Kerem sol tarafıma geçip elimi tuttuğu sırada. Kendimi ona yanaştırıp yanağımı koluna yaslıyorum ve yan yana arabaya doğru yürümeye başlıyoruz.

"Dur bakalım aşkım daha ilk adımı attık. Dava sürecinin uzunluğunu şimdiden bilemeyiz."

"Kazanır mıyız?" diye soruyor emin olamayan bir sesle.

"Kazanırız tabii." diyorum inançla. "Her şey bizden yana. Bundan sonra sadece bekleyeceğiz hayatım."

"Bekleyelim bakalım." diyor beni kolunun altına çektiğinde. Sonra beni şaşırtan o soruyu soruyor. "Şimdide doktora mı gidiyoruz?"

Kerem'in yüzünü görmek için yukarı doğru bakarak "Kendini hazır hissediyorsan neden olmasın?" diyorum.

"Gidelim gitmesine ama senden bir şey rica edeceğim Zeynep." diyor sesi neredeyse ciddi bir hal alırken.

"Söyle hayatım." diyorum elim karnının üzerinde belli belirsiz aşağı yukarı hareket ederken. Arabanın yanına vardığımız sırada beni karşısına alıp gözlerimin içine bakarak konuşuyor.

"Doktora gittiğimizden kimsenin haberi olmayacak. Özellikle de Mert'in."

Psikolojik yardım almayı kendisine yediremediğini düşündüğümden bu konuyu anlayışla karşılıyorum. Hem herkesin her şeyi bilmesine gerek yok. Kerem'in benim için yaptıklarını sadece ben bilsem yeter.

"Tamam hayatım sen nasıl istersen." diyorum gülümseyerek.

"Nedenini sormayacak mısın?" diye soruyor tek kaşını havaya kaldırarak.

"Anlatmak istersen dinlerim. Paylaşmak istemezsen de anlarım."

Kerem göğsünün iyice şişmesini sağlayan derin bir nefes çekiyor ciğerlerine. Gergin bakışları birkaç saniyeliğine işlek caddede geziniyor. Sanki vereceği cevapla bir hesaplaşma yaşıyormuş gibi alnında uzun çizgiler beliriyor. Onun bu halini sessizce izliyorum. Yine de ne olursa olsun yanında olduğumu bilsin diye parmaklarımı onunkilere kenetliyorum.

"Kendimi utandırmadan bunu nasıl açıklayacağım konusunda hiçbir fikrim yok." diyor gözlerini benden kaçırarak. Ne diyeceğimi bilemiyorum bir an için. Yanlış bir cümle kurup onu daha zor bir duruma sürüklememek için üstüne varmıyorum.

"Senin için bu kadar zorsa bana değil sadece doktora anlatırsın bir tanem."

"Yok... Sana da anlatmalıyım. Biz konuştuğumuz sürece sorun yaşamıyoruz. Bir kez konuşmamaya direndim ne hale geldiğimizi gördük. Senden bir şey saklamak istemiyorum artık." diyor sıkıntıyla.

"Benden utanmana gerek yok." diyorum Kerem'e sokularak. Nefeslerimiz birbirimizin yüzüne vuracak kadar yakınlaştığımızda güven veren bir sesle konuşuyorum. "Söyleyeceğin şeylerin aramıza girmeyeceğine, duyacaklarım yüzünden seni yargılamayacağıma söz veriyorum."

Duyduklarıyla gözlerinin kısılmasını neden olan geniş bir gülümseme yerleşiyor yüzüne. Ardından buruk bir sesle anlatmaya başlıyor.

"Mert'in bizle birlikte yaşamaya başladığı dönemleri sana anlatmıştım hatırlıyor musun?"

Kerem'in Samsun'a giderken uçakta anlattıkları geliyor aklıma. Trajik bir kaza sonucu ailesiz kalan Mert'in sahiplenilişini oldukça iyi hatırlıyorum. Konuşmasını bölmemek için sorusuna başımı aşağı yukarı sallayarak cevap veriyorum.

"Annemle babam kazadan sonra çok da sağlıklı düşünemiyorlardı. İkisi de sonuçlarını hiç düşünmeden sadece vicdanları susturmak, acılarını dindirmek için tüm ilgilerini Mert'e yönlendirdiler. Abim ve ben ikinci plana atılmıştık ve Mert'i ne kadar seversem seveyim çocuk aklımla bu duruma anlam vermem kolay olmuyordu.

Çocukken Mert'i kıskandığım, bu yüzden onunla uğraştığım çok olurdu. Ailemin ilgisini çekmek içinde elimden gelen tüm haylazlıkları yapardım ama işler istediğim gibi gitmezdi. Yaşım ilerledikçe anlam veremediğim bu durum haylazlıktan kızgınlığa dönüşmeye başladı. Çabuk öfkeleniyordum. Bir o kadar da çabuk sakinleşiyordum.

Ergenlik dönemindeyken öfke anında birkaç kez kavgaya girmişliğim ve tabii sonrasında kendimi polis nezaretinde kefaletimin ödenmesini beklerken bulmuşluğum var. Babamla aramızdaki bağın iyice gerildiği zamanlar tam da bu dönemlere denk geliyor. Başımı belaya sokmamdan ben de dahil kimse memnun değildi. İnsanlara zarar vermekten kesinlikle hoşlanmamıştım. Kavgacı bir insana dönüşmekten çok korkmuştum. Oysa kavga ederken enerjimi attığımı, negatif duygulardan arındığımı da keşfetmiştim. Sonrasında tahmin edebileceğin gibi dövüş sporlarına yöneldim. Hem kimseye zarar vermiyordum hem de bana çok iyi geliyordu."

Kerem'in anlattıklarını sessizce dinliyorum. Konuşurken sık sık durup derin nefesler almasından, yeni bir cümleye başlamadan önce ne diyeceğini bilemeyerek dişlediği dudağından, duygularını saklayamayan mahcup bakışlarından ne kadar zorlandığını anlıyorum. Sevgilimi her zaman için ayakları yere basan halde görmeye alıştığımdan, onu böylesine aciz bir halde görmek bana çok zor geliyor. Onu izlerken birisi kalbimi eline alıp var gücüyle sıkıyormuş gibi hissediyorum.

"Ben öfkemin ailemden kaynaklandığını düşünüyorum." diyor söylediğinden utanır gibi. "Ama ben ailemi çok seviyorum Zeynep. Onlar için böyle şeyler düşünmekten rahatsızım."

Kerem'in yüzünü avuçlarımın arasına aldığımda onu rahatlatacak bir şeyler söylemeyi umuyorum.

"Yalnız değilsin sevgilim..." diyorum umut verir gibi gülümseyerek. "Ben de zaman zaman ailem için hoş olmayan şeyler düşünürüm. Başıma gelen şeyler için onları suçladığım zamanlarda olur. Bu tarz şeyleri herkes düşünür. Kendine bu kadar yüklenmene gerek yok."

"Beni gerçekten anlıyor musun Zeynep?" diyor neredeyse fısıltı gibi.

Ağlamamak için dudaklarımı yanağına bastırıyorum. Benimde sesim onunki gibi fısıltı halinde çıkıyor.

"Anlıyorum Kerem çok iyi anlıyorum."

****

Duvarları kırık beyaza boyanmış, yerleri mermer karolarla döşeli bekleme odasında yan yana sıralanmış bej rengi tekli koltukların ilkinde oturuyorum. Odanın ortasındaki

oval sehpada kimsenin ilgilenmediği sağlıklı yaşam dergileri ve takviye gıda broşürleri duruyor. Kısık sesli bekleme müziği duvar köşelerine yerleştirilmiş hoparlörden odaya yayılıyor. Müzikten hoşlanmadığı için ya da burada bulunmaktan rahatsız olduğundan stresli bir şekilde ayağını sallayan adam benden en uzaktaki koltukta somurtarak oturuyor.

Bense içerideki sevgilimin seansının bitmesini bekliyorum. Bileğimdeki siyah ince deri kayışlı saati kontrol ediyorum. En son saate bakmamın üzerinde iki dakika geçmiş. Zaman bu kadar yavaş geçmek zorunda mı?

Beklerken düşüncelerle içten içe kendimi yemeye başlıyorum. Buraya gelmekle iyi mi yaptık kötü mü yaptık bilmiyorum. Kerem'in içeride neler hissettiği konusunda endişeliyim. Keşke yanında kalmama izin verselerdi. Oysa Kerem'de yanında olmamı istemişti. Yine de doktorun ısrarcı nezaketine karşı çıkamamış ve onları yalnız bırakmak zorunda kalmıştım. Şimdi ise yarım saattir içeride ne konuştuklarını bilememenin merakı yüzünden tırnaklarımı kemirmek üzereyim.

"Hanımefendi!" diyor birisi omuzuma hafifçe dokunarak. İrkilerek bana seslenen tıbbi sekretere bakıyorum.

"Birkaç kez seslendim ama dalmıştınız, duymadınız." diyor durumu açıklar gibi. "Uğur Bey sizi de yanlarına çağırıyor."

Kerem'in yanına giriş vizesi aldığımı duyunca hemen çantamı elime alıp terapi odasına doğru telaşlı adımlarla yürüyorum. Saçlarını muntazam bir atkuyruğuyla toplamış kumral kız bana gülümseyerek odanın kapısını tıklatıp, benim için açıyor. Aralanan kapıdan önce kırklı yaşlardaki doktoru, ardından arkası dönük bir şekilde koyu yeşil koltukta oturan sevgilimi görüyorum.

"Buyurun Zeynep Hanım." diyerek beni içeri davet ediyor Uğur Bey.

Kerem arkasını dönüp bana baktığında yüzündeki gergin gülümsemeyi fark ediyorum. Olumlu bir etki bırakmasını umduğum sıcak bir tebessümle bakıyorum yüzüne. Oturduğu ikili koltukta yanına oturmamı istediğini belli edercesine elini uzatıyor. Odada yer alan diğer tekli koltuğun yanından geçip sevgilimin yanına oturuyorum. Parmaklarımı beni bekleyen ele uzattığımda Kerem destek almak istercesine sıkı sıkı tutuyor parmaklarımı. Biraz olsun yatıştırmak için başparmağımın altındaki avcunu usulca okşuyorum.

"Kerem Bey'le biraz sohbet ettik. Seansımızın bundan sonraki kısmında sizin de bulunmanızın faydası olacağını düşündüm. Kerem Bey'le konuştuklarımız bizim

aramızda ama kendisi de zaten üç aşağı beş yukarı yaşadığı sıkıntının farkında." diyerek konuşuyor tekdüze bir sesle.

Kaçamak bakışlarla Kerem'in halini anlamaya çalışıyorum. Bakışlarımı yakaladığı sırada 'iyiyim' dercesine gözlerini yumup açıyor. Elini sıkarak ben de ona sözsüz bir cevap veriyorum.

"Kerem Bey'in öfke kontrol problemi yaşadığını söylemek mümkün. Öfke, herkesin zaman zaman yaşadığı oldukça doğal bir duygudur. Olumsuz bir duygu olarak algılansa da aslında oldukça faydalıdır. Öfkenin hayatta karşılaştığımız engellerin üstesinden gelmemizi sağladığını, hedeflere ulaşmak için enerjimizi harekete geçiren mekanizmayı ateşlediğini çoğu zaman fark etmeyiz. Bu açıdan bakıldığında ne denli yaşamsal önem taşıdığını göz ardı etmemek lazım.

Öfke, arınmamız veya kurtulmamız gereken bir duygu değildir. Kerem Bey'in öfkesini de diğer duyguları arasından söküp almamız ne mümkün ne de yapmak istediğimiz bir şey. İçten gelen ve doğal olan bu duygudan sıyrılmasını değil onu yapıcı olarak kullanmanın yollarını göstereceğim Kerem Bey'e ve tabii size de Zeynep Hanım."

Uğur Bey'in söyledikleriyle başımı onaylar gibi sallıyorum. Doktorun gözü bir an için masada yer alan saate takılıyor ve ardından konuşma hızını arttırarak devam ediyor.

"Günlük hayatta kullanabileceğiniz birkaç basit teknik söyleyeceğim. Eğer bunları öfke anında uygularsanız faydasını göreceksinizdir. Öncelikle gevşemeyi denemelisiniz. Derin nefesler alarak sakinleşme sürecinizi kısaltabilirsiniz ancak burada bahsettiğim nefesler diyafram nefesleridir. Yani nefes alırken göğsünüzü değil karnınızı havayla doldurmalısınız çünkü gevşetici etkisi olan nefes türü diyaframdan alınanlardır." diyor ve sağ elini göğüs kafesine sol elini ise karnının üzerine koyuyor. "Lütfen sizde benim gibi yapın ve her zaman nasıl nefes alıyorsanız o şekilde derin bir nefes alın."

Kerem'le birleşen ellerimizi Uğur Bey'in dediğini yapmak için ayırıyoruz. Bir elimi göğüs kafesimin diğerini karnımın üzerine yerleştirirken Kerem'de aynısını yapıyor. Aynı anda derin bir nefes alıyoruz.

"Göğsünüz mü karnınız mı daha çok şişiyor?" diye soruyor Uğur Bey.

"Göğsüm." diyorum ve Kerem'de benim peşimden aynı cevabı veriyor.

"Bundan böyle gevşemeye çalışırken aldığınız nefeslerle karnınızı şişirmeye çalışırsanız etkisini göreceksiniz." diyor ve başka bir tekniği anlatmaya başlıyor. "Öfkelendiğinizi hissettiğinizde hayal etmeye başlayın. Gözünüzün önüne kendinizi iyi ve sakin hissettiğiniz bir yeri getirin. Bu yer günümüzde olabileceği gibi geçmişte kalmış bir

yerde olabilir veya tamamen hayal dünyanızda kurduğunuz bir yerde. Hayal ettiğiniz yerin detaylarını zihninizde canlandırın. Renkleri, kokuları, sesleri fark etmeye çalışın. Bunlara odaklanırken öfkelendiğiniz şeyden yavaş yavaş uzaklaşmış olacaksınız."

"Bu diyaframdan nefes almaktan daha kolaymış." diyor Kerem gülerek.

"Sizin için en uygun olanı yine siz belirleyeceksiniz." diye cevap veriyor Uğur Bey ve hızlı konuşmasına ara vermeden devam ediyor. "Siz sporla ilgileniyormuşsunuz ama ben yine de bu tekniği de söylemeden geçmeyeyim. Egzersiz yapmak öfke ve stresin yarattığı fazla enerjiyi yapıcı biçimde dışarı atmanın en sağlıklı yoludur. Düzenli olarak yapılan fiziksel egzersizler gergin kaslar üzerinde işe yarayacak ve sizi sakinleştirecektir."

Duyduklarımızla Kerem bana başıyla doktoru işaret ederken bir yandan da "Bak duydun mu?" diye fısıldıyor. Duydum hayatım duydum. Sen doğru olanı yapıyormuşsun ve ben seni engellemeye çalışıyormuşum, çok net duydum.

"Uğur Bey, ben dövüş sporlarıyla ilgileniyorum ama Zeynep bu durumdan rahatsız olduğu için bırakacaktım. Hata mı yapıyoruz yoksa?" diye soruyor Kerem. Bense alacağımız cevabı merakla bekliyorum.

"Siz ne için rahatsız oluyorsunuz Zeynep Hanım?" diye bana yöneltilen soruyla bir an için afallıyorum. Boğazımı temizledikten sonra cevap verebiliyorum.

"Şey... Kendisine zarar vermesinden endişeliyim. Zaman zaman yara alabiliyor."

"Anlıyorum." diyor gülümseyerek ve ciddi bir sesle konuşmaya devam ediyor. "Ancak var olan alışkanlıkları bu şekilde sonlandırmak hayat kalitesi üzerinde olumsuz etkiye neden olur. Bu da öfke duygusunu körükler. Yani siz erkek arkadaşınızın iyiliğini isterken farkında olmadan onu daha zor bir duruma sokmak üzeresiniz."

"Ben onu zora sokmak istemedim ki!" diyorum çocuk gibi dudak bükerek. Kerem elini dizime koyarken bana gülümseyerek bakıyor.

"Biliyorum benim iyiliğimi istediğini ama bak Uğur Bey yaptığının doğru olmadığını söylüyor." diyor sevgilim bilmiş bilmiş.

"Eğer korkunuz sadece yaralanmasından yanaysa bunun önlemini alacak birçok koruyucu kıyafet var, değil mi Kerem Bey?"

"Evet seçenek bol." diye cevap veriyor doktora.

"Benim kişisel kanaatim dövüş sporlarını bırakmaması yönünde." diyor Uğur Bey

önündeki kağıtlara bir şeyler karalarken.

"Bırakmasın madem." diyorum gerçeklere boyun eğerek. Sonra Kerem'e dönerek şart koşuyorum. "İki şartım var ama."

"Söyle bir tanem."

"İlki kendini paralamak adına ringlere atmak, maçlara katılmak yok. Önlemlerini alır antrenmanlarını öyle yaparsın. İkincisi ise ben de başlıyorum dövüş sporlarına. Artık karatesiydi, kick boksuydu Allah ne verdiyse yanındayım."

Kerem duyduğuyla kahkahayı patlatıyor. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Seni yalnız bırakacağıma sana eşlik ederim daha iyi." diyorum omuz silkerek.

Şartlarımı ikiletmeden "Tamam kabul." diyor sırıtarak.

Sağ elimi uzattığımda "Anlaştık o zaman." diyorum.

"Anlaştık." diyor uzattığım elimi tutup benimle tokalaşırken.

"Birlikte geçireceğiniz zamanın artması duygularınızı kontrol etmeniz açınızdan da yararlı olacaktır." diyor Uğur Bey aramızdaki konuşmayı bölerken. "Bir sonraki seansımıza kadar söylediklerimi uygulayın Kerem Bey. İki hafta sonra tekrardan bekliyorum."

Saatimiz dolduktan sonra Kerem'le el ele çıkıyoruz odadan. Kerem'i öfkeden ve dövüşten arındırmak için geldiğimiz doktordan beni dövüş sporlarına kayıt ettirmeye karar vermiş olarak ayrılıyoruz. Hayat gerçekten beklenmedik gelişmelerle dolu.

58.BÖLÜM - Part 1 "Keroprens Çikolata Pençesi'ne Karşı"

Kerem'le birlikte boks hocasının bizden önceki antrenmanının bitmesini bekliyoruz. Kerem sanki çok önemli bir iş yapıyormuş gibi büyük bir ciddiyetle ellerimi bandajlıyor. Bense bu dövüş olaylarının altından kalkabilecek miyim endişesi yaşıyorum.

"Hoca gelmeden bir şeyler göstersene bana." diyorum Kerem'den medet umarak.

Bakışlarını dünyanın en önemli işinden zorlasa da olsa ayırıp yüzüme bakıyor. Parmakları defalarca bandajlanmış elimin üzerinde dolanırken halime gülüyor.

"Korkuyor musun yoksa?"

"Ne alakası var canım? Kavgaya girmiyoruz sonuçta." diyorum kuyruğu dik tutmak için çabalarken. "Sadece beklemekten sıkıldım. Oyalanırız diye söylemiştim."

"Hı hı eminim güzelim." diyerek benimle eğleniyor.

"Ben gidip biraz hava alacağım." diyorum sitemkâr bir şekilde suratımı asarak. Yanından ancak bir adım uzaklaşabilmişken elimden tutup gitmeme engel oluyor.

Az önceki alay eden halinden bir anda yumuşak ses tonuna geçip "Gel buraya küstüm çiçeğim benim." diyerek yanına çekiyor beni.

"Bak beni kızdırma yoksa burada öğrendiklerimi üzerinde uygularım ona göre. Valla seni fena benzetirim Kerem." diyerek tehdit ediyorum sevgilimi ama korkmak yerine gülmeye başlıyor.

"Sabırsızlıkla bekliyor olacağım aşkım."

"Böyle tepki vermemen gerekiyordu. Korkman gerekirdi." diyerek çıkıyorum kollarının arasından.

"Hadi ama Zeynep bana kıyamayacağını ikimizde biliyoruz."

Kerem'e kötü kötü bakıyorum. Tokamın arasından kurtulup gözümün önüne düşen saçımı üfleyerek geriye atmaya çalışıyorum. Bu sırada Kerem'de dediğini kanıtlamak istercesine avucunu açarak havaya kaldırıyor.

"Vur bakalım." diyor kendinden emin bir sesle. "Şöyle sağlam bir yumruk çak."

İş ciddiye binince bunu yapıp yapmak istemediğimden emin olamıyorum. Aferin Zeynep! Az önce atıp tutuyordun 'böyle yaparım, şöyle benzetirim.' diye, şimdiyse kıyamıyorsun. Kerem'de nasıl 'ben demiştim' bakışları atıyor öyle. Ah! Şimdi de pis pis sırıtmaya başladı. Resmen vurmam için tahrik ediyor. Vuracağım sanırım. En azında bir tane vurabilirim. Hem bir yumruktan bir şey olmaz. Olmaz dimi?

"Vuracak mısın yoksa akşama kadar elimi böyle tutayım mı?" diyerek beni daha da ateşlemeye çalışıyor.

Kendi kendime "Sen kaşından hayatım." diye mırıldanıyorum ve elimi yumruk yaparak yanına yaklaşıyorum. Tam elimi kaldırıp vuracağım sırada "Dur güzelim!" diyor uyarıcı bir sesle.

İçimden kahkahalarla gülmeye başlıyorum. Vuracağımı anlayınca nasıl da pes etti. İşlem bu kadar Kerem Bey. Adamı böyle panikletirler işte.

"Ne oldu canım?" diyorum iç sesimle taban tabana zıt masum bir sesle.

"Güzelim o ne biçim yumruktu öyle?" diye azarlanınca kaşlarımı çatıyorum.

"Nesi varmış?" diyorum hala yumruk halinde olan elime bakarak. Kerem bileğimden nazikçe tutuyor, yumruğumun içinde kalan başparmağımı yavaşça çekiyor.

"Eğer parmağının kırılmasını istemiyorsan bunu içerde bırakmamalısın." diyor şefkatle. Sonra dört parmağımı kapatıp, başparmağımı da onların aşağısına yerleştiriyor. "Başparmağın diğer parmaklarının hemen arkasına saklanmalı. Böylece güvende olur."

Bunları söylerken benimle öyle tatlı ilgileniyor ki dayanamayıp öpüveriyorum. Hatta hızımı alamayıp yüzünü öpücüklere boğuyorum.

"Birileri az önce beni fena benzetecekti değil mi? Bak yine kıyamadın." diyor halinden memnun bir şekilde.

"Kıyamadıysam ne olmuş? Bak sen de bana kıyamadın." diyorum düzelttiği yumruğumu havada sallayarak.

"Çok mu aşığız acaba?" diyerek sarılıyor belime.

"Aşktan öte bir şey bu. Dünyadaki en güçlü duygu olmalı hissettiklerimiz."

Kerem'le aramızda geçen romantik dakikalar yeni boks hocamın öksürüğüyle bölünüyor. Yanaklarıma kan hücum ederken utanarak ayrılıyorum Kerem'den. Kerem'se bana göre daha rahat davranıyor. Kulaklarının tepesindeki pembeliği fark etmesem oyunculuğuna kesinlikle beni de inandırır.

"Seni tekrardan aramızda görmek ne hoş Zeynep." diyor Volkan Hoca tokalaşmak için elini uzatırken. Kerem'in dövüşünü izlemeye geldiğim gün nasıl dehşete kapıldıysam adam beni tekrardan gördüğüne oldukça şaşırmış durumda.

"Teşekkür ederim." diyorum tokalaşırken.

"Hocam, Zeynep'te kick boksa başlamak istiyor." diyor Kerem ve bunu sadece kendini muhabbete katmak için yapıyor. Hâlbuki Volkan Hoca buraya niye geldiğimi çok iyi

biliyor.

"Hayhay, başlayalım öyleyse." diyor gülümseyerek.

Volkan hoca önde Kerem'le ben arkasında antrenman alanına doğru yürüyoruz. Bir yandan da hocanın sorularına cevap veriyorum.

"Daha önce hiç spor yaptın mı Zeynep?"

"Evet yapıyorum. Düzenli olarak gittiğim bir spor salonu var."

"Bunu duyduğuma sevindim. Dayanıklılığın yüksektir o zaman ama biz yine de biraz antrenmanla başlayıp sonra tekniklere geçelim." diyor arkasını dönüp bana bakarken.

"Hoca olan sizsiniz. Nasıl derseniz öyle yapacağım." diyorum gülerek.

Kerem'in eli belime dolandığı sırada "Antrenmanı birlikte yapabiliriz sanırım." diyor.

"Tabii tabii zaten aynı hareketler." diyerek onaylıyor Volkan Hoca.

Sonrasında beni ter içerisinde bırakan dayanıklılık artırıcı antrenmana başlıyoruz. Hoca, ilk olarak şınav, karın ve sıçrama hareketinin birleşiminden oluşan burpee hareketini yirmi kez tekrarlamamızı istiyor. Kerem'le yan yana yüzükoyun uzanıp şınav pozisyonunu alıyoruz.

"Bol şans güzelim." diyor Kerem başlamadan önce.

"Sana da bol şans yakışıklı." diyorum ona göz kırparak.

Hareketi daha öncede defalarca yapmış olduğum için beni neredeyse hiç zorlamıyor. Beni asıl zorlayan şey hiç ara vermeden diğer hareketlere geçmemiz oluyor.

"Baya iyisin Zeynep." diyor hoca performansımdan memnun bir şekilde.

"Alışkın olduğum bir hareketti." diyorum ensemden akan teri elimin tersiyle silerken.

Volkan Hoca ikinci olarak t-push up hareketini yirmi kez tekrarlamamızı istiyor. Ağırlıklar konusunda Kerem kadar iyi olmadığımdan bu harekette biraz zorlanıyorum. Özellikle ilk on hareketten sonra pes etmeye yaklaşıyorum. Çektiğimiz her şınavdan sonra elimdeki üç kiloluk dumbellı kaldırabildiğim kadar yükseğe kaldırmak pazularımda şiddetli bir sızıya neden oluyor.

"İyi misin?" diye soruyor Kerem hem hareketi tekrarlayıp hem beni süzerken.

"Pek sayılmam." diyorum zorla bir şınav daha çekerken.

"Durmak yok!" diyerek uyarıyor Volkan Hoca. "Bırakma Zeynep. Hadi devam et."

"Ta-tamam." diyorum zar zor nefes alırken.

Regl döneminde olmama rağmen beklediğimden daha iyi iş çıkarıyorum. Zorla da olsa ikinci hareketi de tamamlıyorum. Tam kendimi yere atıp biraz soluklanmayı umut ederken Volkan Hoca antrenmanın üçüncü ve son hareketi için bizi yanına çağırıyor. Tavandan sarkan tırmanma halatlarını görünce gözlerimi devirerek sırt üstü olduğum yere atıyorum kendimi.

"Pes etmek yok Zeyno." diyor Kerem halime gülerek ve elini uzatıp yerden kalkmama yardımcı oluyor.

"Bizi rope pull bekliyor değil mi?" diyorum yüzümü buruşturarak. Halime gülmeye devam ederken başını aşağı yukarı sallayarak onaylıyor.

"Zeynep'in haline bakılırsa ona on tekrar yetecek gibi." diyor Volkan Hoca benim dağılmış görüntümü süzerken. Sonra bir de yanımda dağ gibi dikilen sinir bozucu dayanıklılığa sahip spor manyağı sevgilime bakıyor. "Kerem'in haline bakılırsa ona da yirmi tekrar yetmeyecek gibi."

Hoca bize direktiflerini verirken duvarı kaplayan aynadaki yansımamıza takılıyor gözüm. İkimizde düzenli olarak spor yapmamıza rağmen ben kilometrelerce koşmuş köpek gibiyim. Ağzım bir karış açık, nasıl nefes alacağımı şaşırmışım, neredeyse dilim sarkmış. Ayrıca popomu dayayacak yer arıyorum. Hatta kısmen Kerem'e yaslanmış durumdayım.

Kerem'se nasıl oluyorsa uykudan yeni uyanmış gibi pırıl pırıl görünüyor! Tişörtündeki ıslaklığı görmeseniz spor yapmak için değil de geçerken selam vermek için uğradığını sanırsınız. Adaletsizlik bu!

"Az kaldı güzelim." diyor Kerem beyaz dişlerini gözler önüne seren gülümsemesiyle.

"Ya az kaldı tabii." diyorum ayaklarımı sürüye sürüye halatların yanına giderken. İki halatın ortasına geçip tutunuyorum ve koşu bandıyla sürdürdüğüm seviyeli ilişkimin kıymetini daha iyi anlayarak ters şınav benzeri hareketi yapmaya başlıyorum.

Son birkaç tanesini yarım yamalak yapsam da on taneyi tamamlayıp kendimi sırt üstü bırakıyorum. Bu sırada Kerem yirmiye tamamlamak için devam ediyor. Halatla kendisini her yukarı çektiğinde çıkardığı ses yerlerde sürünen egomu biraz olsun pohpohluyor. Ha şöyle be! Sen de azıcık sürün, sen de azıcık insanlıktan çık. Çift olarak bir uyumumuz olsun.

"Az kaldı hayatım." diyorum onun haline gülerek. Karşılığında dişlerini sıkarak çıkardığı sesten fazlasını duyamıyorum. Bitirdiğinde o da benim gibi sırt üstü uzanıyor. Göğsü hızla inip kalkarken şakağından süzülen ter yanağında ıslak bir iz bırakıyor.

"Bitirdik." diyerek rahat bir nefes alıyorum.

"Aslında daha yeni başlıyoruz bebeğim." diyor Kerem yattığı yerden kalkarken.

"Evet Zeynep daha yeni başlıyoruz." diyor Volkan Hoca köşeden bizi izlerken. Sesini duyunca toparlanarak kalkıyorum yattığım yerden.

"Gel bakalım böyle." diyerek beni siyah kum torbasının yanına çağırıyor. Kurbanlık koyun gibi tıpış tıpış gidiyorum hocamın yanına. Dövüşten hiç haz etmeyen benin düştüğü hallere bakın. Kerem'e bakıp iç çekiyorum. Aşk için daha neler yapacağım kim bilir?

Hocamın "Rakibine dönmelisin." sözüyle önümde sallanıp duran kum torbasına dönüyorum.

Elleri vücuduma dokunmadan sözleriyle beni yönlendiriyor. "Omuzların ve kalça kemiklerin rakibine dönük olmalı. Sol ayağını düz tutacaksın ama sağ ayağın saat iki yönünde durmalı. Birazda ayır bakayım şu bacaklarını. Yere sağlam bas ki vurduğun zaman dengeni sağlayabil."

Hocamın söylediklerini yerine getirirken bir yandan da Kerem'e kaçamak bakışlar atıyorum. Başparmağını beni destekler bir ifadeyle havaya kaldırırken, dudakları sessizce kıpırdıyor. "İyi gidiyorsun aşkım."

"Duruşunu bu şekilde ayarlayacaksın anladın mı?" diye soruyor hocam.

"Bunda anlamayacak ne var ki?" diyorum gözlerimi devirerek. Tabii yüzümün aldığı hali hocam görmüyor.

"İnan ki bunu anlamayan birçok öğrencim var. Kimlerle uğraştığımı bir görsen halimi anlardın." diyor bıkkın bir sesle. Sonrada nasıl vuracağımı anlatmaya başlıyor. Bir yandan da görebilmem için kum torbasına birkaç kez vuruyor.

Sol yumruğunu havaya kaldırdığında "Vururken omzunu darbeye eklemeli ve sol ayağının topuğunu yerden kaldırmalı, dizini de içe doğru bükmelisin." diyor ve cümlesiyle birlikte yumruğunu kum torbasına geçiriyor.

Omuzdan güç al, topuk kaldır, diz bük bıdı bıdı bir sürü tekniği varmış bu işin. Hâlbuki dışarıdan bakarken Allah ne verdiyse geçiriyorlarmış gibi görünüyordu. Ya da benim

dövüşten anladığım şey buydu.

"Hadi dene bakalım." diyor hocam kum torbasını işaret ederek.

"Ben mi?" diye soruyorum elim göğsümün üzerini ısrarla dürterken. Kerem'in arkamızdan gelen kıkırtısını duyunca gözlerimi bir an için yumuyorum ve içimdeki gurur abidesi devreye giriyor.

"Hemen deniyorum." diyorum burnumu havaya dikerken. Bir yandan da az sonra atacağım yumruğun torbanın herhangi bir yerine denk gelmesini umuyorum. Tabii bir de canımın yanmamasını.

Elimi yumruk yaptığım sırada Kerem "Parmağı saklamayı unutma." diyerek uyarıyor beni ve yine içeride bıraktığım başparmağımı hemen kurtarıyorum. Hocanın attığı yumrukları taklit ederek kolumu geriye doğru çekip sonrada hızla ileri doğru savuruyorum. Vurduğum yumrukla kum torbasından tok bir ses geliyor ve ileri geri sallanmaya başlıyor. Elimse gayet iyi durumda. Korktuğum gibi olmuyor.

"İlk vuruş için hiç de fena değil." diyor hocam gülümseyerek.

Kerem'se beni alkışlayarak "Bravo aşkım." diye bağırıyor.

Onun bu hali karşısında gülümsemeden duramıyorum. Gülümsemem onu gaza getirmiş olmalı ki bana tezahürat yapmaya başlıyor. Etraftaki insanlar bize bakmaya başlarken onun bu hali hem hoşuma gidiyor hem de biraz utanıyorum. İşaret parmağımı dudaklarımın üzerine getirirken "Sus... Herkes bize bakıyor Kerem!" diyorum ama pek oralı olmuyor. En sonunda pes ediyorum.

"Delisin sen." diyorum başımı sağa sola belli belirsiz oynatırken.

"En az senin kadar deliyim." diyor hala tezahürat havasından çıkmadan.

"En iyisi bundan sonrasına Kerem'le devam edin." diyor Volkan Hoca. Ders arasında yaptığımıza mı bozuldu yoksa bugünlük bu kadar mıydı anlayamıyorum.

"Kusura bakmayın. Size de ayıp oldu." diyorum mahcup bir sesle.

"İlk günden seni fazla zorlamak istemiyorum. Kerem zaten bu konuda oldukça iyi. Sol direk vuruşunu onunla biraz pratik yapman bugün için yeterli olur." diyor hoca ciddiyetiyle.

"Tamam, sağ olun vakit ayırdığınız için."

"Kolay gelsin." diyor ve yanımızdan ayrılıyor.

Aynı anda Kerem belime sarılıyor. "Elime düştün ha." diyor bana çapkın çapkın gülerek.

"Çok pis sol direk çakarım ona göre." diyorum şakayla.

"Sadece bir kez vurdun daha."

"İkinciyi üstünde denememi ister misin?" diyorum koluna yavaş bir yumruk atarak.

"İstersen ringe geçelim. Daha heyecanlı olur." diyor bana göz kırparak.

"Tabii geçelim. Sağ köşede Keroprens sol köşede-"

Sözümü bitirmeme fırsat vermeden gülerek araya giriyor. "Ne prens ne prens?"

"Keroprens canım." diyorum ellerimi belime koyarken. "Dövüşçülerin lakapları oluyor ya ben de sana taktım bir tane. Aslında seninle ilk tanıştığımız zamanları düşününce zulümmatik oldukça yerinde bir lakap olurdu ama o çetin cevizin içinden marşmelov kıvamında bir adam çıktığı için zulümmatiklikten Keroprens mertebesine yükseldin."

"Yine yaratıcılığını konuşturuyorsun." diyor keyifle. "Peki kendine bir lakap buldun mu?"

"Eee onu da sen bul bir zahmet." diyorum işveli bir sesle.

"Hım... Bir düşünelim bakalım." diyor beni baştan aşağı süzerken. Eli dudağının kenarını kaşırken kendi kendine mırıldanıyor. "Acaba ne olabilir?"

"Kıvırcık falan diyeceksen hiç söyleme kalsın." diyorum yıllardır üzerime yapışıp kalan ve nefret ettiğim lakabı sevgilimin ağzından duymamak için.

"Kıvırcık mı? Mahalleden arkadaşınmış gibi seslenecek değilim herhâlde." diyerek çatıyor kaşlarını. Beni azarlarken arada Erkan'a laf sokmasıysa gözümden kaçmıyor. Yetişkin bir Keroprens hoşlanmadığı insanlar için olur olmadık yerlerde imada bulunabilir. Bu onların azalmayan kinlerinin ve kıvrak zekâlarının yegâne özelliğidir.

"Karadut Şarabı mı desek sana?" diyor gözleri çok da emin olmayan bir ifadeyle bana bakarken.

"Ben ve karadut şarabı... Bilemiyorum Kerem." diyorum kararsız bir halde dudağımı ısırarak.

"Sen bence bu dünyadaki en güzel şarapsın. Seni sevdikçe sarhoş olmamın başka bir açıklaması yok çünkü." diyor arzulu bir sesle. Eli de sesindeki arzuya eş olarak dolanıyor belimde.

"Aşk sarhoşluğu olmasın o." diyorum elini tutarak ve durması için onu uyararak. "Ayrıca burada dövüşçü lakabı seçmiyor muyduk? Bir anda arzular şelale oldu hayatım."

Yüzünü asarak etrafına bir bakış atıyor ve istemeyerek mesafe koyuyor aramıza. "Oldu mu böyle?"

"Kamusal alan için ideal bir mesafe." diyorum sevimli bir ifadeyle.

"Bence kamusal alandan özele geçmemizin zamanı geldi. Hem de hemen şimdi." diyor benim sevimliliğe tezat oldukça seksi bir bakışla.

"Dövüşmenin afrodizyak etkisi mi var?" diye soruyorum sadece Kerem'in duyabileceği bir sesle. Onda ki bu coşmayı başka bir sebebe bağlayamıyorum.

"Yok... Senin benim üzerimde böyle bir etkin var." diyor sırıtarak.

"İçindeki duygular benden umudunu kesse iyi olur hayatım." diyorum dudak bükerek.

"Niye? Niye ama Zeynep?!" diye neredeyse bağırıyor. Elimle ağzını kapatmaya yelteniyorum bir anlık refleksle.

"Sessiz olsana!" diyorum onu zapt etmeye çalışırken. "Yapamayız çünkü ben bir süreliğine kullanıma kapalıyım."

Anlamayarak bakıyor yüzüme. Az önceki zeki sevgilim nerede benim? Hormon istilasına mı yenik düştü acaba?

"Anlasana be adam regl haftasındayım." diyorum gözlerimi iri iri açarak.

"Bu senin regl olmuş halin mi? Kapris yok. Ağrıdan sancıdan şikayet yok. Burada antrenman yapıyoruz ve sen hala lokum gibisin. Canavara hangi evrede dönüşeceksin?" diye soruyor inanamayan bir sesle.

"Canavar mı? Aşk olsun hayatım hayalinde bu mu canlanıyor?" diyorum dediklerine gülerek.

"Ne bileyim güzelim bugüne kadar bu dönemi senin kadar sakin atlatan birine denk gelmedim." diyor hala şaşkınlıkla.

"Ben şanslı kesimdenim." diyorum övünerek.

"Dolayısıyla ben de şanslı kesimdenim." diyor kendine de pay biçerek. "Her yeni günde seni diğerlerinden ayıran yeni bir şey keşfediyorum ya inan harika bir şey bu."

Etrafımızda insanlar olmasını umursamadan Kerem'in dudaklarına ufacık bir öpücük bırakıyorum. Ayrıldığımız sırada dili bir an için dudakları üzerinde geziyor. Birkaç gün sık dişini Zeynep diyerek kendime telkinler vermeme sebep oluyor bu hareketi. Aklımı Kerem'in vücuduyla ilgili akıl çelici tüm düşüncelerden uzaklaştırmak için aklıma gelen ilk şeyi söyleyiveriyorum.

"Yine de şu an bir paket çikolataya hayır demem doğrusu."

Kerem'in tek kaşı havaya kalkarken "Sorunsuz da olsam ben de bir kadınım. Sonuçta çikolata her kadının ihtiyacı." diyorum omuz silkerek.

"Senin lakabını buldum güzelim." diyor bir anda aklına geldiğini belli eden coşkulu sesiyle.

"Merakla duymayı bekliyorum."

"Çikolata Pençesi." diyerek vereceğim tepkiyi bekliyor.

"Kulağa fazla kışkırtıcı geliyor sanki."

"Sen onu bir de bana sor." diyor Kerem iç çekerek. Tekrardan belime sarıldığı sırada ben de iç çekiyorum.

"Şu birkaç günü zor atlatacağız anlaşılan." diyorum Kerem'in belimde gezinen eline odaklanmışken. "Keroprens, Çikolata Pençesi'ne karşı. Yakında ringlerde."

"Sabırsızlıkla bekliyor olacağım güzelim."

58.BÖLÜM - Part 2 "Ailemizin Eksik Parçası"

Kerem'in kendini toparlayıp yeniden işinin başına geçmesiyle bir süreliğine kepenk kapatan restoran geçen hafta tekrardan faaliyete geçmişti. İlk günler müşteri sayısında bir azalmayla karşılaşsak da açıldığımızı duyan daimi müşterilerimizin tekrardan restorana gelmesi uzun sürmemişti. Davetiye gönderdiğim yerlerden de geri dönüşler almaya başlamıştık. İşler umduğumuzdan daha kısa sürede yoluna girecek gibi duruyordu.

İşler yoluna girecekti girmesine ama Serdar ve Bahar'ın mutfaktan gitmesi yüzünden hepimizin iş yükü artmıştı. Onlarla buluşup bu durumu yüz yüze konuşmuştuk ama ne benim ne de Kerem'in döktüğü diller faydalı olmamıştı. Bir yerde onlara da hak veriyordum. Eğer aynı şey benim başıma gelse ben de çalışmaya devam etmek istemezdim. Kerem'de benim gibi düşünüyor olmalıydı ki onlara çalışmak için yeni bir yer bakacağını söylemiş, ayrıca dava sonuçlandıktan sonra yaptıklarını telafi etmek adına tazminatlarını ödeyeceğine dair söz vermişti.

Şeflerden işi bırakan olmaması ise bizim için büyük şanstı. Kerem'in yanında durmaları, ona inanmaları ve destek vermeleri karşısında mutfaktaki aşçı yardımcılığı görevimi daha da şevkle yapıyordum. Kemal Şef ve Ying Şef'in emirlerini yerine getirmek kolayken, artık Mehmet Şef'le bile aram iyi sayılırdı. Onun için yaptığım hazırlıklarda kusur bulmaktan geri kalmasa da bir yandan söylenip bir yandan da hazırladıklarımı lezzetli yemeklere dönüştürüyordu.

Bugün restoranda ağırlayacağımız köşe yazarı için yeni menümüzdeki en güvendiğimiz yemekler şeflerimizin elinden hazırlanırken, ben de Kerem'in ricası üzerine işlerden kısa bir süre uzaklaşıp Pia'yla birlikte yola düşüyorum çünkü mutfaktaki yoğunluktan dolayı Pia'nın aşısını yaptırma işi bana kalıyor.

Taksinin arka koltuğunda ön patileri bacağımın üzerinde duran Pia'nın siyah parlak tüylerini okşarken bir yandan da şoförün köpekten hoşlanmadığını belli eden sinirli bakışlarından kaçınıyorum. Arabaya dökülen tüyler düşünüldüğünde sinirlenmekte haksız da sayılmaz ama ne yapayım birinin bizi veterinere götürmesi gerekiyor. Dikiz aynasından attığı sinirli bakışlarını yakaladığımı fark ettiği an gözlerini benden kaçırıyor. Bense bir şey söylemeden Pia'yı okşamaya devam ediyorum.

Veterinerin önüne geldiğimizde Pia'yı parke taş döşeli kaldırıma indiriyorum. Fayda etmeyeceğini bilsem de nezaketen koltuğa yapışan tüyleri elimle silkiyorum. Adam koltukta arkasını dönüp bana baktığında, yaramazlık yaptığı zamanlar Pia'nın attığı bakışlardan atıyorum. Sanırım bu bakışlar adam üzerinde bir etki yaratmıyor; çünkü para üstünü nerdeyse suratıma atacakken bir yandan da "Bırak kardeşim bırak." diye huysuz bir tonda homurdanıyor.

"Kusura bakmayın artık." diyorum hala tüyleri toplamaya çalışırken.

"Olan oldu bırak da gideyim."

Arabadan indikten sonra sinirini belli eden bir hızla uzaklaşıyor yanımdan. Elimdeki tasmanın gerilmesiyle Pia'ya dönüyorum. Veterinerin kapısından uzaklaşmaya çalışırken yakalıyorum onu.

"Kızım nereye?" diyorum tatlı tatlı konuşarak. Sırtından bağlı olan tasmayı benimle içeri gelmesi için hafifçe çekeliyorum ama gelmemekte direniyor.

"N'oldu kızım?" derken bir yandan da sırtını okşayarak onun gerginliğini almaya çalışıyorum. "Hadi canım gel benimle."

Ben ne kadar okşasam da rahatlatmaya çalışsam da Pia kaldırıma yapıştırdığı poposunu biraz olsun kımıldatmıyor. Zorladığımda da de ön patilerini sabit tutarak gelmemek için direnmeye devam ediyor.

"Korktun mu sen?" diyorum Pia'ya söylemekten çok kendi kendime konuşur gibi. Onu kımıldatamayacağımı anlayınca kucağıma almaya karar veriyorum. Benim için zor bir deneyim olsa da Allah'tan veterinere sadece birkaç adım mesafedeyiz.

"Kucağa gel bakayım." diyorum kollarımı onu kucaklamak için açarken.

Annesinden medet uman küçük çocuklar gibi yanıma sokuluyor. Gözleri ürkek ürkek bakarken onun bu hali yüreğimi burkuyor. Kucaklayıp ayağa kalkarken bir an için zorlansam da doğrulmayı başarıyorum. Pia başını omzuma dayarken ben de onu sakinleştirmek için kısık sesle konuşmaya başlıyorum.

"Aferin benim kızıma. Akıllı kızım benim. Korkacak bir şey yok. Bak ben yanındayım."

Kucağımda neredeyse benim büyüklüğümde bir köpek taşıdığımı gören veterinerdeki kadın yüzünde samimi bir gülümsemeyle bana cam kapıyı açıyor. İçeriye adım attığımda Pia kucağıma daha da siniyor.

"Hişt... Ben buradayım." diye fısıldıyorum yine. Yanağım Pia'nın yumuşak tüylerine değerken bir yandan da bana kapıyı açan kadınla konuşmaya başlıyorum.

"Pia'nın karma aşısı için gelmiştik. Kerem Akman adına randevumuz olmalı. Gerçi kendisi işleri yüzünden gelemedi. O yüzden kızı ben getirdim."

"Buyurun hanımefendi sizi biraz bekleteceğim." diyor kadın, etli parmaklarıyla oturmam için bekleme koltuklarını işaret ederken. "Asım Bey şu an pansuman yapıyor. İşi birazdan biter, Pia'yı alırız."

Koltuklara geçip otururken Pia bir an olsun inmiyor kucağımdan. Oturmanın verdiği rahatlıkla sırtındaki ellerimden birini çekip başının üstünü okşuyorum. Yattığı omzuma bakarak yüzünü görmeye çalışıyorum.

"İğneden bu kadar korkulur mu Pia?" diyorum haline gülsem mi acısam mı bilemeden.

Pia sanki beni anlıyormuş gibi iç çekiyor. Gülmemek için kendimi zor tutarken başımı başının üstüne yatırıp sıkıca sarılıyorum. Aşağı yukarı on dakika kadar bekledikten sonra içeriden boynuna koni şeklinde koruyucu takılmış, arka ayağı bandajlı golden retriever cinsi olduğunu tahmin ettiğim bir köpeği çıkarıyorlar.

Sarı uzun tüylerinin bir kısmı traşlanmış, tüylerden arınan yerlerde ise kabuk bağlamaya başlamış yaralar var. Ara sıra inleyen sesinden, yüzündeki ifadeden ne kadar çok acı çektiği belli. Köpeğin halini gördükten sonra kucağımda sapasağlam duran Pia'ya daha çok sarılıp, başının tepesinden öpüyorum.

"Çok şükür ki sadece aşı olman için buraya geldik Pia." diyorum köşede duran geniş kafese yatırılan köpeği izlemeye devam ederken.

"Pia'yı aşı için alabilirim." diyor geldiğimizde bizimle ilgilenen kadın. Pia'yı almak için yelteniyor ama kadın çektikçe Pia kendisini bana doğru bastırıyor.

"En iyisi ben getireyim." diyorum ve operasyon odasına Pia'yla birlikte giriyorum. İçeride beni mavi önlüğü içinde yaşlı bir adam karşılıyor. Beni beklemiyormuş gibi bir saniyeliğine yüzüme bakıyor.

"Kerem Bey yok mu?" diye soruyor.

"İşler yoğundu. O yüzden Pia'yı ben getirdim." diyorum Pia'yı metal sedyeye bırakırken. Pia ağlamaklı sesler çıkarırken Asım Bey'de adımı soruyor.

"Zeynep." diyorum adamın yüzüne bakmaya fırsat bulamadan çünkü Pia korkudan titremeye başlıyor.

"Sakin ol kızım." diyerek başını seviyorum.

Asım Bey iğneyi hazırlarken ben de Pia'yı sakinleştirmeye çalışıyorum. Pia'nın 'götür beni buradan' bakışları içime işlerken Asım Bey elindeki iğneyle Pia'nın arkasına geçiyor. Sırtındaki tüyleri eliyle araladıktan sonra hiç tereddüt etmeden iğneyi vuruyor. Aynı anda Pia'dan sadece birkaç saniye süren acı bir ses çıkıyor. Benimse kalbim bir an için sıkışıp gevşiyor.

"Geçmiş olsun." diyor Asım Bey iğneyi geri çektiği sırada.

"Sa-sağ olun." diyorum Pia'nın canının yanmış olmasından bu kadar etkileneceğimi tahmin etmezken.

"İyi misin kızım?" diyorum yanaklarından tutup yüzüne bakarken. Kuyruğunu sallarken bana öyle içli bakıyor ki duygulanıyorum.

"Aşı nadir de olsa ateş yapabiliyor. Olur da ateşlenirse endişelenmenize gerek yok. Birkaç gün içerisinde de yıkamıyoruz." diyerek uyarıyor Asım Bey.

"Teşekkürler." diyorum Pia'yı sedyeden indirirken. Gelirken yürümemekte direnen koca kızım giderken beni adeta sürüklüyor peşinden.

Bekleme salonuna geçtiğimiz sırada bir an için Pia'yı serbest bırakıp aşının ücretini ödüyorum. Arkamı döndüğümde Pia'yı az önce gördüğümüz yaralı köpeğin yanında buluyorum. Burnunu kafesin demirlerinin arasından uzatarak yaralı köpeği yalamaya çalışıyor. Yaralı olanın ise çektiği acıdan dolayı gözü hiçbir şeyi görmüyor gibi.

Kafesin yanına çöktüğümde kesik kesik nefes alan ve inleyen köpeği yakından inceliyorum. Gerçekten kötü durumda. Haline dayanamayarak "Nasıl yaralanmış?" diye soruyorum bizimle ilgilenen kadına.

"Sahibinin kullandığı araba kaza yapmış. Sahibi ölmüş, bunu da yaralı kurtarmışlar. Tedavi için bize getirdiler ama şimdiye kadar kimse arayıp sormadı. Sahiplenen çıkmazsa iyileştiği zaman barınağa göndereceğiz." diyerek anlatıyor olanları.

Zaten acınası bir halde olan köpeğin başından geçenleri duyduktan sonra içimdeki acıma duygusu daha da artıyor. Böyle ağır yaralanmış bir hayvanın barınakta hayatta kalma şansı olabilir mi? Bir gün önce sahibinin yanında seyahat ederken bir gün sonra barınakta yaşamak kim bilir ne hale getirir psikolojisini.

"Kimse sahiplenmedi demiştiniz değil mi?" diyorum düşünceler aklımdan hızlıca geçerken.

"Evet, zavallının artık kalacak bir yeri yok."

"Ben sahiplenmek istiyorum. Zaten bir köpeğimiz var. İkincisine bakmak zor olmasa gerek. Hem Pia'da hoşlandı ondan." diyorum ani fakat doğruluğundan son derece emin olduğum bir kararla.

Kadın sevinçli bir sesle "Gerçekten mi?" diye soruyor.

"Gerçekten." diyorum kadının haline gülümseyerek.

"Böyle bir şeye çok sevinirim." diyor kolumu samimi bir tavırla sıkarken. "Ama bir süre daha burada gözlem altında kalmalı. Şu an ki bakımını evde yapmanız mümkün değil."

"O zaman ben size numaramı vereyim." diyorum ve kadın kilolarına rağmen oldukça çevik bir hareketle bankonun arkasına uzanıp bir kağıt kalem alıp, yanıma geliyor.

"Sizin zaten acil durumlar için numaranız bizde var. Şimdi kendi numaramı da yazıyorum." diyorum numaramı yazarken. Sonra kağıdı kadına geri veriyorum. "Durumu hakkında haberleşiriz. Eve götürülecek duruma geldiğinde yeni yuvasına götürürüm bu kızı."

"Yalnız o bir erkek." diyor kadın donuk bir sesle. Vazgeçeceğim endişesi ise tüm yüzünü kaplamış durumda. Oysa benim dilim Pia'ya 'kızım' demeye alıştığı için ona da böyle sesleniyorum o kadar.

"Benim için sorun değil." diyorum ve kadın rahatladığını çekinmeden belli ediyor.

Tekrardan kafesin yanına çöktüğümde elimi içeri doğru uzatıyorum. Parmak uçlarım köpeğin uzun burnuna usulca dokunurken beni duyabileceği bir sesle konuşuyorum.

"Merhaba oğlum... Bundan böyle her günümüz birlikte geçecek."

****

Zeynep veterinerden henüz dönmemişken Mert restorana uğruyor. Mutfaktaki koşuşturmayı görünce "Ben bahçedeyim abicim." diyerek kaçıveriyor yanımdan.

Köşe yazarını yemeklerden ve servisten memnun kalmış bir halde uğurladıktan sonra Mert için bir yemek tabağı hazırlayıp bahçeye çıkıyorum. Çardağa geçince tabağı önüne bırakıyorum. Keyifle gülümsüyor.

"Seni ne kadar sevdiğimi biliyor musun?" diyor ağzına bir lokma kuzu eti atmadan önce.

"Bilmez olur muyum hiç? En çok da açken seviyorsun dimi?" diyorum iştahlı haline gülerek.

"Kesinlikle en çok açken."

"Afiyet olsun kardeşim."

Mert'le sohbet etmeye başlamışken bahçe kapısından Zeynep'le Pia giriyor. Pia beni görünce koşmaya başlıyor ve Zeynep'in elindeki tasma kayıp gidiyor. Sevgilim iki elini havaya kaldırıp sitemle "Şimdi böyle mi olduk Pia?" diye söyleniyor arkasından.

"Yani burada ben dururken başka ne olacaktı?" diyorum ukala bir tavırla.

Zeynep söylediğime gözlerini devirip, karşımda oturan Mert'in yanına geçip oturuyor.

"İyi al kızın senin olsun. Zaten yakın bir zamanda benimde oğlum olacak." diyor Mert'in tabağındaki cherry domatesi çaktırmadan alırken.

Duyduğumu idrak etmekte zorlanırken sanki taş yutmuşum gibi bir ağırlık çöküyor mideme ama sonra geçenlerde regl olmadı mı bu kız diye düşünüyorum ve rahatlıyorum. İçimdeki saliselik fırtınayı sevgilime sezdirmeden soruyorum.

"Ne oğlu? Bensiz oğlan yapmak ha? Nasıl olacakmış bu iş?"

"Zevzekleşmez misin?" diyerek azarlıyor beni. "Veterinerde yaralı bir golden gördüm. Sahibini trafik kazasında kaybetmiş ve barınağa verilecekmiş. Onun o haline dayanamadım ve sahiplenmeye karar verdim."

Ben cevap vermeye fırsat bulamadan Mert konuşmaya dalıyor.

"Bana sormadan nasıl yaparsın bunu Zeynep? Valla benim bir köpeğe daha bakıcılık yapmaya gücüm yok. İstemiyorum ikinci köpek falan."

Zeynep, Mert'in isyan dolu konuşması karşısında gülmemek için renkten renge girerken ben onun kadar kibar olamıyorum, basıyorum kahkahayı.

"Bu neyin isyanı lan? Köpeği biz alıyoruz."

"He he siz alıyorsunuz tabii ama sonra zırt pırt benim başıma bırakıyorsunuz abicim." diyor kaşlarını çatarak.

"Ama Mert onun halini bir görseydin. Böyle mahzun mahzun bakıyor. Zaten her yeri yara bere içinde. Yazık değil mi ona?" diyerek duygu sömürüsü yapıyor sevgilim.

"Peki bana yazık değil mi?" diyor Mert'te.

"Kıyamam sana." diyor Zeynep Mert'in omzuna kolunu atarken. Mert tam onun vazgeçeceğini düşünürken Zeynep kararlı bir sesle konuşmaya devam ediyor. "Ama ona da kıyamam. O yüzden o köpeğe bakacağım ve çok zorda kalmadıkça sana hiç bırakmayacağım."

Mert burnundan solurken sevgilime destek olmak için "Uzatma işte ya. Kız o kadar bakacağım diyor sen hala surat asıyorsun." diyorum.

"Ne haliniz varsa görün ya." diyor gülmeye başlarken.

"Ha şöyle." diyorum elimle masaya vururken. "Aşkım, Mert ikna oldu artık bol bol

bırakırız çocukları amcalarına."

"Tabii tabii." diye onaylıyor Zeynep bana göz kırparak.

****

Mutfakta yoğun geçen günün ardından dövüş antrenmanına da gidince Zeynep'te ben de pelte gibi karşılıklı uzanıyoruz koltukta. Kucağıma uzattığı ve ağrısından şikayet ettiği ayaklarına masaj yaparken bir yandan da Alp'in askerden dönüşünü konuşuyoruz.

"Kesinlikle hemşireye bir şey belli etmememiz lazım. Alp defalarca tembihledi beni." diyor Zeynep masajdan mest olmuş bir haldeyken.

"Alp seni defalarca tembihledi diye aynını bana da yapmak zorunda mısın güzelim?"

"Aman ne bileyim ya o deli beni de yok yere strese soktu." diyor saçını kaşıyarak. "Beni asıl endişelendiren şey Derya'nın Alp'i bir anda karşısında görünce oracıkta mercimeği doğurması."

"Allah korusun." diyorum kaşlarımı çatarak ama düşününce olmayacak şey de değil. "Derya'ya biraz belli etsek mi acaba Zeynep? Şoka girmesindense havası kaçmış bir sürprizi yeğlerim."

"İşin bu tarafını düşününce ben de şüpheye düştüm aslında ama Alp'te hiç beklemediğimiz bir zamanda gelmiyor ki. Ha üç gün önce gelmiş ha beş gün sonra gelmiş." diyor kafasında bir şeyleri tarttığını belli eden düşünceli halleriyle.

"Yarın Alp'in sevdiği yemekleri hazırladığımızı fark edince zaten bir şeyler olduğunu anlayacak. Çok da kasmaya gerek yok." diyorum sevgilimi düşüncelerden kurtarmak için.

"Haklısın hayatım."

"Haklıyım tabii." diyorum şakayla karışık bir övünmeyle. Konuşmamızı ikimize çekmek için takılıyorum sevgilime. "Şimdi bırak Derya'yla Alp'i. Cevap ver bakayım bugün sevgilin için ne yapmayı düşünüyorsun? Yemek mi? Banyo mu? Dans mı? Ateşli bir gece mi?"

Ben saymaya devam ettikçe Zeynep'in yüzündeki gülümseme gitgide genişliyor.

Sustuğumda "Bitti mi?" diye soruyor.

"Evet güzelim. Hangisini yapacaksın?" diye soruyorum hevesle.

"Temizinden bir dayak atacağım aşkım." diyor masaj yaptığım ayaklarından biriyle karın boşluğuma orta karar bir tekme atarken. "Hem Volkan Hoca tekmelere çalışmamı söylemişti. Ödevimi de yapmış olurum. Bir taşla iki kuş."

"Aaa! Vurmasına kızım." diyorum ikinci tekmeyi karnıma yerken. Bir yerden sonra Zeynep tekmeden çok ayaklarıyla beni koltuğun kenarına doğru itekleyerek kendisine eğlence yapıyor. Bir yandan da çocuklar gibi kıkırdıyor.

"Seni dövüşe hiç bulaştırmasaydım iyiydi." diyorum ayaklarını tutmaya çalışırken ama o balık gibi çırpındıkça pek de kolay olmuyor.

"Ne oldu çabuk pişman oldun." diyor keyifle.

"Sayende güzelim." diyorum köşeye sıkışmış halimi başımla işaret ederken.

"Sana kızıyordum falan ama bu dövüş sporlarını sevdim galiba."

Sahte bir dehşet içerisinde "Farkında olmadan bir canavar yarattım." diyorum.

"Kork benden." diyor ayaklarıyla beni dürtmeye devam ederken.

"Taş olacaksın ama." diyorum artık durması için ayak bileklerinden tuttuğum sırada. "Erkeğine böyle vurmaya devam edersen cidden taş olacaksın."

Zeynep öyle bir kahkaha atıyor ki aklımı çeliyor ve ayaklarını kıstırıp üzerine doğru eğiliyorum. Burun buruna geldiğimiz sırada gülmeyi bırakıp yüzüme hayran hayran bakıyor.

"Seninle uğraşmayı seviyorum." diyor burnunu burnuma sürterek.

"Ben de seninle uğraşmayı seviyorum." diyorum ve aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarımızı birleştiriyorum.

Az önce tekmeleriyle beni köşeye sıkıştıran kadınla şimdi aşkla beni öpen kadının aynı Zeynep olduğunu bilmek, onunla her duyguyu yaşamak bana çok iyi geliyor. Nefeslerimiz birbirine karışırken günün yorgunluğu yerini bizi ağır ağır saran tutkuya bırakıyor. Birlikte kurduğumuz iki kişilik dünyamıza geçerken her şeyi ve herkesi dışarıda bırakıyoruz.

***

Alnımda hissettiğim dudaklarla uyanıyorum. Gözlerimi açmadan Kerem'in yüzüme bıraktığı tüy hafifliğindeki öpücüklerin keyfini çıkarıyorum. Parmakları çıplak omuzumda gezinmeye başladığı sırada nefesini kulağımda hissediyorum.

"Uyanma zamanı sevgilim."

Rüyalardan ve tüm güzel zamanlardan daha tatlı gelen bu anı uzatabilmek için gözlerimi açmadan yüzümü göğsüne gömüyorum. Sıcacık teni ve kendine has kokusuyla sarmalanırken Kerem'in beni uyandırma çabaları devam ediyor.

"Bugün çok işimiz var biliyorsun güzelim. O yüzden artık kalkmamız lazım." diyor saçımı okşayarak. İtiraz eden bir sesle daha da sokuluyorum ve kollarımı beline doluyorum. Parmaklarımın altında hissettiğim sıkı kaslarla iç çekiyorum.

"Yalnız böyle yapmaya devam edersen bu işin sonu kötüye gidecek." diyor sesinde güldüğünü belli eden bir tınıyla. Onu biraz daha zorlamak için parmaklarımı sırtından kalçasına doğru yavaşça indiriyorum. Kendisini kastığını hissetmek gülümsememe neden oluyor. Dudaklarımın hemen altında kalan göğsüne ıslak bir öpücük bırakıyorum.

"Şansını fazlasıyla zorluyorsun bebeğim." diyor sesi tutkulu bir hal almaya başlamışken. "Bugün tüm koşuşturmalar arasında bir de sızlayıp durmak istemiyorsan uslu durmalısın."

Kalçasında gezinip duran parmaklarımı güçlü ellerinin arasına hapsettiğinde gözlerimi istemeyerekten de olsa açıyorum. Çenemi göğsüne yaslayıp bakışlarımı gözlerine diktiğimde parlayan yeşil gözleriyle bana gülümseyerek bakıyor.

"Günaydın yakışıklı." diyorum uyku mahmuru bir ifadeyle.

"Günaydın güzelim." diyerek dudaklarıma uzanıyor.

Ben uzun bir öpücük almayı beklerken Kerem temkinli ufacık bir buseyle yetiniyor. Geri çekildiğinde memnuniyetsizliğimi saklamaya gerek duymuyorum. İstediğimi almak için hamle yapıyorum ve uzanıp dudaklarını uzun uzun öpüyorum. Bu sefer geri çekilmeden benimle yakıcı bir tempoda öpüşüyor.

"Başın gerçekten belada." diyor ayrıldığımız sırada.

Çevik bir hareketle üzerime çıkarken işveli bir sesle konuşuyorum. "Bu aralar başımı belaya sokmaya çok meraklıyım."

Kerem'in odaya yayılan gülüşü boynuma uzanmasıyla boğuk bir hal alıyor. Dudakları boynumda gezerken aynı boğuk sesle soruyor. "Ben halimden çok memnunum da nedir sendeki bu haller?"

Dokunuşlarıyla aklım bulanmaya başlasa da kelimeleri bir araya getirmeyi başarıyorum.

"Bir haftalık zorunlu ayrılıkta seni çok özlemişim. Şimdi her anı değerlendirmek istiyorum."

"Sen o bir haftayı gel de bana sor. Geçmek bilmedi."

"Önümüzde rahat rahat sevişebileceğimiz üç haftamız var. Bence tadını çıkaralım." diyorum Kerem'i kendime daha çok çekerken.

Bu sırada telefon çalmaya başlıyor. Kerem beni öpmeye devam ederken benim gözlerim sehpanın üzerinde sinir bozucu bir ısrarla çalmaya devam eden telefona takılıyor. Birkaç kez daha çaldıktan sonra susuyor. Tam tekrardan anın büyüsüne kapılacakken bir kez daha çalmaya başlıyor. İç çekerek gözlerimi deviriyorum.

"Hayatım... Belki de bakmalısın." diyorum Kerem'in omuzlarından tutup durdurmaya çalışırken.

Savurduğu birkaç İngilizce küfrün eşliğinde sehpadaki telefonu eline alıyor. Açacağını sanırken kapatıp karşıdaki üçlü koltuğa fırlatıyor. Sonra vakit kaybetmeden yine yanıma geliyor.

"İşlerin canı cehenneme. Hem bizim şimdi daha önemli bir işimiz var." diyor ve kaldığımız yerden devam ediyoruz.

****

Sabahki beklenmeyen duygu patlamasından sonra işe öğlen vakti anca gidebiliyoruz. Allah'tan kimse Kerem'e neden geç kaldığımızı sormaya cesaret edemiyor da mutfağa girer girmez günlük işlerimizi yapmaya koyuluyoruz.

Kerem onu fazlasıyla karizmatik gösteren siyah üniformasıyla her zaman ki haliyle

fırtına gibi esiyor mutfağın içinde. Bense yemek buharları ve yüksek sıcaklığın hakim olduğu mutfakta gelen müşterilerimizi memnun edecek tabakları hazırlamaya başlıyorum. Hazırladığım tabakları servis penceresinden garsonlara uzattıktan sonra hazırlanan sipariş fişlerini diğerlerinin yanından söküyorum. Bu sırada yemek siparişleri arasına karışan kokteyl siparişi gözüme çarpıyor. Davlumbaza yapıştırılmış diğer fişlerin arasından çekip alıyorum. Servis penceresine gidip gördüğüm ilk garsona uzatıyorum.

"Bunun yeri mutfak değil. Bar bölümüne götür." diyorum. Garsonun yavaş adımlarını görünce arkasından ciddi bir sesle bağırıyorum. "Acele et!"

"Gün geçtikçe bana benzediğinin farkında mısın?" diyor bir anda yanımda biten sevgilim. Siyah bandanasının hemen altından bana attığı hayran bakışlarıyla bir an için afallıyorum. Umursamıyormuş gibi omuz silkiyorum ama gülmeden de edemiyorum.

"Ne yapayım emir komuta zinciri çok sağlam. Bu mutfak zamanla herkesi ketumlaştırıyor."

"Yok yok sen acemiliğini atmaya başladın üstünden olan bu." diyerek peşimden geliyor.

"Önümüzdeki hafta aşçılığa başlamamın birinci yılı hayatım. Bırak da birazcık kurtulayım şu acemi şeflikten." diyorum yeni bir tabağı hazırlamaya başladığım sırada.

"Bir yıl oldu ha." diyor benim yanıma geçip hollandaise sos yapmaya başlarken.

"İstanbul'a ilk gelişim daha dün gibi ama üzerinden koca bir yıl geçti. O bir yıla neler neler sığdırdım." diyorum Kerem'e aşık bakışları atarken.

"Bizim yıl dönümümüze de az kaldı."

"Aşk olsun Kerem!" diyorum kaşlarımı çatarak. "Ocak ayına daha kaç ay var."

"Asıl sana aşk olsun Zeynep!" diyor o da kaşlarını çatarak. "Tanıştığımız zamanı ne çabuk unuttun."

Duyduğumla tabağı süslemek için kullandığım vişne sosunun ayarını kaçırıyorum ve tabaktan tezgâha doğru sıçratıyorum. Bu halim Kerem'in kahkaha atmasına neden oluyor.

"İşte yine böyle sakarlığının tuttuğu bir gündü. Elindeki füme tabancasıyla beni dumana boğmuştun." diyor eskilere dalmış gibi.

"Yaptığım salaklığı yeterince hatırlıyorum. Bir de sen hatırlatıp durma." diyerek çocuk

gibi dudak büküyorum.

"Kızıyorum ama! Salaklıkla ne ilgisi vardı o gün yaptığının?" diyerek azarlıyor beni. Sonra gülerek devam ediyor. "Bence ileride çocuklarımıza anlatacağımız süper bir anı bu."

"Ya anlatalım da annelerine kıçlarıyla gülsün yavrularımız." diyorum daha da mızmızlanarak.

"Sarkıtma o dudaklarını."

"Bana ne."

"Öperim bak." diyor iki parmağıyla dudaklarımı sıkıştırırken. "Mutfakta da hoş bir durum olmaz bu."

Elinden kurtulduğum sırada kaçamak bakışlarla etrafımızdakileri süzüyorum. Allah'tan kimse durumun farkında değil.

"Gidip sosunla uğraşsana sen. Bak birazdan kesilecek benden söylemesi." diyorum durumu pek de parlak görünmeyen sosu işaret ederek.

Müzik çalardan yükselen şarkıya ıslıkla eşlik ederek işinin başına dönüyor. Bense az önce batırdığım tezgâhtan vişne sosunu temizlemeye başlıyorum.

****

Zeynep'in evinde Alp'in gelmesine oldukça az bir zaman kalmışken yemek masasını hazırlıyorum. Zeynep'se Derya'yı güzel bir şeyler giymeye ikna etmekle meşgul. Bana sorarsanız böylesine büyük bir karına sahipken ne kadar güzel giyinirse giyinsin Alp'in uğrayacağı şoku engelleyemeyeceğiz. Sonuçta en son görüştüklerinde Derya incecik bir kızdı şimdi ise fil yutmuş yılanda hallice. Alp'in bu görüntüyü kabullenmesi biraz zaman alır diye düşünüyorum.

Alp'in sevdiği yemekler masadaki yerini aldığı sırada Derya'yla Zeynep odadan çıkıyor. Derya üzerinde dizlerinin üstüne gelen keten bir elbiseyle dikiliyor karşımda. Karnından dolayı eteğin ön kısmı arkasına oranla daha kısa duruyor. Hamilelik yüzünden şişmeye başlayan ayaklarına ise herhangi bir şey giymemiş ya da giyememiş tam olarak kestiremiyorum.

Zeynep, Derya'nın arkasından bana kaş göz işareti yaparak güzel bir şeyler söylememi istiyor. Ben de büyük yerden gelen emire uyarak birkaç beyaz yalan söylüyorum.

"Çok güzel olmuşsun Deryacım. Elbise çok yakışmış."

"Hadi oradan be." diye itekliyor beni ve oturmak için koltuğa geçiyor. Ayaklarını zar zor koltuğa uzattığı sırada duyamayacağı bir sesle kendi kendime konuşuyorum.

"Hamilelik bu kıza hiç yaramadı. Aksi birine dönüştü."

Söylediklerimi duyan sevgilim koluma girerken "Alp gelince normale döner. Bence tüm aksiliğini onun yokluğundan." diyor.

"Birazdan gelmiş olur." diyorum saatimi ikimizin de görebileceği bir açıyla tutarken.

"Derya hiçbir şeyin farkında değil. Bir aksilik çıkmaz değil mi?" diye soruyor bize sırtı dönük bir halde televizyon izleyen Derya'ya bakarak.

"Dua edelim de çıkmasın." derken zil çalıyor. Zeynep heyecanla kolumu sıkarken ben bile heyecanlanıyorum.

Zeynep "Ben bakarım." diyerek kapıyı açmaya giderken Derya hiç oralı olmuyor.

Zeynep kapıyı açtığında karşımızda güneş yanıklarından neredeyse esmer bir adama dönüşmüş, asker traşlı, zayıflamış Alp'i görüyoruz. Zeynep dayanamayarak sıkıca sarılıyor ona. Alp'te Zeynep'e sarılırken bana da göz kırpıyor. Sonra oldukça sessiz adımlarla içeri giriyor. Derya'nın arkasına dolanırken yanımdan geçiyor ve dostça omzuma vuruyor.

Derya'nın tam arkasına geçtiği sırada elleriyle gözlerini kapatıyor. Derya irkilerek omuzlarını dikleştiriyor ve gözlerini kapatan elleri yokluyor. Bu sırada Alp Derya'nın saçlarına içten bir öpücük bırakıyor. Onların halini izleyen ve çoktan ağlamaya başlayan sevgilimde gelip bana sarılıyor. Kollarımı ona sararken tıpkı Alp gibi ben de sevdiğim kadının saçlarına içten bir öpücük bırakıyorum.

Bu sırada Alp'in geldiğini anlayan Derya sevinçle çığlık atarken bir yandan da gözyaşlarına engel olamıyor. Birbirlerine sarılıp uzun uzun ağlıyorlar. Ağlamaları öpücüklerle bölünüyor. Heyecanları yatıştığı sırada nihayet konuşabilecek duruma geliyorlar.

"Çok özledim seni." diyor Derya Alp'in yüzünü avuçlarının arasında tutarken. Dudakları bir an için birleşiyor çok geçmeden ayrılıyorlar. Alp'in elleri sanki zarar vermekten korkarmış gibi Derya'nın karnına gidiyor. Tedirginliğini anlayan Derya ellerini

onunkilerin üzerine koyarak karnına dokunmasını sağlıyor. Galiba bebeğin tekmesini hissediyorlar ki aynı anda gülerek bakıyorlar birbirine.

Alp özlem dolu bir sesle "Ben de çok özledim. Seni de Alper'i de." diyor.

Alp'in gelişiyle ailemizin eksik kalan parçası da tamamlanmış oluyor.

59.BÖLÜM - Part 1 "Teklif"

İrem'le Erkan'ın düğünü için bir süredir Eskişehir'deyim. Kerem'den ayrı kaldığım günler İrem'in düğün stresini azaltmaya çalışmakla geçiyor. Balayına gidecekleri oteldeki rezervasyon sorunu, düğün müzisyenlerinin düğüne iki gün kala bizi yüzüstü bırakması, kına gecesinde elektriklerin aniden kesilmesi gibi bir sürü aksilik yaşanmışken İrem'e belli etmesem de evrenin bu düğüne engel olmaya çalıştığını düşünüyorum.

İrem'i bu sorunlardan biraz olsun uzaklaştırmak adına çay kenarında öğle yemeği yemek için toplanıyoruz. Eve geldiğim ve Kerem'den uzakta olduğum için son derece mutlu olan annem ve babam, kızlarının evlenip İstanbul'a taşınacağından dolayı buruklaşan Meral teyze ve Cüneyt amca, birbirine yeni kavuşmuş biricik aşıklar Derya ve Alp'te dahil olmak üzere herkes sığabilmemiz için birleştirilmiş masanın etrafında oturuyor.

İrem elindeki telefonla yine bir yerlere kaybolan Erkan'ı ararken önündeki İnegöl köftesine çatalıyla minik delikler açıyor. Annem ve Meral teyze halk eğitimdeki diğer hocaları çekiştirirken, babamla Cüneyt amca Eskişehirspor'un durumu hakkında hararetli bir konuşmaya dalmış durumda. Alp'le Derya ise sanırım şu an en çok izlenilesi görüntüyü oluşturuyor.

Askerden döndüğünden beri Derya'nın etrafında pervane olan çiçeği burnundaki baba adayımız Alp, sevgilisini elleriyle besliyor. Derya'ysa ona kıyamadığından mıdır nedir bize yaptığı nazın onda birini bile yapmıyor Alp'e. Yeni kavuşmuş olmalarının verdiği enerjiyle ve Alper'in neredeyse bitmek bilmeyen tekmeleriyle oldukça mutlu görünüyorlar.

Deryaların mutlu hallerini gördükçe 'Yarın olsa da benim sevgilimde gelse bir an önce' diye geçiriyorum içimden. Kerem'i burada, en yakın arkadaşımın düğününde ailemle aynı masada yan yana otururken düşünmek ürpermeme sebep olsa da sevgilime duyduğum özlem oldukça ağır basıyor.

Telefonumun çalmasıyla gülümseyerek arayanın ismine bakıyorum. Kalp kalbe karşı derler değil mi? Kesinlikle doğru bir deyiş.

"Hayatım." diyerek açıyorum telefonu ve aynı anda hem annemin hem de babamın ters bakışları beni buluyor.

"Senden ayrı kalmak bana hiç iyi gelmiyor." diyor burnundan soluduğunu belli eden bir sesle.

Yüzümdeki ifadeyi sabit tutmaya çalışırken ne olduğunu merak ediyorum. Anne ve babamın bakışları beni gölge gibi takip ederken rahat konuşamayacağımı fark edip, masadan kalkıyorum. Beni duyamayacakları kadar uzaklaştığımda çay kenarındaki söğüt ağacının altına konulmuş banka oturuyorum.

"İyi misin aşkım? Sesin pek iyi gelmiyor." diye soruyorum hemen.

"Biraz sinirliyim galiba." diyerek itiraf ediyor.

"Ne yapıyorsun şu an?" diye sorarken bir yandan da Uğur Bey'in anlattığı sakinleşme egzersizlerini hatırlamaya çalışıyorum. Aramızda kilometreler varken ona nasıl yardımcı olabilirimin planlarını yapmaya başlıyorum.

"Ne mi yapıyorum? Bir salon dolusu koduğumun açıyla uğraşıyorum. Sabahtan beri daha bir kez olsun dinlenemedim. Olaylardan sonra işlerdeki yoğunluk beni şaşırtıyor Zeyno. Reklamın iyisi kötüsü olmaz derlerken bundan mı bahsediyorlardı?"

Söylediklerini anlamak için birkaç saniye kendime zaman tanıyorum. Kötü bir durum yok gibi sanki. Sinirinin beni endişelenecek bir boyutta olmamasını anlayınca epey bir rahatlıyorum. Kerem'in yarı sinirli yarı hayret dolu sesiyle sırıtırken bir yandan da soruyorum.

"Yanlış mı duydum yoksa işlerin yoğunluğundan mı şikayet ediyorsunuz şefim?"

"Dalga geçme sevgilinle." diyerek azarlıyor beni. "Yarın düğüne gelemezsem sen sevgilinden İrem'de düğün pastasından olur."

"Hiç şaşırmam valla." derken iç çekiyorum. "Bu aralar tüm aksilikler İrem'i buluyor. Olur da gelemezsen, pastasız kalırsak sürpriz olmaz."

"Ha yani sadece İrem'i düşünüyorsun."

"Gelin olduğu için öncelik onun."

"Merak etme güzelim. Ben gelemesem bile pastayı bir şekilde ulaştırırım. Arkadaşına karşı seni mahcup etmem."

"Pastanın yanına kendini de ilave edersen çok makbule geçer ama işler yüzünden gelemezsen bir gün daha sıkarım dişimi. Zaten yarından sonra hiçbir kuvvet beni burada tutamaz. Hemen yanına kaçacağım."

"İşte duymayı sevdiğim cümleler bunlar." diyor gülerek. Sesindeki sinir neredeyse kaybolmuşken işimi garantiye almak için sormadan edemiyorum.

"Daha iyisin dimi?"

"E-evet..." diyor sanki kendisi de sakinleştiğine şaşırmış gibi. "Sinirli hallerim senin sesinle dağıldı gitti."

"İşte böyle ilaç gibi gelirim."

"Boşuna demiyorum bana her zaman iyi geliyorsun diye."

****

Arabanın bagajında yüz elli kişilik düğün pastası, üzerimde düğünde giyeceğim takım elbiseyle Eskişehir'e yaklaşmak üzereyim ve tabii sevdiğim kadına. Yol boyunca karşıma çıkıp duran ve bagajdaki pastalar için kurulmuş bubi tuzaklarını andıran çukurlardan birinden daha direksiyonu sağa kırarak kurtuluyorum.

Şu pastaların başına bir şey gelmeden teslim edebilsem omzumdan büyük bir yük kalkacak, çok rahatlayacağım. İrem'e verdiğim sözü tutamayacağım, Zeynep'in de canını sıkacağım endişesiyle epey bir stres altındayım.

Eskişehir'in içine girdiğimde sokak aralarından geçerken navigasyondan Zeynep'in söylediği yere ne kadar kaldığına bakıyorum. Çok değil birkaç sokak sonra beni beklediği yere varacağım. Dikiz aynasından nasıl göründüğümü kontrol ederken pencereden giren rüzgarın saçımın sol tarafını dağıttığını fark ediyorum. Elimle saçımı düzeltirken bir yandan da yolu takip ediyorum.

Üzerinde ancak düğünlerde giyilebilecek kadar süslü kıyafetler olan çocukların koşturduğunu gördüğümde neredeyse geldiğimi anlıyorum. Son bir sokağa saptığım zaman aradığım yeri buluyorum. Zeynep yanında iki garsonla beni bekliyor ama açıkçası ne pastayı almak için bekleyen garsonlar umurumda ne de sağlam getireceğim diye kendimi yiyip bitirdiğim düğün pastası. Gözlerimi Zeynep'ten alamıyorum ki...

Bunca zamandır birlikte olmamıza rağmen ilk defa resmi bir davette böylesine bir elbiseyle görüyorum sevgilimi. Beyaz tenini saran koyu lacivert kumaş neredeyse tüm vücut hatlarını ortaya çıkarmış. Saçlarını zarif bir şekilde topladığından gerdanı açık kalmış. Teninin altından kendini belli eden köprücük kemikleri sanki benim tarafımdan öpülmeyi bekler gibi duruyorlar. Kalbim üzerine yemin ederim ki bu gece sona ermeden dudaklarım teninin açıkta kalan her yerine değecek güzelim.

Aklımı başımdan alan manzara ve beni uçlara sürükleyen düşüncelerim eşliğinde iniyorum arabadan. Garsonlar Zeynep'ten daha atik davranıp yanıma geliyorlar. Bagajı açıp İrem'in istediği ve yüz elli ayrı cupcaketen oluşan düğün pastasını onlara teslim ediyorum. Garsonlar yanımızdan ayrılırken bagajı kapatıp Zeynep'in yanına gidiyorum.

Düğünün yapılacağı bahçeden hoş bir bekleme müziği yayılırken günler sonra doya doya bakıyoruz birbirimize. Zeynep elini göğsünün üzerine götürüp bir şey söylemeden karşımda donup kaldığında ne yapacağımı bilemiyorum.

"Aşkım iyi misin?" diye soruyorum bu tepkisizliği beni rahatsız etmeye başladığında.

Elbisesinin uzun eteğini elleriyle kaldırarak etrafımda bir tur dönüyor ve tekrardan karşıma geçtiğinde dudağını ısırarak başını aşağı yukarı sallıyor.

"N'oldu sana ya? Niye öyle bakıyorsun?" diyorum yanına doğru bir adım attığım sırada.

"Bugünden sonra sana takım elbise konusunda bir kısıtlama getirmem gerekebilir hayatım." diyor bakışlarını vücudumdan çekmeden. "Bu takımın içinde fazla seksi görünüyorsun."

"Öyle mi?" diyorum çarpık bir gülüşle. Ellerimi sevgilimin beline dolarken kulağına doğru fısıldıyorum. "Tüm hatlarını ortaya çıkaran bu elbiseye bakılırsa asıl benim seni kısıtlamam gerek. Ne kadar iç gıcıklayıcı göründüğünün farkında mısın?"

"Belki de sadece birbirimizin aklını çeliyoruzdur."

"Umarım sadece öyledir. Yoksa antrenman niyetine birkaç adam dövmek benim için sorun olmayacak bilesin." diyerek takılıyorum ve beklediğim tepki çok geçmeden geliyor.

"Kerem!" diyor göğsüme vurarak. "Annemle babamın radarında olacağımızı unutma."

"Merak etme şaka yapıyorum." diyorum çenesini tutup sıkarken. "Bugün belki ailenin de gözüne girerim."

Yüzünü sevimli bir ifadeyle buruşturduğundan burnunun üst kısmından gözaltlarına doğru uzanan çizgiler beliriyor.

"Hevesini kaçırmak istemem ama bunun pek olacağını sanmıyorum aşkım." diyor elleri ceketimin yakalarını tutarken. "Ama biz yan yana olmanın tadını çıkarabiliriz."

Beni kendisine doğru çektiğinde başımı eğerek dudaklarına uzanıyorum. Bahçe duvarı ve ağaçlar tarafından saklanmış olsak da ailesine ya da herhangi bir tanıdığa yakalanmamak için kısa sürede ayrılıyoruz.

"Ruj olmuş." diyor Zeynep yüzüme eğlenir gibi bakarak. Sonra başparmağıyla dudağıma bulaşan ruju temizliyor.

"Çıktı mı bari?" diye soruyorum dudaklarımı uzatarak.

"Çıktı çıktı." derken bir kez daha kontrol ediyor. "Benimki bulaşmış mı?"

Kor gibi kırmızı kırmızı duran dudaklara bakarken "Düzgün görünüyor." diyorum.

"O zaman hazırsan içeri geçelim mi?" diye soruyor derin bir nefes aldıktan sonra.

"Gel bakalım." diyorum sağ kolumu Zeynep'e uzatarak. Gülümseyerek koluma giriyor. Diğer eliyle de eteğini hafifçe kaldırarak benimle birlikte yürüyor.

Yuvarlak masaların yerleştirildiği, ortasında küçük bir dans pistinin bulunduğu ve kenarında yapay bir göletin yer aldığı bahçeye giriyoruz. Gözlerim Derya ve Alp'i ararken en olmadık kişiye denk geliyor. Zeynep'in babası gözlerini kısarak bize doğru bakıyor. Bakışlarından adeta kıvılcımlar çıkıyor.

"Geleceğimi haber verdin değil mi?" diye soruyorum Zeynep'e doğru dönerek.

"Buraya geldiğimden beri 'Kerem'de düğüne gelecek. Kesinlikle gelecek. Kendinizi hazırlayın kesinkes gelecek.' diyerek alıştırdım onları merak etme."

"Sanırım alıştırmaların pek etkili olmamış. Çaktırmadan babana baksana."

"Ah baba ya." diyerek yakınıyor babasının halini görünce. "Neyse düğün var diye bir şey yapamaz. Rahatız bu gece."

"Çok rahatlatıcı oldu bu." diyorum Armağan amcanın bakışları hala üzerimdeyken.

"Babanın bakışları beni küle çevirmeden önce bir yere geçip oturalım mı?"

"Sana bir iyi bir kötü haberim var." diyor sıkıntılı bir sesle.

"Önce iyiyi söyle."

"Hemen geçip oturabiliriz."

"Kötü haber?" diyorum soru soran bir tınıyla.

"Bizimkilerle aynı masada oturmak zorundayız."

"En azından Alpler aramıza girsin de kan çıkmasın. Sahi nerede onlar?" diyorum etrafta göremeyince.

"Derya ayaklarını uzatmak için gelin odasına gitmişti. Alp'te kesin onun yanındadır."

"Biz de gidelim." diyorum Zeynep'i bahçenin içinde yer alan kapalı alana doğru çekerken.

Tabii hesap edemediğim bir şey var o da gelin odasında bulunan annesi. Bahçe bahçe değil adeta mayın tarlası. Nereden kimin çıkacağı belli olmuyor. Umarım bu geceyi kazasız belasız atlatabilirim.

****

Günlerdir çıkan tüm aksiliklere rağmen canım arkadaşımın nikahı sonunda kıyılıyor. Hem de benim şahitliğimle. Erkan'ın son dakikada ayarladığı müzisyenlerin çaldığı ve onlara son derece uyan şarkıyla ilk danslarını ediyorlar karşımızda.

Bense Kerem'in yanına oturmuş, aramızdaki birkaç sandalyeye rağmen kızgın bakışlarla bizi izleyen ailemi görmezden gelerek İrem'le Erkan'ın danslarını izliyorum. Mutlulukları da izlenmeyecek gibi değil hani. Gülümserken ağızları kulaklarına varıyor resmen. Durup durup birbirlerine bir şeyler söylüyorlar sonra tekrardan gülmeye başlıyorlar. Ne konuştuklarını, neye bu kadar çok güldüklerini merak ediyorum. Boş bir anında belki de ne koştuklarını sormalıyım.

Kerem'in "Güzelim biz de dans edelim mi?" diye soran sesiyle onları izlemeyi bırakıyorum. Tam Kerem'in bana uzattığı elini tutacakken babamın itiraz kabul etmeyen sesiyle hevesimiz kursağımızda kalıyor.

"Baba kız bir dans edelim Zeynep."

Kerem'e çaresiz bir bakış atıyorum. Anlayışla gözlerini yumuyor ve geçmem için sandalyemi çekiyor. Babamın yanına yaklaştığımda bana uzattığı elini tutuyorum. Dans pistinde arkadaşımın yanına geçtiğimizde İrem bana sırıtarak bakıyor. Kursağımda kalan hevesi ona belli etmeden sevecen bir öpücük atıyorum.

"Niye geldi bu turunç kafa?" diyor babam çatık kaşları altında.

"Geleceğini söylemiştim." diyorum olduğumuz yerde sağa sola sallanmaya başladığımızda. "Hem Kerem'e turunç kafa deyip durma lütfen."

"Bu çocuktan hoşlanmıyorum Zeynep."

"Yine başa mı döndük babacım?" diyorum kaşlarım bıkkın bir ifadeyle çatılırken. "Kerem beni çok seviyor. Ben de onu çok seviyorum. Önemli olan bizim birbirimizle anlaşmamız değil mi?"

"Seninle erkek arkadaşların hakkında konuşmaktan keyif aldığımı falan mı düşünüyorsun?" diyerek homurdanıyor.

"O zaman işi yokuşa sürme sende."

Benim dediklerimi hiç duymamış gibi "Sevemedim bu turunç kafayı." diyor.

"Ah babam ya." diyerek sarılıyorum boynuna. Hayatımda sevdiğim iki adamın böylesine karşı karşıya olması beni gerçekten sıkıntıya sokuyor.

"Müsaadenizle Armağan amcacım." diyen Alp'in sesiyle ayrılıyorum babamın boynunda. Annemle dans eden Alp'i görünce gülümsüyorum.

"Tabii oğlum. Hem ben de hanımla dans etmemiştim çoktandır." diyerek annemin yanına geçiyor. Babam annemle dans etmeye başladığı sırada ben de Alp'le dans etmeye başlıyorum.

"Çaktırmadan sağa doğru kayıyoruz Zeynocum." diyor dişlerinin arasından. Dans adımlarımız sadece sağa doğru giderken düşmemek için sıkı sıkı tutunuyorum omzuna.

"Beni Kerem'e götürüyorsun dimi?" diyorum gözlerim kalabalığın içinde sevgilimi ararken.

"Aynen öyle." diyor gülerek.

"Sen var ya bu dünyanın en iyi arkadaşısın hatta en iyi abisisin." diyorum yanaklarını

sıkarak.

"Kardeşlik konusunda sen de fena sayılmazsın." diyor yanaklarını elimden kurtarmaya çalışırken.

Babamların görüş alanından çıktığımızda Derya'yla Kerem'i görüyorum. Derya'nın karnı yüzünden aralarında yarım metrelik bir mesafe ile dans etmeye çalışıyorlar. Birkaç adımda yanlarına varıyoruz. Alp Derya'yı kolunun altına alırken ben de Kerem'in boynuna atlıyorum. Sevgilime sıkı sıkı sarıldığımda onun güçlü kolları da düşmemem için belimden destek çıkıyor.

"Sevgilimi bana getirdiğin için teşekkür ederim." diyor Kerem Alp'in sırtına vurarak.

"Sevgilime eşlik ettiğin için teşekkürler." diyor Alp'te karşılık olarak.

Onlar yanımızdan uzaklaşırken Kerem'le dans etmeye başlıyoruz. Beni bahçenin en tenha köşesine doğru çekerken çalan müzik değişiyor. Kadife sesli kadın solist slow yabancı bir şarkı söylemeye başlıyor.

Kerem eli belimi sahiplenici bir tavırla tutarken "Ne zamandır seninle konuşmak istediğim bir konu var." diyor.

"Konuşalım." diyorum onun büyüsüne çoktan kapıldığım sırada.

"Alp geldi, bebeğin eli kulağında... Sanırım çatı katını artık onlara bırakmanın zamanı geldi."

Bir süredir aklımı meşgul eden konuyu duyunca iç çekiyorum. "Bunu ben de ne zamandır düşünüyorum. Kendime kalacak bir yer bakmam gerek."

"Bakmana gerek yok." diyor beni kendisine iyice yaslarken. Kulağıma doğru eğildiğinde nefesini hissediyorum. Kalp atışlarım hızlanmaya başlarken fısıltı gibi çıkan kelimeleri duyuyorum.

"Bana taşın Zeynep. Artık aynı evi paylaşmamızın zamanı gelmedi mi?"

Kerem'in teklifiyle afallarken şiddetli bir patlama sesiyle bir anda göğsüne siniyorum. Gökyüzünü aydınlatan havai fişeği fark ettiğim sırada Kerem'in elleri yatıştırıcı bir şekilde sırtımda geziyor. Gökyüzünü renklere boğan gösteriye bakarken göğsüm az önce aldığım teklifin etkisiyle heyecanla inip kalkıyor. Kerem'in dudakları kısa bir an için şakağıma değiyor, sonra gözlerini gözlerimden ayırmadan bir kez daha soruyor.

"Teklifimi kabul edecek misin sevgilim?"

Cevap vermeden önce bakışlarım kısa bir anlığına babamların bulunduğu yere doğru kayıyor.

"Eğer olmaz dersen anlarım." diyor eliyle yanağımı okşayarak. Başımı iki yana sallayarak onu olumsuz düşüncelerden uzaklaştırıyorum. Havai fişekler yüzünden bir aydınlanan bir kararan yüzüne bakarak en samimi hislerimle konuşuyorum.

"Hayatımda değer verdiğim iki erkek var. Birisi bugüne kadar yanımda olan babam, diğeriyse hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim sen. O yüzden sevgilim, seninle aynı evde seve seve yaşarım."

59.BÖLÜM - Part 2 "Herkül"

Derya ve Alp iki günlük Ağva tatilleri için eşyalarını hazırlarken ben de salonda onları bekliyorum. Kerem'in yanına taşınacağımı henüz söyleyecek fırsat bulamadığımdan yola çıkmadan önce onlarla konuşmam lazım. Salona gelmelerini beklerken verecekleri tepkiyi tahmin etmeye çalışıyorum. Olumsuz bir durum yaşamayız herhâlde. Hem baş başa kalacakları için sevinirler bile.

"Sen geç aşkım suyunu getiriyorum hemen." diyen Alp'in sesiyle oturduğum koltukta arkamı dönüp bakıyorum. Derya paytak adımlarla yanıma gelirken, Alp'te mutfağa su getirmeye gidiyor.

"Bitti mi hazırlığınız?" diye soruyorum Derya'nın oturmasına yardım ederken.

Tek hamlede oturabildiği günleri geride bıraktığından beri önce koltuğun ucuna poposunu dayıyor, ardından geriye doğru çekiyor kendini. Genişleyen ve git gide şişen karnı yüzünden bacaklarının bir araya geldiği anlar ise oldukça sayılı. Birbirine küs akrabalar gibi yan yana gelmektense mesafeli durmayı tercih ediyorlar.

"Bitti bitti. Sırt çantasına birkaç kıyafet tıkıştırdım."

"Yetecek mi?"

"Yeter ya niye yetmesin. Zaten Alp işe başlayacak önümüzdeki hafta. O yüzden çok kalamayız. Hem biliyorsun babamla Deniz'in de sergisi var. Onlar gelmeden bir iki gün

kafa dinleyelim dedik."

Alp'in askerliğini bir an önce aradan çıkarma sebebi olan işi onu bekliyordu ama benim bildiğim kadarıyla Alp'in yokluğunda geçici olarak işe aldıkları eleman bir süre daha çalışacak, Alp'te gecikmeli olarak önümüzdeki ay başlayacaktı.

"Alp gelene kadar aldıkları eleman gitmiş mi?" diye soruyorum.

"Aaa sana söylemeyi unuttuk mu biz?" diyerek elinde su bardağıyla Alp yanımıza geliyor. İçinde birkaç yaprak taze nane bulunan koca bir bardak buzlu suyu Derya'ya uzatıyor.

"Ben önümüzdeki ay diye biliyordum." diyorum.

"Kusura bakma Zeynocum yolculuktu, düğündü derken arada kaynadı herhâlde." diyor Derya suyunda kana kana içtikten sonra.

"Yok ne kusuru. Beklemek zorunda kalmayacağına çok sevindim canım." diyorum Alp'e gülümseyerek. Sonra taşınma mevzusuna getiriyorum konuyu. "Aslında benimde sizlerle konuşmak istediğim bir konu var."

"Konuşalım canım." diyor Alp, Derya'nın boşalan bardağını alıp sehpaya bıraktığı sırada. Tekrardan oturduğunda kolunu Derya'nın omzuna atıyor. Diğer eli ise Derya'nın karnının üstündeki yerini alıyor.

"Meraklandım şimdi." diyor Derya bana bakıp gülerek.

"Kerem ve ben... Yani biz... Hani düğüne gittik ya..." diye berbat bir giriş yapıyorum konuya. Sanki karşımda arkadaşlarım değil de annemle babam var ve Kerem'e taşınacağımı onlara söylüyormuşçasına yersiz bir gerilme yaşıyorum. Bu sırada Derya'nın da Alp'in de kaşları beni anlamak istercesine çatılmış, alınlarında uzun çizgiler belirmiş durumda.

"Baştan alıyorum." diyorum elimi yaşanılan durumu geriye alıyormuşum gibi çevirerek. Kerem'in sakinleştirici diyafram nefeslerinden birkaç kez alıyorum ve sonra eski halime dönmüş bir şekilde anlatmaya başlıyorum.

"Alp askerden döndü, Alper'se ha geldi ha gelecek. İkinizin baş başa kalmaya ihtiyacı var. Hem Alper'e bir oda lazım ve farkındaysanız bu ev oldukça küçük. Ben de ne zamandır ne yapabilirim diye düşünüp duruyordum. Kerem de aynı şeyi düşünüyormuş ki onun yanına taşınmamı istedi. Büyük ihtimalle siz Ağva'dan döndüğünüzde ben Kerem'in yanına taşınmış olacağım."

"Gidemezsin!" diyor Derya neredeyse bağırarak. Alp ve ben onun tepkisine şaşarak bakakalıyoruz. "Doğuma bu kadar az kalmışken beni yalnız bırakamazsın. Sana ihtiyacım var. İzin vermem! Katiyen şuradan şuraya gidemezsin."

"Delirdin herhâlde aşkım." diyor Alp gözleri iri iri açılırken.

"Sen karışma!" diyerek uyarıyor Alp'i.

"Deryacım güzel hemşirem niye böyle tepki veriyorsun? Seni niye yalnız bırakayım? Ayrı evlerde uyuyup uyanacağız ama ben her zaman senin yanında olacağım. Hem artık Alp'te yanında." diyorum onu yatıştırmak isteyerek.

"Gitme." diyerek ağlamaya başlıyor ve kollarını bana sarılmak istercesine uzatıyor. Yanına sokulup sarılıyorum.

Derya içini çeke çeke ağlarken Alp telaşlı gözlerle bakıyor bana. Derya'daki duygu geçişlerinin sıklığını bilmediğinden dolayı oldukça şaşırmış durumda. Bir yandan Derya'yı sakinleştirmek için saçlarını okşarken diğer yandan Alp'i rahatlatmak için sessizce dudaklarımı oynatıyorum.

"Hassaslığı hamileliğinden. Birazdan sakinleşir."

Alp başını sallarken elini Derya'nın sırtından çekmiyor. "Sevgilim ağlama artık. Hem Zeynep'te artık kendi hayatını yaşamalı. Ömrü boyunca tüm zamanını bize ayıramaz ki."

"Ne demek ayıramaz? Ayıracak! Benim ona ihtiyacım var." diyor içini çeke çeke.

"Sen bu söylediklerini Kerem'e de söyle istersen aşkım. Bakalım o ne diyecek."

"Ondan önce ben vardım. Yerini bilsin, tepemin tasını arttırmasın." diyerek homurdanıyor.

Derya'nın çocuksu inadıyla gülmeye başlıyorum. Alp'te sevgilisine çaktırmadan sessizce gülüyor.

"Tabii ki önce sen vardın ama şimdi bana ikinci bir Jülide - Armağan vakası yaşatmayacaksın dimi hemşire?" diye soruyorum kendimi geri çekip yüzüne bakarak. Her ağladığında olduğu gibi kızarmış gözleri ve her an akacak gibi duran burnuyla mahzun mahzun bakıyor yüzüme.

"Onlar gibi mi oldum?" diyor elinin tersiyle burnunu silerken. Sonra durumunu anlamış gibi ürperiyor. "Gerçekten onlara benzedim. Aynı onlar gibi davranmaya başladım

Zeyno."

"Biraz öyle oldun sanki." diyorum gülerek.

"Anne oluyorum diye mi böyle oldum?" diye soruyor kendinden korkar gibi.

"Sakinleş bakayım." diyerek sarılıyor Alp. "Oğlumu da telaşlandıracaksın yoksa."

Derya'nın eli içgüdüsel olarak karnına gidiyor. "Yok yok ben asla öyle olmam. Bir anlık şartellerim attı o kadar."

"Sen mükemmel bir anne olacaksın aşkım." diyor Alp Derya'nın omzundan öpmeden önce. Derya'da ona aynı karşılığı veriyor. "Sen de mükemmel bir baba olacaksın."

Dayanamayıp gaza geliyorum ve "Ben de mükemmel bir teyze olacağım." diyorum ellerimi çırparak. Ardından işaret parmağımla arkadaşımın karnını dürterken mercimekle konuşuyorum.

"Mükemmel bir aileye geleceğin için çok şanslısın küçük bey."

****

Deryalar yola çıktıktan kısa bir süre sonra sevgilim eve geliyor. Eşyalarımı toplamam için bana yardım ederken neredeyse bütün işi o yapıyor. Kitaplığımdaki kitapları, deniz fenerlerimi ve duvarda asılı olan fotoğraflarımızı kolilere yerleştirdikten sonra şifonyerdekileri çıkarmak için gidiyor.

"Buradakileri alacak mısın?" diye soruyor çekmeceyi açmadan önce. Yüzüne gülerek bakıyorum. Çekmeceyi açtığı an hararetli bir sesle beni mi kendisini mi ikna etmeye çalıştığından emin olamayarak konuşuyor.

"Alıyorum bunları. Hepsini alıyorum." diyor iç çamaşırlarımı valize doldurmaya başlarken. Yeni aldığım siyahlı grili kombinezonun askılarını parmaklarına geçirip aşağı doğru sarkıttığında iç geçiriyor.

"Bunu karanlık çekmecelerde tutmanın ne kadar günah olduğunu bilmiyor musun yoksa?" diyor tek kaşını kaldırarak. "Niye giyilmiyor bu? Giyiliyorsa niye ben görmüyorum?"

Onun haline dayanamayıp işveli bir kahkaha atıyorum. "Yeni aldım bunu. O yüzden

görmedin."

"Ne zaman aldın?" diye soruyor.

"Gerçekten bir önemi var mı?"

"Merak etti sadece." diyor kombinezonu katlayıp valize yerleştirirken.

"Düğünden önce İrem'le alışverişe çıktığımızda aldım." diyorum önemsiz bir ayrıntıyı onunla paylaşırken.

"Onlardan haber var mı?"

Gardıroptan çıkardığım elbise yığının arkasından cevap veriyorum. "Mesaj atmıştı, Marmaris'e varmışlar. Dönene kadar bir daha haber alacağımı da sanmıyorum."

"Akılları varsa dünyayla irtibatlarını keserler." diyor Kerem gülerek.

"Çok fenasın."

"Sanki sen değilsin." diyor yanından geçtiğim sırada popoma vurarak.

"Kerem!" diyorum şakacı bir sesle. "İş yapıyoruz şurada. Biraz ciddi olur musun?"

"Bunları toplarken ciddi olmamı nasıl beklersin?" diyor dantelli çamaşırlarımdan birini bayrak gibi sallarken. Külotu elinden kaptığım gibi valizin içine atıyorum. Yanına gitmemi fırsat bilerek belime sarılıyor.

"Biraz ara mı versek işe?" diye soruyor yüzüme beklentiyle bakarken.

"Sadece birazcık." diyorum bunun birazdan daha uzun olacağını bildiğim halde ama çatı katındaki odamdan ayrılmadan önceki son saatlerimi Kerem'le geçirmek o an için yapılacak en iyi şeymiş gibi geliyor.

Kerem beni de kendisiyle birlikte yatağa doğru çekerken "Kesinlikle birazcık." diye mırıldanıyor.

****

Zeynep'in zamanında Derya'ya verdiği sözü yerine getirmek için Alper'in odasına mobilya bakıyoruz. Ele ele girdiğimiz dördüncü mağazada bize üniversite çağlarındaki

genç bir görevli yardımcı oluyor.

Kız bir bana bir Zeynep'e bakarak "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye soruyor.

"Bebek mobilyası bakacaktık?" diyor Zeynep gözü teşhir ürünlerindeyken.

Kızın gözleri umutsuz bir ifadeyle Zeynep'in karnını süzerken "Bebeğinizin cinsiyeti belli mi?" diye soruyor.

"Bizim de-" diyen sevgilimin sesini bastıran yüksek sesimle cevap veriyorum kıza.

"Oğlan. Oğlumuz olacak."

Zeynep kaşlarını çatarak bakıyor yüzüme. "Ne yapıyorsun Kerem?" diye fısıldıyor kulağıma doğru.

Alnının ortasına doğru gelen çatık kaşların arasından öpüyorum. "Bırak da biraz eğlenelim aşkım."

"Bebeğin cinsiyetini ne kadar erken öğrenmişsiniz. Eşinizin karnı bile yeni yeni çıkmaya başlamış." diyor kız Zeynep'i süzmeye devam ederken.

Aynı anda Zeynep ağlamaklı bir sesle yine fısıldıyor kulağıma. "Bu kız ne diyor Kerem? Hamile gibi mi görünüyorum cidden? Benim göbeğim mi var Allah aşkına? Onca spor yapıyorum ne göbeği ya? Ağlayacağım valla!"

Zeynep'in haline içten içe gülerken kolumu beline doluyorum. Diğer elimde aslında hiç var olmayan karnının üzerinde duruyor.

"Bana bir bakın hanımefendi. Böyle bir babanın olsa olsa anca oğlu olur değil mi?" diyorum böbürlenerek. Zeynep'in çaktırmadan koluma attığı çimdikle küçük bir inilti koparsam da gülümsemeye devam ediyorum.

"Babası öküz olduğu için çocuktan beklentilerimi düşük tutuyorum canım. O yüzden oğlan değil direkt öküz doğuracağım. Öküzlere özel mobilya varsa sen onları göster bize." diyor Zeynep huysuzlanarak.

Görevli kız ne diyeceğini bilemiyor ve sessizce mobilyaların olduğu yere doğru götürüyor bizi. Arkasından giderken Zeynep'te söylenmeye başlıyor.

"Ben göbeğim mi var diye sana ağlanıyorum. Beni rahatlatacağın yerde kıza hava atma peşindesin. Hem elin kızı niye sana bakıyor? Gözlerini oymam için mi bakıyor? Bir de çok matah bir şeymiş gibi erkek adamın erkek evladı olur nidaları atıyorsun. Dua et bir çimdikle kurtuldun elimden."

"Abartmıyor musun güzelim?" diyorum alaylı bir gülüşle.

"Az bile yapıyorum."

"Bu duygusallık hamilelik yüzünden mi?" diyorum Zeynep'i daha da kızdırmak için. Karnına doğru eğilip konuşuyorum. "Oğlum, annene fazla hormon yüklemesi yapıyorsun ceremesini ben çekiyorum."

"Ah Kerem sen gerçekten iflah olmazsın." diyor başını iki yana sallayarak. Yüzündeki kızgın ifade yumuşamaya başlarken kalbini eritecek cümleyi söylüyorum.

"Seni seviyorum bebeğim."

"Ben de seni seviyorum öküzüm." diyor bana sarılarak.

"Bu takım en çok satan modelimiz." diyen görevli kızın sesiyle dikkatimizi mobilyalara veriyoruz.

"Beğendin mi çocuğumun annesi?" diye soruyorum Zeynep'e. Bana bakıp gülerek başını hayır anlamında iki yana sallıyor.

"Gün boyu erkek bebeğe denizci, kız bebeklere ise prenses modelleri görmekten yıldım. Daha faklı şeyler istiyorum ben." diyerek derdini anlatıyor.

"Anladım efendim... İsterseniz farklı parçalar seçerek bebeğinize özel bir takım yapabilirsiniz." diye öneride bulunuyor.

"Mantıklı aslında dimi sevgilim?"

"Benimde aklıma yattı aşkım."

Bu cümleden sonra mobilya mağazasının altını üstüne getirerek odada kullanabileceğimiz mobilyalar arıyoruz. Bebek odası olmasına rağmen ahşap beşik dışında diğer mobilyaların hepsini büyüklere ait olan yatak odası takımları arasında seçiyoruz.

Zeynep'in söylediğine göre Derya'da cicili bicili mobilyalardan daha çok, gösterişten uzak ve belli bir tarzı olan mobilyalar istiyormuş. Seçtiğimiz mobilyalarla sanırım tam da Derya'nın istediği gibi bir oda hazırlamış olacağız.

"Harika bir şey bu?"

Zeynep'in sesiyle kafamdaki düşüncelerden çıkıp hayranlıkla gözlerini diktiği yere bakıyorum. Karşımda annemle babamın eski yataklarına benzeyen ahşap başlıklı bir

karyola var. Tek bir farkla; bu karyolanın dört yanından yükselen ahşap direklere beyaz tüller bağlanmış.

"Hı güzelmiş." diyorum yatağı çokta umursamayarak.

"Gel yakından bakalım." diyerek beni yatağın olduğu yere doğru çekiştiriyor.

"Nesine bakacaksın güzelim bildiğimiz yatağın biraz süslenmiş hali."

"Bu bir yataktan daha ötesi. Şu işçiliğe bakar mısın?" derken parmakları karyola direği üzerine oyulmuş sarmaşık motiflerinde dolanıyor.

Ben de yakından bakmaya başladığım sırada "Emek harcandığı kesin." diyorum.

"Hele bu tüllere ne demeli. İnsan bu yatakta kendisini prenses gibi hisseder." diyor iç çekerek.

Bense sevgilimle aynı şeyi düşünmüyorum. Bu yatağın görüntüsü bana pek de hoş olmayan sünnet anılarımı hatırlatıyor. Annemin Mert ve benim için hazırladığı sünnet yatağının tepesinde de aynı buna benzer bir cibinlik asılıydı ve ben kendimi prensten çok yaralı kuş gibi hissediyordum.

"Bunu alsak olmaz mı?" diye soruyor Zeynep yalvarır gibi yüzüme bakarken.

Düşüncelerim yatağın bana anımsattıkları ve Zeynep'in hevesli yüzü arasında gidip gelirken, sevgilimin isteği ağır basıyor ve kabul ediyorum.

"Madem bu kadar istiyorsun alalım o zaman." diyorum gülümseyerek.

****

Kerem'le seçtiğimiz mobilyalardan sonra bir kafede oturuyoruz. Önce evdeki eşyalarımın taşınması sonrada mobilya alışverişi beni epey yorduğundan oturmanın tadını çıkarıyorum. Meyve suyumdan aheste aheste içerken telefonum çalmaya başlıyor. Kerem yanındaki sandalyede duran çantamdan telefonumu çıkarıp, bana vermeden önce arayana bakıyor.

"Veterinerden arıyorlar."

Yayıldığım yerde toparlanırken telefonu alıyorum. "Yaralı köpek içindir."

"Efendim." diyerek açıyorum telefonu.

"Zeynep Hanım merhaba. Umarım rahatsız etmiyorumdur." diyor veterinerdeki kadın.

"Yok yok müsaittim Sevtap Hanım. Güzel gelişmeler mi var yoksa?"

"Evet, köpeğimiz taburcu edebileceğimiz kadar iyileşti. Onu haber vermek için aramıştım."

"Çok güzel bir haber bu. Birkaç saat içerisinde yanınıza uğrayacağım o zaman." diyorum gülümseyerek.

"Bekliyor olacağız Zeynep Hanım."

"Görüşmek üzere." diyorum ve telefonu kapatıyorum. Konuştuklarımızı sevinçle anlatıyorum sevgilime. "Köpeği bugün alabilirmişim. Taburcu olacak kadar iyileşmiş."

"Çok sevindim güzelim. Biraz dinlenelim gidip alırız." diyor benim sevincimi paylaşırken. Sonra muzip bir ifadeyle devam ediyor. "Ya da Mert'i arayıp ona mı aldırsak?"

Kahkahama engel olamıyorum. Yan masadaki kadın dönüp bana bakarken utanarak ağzımı kapatıyorum.

"Çocuğun yüreğine bu kadar erken indirmeyelim." diyorum kendimi dizginleyebildiğim sırada. Kerem'in sevgilisi olduğumu ispat eden cümleyi de peşinden sıralıyorum. "Mert'i heyecanlandırmak için en azından yarına kadar bekleyelim."

"İşte benim sevgilim." diyor Kerem bana doğru elini uzatarak. Açılan avcuna beşlik çaktığımda yüzümü aydınlattığına emin olduğum bir gülümsemeyle bakıyorum sevgilime.

Yorgunluğumuzun etkisi biraz olsun geçince soluğu veterinerde alıyoruz. Sevgili oğlum sekerekten de olsa etrafta dolanıyor. Yaraları uzayan tüylerinin arasında neredeyse kaybolmuş durumda. Pia'yı aşı için getirdiğim günden sonra oğlumu ziyaret etmek için sık sık uğradığımdan beni tanıyarak kuyruk sallamaya başlıyor.

"Hoş geldiniz Zeynep Hanım." diyor Sevtap Hanım ve uzattığı etli parmaklarını tutup tokalaşıyorum.

"Oldukça iyi görünüyor. Yürümeye başlamış artık." diyorum köpeği izlerken.

"Gayet iyi durumda. Yakın zamanda topallaması da geçecektir."

"Alıp gidebiliyor muyuz hemen?" diye soruyorum köpeğin yanına gidip başını okşamaya başladığımda. Gözlerini keyifle yumup sevilmenin tadını çıkarıyor.

"Gitmeden önce köpeği sizin üzerinize kayıt edip, ona bir kimlik çıkarmam lazım." diyor Sevtap Hanım.

"İstersen benim üzerime de kayıt ettirebiliriz. Pia'dan alışkınım bu tür prosedürlere." diyor Kerem.

"Ne demiştim unuttun mu? Senin kızın varsa benimde oğlum var." diyorum gülerek.

"Çocuklar arasında böyle ayrımcılık yapman hiç hoş değil. Pia duysa kim bilir ne kadar üzülür." diyor Kerem sahte bir kınamayla. Ardından da dayanamayıp gülmeye başlıyor.

"Gerçekten çok tatlısınız." diyor Sevtap Hanım bankonun arkasında geçip işlemleri başlatacağı sırada. "Sizin gibi çiftlere günümüzde çok sık rastlayamıyorum. Birbirinizin kıymetini bilin."

"Teşekkür ederim." diyorum biraz utanarak. Kerem bana sarılıp saçlarımın arasına bir öpücük bıraktığında kadının bizi izleyen bakışlarıyla daha da utanıyorum.

Allah'ta kimlik bilgileriyle başlayıp, ev adresiyle devam eden kayıt işlemi sırasında bizim tatlılığımız unutuluyor ve rahatlıyorum.

"Köpeğin ismine ne yazalım?" diye soruyor Sevtap Hanım.

"Bir isim düşündün mü güzelim?"

"Evet düşündüm, Herkül." diyorum ve acıyan bacağına rağmen dolanmaktan geri kalmayan köpeğe gülümseyerek bakıyorum. "Çok güçlü bir köpek. O yüzden güçlü bir adı hak ediyor."

"Herkül... Güzel seçim." diyor köpeğin adını kimliğe yazarken. Veterinerin kaşe ve imzasından sonra kimliği nihayet alıyoruz.

"Umarım sana verdiğim ismi beğenmişsindir Herkül." diyorum köpeği gitmeye hazırlarken. "Umarım yeni evini, yeni aileni de seversin."

Ben onunla konuştukça sarı tüylerle çevrili kahverengi gözleri anlamak istercesine bakıyor yüzüme. Kerem'in yardımlarıyla arabanın arka koltuğuna oturtuyoruz. Ne tepki vereceğini bilemediğimizden dolayı ben de Herkül'ün yanına oturup sırtını okşuyorum.

"Bizimle geldiğin için çok mutluyum. Seni çok seveceğim." diyorum canını yakmadan Herkül'e sarılırken.

Kerem bana dikiz aynasından gülümseyerek bakıyor. Sadece Herkül değil ben de bugünden sonraki hayatımı yeni bir evde geçireceğim için "Hazırsanız yeni evimize doğru yola çıkalım." diyor.

"Hazırız." diyorum elimi uzatıp omzunu sevecen bir halde sıkarken. "Yanımızda sen olduktan sonra her şeye hazırız."

60.BÖLÜM - Part 1 "Gerçek Olan Hayaller ve Rüyalar"

Çatı katında boşalttığım odamı sevgilimle birlikte boyayacağız bugün. Kerem, birlikte seçtiğimiz boyaları yukarı taşırken, ben de bizimle birlikte gelen Pia ve Herkül için terasta yer hazırlıyorum.

Geçirdiği kaza ve yeni bir ortama alışma süreci yüzünden zaman zaman hırçınlık yapan Herkül'ün en büyük yardımcısı Pia oluyor. Hırçınlık anlarında ne ben ne de Kerem onu sakinleştiremezken, ilginç bir şekilde Pia'nın ilgisi sayesinde kısa sürede yatışıyor ve birlikte oynamaya başlıyorlar. Bu ikili tahminimden de iyi anlaşıyorlar.

"Güzelim."

Kerem'in teras kapısından seslenmesiyle elimdeki mama kabını duvar kenarına bırakıp ona dönüyorum. Üzerinde rengi solmuş eski bir tişört, altında her an belinden düşecekmiş gibi duran eşofmanı ve elinde boya fırçasıyla karşımda durup bana çapkın gülüşüyle bakıyor. Bu bir zamanlar hayalini kurduğum görüntüyle tıpatıp aynı. Yine de gerçeği hayallerimden çok daha baştan çıkarıcı.

"Ben hazırım, başlıyorum." diyor elindeki fırçayı bana doğru sallarken.

"Hazır olduğunu görüyorum da bakalım ben nasıl hazır olacağım." diye kendi kendime mırıldanıyorum.

"Ne dediğini anlamadım." diyerek terasa doğru bir adım atıyor. Adım attığında sanki eşofman belinden biraz daha kayıyor ya da öyle olmasını istediğim için zihnim bana oyun oynuyor.

Kerem'i geçiştirebilmek için en beyazından bir yalan söylüyorum. "Ben de geliyorum

birazdan demiştim."

Yanıma gelmesi için gerekli olan üç adımı daha atıp elmacık kemiğimin hemen üstüne oldukça sesli ve bir o kadar da sulu olan öpücüğünü bırakıyor.

"Burada böyle oyalanıp bütün işi bana yaptırmayı mı planlıyorsun?" diyor geri çekildiği sırada.

"Aaa delinin zoruna bak!" diyorum gülerek.

"Çok oyalanma." diye beni uyarıp içeri giriyor.

O gittikten sonra ellerimi saçlarımın arasından geçirip, bulutlarla kaplı gökyüzüne bakıyorum. Sanki beni dinleyen birisi varmış da ona dert yanıyormuşum gibi konuşmaya başlıyorum.

"Üzerindekilere rağmen neden bu kadar çekici? Eminim un çuvalıyla gezse onla da çekici görünür. Haksızlık bu!"

Kendisiyle konuştuğumu sanan Pia ön patilerini karnıma dayayarak görüş alanıma giriyor. Tabii Herkül'de geri kalmıyor, o da sol tarafıma geçip burnuyla dürtüklüyor beni. İkisinin de başlarını okşuyorum.

"Bu babanızla işim iş valla. Bana şans dileyin." diyorum ve Kerem'in peşinden gidiyorum.

****

Zeynep'in odasının - gerçi yeni sahibine göre Alper'in - tavanını birlikte seçtiğimiz gökyüzü mavisine boyamaya başlıyorum. Zeynep'se ortalarda yok. İşi bana yıkacak zilli, farkındayım. Onun işten kaytaran haline gülerek tavanı boyamaya devam ediyorum.

İşe daldığım sırada "Bunun daha büyüğünü alamadın galiba." diye söylenen Zeynep'in sesiyle omzumun üzerinden dönüp bakıyorum.

Kapının önünde üzerinde ona aldığım mavi işçi tulumuyla surat asarak duruyor. Başka bedenini bulamadığım tulum ona biraz büyük gelmiş anlaşılan. Elimdeki fırçayı bırakıp yanına gidiyorum.

"Şimdi hallederim aşkım." diyorum yanına geldiğimde eğilerek. "Paçalarını birkaç kez

kıvırdık mı olur biter."

Sarkan paçaların altına saklanan ayakları kumaşı yukarı doğru kıvırdıkça meydana çıkıyor. Ayak bileklerine gelene kadar kıvırmaya devam ediyorum. Bu sırada rahat durmayarak parmaklarımı ayak bileğinde gezdiriyorum. Huylandığını belli eden kıkırtısı boş odada yankılanıyor. Onunla ilgilenmekten son derece mutluyken, sesi benim için huzur denilen şeyin ana maddesine dönüşüyor.

"Oldu mu?" diyorum işim bitip ayağa kalktığımda. Sağ ayağını ileri doğru uzatıp bakıyor. Sonra yana çevirip bir kez daha bakıyor.

"İdare eder sanırım." diyor muzip bir gülüşle.

Salık bıraktığı saçlarını sol omzuna doğru alıyor. Bu hareketiyle saçlarından yayılan misk ve portakal çiçeği kokusu burnuma doluyor. Kokuyu daha çok alabilmek için derin bir nefes alıyorum burnumdan. Aldığım nefesle duygularım sarhoş olurken Zeynep'in gülümsemesi bu sarhoşluğumu ikiye katlıyor. Orada durup birbirimize bakmaya devam edersek duygularımın esiri olacağımı bildiğimden ciddiyetle işimin başına dönüyorum.

"Senin fırçanda burada." diyorum elime diğer fırçayı alıp, Zeynep'e uzatırken.

Hala oda kapısında durduğundan yanıma gelmek için çıplak ayaklarıyla küçük adımlar atmaya başlıyor. Zapt etmekte zorluk çektiği saçları her adımıyla omzundan kayıp gidiyor. Bir tutam saç gözünün önüne geldiği sırada her zaman yaptığı gibi eliyle geriye doğru atıyor. Bu sırada bir an için sendeliyor. Düşeceğini anladığım an kollarımı ileri doğru uzatarak onu tutuyorum. Kollarım arasında dudaklarını bükerek ve muhtemelen utanarak dururken, gözlerim takılıp düştüğü boya kutusuna kayıyor. Yere yayılan gökyüzü mavisi boyanın ortasında, kollarımda Zeynep'le rüyam gerçek oluyordu.

"Farkında mısın şu an seninle resmen göklere çıktık sevgilim." diyorum gülümseyerek. Bakışlarını yana çevirip yere dökülen boyaya baktığında başını itiraz eder gibi iki yana sallıyor.

"Bu sadece bir boya. Eğer şimdi öpüşürsek asıl o zaman göklere çıkarız." diyor beni kendine çekerken.

Bir zamanlar gördüğüm rüyadan katbekat daha güzel olan anın tadını çıkarıyorum ve sevdiğim kadını öpmek için uzanıyorum.

60.BÖLÜM - Part 2 "Kerem'in Ruhu"

Derya'nın ısrarcı aramaları yüzünden ders boyunca cebimdeki telefonun titreşimlerine maruz kalıyorum. Sık sık dikkatim dağılıyor ve bu durum öğrencilerinde dikkatini dağıtıyor. Bu dersten sonra Mürşit Şef'ten bir uyarı alacağıma kesin gözüyle bakıyorum.

Dersi bitirip, okuldan çıkar çıkmaz Derya'yı arıyorum. Telefonunu açtığında hoşbeşle oyalanmayıp direkt konuya giriyorum.

"Derste olduğumu bilmiyor musun? Israrla aramanın sebebi ne?"

"Sakin ol kuzum." diyor oldukça masum bir sesle.

"Doğuruyorum demediğin sürece hışmımdan kaçamazsın hemşire."

"Doğurmama daha bir hafta var." diyor gülerek. Sonra beni arama sebebini açıklıyor. "Annemler geleli kaç gün oldu, siz hala görüşmediniz. Serginin açılışına da birkaç saat kaldı. Bir an önce yanımıza gel diye arıyordum."

Kerem'di, Herkül'dü, işti, yeni evdi derken Derya'nın babasının ve ablasının açacakları sergi benim aklımdan tamamen uçup gitmişti. Öyle ki demin sinirden kudurduğum aramaları için şimdi neredeyse teşekkür edecektim Derya'ya.

"Geliyorum." diyorum okulun önündeki taksiye atlarken. Telefonun ahizesini omzuma bastırıp Derya'nın duyamayacağı kadar kısık sesle şoföre evin adresini söylüyorum. Araba boş yolda hızla giderken Derya'ya "Yalnız trafik var. Biraz geç kalabilirim." diyorum.

Şoför gülerek aynadan bana baktığında hiç oralı olmuyorum. Aklımdaki tek şey eve gidip duş almak ve jet hızıyla hazırlanıp sergiye yetişmek. Tabii tüm bunları yaparken sergiyi unuttuğumu kimseciklere belli etmemek günün altın kuralı.

"Tamam canım." diyor Derya telefonun diğer ucundan.

"Görüşürüz." diyorum ve telefonu kapatır kapatmaz hayatımın odak noktasında yer alan sevgilimi arıyorum hemen.

"Hayatım bu ne güzel sürpriz? Dersin erken mi bitti?" diye keyifli bir halde açıyor telefonu. Mutfaktan gelen sesler kulağımda çınlarken soluklanmak için birkaç nefeslik zaman tanıyorum kendime.

"Ders zamanında bitti aşkım. Sen çalışmaya dalınca yine saati unuttun galiba."

"Üzgünüm bebeğim." diyor kısık sesle. "Bekle de gelip alayım seni."

"Gelmene gerek yok, ben taksideyim zaten şu an."

"Bana kızgın mısın?"

"Ne? Tabii ki hayır." diyerek itiraz ediyorum. "Az önce Derya'yla konuştum da Fikret amcayla Deniz'in sergisini unutmuşum. Eve gidip hazırlanacağım. Sonrada oraya geçeceğim. Sen de işten fırsat bulursan gelir misin?"

"Gelirim güzelim."

"Kerem, sergiyi unuttuğumu kesinlikle belli etmiyoruz tamam mı?"

Sevgilimin kahkahasını duyuyorum. "Senin için yalan söylemeyi göze alabilirim."

"Çok tatlısın. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

****

Yarım saat gecikmeli de olsa sergiye yetişiyorum. Sarı ışıklarla aydınlatılmış sanat galerisinden içeriye adım attığımda duvarlarda sergilenen tabloların renkleriyle gülümsemeden edemiyorum. Gözlerimi parlak renklerden alamazken, bir filme ait olduğuna emin olduğum klasik müzik beni farklı dünyalara götürüyor.

"Zeynep!"

Adımın seslenildiği yöne baktığımda Derya'nın ailesini ve İrem'le Erkan'ı görüyorum. Fikret amca, krem rengi şile bezi gömleği, aynı kumaştan dikilmiş pantolonu, boynundaki minik oyalarla çevrelenmiş siyah tülbendi ve ensesinde atkuyruğu yaptığı uzun beyaz saçlarıyla nev-i şahsına münhasır bir görüntü içerisinde. Yuvarlak çerçeveli gözlüğünün arkasından gülen gözlerle bakıyor bana.

Fikret amcanın hemen yanında bu hayatta gördüğüm en zarif vücuda sahip kadınlardan biri olan Leyla teyze duruyor. Onu daha da zarif gösteren siyah elbisesi ayak bileklerinin hemen yukarısında bitiyor ve ayak bileğini ince bir kurdeleyle saran ayakkabısını açıkta bırakıyor. Saçlarını sımsıkı bir balerin topuzuyla toplamış olmasına

rağmen kâkülü geniş alnını örtüyor.

Leyla teyze "Zeynepcim." diyerek bana doğru bir adım atıyor. Her zaman çeşit çeşit gümüş yüzüklerle süslü parmakları yanaklarımı tutuyor.

"Bu ne güzel bir enerji Zeynepcim. Parlıyorsun dersem yalan olmaz." derken parmakları benim göremediğim ama onun görebildiği ve beni çepeçevre saran aurama dokunuyor. Gülümsemekten başka ne yapacağımı bilemez bir haldeyken bana sıkıca sarılıyor.

"Seni böylesine mutlu gördüğüme çok sevindim kızım. Seni böyle parlatan adam kimse tanışmak isterim." diyor sırtımı sıvazlayarak.

Ben henüz hiçbir şey dememişken beni böylesine çözümlemesi karşısında şaşkınlıktan küçük dilimi yutuyorum. Kendimi toparladığımda "İşten çıkınca yanımıza gelecek. Sizi tanıştıracağım." diyebiliyorum.

"Çok memnun olurum." diyerek beni sevmeye devam ediyor. Eli kolumun üzerini usul usul okşuyor.

"Benim nasıl olduğumu bir bakışta anladın ama benim senin gibi yeteneklerim yok." diyorum parmaklarımı Leyla teyzenin etrafında gizemli bir tavırla gezdirirken. "O yüzden sormam lazım. İyi misin Leyla teyzecim?"

"İyiyim canım." diyor ama saniyesinde alıngan bir sesle devam ediyor. "Gerçi sana biraz dargınım."

"Neden?" diyorum koluna girerek.

"Kaç gün oldu geldiğimiz ama yüzünü yeni gördük."

"Bu konuda ne desen haklısın ama inan ki bu aralar çok yoğunum." diyorum kedi gibi sırnaşırken. Anne şefkatiyle beni kolunun altına alıyor.

"Yokluğumuzda Derya'mla ilgilendiğin için seni affediyorum." diyor gülümseyerek.

"Kızı tekeline aldın güzelim." diyor Fikret amca ve benim kulaklarım Kerem haricinde birinin güzelim kelimesini kullanmasıyla dumura uğruyor.

"Hoş geldin kızım." deyince Fikret amcanın sarılmak için bekleyen kolları arasına giriyorum.

"Geç kaldığım için kusura bakma n'olur." diyorum yanağından öpmeden önce.

"Önemli olan gelmendi." diyerek gülümsüyor bana.

Fikret amcadan sonra sıra Deniz'e geliyor. Derya'dan birkaç yaş büyük olan ablası beni sevecen bir şekilde karşılıyor.

"Vay canına saçların ne güzel olmuş." diyorum rasta yaptırdığı saçlarına hayranlıkla bakarak. Daha rahat görmem için arkasını dönüyor.

"Olmuş mu cidden?"

"Ba - yıl - dım." diyorum heceleyerek. "Senin tarzına çok yakışmış."

"Teşekkürler." diyor eli saçına doğru giderken. Bu sırada İrem'in kendini belli eden öksürüğünü duyuyorum.

Deniz durumu anlayarak "Bizim misafirlerimizle ilgilenmemiz lazım canım, müsaadenle." diyor ve beni arkadaşlarımla yalnız bırakıyor.

"Nasılsın? Geleceğinize ihtimal vermemiştim. Evden çıkıyor musunuz artık?" diyorum İrem'e sarılarak. Söylediğimle İrem koluma hatırı sayılır bir çimdik atıyor.

"Gördüğün gibi çıkabiliyoruz." diyor az önceki çimdiğine oldukça zıt bir sırıtışla. "Asıl senden ne haber kuzum?"

"Yoğun bir gün ama iyiyim." diyorum gülümseyerek. "Sen nasılsın Erkan?"

Tablolar ilgisini çekmiş olmalı ki İrem'in kolunu dürtüklemesi sonucu aramıza dönüyor. "Zeynep 'nasılsın' diye sordu."

"Pardon kıvırcık ya dalmışım." diyor bana sarılarak.

Evlilik mi yaradı ne oldu da bu çocuk böyle insanca davranıyor? Allah'ım ben peş peşe ne kadar çok kişiye sarılıyorum böyle. Kerem bir gelse de asıl ona sarılsam. En son kahvaltıda gördüğüm sevgilimi özledim.

"İyi gördüm seni." diyorum kafamdaki düşüncelerin arasından.

"İyiyim, karım bana çok iyi bakıyor." diyor böbürlenerek. Aynı anda İrem'in uyarıcı sesi yükseliyor. "Erkan!"

"Kötü bir şey mi dedim aşkım? Hem yalan mı çok iyi bakıyorsun bana. Evleneli otuz dokuz gün oldu ve ben şimdiden kilo aldım." diyor karnına vurarak. Gün sayan Erkan beni şaşkına uğratsa da belli etmiyorum.

"Allah muhabbetinizi arttırsın." diyorum gülerek.

"Seninki gelmeyecek mi?" diye soruyor Erkan.

"Gelecek merak etme bu kadar." diyerek takılıyorum.

Gözlerim Derya ve Alp'i aradığı sırada İrem merakımı gideriyor.

"Sağ tarafa doğru dönünce atıştırmalıkların olduğu bir masa var. Derya onun başındaydı en son." diyor başıyla işaret ederek.

"Bu gidişle çatlayacak, yemin ederim çatlayacak." diyorum Derya'nın yemek yeme aşkından usandığımdan. "Neyse ben biraz tablolara göz atacağım."

"Gerçekten güzel şeyler var." diyor Erkan beni şaşırtmaya devam ederek. Ona gülümseyip sergiyi gezmeye başlıyorum.

Tablolara bakan insanların arasına karışırken renklerin büyüsüne kapılıp gidiyorum. Yan yana asılmış tablolara hayranlıkla bakarken bir tanesinin önünden ayrılamıyorum. Beyaz tuvalin üzerinde yer alan aslan resmi beni epey bir etkiliyor. Gözleri uzaklara dalmış, başı mağrur bir ifadeyle havaya kalkmış ve rengarenk tüylerden oluşan aslan resmi bana sevgilimi anımsatıyor. Benim Kerem'imin de düşünceli olduğu zaman gözleri böyle dalar gider ve resimdeki renk geçişleri kadar sık değişen bir ruh haline sahiptir.

Tablonun önünde oyalanmam Fikret amcanın dikkatini çekmiş olmalı ki yanıma gelip, elini omzuma atıyor.

"Diğerlerine bu kadar zaman ayırmadın. Bunda ilgini çeken şey nedir?" diye soruyor usulca.

"Bana... Bana sevdiğim birini anımsattı." diyorum yutkunarak.

"Kerem'i mi?" diye soruyor başını bana doğru eğerek. Yüzümde utangaç bir tebessüm beliriyor.

"Evet Kerem. Eğer onun ruhunu görme imkanımız olsaydı aynen böyle bir şey görürdük."

"Güçlü ve renkli biri demek ki."

"Aynen öyle." diyorum rahatlayarak konuşmaya başladığımda. "Hem aslanları da çok sever."

"Farkında olmadan sevgilini mi resmettim yani?" diyor gülerek.

O an içimde doğan istekle "Bu tabloyu ben almak istiyorum Fikret amca." deyiveriyorum.

"Emin misin?" diye soruyor gözü tablonun altında yer alan fiyat tabelasına kayarken. O an dikkat ediyorum tabelaya ancak fiyat yerine kısa bir bilgilendirme yazısıyla karşılaşıyorum.

Fikret Günay'a ait bu eser Alper Karcı Hatıra Ormanı'na dikilecek 1000 fidan bedelindedir.

Okuduğumla duygulanıyorum. "Alper için miydi bu sergi?" diyorum gözlerim dolu dolu olurken.

"Torunuma verecek başka neyim var ki?" diyor bana göz kırparak.

"Fikret amca sen gerçekten çok özel bir insansın." diyorum başımı omzuna yaslayarak. "Alper için bin fidanda benden gelsin o zaman."

"Torunum adına teşekkür ederim."

"Yalnız senden bir ricam var. Kerem buraya geldiğinde eminim bu tabloyu almak için elinden geleni yapacak. Benim aldığımı söyleme olur mu?"

"Sen merak etme. Kimseye bir şey söylemem." diyor ağzına hayali bir fermuar çekerek.

****

Zeynep'in tarif ettiği sanat galerisine geldiğimde kendimi kalabalık bir topluluğun arasında buluyorum. Duvarlardaki oldukça renkli tablolar ilgimi çekmiş olsa da şu an önceliğim sevgilimi bulmak. Gözlerim onu bulmakta yetersiz kalınca arıyorum.

"Bebeğim ben geldim. Neredesin?" diyorum telefonu açtığında.

"Arkalardayım hayatım. Girişten sağa dön."

Zeynep'in tarif ettiği yöne doğru giderken o da bana doğru geliyor olmalı ki saniyeler içerisinde buluyoruz birbirimizi.

"Buldum seni." diyorum telefon hala kulağımdayken. Bana gülümseyerek telefonu kapatıyor ve sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp boynuma sıkıca sarılıyor.

"Sonunda sevdiğim adama sarılabiliyorum. Oh be!" diyerek iç geçiriyor.

"Seni özledim." diyorum kokusunu içime çekerek.

"Ben de özledim." dediğini duyduktan sonra dayanamayarak dudaklarına küçük bir öpücük bırakıyorum. Bu öpücük özlemimizi azaltmaktan ziyade daha da körüklüyor. Bunu hızlanan kanımdan ve Zeynep'in bakışlarındaki manadan anlayabiliyorum.

"İkimizde yanıp kül olmadan önce seni tanıştırmak istediğim birileri var." diyerek gülümsüyor.

"Tanışalım güzelim."

Elimi tutarak beni bir zamanlar Derya'nın aile fotoğrafında gördüğüm insanların yanına götürüyor. Görünüşlerinden dolayı nasıl insanlar olduğunu kestiremesem de birkaç dakika içerisinde kaynaşıyoruz. Yan yana geçirdiğimiz iki saatin sonunda samimiyeti o kadar ilerletiyoruz ki Derya'nın babası beni ve Zeynep'i Alaçatı'ya tatile davet ediyor.

"Keşke senin baban bu adam olsaymış." diyorum Zeynep'in kulağına fısıldayarak.

"İşine gelirdi dimi?" diyor gözlerini kısarak bana bakarken. Sinirlenmemesi için işi şakaya vuruyorum.

"Eminim benim göremediğim anlarda senin babanda çok tatlı bir adamdır ama dediğim gibi ancak benim göremediğim anlarda."

"Aynen öyle canım." diyor gülerek.

Galarideki kalabalık biraz olsun azaldığı ve Derya'nın yemek yemesinden fenalık bastığı sırada serginin gezmediğim bölümlerini gezmeyi teklif ediyorum Zeynep'e. Birlikte tablolara bakarken bir tablonun önünde çakılıp kalıyorum. Öyle güzel bir şey ki ilk görüşte aşk denilen şeyin gerçek olduğuna şu an inanmış gibiyim.

"Zeynep şunun güzelliğine bak." diyorum hevesle onu tablonun önüne çekiştirirken. Gülerek bakıyor tabloya.

"Hı güzelmiş." diyor yarım ağızla.

"Hı güzelmiş mi? Sadece bu mu yani? Bu tabloya bakıyorsun ve tek söyleyebileceğin bu mu?"

"Ben anlamam böyle işlerden. Alt tarafı aslan resmi büyütmemek lazım." diyerek omuz silkiyor.

"Böyle konuşup delirtme beni Zeynep." diyorum hayretler içerisindeyken. "Şuna bakıp gerçekten bir şey hissetmiyor musun?"

Gözümün içine baka baka tabloya burun kıvırıyor. "Bana o kadar da hitap etmedi. Ne yapayım?"

Zeynep'in hali beni dumura uğratırken "Alacağım bunu. Kesinlikle almam lazım." diyorum tabloya hayran hayran bakarak.

"Hayatım seni kızdırmak istemem ama sanırım çoktan satılmış." diyor ve uzattığı işaret parmağının gösterdiği yere bakıyorum. Acımasız büyük puntolarla yazılan "SATILDI" ibaresine ateş satan gözlerle bakıyorum.

"Ben bir Fikret amcayı bulayım." diyerek telaşla yanında ayrılıyorum.

"Kerem! Kerem dur!" diye peşimden geliyor ama ben çoktan Fikret amcanın yanına varıyorum. Bir grup entel görünümlü insanla muhabbetlerini pek de kibar olmayacak şekilde bölüyorum.

"Ne oldu Kerem?" diye soruyor Fikret amca.

"Aslanlı tablo satılmış."

Başını aşağı yukarı sallayarak "Evet, haberim var." diyor.

"Kim aldıysa iki katını vereyim. Lütfen ben alayım." diyorum yalvararak.

"Mümkün değil."

"Bir babalık yapsan olmaz mı?"

"Üzgünüm evlat. Hayır diyemeyeceğim biri tarafından alındı." diyor yalvarmalarıma aldırmayarak.

Pamuk görünümlü adamın demirden iradesi karşısında yapacak bir şeyim kalmıyor. Gardım düşmüş bir şekilde Zeynep'in yanına dönüyorum.

"Tablo gitti." diyorum çocuk gibi omuz silkerek.

"Bu kadar üzüldün mü gerçekten?"

"Üzüldüm tabii. Hem sen de gördün tam benlik bir parçaydı." diye iç geçiriyorum.

"Söylemeyecektim ama senin bu haline dayanamıyorum." diyor koluma girip beni tablonun önüne geri götürürken. Ne söyleyeceğini merak ederek bakıyorum yüzüne.

"Tabloyu ben aldım. Senin için." dediğinde gözüm bir tabloya bir Zeynep'e gidip geliyor.

"Sen aldın?!" diyorum doğrulamak için.

"Evet, senin için." diyerek gülümsüyor.

"Zeynep!" diyorum ona sıkıca sarıldığımda. Az önce ona karşı takındığım tavır yüzünden kendimi mahcup hissederken saçlarını art arda öpüyorum. "Çok teşekkür ederim sevgilim. Çok teşekkür ederim."

"Evimizin salonuna asarız artık." diyor yüzü göğsüme gömülüyken.

"Asarız tabii." diyorum ve sonra tablonun adına bakmak için Zeynep'ten ayrılıyorum. "Bakalım tablonun adı neymiş?"

Zeynep elimden tutarak gitmeme izin vermiyor. Bakışlarım onu bulduğunda yüzüme sevecen bir gülüşle bakıyor.

"Bakmana gerek yok, ben biliyorum."

"Doğru ya aldığına göre biliyorsundur tabii. Neymiş adı?" diye merakla soruyorum.

"Kerem'in Ruhu'ymuş." diyor elimi daha sıkı tuttuğu sırada.

60.BÖLÜM - Part 3 "Ring"

Sergiden döndüğümüzde kendimi salondaki geniş koltuğa atıyorum. Herkül yanıma sokulup kendisini sevdirmeye çalışırken, Pia çoktan karşı koltukta oturan Kerem'in kucağına yerleşmiş durumda. Birbirimizin haline bakıp gülmeye başlıyoruz.

"Bundan sonra böyle mi olacak?" diye soruyorum halimizi başımla işaret ederken.

"Güzel değil mi?"

"Hayal edemeyeceğim kadar güzel."

"Bu daha başlangıç bebeğim. Yan yana olduğumuz her günümüz bir öncekini

aratmayacak. Kavga da etsek sevişsek de her zaman en iyisi biz olacağız." diyor güven veren sesiyle.

"Söylediklerin kulağa çok hoş geliyor." diyorum gülümseyerek. Sonrada banyoya girmek için oturduğum yerden kalkmaya çalışıyorum. Tabii öncesinde Herkül'ün dizlerimden çekilmesini sağlamam lazım.

"Hadi kalk koca oğlan." diyerek koltuğun boş tarafına ittiriyorum. Başını elimin altına sokup kendisini kaşıtmak için uğraşırken, gülerek konuşmaya devam ediyorum. "Git Kerem kaşısın birazda. Hadi Herkül!"

"Seni bırakmaya niyeti yok."

"Hiç sorma hayatım. Acaba bizimle yaşamaya alışacak mı diye düşünürken, o bensiz nefes alamayacak duruma geldi. Şunun haline baksana."

Herkül dizlerimde sırt üstü dönmüş bir halde tüm şebekliğini sergilerken karnını kaşıyorum.

"İlk günler Pia'dan başkasına yanaşmazdı. Şimdilerde sana düşkünleşti."

"Bence Pia'nın senin yanında olmasını kıskanıyor. O yüzden o da bana sırnaşarak sözüm ona Pia'yı kıskandırıyor."

"Olabilir. Dur bakayım ben çağırınca gelecek mi?"

"Çok iyi olur. Kendi yanına çek de ben de banyoya gireyim. Suyun altında biraz aylaklık yapmak istiyorum." diyorum. Sıcak suyu düşününce bile sırtımdaki kasların gevşediğini hissediyorum.

"Herkül, gel oğlum yanıma." diyor eliyle yanına çağırarak. Herkül bir bana bir Kerem'e bakıyor. Fazla hevesli davranarak aşağı doğru ittiriyorum onu.

"Baba çağırdı, koş babaya. Aman Pia'ya kaptırma babanı."

Koltuktan aşağıya atlayıp hala düzelmeyen bacağıyla sekerek Kerem'in yanına gidip, boşta kalan tarafa yatıyor. Kerem bir kolunun altında Pia, diğer kolunun altında Herkül'le otururken koltuğu komple kaplıyor bu üçlü.

"Harika bir aile tablosu." diyorum onların hayali fotoğraflarını çekerek. Kerem'in yanına yaklaşıp dudaklarından öpüyorum.

"Suyun altında çok oyalanma. Sonra parmakların buruş buruş oluyor." diyor yanından ayrılmadan önce.

"Bak sen! Demek buruş buruş oluyorum. Şimdiden böyle dediğine göre yaşlandığımda kapının önüne koyarsın sen beni." diyorum ellerimi belime dayayıp kaşlarımı çatarak.

"Tabii kızım ne sandın." diyor ukala bir gülüşle.

"Dua et de bende önce buruşma o zaman." diyorum tehditkâr bir şekilde tek kaşımı kaldırmışken.

"Başından atar mısın beni o zaman?"

"Tabii yavrum ne sandın." diyorum onu taklit ederek. Sonra dayanamayıp gülmeye başlıyorum.

"En iyisi ikimizde birbirimizi her haliyle sevelim. Hem belli yaştan sonra yalnız kalmakta zor olsa gerek." diyerek benimle pazarlığa girişiyor.

"Haklısın, biz sevmeye devam edelim." diyorum ve sonrasında buruş buruş olmak için sıcak suyla buluşmaya gidiyorum.

****

Banyodan çıktığımda Kerem'i televizyonun karşısında maç özetlerini izlerken buluyorum. Beni görünce gülümseyerek yanına çağırıyor. Bacaklarını iki yana ayırıp, oturmam için yer açıyor.

"Sıhhatler olsun sevgilim." diyor buruşan parmaklarımı tek tek öperek. Cevap olarak kelimeden ziyade daha çok keyifli mırıldanmalar dökülüyor dudaklarımdan.

"Saçlarını ben tarayım mı?" diye soruyor başıma sardığım havluyu çözdüğü sırada. Yanımda getirdiğim tarağı ona uzatıyorum.

"Zorlanırsan söyle ben devam ederim." diyorum Kerem'in parmakları saçlarımda gezinirken.

"Ben senin kalbini çalmayı başarmışım, saçların ne kadar zorlayabilir ki?" diyor başına geleceklerden habersizken.

"Tabii aşkım ne kadar zor olabilir ki?" diyorum gülmemek için kendimi zor tutarken.

Sonrada Kerem'i inatçı kördüğümlerle dolu saçlarımla baş başa bırakıyorum. İlk on dakika sesini çıkarmadan sakin sakin uğraşıyor ama saçlarım neredeyse kurumaya

başladığı sırada ağzından tek tük küfürler kaçmaya başlıyor.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyorum hiç bozuntuya vermeden.

"Kalbini çalmak daha kolaydı be güzelim." diyor oflayarak.

Pes ettiğini duyduktan sonra daha fazla dayanamayıp kahkahayı patlatıyorum. Arkamı dönüp sevgilimle burun buruna geliyorum. Kaşının yan tarafında asabi şekilde atmaya başlayan damara, parlayan gözlerine ve aralık duran dudaklarına bakıyorum.

"Sabırla uğraştığın için teşekkür ederim aşkım." diyorum ve hemen ardından teşekkür öpücüğü veriyorum.

"Bu ödüle değdi doğrusu." diyor ayrıldığımız sırada.

Parmağım güldüğü zaman yanağında beliren gamzesi üzerinde gezerken "Bunu mu izleyeceksin?" diye soruyorum devam eden maç özetini ima ederek.

"Az kaldı. Bitecek birazdan."

"Tamam hayatım. Ben odadayım, biraz kitap okuyacağım. Bitince gelirsin." diyorum oturduğum yerden kalkarken. Yanından ayrılmadan önce elimi tutup üzerine uzun bir öpücük konduruyor.

"Çok bekletmeyeceğim seni."

"İyi edersin." diyorum ve yatak odasına geçiyorum.

Odanın ortasında hatırı sayılır heybetiyle duran karyolamıza iç geçirerek bakıyorum. Hayatımda en severek aldığım eşyalar arasında birinci sıraya yerleşen bu yatağa gerçekten bayılıyorum. Sarmaşık desenli direkler, oymalı yatak başlığı ve tıpkı bir bulut gibi bizi çepeçevre saran beyaz tüller bana kendimi özel hissettiriyor.

Pia ve Herkül'e de iyi hissettiriyor olmalı ki yatağa boylu boyunca uzanmış durumdalar. Güzelim yatağımı tüy içinde bırakacak küçük maymunlar. Telaşla onları yataktan aşağıya indiriyorum.

"Kaç defa söyleyeceğim yatağa çıkmak yok diye." diyorum Pia'yı poposundan dürtükleyerek kaldırmaya çalışırken.

"Sizin yatak keyfiniz eskidendi. Canınız istediği zaman gelip yatamazsınız burada. En azından ben hevesimi alana kadar yatamazsınız." diyorum Pia'dan sonra Herkül'ü indirmeye çalışırken. "Bu yatak sadece bana ve babanıza ait. Gidin kendi yatağınızda yatın."

İkisini de aşağıya indirip ayakucumuzda duran minderlere yatmaya ikna edince gülümseyerek yatağıma giriyorum. Keyifle yastıkların arasına gömülüp komodinin üzerinde duran kitabımı elime alıp, okumaya başlıyorum.

Okumaya başlamamın üzerinden tam olarak ne kadar süre geçti bilmiyorum ama daldığım kitaptan Kerem'in sesiyle ayırıyorum gözlerimi. Pia ve Herkül'ü içeriye çağırıyor. Yemek verecek herhâlde diye düşünüyorum. Birkaç seslenişten sonra ikisi de minderlerinden kalkıp tıs tıs tıs içeriye gidiyorlar. Onlar gidince dikkatimi tekrardan kitabıma veriyorum.

"Öhö öhö öhö!"

Kerem'in dikkat çekmek adına çıkardığı sesle kapıya doğru bakıyorum ve gördüğüm manzarayla bir an için kitabı gözlerime kapatıyorum. Bu gülmemi saklamak içinde iyi bir yol oluyor. Kitabı sadece gözlerimi açıkta bırakacak kadar indiriyorum ve Kerem'in halini bir kez daha görüp daha da gülmeye başlıyorum.

Üzerinde antrenmanlarda giydiği boks şortundan başka bir şey yok. Tabii ellerindeki boks eldivenlerini saymazsak. Kapıda öylece durup bana clark atarak gülümsüyor.

"Bu görüntüyü neye borçluyum acaba?" diye soruyorum nihayet kitabın arkasından çıktığım sırada.

"Biliyorsun bugün antrenmanımız vardı ama sergi yüzünden gidemedik." diyor ciddi bir ifadeyle.

"Evet biliyorum." diyorum başımı ağır ağır aşağı yukarı sallayarak.

"Antrenmanı aksatmak olmaz." diyerek odanın içine doğru yürüyor. "Bize ringleri aratmayacak karyolamızda varken niye biraz antrenman yapmayalım ki diye düşündüm."

"Ama hoca yeni teknikler gösterecekti. Şimdi böyle doğru olur mu?" diyorum onu kızdırmak için.

"Beni delirtmek istemiyorsan şu an hocadan falan söz etmezsin." diyerek boğuk bir sesle konuşuyor. "Hem bugünkü teknik bana özel. Benden daha iyi öğretecek birini de bulamazsın."

Kerem'in yakıcı bakışları kendisinden önce yanıma ulaşıyor ve yatakta sabit durmamı zorlaştırıyor. Yine de oyunu kuralına göre oynamaya kararlıyım. Sözlerinin yarattığı etkiyle gülümserken yanımda duran yastıklardan birini alıyorum. Raund aralarında ringe çıkan kızların taşıdıkları tabela gibi başımın üzerine kaldırıyorum.

"Birinci raund." diyorum işveli bir sesle. Elindeki boks eldivenlerini çıkarıp bir köşeye fırlatırken sabırsızlıkla yanıma gelmesini bekliyorum.

"Uzun bir maç olacak güzelim." diyor ve bu ağzından çıkan son cümle oluyor. **My Lists**

61.BÖLÜM - Part 1 "İlk Göz Ağrısı"

Derya'yı doğum için hastaneye götürürken hepimiz biraz gerginiz ama Derya'nın gerginliği yanında bizimkiler devede kulak kalır. Arabanın arka koltuğunda Alp'le birlikte otururken yanımıza almadığımız bir şey var mı diye kontrol edip duruyor. Alp'le ikimiz onun bitmeyen sorularına cevap verirken, Kerem'de zamanında hastanede olmamız için pür dikkat kullanıyor arabayı.

Derya "Terliklerimi aldık mı?" diye soruyor sessiz kaldığı ikinci dakikanın sonunda.

"Aldık ya aşkım." diyor Alp sakin olmaya çalışırken.

"Peki ya geceliğim?"

Oturduğum yerden arkamı dönüyorum. Derya'nın gergin bakışlarıyla karşılaşınca birkaç saniye bir şey diyemiyorum. Sonra ona uzanıp elini tutuyorum.

"Terliğin, geceliğin, çamaşırların, bebeğin eşyaları hepsi yanımızda. Hatta belki acıkırsın diye bana yaptırdığın susamlı tavuk bile çantada. Endişelenme artık." diyorum telkin edici bir sesle.

"Şu trafiğe bakar mısın? Alper'in sezaryeni beklemeyip aceleci davranmasından korkuyorum. Suyumun geldiğini, şuracıkta doğurduğumu düşünsene." diyerek endişeni paylaşıyor ama böyle bir şeyi düşünmek benim hiç işime gelmiyor.

Bu sırada Kerem'in bana korkulu bir bakış attığını fark ediyorum ve araba biraz daha hızlanıyor. Bize yol vermeyen arabalara korna çalmaya başlarken, kırmızı ışıkta durmadan hızla geçip gidiyoruz.

"Hemşire olan sensin benden daha iyi bilirsin ama eğer doğum şimdi başlarsa beş on dakikadan fazla sürer değil mi kuzum? O yüzden endişelenme. Birazdan hastanede

olacağız, sonrada Alper'le tanışacağız." diyerek aynı telkin edici sesle konuşuyorum.

Alp "Zeyno haklı aşkım. Biraz gevşe olur mu?" diyerek Derya'nın omuzlarına masaj yapmaya başlıyor.

"Doğru söylüyorsun gevşemenin tam zamanı çünkü birazdan ameliyat masasına yatacak olan ben değilim. Beni değil bir başkasını kesip biçecekler. Oh böyle düşününce bir rahatlama geldi üstüme!" diyerek burnundan soluyor.

Onları kendi haline bırakarak Kerem'e dönüyorum. Büyük bir ciddiyetle arkasına yaslanmış, kolları ve direksiyonu tutan elleri gergin, gözleri korkuyla açılmış bir şekilde yolu takip ediyor. Önümüze çıkan arabaları sollamak, sollayamıyorsa kornaya uzun uzun basmak hayattaki birinci önceliğiymiş gibi davranıyor. Bu haliyle adeta otomatik pilota bağlamış durumda.

"Hayatım biraz yavaşlar mısın?" diyorum ikinci kez kırmızı ışık ihlali yaptığı sırada.

"Onu duydun her an doğurabilir, yavaşlayamam." diyor bana bir saniyeliğine bakarak.

Gergin olan kolunu tutup sıkıyorum. "Gevşe biraz. Gören onun değil de senin doğuracağını sanır."

Beni dinlemeyip bildiğini okumaya devam edince bu sefer de onu rahatlatmaya çalışıyorum. Bu hayata birilerini rahatlatmak için gönderildim sanki. Derya'yı sakinleştir, Kerem'i rahatlat derken ben keçileri kaçıracağım kimsenin haberi yok.

"Derya şu an gayet iyi durumda. Biliyorsun sancısı yok ağrısı yok. Sadece sezaryene gireceği için biraz gergin. Tüm söyledikleri de bu gerginliği yüzünden. Şimdi hızını biraz düşürmezsen hastaneye vardığımızda sadece Derya'nın değil hepimizin bakıma ihtiyacı olacak."

Yüzüme anlamayan gözlerle bakıyor. "Kaza yapacağız be adam yavaşla biraz." diye kulağına doğru çileden çıkmış bir halde fısıldıyorum.

Sonunda kafasına dank etmiş olmalı ki hızını düşürüyor ve elini kornadan çekiyor. Yolun geri kalan kısmını doğum çantasındakileri bir kez daha kontrol ederek geçiriyoruz. Bu arada Derya sık sık arkamızda bizi takip eden ailesiyle konuşuyor. Leyle teyzeyle olan konuşmalarını duydukça keşke annesini de bu arabaya alsaydık diye geçiriyorum içimden.

Hastaneye vardığımızda Derya'yı ön muayeneden geçiriyorlar. Her şeyin yolunda olduğunu öğrenince hepimiz derin bir nefes alıyoruz. Derya ve Alp'in gerginliği biraz olsun hafifliyor, Kerem bizi sağ salim getirdiği için kendinden son derece memnun,

bense ne hissetmem gerektiği konusunda kararsızım.

En yakın arkadaşım birazdan anne olacak ve bu gerçekten heyecan verici bir durum. Öte yandan hiç düşünmek istemediğim Derya'ya bir şey olma ihtimali sinsi sinsi içimi kemiriyor. Onu ve etraftakileri rahatlatmaya çalışırken birinin de beni rahatlatmasına, her şeyin yolunda gideceğini söylemesine ihtiyacım var. Oysa gülümsediğimi gören herkes iyi olduğumu düşünüyor.

Derya'yı özel odaya aldıklarında annesi ve ablasıyla birlikte hazırlanmasına yardımcı oluyorum. Odada kutsal bir törene hazırlık yapıyormuşuz gibi ilahi bir hava hakim. Leyla teyzenin sakinleştirici etkisine inandığı doğa sesleri yanımızda getirdiğimiz laptopta çalıyor. Dalga sesleri eşliğinde arkadaşımın üzerini değiştiriyoruz. Sonrada Derya'nın isteğiyle lavanta yağıyla sakinleştirici bir masaj yapıyorum bileklerine.

Ben masaj yapmaya devam ederken, Leyla teyze "Bebeğinle tanışacaksın, seni biraz güzelleştirelim." diyerek kızının saçlarını özenle tarıyor.

Deniz'de yanımızda getirdiğimiz eşyalarla ilgileniyor. Acil kullanılacakları komodinin üzerine dizerken, diğerlerini dolaba kaldırıyor. Kerem'le birlikte hazırladığımız ikramlık bebek kurabiyelerini sehpanın üzerine yerleştiriyor.

"Beni Zeynep'le biraz yalnız bırakır mısınız?"

Derya'nın beklenilmedik ricasıyla üçümüzde ona bakıyoruz. Leyla teyze, kızının saçlarını öptükten sonra ona şefkatle bakıyor. "Hemen kapının önünde olacağım bebeğim."

"Sağ ol anne." diyor gülümseyerek.

Deniz'de kardeşinin elini sevecen bir şekilde sıktıktan sonra annesiyle birlikte çıkıyorlar odadan. Baş başa kaldığımızda yanına oturmam için çağırıyor. Ne diyeceğini merak ederek yanına oturuyorum. Gülümseyerek elimi alıp karnının üstüne götürüyor ve sıkıca tutuyor.

"Sen benim en iyi arkadaşımsın." diyerek başlıyor söze ve ses tonundaki teslimiyet huzursuzlanmama sebep oluyor. "Üniversiteden beri tüm zor anlarımda yanımdaydın. Hamileliğim boyunca bütün kahrımı çektin. Bunun için sana minnettarım."

"Bunların aramızda lafı mı olur hemşire? Duymamış olayım." diyorum gülümsemeye çalışırken.

"Sana söylemek istediğim bir şey var. Daha doğrusu bir rica. Olur da doğumda bir terslik çıkar-"

Sözünü kesiveriyorum bir anda. "Kötü düşüncüleri aklına getirme. Öyle bir şey olmayacak."

"Biliyorum da yine de söylemek istiyorum... Bunu yaparsam kendimi daha rahat hissedeceğim. Söylememe izin ver olur mu?" diyor çatılan kaşlarıma anlam veremediğim bir ifadeyle bakarken. Onun ses tonu, yüzündeki ifade varlığından haberdar olmadığım korkuları yaşattırıyor bana.

"Bu konuşmadan hoşlanmadım Derya."

Dediğimi duymazdan gelerek, elimi yuvarlak karnına daha da bastırıyor.

"Olur da içeride bir şeyler ters giderse, bana bir şey olursa Alper'in yanında olmanı istiyorum. Nasıl bugüne kadar benim yanımda oldun, bundan sonrada Alper'in yanında ol. Alp'in mükemmel bir baba olacağına eminim ama Alper'in anne şefkatine de ihtiyacı olacak."

"Böyle konuşma." diyorum kendimi daha fazla tutamayıp ağlamaya başladığım sırada. Derya'ysa bana göre daha iyi görünüyor. Hem gözyaşlarımı siliyor hem de konuşmaya devam ediyor.

"Bunu annemden ya da Deniz'den isteyebilirdim ama ikisi de Alaçatı'da. İstanbul'da geçirebilecekleri zaman kısıtlı. Alper'inse ömür boyu sürecek bir yakınlığa ihtiyacı var. Sen İstanbul'dasın. Alper'in yanında olabilirsin. Onu yalnız bırakma olur mu?"

"Her şey yolunda gidecek. Sana bir şey olmayacak." diyorum ağlamam git gide şiddetlenirken.

"Biliyorum ama yine de söz ver bana." diyor yüzümü iki eli arasına alırken. Cevap vermeyince ısrar ediyor.

"Söz ver Zeynep."

"Ta-tamam... Onunla ilgileneceğim... Söz veriyorum."

"Sağ ol... Sağ ol kuzum." diyerek bana sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum ve kısa bir süre öylece oturuyoruz. Ağlamam durduğunda duygusal olarak altüst olmuş durumda ayrılıyorum arkadaşımdan.

Bu sırada Derya'yı almak için geliyorlar. Derya'nın ricası üzerine gitmeden önce tüm ailenin bir arada olduğu birkaç fotoğraf çekiliyoruz ve ardından onu götüren sedyenin peşine takılıyoruz. Ameliyathaneye girmeden önce arkadaşımın hastane önlüğü içindeki haline gülümseyerek bakıyorum.

"Bir saate kalmadan yanınızdayız." diyor karnını sıvazlayarak. Derya gözden kaybolduktan sonra kalbimin göğüs kafesimde sıkıntılı bir kuş gibi çırpınmasına bir türlü engel olamıyorum.

Bildiğim tüm duaları içimden tekrarlarken hastaneye geldiğimizden beri ilk kez yan yana geldiğim sevgilim "Aşkım iyi misin?" diye soruyor bana sarılarak.

"Değilim." diyerek bir kez daha ağlamaya başlıyorum. Derya'nın konuşması hala aklımdayken ağlamaklı sesimle devam ediyorum. "Derya için endişeliyim. Ya ona bir şey olursa... Kerem bir şey olmaz dimi?"

"Hişt... Her şey yolunda gidecek merak etme. Derya'ya da bebeğe de bir şey olmayacak." diyerek yatıştırmaya çalışıyor beni. Ardından beni güldürecek o cümleyi kuruyor. "Şu an asıl endişelenmemiz gereken kişi Alp. Tahminime göre iki dakika içinde baygın halde geri çıkaracaklar."

"Bayılırsa hiç şaşırmam." diyorum gözlerimdeki yaşlarla birlikte gülmeye başlarken. "Panikten ne yapacağını şaşırır benim Alp'im."

"Bakalım kaç saniyesi kalmış?" diyor saatine bakarak.

Kerem sayesinde kafam dağılırken "Daha başlamamışlardır. Şöyle on dakika falan geçsin o zaman kesin çıkarırlar Alp'i." diyorum.

Biz Alp dayanamaz bayılır diye düşünürken bebek hemşiresi içinde Alper'in yattığı tekerlekli minik bir beşikle çıkıyor ameliyathaneden. Büyük bir heyecanla hemşirenin etrafını sarıyoruz. Derya'nın ailesine öncelik verdiğimizden beyaz battaniyeye sarılmış bebeği anca iki saniyeliğine görebiliyorum.

Kerem'le bir adım geride beklerken "Derya nasıl?" diye soruyorum. Bu soruyla Fikret amcada dikkatini bebekten hemşireye yönlendiriyor.

"Annenin durumu gayet iyi. Dikişleri atıldıktan sonra odaya alınacak." diyor hemşire bebekle birlikte yanımızdan ayrılmadan önce.

Rahat bir nefes alırken sevinçle Kerem'e sarılıyorum. "İyiymiş." diye tekrarlıyorum durmadan.

"Ben sana söylemiştim ikisine de bir şey olmayacak diye." diyor yanağımdan öpmeden önce. Sonra "Alp... Yani baba nasıl? Bayılmadı inşallah?" diye Alp'i soruyor.

"Alp Bey oldukça soğukkanlı biri. Bebeği aldıktan sonra bile eşinin yanından ayrılmak istemedi. Ameliyathaneden çıkmadan önce el ele ağladıklarını gördüğümü

söyleyebilirim." diyor hemşire gülümseyerek ve Alper'i yanımızdan götürüyor.

"Vay Alp'e bak." diyor Kerem hayretler içerisinde.

"Ben de en az senin kadar şaşkınım sevgilim." diyerek Kerem'in koluna giriyorum.

Alper'den yarım saat sonra Derya çıkıyor aynı kapıdan. Mutlu ve solgun görünüyor. Alp hemen yanında onun elini bırakmadan yürüyor. İkisinin de gözleri ağlamaktan kızarmış durumda. Hep birlikte onları sevgi çemberinin arasına alıyoruz. Doktorun uyarısı yüzünden hastane koridorunda küçük bir ordu eşliğinde odaya gidiyoruz.

Derya, yüzüne yansıyan sancı belirtilerine rağmen halinden memnun görünüyor. Ailesiyle olan konuşması bittikten sonra devreye Kerem'le ben giriyoruz. Önce Alp'e sarılıyoruz uzun uzun.

"Tebrik ederim abicim. Allah analı babalı büyütsün." diyor Kerem içten bir dilekle.

"Sağ ol abicim. Darısı başınıza." diyor Alp ve Kerem'le bakışlarımız bir anda birbirini buluyor. Aynı anda gülümseyerek başımızı iki yana sallıyoruz.

"Tebrik ederim Deryacım." diyerek Derya'ya sarılıyor Kerem. Ardından ben sarılıyorum arkadaşıma.

"Sonunda doğurdun artık seni kimse elimden alamaz." diyerek kolunu çimdikliyorum. "Doğum öncesi beni ağlattığına değdi mi?"

"Zeynep! Güzelim!" diyor Kerem bakışlarıyla yapmamamı işaret ederek.

"Bırak çimdiklesin." diyor Derya eliyle Kerem'i durdurarak. Sonrada kırk yıllık anne edasıyla bana laf yetiştiriyor. "Çocuğu olduğunda anlayacak beni."

"Aaa bir saatte ruhu yaşlandı bunun. Laflara bak." diyorum gülerek. Derya'da gülmeye başlıyor ve sanırım bu durum dikişlerini acıtıyor. Yüzünü ekşittiği an aynı tepkiyi ben de veriyorum.

"İyi misin? Ağrın mı var?"

"Biraz ağrım var ama olacak o kadar."

Bu sırada hemşire Alper'i yanımıza getiriyor. Alp hemen oğlunun başucuna geçiyor ve yine ağlamaklı gözlerle izliyor. Derya yattığı yerden bakacağım diye doğrulmaya çalışıyor. Aynı anda Leyle teyze yatması için omuzlarından bastırıyor.

"Ben sana gösteririm aşkım." diyor Alp ve bizi bir kez daha şaşırtarak oldukça usta bir

hamleyle Alper'i kucağına alıyor.

"Sence de bu konuda fazla iyi değil mi?" diye soruyorum Kerem'e.

"Kesinlikle fazla iyi." diye onaylıyor beni.

"Yanımıza gelsenize." diyor Derya bebeğin başını okşarken. "Oğlumuzla tanışın."

Ameliyathane önündeki iki saniyenin ardından ilk kez dikkatlice bakıyorum bebeğe ve sanırım o anda vuruluyorum bu kırmızı surata. Badem gibi çekik gözleri, minik bir çizgiden ibaret ağzı ve ufacık burnuyla can dostumun kucağında huzurla uyuyor.

"Eve geri dönmek istiyorum. Odamı geri verin." diyorum parmağımı çekinerek bebeğin yanağına değdirirken. Sanki ısıtılmış kadife bir kumaşa dokunuyormuşum gibi mest oluyorum. Parmağımı teninden hiç çekmek istemiyorum. "Hatta bunu bana verin. Hem hazırda verilmiş bir sözümde var. Bakarım ben buna."

Dediklerimle odadan gülme sesleri yükseliyor. Alper seslerden rahatsız olmuş olacak ki neredeyse belirsiz olan kaşlarını çatıp ardından şaşırtıcı bir sesle ağlamaya başlıyor. İrkilerek parmağımı hemen çekiyorum yanağından.

Derya "Oğlum... Alper'im... Ağlama bebeğim." diye mırıldanırken kollarında hafifçe sağlıyor oğlunu.

"Sesten korktu tabii." diyor Alp bize kötü kötü bakarak. "Biraz sessiz olun oğlumu korkutuyorsunuz."

"Kızım, oğlan acıkmış olabilir." diyerek araya giriyor Leyla teyze. "Hiç emzirdin mi?"

"Doğduktan hemen sonra biraz emmişti. Acıkmış mıdır ki?" diye tereddütle cevap veriyor Derya.

"Yeni doğan bebeklerin ne kadar sık acıktığını öğrendiğinde şaşıracaksın." diyor Leyla teyze, Derya'nın saçlarını okşayarak. "Hadi biz sizi baş başa bırakalım da rahatça emzir oğlunu."

Odadan ilk olarak Kerem'le biz çıkıyoruz. Çıkmadan önce son gördüğüm şey Fikret amcanın ağlayan bebeğin başına kondurduğu öpücük oluyor. Ben onların haline gülümserken Kerem kulağıma doğru "Seni bir yere bırakmam." diye fısıldıyor.

"Anlamadım." diyorum yüzümde saf bir gülümsemeyle.

"Odada dedin ya 'eve dönmek istiyorum' diye, unut o fikri. Bebek istiyorsan bebek yaparız ama bırakmam seni bilesin." diyerek belimden tutup beni kendine doğru

çekiyor.

Sesindeki netlik, yüzündeki ifade beni durup düşünmeye iterken, ikimizin çocuğuna dair ilk hayalimi kuruyorum. Kerem'le benim baskın özelliklerimizi bir araya getirerek bir çocuk canlandırıyorum kafamda.

Kabul etmeliyim ki hayatımda gördüğüm en güzel çocuk bu. Hatta az önce vurulduğum Alper'den bile güzel. Ona sarılıyorum, öpüyorum, oynuyorum. Her şey çok güzel ama sonra işler değişiyor. Aynı çocuk evin altını üstüne getiriyor, durmadan ağlıyor, geceleri uyumuyor ve en önemlisi ne zaman Kerem'e uzansam bir anda aramızda bitiyor. Hayalimdeki kız çocuğu sevgilimin kucağından bana gülümserken anne olma fikriyle ilk kez yüzleşiyorum. İtiraf etmeliyim ki sevgilimi hayalimdeki çocuğumdan daha çok seviyorum ve onu başkasıyla paylaşma fikrinden hiç hoşlanmıyorum.

"Ben sadece seni istiyorum." diyorum kollarımı Kerem'in boynuna dolarken.

"Ben de sadece seni istiyorum." diyor beni onaylayarak. Sonrada ekliyor. "En azından şimdilik."

61.BÖLÜM - Part 2 "Nefes"

Pazar günü tatilini fırsat bilip Alper'i sevmek için uğradığımız Deryalardan dönüyoruz. Bir yandan da Alper'in sevimliliği, Derya ve Alp'in şaşırtan anne-babalığı hakkında Zeynep'le konuşuyoruz.

"Alper sence de biraz Tatarlara benzemiyor mu? Gözler böyle çekik çekik." diyor Zeynep parmaklarıyla gözlerini çekip bana çizgi halinde bakarken. "Hele o yanaklarına ne demeli? Poğaça gibi yumuk yumuk. Sevmeye doyamıyorum tosbağamı."

"Derya'ya benzetiyorum ben. Gözleri olsun, burnu olsun bayağı bir benziyor." diyorum ikisinin yüzünü gözümün önüne getirirken.

"Evet hayatım. Arkadaşım diye söylemiyorum kendi minyatürünü doğurmakta çok başarılıdır." diyor Zeynep gülerek.

Zeynep'e arabanın kapısını açarken "O değil de ben hala bu kadar iyi anne babalık

yapmalarına alışamadım. Şurada bir yıl önceki hayatlarını bilmesen belki bu kadar şaşırmazdım." diyorum.

"Çok sakinler değil mi? Gören ilk çocuklarını değil de beşinciyi falan büyütüyorlar sanır."

"Aynen güzelim. Alper'den önce kendilerini büyüttüler resmen."

"Alp'in tavırları askerden döndükten sonra olgunlaşmıştı zaten. Üstüne bir de baba olmanın sorumluluğu eklenince sonuç bu oldu. Alper'in altını gıkı çıkmadan nasıl da temizledi? Üstelik bozuk yumurta gibi kokmasına rağmen." diyor Zeynep konuşmasının sonlarına doğru yüzünü buruşturarak.

Zeynep'le sürüş derslerine başlayacağımız boş araziye doğru giderken bir süre daha arkadaşlarımızın ebeveynliklerinden bahsediyoruz. Sonrasında laf dönüp dolaşıp restoranın dava sürecine geliyor. Zeynep'in dediğine göre sonuçlanmasına oldukça az bir zaman kalmış. Kazanacağımızdansa son derece emin. Bu işleri benden daha iyi bildiğinden kendimi ona gözüm kapalı teslim ediyorum. Biliyorum ki Zeynep diyorsa vardır bir bildiği.

"Geldik mi?" diye kedi yavrusu tonunda bir sesle soruyor. Boş araziye göz atıp, herhangi bir tehlike olmadığından emin olurken başımı aşağı yukarı sallıyorum.

"Hazırsan ss101'e başlayalım." diyorum gülümseyerek yüzüne bakarken. Dediğimi anlamadığını belli eden kaş seğirmesine daha da gülerek bakıyorum.

"Ss101 mi dedin az önce?" diyor söylemekten zorlanarak.

"Evet sevgilim."

"Ne demek bu ss101?" diye soruyor kaşlarını çatarak.

"Üniversite okuduğunda şüphe etmeli miyim acaba?" diyorum onu şüpheyle süzerken. Hiç acımadan koluma bir tane vuruyor.

"Dalga geçme de söyle işte."

"Ss101 yani; sevgiliyle sürüş." diyerek açıklıyorum. "101'de klasik giriş ders kodu."

"Sevgiliyle sürüş derslerine giriş." diye kendi kendine tekrar ediyor. Çatık kaşları eski haline dönerken bir yandan da bana sırıtarak bakıyor.

"Açılımı da öğrendiğine göre seni buraya alayım." diyorum ve sonra yerlerimizi değiştiriyoruz. Temel şeyleri anlatmaya başlayacağım sırada lafımı kesiyor.

"Bu dersten ikimizden biri yaralı ayrılabilir şimdiden uyarayım."

"Öyle bir şey olmayacak." diyorum gülümseyerek.

"Ben panik yapacağım, sen sinirleneceksin... Bilmiyorum Kerem... Çok iyi bir fikir gibi gelmiyor bana." diyor kaygılı bir sesle.

Uzanıp yanağını okşuyorum. Yüzüne düşen saçlarını yavaşça kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

"Zeynep'le yapılacaklar listemi unuttun mu?" diyorum sakin sakin. Dudaklarına ikna etmeye çalışırcasına ısrarcı bir öpücük bırakıyorum. "Aylar önce söz verdim öğreteceğim diye. Şimdi sana karşı yalancı mı çıkayım?"

"Unutmadım da sen de benim arabalardan hoşlanmadığımı unutma." diyor bana yandan yandan bakarken. "Hem ben senin sözlerini tuttuğunu biliyorum. Bu küçük ayrıntıyı da görmezden gelebiliriz. Bazen görmezden gelmek çok işe yarar."

Zeynep'in dersten kaçmak için söylediklerinden sonra onun gardını indirmek için elimdeki son hamleyi yapıyorum.

"Doktora gitmek benim için neredeyse fobiydi ama senin için gittim. Şimdi sen aynını yapmayacak mısın?"

Bir an için bir şey demeden öylece önüne bakıyor. Eliyle alnını ağır ağır kaşımaya başladığında gözlerini sıkıca yumup yüzünü buruşturuyor.

"Bazen çok pislik oluyorsun." diyor gergin bir gülüşle. "Beni köşeye sıkıştırdın. Tamam, öğret bakalım."

Zafer kazanmış bir şekilde gülüyorum. Birkaç saat sonra kendimi "Keşke Zeynep'i dinleseymişim." derken bulacağımdansa bihaberim.

"Ne yapıyoruz şimdi?" diye soruyor eliyle direksiyona vurarak.

Arabayı nasıl çalıştıracağını anlattıktan sonra denemeye başlıyoruz. Vitesi boşa almasını sağladıktan sonra ilk birkaç denemeden sonuç alamıyoruz ama beşinci denemede arabayı çalıştırmaya başarıyor. Motordan gelen sesi duyduğunda yüzüme attığı 'yaptım' bakışını sanırım kolay kolay unutamayacağım. Sanki arabayı çalıştırmamış da bilimsel bir buluşa imza atmış gibi iri gözlerini açarak bakıyor bana.

"Birinci aşama tamam." diyorum destekleyerek. Bakalım diğer aşamaları kaç tekrardan sonra rayına oturtacağız diye de geçiriyorum içimden. Yaptığını bildiğim halde onu

sınamak için soruyorum. "Frene basıyorsun dimi?"

"Evet." diyor bakışları ayağına kayarken. "Evet, basıyorum."

"Şimdi el frenini indir güzelim." diyorum ve Zeynep'in sağ tarafındaki kolla cebelleşmesini izliyorum bir iki saniye kadar. "Biraz serttir... Sıkıca bastır."

İndirdiği sırada "Tamam galiba." diyor onay bekleyerek.

"Evet şimdi de vitesi bire tak." diyorum elini tutup vitesi değiştirmesine yardım ederken.

"İyi gidiyorsun aşkım. Ayağını frenden yavaşça çek." diyorum ve araba hareket etmeye başladığında Zeynep çekinmeden çığlığı basıyor.

"Gidiyor! Kerem gidiyoruz!" diyor direksiyonu sıkı sıkı tutarken.

"Evet aşkım gidiyor." diyorum onun haline gülerek. "Hafifçe gaza bas şimdide."

Araba şaha kalkan atlar gibi öne doğru atılıyor. Ardından panikle frene bastığından olduğumuz yerde sarsılıyoruz. Araba istop ederken korku dolu gözlerle bakıyor bana.

"Sorun değil canım benim. Gayet iyi gidiyoruz." diyorum boş arazide olduğumuza içimden şükrederken. "İlk kalkışta bu kadar fazla gaz vermene gerek yok. Bir dahakine ayağının ucuyla hafifçe dokunsan yeter."

"Bir daha mı deneyeceğim?" diye dehşetle soruyor.

"İlk sefer de pes edecek değiliz."

Zeynep tekrardan deniyor. Daha sonra tekrar ve tekrar derken belli başlı şeyleri hızlı bir şekilde kapıyor. Toprak yolda daireler çizerken içindeki hız canavarı da kendisini gün yüzüne çıkarıyor.

"Birazcık hayatım, birazcık daha hızlanayım." diyor çocuksu bir hevesle ve ben cevap veremeden biraz daha hızlanıyor. Araba öne doğru atılırken neşeyle kıkırdıyor. Bense bir şey deyip onu panikletmemek adına zorunda kalmadıkça müdahale etmiyorum.

"Nasılım?" diye soruyor arabayı ani bir frenle durdurduğu sırada. Sırtım koltuğa sertçe çarparken gülümsüyorum.

"Olacak olacak." diyorum iç çekerek. İnşallah olacak güzelim.

Araba kullanmaya kendini kaptıran sevgilimin ısrarlarına dayanamayarak tenha olan ana yolun sağ şeridinde yavaşça gitmesine izin veriyorum. Gözüm, Zeynep'in henüz

bakma alışkanlığı kazanmadığı dikiz aynasında yolu gözetirken, bir yandan da direksiyonu sabit tutması için onun elini tutuyorum.

"Öndeki araçla mesafeni koru." diye uyarıyorum ve ne oluyorsa o anda oluyor. Frene gerekenden daha fazla basıyor. Araba bir anda durduğunda arkamızdaki araç bize çarpıyor. Çarpmanın şiddetiyle Zeynep'in başının direksiyona vurduğunu görüyorum.

****

Araba kullanmaya her zaman için mesafeli yaklaşmış olsam da Kerem beni bu konuda yumuşatmayı başarıyor. Hatta bunu o kadar iyi yapıyor ki kısa süre sonra araba kullanmanın aslında çok zevkli olduğunu anlıyorum.

Koca araç benim ayağımın küçük bir dokunuşuyla hızlanabiliyor ya bir anda durabiliyor. Arabaya hükmedebilmek o kadar hoşuma gidiyor ki boş arazide gezinmek yetmiyor ve ana yola çıkmak istiyorum. Kerem'in itirazlarını tüm işvemi kullanarak kırıyorum, en sonunda onu ikna ediyorum.

Ana yola çıktıktan kısa bir süre sonra Kerem "Öndeki araçla mesafeni koru." diye uyarıyor beni.

O an önümüzdeki mavi arabaya ne kadar yaklaştığımı fark ediyorum. Panikleyerek frene basıyorum. Araba bir anda dururken, hesaba katmadığım arkamızdaki araç bize çarpıyor. Başım çarpmanın şiddetiyle direksiyona vururken bizi tehlikeye attığım için bin pişman oluyorum. Kerem'i dinlemeliydim. Kesinlikle dinlemeliydim. Benim ne işim var trafikte?

Kerem "İyi misin? Zeynep iyi misin güzelim?" diyerek beni kendisine çeviriyor. Yüzüme düşen saçlarımı çekip bir şeyim var mı diye kontrol ediyor.

"İyi-iyiyim... Sen iyi misin?" diye soruyorum ben de onu kontrol ederken. Ellerim yüzünde, kollarında geziyor. Kanayan bir yarasının olmamasıyla şükrediyorum. Benim yüzünden ona bir zarar gelse vicdan azabından yaşayamazdım herhâlde. Sesim suçlu çocuklar gibi çıkarken konuşmaya devam ediyorum.

"Kerem üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Arabayı hareket ettirebiliyorum diye olayı çözdüm sanmıştım. Seni dinlemeliydim. Trafiğe hiç çıkmamalıydım."

"Olan oldu artık sıkma canını." diyerek sarılıyor bana. "Araba senin canından kıymetli

değil. Sana bir şey olmadı ya gerisinin önemi yok."

"Benim yüzümden." diyorum dudaklarım mutsuzlukla sarkarken.

"Ben de hatalıyım. Yola inmene izin vermemeliydim." dediği sırada bize çarpan arabanın şoförü bağıra çağıra yanımıza geliyor. Ses tonu rahatsız edecek kadar yüksekken ellerini kollarını hararetle sallıyor.

Kerem "Sen araba kal." diyor ve cevap vermeme fırsat vermeden iniyor arabadan. Arkasından sesleniyorum ama arabanın kapanan kapısıyla sesimde arabanın içinde kalıyor.

"Yolun ortasında öyle durulur mu be?" diyerek bağırıyor adam. Sesi o kadar yüksek ki duyabiliyorum. "Güzelim arabam ne hale geldi sizin yüzünüzden."

Oturduğum yerden arkamızdaki arabaya dönüp bakıyorum. Sağ farı kırılmış, plakası ise önünde sallanıyor. Bunun dışında büyük bir zararı da yok gibi. Acaba bizim araba ne durumda? Kerem arabasını çok seviyor, ben de kalkıp onun sevdiği şeyi hor kullanıyorum. Aptalsın Zeynep! Bir saatte araba kullanmayı öğrenebileceğini sanacak kadar aptalsın.

"Bağırma! Duyuyorum seni?" diye bağıran Kerem'in sesiyle kendime olan kızgınlığımdan sıyrılıyorum.

"Ehliyeti nereden veriyorlar sizin gibilere." diyerek yere tükürüyor adam. "Sizin gibilerin trafiğe çıkması yasaklanmalı."

"Götümüze kadar sokulmasaydın sen de." diyor Kerem yavaş yavaş sinirlenmeye başlarken. "Ehliyet aldığın yerde öğretmediler mi bunu?"

"Ben mi suçluyum şimdi?" diyerek daha da bağırıyor. Adamın gırtlağını parçalayan sesi Kerem'in ellerini sıkmasına sebep oluyor. Oturduğum yerde geriliyorum. Bu sırada adam bana bakıp aşağılayan bir ifadeyle devam ediyor konuşmaya.

"Gerçi bayanın şoförlüğü anca bu kadar olur. Beni de hep böyleleri bulur." diyor ve daha sonra tam olarak anlayamadığım bir küfür çıkıyor ağzından.

Ne oluyorsa o an oluyor. Kerem adamın yakasına yapışıp sert bir şekilde kafa atıyor. Arabadan inip yanına gidene kadar birbirlerine savurdukları yumrukları görüyorum. Beynimin içinde şimşeklerin çaktığını, kaslarımın tümüyle gerildiğini hissedebiliyorum. Hızlanan nabzım kulağımın arkasında gerginliğimi destekleyen bir tempo tutmuşken kendimi Kerem'in koluna yapışırken buluyorum.

"Dur Kerem!" diyorum geri çekmeye çalışırken. "Yeter hayatım bırak artık."

Sözlerime kulak vermeden önce birkaç yumruk daha atıyor adama. Adam, Kerem'in elinden kurtulduğu an kaçar gibi biniyor arabasına ve hızla uzaklaşıyor yanımızdan.

"Bakayım sana bir." diyorum kollarından tutarak. Dudağının kenarından sızan kanı parmağımla siliyorum. Ben sildikçe yerine yenileri geliyor. İnce bir çizgi halinde çenesine doğru sızıyor.

"İyiyim." diyor burnumdan soluyarak. "Bıraksaydın dediklerini bir güzel yedirseydim o adi herife."

Kazanın şokunu üzerimden atamadığım için Kerem'in öfke nöbetine yakalandığını anca o an anlayabiliyorum. Doktora gittiğimizden beri böylesine şiddetlisi ilk defa oluyor. Kerem'e yardımcı olmak için bildiklerimi tekrar etmeye başlıyorum.

"Nefes al hayatım." diyorum elimi karnının üzerine koyarken. "Bir kez daha... Aynı anda bir nefes daha alalım."

Kerem yüzüme sinir ve yardıma muhtaçlık karışımı bakışlarla bakarken onu rahatlatacak anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Aldığımız nefesler belli bir sayıya ulaştığında parmaklarımı gözlerine götürüp, gözlerini kapatmasını sağlıyorum.

"Doktorun dediğini hatırlıyor musun? Kendini iyi ve sakin hissettiğin bir yeri düşün sevgilim. Orada olduğunu hayal et." diyorum kollarını sıkmadan tutarken.

Kerem uzun bir süre sessiz kalıyor. Nefes sesleri ve yanımızdan akıp giden trafik dışında çıt çıkmıyor aramızda. Aklından geçirdiklerini benimle paylaşmayacak diye düşündüğüm sırada az önceki bağırmaları yüzünden çatlamış sesiyle konuşmaya başlıyor.

"Neresi olduğunu hatırlamıyorum ama yeşillik bir alanda piknik yapıyoruz. Sanırım dört beş yaşlarındayım. Başımda o zamanlar hiç çıkarmadığım şapkam. Abim şapkamı kapıp koşmaya başlıyor. Ben de peşinden koşuyorum. Neredeyse boyum kadar uzun otlar arasında birbirimizi kovalıyoruz." diyerek anlatmaya başlıyor ve ben de Kerem'le birlikte hayalimde canlandırmaya başlıyorum.

Gözümün önünde şapkasını geri almak için var gücüyle koşan küçük bir çocuk beliriyor. Sarılı morlu çiçekleri olan yabani otların arasında sadece başı görünüyor. Güneşte kendisini iyice belli eden kızıl kahve saçları parlıyor. Önde koşan abisinin elindeki şapkayı alabilmek için uğraşıyor. Ben hayale dalmışken Kerem anlatmaya devam ediyor.

"Sonra annemin sesini duyuyorum. Yemek için bizi çağırıyor. Yanlarından o kadar uzaklaşmışız ki sesi oldukça uzaktan geliyor. Yolu yürüyemeyeceğimi anlayan abim beni omuzlarına alıyor. Elinden aldığım şapkamı yine başıma geçiriyorum. Güneş ikimizi de terletirken halimden memnunum. Bizimkilerin yanına vardığımızda babam beni abimin omuzlarından alıyor ve hemen yanına oturtuyor. Terli yanaklarıma aldırmadan öpüyor beni. Annem herkesten önce benim tabağıma koyuyor yemekten. Hepimizin yüzünde huzurlu bir gülümseme..." diyor iç çekerek.

Kendini iyi hissettiği an olarak aklına bu kadar eski bir anısının gelmesi beni duygulandırıyor. Ailesinin böylesine bir bağlılıktan şimdiki savruk hallerine gelmesini sindiremiyorum bir türlü. Yaşadıklarını düşündükçe gözyaşlarım benden izin almadan akmaya başlıyor.

"Ailem çok güzel Zeynep." diyor Kerem gözleri hala kapalıyken. Sesindeki sinir yok olmuşken, yüzündeki gerginlik gevşemişken sanki eski zamanlara geri dönmüş gibi gülümsüyor. Daha fazla dayanamayıp sıkıca sarılıyorum boynuna.

"Biliyorum bir tanem, çok güzeller." diyorum ağladığımı ona belli etmeden.

FİNAL - 1

Zeynep'in hayatıma girmesinin üzerinden neredeyse bir buçuk yıl geçmişti. Bu süreye altı mevsim, iki yılbaşı, iki doğum günü, bir yıl dönümü, sevişmeler, gülüşmeler, endişeler, tartışmalar ve kavgalar sığdırmıştık.

Birlikte geçirilen iyi günler ve kaçınılmaz kötü günler. Geriye dönüp baktığımda iyi ki hepsini yaşamışız diyorum. Kötü günlerimize de en az iyi günlerimiz kadar sahip çıkıyorum. Her tartışmanın, her kavganın bizi birbirimize daha çok bağladığını bilirken kötü günlerimize nasıl sahip çıkmam ki?

Şimdi kolumun altında sevgilim, göğsümde ise altı aylık olduğundan beri haftanın bir gününü bizde geçiren Alper'le birlikte sıradan bir cumartesi gecesi geçiriyorum. Kalbimin ve aklımın bugünü sıradanlıktan kurtarmak için yürüttüğü gizli planı ise bilinçaltımda güvende tutuyorum. En azından şimdilik.

"Hayatım, Alper yine yumurtayı kırdı galiba. Of bu ne koku!" diyor Zeynep kolumun altından çıkıp burnunu parmaklarıyla kıstırırken.

Başımı aşağı doğru eğip, göğsümde gayet rahatlamış halde yatan ve tükürüklerinden minik baloncuklar çıkaran Alper'e bakıyorum. Az önce başyapıtını yaptığı sırada gösterdiği çaba yüzünden tombul yanakları al al olmuş durumda.

"Baban çalışıyor sen de çatır çatır dolduruyorsun bezleri. Aferin aslanım sana." diyorum Alper'i doğrulturken. Zeynep mendille Alper'in ağzındaki tükürükleri silerken Herkül ve Pia koşarak odadan uzaklaşıyor.

"Bak kokuyu aldılar nasıl da kaçıyorlar." diyorum onların haline gülerek.

"Ben de kaçacağım birazdan."

"Bez getir de öyle kaç bari." diyorum Alper'i havada tutarken. "Çabuk ol sızıntı büyük."

Zeynep bez getirirken ben de Alper'i dumbell niyetine kullanıyorum. Hareket ettirdikçe beyefendinin hoşuna gidiyor. Yukarı doğru her kaldırdığımda keyifli gülücükler atıyor bana. Onun bu hali o kadar güzel ki yarın sabah geri vermek hiç işime gelmiyor. Belki de Alp'i arayıp "Bir gece baş başa kalmak size yetmez. Alper bir değil iki gece bizde kalsın." demeliyim. Gerçi desem de bir şey değişmez ya. Alp'te Derya'da oğullarına son derece düşkünler. Alper'in bizde kaldığı gecelerin sabahında kapımıza dayanıp bizi yataktan kaldırıyorlarken oğullarından iki gece ayrı kalmayı katiyen kabul etmezler.

Ben bunları düşünürken Zeynep bir elinde bez bir elinde ıslak mendille yanıma geliyor. Alper'in gülücüklerini görünce kokudan kaçma planını unutmuş olmalı ki yanıma oturuyor. Ben Alper'i koltuğa yatırıp altını temizlemeye başladığımda Zeynep'te onu oyalamak için yüzünü şekilden şekle sokuyor.

Bir yandan işimi yaparken diğer yandan Zeynep'in Alper'e yaklaşımını izliyorum. İlgili, şefkatli ve korumacı bir tavrı var ona karşı. Kendi çocuğu olsa ancak bu kadar sever herhâlde. Zeynep'i izledikçe aklıma Julia hamileyken abimle yaptığımız konuşma geliyor. O zamanlar beni bebekler konusunda uyardığında Zeynep'i hamile olarak hayal ettiğim görüntüyü anımsıyorum. Kocaman karnıyla şu an ki halinden oldukça farklı görünüyordu. O zamanlar bu görüntü beni ürkütürken şimdi gülümsetiyor ve içten içe gerçek olmasını diletiyor.

Zeynep'i kaybedeceğimi düşündüğüm ilk büyük kavgamızdan beri onunla bir aile olma düşüncesi aklımın hep köşesindeydi. Birlikte yaşamaya başlayınca bu düşünce daha sık aklıma düşer olmuştu. Uzun yıllar boyunca küçük, mutlu ve sadece bana ait bir ailenin özlemini çeken biri olarak; hayatımın geri kalanını ailemin eski günlerini özleyerek

geçirmektense sevdiğim kadınla kendi ailemi kurmak istiyordum.

Aklımdan geçen düşünceler Zeynep'in kalbimi ısıtan gülümsemesiyle birleşince kelimeler ağzımdan bir bir dökülüveriyor.

"Benimle evlenir misin?" diyorum Alper'in bezini bağlamayı bitirdiğim sırada.

Zeynep'in Alper'i güldürmek için buruşturduğu suratı teklifimden sonra tef gibi geriliyor. Gözlerini şaşkınca bana dikiyor ve saniyeler içinde gülmeye başlıyor. Onu gülerken görünce benim dudaklarımda da gergin bir tebessüm beliriyor.

"Şakanın sırası mıydı şimdi?" diyor gülmeye devam ederken. O gülerken benim yüzümdeki gülümseme solup gidiyor.

"Şaka yapmıyorum. Gerçekten soruyorum Zeynep, benimle evlenir misin?" diye tekrarlıyorum başımı aşağı yukarı hafifçe sallayarak.

"Ellerin bebek kakasına bulanmışken seni ciddiye alamıyorum. Kusura bakma." diyerek gülmeye devam ediyor ancak gülüşü eğlenmekten daha çok histeri krizine tutulmuş gibi.

O an kafama dank ediyor. Teklifi uygun şartlarda etmediğim için sinirleri bozuldu tabii. Haklı, sonuna kadar haklı benim güzelim.

Alper'i Zeynep'e verdikten sonra "Haklısın güzelim" diyerek yanağına içten bir öpücük bırakıyorum.

Daha sonra lavaboya gidip ellerimi yıkıyorum. Bir yandan da aynadaki görüntüme bakıyorum. Sabah olduğum tıraş yerini çıkmaya başlayan sakallarıma bırakmış. Hızlıca yeniden tıraş oluyorum ve saçlarıma çeki düzen veriyorum. Zeynep'in sevdiği kıyafetlerimi giyip, aynadaki yansımamı kontrol ediyorum. Çeki düzen verilmiş halimi evlenme teklifi edecek bir adama daha yakışır buluyorum.

Çeki düzen veriyorum vermesine ama beni en hazırlıksız yakalayan şey yüzük oluyor. Zeynep'in takılarıyla dolu çekmeceyi açıp yüzüklerine bakıyorum. Tam içlerinden birini alacakken 'evlenme teklif ederken kıza kendi yüzüğünü mü takacağım?' diye düşünüyorum. Saçmalama Kerem diyerek çekmeceyi geri kapatıyorum. Odanın içinde bir ileri bir geri yürürken aklıma yüzükten daha büyük anlam taşıyan bir şey geliyor. Kendimden emin bir şekilde içeri geçiyorum.

****

Kerem'in beklenmedik, ani ve bir o kadar da absürt evlenme teklifi karşısında bocalıyorum. Salonda Alper'le yalnız kaldığım yarım saat boyunca bir gülüp bir somurtuyorum. Teklifinde ciddi miydi gerçekten? Yok canım daha neler. Aklı başında hangi insan bebek bezi değiştirirken evlenme teklif eder ki? Daha da önemlisi aklı başında hangi insan benim gibi anne babaya sahip birine evlenme teklif eder?

Kucağımda uykuya dalan poğaça yanaklımın alnına tüy gibi hafif bir öpücük bırakıyorum ve salonun ortasında duran sepetine yatırıyorum. Doğrulduğumda Kerem'in odadaki varlığını hissediyorum. Omzumun üzerinden dönüp baktığımda yanılmadığımı görüyorum. Gördüğüm başka bir şey daha var. Grand tuvalet giyinmiş, tıraş olmuş ve saçlarını özenle taramış bir Kerem. Onun bu görüntüsüyle ister istemez gülümsüyorum.

"Çok hoş görünüyorsun." diyorum tam olarak ona doğru döndüğüm sırada.

Elleri arkasındayken bana doğru bir adım atıyor ve bir şey demeden dizinin üstüne çöküyor. Başını yukarı doğru kaldırıp gözlerimin ta içine bakıyor.

"Az önce gerektiği gibi yapmadığımı fark ettim. O yüzden şimdi bir kez daha soracağım." diyerek konuşmaya başlıyor ve benim itiraz eden bir sesle "Kerem!" dememe aldırış etmeden devam ediyor.

"Benimle evlenir misin aşkım?" diyor ve arkasında sakladığı elleri görüş alanıma giriyor.

Siyah kumaşla sarılmış uzunca bir şey tutuyor ellerinde ve almam için bana doğru uzatıyor. Gayriihtiyari elindekini alıyorum. Kerem ayağa kalkarken, titremesin diye uğraştığım parmaklarımla siyah kumaşı açmaya başlıyorum. Kumaş açılıp da sakladığı şeyi gözler önüne serince gözlerim bir Kerem'e bir de elimdekine gidip geliyor.

Kerem'in neredeyse üçüncü eli olan, kimseyle paylaşmadığı ve çok kıymetli olan şef bıçağını gördüğüm an ne hissedeceğimi bilemiyorum. Zamanında ondan izinsiz kullandığım için benimle tartışan sevgilim şimdi kendi elleriyle veriyordu bunu bana.

"Kerem..." diyorum iç çekerek. Devamını bir türlü getiremiyorum.

"Evlenelim." diyor bana sarılırken. "Kabul et de evlenelim."

Başım göğsüne yaslanmışken bir süre kafamı toparlamaya çalışıyorum. Kerem'in cevap bekleyen kıpırdanmaları arttığında kollarının arasından çıkıyorum.

"Bunu kabul edemem." diyerek bıçağı geri uzatıyorum. "Bunun senin için ne kadar kıymetli olduğunu biliyorum."

"Sen daha kıymetlisin." diyerek uzattığım elimi geri çeviriyor.

"Teklifini de kabul edemem." diyorum kısık bir sesle.

"Yüzüksüz teklif ettim diye değil mi? Söz yarın ilk işim yüzük bakmak olacak." diyerek hararetle konuşmaya başlıyor.

"Yüzükle bir ilgisi yok. Hem mutfakta çalışan biri olarak sürekli çıkarmak zorunda kalacağım bir yüzük istemiyorum." diyorum ve daha önce Kerem'e söylemediğim bir düşüncemi paylaşıyorum. "Benim hayalim öldükten sonra bile parmağımdan çıkaramayacakları bir şekilde adını yazdırmak. Zamanı geldiğinde parmağımdaki yüzük bu olacak."

Cümlem bittiğinde Kerem'in ısrarcı dudaklarıyla buluşuyorum. Duyduklarının etkisinden mi yoksa sevgisinden mi ayırt edemediğim bir ateşle uzun uzun öpüyor beni. Soluklarımız birbirine karışırken bir an için zamanı, mekânı ve konuştuğumuz konunun ciddiyetini unutuyoruz.

"Hani kararsızdın dövme konusunda? Hani çabuk sıkılırdın?" diyor nefes nefese kaldığı sırada.

"Senden sıkılmayacağımı anlayalı çok oluyor." diyorum bir kolumu boynuna dolarken.

"O zaman evlen benimle." diyerek bir kez daha konuyu evliliğe getiriyor.

"Zaten aynı evde yaşıyoruz. Şimdi durup dururken ne evlenmesi?" diyorum ve derin bir nefes alıp asıl konuya geliyorum. "Ailemin evleneceğimizi duyduğunda yapacaklarıyla uğraşmak istemiyorum. Şu an ki hayatımda çok huzurluyum. Bırak da bu huzurun tadını çıkarayım."

Hayal kırıklığı ve boyun eğmenin birleştiği bir hal çöküyor sevgilimin üzerine. Gözlerinde ise beni anladığını gösteren bir ifade var. Yine de konuşurken pes etmeyeceğini belli eden güçlü sesi dolduruyor kulaklarımı.

"Bulduğum her fırsatta sana bu soruyu sormaya devam edeceğim."

***

Son bir ayımın hemen hemen her günü Zeynep'e "Benimle evlenir misin?" diye sormakla geçiyor. Aklıma gelen her saatte, her koşul da teklifimi tekrarlıyorum. Zeynep'in bu durumu eğlenceyle karışık inada dönüştürdüğünün farkına varsam da ben de en az onun kadar inadım ve onunla uğraşırken çok eğleniyorum.

Sonuç olarak ileride çocuklarıma anlatacağım çok güzel bir evlilik destanım olacak. Babalarının yılmayan direnişi ve annelerinin bitmeyen reddedişleri karşısında onları taraf tutmaya zorlayacağım. Benim tarafımı tutmayan her çocuğumu Mehmet Şef'in yanına yollamaksa benim babalık hakkım olacak.

Aklımdan geçen düşüncelerim ve bugünkü evlenme teklifinin hazırlığı içerisindeyken Zeynep'in dersten döndüğünü duyuyorum.

"Hayatım ben geldim." diye sesleniyor eve girdiği sırada.

Elimdekileri alelacele çekmeceye tıkıştırırken "Mutfaktayım." diye cevap veriyorum.

Pia ve Herkül'ün eskortluğuyla yanıma geliyor. Tüm gün ayrı kaldığımızdan özlem gidermek için sıkıca sarılıyor bana. Yanağımı saçlarına yaslayıp anın tadını çıkarıyorum.

"Günün nasıl geçti?"

"Şeflerden biri rahatsızlanmış. Onun dersine de ben girmek zorunda kaldım ama kendimi yorgun hissetmiyorum. Galiba yoğun tempoya alıştım artık." diyor gülümseyerek. "Senin günün nasıl geçti?"

"Her zaman ki gibiydi. Stresli ve yorucu." diyorum onu mutfağa sokabilmek için.

"O zaman yemeği ben hazırlayayım." diyor onu yönlendirdiğim konusunda hiç şüphelenmeden.

"Ben de şuracık da durup seni izleyeyim." diyerek çekmecelerin olduğu tezgâha yaslanıyorum.

Bir yandan konuşuyoruz bir yandan da Zeynep ikimiz için bir şeyler hazırlamaya başlıyor. Yemeği karıştırmak için benden kaşık istediğindeyse üzerine 'benimle evlenir misin?' yazdığım tahta kaşığı günlük teklifimi gerçekleştirmek üzere çekmecen alıp uzatıyorum.

Tam yemeğin içine daldıracağı sırada yazıyı görüyor ve bir an için kaşığı bağrına basıyor. Reddedileceğim anı beklerken onun haline gülüyorum.

"Başka bir kaşık versene." diyor gülümseyerek.

Bir an için hevesleniyorum. "Kabul ediyor musun yoksa?"

"Hayır, sadece anı olarak saklayacağım." diyor keyifli bir sesle. "Bu gerçekten hoşmuş."

Çekmeceden yeni bir kaşık alıp uzatırken "Zalim kadın." diyerek takılıyorum ona.

İkimizde de bu inat olduğu sürece dünya tarihine en çok evlenme teklifi eden adam olarak geçmem yakın.

FİNAL - 2

Yemek kokularının birbirine karıştığı mutfakta, ağır çorba kazanlarından birinin yerini değiştirmeye çalışıyorum ama kazan o kadar ağır ki ya kendimi yakacağım ya da güzelim çorbayı dökeceğim.

Başa çıkamayacağımı anlayınca "Hayatım yardım eder misin?" diye Kerem'e sesleniyorum. Ellerini belindeki siyah önlüğüne silerek bana doğru geliyor.

"Dur dur ben alayım." diyerek beni sıcak kazandan uzaklaştırıyor. Ocağın küçük gözüne aldıktan sonra bana göz kırpıyor. "Tamamdır."

"Teşekkür ederim Keroprensim." diyorum yanağını aceleci bir tavırla öperken.

"Böyle kuru kuru bir öpücük yetmez. Teşekkürleri akşama peşin olarak isterim." diyor yüzüme hınzır bir gülüşle bakarak.

"Aklından geçenleri biliyorum ama olmaz hayatım. Biliyorsun İrem bizde." diyorum yüzümü asarak.

Erkan iş için birkaç günlüğüne memlekete gidince evde yalnız kalmaktan korkan İrem soluğu bizde almıştı. Arkadaşımın yanımda kalmasından çok memnundum ama evde o varken Kerem'le baş başa kaldığımız anlardaki kadar rahat davranamıyorduk. Kerem'in bana karşı yaptığı her hamleyi ustalıkla savurmak zorunda kalıyordum.

"İrem'e ne zararımız var bizim? Odamızın kapısını kapattık mı her şey dışarıda kalıyor sonuçta." diyor verdiğim cevaptan hoşlanmayarak.

"Onun yan odada uyuduğunu bildiğim sürece konsantre olamıyorum, elimde değil." diyorum omuz silkerek.

"Ben seni havaya sokacağım söz." diyerek kulağıma fısıldıyor. Gülerek başımı iki yana sallıyorum.

"İrem gitsin öyle."

"Erkan bir an önce gelse iyi eder yoksa İrem'i kapının önüne koymam yakın." diye homurdanıyor.

"Birkaç gün daha sıksan dişini olmaz mı?"

"Tabii canım niye olmasın." diyor ve ekliyor. "Sen de bu gece İrem'le uyu en iyisi."

"Aaa beni yataktan mı atıyorsun?" diyorum gözlerim hayretle açılırken.

"Hayır, sadece kardeş kardeş uyumaya karşı savaş açıyorum." diyerek meydan okuyor. "Niyetin kardeş uykusuysa git İrem'le uyu."

"Sen kendin kaşındın hayatım. Şimdi Derya'yı arıyorum ve kızlar gecesi yapacağımızı, bize gelmesini söylüyorum."

"Ben ne olacağım peki?"

"Sen de Alplere gidip erkekler gecesi yapabilirsin. Böylece hormonlarına da dur demiş olursun." dedikten sonra cevap vermesini beklemeden yanından ayrılıyorum.

****

Alp ve Mert'le birlikte çatı katındaki küçük dairenin salonunda oturuyoruz. Eskiden Zeynep gibi kokan bu eve şimdilerde bebek maması ve ıslak mendil kokusu hakim. Duvardaki eski fotoğrafların yanına Alper'in fotoğrafları asılmış. Yemek masasına sarı muşambalı bir mama sandalyesi eklenmiş. Ev adeta Alper için modifiye edilmiş durumda. Ufacık bebeğin hayatlarımızı bu kadar değiştirmesine şaşıp kalıyorum.

Alp ve Mert'in hırsla oyun oynamalarını izlemeye başladığım sırada oturduğumdan beri popoma batıp duran şeyle yerimde bir kez daha kıpırdanıyorum. Bir türlü rahat edemeyince almak için elimle koltuk minderini yokluyorum ve Alper'in diş kaşıyacağını buluyorum. Bu sırada oyunda yenilen Mert küfrederek elindeki konsolu koltuğun boş

kısmına atıyor. Alp'le onun haline gülerken kaşıyacağı sehpaya bırakmak için öne doğru eğiliyorum.

Alp "Nereden buldun bunu abicim? Alper sabah ortalığı birbirine katarken ne çok aradık da bulamadık bir türlü." diyerek elimden alıyor.

"Koltuğun arasında düşmüş." diyorum gereksiz bir ayrıntıyı verirken. Sonrada oyunun bitmesini fırsat bilerek dert yanmaya başlıyorum. "Ben bu Zeynep'le ne yapacağım böyle?"

İkisi de aynı anda "Kavga mı ettiniz?" diye soruyor.

"Yok, kavga etmedik. Sorun kavga değil zaten, evlenme teklifimi kabul etmemesi." diyorum sıkıntıyla ensemi kaşıyarak.

"Hala mı kabul etmedi?" diyor Alp ve ben olumsuz anlamda başımı sallıyorum.

Bu sefer Mert "Teklif etmeye hala devam ediyor musun?" diye soruyor.

"Teklif edecek başka bir yol bulamadığımdan artık bıraktım." diyorum iç çekerek. "Zeynep'te 'Ailemle uğraştırma beni, huzurumuza gölge düşürme.' diyor başka bir şey demiyor. Ne yaptıysam, ne dediysem ikna edemedim. O aile engeline takıldım kaldım her seferinde. Zeynep'e de kızamıyorum abi. Melek gibi kızın ailesi iblisin ağababası resmen. Ellerinde tırpanla beni kovalamak için fırsat kolluyorlar. Evleneceğiz desek valla hiç acımazlar."

Ben içimi dökerken ikisi de halimle dalga geçmeye başlıyor. Onlara laf yetiştirmeye çalışırken şakayla karışık birkaç kez vurmadan içim rahat etmiyor.

"Burada ciddi bir şey anlatıyorum ağız burun kıvırıyorsunuz." diyorum elim bir kez daha vuracakmış gibi havaya kalkarken. Sonrada söylenmeye devam ediyorum.

"Hem benimle eğlenenlere bakın ya; biri müzmin bekar diğeri ise çocuğunun annesine bir kez olsun evlenme teklif etmemiş adamın teki. Sizle dertleşen aklıma sıçayım."

Söyleniyorum ama kime söyleniyorum, kime bağırıyorum acaba? Hala laubali laubali gülüyorlar. Ah Zeynep ya baş başa olmak varken gönderdin beni buraya, bak derdinden ne hallere düştüm.

***

Derya, Alper'i uyuturken İrem telefonda Erkan'la konuşuyor. Bense gece otururken yemek için çilekli pasta yapıyorum. Pastanın ilk katına kremayı yayarken Kerem'in şu an ne yaptığını merak ediyorum. Kremanın üzerine çilekleri dizmeye başladığımda papatya falı bakar gibi koyduğum her çileğe bir mana yüklüyorum.

Beni düşünüyor... Düşünmüyor... Düşünüyor... Düşünmüyor...

Pastanın ortasında kalan boşluğa son çileği koyarken zafer kazanmışçasına mutlu bir halde "Düşünüyor!" diyorum kendi kendime.

"Kim düşünüyor?" diye soruyor İrem yanıma geldiği sırada. Dans eder gibi salınarak arkadaşıma dönüyorum.

"Kim olacak? Tabii ki Kerem ve tabii ki beni düşünüyor." diyorum küçük dansıma olduğum yerde sallanarak devam ederken.

"Şu halini gören senin azılı bir reddedici olduğuna asla inanmaz." diyerek laf sokuyor bana.

Dil çıkarmadan önce "Ha ha ha." diyorum.

"Hiç kusura bakma ama bu konuda senin değil Kerem'in tarafındayım ben. Kabul etsen n'olur sanki?"

"Bizimkiler sevgili olmamızı bile kaldıramazken evlilik fikriyle kim bilir ne hale gelirler hiç düşündün mü?" diyorum gözlerimi devirerek.

"İyi de senin Kerem'le yaşadığını öğrenmelerindense evleneceğini duymaları daha iyi değil mi?" diye soruyor ve ekliyor. "Düşünsene burada yaşadığını öğrendiklerini. Kıyameti koparırlar Zeyno."

"Ağzından yel alsın! Kerem'e taşındığımdan beri Eskişehir'e niye sık sık gidiyorum sanıyorsun? Sırf özlemden değil herhâlde. Kalkıp buraya gelmesinler, foyam ortaya çıkmasın diye. Ayrıca gelme ihtimallerine karşın 'Alp'in gelişi, Alper'in doğumu derken evde yer yok, boşuna gelmeyin.' bahanesinin de arkasına bol bol sığınıyorum." diyerek aylardır yürüttüğüm yalanımın kısa bir özetini geçiyorum İrem'e.

"Tebrikler Zeynocum artık cehenneme VIP üyeliğin var." diyor beni alkışlayarak.

"Yanacağım biliyorum." diyorum suratımı asarak. "Bizimkilerin arkasından iş çevirmekten ben de hoşlanmıyorum ama bana başka bir seçenek bırakmıyorlar. Kerem'e karşı nasıl davrandıklarını biliyorsun."

Derya yanımıza geldiğinde "Bensiz dedikodu ha! Ne kaynatıyorsunuz bakayım?" diyor gülerek.

"Zeyno'nun reddedişlerini." diye hemen cevap veriyor İrem.

"Hayatının hiçbir döneminde Kerem'e bu kadar acımamıştım." diyor Derya iç çekerek. "Yakında ana haber bültenlerine 'Çılgın aşık bugünde şurada reddedildi.' diye çıkmazsa iyidir. Senin peşinde helak oldu zavallı çocuk."

"Öyle bir konuşuyorsun ki gören de işkence yapıyorum sanacak hemşire."

İrem "Senin yaptığının da işkenceden aşağı kalır yanı yok." diyerek araya giriyor.

Derya beni kınayan bir sesle "Evliliğe karşıyım ama Alp bana bile bu kadar ısrar etse kıyamaz evlenirdim." diyor.

"Bak işte aklın yolu bir Deryacım ama bunu bizim Zeyno anlamıyor bir türlü." diyor İrem

Bu sırada da benim heyheylerim yavaştan gelmeye başlıyor.

"Siz beni dinlemiyor musunuz hiç? Gerçi dinleseniz ne olacak? Hanginiz benim yaşadıklarımı yaşadınız ki? Senin ailen Erkan'a rağmen evlenmene ses etmedi." diyorum parmağımı İrem'e doğru sallayarak. Sonra hararetle Derya'ya dönüyorum.

"Hele sen Derya, bu konularda hiçbir zorlukla karşılaşmadın. Sizinkiler Alp'i neredeyse senden daha çok seviyorlar. Aileyle savaşmak ne kadar yıpratıcı haberiniz bile yok. Bizimkiler önce kızıp sonra yumuşayacak sanıyorsunuz ama o işler romantik filmlerdeki gibi kolay olmuyor öyle. Hem zaten ne biz film kahramanıyız, ne de ailem yumuşamaya meyilli. Kerem'le şu an ki huzurumu bozacak herkesi, her şeyi bizden uzak tutuyorum. Bunun için kimseden de anlayış beklemiyorum."

Söylediğim kelimeler ikisinde de şok etkisi yaratıyor. Benden böyle bir çıkışı beklemiyorlardı. Açıkçası ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum. Son zamanlarda üzerimde oluşan 'evlenme teklifini reddeden kadın' baskısı yüzünden kontrolümü kaybetmiştim. Tabii bir de ailemin Kerem'in canını sıkma ihtimalinin yarattığı gerginlik vardı. En büyük sıkıntı da oydu ya... Bana can verenlerin canımın sahibinden bu denli nefret etmesi içime dokunuyordu.

"Ben biraz uzanacağım. Siz oturun, kendi evinizmiş gibi rahatınıza bakın." diyorum bakışlarımı kızlardan kaçırarak. Zaten dediklerimden sonra onlarında benimle göz göze gelmeye cesaretleri yok. Bir şey demeden başlarını sallamakla yetiniyorlar.

Odaya geldiğimde karyolanın önündeki minderde kafa kafaya vermiş uyuyan Pia ve Herkül'ü görüyorum. Yanlarından geçip yatağa Alper'in yanına uzanıyorum ve nasıl huzurla uyuduğunu izliyorum. İzlerken nefes alışverişlerimi onunkilere uydurmaya çalışıyorum. Bir süre sonra duygularımın yatıştığını, düşüncelerimin durulduğunu hissediyorum. Alper'in ara sıra kımıldattığı minik parmaklarına uyandırmaktan çekinerek ufacık bir öpücük bırakıyorum ve yanından kalkıyorum.

Odanın içinde anlamsızca dolaştığım sırada Kerem'in açık bir halde ters çevirip bıraktığı kitabına takılıyor gözüm. Komodinin üzerinden alıp, abajurdan yayılan loş ışığa doğru tutup, kaldığı yere bakıyorum. Yazıların İngilizce olduğunu görünce gülümsüyorum. Kaldığı sayfayı işaretleyip, komodinin üstüne geri bırakıyorum.

Sonra aynı evde yaşamaya başladığımızdan beri neredeyse bıraktığımız bir şeyi yapıyorum ve sevgilime mesaj atıyorum.

Okuduğun kitaba göz attım da yine çok Amerikan'sın sevgilim.

Sanki mesajımı bekliyormuş gibi birkaç dakika içinde cevabı geliyor.

Aşk, tüm kültürlerde aynıdır güzelim ve bu Amerikan adam sana deliler gibi aşık.

Ekrandaki kelimelerle gülümsüyorum. Pencere önündeki berjere bağdaş kurarak oturduğum sırada mesajı birkaç kez daha okuyorum. Gülümsemem genişleyip tüm yüzümü aydınlatırken ona cevap yazıyorum.

Sen bu dünyadaki en iyi aşıksın. Seni her şeyden daha çok seviyorum.

FİNAL - 3

Öğleden sonra verdiğim dersten çıktığımda İrem'in birkaç kez aradığını fark ediyorum. Kapıda mı kaldı acaba diye merak ederek hemen arıyorum.

"Kuzum." diyerek uysal bir sesle açıyor telefonu. Dün akşam ki sert çıkışımdan sonra alınganlık yapmadığı için şükrediyorum.

"Canım aramışsın, dersteydim. Kapıda falan mı kaldın?"

"Yok kuzum, ben de kreşteyim zaten. Erkan bugün dönüyor da o yüzden iş çıkışı eve geçeceğim. Haber vereyim dedim."

"Hadi gözün aydın." diyorum gülerek.

"Sağ ol." diyor o da gülerek. "Çok özledim kocacığımı."

"Bol bol hasret giderirsiniz artık."

"Siz de." diyor imalı bir sesle. "Malum ben varken pek durgundunuz."

"Oldu o zaman." diyorum kelimeleri uzata uzata. "Bir konuşmanın daha sonuna geldiğimize göre bir daha ki görüşmeye kadar esenlikler diliyorum hoca hanım."

İrem'in kahkaha attığını duyuyorum. "Öpüyorum diyeceğim ama o işi artık başkalarına bırakmak lazım."

"Sadece kapa İremcim sadece kapa." diyorum ve cevap vermesini beklemeden kapatıyorum telefonu.

Okulun mermer merdivenlerinden inerken workshopa katılan birkaç öğrencim bana iyi günler diliyor. Gülümseyerek onlara el sallıyorum. Bu sırada telefonum çalmaya başlıyor. Ekrandaki ismi görünce boğazımı temizleyip kendimi her türlü yalan maratonuna hazırlıyorum.

"Alo, annecim!"

"Zeynep, nasılsın güzel kızım?"

"İyiyim anne. Sen nasılsın? Ne var ne yok?" diyorum yürümeye başladığım sırada.

"Ben de iyiyim. Bir sesini duyayım dedim."

"İyi yapmışsın canım."

"Okulda mısın sen?" diye soruyor merakla.

Okul sınırlarından tam çıkmak üzereyken geriye doğru birkaç adım atıyorum. Şimdi yok yere yalan söylemiş olmayayım kadına.

"Okuldayım tabii."

"İyi iyi." derken sesindeki rahatlamayı hissediyorum. "Yanımıza ne zaman geleceksin? Geçen hafta bekliyorduk ama gelmedin. Bak gelmeyeceksen biz kaçıp gelelim yanına. Özledik be kızım."

Annemin can alıcı sorusuyla ensemden tüm vücuduma doğru yayılan paniği hissediyorum. Annemlerin şu an buraya gelmesinin yaratacağı kaosu düşünürken boğazım kuruyor.

"Geleceğim..." diyorum yutkunmadan önce. "İşler yoğun bu aralar. Mürşit Şef sürekli ders yazıp duruyor bana. O yüzden gelemedim ama bu hafta sonu geleceğim."

"Geçen haftada aynısını söyledin Zeynep." diyerek sitem ediyor.

"Sen şimdiden börekleri aç, yaprakları sar. Söz geliyorum Jülide Sultan." diyorum tutukluğumu üzerimden atarken.

"Senin istediğin onlar olsun annesinin güzeli." diyerek bir anda mutlu oluyor annem ve onun bu içtenliği çektiğim vicdan azabına bir taş daha ekliyor.

Duygusal olarak rahatlamak içinse mantığım hemen devreye giriyor ve "Seni yalanlar söylemek zorunda bırakanlar da onlar. Sana yaşattırdıklarını unutma." diye fısıldıyor vicdanıma. Etkili de oluyor. Göğsümdeki sıkıntı o an için hafifliyor.

"Benim artık kapatmam lazım anne." diyorum konuşmayı daha fazla uzatmamak için.

"Tamam kızım, öpüyorum seni. Allah'a emanet ol."

"Ben de öpüyorum anne. Babamı da öpersin benim için." diyorum ve kazasız belasız bir konuşmayı daha atlatıyorum.

Taksi durağına doğru yürürken ne yapıp ne edip hafta sonu Eskişehir'e gitmem gerektiğini düşünüyorum ama öncesinde yapmam gereken bir şey daha var. Vicdan azabını bir kenara bıraktığımda şu an için beni ve sevgilimi mutlu edecek tek şey; baş başa geçireceğimiz bir akşamdan fazlası değil. Sonunda istediğin gibi baş başa kalacağız sevgilim.

****

Kapıyı açtığımda evimin tanıdık kokusu beni karşılıyor. Zeynep'in kokusu... Huzurun kokusu... Yuva kokusu... Kapıyı kapattığım da kimseyle karşılaşmayınca içeri doğru sesleniyorum.

"Zeynep! Ben geldim güzelim."

"Odadayım. Sen yemeğe otur. Şimdi geliyorum." diye sesleniyor içeriden.

Salona geçtiğimde kimseyi göremiyorum ama koltuğun önündeki sehpaya hazırlanmış yemeklere gülümseyerek bakıyorum. Sevgilim yine döktürmüş. Küçük servis tabaklarına konulmuş çeşit çeşit yemeklere ve mezelere göz atıyorum. Cam şarap sürahisi bile kırmızı şarapla doldurulup sofradaki yerini almış.

Karnım iştahla gurulduyor. Koltuğa oturup mezelerden birkaç çatal atıyorum ağzıma. Her zamanki gibi yine çok lezzetli. Gözlerimi kapatıp ağzımdaki lezzetin tadını çıkarıyorum. Mutfak konusunda Zeynep benimle ciddi ciddi kapışacak kıvama geldi. Buna hayıflanmak yerine sevgilimle gurur duyuyorum.

Arkamdan boynuma dolanan kollarla iyice gülümsüyorum. Boynuma dolanan kolları sıkıca tutarken, Zeynep yanağıma içten bir öpücük bırakıyor.

"Hoş geldin hayatım.'" diyor kulağıma doğru. Kulağıma değen nefesiyle gıdıklanıyorum. Bunu bilerek yaptığını çok iyi biliyorum. Yüzünü göremesem de sesinden gülümsediğini hissediyorum.

"Hoş bulduk güzelim." derken boynumdaki kollarından hızla çekerek omzumun üzerinden kucağıma düşmesini sağlıyorum.

Ani hareketimle bir anda afallıyor. Bense üzerindekileri görünce afallıyorum. Bu manzaraya uzun süre bakmak kalbimi yakabilir. Tüllerden oluşan ve vücut hatlarını son derece belli eden ince bir elbise var üzerinde. Rengiyse teninin beyazlığını daha da ortaya çıkarmak istercesine kırmızı. Gerçek bir kırmızı. Ateş kırmızısı. Alevler çıkartabilecek güçte bir kırmızı.

"Manzarayı beğendin galiba." diyor cilveli bir sesle. Sesli bir şekilde yutkunuyorum. Nasıl beğenmem ki? Seni beğenmemek yaradana saygısızlık olur Zeynep!

"Oldukça." diyorum dudaklarına eğilmeden önce.

Dudağına ateşli bir öpücük bırakmak isterken, Zeynep çevik bir hareketle kollarımın arasından sıyrılıyor. Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum ama yüz ifadem kısa sürede yerini hayran bakışlara bırakıyor.

Ayağa kalkınca omuzlarından, beyaz kollarına doğru düşen tüllerle rüya gibi duruyor karşımda. Siyah saçlarını savurup, salına salına müzik çalara doğru gidiyor. O saçlarını savurduğunda benimde aklım başımdan savrulup gidiyor.

Zeynep müzik çalara eğilip zarif bir hareketle düğmesine basıyor. Odaya yayılan müzik alışkın olduğum tarzlardan oldukça farklı, kendimi bir anda eski zamanlarda gibi

hissediyorum. Zeynep bana doğru yine salına salına gelip, dizime oturuyor.

"Neler oluyor sevgilim?" diyorum şaşkınca gülümseyerek. Cevap vermeden önce beni daha da sabırsızlaştıran küçücük bir buse bırakıyor dudaklarıma.

"Hani konuşmuştuk, sen bana hayal dünyandan bahsetmiştin. Bende düşündüm de; bin bir gece boyunca Şehrazat olamam ama bu gecelik seni başka dünyalara götürebilirim." diyor omuzlarını işveyle oynatarak.

Demek o konuşmamızı unutmamıştı. Sahi o konuşmamızda ne söylemiştim ona? Hep batılı fantezileri yapıyoruz sevgilim. Birazda doğuya mı yönelsek acaba? Galiba bunun gibi bir şeydi.

Keyifle bir kahkaha atıyorum. Hangi birine keyiflensem bilemiyorum. Zeynep'in o konuşmamızı unutmamasına mı? Bunca hazırlığı yapmasına mı? Yoksa beni fantezilerimi gerçekleştirecek kadar çok sevmesine mi? Parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum. Sonra belinden tutarak kucağıma iyice çekiyorum.

"Sen şimdi benim için bir fantezi dünyası hazırladın yani." diyorum keyifle. Bakışlarını birkaç saniyeliğine benden kaçırıyor.

"Bu aralar birbirimize vakit ayıramadık. Dün geceyi de senden ayrı geçirmek bana hiç iyi gelmedi. Gece boyu seni düşündüm. Düşündükçe aklıma anlattıkların geldi ve bir tutam fantezi bize iyi gelir dedim ama istemiyorsan hemen bırakabilirim." diyor kucağımdan kalmak için hamle yaparken. Elimi beline sıkıca sarıp kalkmasına engel oluyorum.

"Saçmala böyle bir şeyi reddeder miyim hiç?" diyorum çapkın çapkın gülerek. Boynuna eğilip derin bir nefes çekiyorum. Zeynep'in kokusuyla gevşerken aklıma evdekiler geliyor. "İremler nerede? Uyudular mı?"

"Her şeyi planladım. Pia ve Herkül'de dâhil olmak üzere herkes bugün evden kapı dışarı edildi. Sadece biz varız. Sen ve ben." diyor belindeki elimi okşarken.

Sadece sen ve ben... Kulağıma o kadar güzel geliyor ki bu kelimeler, diğer tüm kelimeler anlamını yitiriyor.

"Sen harika bir kadınsın. Seni çok seviyorum." diyorum başımı boynundan çıkarıp, dudaklarına ulaşmadan önce.

Aşkla ve tutkuyla öpüyorum dudaklarını. Bana karşılık vermek için hiç geç kalmıyor. Fonda çalan müzik, giydiği elbise, dudakları ve az önce söyledikleri ile neredeyse uçuyormuşum gibi hissediyorum. Dudaklarımızı ilk ayıran o oluyor. Kucağımdan kalkıp

kadehlere biraz şarap dolduruyor. Bir kadehi bana uzatıp, yanıma oturuyor.

"Hala inanamıyorum sevgilim." diyorum güzel yüzüne bakarak. Ben ona hayran hayran bakarken, yemekten bir çatal alıp ağzıma doğru uzatıyor.

"Daha inanamayacağın çok şey göreceksin." diye fısıltıyla konuşuyor. Başımı beklenti dolu bir şekilde yatak odamıza çevirdiğimde bu halime kahkahalarla gülüyor.

Yanağıma koyduğu eliyle beni tekrardan önüme döndürüyor. "Sabırlı ol Kerem!"

Beni elleriyle beslemeye devam ediyor. Bu sırada küçük oynaşmalarımız eşliğinde uzun zamandır rahat rahat yapamadığımızı yapıp, biraz sohbet ediyoruz. Şarabın etkisiyle iyice gevşediğimiz anlardan sonra Zeynep yanımdan kalkıyor. Elini bana doğru uzattığında küçük bir çocuğun hevesiyle tutuyorum. En sonunda odamızın yolunu bulacağız anlaşılan.

Zeynep önümde salına salına yürüyor. Her adımında sırtından beline doğru uzanan siyah bukleleri aşağı yukarı yaylanıyor. Yatak odasının kapısına geldiğimizde bana bakıp gülümsüyor. Boğazım şehvetle kurumaya başlarken, üzerine atlamamak için büyük bir irade gösterisi sergiliyorum.

Odaya girdiğimizde Zeynep'in yaptığı hazırlıklara takılıyor gözüm. Genelde bağlı duran cibinliğin tülleri yatağın etrafına çekilmiş. Şifonyerin üzerinde yanan birkaç ufak mum haricinde odanın köşelerine de büyükçe mumlar yerleştirilmiş.

Zeynep beni yatağa oturttuğunda onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarına yapışacağım esnada kaçıveriyor. Bu hareketiyle havaya bir öpücük bırakmış oluyorum. Bu halime bakıp kıkırdıyor.

"I-ıh... Biraz sabırlı olmalısın. Şimdi arkana yaslan ve gösterinin tadını çıkar." diyor iç gıcıklayacak bir sesle.

Uslu bir çocuk gibi hemen sözünü dinliyorum ve yatağa geçip sırtımı yastıklara dayıyorum. Vücudum şimdiden şehvet ve beklentiyle dolarken Zeynep'in bir an önce yanıma gelmesini bekliyorum.

Zeynep'se beni deli edecek bir yavaşlıkta odanın köşesinde duran diğer mumları tek tek yakıyor. Yaktığı her mumla birlikte benim sabrımı eritiyor. Hele mumlar sayesinde oda daha da aydınlanıp, Zeynep'in güzelliği gözler önüne serilince dayanmak daha da güç bir hal alıyor.

Mumlarla işi bittikten sonra telefonundan bir müzik açıyor. Oryantal ezgiler barındıran müzik odamıza yayılırken, Zeynep yavaş adımlarla tam karşıma geçiyor. Şarkıya uygun

bir ritimle ellerini havaya doğru kaldırıyor. Kırmızı tüller etrafında uçuşurken, belini küçük hareketlerle kıvırmaya başlıyor.

Mum ışığında yaptığı bu hareketler gözüme o kadar seksi geliyor ki gördüklerimle gözlerim kocaman açılıyor. İşte bu hiç beklemediğim bir şey. Kesinlikle beklemediğim ama görmekten son derece mutlu olduğum bir şey. Yerimde kıpırdanırken büyük bir iştahla izlemeye başlıyorum.

Etrafında bir tur döndüğünde saçlarının havada dalgalanmasına hayranlıkla bakıyorum. Gözlerimi henüz saçlarından alamamışken, beyaz ellerini kalçasının sağına doğru uzatıp narin bileklerini kıvırıyor. Aynı anda kalçasını da bileklerine doğru kıvrak hareketlerle oynatıyor.

Gördüğüm manzarayla büyülenirken, çalan şarkının sözleri kulağıma çalınıyor. Duruma uyacak kadar müstehcen. Zeynep'in seçimiyle keyfim ikiye katlanıyor. Yastıklara iyice gömülüp sevgilimin raks edişini izliyorum.

Yavaş hareketlerle bir bacağını öne çıkarıp, kalçasını kıvırmaya devam ediyor. Bense kolumu attığım yastığın kenarını sıkıyorum, Zeynep'in kıvrılan kalçaları niyetine. Bana arkasını dönüp elleriyle saçlarını yukarı doğru kaldırıyor. Tüm vücudu ritimle nazlı nazlı kıvrılırken, omzunun üzerinden gözlerimin içine bakıp gülümsüyor. Gülümserken aralanan dudakları, beyaz dişleri ve göremediğim ama orada olduğunu bildiğim sıcacık dili. Hepsi bir olup beni baştan çıkarmaya devam ediyor.

Kanımın her geçen saniye daha da ısındığını hissederken "Dayanamayacağım artık." diye kendi kendime mırıldanıyorum. Şu an aklımdan geçen tek şey kıvrılan beline sıkıca sarılmak, vücutlarımızı bir kılmak. Yerimde biraz daha kıpırdanıyorum. Şarkının bitmesi için, Zeynep'i bölmemek için kendimi zor da olsa tutuyorum.

Zeynep tekrar bana döndüğünde parmaklarını küçük hareketlerle oynatarak göğüslerinin altında ve karnını üzerinde gezdirmeye başlıyor. Vücudu kıvrıldıkça elbisesinden taşan beyaz göğüsleri gözüme çarpıyor. Kırmızı elbisenin altında mahsur kalışlarına iç çekerek bakıyorum. Sanki onları kurtarmam için çırpınıyorlarmışçasına derin soluklarla inip kalkıyorlar. Kesinlikle bir an önce onları oradan kurtarmam lazım.

Ben kafamda bin bir türlü arzuyla boğuşurken Zeynep beni çıldırtmaya devam ediyor. Ellerini bana doğru uzatarak bileklerini kıvırıyor. Yatağa doğru küçük bir adım attığında sanki elinde hayali bir ip tutuyormuş gibi elini kendine doğru çekiyor. Bunu yaparken de gözlerimin içine arsızca bakıyor.

Zeynep yatağa doğru birkaç adım attıktan sonra ben de emekleyerek yatağın

ayakucuna geliyorum. İkimizde bu kadar raks etmenin yeterli olacağının farkında. Onu belinden tutup yatağa doğru çektiğimde odamız neşeli kahkahasıyla doluyor. Gülmesinin bitmesini bekleyemeden dudaklarına uzanıyorum. Bir an için gülüşü dudaklarımın arasında hapsoluyor, sonrasında yerini tutkulu öpücüklere bırakıyor.

Ellerim elbisesinin açıkta bıraktığı yerlerde gezerken aklımın henüz şehvete bulanmamış ufak bir kırıntısı araya giriyor. Dudaklarımı zorla da olsa Zeynep'in teninden ayırıp hafif terlemiş yüzüne bakıyorum.

"Zeynep." diyorum hızlanan nefesim yüzünden zar zor konuşurken. Elim yatağa yayılan saçlarında gezerken kaçıncıya sorduğumu artık saymadığım teklifimi yineliyorum. "Evlenelim mi?"

Başını bir an için yana çevirip şehvetle parlayan gözlerini benden kaçırıyor. Sonra tekrardan göz göze geliyoruz. Dudaklarında görüp görebileceğim en güzel gülümseme beliriyor. Ellerini boynuma doğru uzatıp, ensemin üzerinde birleştiriyor. Parmak uçlarının saçlarımın arasında dolandığını hissediyorum.

Yaşadığımız anı ima ederek "Masalımıza devam etmek varken bu acele niye?" diyerek beni kendisine doğru çekiyor. Dudaklarına doğru eğilirken aklımdan geçen son şeyse şu oluyor.

Farkında değil ama sadece bugünüm değil onunla geçen her günüm masal tadında...

- FİNAL -

Sabah uyandığımda gördüğüm ilk şey Kerem'in huzurla uyuyan hali oluyor. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme var. Rüya mı görüyor yoksa sadece mutluluktan mı gülümsüyor kestiremiyorum.

Uyandırmamaya dikkat ederek kıvrılan dudaklarının üstüne ufak bir buse bırakıyorum. Öpücüğüme aynı şekilde bir buseyle karşılık bulunca sevgilimin uyandığını sanıyorum ama gözlerine bakınca yanıldığımı anlıyorum. Uykulu mırıldanması eşliğinde beni kendine çekerek sıkıca sarılıyor ve uyumaya devam ediyor. Elinin sıcaklığını çıplak tenimde hissedince mest olmuş bir vaziyette başımı koynuna yaslıyorum.

Kerem'in derin solukları, sıcacık teni ve en pahalı parfümleri bile solda bırakacak kokusuyla güne harika bir başlangıç yapıyorum. Koynunda yatarak uyanmasını beklediğim süre boyunca ona sahip olduğum için dünyanın en şanslı kadını olduğumu düşünüp duruyorum.

Düşündükçe hayranlığım artıyor. Sadece kaşına gözüne değil vücudunda yer alan ufacık benlere bile hayranlıkla bakarken buluyorum kendimi. Omzundan koluna doğru sıralanan ve takımyıldızını anımsatan açık renkli benlerine minik minik öpücükler konduruyorum. Ben onu sevdikçe Kerem keyifle geriniyor ve derin uykusuna devam ediyor.

Henüz uyanmaya niyetinin olmadığını anlayınca kollarının arasından yavaşça kalkıyorum. Üzerime geçirecek bir şeyler ararken odanın halini fark edip, kıkırdıyorum. Tüllerden oluşan kırmızı elbisem yatağın ayakucundan sallanıyor. Kerem'in gömleği kapının yanında yer alan sarı şifonyerin önünde, pantolonu ise tam olarak zıttı bir yönde pencerenin önünde iki yana açılmış bir halde duruyor.

Kerem'in gömleğini üzerime geçirip bir iki düğmesini kapatıyorum. Sonrada gecenin anıları eşliğinde dağılan kıyafetlerimizi toplamaya başlıyorum. Kerem'in sabırsızlığına kurban gidip yanlarındaki dikişleri hafiften açılan elbisemi yatağın ayakucundan alıyorum. Çok severek aldığım elbisemin ipek tüllerinde gezdiriyorum elimi. Bu yumuşaklık gerçekten iyi hissettiriyor. Bu kadar çabuk mahvolması üzücü. Elden geçirirsem belki bir kez daha giyebilirim ama daha fazlası değil çünkü bu elbise Kerem'in sabırsızlığını daha fazla kaldıramaz.

Elbisemi katlayıp berjerin üzerine bırakıyorum. Hemen sol tarafta duran pantolonu da katlayıp elbisemin üzerine koyuyorum. Sonra işin zor kısmı başlıyor, iç çamaşırlarını bulmak. İç çamaşırları en olmadık yerlerden çıkabildiği gibi en olmadık kişiler tarafından da bulunabilen küçük şeytanların ta kendisi.

Kendimizi tutkuyla kaybettiğimiz bir gecenin sabahında bize kahvaltıya gelen Deryalarla beraber şen şakrak otururken, Herkül'ün ağzında Kerem'in boxerıyla salona girişi kolay kolay unutabileceğim bir rezil oluş anı değil. Her ne kadar "Çamaşır sepetindekilere dadandı. Kendince oyun oynuyor." diye kıvırmaya çalışsak da Herkül'ün boxerı nereden bulduğunu hepimiz çok iyi biliyorduk. O gün bugündür yataktan çıkar çıkmaz yaptığım ilk iş dağılan kıyafetlerimizi çocuklarımızın(!) ulaşamayacağı yere kaldırmak oluyor.

Benim bayrak gibi parlayan kırmızı külotum Kerem'in yattığı tarafta kendisini hemen belli ediyor. Eğilip külotumu alırken dayanamayıp Kerem'in kızıla çalan saçlarını öpüyorum. Burnuma dolan kokusuyla iç çekiyorum. Bu sırada gardırobun altında duran

boxerı fark ediyorum. Gülerek onu da çekip alıyorum. Kıyafetleri toparladıktan sonra acıkmaya başlayan karnım guruldayarak beni uyarıyor.

Mutfağa gidip kahvaltı hazırlamak ve sevgilimin sıcak koynuna dönmek konusunda kararsız kalıyorum. Kararsızlığım adımlarıma da yansıyor. Kapıya doğru attığım bir adımın karşılığı Kerem'e doğru attığım üç adıma denk düşüyor. Ben kararsızlığımla aptala dönerken o tüm muhteşemliğiyle rüyalar aleminin tadını çıkarmaya devam ediyor.

"Bu kadar harika olman haksızlık. Çekim alanından çıkıp mutfağa bile gidemiyorum." diyorum yanaklarımı şişirip puflamadan hemen önce.

"Son bir öpücük. Sadece bir öpücük. Sarılmadan, yanına yatmadan öpüp mutfağa gideceğim." diye kendimi ikna ede ede Kerem'in üzerine doğru eğiliyorum. Yüzümü onun yüzüne yanaştırıp elmacık kemiğinin hemen üzerine sevgi dolu bir öpücük konduruyorum.

Uyanmasını umarken yine uyanmıyor. Dün akşam o son seferi istemeyecektim. Severken tükettim adamımı. Sonra yaşadıklarımızı düşününce sırıtıyorum. Varsın yorulsun, güzeldi, çok güzeldi.

Kerem'in yanından ayrılabildikten sonra mutfağa geçiyorum. Ayaklarıma dolanıp beni sürekli oyalayan Pia ve Herkül'ün evde olmaması işimi kolaylaştırıyor. Aşçı olmanın verdiği el çabukluğuyla iki kişilik küçük bir kahvaltı hazırlıyorum.

Menümüzde; Kerem'in sevdiği yaban mersini reçeli, Kerem'in sevdiği zeytin ezmesi, Kerem'in sevdiği dil peyniri ve Kerem'in sevdiği kaysefe kıvamında yumurta var. Bugün her şey onun sevdiği gibi olsun istiyorum. Son zamanlardaki sabırlı ve anlayışlı hallerinin karşılığını onun sevdiği şeyleri yaparak vermek istiyorum. Üstelik bunları yaparken de kendimi zorundaymış gibi hissetmiyorum. Ben de en az onun kadar istiyorum.

Kerem'in kahvesiyle benim çayımı tepsideki kızarmış ekmeklerin yanına koyduktan sonra koridordan geçip, yatak odasına giriyorum. Yataktaki duruşunda bir değişiklik olmayan sevgilimin yanına sokulup tepsidekileri dökmeden başucundaki komodinin üzerine koyuyorum. Dizimle yataktan destek alıp Kerem'e eğiliyorum. Saçlarım benden evvel ulaşıyor yüzüne ve sabahtan beri yapamadığım şeyi yapıp sevgilimi uyandırıyor. Gözlerini kırpıştırarak açıyor.

"Zeynep." diyor uykulu bir sesle.

"Günaydın hayatım." diyorum ve dudaklarını öpüyorum. Ana yemeklerden önce

verilen iştah açıcılar gibi sevgilimin öpücüğü de benim iştahımı açıyor.

"Sana kahvaltı hazırladım." diyorum geri çekildiğimde.

"Tamam, geliyorum şimdi aşkım." diyerek yataktan kalkmaya yelteniyor. Üzerindeki pike yatağa doğru kayarken gözlerim hevesle pikenin belinden aşağı düşmesini bekliyor. Bir yandan da tekdüze bir sesle "Yatağa getirmiştim." diyorum.

Kerem kalkmak yerine arkasına yaslanınca pikede belindeki sınır noktasından aşağı inemeden kalıyor. Gözlerimi istemeyerek çekiyorum ve gülümseyerek tepsiyi yatağa alıyorum.

"Aşkım bir tanesin sen." diyerek boynuma sesli bir öpücük konduruyor.

"Sen de çok uykucusun." diyorum Kerem'e ellerimle reçelli ekmek hazırlamaya başladığım sırada. "O kadar öptüm ama bir türlü uyanmadın."

"Benim uyurken ki halimden mi faydalandın sen?" diyor sahte bir dehşetle.

"Tabii ki." diyorum gülerek. Sonrada başımla kahvesini işaret ediyorum. "Sen hele bir kahveni iç, ondan sonra neler yapacağım neler."

Kerem kahkahayı patlatıyor. "Dün akşamdan sonra iliğimi kurutmaya ant içtin galiba."

"Aslında benim başka planlarım vardı." diyorum ona göz süzerek. Elimdeki reçelli ekmeği ağzına doğru uzatıp ısırmasını bekliyorum. Isırdığı yerden bir ısırıkta ben alıyorum.

"Dün akşam ki raksını gördükten sonra hayatımın geri kalanında bütün planlarımı sana bırakabilirim güzelim." diyor çapkın çapkın gülerken.

"Çok tatlısın ama bu işler tek taraflı olmaz. Artık ben de senden bekliyorum bir şeyler." diyorum cilveli bir sesle.

"Mesaj alındı." diyerek göz kırpıyor bana. "Sadece size özel bir gösteri hazırlayacağıma emin olabilirsiniz hanımefendi."

"Çok memnun olurum beyefendi." diyorum kıkırdayarak.

Kısa bir süre sessizce kahvaltımızı ediyoruz. Tükenen enerjimiz her lokmayla yerine gelirken ben de dünden beri aklımda olan şeyi söylemek için fırsat kolluyorum. Kerem'in doymaya başladığını fark ettiğim an yatakta ona biraz daha yaklaşıyorum.

"Kerem!" diyerek dikkatini çekiyorum.

"Söyle aşkım."

"Tanıdığın bir dövmeci var mı?" diye soruyorum sanki sıradan bir şey soruyormuşum gibi.

"Dövmeci mi? Nereden çıktı bu?" diyerek tek kaşını kaldırarak soruyor. Kahvesinden bir yudum alışını izliyorum.

"Evlenme teklifini kabul edeceğim için alyansa ihtiyacım var." diyorum sol elimi havaya kaldırıp, parmaklarımı oynatırken.

Söylediklerimi bitirdiğim anla Kerem'in öksürmeye başlaması bir oluyor. Boğazına kaçan kahveyle gözleri yaşarırken, bir yandan öksürüp bir yandan da ısrarla konuşmaya çalışıyor.

"Ka-bul... Ka-bul... Kabul ediyorsun yani."

"Evet, kabul ediyorum." diyorum gülerek. Yaşaran gözleri bu sefer mutlulukla parlıyor.

"Zeynep..." diyor neredeyse fısıltıyla. Adımı ağzından defalarca duymuş olmama rağmen bu sefer ki daha farklı geliyor. Kabul olan dualaların sonundaki şükür gibi kutsal, içten ve saf.

"Söyle hayatım." diyorum bana uzattığı elini tutarken. Parmaklarımın hemen üstünü uzun bir öpücükle taçlandırıyor. Gözlerimin içine bakarak konuşuyor.

"Duyduğum en güzel evet buydu. Evlenmeyi kabul ederek beni onurlandırdın sevgilim."

Parmaklarımı onunkilere kenetlerken onun bıkmadan, usanmadan ettiği teklifleri düşünüyorum.

"Pes etmediğin her gün asıl sen beni onurlandırdın sevgilim." diyorum gülümseyerek.

"Hayatımın en güzel sabahı bu." diyor aramızdaki tepsiyi ittirip, beni kendine çekerken.

Kucağına oturduğumda bana sıkıca sarılıyor. Öpücükleri alnımdan, şakağıma oradan yanağıma ve en sonunda dudaklarıma iniyor. Ağır ve ateşli bir öpüşme oluyor. Öyle ki kahvaltı tepsisi yere düşerken bile bir an olsun ayrılmıyoruz birbirimizden.

****

Zeynep hayatıma girdiğinden beri kalbimin aşksız attığı tek bir gün bile yok ama bu sabah benim için çok özel. Sanki kalp atışlarım bile farklılaştı. İçimde öyle bir coşku var ki yolda yanımızdan geçen herkese elini tuttuğum sevgilimi gösterip "Bu harika kadın karım olmayı kabul etti." demek istiyorum.

"Sürekli sırıtacak mısın böyle?" diye soruyor Zeynep halime gülerek.

"Seni evlenmeye ikna ettim tabii ki sırıtacağım." diyorum eğilip öpmeden önce.

"Seni seviyorum." diyor başını koluma yaslayarak.

"Ben de seni seviyorum bebeğim."

Zeynep'in adresini Serdar'dan aldığı dövmecinin önüne geldiğimizde bir an için birbirimize bakıyoruz.

"Ben yaptıracağım diye sen de yaptırmak zorunda değilsin." diyor Zeynep önüme geçip, gözlerime bakarak.

"Biliyorum. Zaten zorunda olduğum için değil senin adını parmağımda taşıma fikrinden hoşlandığım için yaptıracağım." diyorum çarpık bir gülüşle. Zeynep'in yüzündeki endişeli ifade söylediklerimle yumuşuyor.

"Bu kadar tatlı olma." diyor boynuma sarılarak.

"Bu kadar sevdirme o zaman."

"Bak, hala tatlılığa devam ediyorsun." diyor dudak bükerek.

"Sen de hala sevdirmeye devam ediyorsun." diyorum burnunun ucundan öpmeden önce. Sonrada elinden tutup dükkana doğru çekiyorum. "Hadi yüzüklerimizi yaptıralım artık."

Dükkanda bizi zayıf, uzunca bir adam karşılıyor. Burnu belli ki daha önce çok kez kırılmış. Bir an için dövüşüp dövüşmediğini merak ediyorum. Kollarını kaplayan dövmeleri fark edince aklım bu düşünceden uzaklaşıp, geliş sebebimize odaklanıyor.

Adama nasıl bir şey istediğimizi anlatıyoruz. Sol yüzük parmaklarımızın genişliğini ölçtükten sonra birkaç örnek hazırlamak için bizi bekleme salonunda yalnız bırakıyor. Duvarlarında irili ufaklı birçok dövme fotoğrafının yer aldığı salonda yan yana konulmuş sandalyelere oturuyoruz.

"Neden dün gece değil de bu sabah kabul ettin?" diye soruyorum aklıma bir anda gelen soruyu. Zeynep duvardaki dövmelerden gözünü ayırıp, bana bakıyor. Sonra

hafifçe kulağıma doğru eğiliyor.

"Dün gece konuşamayacak kadar tutkulu bir durumdaydım." diye fısıltıyla konuşuyor. Geri çekildiğinde dudağını ısırarak kaçamak bir bakış atıyor bana. Bir an için soluğum kesiliyor.

"Beklemediğim anlarda beklemediğim şeyler söylüyorsun. Sürprizlerle dolusun sevgilim." diyorum şaşkın bir sesle.

"Ne güzel işte ilişkimiz hiç monotonlaşmayacak." diyerek göz kırpıyor.

"Seninleyken öyle bir şey olacağını hiç sanmıyorum."

Zeynep bana cevap vermek için ağzını açtığı sırada dövmeci elinde örneklerle yanımıza geliyor.

"Bunlar hazır taslaklardan seçtiklerim. Eğer birkaç gün zaman verirseniz daha özel bir şeylerde çizebilirim." diyor adam elindeki çıktıkları uzatırken.

"Bizim zamanımız yok maalesef." diyor Zeynep örnekleri incelerken.

Zeynep, ailesine evleneceğimizi söylemeye - Eskişehir'e - gitmeden önce dövmeyi yaptırma konusunda oldukça kararlı. Dövmeyi görürlerse evlilik konusunda ne kadar kararlı olduğumuzu göreceklerini umuyor. Bu yüzden yola çıkmadan önce soluğu burada aldık ya zaten.

"Bu nasıl?" diye soruyor iç içe geçmiş Z ve K harflerinden oluşan dövmeyi göstererek.

"Bu sadece baş harflerimiz. İsim yazdırmayacak mıydık?"

"Öyleydi ama o zaman ben Kerem'i sen Zeynep'i alacaktın. Burada yan yanayız baksana." diyor gülümseyerek. Böyle söyleyince gösterdiği örnek benimde aklıma yatıyor.

"Tamam bu olsun."

"O zaman sizi içeriye alayım." diyor adam ve evlilik yüzüğümüze kavuşmak için adamın peşinden gidiyoruz.

"Önce hanginizinkini yapalım?"

"Benimkini." diyerek atılıyor Zeynep hevesle. Göz göze geliyoruz ve geçip dövme koltuğuna oturuyor.

Adam iğne uçlarını ayarlarken Zeynep'in iğne korkusu aklıma geliyor. "İşin içinde iğne

var. İstemiyorsan gidelim."

"Sorun değil. Ben halimden memnunum." diyor güven veren bir sesle.

"Canın yanacak." diyerek itiraz ediyorum.

"Bu acıya gönüllüyüm." diyor adamın arkasının dönük olmasını fırsat bilip beni öpmeden önce. Dövme yapılmaya başlanmadan önce Zeynep'in isteğiyle videoya alıyoruz.

"Bunu izleyecek olan sevdiklerimize ve gelecekteki çocuklarımıza merhaba." diyerek kameraya el sallıyor. "Bugün sevgilimin evlenme teklifini kabul ettim ve birazdan alyansıma kavuşacağım. Heyecanlı ve mutlu hissediyorum."

"Araya giriyorum gelin hanım ama başlamak için parmağınıza ihtiyacım var." diyor dövmeci gülerek.

"Ah tabii buyurun." diyor sevgilim elini hemen uzatırken.

Adam "İğne canını acıtabilir ama olabildiğince hareketsiz durmaya çalış." diye uyardıktan sonra başlıyor. Zeynep'in bir an için kaşları çatılıyor, yüzü buruşuyor ama hemen kendisini toparlıyor.

"İyi misin?" diye soruyorum kameranın arkasından bakarken.

"Gayet iyiyim." diyerek gülümsüyor.

Küçük bir dövme olduğu için fazla uzun sürmüyor. Zeynep kıpkırmızı olan yüzük parmağı üzerinde birbirine dolanmış baş harflerimizle kalkıyor koltuktan. Yüzü mutluluktan parlıyor. Onun kalktığı yere ben otururken, kamerayı benden alıyor.

"Sıra damat tarafında." diyerek gülerek konuşuyor.

"Hey çocuklar size benden bir baba tavsiyesi; eğer seviyorsanız ısrarla evlenme teklifi edin. En sonunda pes ediyorlar. Tecrübeyle sabit." diyorum Zeynep'e göz kırparak. Zeynep omzuma bir tane vurunca devam ediyorum.

"Annenizin yaptığı gibi ara sıra vuruyorsa çok sevdiği için yapıyordur sakın alınmayın."

"Ben yine araya giriyorum ama hazırsanız başlıyorum." diyor dövmeci. Başımla onaylıyorum ve iğne parmağıma değiyor. Hissettiğim acıyla ağzımdan ufak bir küfrün kaçmasına engel olamıyorum. İkinci söylediğim şeyse "Zeynep, sen nasıl dayandın?" oluyor.

"Gördüğünüz gibi çocuklar kadınların acı eşiği erkeklerinkinden daha yüksek." diyor Zeynep eğlenerek.

"Bırak şimdi çocuklarını. Gelip beni öp, canım acıyor." diyerek sızlanıyorum.

"Çocuklar gelecekte görüşmek üzere. Ben babanızın yanına gidiyorum." diyor ve kamerayı kapatıyor. Sonrada yanıma geliyor.

"O kadar da kötü değil." diyor yanağımdan öpmeden önce.

"Şu an acıdan uyuştuğu için evet ama ilk başlarken fenaydı." diyorum saçlarımda gezinen ellerinin tadını çıkarırken.

"İlk başlarken gerçekten fenaydı." diyor gözlerini iri iri açarak.

"Ama bunun için değer." diyorum sol elini bakmak için gözümün önüne getirirken. İnce parmağındaki harflere aşkla bakıyorum. "Gerçekten güzel duruyor."

"Ben de çok sevdim."

Adam benimkini de bittiğinde yaralarımız iyileşene kadar nasıl bakmamız gerektiğini anlatıyor. Kabukları düştükten sonra rötuşlar için yeniden beklediğini söylüyor ve oradan ayrılıyoruz. Dükkandan çıktıktan sonra bir süre yan yana duran ellerimizi ve alyanslarımızı izliyoruz.

"Hayattan öğrendiğim bir şey varsa o da kendi kararlarımız dışında bizi mutlu eden bir şey olmadığı. İstanbul'a gelmek, aşçılığı seçmek, seni sevmek hayatımda verdiğim en doğru kararlardı. Hepsi bana aitti ve hepsi de mutlu etti. Üçünden de asla pişman olmadım." diyor Zeynep başını omzuma yasladığı sırada.

Huzurlu nefes alışverişlerini dinlerken sağ kolumu sevgilimin omzuna dolayıp iyice kendime çekiyorum. Mis kokulu saçlarına uzun bir öpücük bırakıyorum.

"Sevdiği kadını ve sevdiği işi bilen erkek dünyada cenneti bulmuştur derler. Benim cennetimde burası."

Zeynep parmaklarını benimkilerin arasından geçirirken "Seni seviyorum." diyor sıcacık bir sesle. Duymaktan hiç bıkmayacağım cümleyle gülümsüyorum. Sonrada söylemekten hiç bıkmayacağım o cümleyi söylüyorum.

"Ben de seni seviyorum güzelim."

- SON -

- ÖZEL BÖLÜMLER -

BTA ÖZEL - 1

Eskişehir'e doğru yola çıkmış olmamız gerekirken biz hala İstanbul'dayız çünkü aklımızdan çıkan önemli bir ayrıntı var. Pazartesi günü karara bağlanacak olan tazminat davası. Olumlu bir netice alacağımıza neredeyse emin olduğum bu davanın sonucunu görmeden hiçbir şeye kalkışmak istemiyoruz.

"Annenleri arayıp gelemeyeceğimizi haber verdin mi güzelim?"

Kerem'in sesiyle arkamı dönüp, gülümsüyorum. "Henüz aramadım aşkım. Ayrıca birlikte gideceğimizi söylemeyeceğimi biliyorsun. Kapıyı açtıklarında öğrenecekler nasıl olsa."

Kerem yanıma gelip sağ elini belime doluyor. Yüzünü boynuma gömerken, "Belki de birlikte gideceğimizi söylemen onların kendilerini hazırlaması açısından iyi olur," diye mırıldanıyor. Nefesi boynumu yalayıp geçerken gıdıklanıyorum.

"Onlar için önce ya da sonra öğrenmelerinin bir farkı olmayacaktır sevgilim, inan bana," diyorum Kerem'in kolları arasından çıkarken.

"Her ne olursa olsun birlikte aşacağız. Ben nefes aldığım sürece acıları da, üzüntüleri de tek başına sırtlanmak zorunda değilsin," diyor yumuşak bir sesle. Sonra bana doğru bir adım atıp tekrardan kollarının arasına alıyor. "Bana bir kez 'evet' dedin Zeynep. Bundan sonra kimsenin seni üzmesine izin vermem, ailenin bile. Sevgili olduğumuz ilk zamanlar sana söylediğim sözü hatırlıyor musun?"

Hangi sözden bahsettiğini anlayamayarak bakıyorum yüzüne. O da zaten benden bir cevap beklemeden devam ediyor konuşmaya.

Yüzünde tatlı bir tebessümle, "En kötü ihtimalle ne olur biliyor musun? Ailenle birbirimize gireriz. Ben de elinden tutup Amerika'ya götürürüm seni," diyerek hatırlatıyor sözünü. Bense söylediğiyle yutkunuyorum.

"Kerem," diyorum neredeyse fısıltıyla.

"Kimsenin seni üzemeyeceği bir yere kaçırırım seni. Özleyene kadar, öfkeleri dinene kadar ya da sen ne kadar istersen uzaklaşırız buralardan."

"Bilemiyorum..." diyorum kararsızlıkla. Kerem'le evlenmekten cayacak değilim ama aileme, dostlarıma, memleketime veda etmeye hazır mıyım bilmiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da ailemin durumu hiç ama hiç hoş karşılamayacağı. Kerem'inse buradan gitmek için tutturacağı.

"Daha fazla geç olmadan bizimkileri arayayım en iyisi," diyerek bir cevap vermeden kapatıyorum konuyu. Kerem rahat konuşabileyim diye beni yatak odasında yalnız bırakıyor. Yalnız kaldıktan sonra arıyorum annemi.

Nerdeyse çalar çalmaz, "Yola çıktın mı kızım?" diyerek açıyor telefonu.

"Hayır, çıkmadım anne," diyorum sakin bir sesle.

"Ne zaman çıkacaksın Zeynep? Çok geçe kalma e mi kızım!"

"Annecim bugün gelemiyorum. Gelme işim pazartesiden sonraya kaldı," diyorum vereceği tepkiden çekinerek.

"Niye gelmiyorsun kızım? Hasta falan mısın yoksa?" diye telaşlanıyor.

Yüzük parmağımdaki dövmeye bakarak nasıl bir bahane uydursam diye düşünüyorum. Sonrada son zamanlardaki kurtarıcım Derya'yı bahane ediyorum yine.

"Bu hafta sonu Derya'nın acilde nöbeti varmış. Alp'te malum yoğun çalışıyor. O yüzden Alper'e ben bakacağım," diyorum.

"Aaa..." diyor annem üzüntüyle. "Geleceksin diye ne yemekler hazırlamıştım sana. Sen gelemiyorsan biz gelelim mi annecim? Hem evde de yalnızmışsın."

Annemin söylediğiyle bir an için panikliyorum. Onların buraya gelmesi demek tüm foyamın ortaya çıkması demek. "Yok anne! Ben hafta içi mutlaka geleceğim zaten. O yüzden gelmenize gerek yok."

Her ne oluyorsa annem itiraz etmiyor ve oldukça sakin karşılıyor bu durumu. "Eh madem hafta içi geleceksin. O zaman ısrar etmiyorum kuzum," diyor gülerek.

Annemin gülmesine ben de gergin bir gülüşle karşılık veriyorum. Rahat bir nefes almaya çalışırken, "Geleceğim tabii," diyorum ve ekliyorum. "Hem geldiğimde bol bol konuşacağımız şeylerde olacak."

"Merak ettim şimdi ama sen bana söylemezsin değil mi?"

"Geldiğimde konuşacağız."

"Öyle olsun bakalım," diyor yine gülerek. Hazır her şeyi kabullenmişken konular dallanıp budaklanmasın diye konuşmayı çok fazla uzatmadan vedalaşıp, kapatıyorum telefonu.

Günü atlatmanın rahatlığı ve Eskişehir'de yaşayacaklarımızın kaygısıyla kendimi pencere önündeki berjere atıyorum. Gözlerimi yumup, derin nefesler alıyorum. Ne yapacağım ben? Bugünü atlattım ama ya sonra ne olacak? Ailemin evlilik haberine vereceği tepkileri tahmin etmek zor değil. Kerem'se daha şimdiden çekip gitme planları yapmaya başladı. Hem sevdiğim adamın hem de ailemin elini aynı anda tutmam hiç mi mümkün değil? Şimdi seçim yapma sırası ben de mi?

Ben düşüncelerimle boğuşurken açık duran kapının tıklatıldığını duyuyorum. Gözlerimi açtığımda Kerem'in içeri girmekte tereddüt ederek bana baktığını görüyorum.

Ellerimi ona doğru uzatarak, "Yanıma gel," diye mırıldanıyorum. Birkaç adımda yanıma geliyor. Hiç zorlanmadan bir hamlede beni kucağına alıp, berjere oturuyor. Onun kucağında göğsüne yaslanmış bir halde buluyorum kendimi.

"Konuşma pek iyi gitmedi galiba," diyor bana sarılırken.

"Kötü değildi. Hatta beklediğimden daha iyiydi. Hiç kızmadı, gelmek içinde ısrar etmedi."

Kerem birkaç nefeslik zaman susuyor. Eli alnıma düşen saçlarımı geriye atarken, "O zaman niye böylesin?" diye soruyor. Sonrada dudaklarını anlıma bastırıp uzun bir öpücük konduruyor. "Aklından geçenleri söyle bana. Seni böyle düşünceler içinde görmek beni çıldırtıyor."

Başımı göğsünden çekip onunla göz göze geliyorum. Yüzüme endişeli gözlerle bakıyor. Buruk bir şekilde gülümsüyorum ona.

"Olacakları düşünüyorum," diyorum gözlerimi elime indirirken. "Ne yapmam gerektiğini kestiremiyorum, endişeliyim."

"Olacakları düşünmedim mi sanıyorsun? En iyimser tarafım birkaç bağırış çağırıştan sonra bizi kabulleneceklerini söylüyor ama durup gerçeğe bakmak lazım güzelim. Kolay olmayacağını ikimizde biliyoruz," diyor sakin sakin konuşarak. Benimle göz teması kurabilmek için yüzümü yavaşça kaldırıp, gülümsüyor. Sonra şefkatli ve sevgi dolu sesiyle devam ediyor.

"Amerika'ya gitme fikrini de bu yüzden istiyorum. Burada kalsak bir şekilde ulaşacaklar bize. Daha çok kalp kırılacak, senin bozmaktan korktuğun huzurumuza gölge düşecek. Sular durulana kadar uzakta olmamız iyi olacak. Hem onlar bu fikre alışır hem biz evliliğimizin ilk günlerini baş başa geçirmiş oluruz."

Kerem'in söyledikleriyle susuyorum bir süre. Olacakları düşündüğümde ona hak vermemek elde değil. Kerem'i ve evliliğimi korumak için bir seçim yapmam gerekirse bunu yapacağım. Benim için zor olsa da yapacağım.

"Peki senin ailen bizi karşısında görünce ne yapacak?" diye soruyorum.

"Karşı çıkacaklarını sanmıyorum. Zaten ailemle aynı evde yaşamak gibi bir niyetim yok. Sen olur dersen bizim için bir yer ayarlayacağım güzelim, senin seveceğin türden bir yer. New Jersey'de kalacağımız süre boyunca da doktorun tavsiye ettiği şu geçmişle yüzleşme faslını da hallederim diye düşünüyorum ama çok da acelesi yok. Yani eğer ailemle karşılaşmaktan çekiniyorsan hiç görüşmeyebiliriz ya da istersen İtalya'ya Korayların yanına da gidebiliriz. Onları tanıyor sayılırsın, seni seviyorlar," diye yaptığı planlarını anlatıyor.

"Restoran ne olacak? İşleri öylece bırakıp gidemeyiz."

"Öylece bırakıp gideceğimizi kim söyledi. Kemal ve Mehmet Şef'le konuştum, birkaç ay idare edecekler. Mert'te vakit buldukça uğrayıp her şey yolunda mı diye kontrol edecek," diyor gülümseyerek. Eli yanağımda dolanırken, "Biz yokken Pia ve Herkül'e de Mert bakacak. Bu fikir karşısında mutluluktan(!) gözleri yaşardı," diyor.

Mert'in hali gözümün önüne gelince gülüyorum. "Bunları hangi ara ayarladın? Bu kadar emin misin gideceğimize?" diye soruyorum.

"Birinin bunları düşünmesi gerekiyordu. Sana evlenme teklifi etme kararını aldığımdan beri aklımda olan şeylerdi. Yani benim için pek de yeni konular değil," diyor ukala bir şekilde tek kaşını havaya kaldırarak.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kerem'in bu kadar ayrıntılı düşündüğünü, çok önceden planlar yaptığını tahmin etmemiştim. İşleri, Pia'yı ve Herkül'ü güvene almak, Amerika'da bir ev bulmak, terapiye devam etmek ya da İtalya'ya gitmek... Bunlar benim için oldukça yeni ve her biri içimdeki endişeyi arttıran gelişmelerdi. 'Evet' dedikten sonra hayatımın bu kadar hızlı değişeceğini beklemiyordum. Ya da bu kadar köklü bir değişimi beklemiyordum demeliyim. Şu an tüm benliğim bu değişimlere ayak uydurup uyduramayacağım endişesiyle bocalıyor.

Kerem'e bir şey belli etmemek için, "İlk önce bizimkilerle bir konuşalım da..." diyorum iyimser davranmaya çalışarak.

"Sen nasıl istersen bebeğim," diyor beni öpmeye başlamadan hemen önce.

****

Zeynep'in ailesiyle konuşma durumu sevgilimi fazlasıyla endişelendiriyor. Verecekleri tepkiden çekiniyor ve bu onu gitgide daha çok geriyor. Bana belli etmekten çekinse de ondaki tedirginliğin farkındayım. Özellikle bugün benim onu buralardan götürme planlarımı duyduktan sonra iyice gerildi. Biraz olsun gevşemek için banyoya girdiği sırada telefonu ısrarla çalmaya başlıyor. Kimin aradığına baktığımda ekranda yazan 'hemşirem' adını görüp, açıyorum.

"Efendim Derya."

"Alo! Kerem! Sen misin?" diye hızlı hızlı konuşuyor.

"Evet, benim. Zeynep banyoda şu an. Bir şey mi oldu?"

"Sevgilin yine ne haltlar karıştırıyor?" diye biraz meraklı biraz da kızgın bir sesle soruyor.

"Anlamadım," diyorum kaşlarımı çatarak. Kızların arasında benim bilmediğim bir

durum mu yaşandı acaba?

"Az önce Jülide teyze aradı. Önce havadan sudan konuşup ardından nöbetim olup olmadığını sordu. Kadın durup dururken böyle sorunca bizim kız yine bir şeyler çeviriyor diye 'evet var' diyerek yalan söyledim," diye hararetle konuşuyor.

Duyduklarım sıkıntıyla nefes almama sebep alıyor. Bu kadın hiç mi pes etmez? Zeynep'e o kadar ılımlı yaklaşmasının sebebi açığını aramasındanmış demek ki. Benim saf sevgilimde 'annem bana hiç kızmadı' diye sevinsin dursun.

"Zeynep'i gereksiz bir tartışmadan kurtardın. Sağ ol Derya," diyorum içtenlikle.

"Madem bir yalan söylüyor, önceden bana haber versin. Bak, ben de zor durumda kalıyorum. Zeyno'yu yakıp yakmayacağımı bilemediğimden ne diyeceğimi şaşırıyorum."

"Haklısın canım ama birkaç gündür beklenilmedik gelişmeler yaşıyoruz. Bu yüzden kafası biraz meşgul," diyerek sevgilimi koruyorum.

"Neler dönüyor Kerem?" diye endişeyle soruyor.

"Sanırım bunu kendisi söylemek ister," derken Zeynep'in bana 'evet' dediği an geliyor aklıma ve gülümsüyorum.

"Ay yoksa hamile mi?" diye bir anda çığlık çığlığa soruyor. Onun sorusuyla gülümsemem kahkahaya dönüyor.

"Yok..." diyorum gülerken. "Biz sizin kadar aceleci değiliz Deryacım."

Hayal kırıklığına uğramış gibi, "Hadi ya," diyerek iç çekiyor.

"Çok mu üzüldün? Sesin ne hale geldi böyle."

"Üzüldüm tabii. Alper'in kuzeni olacak diye sevinmiştim bir an."

"Yakışıklı yeğenime bir kuzen borcumuz olsun. Söz o çok büyümeden bir tane yapacağız," diyorum gülümseyerek. Bu sefer Derya kahkahayı basıyor ama arkadan duyduğum Alper'in ağlama sesiyle konuşmamız bölünüyor.

"Bak Alper'de duydu seni nasıl ağlıyor," diye takılıyor bana. Sonrada hızlıca ekliyor. "Arkadaşım olacak o zilliyi de söyle banyodan çıktıktan sonra beni arayıp ne haltlar karıştırdığını anlatsın."

"Tamam söylerim," diyorum gülerek. Telefonu tam kapatacakken Derya'nın içinde azar

içeren son sözünü duyuyorum.

"Köpeklerinizi de gelip alın başımdan. İki köpek, bir bebek, bir Alp'le uğraşmaktan çöktüm iki günde."

"Sen bir tanesin Derya. Biz de seni seviyoruz," diyorum eğlenerek.

"Kapa telefonu zevzek şey," diyor ve benim kapamamı beklemeden pat diye kapıyor.

****

Banyodan çıktığımda Kerem'i balkonda otururken buluyorum. Öylesine dalmış ki geldiğimi fark etmiyor. Arkasına geçip kollarımı boynuna dolayıp, yanağına sesli bir öpücük bırakıyorum.

"Aşkım..." diyor ona sardığım kollarımı sıkıca tutarken. "Sıhhatler olsun bebeğim."

"Sağ ol hayatım," derken yanındaki sandalyeye oturuyorum. Kerem kolunu açıp göğsüne yatmam için bekliyor. Yanına doğru iyice sokulup bana ait en rahat yastığa başımı yaslayıp derin bir iç çekiyorum.

"Parmağın ne durumda? Yıkanırken zorlandın mı?" diye soruyor.

Soruyla birlikte otomatikman gözüm sol elime kayıyor. Elimi ikimizin de görebileceği bir hizada kaldırıyorum.

"Normal görünüyor. Bir sorun yok galiba," diyorum.

Sonrada Kerem'in sol elini benimkinin yanına çekiyorum. Bir büyük bir küçük iki farklı el ama ikisi de aynı harflerle mühürlenmiş durumda. Asla çıkarmak zorunda kalmayacağımız bize özel yüzüklerimize bakarken bir an için içimde ne endişe ne de tasa kalıyor. Kerem'le evlenmek aldığım en doğru kararlardan biri. Sonuçları ne olursa olsun...

Kerem başını başıma yaslarken, "Yan yanayken ortaya çıkan resmimizi seviyorum," diyor.

"Al benden de o kadar," diyorum mest bir vaziyette. "Ömrümün sonuna kadar burada böylece oturup bu resmi izleyebilirim."

"Benim niyetim de aynısı güzelim ama önce yapmamız gereken bir şey var," diyor

muzip bir sesle.

Yüzümü buruşturarak iç çekiyorum. "Biliyorum annemlere açıklamamız lazım."

Kerem gülerek, "Hayır güzelim. Annenlerden önce senin hemşirene gidip açıklamamız lazım. Bir de Pia ve Herkül'ü almalıyız," diyor.

"Çocukları unuttuk," diyerek doğruluyorum göğsünden. "Nasıl unuttuk Kerem?"

Halime gülüyor. "Merak etme yabancı yerde değiller. Bu akşam gider, hem onları alır hem de evleneceğimizin haberini veririz."

"Gidelim gidelim. Hem ben poğaça yanaklımı da özledim," diyorum Alper'in sevimli halleri gözümün önüne gelirken.

"Aşkım söylemem gereken bir şey var," diyor Kerem boğazını temizleyerek.

"Söyle aşkım."

Ben banyodayken Derya'yla yaptıkları konuşmayı hızlıca anlatıyor. Annemin beni kontrol etme sevdasından vazgeçmemesi beni şaşırtmıyor. Benim onun iki olumlu sözüne inanıp, Derya'yı arayıp durumu haber vermeyecek kadar tedbirsiz davranmam ise kendime kızmama sebep oluyor.

"Çok tedbirsiz davrandım," diyorum yüzümü asarak.

"Birkaç gün sonra zaten dananın kuyruğu kopacak. Bu kadar takılma," diyerek beni yatıştırmaya çalışıyor.

"Haklısın," diyorum iç çekerek.

"Hazırlanıp çıkalım mı? Önce restorana uğrarız, oradan da Deryalara geçeriz."

"Olur aşkım," diyorum ve hazırlanıp çıkıyoruz evden.

Kerem yol boyunca kafamı dağıtmam için bir sürü şey anlatıyor bana. Yaşadıklarımızla alakası olmayan ve aklına nereden geldiğini bilmediğim bu anılara gülüp duruyorum. Yemek yapmaya başladığı ilk zamanlardaki acemiliğinden tutunda, askerlik döneminde arkadaşlarına hazırladıkları şakalara kadar öyle çok şey anlatıyor ki restorana geldiğimizde gülmekten karnım ağrıyor. Yaşadığım kaygılar ise gülme kalkanımın arkasında kalıyor.

Restoranın bahçe kapısından içeri girmek üzereyken, "Hazır mısın sevgilim?" diyerek elini uzatıyor bana.

"Hazırım," diyorum ona içten bir gülüşle bakarken. Uzattığı elini sıkıca tutuyorum ve el ele giriyoruz mutfağa.

Kerem gür sesiyle, "Kolay gelsin millet," diyerek dikkatleri üzerimize çekiyor. Bakışlar bize yöneldiğinde beni de yanına çekerek mutfağın ortasına kadar yürüyor. Mehmet Şef ve Kemal Şef bir yandan işlerini yapıp bir yandan bizi süzüyor. Ying Şef ise hayranlıkla gülümseyerek bakıyor bize.

"Herkes elindeki işi bırakıp buraya bakabilir mi?" diyor çalışmaya devam eden ve Serdar'la Bahar'ın yerine gelen yeni yardımcılara bakarak. Kızlar elindeki işleri bırakıp, ellerini önlüklerinin kenarına sıkıştırdıkları havluya siliyorlar. Aynı şekilde Mehmet Şef ve Kemal Şef'te bırakıyorlar işlerini. Herkes karşımızda toplanıp yarım ay şeklinde sarıyorlar çevremizi.

Kerem gözlerini bana çevirip yandan gülüşüyle bakıyor yüzüme. Başını hafifçe sallayıp göz kırpıyor. İnsanların bizi izlemesiyle utanarak gülümsüyorum ve aynı şekilde ben de hafifçe sallıyorum başımı. Elimi tutan elini biraz daha sıkıp konuşmaya başlıyor.

"Zeynep'i hepiniz biliyorsunuz. Kendisi tam bir sabır tanrıçasıdır ve benim başıma gelen en mucizevi şeydir. Uzun zamandır birlikteyiz ve bu birliktelikte bana çok şey öğretti. Sevginin sınırsızlığını, fedakârlığı ve sabrı..." diyor güçlü ve oldukça mutlu bir sesle. Sonra sesi biraz daha derin çıkarken konuşmasına devam ediyor. "Zor zamanlarımızda oldu ama günün sonunda birbirimize koşmayı hep bildik. Yan yana olduktan sonra aşamayacağımız bir şey yokmuşçasına güçlü olmayı öğrendik."

Kerem'in sözleriyle, acısıyla tatlısıyla bir sürü anı geçiyor gözümün önünden. Gözlerim mutluluktan dolarken sevgilim konuşmaya devam ediyor.

"Bilmeniz gereken güzel bir haberimiz var," diyor sevinçle. "Zeynep ve ben en yakın zamanda evleniyoruz."

Mutfaktakiler duydukları habere mutlulukla gülüyor ve bizi alkışlamaya başlıyor. Bizi tebrik etmek için sarıldıkları sırada Kerem'le ellerimiz ayrılıyor. Kerem, Mehmet Şef ve Kemal Şef tarafından sarılırken ben de kendimi Ying Şef'in şefkatli kollarında buluyorum.

"Çok sevindim canım," diyor bana içtenlikle sarılırken. Sonra yüzümü elleri arasına alıp sanki kendi kızının mürüvvetini görüyormuşçasına mutlu bir şekilde bana dua ediyor. "Hep mutlu olun kızım, hep böyle sevin birbirinizi."

Bu kez de dayanamayıp ben sarılıyorum Ying Şef'e. "Yüzüğüne bakayım?" dediğinde gülümseyerek çıkıyorum kolları arasından ve sol elimi görmesi için uzatıyorum.

"Ooo..." diyor kaşlarını havaya kaldırıp sevimli bir ifadeyle. "Çok güzel duruyor."

Kulağına doğru eğilip sanki bir sırrı ifşa ediyormuşum gibi fısıldıyorum. "Bence de."

Ying Şef'ten sonra mutfaktaki diğer çalışanlarla da kucaklaşıyorum. Mehmet Şef beni şaşırtarak evlenmemize tahminimden çok seviniyor. Kerem'in sırtına gülerek vururken, "Evlenmek için altın fiyatlarının çıkmasını mı beklediniz?" diyerek kendince bir espri bile yapıyor.

Ben kızlar cephesi tarafından esir alınmış ve yeni alyansım merakla incelenirken, Kerem'de erkekler cephesinde kalıyor. Güzel dilekleri kabul ederken sevgilimle göz göze geliyoruz ve o an tüm olumsuzluklar çok uzaklarda kalıyor.

****

Restoranda biraz çalıştıktan sonra soluğu Deryalarda alıyoruz. Merdivenleri çıkarken Zeynep bana bakıp, "Öğrendiklerinde çıldıracaklar," diyor sahte bir dehşetle. Sonrada kıkırdıyor.

"Korkunun ecele faydası yok," diyorum onun haline gülerek. Çatı katına geldiğimizde Zeynep'i önüme çekerek, "Önden sen buyur hanım," diyorum eğlenerek.

"İlk önce ben yanayım yani öyle mi bey?" diyor o da benimle eğlenerek. Kaşlarını çatışı ile gülüyorum ve sıkıca sarılıyorum müstakbel karıma.

"Ben seni yakar mıyım hiç? Gel buraya," diyerek onu arkama çekiyorum. Bu seferde Zeynep itiraz edip hemen yanı başıma geçiyor.

"Unuttun mu her zaman yan yana," diyor tatlı tatlı bakarken.

Cevap vermeden gülümsüyorum ve zile basıyorum. Kapının ardından Pia ve Herkül'ün kapıyı tırmalayan sesleri ve Alper'in heyecanlı çığlıkları duyuluyor. Derya'nın, "Evet annecim, geldi senin zilli teyzen!" diyen sesiyle Zeynep'le birlikte gülüyoruz.

Biz gülerken Derya nihayet kapıyı açıyor. Kucağında Alper'le güya ciddi bir ifadeyle kaşlarını çatarak bakıyor bize. Kapının arasından kaçan Pia benim kucağıma atlarken, Herkül'de Zeynep'in ayaklarına dolanıyor.

"Nerede kaldınız?" diye söylenerek içeri geçmemiz için kapıdan çekiliyor Derya.

"Restorana uğrayıp öyle geldik," diyorum Pia'yı sakinleştirmeye çalışırken. "Alp yok mu?"

"Üstünü değiştiriyor. Alper üzerine kustu da biraz," diyor Derya oğlunu kucağında sıkıca tutarken.

"Teyzesinin poğaça yanaklısı babasına neler yapmış öyle," diyerek bebeğe uzanıyor Zeynep. Alper'de ona gitmek için Derya'nın kucağında çırpınıyor.

"Al al zaten kollarım koptu," diyerek bebeği Zeynep'in kucağına bırakıyor. Zeynep, Alper'i öpüp sarıldığı sırada Derya'dan heyecan dolu bir çığlık kopuyor. Derya'nın çığlığı yüzünden Alp'te panikle giriyor salona. "Ne oldu aşkım?" diye soruyor telaşla. Bir yandan da bize şaşkınlıkla bakıyor.

Derya, Alp'e cevap vermek yerine, "Zeynep bu ne? Düşündüğüm şey mi yoksa? Öyle, değil mi?" diye gözlerini iri iri açarak Zeynep'in sol elini yakalayıp, yüzük parmağını inceliyor.

Zeynep, sağ koluyla Alper'i daha sıkı tutmaya çalışırken bana bakıp gözlerini deviriyor. Sonrada, "Evet tahmin ettiğin şey. Evlenme teklifini kabul ettim," diyor gülümseyerek ve sarılmak için kolunu açıp Derya'yı bekliyor.

Ama ilginç bir şey oluyor. Derya Zeynep'i kenarıya ittirerek bana yöneliyor ve sıkı sıkı sarılıyor boynuma. Gözlerim şaşkınlıkla açılırken düşmesin diye Derya'nın belinden tutuyorum.

"Sonunda be Kerem! O kadar uğraştın ki çoktan hak etmiştin bu eveti," diyor boynumu daha çok sıkarken. "Çok sevindim çok."

Zeynep'le göz göze geliyoruz. Derya kendisini pas geçip bana sarıldığı için gözlerini kısarak bakıyor arkadaşına. Bense Derya'nın samimiyeti karşısında sırtını sıvazlayıp, "Teşekkür ederim canım. Ne kadar sevindiğini görebiliyorum," diyorum sıcak bir sesle.

"Hey! Ben de buradayım Derya," diyor Zeynep homurdanarak. Alper'i göğsüne yaslamışken homurdanmaya devam ediyor. "Gelin olan benim! Beni de tebrik edin ya!"

"Pabucumun gelini," diyor Derya bir an için boynumu bırakıp Zeynep'e dil çıkarırken. "Ben azminden dolayı bu sefer erkek tarafıyım. Hiç kusura bakma."

"A-ah!" diye kalakalıyor Zeynep. Ben de onların bu haline gülüyorum.

"Gel canım buraya," diyor Alp kollarını açıp Zeynep'e sarılırken. "Ben de bu kızın abisi sayılırım sonuçta."

Sevgilim, Alp'e tek koluyla sarılırken, "Sağ ol abicim benim," diyor.

Derya'nın direnci çok geçmeden kırılıyor. Beni bırakıp iki adımda Zeynep'in yanına varıyor ve sıkıca sarılıyor ona. Alper arada ezildiği için huysuzlana kadar da bırakmıyor Zeynep'i.

"İkinizin adına da çok mutluyum," diyor bir Zeynep'e bir bana bakarak. Sonrada ağlayan Alper'i kucağına alıp, "Teyzenle amcan evleniyor muymuş? Sana mini mini kuzenler mi yapacaklarmış oğlum?" diyor tatlı tatlı. Alper annesi gibi çekik olan gözleriyle anlamayarak bakıyor ve agucuk gugucuk sesler çıkarıyor.

"Çocuğun aklını bulandırma hemşire," diyerek gülüyor Zeynep. Sonrada yanıma gelip sarılıyor bana.

Başını yukarı doğru çevirip bana bakarken, "Çıldıracaklarını söylemiştim," diyor.

Başının üstüne bir öpücük kondurup kulağına doğru fısıldıyorum. "Evet çıldırdılar ama gördüğün gibi çoğunluk bizim yanımızda. Belki annenlerde bizim yanımızda olur."

Zeynep bir şey demeden başını göğsüme yaslayıp daha sıkı sarılmakla yetiniyor. Ben de üzerine gitmiyorum. Geceyi yakın gelecekte bizi bekleyenleri düşünmemeye çalışarak geçiriyoruz.

BTA ÖZEL - 2

Kerem'le birlikte Eskişehir'deki evin salonunda, anne ve babamın karşısında oturuyoruz. Evleneceğimizi öğrenen babam seğiren bıyığının altından anlaşılmayan homurdanmalar savuruyor. Annemse çözemediğim bir ifadeyle bir beni bir Kerem'i süzüyor. Sonrada başını "sizi gidi sizi" der gibi sallıyor. Beklemediğim bu hareketin karşısında hafifçe gülümsüyorum

Babam homurdanmalarından sonra, "Biliyordum zaten," diyor oturduğu yerden kalkarken. Annemde onunla birlikte ayağa kalkıyor.

"Getireyim mi Armağan?" diye soruyor annem.

"Ne? Neyi getireceksin anne?" diye sorarken aklıma yan odanın duvarında asılı duran dedemden yadigâr tüfek geliyor. Kendim için değil de Kerem için endişeleniyorum.

Annem bana cevap vermiyor. Onun yerine babamın verdiği komutla salondan çıkıp gidiyor. "Daha fazla bekletmenin lüzumu yok. Git getir!"

Babamın bize dikilen bakışlarına aldırmadan Kerem'in kulağına doğru fısıldıyorum. "Buradan hemen gitmeliyiz. Kalk aşkım."

Titreyen elimi tutarak, "Neden panik yapıyorsun?" diye soruyor. Birazdan tüfekten çıkacak olan saçmalar kaba etimize saplanacak demek istiyorum ama babamın bakışları konuşmamı engelliyor.

"Kötü şeyler olacak," diye dudaklarımı kıpırdatmadan dişlerimin arasından konuşuyorum.

Kerem'in gülümseyerek, "Bana hiç öyle gelmiyor," dediği sırada babamda coşkulu bir sesle, "İşte geldiler," diyor.

Başımı kapıya doğru çekinerek çeviriyorum ve gördüklerim karşısında gözlerim kocaman açılıyor. Annem yanında İrem ve Erkan'la duruyor. Gözlerimi yerlerinden fırlatan ayrıntısı ise hemen arkalarında duran bordo cüppeli nikâh memuru.

"Baba..." diyorum şok içerisinde.

Babam bir eliyle Kerem'i bir eliyle de beni çekiştirip, yemek masasına oturttururken, "Bir an önce evlenin de kurtulalım bu stresten," diyor. Nikâh memuru karşımıza geçip kolunun altındaki kalın defteri masaya bırakıyor. İrem'le Erkan hemen yanı başımıza oturuyor. Annemle babamsa birbirlerine sarılıp bize mutlulukla gülümsüyor. Bense dünyanın görüp görebileceği en saçma nikâhın başrolünü oynuyorum.

Kerem'in "Zeynep!" diyen sesiyle başımı ona doğru çeviriyorum. Yanağıma, burnuma ve en sonunda dudaklarıma değen öpücüklerle gözlerim fal taşı gibi açılıyor. O an beyaz tüller altında yattığımı ve Kerem'in beni uyandırmaya çalıştığını anlıyorum. Gördüğüm rüyanın etkisi hala üzerimdeyken boş boş bakıyorum sevgilimin yüzüne.

Yattığım yerden hafifçe doğrulup kollarımı boynuna sıkıca sarıyorum. Bir süredir peşimi bırakmayan stres yetmezmiş gibi rüyalarımın da benimle alay etmesi sinirlerimi bozuyor. Ağlamak için sınırları zorlayan gözyaşlarım göz pınarlarımda titreşip duruyor.

Kerem'in bir eli sırtımı diğer eli saçımı okşarken, "Neyin var sevgilim?" diye mırıldanıyor.

Ona belli etmemek için sesimin normal çıkmasına gayret ederek, "Seni özledim," diyorum.

"İyi de ben yanındayım," diyor beni kendine bastırıp, sıkıca sarılırken.

"Uyurken özlemişim," deyip yanağından öpüyorum. Sonrada konuyu değiştirmek için, "Saat kaç?" diye soruyorum.

"Sekizi geçiyor. Eğer oyalanırsak duruşmaya geç kalacağız," diye mırıldanıyor saçlarımı okşarken.

Doğru ya bugün davanın sonuca bağlanacağı gün. Kerem'in kolları arasından çıkarken, "Hemen hazırlanalım," diyorum.

Benim peşimden yataktan kalkarken, "Sence sonuç ne olacak?" diye soruyor. Yatağın etrafından dolanıp odanın ortasına, onun yanına geçiyorum. Uyku mahmuru gözlerine bakarken gülümsüyorum.

"Endişelenecek bir durum yok hayatım. Olumlu sonuç alacağımızdan eminim. Hem sadece biz de değil diğer davacı restoranlarda kazanacak," diyorum emin bir sesle. "Tüm bunlarda tedarikçi firma için büyük ders olacak. Bir daha bırak bakterili et satmayı, hayvan resimlerine bile bakmaya çekinecek."

Kerem söylediklerimle gülüyor. "Sen bu kadar eminsen," diyor gülmeye devam ederken.

"Eminim tabii! Hadi hazırlanıp çıkalım artık," diyorum gardırobun önüne geçerken. Güven veren bir duruş için Kerem'e koyu lacivert takım elbisesini çıkarıyorum. Kendim içinde duruşmaya uygun kalem etek ve üstüne ipek bluz seçiyorum.

Ayna karşısında ben saçlarımı toplarken, Kerem'de kravatını bağlıyor. Aynadaki yansımamız göz göze geldiği an birbirimize gülümsüyoruz. Sonra Kerem çapkınca göz kırpıyor bana.

"Müstakbel karım güzelliğiyle bugünde aklımı başımdan alıyor."

"Kereeem..." diyorum ona cilveyle. Henüz rujumu sürmemiş olmamın verdiği avantajla dudaklarına uzun bir öpücük bırakıyorum. "Sen de dünyanın en en en yakışıklı eşisin."

Gözlerini huşu içinde kapayıp, derin bir nefes alıyor. "Eğer gitmemiz gereken bir duruşma olmasaydı bugün seni bu odadan hiç ama hiç çıkarmazdım."

Söylediğiyle kahkaha atıyorum. "O zaman buradan hızla uzaklaşmam hayrıma olacak."

"Durman kabahat," diyerek beni yatak odasından salona doğru kovalıyor. Salonda karşılıklı yatan Pia ve Herkül, bizim koşuşturmamızı görünce ayaklanıyorlar. Aramıza girmek için neşeyle hoplayıp zıplamaya başlıyorlar.

"Hayır! Hayır uzak dur benden," diyerek Herkül'le arama mesafe koyuyorum. Bana anlamayan gözlerle bakınca, "Tüylerini temizlemek ne kadar zor biliyor musun oğlum?" diyorum.

Kerem saatini kontrol ettikten sonra, "Çıkmamız lazım bebeğim," diyerek elimi tutuyor.

"Peki ya Pia'yla Herkül?"

"Eminim bizsiz birkaç saat idare edebilirler," diyor gülümseyerek.

Evden aceleyle çıkınca, yol üzerinde aldığımız kruvasan ve kahveler bize sabah kahvaltısı oluyor. Adliyeye vardığımızda duruşma salonunun bulunduğu koridora el ele varıyoruz. Yeliz üzerinde kurşuni siyah, ipek olduğu daha koridorun başından belli olan bir avukat cübbesiyle bizi bekliyor.

Aramızda birkaç adım mesafe kaldığında gülümseyerek, "Günaydın," diyor. Sevgilim başını resmi bir ifadeyle sallamakla yetinirken ben de, "Günaydın," diyorum.

"Şu ana kadar her şey yolunda ilerledi. Kamu sağlığını tehdit ettikleri yönündeki delillerimiz ve diğer mağdur restoran sahipleri sayesinde işimiz epey bir kolaylaştı. Bugünkü işimizin çok uzun süreceğini sanmıyorum. Karşı tarafın kendini savunacak bir yanı kalmadı artık," diyor kendinden emin bir sesle. Sonra bileğindeki parıltılı saatini kontrol ediyor. "Birazdan içeri çağrılacağız."

"Zeynep'te söylediklerinin aynısını söyledi," diyor Kerem mırıldanarak.

Yeliz gülümseyerek, "Eh o da avukat ne de olsa," diyor.

"Ben avukat değilim," diyerek düzeltiyorum. "Ben aşçıyım."

Kerem bu dik başlılığıma sessizce gülüyor ve elimi daha sıkı tutuyor.

"Her neyse işte... Sonuçta hukuk eğitimin var," diyor Yeliz gözlerini devirerek.

"Evet," diyorum iç çekerek.

Bu sırada mübaşir, isimlerimizi okuyarak bizi duruşma salonuna çağırıyor. Yeliz önden girerken ben Kerem'e hızlıca sarılıp, "Meraklanacak bir durum yok," dedikten sonra giriyorum salona. Kerem, Yeliz'in yanına -hâkimin ise sağında kalan bölüme- geçerken, ben de izleyiciler için ayrılan bölüme geçiyorum.

Her şey oldukça hızlı ilerliyor. Belli ki bugün dava sayısı fazla ve bu durum ortama da yansıyor. Hâkim olabilecek en hızlı tonda konuşurken ona yetişmeye çalışmak için parmakları klavye üzerinde akıp giden kâtibe acıyorum. Yeliz birkaç şey söylüyor, ardından karşı tarafın avukatı cılız bir itirazda bulunuyor. Birkaç saniyelik sessizliğin ardından hâkim davanın sonucunu açıklıyor ve Kerem'le birbirimize sırıtarak bakıyoruz o an. Yeliz'in yüzünde kazanmanın verdiği tatmin varken, karşı taraf salondan sessizce çıkıp gidiyor.

"Geçmiş olsun aşkım," diyorum Kerem'in boynuna sarılırken. O da kollarını belime dolayıp, ayaklarımı bir an için yerden kesiyor.

"Hepsi senin sayende güzelim," diyor saçlarımın arasına bir öpücük bırakırken. Daha sonra ikimizin de aynı anda aklına Yeliz gelmiş olacak ki aynı anda dönüyoruz kıza.

"Teşekkür ederim Yeliz," diyorum eski okul arkadaşıma sarılarak.

"Bir şey değil Zeynepcim, görevim sonuçta," diyor gülümseyerek.

Kerem elini uzatıp, "Teşekkür ederim Yeliz Hanım," diyor. Yeliz kendisine uzatılan eli resmi bir şekilde sıkarken, "Rica ederim Kerem Bey," diyor.

"Eğer vaktiniz varsa sizi restoranımız da ağırlamak isteriz, değil mi sevgilim?" diyor Kerem eli belime dolanırken.

Bugün için başka planlarım olsa da, "Tabii ki," diyerek sevgilimi destekliyorum. "Şeflerimizin yemeklerini tatmalısın mutlaka."

"Çok cazip bir teklif ama bugün bir duruşmaya daha katılmam lazım," diyor üzgün bir sesle. "Belki başka zaman."

"Öyleyse ısrar etmiyorum," diyorum anlayışlı bir gülümsemeyle. "Ne zaman istersen kapımız açık."

Yeliz'le vedalaştıktan sonra bir yanımda zafer sarhoşluğu diğer yanımda sevgilimin sıcaklığı öyle çıkıyorum adliye binasından. Kırk yıl düşünsem buradan böyle mutlu ayrılacağım aklıma gelmezdi. Sırıtarak bakıyorum Kerem'e.

"İtibarımız iade edildi," diyor gururla.

"Evet aşkım. Bunu en kısa zamanda gazete ilanıyla duyurmalıyız."

Başıyla onaylıyor beni. Sonrada, "Gerçi tazminatın bu kadarını beklemiyordum," diyor.

"Ciddi bir durumdu. O yüzden beni şaşırtmadı," diyorum Kerem'e iyice sokularak.

"İyi ki varsın güzelim," diyor arabaya binmeden önce ve bana kapıyı açıyor. Daha sonra beni okula bırakıyor. Kendisi de restorana geçiyor.

Bugün workshop öğrencilerimle birlikte "Bir Dünya Köfte" dersine giriyorum. Dünyanın farklı mutfaklarından birkaç çeşit köftenin nasıl yapıldığını ve püf noktalarını öğreteceğim bugün. Çelik tezgâhlar arasında gezerken anlattıklarımı dikkatle dinleyen öğrencilerime gülümsüyorum. Öğrencilerim en çok falafelde zorlanırken beni zorlayansa balık köftesi oluyor. Onun haricinde hamburger köftesi ve içli köftede beklediğimden daha iyi sonuçlar çıkarıyorlar. Yaptıkları her başarıyla gururlanıyorum.

Meraklı bakışlar ve hevesle çalışan eller arasında dört saat geçiriyorum ve keyfim yerinde olduğundan mıdır bilmiyorum ama zaman bana oldukça çabuk geçiyormuş gibi geliyor. Ders bitiminden sonra artık klasikleşen fotoğraf çekme faslını da yapıp, öğrencilerime veda ediyorum.

Ders bitiminden sonra niyetim İrem'in yanına uğramak. Merak etmesin diye Kerem'i arayıp haber vermek istiyorum. Uzun uzun çaldıktan sonra açıyor telefonu.

"Söyle güzelim," diyor ve ardından mutfaktan birine, "O tabağın işi bitmedi henüz. Üç numaralı masanın siparişini götür önce," diye uyarıyor.

"İşler yoğun galiba," diyorum mutfağın hali gözümün önüne gelirken.

"Öyle..." diyor yorgun bir sesle. "Dersin bitti mi?"

"Az önce bitti."

"Güzel geçti mi bari?"

"Ben ders veriyorum tabii ki güzel geçecek," diyerek böbürleniyorum. Kerem'in keyifli gülüşünü duyuyorum telefonun diğer ucundan.

"Sen yine de bu kadar yüksekten uçma acemi şefim benim," diyor yarı şaka yarı ciddi bir sesle.

"Bak hala acemi şef diyor!" diye çıkışıyorum. Daha sesli gülmeye başlıyor.

"Yalan mı?"

"Pek doğru sayılmaz," diyorum homurdanarak. "Acemiliği üzerimden attım ama henüz şeflik mertebesine varamadım."

"Seni kınamak için söylemediğimi biliyorsun. Sadece bu kadar kibir gelişmeni engeller diye seni uyarıyorum. Tamamen sevdiğimden," diyor düşünceli sevgilim.

"Kibirden söz edene bakın hele!" diyerek dalga geçiyorum.

"Ben kendi halinde, sessiz sakin bir aşçıyım. Neyle suçlanıyorum avukat hanım?" diyor masum bir sesle. Mutfaktaki hallerini bilmesem gerçekten alçak gönüllü ve egosuz biri olduğuna inandıracak beni bu sesiyle.

"Suçlamıyorum efendim. Sadece bu kadar kibir gelişmenizi engeller diye uyarıyorum. Tamamen sevdiğimden," diyerek Kerem'i taklit ediyorum.

"Öyle olsun bakalım. Ne zaman geleceksin restorana?"

"Aslında İrem'e uğramak istiyorum. Onu haber vermek için aramıştım."

Niye gitmek istediğimi anladığından, "Havadisleri vermek için geç bile kaldın. İlk öğrenen Derya olduğu için kızmasın sana," diyor gülerek.

"Bunu ben de düşündüm ve o yüzden Derya'yı hesaba hiç katmadan konuşmayı düşünüyorum."

"Kızlar arasına girmem. Sen nasıl biliyorsan öyle yap güzelim," diyor ve sonra ona seslenildiği için, "Aşkım kapatmam lazım. Öpüyorum seni, İrem'e de selam söylersin," diyerek kapatmaya hazırlanıyor.

"Kolay gelsin hayatım," dedikten sonra kapıyorum telefonu. Sonrada İrem'in çalıştığı kreşe gitmek için Anadolu Yakası'na geçiyorum.

İrem beni karşısında görünce gülerek karşılıyor. "Ne güzel sürpriz bu."

"Böyle çalışma saatinde geldim ama sorun olmasın kuzum?" diye çekinerek giriyorum kreşe.

"Uyku saatindeyiz. Canavarlar uyanana kadar biraz boş vaktim var," diyor koluma girerken.

Çocukların uyuduğu yatakhanenin kapısında karşılıklı olarak oturduğumuz sandalyelerde fısıltılı bir sohbete başlıyoruz.

"Ne var ne yok bakayım?" diye soruyorum İrem'e.

"Ne olsun canım ya. İş, ev bildiğin gibi," diyor gülümseyerek.

"Erkan'la nasılsınız?"

Kulağını çekip yatakhanenin kapısına vuruyor elini. "Allah nazarlardan saklasın çok iyiyiz. Evlendikten sonra bir kibar, bir düşünceli oldu ki inan ben de şaşkınım. Cicim ayı

etkisi desem eee o aylarda geçti gitti. Galiba evlilik yaradı Erkan'a ya da babasından uzaklaşmış olmamız iyi geldi. Ne oldu bilmiyorum ama bu halinde çok mutluyum," diyor fısıltıyla.

"Senin yaban kocan sonunda ehlîleştiyse erkek ırkından umut kesilmez," diyerek takılıyorum. Karşılığında koluma atılan çimdiğin acısına katlanıyorum.

"Erkan ehlîleşti ehlîleşmesine ama biz seni nasıl ehlîleştireceğiz Zeyno? Kerem zavallım sana yalvarmaktan ne hale düştü," diyor bana gözlerini dikerek.

Derya'yla ikisinin son zamanlardaki en büyük sorunu Kerem'in bana ettiği evlenme teklifleri olduğundan her fırsatta bu konuyu açmayı üstlerine vazife biliyor canım arkadaşlarım. Derya cephesine mutlu haberi vererek paçamı kurtardım. Şimdi sıra İrem'in tırnaklarından kurtulmakta.

"Belki ben de ehlîleşmişimdir," diyorum İrem'i manalı manalı süzerek. Oturduğu yerde heyecanla kımıldanıyor. Gözleri merakla bakıyor bana.

"Ben bu bakışları tahmin ediyorum galiba. Bak kalp atışlarım hızlandı yeminle," diyor elini kalbinin üzerine götürürken. Bu hareketiyle üzerindeki su yeşili bluzunun yakası birazcık açılıyor. Koridordaki lambanın ışığıyla da parmağındaki tek taş parıldayıp, renkli yansımalarıyla gözümü alıyor.

Gözüm hala tek taşındayken sol elimi İrem'e doğru uzatıyorum. "Senin tek taşın varsa, benimde dövmem var," diyorum çocukluk günlerindeki özendirici sesimizi taklit ederek.

Derya'nın azından mutluluk dolu sesler çıkıyor. Hatta bu sesler koridorda yankı yapınca utanıp ağzını kapatıyor. Yine de kendini gülmekten alıkoyamıyor. İlk tepkinin etkileri geçmek üzereyken elimi yakalayıp, dövmeyi incelemeye başlıyor.

"Manyaksın sen biliyorsun dimi? Sonunda yaptırdın! Hem de alyans olarak," diyor yüzüme sırıtarak bakarken. Sonrada beni kendisine çekip sıkıca sarılıyor. "Çok sevindim kuzum. Allah bir yastıkta kocatsın inşallah."

Kollarım İrem'in sırtını sıvazlarken ailemi düşünüp, "Amin arkadaşım," diyorum.

"Ne zaman kabul ettin?"

"Birkaç gün oldu," diyorum elimi geri çekerken.

"Kerem'de çok sevinmiştir."

"Dünyadaki en mutlu erkek olduğunu söyleyip duruyor," diyorum utanarak.

"Hepsi öyle der," diyor İrem başını geriye doğru atıp gülerken.

"Kerem'in bunu sadece bana söylediğini bilmek yetiyor," diyorum homurdanarak. İrem gülmesini kesip ciddi bakışlarla bakıyor yüzüme.

"Sakın alınganlık yapıyorum deme. Yoksa şimdiden gelin nazına mı başladın?" diye soruyor. Söylediğiyle buruk bir gülümseme yerleşiyor yüzüme.

"Gelin nazı yapabileceğimi pek sanmıyorum. Daha bizimkilere söylemedik. Yarın yola çıkıyoruz. Neler olacak Allah bilir." diyorum sıkıntıyla. İrem'de sıkıntıyla bir nefes çekiyor.

"Ne yapsak da ortamı yumuşatsak?" diyor düşüncelere dalarken. "Biz de gelelim ister misin? Ya da annemleri arayım yarın size gitsin. Yalnız olmazsanız daha sakin davranırlar belki, ne dersin?"

İrem böyle söyleyince, ailemin Kerem'le beni gördüğü ilk an geliyor aklıma. Bir salon dolusu insanın içinde olmamız bizi azarlamalarına engel olmamıştı. Kaldı ki o zamanlar sadece sevgili olduğumuzu öğrenmişlerdi. Şimdi evleneceğimizi söyleyecekken onların tepkisini durdurabilecek bir Allah'ın kulu olduğunu sanmıyorum.

"Sağ ol kuzum ama bunu baş başa konuşmamız daha iyi olacaktır. Eğer olur da düşündüğümüz gibi karşı çıkmazlarsa zaten aile arasında bir söz merasimi olur. O zaman bir araya toplaşırız," diyorum tebessüm etmeye çalışırken.

İrem'in gözleri düşünceli düşünceli bakarken, "Zeynep... Güzel arkadaşım... Seni endişelendirmek istemiyorum ama merak ettiğim bir şey var. Karşı çıkarlarsa ne olacak?" diye soruyor.

Önce bir yutkunuyorum. Ardından derin bir nefesle söyleyeceklerime kendimi hazırlıyorum Sonrada, "Bu söyleyeceğime fazla tepki vermemeye çalış, olur mu?" diye fısıldıyorum. Başını aşağı yukarı sallayarak onaylıyor.

"Eğer işler tahmin ettiğimiz gibi olmazsa Kerem'le birlikte gidiyoruz... Amerika'ya..."

İrem bir an nefesi kesilmiş gibi bana bakakalıyor. Sonra gözleri sulanıyor. Elleri sanki birazdan buharlaşıp yok olacakmışım gibi bileklerimi sıkıca kavrıyor. Ağzından gitmemize engel olacak kelimeler çıkacak diye düşünürken beni şaşırtıyor.

"Senden ayrılmayı hiç istemesem de Kerem'in sana nasıl iyi geldiğini biliyorum kuzum. Nerede mutlu olacaksınız oraya gidin," diyor ağlamaklı bir sesle. Onun bu hali

karşısında tutamadığım birkaç damla yaş sessizce süzülüyor yanağımdan.

"Sağ ol kuzum," diyorum arkadaşıma bakarak.

****

Eskişehir'e gideceğimiz güne erkenden başlıyoruz. Zeynep düne göre oldukça sessiz. Üzerine gitmemeye çalışıyorum ama ben de biraz gerginim. Sanki sıradan bir günmüş gibi boşalan bardağına çay dolduruyorum. Sonrada kahvaltıma kaldığım yerden devam ediyorum.

Zeynep'in buz hokeyi oynar gibi çatalıyla tabağındaki zeytini bir o yana bir bu yana savurmasını izliyorum. Elinin ayarı kaçıp zeytine biraz sertçe vurunca tabaktan yuvarlanıp aşağıya düşüyor. Aynı anda Pia ve Herkül zeytini kapmak için birbirleriyle yarışıyor. Onlara bir saniye için baktıktan sonra uzanıp Zeynep'in elini tutuyorum.

"Birkaç lokma da olsa atıştırman lazım," diyorum yumuşak bir sesle. "Aç karınla yola çıkamadığını biliyorsun."

"Canım bir şey istemiyor," diyor tabağını önünden ittirirken.

"Biliyorum streslisin," diyorum ılımlı olmaya çalışarak. Cevap vermek yerine başını sallamakla yetiniyor.

Onun bu hali beni de melankolik bir ruh haline sokuyor. Kendime ılımlı olacağım diye telkinler verecekken sesim bir ton yükseliyor.

"Eğer bu kadar korkuyorsan evlenmeyebiliriz."

Söylediğim Zeynep'i durgun halinden çıkarmışa benziyor. Gözleri iri iri açılırken, kafasının içinde yanıp sönen panik alarmını görebiliyorum resmen.

"Hayır!" diyor onunda sesi yüksek çıkarken. "Böyle bir şeyi ne ben duydum ne de sen söyledin."

"Sabahtan beri öyle bir haldesin ki sanki silah zoruyla evlenecekmişiz gibi," diyorum sesim hala yüksek çıkarken. "Strestir dedim, ılımlı yaklaşmaya çalıştım ama bu hallerin kendimi kötü hissettiriyor."

Zeynep'in sesi titrerken, "Üz-üzgünüm," diye kekeliyor. Sonra oturduğu yerden kalkıp

yanıma geliyor. Bana sıkıca sarılırken, "Böyle hissettirdiğim için gerçekten üzgünüm sevgilim," diye tekrarlıyor.

Başım Zeynep'in göğsüne dayalı bir haldeyken az önceki çıkışımın etkileri yavaş yavaş beni terk ediyor. Sakinliği ele alıp, "Öyle demek istemedim. Özür dilerim," diyorum.

"Biliyorum..." diye mırıldanıyor. "İkimiz de gerginiz sadece."

"Bugünü bir an önce atlatsak..."

Söylediğime kederli bir sesle gülüyor. "Bunu ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin."

BTA ÖZEL -3

Sessiz ve stresli geçen yolculuğumuzun sonunda Kerem, Eskişehir'deki evimizin önüne park ediyor. Bense yol boyunca yaptığım gibi bol bol dua ediyorum. Gözlerim dedemden yadigâr iki katlı eski eve dikili, mırıl mırıl dua okurken, Kerem "Hazır mısın güzelim?" diye soruyor.

"Hı hı," diyorum başımı sallayarak ve arabadan iniyorum.

Kerem hızlı adımlarla yanıma gelip, elimi tutuyor. Sıcak elinden medet umarak sıkıca kenetliyorum parmaklarımı. Kalbim biraz korku biraz da heyecanla atarken göz göze geliyoruz. Bana güven veren gülümsemesiyle bakıyor.

"Bu kadar gerilme," diyor tuttuğu elimi dudaklarına götürmeden önce.

"Demesi kolay tabii," diyerek homurdanıyorum.

"Sen onların kızısın. Sana bir şey yapmayacakları kesin. Başına bir şey gelecek olan varsa o da benim," diyor alaycı bir sesle. Söylediğiyle gülümsüyorum çünkü hiç de haksız sayılmaz.

"Zili çalalım mı artık?" diyorum ve cümlem biter bitmez Kerem zile basıveriyor. Onun bu hızı karşısında gözlerim iri iri açılıyor. Başparmağı yatıştırıcı bir şekilde elimin üzerini okşarken içeriden gelen sesi dinliyorum. Aşina olduğum bu adımlar anneme ait.

Birkaç saniye sonra annem yüzünden kocaman bir gülümsemeyle, "Kızım gelmiş," diyerek açıyor kapıyı ama karşısında Kerem'le beni, üstelik el ele görünce yüzü hızla düşüyor.

"Biz geldik annecim," diyorum gülümsemeye çalışarak.

Kerem'de, "Merhaba efendim," diyor resmi bir samimiyetle.

"Nereden çıktı bu?" diye soruyor annem çatılan kaşlarının ardından.

"Sizle konuşacak şeylerimiz var. Onun için birlikte geldik," diyorum ılımlı bir sesle. Annemin bizi içeri davet etme niyeti olmadığı için içeri doğru bir adım atarken Kerem'i de yanımda çekiyorum.

"Babam yok mu?" diye soruyorum salona girdiğimiz sırada. Kerem'le birlikte kapının hemen yanında yer alan koltuğa yan yana oturuyoruz

"Sana boza almaya çıkmıştı. Gelir birazdan," diyor annem asık suratıyla pencere önündeki diğer koltuğa geçip otururken.

"Karakedi'nin bozasını da özlemiştim," diyorum gülerek ama annem bana öyle bir bakış atıyor ki gülüşüm buz kesiyor bir anda.

Annem başıyla Kerem'i işaret ederek, "Babanın bu durumdan hoşlanmayacağını biliyorsun değil mi Zeynep?" diyor. Annemin söylediğiyle Kerem'in vereceği tepkiye bakıyorum ama yüz ifadesinde herhangi bir olumsuzluk görmüyorum.

"Tahmin edebiliyorum ama konuşmamız gereken şeyler var," diyorum Kerem'in elini inatla daha sıkı tutarken.

"Ne konuşacaksınız?"

Aynı konuyu iki kez anlatma cesaretim olmadığından, "Babam gelince konuşsak en iyisi," diyorum.

Zaten çok değil birkaç dakika sonra sokak kapısının açıldığını duyuyoruz. Annem kilosuna rağmen oldukça hızlı hareketlerle salondan fırlayıp, babamın yanına gidiyor. Belli ki salonda babamı bekleyen manzaraya alıştırmaya çalışacak.

"Birazdan sana söyleyeceği şeyler için şimdiden özür dilerim," diyorum Kerem'in omzuna başımı yaslayarak.

"Hişt... Kimsenin adına özür dilemek zorunda değilsin. Hem seni seviyorsam paketin içinde gelenlerde kabulüm. O yüzden şikâyetçi değilim," diyerek sakinleştirici bir sesle

fısıldıyor.

Babamın gür sesiyle odayı titreterek, "Zeynep!" diye içeri girmesi üzerine oturduğum yerden fırlıyorum. Bu sırada Kerem'le ellerimizde istemeden kopuyor birbirinden.

"Babacım," diyorum cılız bir sesle.

"Bu turunç kafanın benim evimde ne işi var?" diye soruyor sinirli bakışlarıyla bir beni bir Kerem'i süzerken. Kerem derin bir nefes alarak oturduğu yerden kalkıyor.

"Sizi bu kadar sinirlendirmemi gerçekten anlayamıyorum efendim," diyor babama dönerek.

Babamın göğsü bir körük gibi sinirle inip kalkarken endişelenmeye başlıyorum. "Zeynep'in etrafında dolanmandan hoşlanmıyorum. Bunu anlamayacak kadar aptal mısın?" diyerek söyleniyor.

"Baba! Böyle söyleme lütfen, biz birbirimizi seviyoruz," diyorum Kerem'in önüne doğru bir adım atarken. Ortam iyice gerilmek üzereyken annem araya giriyor.

"Tamam Armağancığım. Durumdan hoşlanmasak da çocuklar kalkıp gelmiş. En azından bir yemek yiyip, sakinleşelim," diyor annem, babamla benim aramda durarak. "Sonrada ne diyeceklerini dinleriz."

Babam annemin sözüyle birazda olsa dizginliyor kendisini. Pencere önündeki koltuğa gidip otururken yüzümüze bakmadan, "İkisi yan yana durduğu sürece benim soframda yerleri yok," diyor. Annemin de Kerem'den hoşlanmadığını bilmeme rağmen babamın bu lafı karşısında Kerem'in yüzüne üzgünce bakıyor.

"Evimize gelen misafirlere böyle mi davranacağız Armağan?" diyor annem çekinerek. Babam gözlerini üzerimize dikerek, "Habersiz gelen misafirlerden hoşlanmadığımı biliyorsun. Eğer haber verselerdi de asla kabul etmezdim," diyor.

Kerem'i misafir olarak bile kabul etmeyen babamın damat olarak kabul etmeyeceğini kanlı canlı görüyorum o an. Henüz evleneceğimizi söylemeden bunca kıyameti koparan adam kim bilir evleneceğimizi duyduğunda ne yapacak?

"Baba beni çok üzüyorsun," diyorum titreyen sesimle. "Kerem'in benim için ne kadar değerli olduğunu bildiğin halde böyle yaparak gerçekten çok üzüyorsun."

Babam sinirli bir kahkaha atıyor. "Senin için çok mu değerli bu turunç kafa?" diyor alay ederek.

Sözleri içimde üzüntüden farklı olarak sinir duygumu da körüklüyor. Kerem'le göz göze geldiğimizde onun da kendisini zor tuttuğunu görüyorum. Ağzından kötü bir laf kaçırmamak için çenesini sıkıp, ateş saçan gözlerle bakıyor babama. Bense onun kadar sessiz kalmıyorum.

"Belki bunu görünce Kerem'in benim için değerini anlarsın?" diyorum sol elimi babamın görebileceği şekilde öne doğru uzatırken. Babam gözlerini kısarak bakarken parmağımdaki dövmenin ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Annemde yanıma sokularak bakıyor parmağıma.

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz? Bu beni sonsuza kadar Kerem'e bağlayan özel bir alyans," diyorum tüm cesaretimi toplamışken. Babam kaşlarını çatarken ona aldırmadan devam ediyorum. "Biz evlenmeye karar verdik baba. Buraya da sizin izninizi almak için geldik."

Benim sözüm biter bitmez Kerem başlıyor konuşmaya.

"Söylediklerinizkarşısında susuyor olmam sizi yanıltmasın. Benden hoşlanmadığınızı her fırsatta dile getirmenizden hoşnut olduğumu sanmayın ama sevdiğim kadının ailesisiniz ve Zeynep için birkaç hakarete göğüs germek inanın benim için katlanılması zor bir durum değil," diyor kendinden emin gururlu bir sesle. Sonra bana bakıp gülümsüyor ve konuşmasına devam ediyor. "Zeynep, benim karım olmayı kabul ettiğinde neler olacağını ikimizde biliyorduk ve ben ona bir söz verdim..."

Annem Kerem'in sözünü bölerek, "Bir dakika, bir dakika!" diyor ellerini telaşla bana doğru uzatarak. "Zeynep evlenmeyeceksin değil mi annecim?"

"Kerem'i seviyorum anne," diyorum annemin ellerini tutarak. Hani belki bir umut yumuşar diye gözlerinin içine bakıyorum. Benim ciddiyetimi anladığı an yüzü bembeyaz kesiliyor ve ellerini hızla geri çekiyor.

Sanki sesini kaybetmiş gibi, "Zeynep, yapma kızım," diyor fısıltıyla. Acı dolu bir tebessümle bakıyorum anneme. Onun bu halini görmek boğazıma bir düğüm atıyor.

"Neyden endişe ediyorsunuz? Neden istemiyorsunuz? Zeynep'e bakamayacağımı mı düşünüyorsunuz? Üzeceğimi mi? Bu tepkinizi gerçekten anlamıyorum," diyor Kerem annemin hali karşısında.

"En başından beri her şey hataydı. İstanbul'a okumaya gidiyorum dediğinde kitlemeliydim seni odana. Biliyordum böyle olacağını. Biliyordum bir daha geri dönmeyeceğini," diyor babam oturduğu yerde sinirle homurdanarak. "Kaç kere tutup kolundan getirmek istedim seni de hep annen engel oldu bana. Okulu bitsin dönecek

Armağan, stajı bitsin dönecek Armağan, biraz çalışıp hevesini alsın dönecek Armağan... Buraya da gidip geliyordun ya sık sık, sesimi çıkarmadım o yüzden."

Babam oturduğu yerden kalkıp tam karşımıza dikiliyor. Sert bakışları Kerem'i de beni de delip geçiyor. Yine de ne ben ne de Kerem geri atmıyor kararlılıkla duruyoruz babamın karşısında. Bizim meydan okuyan bu tavrımız babamın yüzünü iyice karartıyor. Bıyıkları sinirden seğirmeye başlarken konuşmaya devam ediyor.

"Ama şimdi karşımıza geçip bu söylediğin çizmeyi aşıyor Zeynep. En başından beri aranızdaki arkadaşlığa karşıyken evlenmenize rıza göstereceğimize gerçekten inandın mı? Yoksa dik başlılığını ispatlamak için mi geçtin karşımıza? Aileni elin adamı karşısında nasıl küçük düşürebileceğini göstermek için mi?"

Babam her sözüyle aramıza ördüğü duvara bir tuğla daha ekliyor. Duvarın bir tarafında o ve annem, diğer tarafınla Kerem'le ben kalıyoruz. Aradaki mesafe ise git gide büyüyor. Annemin boğazından kopan acıklı ses, Kerem'in gergin sükûneti ve babamın tavırları dayanabileceğimden daha çok yük bindiriyor omuzlarıma.

"Ben düşünmüştüm ki..." diyorum uzun bir sessizlikten sonra. Sesim her zamankinden bir ton daha aşağıda çıkıyor. Düşünmek, konuşmak artık çok zor geliyormuş gibi yavaş yavaş konuşuyorum.

"Düşünmüştüm ki benim mutluluğumla mutlu olursunuz. Benim sevdiğim adamı siz de seversiniz. Ama siz benim mutluluğumla değil sadece kararlarınıza boyun eğmemle ilgileniyorsunuz. Sonu mutsuzluk da olsa üzüntü de olsa illaha sizin dedikleriniz yapayım istiyorsunuz ama ben artık ne sevdiğim adama, ne de mutluluğa sırtımı dönmeyeceğim."

Babam ciddiyetimi anlayınca biraz olsun yumuşatıyor ifadesini. Bizi kabul ettiğinden değil de beni vazgeçirebileceğini düşündüğünden, "Hadi otur da sakin sakin konuşalım kızım," diyor.

"Evet yavrum otur da konuşalım," diyerek yanağımı okşuyor annem. Sonrada babamın yanına geçip oturuyor.

Başımı çevirip Kerem'e bakıyorum. Konuşmadan anlaşabildiğimiz anlardan birini yaşıyoruz o an. İkimizde hiçbir konuşmanın ailemi kararından döndürmeyeceğinin farkındayız. Bu salonda kalıp konuşmaya çalıştığımız her saniye ailemle aramızdaki duvarı yükseltmekten, mesafeleri uçuruma çevirmekten başka bir işe yaramayacak.

Kerem gözlerimin içine bakarak ve bana elini uzatarak, "Zeynep," diyor usulca. Adımı söyleyişi içerisinde ise tek bir soru saklı. Hayatının bundan sonrasına başlamaya,

benimle bu yola çıkmaya hazır mısın?

İçimde duygulardan oluşan bir fırtına koparken, sevdiğim adamın elini tereddüt etmeden tutuyorum. Seçtiğim geleceğe, yeni hayatıma, mutluluğa, aşka sıkı sıkı tutunuyorum. Parmaklarımız birbirine kenetlenirken Kerem'in tuttuğu nefesini bırakıp, gözlerini huşu içinde yumduğunu görüyorum. Dudaklarında kararlı ve gelecekten umutlu bir tebessüm var.

Aramızda bir şeyler olduğunu anlayan babam, "Zeynep ne oluyor?" diye soruyor.

"Ben gidiyorum baba," diyorum Kerem'le aramızdaki bir adımlık mesafeyi kapattığım sırada. Omuzlarımız birbirine değerken, ellerimiz kenetliyken ve aynı şeyleri düşünürken sanki tek vücut oluyoruz ailemin karşısında.

"Kızınıza çok iyi bakacağım efendim," diyor Kerem ve bu evden çıkmadan önce söylediği son şey oluyor. Salondan çıkarken beni de yanında sokak kapısına doğru götürüyor. Annemle babam da peşimizden geliyor.

"Zeynep! Yavrum gitme," diyor annem ağlamaya başlarken. "Bir orta yolu bulunur elbette."

Annemin bu sözüyle bir umutla dönüp bakıyorum geriye doğru. Annem hemen birkaç adım ötede dururken, babam tüm heybetiyle salon kapısının önünde dikiliyor. Annem ne kadar yumuşamaya hazır görünüyorsa, babam da bir o kadar katı görünüyor.

"O kapıdan çıkarsan bir daha bu eve geri dönemezsin Zeynep," diyor babam otoriter bir sesle.

Az önce yeşeren umut aynı hızla solup gidiyor. Son bir kez göz gezdiriyorum evimize. Eski ahşap merdivenlerden koşarak iniyor çocukluğum ve yine koşarak çıkıyor evin kapısından.

BTA ÖZEL - 4

Zeynep'in ailesiyle yaşadıklarımızdan sonra İstanbul'a geri dönüyoruz. Bozüyük civarlarındayken akşamüzeri güneşi yol kenarındaki koruluğun üzerinde altın gibi

parlıyor. Bu etkileyici manzaraya göz ucuyla bakarken, Zeynep'in yola çıktığımızdan beri kendini tekrarlayan hıçkırıklarından birini duyuyorum. Birkaç kez konuşmayı denemiş ama onu kötü ruh halinden çıkarmayı başaramamıştım.

Ailesinin söylediklerinden sonra elimi tutup benimle birlikte geldiğinde, içimdeki tüm endişeler son bulmuş, günlerden sonra rahat bir nefes almıştım ama işin kötü tarafı bu seferde Zeynep'in durumu hiç iyi değildi. Ailesinin söyledikleri onu derinden sarsmıştı ve bana açık açık söylemese de ailesini tamamen kaybetmekten korkuyordu.

Şimdi sevdiğim kadın hemen yanı başımda sessiz sessiz ağlarken benim içimdeki zafer kutlamaları yersiz kaçıyordu biliyorum. Yine de rahatlamaktan, beni seçmesine içten içe sevinmekten kendimi alamıyorum.

Zeynep kederli bir sesle içini çektiğinde üzülerek bakıyorum haline. Başını cama yaslamış ve yüzü siyah saçlarıyla kapanmış durumda. Omuzları verdiği kararın altında ezilmiş gibi aşağı düşmüş, sırtı ise olanların içine sinmediğini belli edecek kadar gergin. Güçlü Zeynep'im olanlardan sonra sadece bir saat içerisinde hastalıklı bir hale bürünmüştü. Onun bu halini görmeye dayanamıyorum. Onu böyle görmektense her türlü acıyı tek başıma sırtlanmaya, göz göre göre ateşe yürümeye gönüllü oluyorum ve arabayı yol kenarındaki boş araziye çekiyorum.

Durduğumuzu fark edince Zeynep başını camdan çekip, bana bakıyor. Ağlamaktan kızarmış gözlerini gördüğüm an kalbim acıyor. Onu kendime çekerek sıkıca sarılıyorum. Göğsüme yayılan sıcaklığını belki de son kez hissediyor oluşumun verdiği bilinçle bu hissi hafızama kaydediyorum. Saçlarının kokusunu derin derin içime çekiyorum ve saçlarının tepesine onu tüm kötülüklerden korumasını dilediğim şefkatli bir öpücük konduruyorum.

"Seni böylesine üzeceğini bilseydim böyle bir şeyi asla istemezdim," diye yavaşça konuşuyorum. Zeynep'in kollarım arasında gerildiğini hissediyorum. Yüzümü görecek kadar uzaklaştığında bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Ne diyorsun sen?" diyor ağlamaktan boğuklaşan sesinle.

"Ne yaşadığını görmüyor muyum sanıyorsun? Perişan oldun Zeynep," diyorum üzüntüyle. Sonrada hiç istemediğim ama Zeynep'in iyiliği için yapmam gereken şeyi söylüyorum. "Seni ailene geri götüreceğim. Üzülmene dayanamıyorum."

Söylediklerimden sonra gözleri bir kez daha doluyor. Islanan kirpikleri ve dudağı ağlamamak için titreyip duruyor. Buna birkaç saniye dayanabiliyor. Boğazından gelen hıçkırıkla birlikte tekrardan ağlamaya başladığında bir yandan da konuşmaya çalışıyor.

"Na-nasıl... düşünürsün," diyor zar zor konuşurken. "Beni bırakmayı nasıl düşünürsün?"

Onun tepkisi karşısında duraksıyorum. "Zeynep, ben..."

"Sen ne?" diyor kırgın bir sesle. "Olanlar gözünü korkuttu değil mi? Beni başından atmak istiyorsun o yüzden."

Söyledikleriyle beynimden vurulmuşa dönüyorum. Beni tamamıyla yanlış anlıyor ve bir an önce bu yanlışı düzeltmem lazım. Kollarından tutup onu kendime yaklaştırıyorum.

Yüzümüz birbirine oldukça yakınken, "Emin ol şu an kendimi düşünmekten çok uzağım. Ben mutluluktan havalara uçarken seni böyle ağlarken görmek içimi parçalıyor. Seni bırakmak benim için ne kadar zor tahmin bile edemezsin ama sırf kendi mutluluğum içinde seni ailenden koparmaya gönlüm razı değil. Senin bu halini gördükten sonra razı değil," diyorum. Konuşurken sesimin titremesine engel olamıyorum.

"Beni bırakamazsın," diyor elleri gömleğimi sıkı sıkı tutarken. "Beni bırakamazsın Kerem."

"Bugün olmasa yarın, yarın olmasa başka bir gün mutlaka beni suçlayacaksın," diyorum yüzünü şefkatle okşarken ama o başını kararlı bir şekilde iki yana sallıyor.

"Suçlamam... Hiçbir şey demem," diyor ve ekliyor. "Ben ailemin yaptıklarına üzülüyorum. Beni bu kadar kolay gözden çıkarmalarına üzülüyorum."

"Zeynep... Ben çok üzgünüm," diyorum fısıltıyla.

"Biliyorum," diyor ve gözyaşlarını silerek buruk bir şekilde gülümsüyor. "Ama artık üzüntüleri arkamızda bırakalım, olur mu?"

Yüzündeki buruk gülüş doğruca kalbime iniyor. "Seni eve götürmemi istemediğine emin misin?"

"Beni eve götür Kerem," diyor ve durup bir an gözlerime bakıyor. "Evimize götür."

Derin bir nefes alırken bir kez daha rahatlamanın verdiği o mutluluğu hissediyorum. Zeynep'in kalbi kırıkken kendime lanetler savurmama neden olacak o mutluluktan kaçmıyorum bu sefer. Ona sıkıca sarılıp, gitmesine izin vermiyorum.

****

İstanbul'a geldiğimizde Kerem'le birlikte evlilik hazırlıklarına başlıyoruz. Kerem nikâh işlemlerini Amerika'da hallederiz, bir an önce yola çıkalım dese de ben nikâhın burada kıyılmasında ısrarcıyım. Gerçi bu ısrarım evlendirme dairesine gidip en yakın nikâh tarihinin iki hafta sonra olduğunu öğrendiğimizde kursağım da kalıyor.

"İki hafta sonrası bizim için geç olur," diyorum Kerem'in koluna girip evlendirme dairesinden çıkarken.

Bana cevap vermek yerine, "Teyzen bir daha aradı mı?" diye soruyor. Olanlardan sonra beni aramamakta direnen annem araya teyzemi sokmuştu. Zavallı kadın, annemin ağzıyla bana evlenmememem için yalvarıp duruyordu günlerdir.

"Bugün aramadı," diyorum.

"Belki de yola çıkmış geliyordur," diyor gülerek.

"Ay deme öyle!" diyorum kaşlarımı çatarak ama durup düşününce olmayacak şey değil. Şu ana kadar gelmemiş olmaları asla gelmeyecekleri anlamına gelmiyor. Bu gidişle kaderin yönlendirmesiyle Kerem'in istediği olacak gibi. "Burada iki hafta daha bu stresle duramam ben. Bir an önce gidelim. Orada evleniriz artık."

Kerem verdiğim cevaptan gayet memnun bir şekilde, "Sen nasıl istersen güzelim," diyor eğilip beni öpmeden hemen önce. Dudaklarımızın tadını kısa bir an çıkarıp sonra ayrılıyoruz birbirimizden.

"Akşama uçak biletlerine bakalım," diyorum ve Kerem başıyla onaylıyor beni. Sonra yüzümü adamakıllı bir süzüyor.

"Nikâh günü alamadık ama senin gelinliğini alalım mı bugün?" diye soruyor bana can alıcı gülüşlerinden biriyle bakarken.

"Bir de gelinlik mi taşıyacağız? Mahvolur yol boyunca," diyerek yarım ağızla itiraz ediyorum. Küçüklüğümden beri gelinliğimi annemin dikeceğini hayal ederdim. Teyzemle ikisi metrelerce kumaşın arasında kendilerini kaybederken ben de onların telaşını keyifle izleyecektim. Şimdi ise hayallerimden oldukça farklı bir yola girmiştim. İki kişilik dünyamızda her şeyi bizim halletmemiz gerekiyordu artık.

Kerem dalgınlığımı fark etmiş olacak ki yanağıma doğru eğilip uzun uzun öpüyor beni. "Hadi ama Zeynep, ben seni gelinlikle görmek istiyorum," diyerek kanıma giriyor, beni ikna ediyor. Belki bu gelinlik alışverişi kendimi biraz olsun gelin oluyormuş gibi hissettirir. Hem Kerem'le birlikte kendi geleceğimiz için bir şeyler yapmak - her ne

kadar yalnız da olsak - kulağa hoş geliyor.

"Tamam," diyorum sevgilime gülümseyerek. "Önce gelinlik sonrada damatlık bakalım."

Kerem tek kaşını kaldırarak, "Damatlık?" diyor soru sorar gibi.

"Evet hayatım," diyorum başımı sallayarak. "Haberin yoksa söyleyeyim. Beyaz elbiseyi giyen kızın yanında bir de takım elbiseli bir adam oluyor. Görünen o ki takım elbiseli adam sen oluyorsun."

Kerem sessiz bir kahkaha atıyor ben de gülmeye başlıyorum. Sonra bana elini uzatırken, "Hadi gidip sana lahana benzemeyen güzel bir gelinlik bana da fiyakalı bir damatlık alalım," diyor.

Gözlerimi iri iri açarak bakıyorum yüzüne çünkü çok zaman önce gelinliklerle ilgili aramızda geçen konuşmayı unutmamış sevgilim. "Hiçbir ayrıntıyı unutmayacaksın değil mi?

"Hafızam yettiği sürece hayır," diyor bana göz kırparak.

Gelinliği almak için tahminimden çok dolanmamız gerekiyor. Kerem bu işten sıkılır diye düşünürken benden daha çok ilgileniyor. Yüzümü güldürmek için her zamankinden daha çok çabalıyor, hissediyorum. En sevdiğim yanıysa bunu yaparken bir zorunlulukmuş gibi değil de gerçekten isteyerek yapıyor oluşu.

Girdiğimiz beşinci gelinlikçide benim de Kerem'in de ilk görüşte vurulduğu gelinliği alıyoruz. Kesinlikle lahana benzemeyen, oldukça sade, uzun dantel kolları olan vintage bir gelinlik bu. Kerem'in damatlığını da gelinliğe uygun olarak vintage modasından esinlenerek seçiyoruz. Takımının içine seçtiği askılı kemeriyle tam bir Amerikan serserisi oluyor sevgilim.

****

Bu aralar o kadar çok olumsuzluk yaşadık ki Zeynep'in moralini yüksek tutmak her zamankinden daha zor. Bugün nikâh için tarih alamayınca Karadeniz'de gemileri batan kaptanlara döndü resmen. Allah'tan gelinlik lafını duyunca eski neşesi yerine geldi. Aldığımız gelinlik de çok yakıştı güzelime. Eh ben de o damatlıkla fena sayılmam hani.

Yorgun argın evimize geldiğimizde Zeynep yorgunluk kahvesi yapmaya mutfağa geçiyor.

Ben de onu rahatça izleyebileceğim koltuğa geçerken, bilgisayardan uçak biletlerine bakıyorum. Arama motoruna uçak firmasının adını yazarken sağ tarafta çıkan reklamlardan ilkine takılıyor gözüm. Mavi yolculuk başlığı dikkatimi çekiyor ve reklama tıklıyorum. Bir cruise gemisinin tur paketleriyle ilgili birçok link çıkıyor karşıma. Gelişigüzel birkaç tanesine bakıyorum. Baktıkça da Zeynep'in keyfini yerine getirecek yeni fikirler şekilleniyor kafamda.

"Bebeğim!" diye sesleniyorum Zeynep'e. Bir yandan kahveleri fincana dökerken bir yandan da bana cevap veriyor. "Efendim aşkım."

"Evlenmeden önce balayına çıkma fikri hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum vereceği tepkiyi görmek için yüzünü süzerken.

Kaşlarını anlamayarak çatıyor. "Evlenmeden önce balayı mı?"

"Sanırım Amerika'ya gitmeden önce seninle farklı bir şeyler yapmak istiyorum," diyorum aklıma yeni gelen mavi tura çıkma fikriyle.

Zeynep elinde kahve fincanları, büyük bir hevesle salona geliyor. Yanıma otururken merakla bilgisayara bakıyor.

"Gemi mi?" diyor şaşkınca gülümseyerek.

"Aslında uçak biletlerine bakacaktım ama bir anda karşıma bunlar çıktı. Sonra düşündüm de neden balayına çıkmıyoruz?"

"Ne zaman düşündün bunları?" diye soruyor kahvesinden bir yudum almadan önce.

"Iıı... Sanırım bir dakika önce," diyorum gülerek. Sesli bir kahkaha atıyor. Onun gülmesinden cesaret alarak soruyorum. "Ne dersin? Balayımızı denizde geçirelim mi?"

"Bilemiyorum Kerem... Her şey o kadar hızlı gelişti ki balayını falan düşünecek hiç zamanım olmadı. Hem daha evliliği bile halledememişken..."

"Tören sıralamalarını düşünmeyi boş ver şimdi. Balayımızın böyle geçmesini istiyor musun istemiyor musun?" diye soruyorum.

Ekrana kısa bir bakış atıyor. Sonrada, "Olabilir, neden olmasın," diyor gülümseyerek. "Amerika'ya mı gidiyor?"

"Amerika'ya giden var mı diye baktım ama burada görünmüyor," diyorum başımı iki yana sallayarak. Sonrada üstten ikinci tur paketini işaret ediyorum. "Ama bu İstanbul'dan kalkıyor. Sonra Yunanistan'a, oradan Malta'ya ve en sonunda da İtalya'ya

gidiyor."

Zeynep, seyahat rotasındaki ayrıntıları mırıldanarak okuyor. "Mikonos, Valetta, Katanya, Amalfi kıyıları, Roma."

"Son durak Roma. Biliyorsun abimlerde orada, yanlarına uğrayabiliriz. Hatta istersen Roma'da bile evlenebiliriz," diyorum hevesle. Sonrada iç çekerek ekliyorum. "8 gün 7 gece boyunca herkesten her şeyden uzakta. Sen, ben ve açık deniz."

"Kulağa oldukça güzel geliyor," diyor gülümseyerek. "Ama Amerika'ya gideceğiz sanıyordum."

"Roma'da birkaç gün kaldıktan sonra geçeriz, acelesi yok," diyorum kahvemi elime alırken.

Zeynep neşeli bir sesle gülüyor. "Ciddi ciddi gidiyoruz."

"Evet hayatım. Senin pasaport işlemlerini halleder halletmez gidiyoruz."

"Bu stresin arasında söylemeyi unuttum aşkım," diyor Zeynep gözleri mutluluktan parlarken. "Benim zaten pasaportum var. Üniversite zamanı Prag'a düzenlenen bir geziye katılmıştım."

"Sen, Prag ve harika İngilizcen," diyorum kahkaha atarken. Koluma şakayla karışık birkaç kez vuruyor.

"Çok kötüsün Kerem!" diyor gülmeye başladığı sırada. Sonrada, "Hayatımın en zorlu zamanıydı. Elimde elektronik sözlük, tüm geziyi kelime çevirerek geçirmiştim," diye itiraf ediyor.

"Son zamanlarda İngilizcen baya ilerledi aşkım," diyorum onu kendime çekerken ve ekliyorum. "Hem artık yanında ben varım. Söz veriyorum her şey çok güzel olacak,"

Bana sıkıca sarılırken, "Her şey çok güzel olacak," diyor ve dudaklarımızı birleştiriyor.

Sabah saat yedide limana geldiğimizde bizi yüz yirmi iki gros tonluk ve üç yüz on yedi metre uzunluğundaki yolcu gemisi karşılıyor. Biletlerimizi almadan önce Kerem'le birlikte gemi hakkında birçok araştırma yapmıştık. Oldukça yeni bir gemiydi ve tam kapasite dolulukla demir alacaksa eğer bizimle birlikte iki bin sekiz yüz elli kişi daha gemide olacaktı.

"Tahminimden daha büyük," diyor yanı başımda duran sevgilim.

Geminin görkemi karşısında etkilenmişken, "Evet aşkım," diyerek onaylıyorum onu.

Biz check-in işlemlerini halledeceğimiz sırada dostlarımız da vedalaşmak için limana geliyor. İlk olarak Mert, ardından da Derya ile Alp ve İrem ile Erkan geliyorlar. Onlara uzaktan el sallıyoruz. Erken gelmenin avantajıyla işlemlerimizi halledip, bagajlarımızı teslim ediyoruz. Sonrada dostlarımızla vedalaşmak için onların yanına dönüyoruz.

Alp'in kucağındaki Alper'i almak için uzanıyorum hemen. Derya'nın kopyası olan çekik gözleriyle bana bakıp sevinçle kucağıma gelmek için atılıyor Alper. Kollarımın arasına alıp yanağına ve boynuna minik minik öpücükler bırakıyorum, saf kokusunu içime çekiyorum.

"Kimse üzerine alınmasın ama en çok poğaça yanaklımı özleyeceğim," diyorum Alper'i göğsüme doğru bastırırken.

"O da seni özleyecek canım. Ne olsa haftanın birkaç gününü senle geçirmeye alıştı," diyor Derya yanıma geldiği sırada.

"Özleyecek misin beni kuzum," diyorum Alper'in yüzüne bakarak. Minik elleri burnumda ve yanaklarımda dolaşırken bol tükürüklü homurdanmalar çıkıyor ağzından.

Gözlerimi kısarak bakıyorum bebeğe, "Ben de öyle düşünmüştüm, haklısın," diyorum gülerek. Alper'den sonra Derya ve Alp'le sarılıyoruz birbirimize.

"Gemiye bindikten sonra bir daha buraları hiç düşünme," diyor Derya, Alper'i benden alırken. Alp'te bir abi edasıyla kolunu omzuma atıyor. "Annenler gelirse onları biz idare edeceğiz, aklın kalmasın," diyor.

"Sağ olun ikinizde," diyorum ellerini tutup minnetle sıkarken.

Benden sonra Kerem'de vedalaşıyor onlarla. Alp çok sevdiği abilik rütbesini kullanarak Kerem'e bolca nasihat veriyor. Bu arada beni üzerse iki elinin yakasında olacağını da bol bol hatırlatıyor. Sevgilim, Alp'in söylediklerini gülümseyerek dinleyip, olgunlukla başını sallıyor.

Deryalardan sonra, Mert'in yanına geçiyoruz. İlk önce Kerem sarılıyor kuzenine, sonrada ben.

"Yolunuz açık olsun," diyor Mert samimi bir sesle. "Şimdiden ikinizi de tebrik ederim."

"Sağ ol kardeşim," diyor Kerem, Mert'in sırtına vurarak. Ben de gülümseyerek teşekkür ediyorum.

"Oğuz abimlere ve teyzemlere selamlarımı iletirsin Kerem," diyor Mert. "İtalya'ya gelmem zor ama önümüzdeki ay Amerika'ya geleceğim. O zaman görüşürüz zaten."

"Gelirken Pia ve Herkül'ü de getirirsin kardeşim," diyor Kerem. Aslında giderken onları da yanımızda götürmek istemiştik ama gemide sorun olacağı için onların gelişini biraz ertelemek zorunda kalmıştık. Biz yokken bir süre Mert'e kalacaktı ikisi de.

"Hallederiz abicim merak etme," diyor Mert göz kırparak.

"Sana da zahmet veriyoruz. İnan ki çok mahcubum," diyorum iç çekerek.

"Durumlar bu kadar ciddi olmasaydı kızardım ama şimdi geçerli sebebiniz var," diyor Mert beni rahatlatmak istercesine gülümserken.

"Mert halleder üzülme sen," diyor Kerem'de.

Mert'ten sonra sıra İrem'le Erkan'a geliyor. Yanlarına giderken İrem'in mavi gözlerinin yaşlarla parladığını görüyorum. Aramızda birkaç adımlık mesafe kaldığında başını Erkan'a doğru çevirip çaktırmadan gözlerini siliyor. Sonrada yüzünde büyük bir gülümsemeyle bakıyor bize.

Erkan beni şaşırtarak İrem'e konuşacak kadar zaman tanımak için kendince durumu kurtarıyor. "Var ya Zeyno giderayak yine benim başımı yaktın! Bu arkadaşın tutturdu biz niye gemiyle balayına çıkmadık diye," diyor kaşlarını çatarak.

Söylediğine gülüyorum. "Eh sen de eşek değilsin ya evlenme yıl dönümünde götürürsün arkadaşımı," diyorum muzip bir ifadeyle.

"Götürür tabii," diyor İrem, Erkan'ın elini sıkıca tutarken. Sonrada bana dönüp konuşmaya devam ediyor. "Hem o zamana kadar sizde dönmüş olursunuz Zeyno. Gemi yolculuğunun nasıl geçtiğini anlatırsın bana."

Ne zaman geri döneceğimizi bilmediğimizden cevap vermek yerine gülümsemekle yetiniyorum. İrem, Erkan'ın elini bırakıp yanıma geldiğinde sıkıca sarılıyoruz birbirimize.

"Seni özleyeceğim," diyorum arkadaşımın sırtını sıvazlarken.

"Ben de..." diyor kısık bir sesle. Onun ağlamamak için kendini sıktığını anlıyorum. Üzerimize kasvetli bir hava çökmeden önce gülerek konuşuyor. "Bana bol bol fotoğraf at olur mu? Özellikle nikâh gününden istiyorum."

Gülerek başımı sallarken, "Tamam atarım," diyorum. Erkan'da yanıma gelip bana sarılıyor.

"İyi yolculuklar kıvırcık," diyor sırıtarak. Numaradan kaşlarımı çatarak ona parmağımı sallıyorum. "Bana kıvırcık deme."

"Hala mı ya?" diyor şaşkınca. Gülmeye başlıyorum ve diyeceğime ihtimal vermeyeceğim şeyi söylüyorum.

"Hayır, artık değil," diyorum. Sonrada barış anlaşması imzalamış iki düşman ülkenin yorgun gülümsemesiyle bakıyoruz birbirimize.

"İnşallah çok mutlu olursun Zeyno," diyor Erkan ve Kerem'e dönerek, "Sen de birader," diye ekliyor.

"Eyvallah birader," diyor Kerem gülerek.

Kerem elimi tuttuğu sırada, "Artık gitme vakti sevgilim," diyor. Yüzüne bakıp gülümsüyorum. Sonrada arkadaşlarıma son kez bakıp, bizi yeni hayatımıza götürecek gemiye hayatımın aşkıyla birlikte biniyorum.

****

Zeynep'le birlikte yerleştiğimiz mercan rengi kamara, balayı suiti olarak geçiyor ve kendisine ait çok güzel bir balkonu var. Sevgilim henüz İstanbul'dan çıkmadığımız için boğaz manzarasını izlemek için balkonda. Bense gelinlik ve damatlığı kırışmadan dolaba asıyorum. İşim bittikten sonra balkona, sevgilimin yanına geçiyorum.

Kollarını demirlere yaslamış, boğaz rüzgârıyla uçuşan saçları iç gıcıklayıcı bir manzara oluşturuyor. Sessiz adımlarla arkasından sarılıyorum. İrkilir diye beklerken kedi gibi sokuluyor göğsüme doğru. Sonrada yüzünü bana dönerek gözlerime bakıyor.

"Şimdiden hafifledim," diyor huzurlu bir sesle. Duyduğumla ben de hafifliyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum alnına bir öpücük kondurmadan hemen önce. Kollarını belime sarıp, başını göğsüme yaslıyor.

Bir süre sessizce manzarayı izliyoruz. Deniz kokusu, Zeynep'in kokusuna karışıyor. Sorunlardan uzaklaştıkça artan huzur ikimizi de sarmalıyor. Bunun tadını çıkarıyorum.

"Kerem," diyor Zeynep biraz kaygılı bir sesle. Kaşlarımı çatıp yüzüne bakıyorum.

"Ne oldu sevgilim?"

"Biz gemideyiz," diyor sanki daha yeni farkına varmış gibi.

"Bir sorun mu var güzelim?" diye soruyorum anlamayarak.

Bana endişeli gözlerle bakıyor. Sonrada en sevdiği filme ithafen, "Ya gemi batarsa? Ya sana bir şey olursa?" diyor.

Söylediklerine gülmemek için kendimi zorluyorum. "Geminin kıçında okuduğum isim Titanic değildi aşkım. Yoksa lenslerimi mi düşürdüm yine?"

"Dalga geçme," diye susturuyor beni. "Titanic'te olmadığımızı biliyorum ama insan yine de düşünmeden edemiyor."

Yüzünü ellerimin arasına alıp çok ciddi bir ifadeyle konuşuyorum. "Gemi batar mı batmaz mı bilmiyorum aşkım ama olur da batarsa ben Jack kadar centilmen olmam, atarım seni o tahtanın üzerinden."

Gülerken, "Seni pislik," diyerek koluma vuruyor. Ben de gülmeye başlıyorum.

"Şakasına takılıyorum ama at bu kötü düşünceleri aklından. Ne biz Titanic'teyiz ne de kaderimiz filmdekiler gibi," diyorum. Zeynep beni ilgiyle dinlerken devam ediyorum. "Unutulmaz olmak için illaha mutsuz sonlara gerek yok. Biz mutlu sonla da unutulmaz olabiliriz. Hem sen beni unutmadığın sürece sorun yok."

Zeynep söylediklerimden sonra dudaklarıma uzanıyor. Yavaş başlayan öpüşmemiz git gide alevleniyor ve sevgilimi kamaraya doğru çekiyorum. Yatağın yanına geldiğimizde önce Zeynep sonrada ben düşüyorum yatağa. Dudaklarından boynuna doğru bir yol izliyorum. Ellerim sabırsızlıkla üzerindekileri çıkarmaya çalışıyor ama Zeynep bana engel oluyor. Yatakta ani bir hareketle dönüp üzerime çıkıyor. Dudaklarıma bir öpücük bıraktıktan sonra da konuşuyor.

Gözleri her ne kadar şehvetle parlasa da, "Evlenmeden olmaz," diyor gülerek. Söylediğine gülüyorum.

"Güzel şakaydı aşkım," diyorum ve onu tekrar altıma alıyorum. Hevesle boynuna uzanırken "Nerede kalmıştık?" diye mırıldanıyorum.

"Evlilik diyorduk... Ben ciddiyim," diyor kıkırdayarak. Zeynep'ten gelen cevaba gülüyorum. Acaba daha ne kadar uzatacak bu şakayı.

"Yatakta şaka olmaz," diyorum ciddi olmaya çalışarak yüzüne bakarken. Zeynep dayanamayıp dudağıma bir buse bırakıyor. Ben devamını getirmek için yüzüne eğilirken elini dudaklarımızın arasına koyarak bana engel oluyor.

"Madem yeni yerlere gidiyoruz, hem de evlenmek için. O zaman nikâha kadar biraz sabırlı olmalıyız bence," diyor gözlerime sevimli bir ifadeyle bakarken.

Yüzümü buruşturarak başımı iki yana sallıyorum. "Pek sanmıyorum," diyorum onu vazgeçirmek için.

O da yüzünü sevimli bir ifadeyle buruştururken, "Olur olur," diyor.

"Sen gerçekten ciddi misin?"

Önce gülüyor ama sonra kendini toparlayarak, "Evet," diyor. Aldığım cevaptan sonra yatağın boş tarafına geçip uzanıyorum.

"Yani balayında böyle kardeş kardeş yatacağız ha?" diyorum.

"Biz evli değiliz ki ne balayı?"

Zeynep'in söyledikleriyle düşünceler aklımın içerisinde uzun soluklu bir koşuya çıkıyor. Koştukları yol bir sonuca varınca yataktan kalkıp, hızla kamaradan çıkıyorum.

****

Kerem'in bir şey demeden kamaradan çıkışı beni tedirgin ediyor. Umarım reddedilme psikolojisine kapılmamıştır. Duvarları mercan rengi kadife kumaşla kaplı kamarada birkaç adım atarak ne yapacağımı düşünüyorum. Kerem'in yanına gitmeden önce onun kendisine gelmesi için biraz zaman tanıyorum.

Yarım saatten daha fazla zaman geçince artık sevgilimi aramaya başlamanın zamanı geldi diye düşünüyorum. Sert ve duvar örmüş bir Kerem'le karşılaşma ihtimalimden dolayı da cesaret için odadaki servis sehpasında duran şampanyaya bakıyorum.

Gözüme oldukça yavan geliyor. Belki biraz daha sert bir şeyler olsaydı diyerek minibara göz atıyorum. Tek shotluk tekila şişesini açıp içeceğim sırada kamaranın kapısı açılıyor, Kerem gülerek içeri giriyor.

Onun gülümsemesiyle elimdeki tekila şişesini yerine geri bırakıyorum. Gülümseyerek bakıyorum yüzüne.

"Nereye gittin? Bana kızgın mısın?" diye soruyorum yanıma geldiğinde. Başını iki yana sallıyor.

"Evlenmek istiyordun değil mi?"

"Evet," diyorum ve şakayla karışık gülüyorum. "Gemide nikâh memuru mu varmış yoksa?"

"Daha da iyisi..." diyor gizemli bir sesle. Sonrada beni kollarının arasına alıp kulağıma doğru fısıldıyor. "Hazırlansan iyi edersin güzelim. Bugün güneş batmadan önce karım olacaksın."

Kerem'in kendinden emin konuşması dikkatimi çekiyor. "Nasıl olacakmış o?" diye merakla soruyorum.

"Kaptanla konuştum. Uluslararası sulara geçtiğimizde nikâhımızı kıyacak," diyor oldukça romantik bir sesle. Ellerimi bir an heyecanla ağzıma kapatıyorum. Kerem, gözleri ışıl ışıl parlarken beni gülümseyerek izliyor.

Duyduğuma inanamayarak, "Gerçekten mi?" diye soruyorum.

"Gerçekten sevgilim," diyor bana sarılırken. Dudaklarımızı birleştirip ağır ve ilerleyen zamanların beklentisiyle dolu bir şekilde öpüyor beni. Nefes nefese kaldığımızda ayrılıyoruz. Yine de yüzlerimiz ayrı kalamıyor birbirinden. Dudakları konuşurken benimkilere değecek kadar yakınken, "Hazırlanmamız lazım, akşamüzeri katılmamız gereken bir nikâh var," diyor.

"Bizim nikâhımız," diyorum mutlulukla.

"Bizim nikâhımız," diye tekrarlıyor. Sonrada elimden tutup beni suitin büyük banyosuna götürüyor.

"Önce banyo yapalım," diyor çapkın bir gülüşle.

"Birlikte mi?"

Aklından hiç hinlik geçmiyormuş gibi, "Tek banyomuz var ve zamanımız kısıtlı," diyor

bana masum masum bakarken.

"Ah, unutmuşum," diyorum haline gülerek.

Neredeyse bir saate yakın kalıyoruz banyoda. Kerem'in beni yıkarken vücudumda gezen ellerinin aynı anda hem aşkı, hem şefkati, hem de şehveti barındırmasına şaşıyorum. İşin güzel yanı ise hiçbir duygu bir diğerinin önüne geçmiyor. En azından şimdilik.

Banyodan sonra hazırlanma süreci başlıyor ve o an anlıyorum ki Kerem nikâhımıza beni kendi elleriyle hazırlama konusunda oldukça kararlı. Önce özenle kuruluyor. Sonra iç çamaşırlarımı ve gelinliğimi giymemde yardımcı oluyor. Gelindiğin düğmelerini kaparken her düğmeden sonra bir öpücük bırakıyor sırtıma.

"Bunları kaparken gösterdiğim sabrı açarken de gösterebileceğimden emin değilim," diyor boğuk bir sesle. Aynadaki yansımadan yüzüne bakıyorum. Gözleri sırtımda gezerken yüzü şehvetten kıvranıyor resmen.

"Akşam için bir şeyler düşünürüz," diyorum cilveli bir sesle. Kerem dayanamayıp beni kendisine döndürüyor ve dudakları oldukça sert bir şekilde çarpıyor dudaklarıma. Onu oyaladığım için bana birazcık da olsa kızgın olduğunu öpücüğünün sertliğinden anlıyorum.

Sanki onu ayartan benmişim gibi, "Şimdi uslu dur da son dakika şeytana uymamayım," diyor beni uyararak.

Ellerimi teslim olur gibi havaya kaldırdığımda, "Hiç olmadığım kadar usluyum," diyorum.

Gelinliğimi giydikten sonra Kerem elimden tutup beni döndürüyor. Sonrada gördüğü manzaradan hoşlanmış olacak ki gayet memnun bir sesle, "Harika görünüyorsun sevgilim," diyor.

Aynadaki yansımama baktığımda ben de halimden memnun bir şekilde gülümsüyorum. Sonrada Kerem'i hazırlamak için atılıyorum. "Şimdi de seni hazırlayalım."

Kendisini ellerime bırakıp, anın tadını çıkarıyor. Gömleğinin üzerine askılı kemerini taktığımızda parmaklarını kemere takıp bana çapkın bakışlarından biriyle bakıyor.

"Nasıl görünüyorum?" diye soruyor seksi bir sesle.

"Âşık bir serseri gibi," diyorum gülerek ve dudaklarından öpüyorum. "Tam bana göre

bir serseri."

"Duymak istediğim cevap buydu," diyor elleri sırtımda gezinirken.

İkimizde giyindikten sonra saçlarımı Kerem'in istediği gibi sol omzuma alıp, salık bırakıyorum. Kerem odadaki çiçek aranjmanında yer alan beyaz çiçekli bahar dalından birini saçıma takıyor. Birini de ceketinin yakasına iliştiriyor. Hazır bir halde birbirimizi baştan aşağıya beğeniyle süzüyoruz.

"Beni her zaman sevecek misin?" diye soruyorum Kerem'e.

Hiç tereddüt etmeden, "Evet, her zaman," diyor.

"Ne kadar çok?" diye soruyorum bu seferde.

Birkaç saniye yüzüme gülümseyerek bakıyor. Sonra eli boynumda asılı duran kolyeye gidiyor. Parmağı bana İtalya'dan aldığı kolyenin üzerinde gezerken, "Deniz fenerinin, denizi sevdiği kadar çok," diyor.

Aldığım cevapla yüzümü aydınlatan bir gülümseme gelip yerleşiyor suratıma. Aynı şekilde Kerem'de bana gülümsüyor. Ardından ona sorduğum soruları bana soruyor.

"Beni her zaman sevecek misin?"

"Sonsuz kadar," diyorum aşk dolu bir sesle.

"Peki ne kadar çok seveceksin?" diyor meraklı gözlerle beni süzerken.

Ellerine uzanıp sıkıca tuttuktan sonra, "Yolunu kaybeden bir ruhun deniz fenerlerini sevdiği kadar çok," diyorum.

Kerem duyduğu cevaptan memnun bir şekilde dudaklarıma eğiliyor ama istediğini gerçekleştiremeden kamaranın kapısı çalınıyor. Kaptan tarafından gönderilen görevli nikâh için gerekli sulara geçtiğimizi, arzu edersek nikâhı üst güvertedeki restoranda yapabileceğimizi söylüyor.

Kerem'le ele ele görevliyi takip ederek güverteye çıkıyoruz. Görevli bizden hızlı davranarak restorana giriyor ve o girdikten kısa bir süre sonra restorandan düğün müziği yükseliyor. Kalbim bir an için heyecanla kasılıyor. Kerem'in elini daha sıkı tutuyorum. İçeri girmeden önce birbirimizin gözlerine bakıyoruz.

"Seni seviyorum," diyor coşkulu bir sesle.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve müziğe uygun, yavaş adımlarla restorana adım

atıyoruz.

Yemek yiyen yolcuların kimisi şaşkınlıkla, kimisi gülümseyerek bakıyor bize. İçlerinde merakla fotoğrafımızı çeken hatta videoya alanlar bile olduğunu görüyorum. Sanırım biz karaya ayak basmadan tüm dünya evlendiğimizi öğrenmiş olacak. Bunu düşünmek bir anlık kendimi kötü hissetmeme sebep oluyor ama elimi kendinden emin bir şekilde tutan sevgilime baktığımda tüm kaygılarım aynı hızla uçup gidiyor.

Masaların arasından geçip restoranın ortasındaki dans pistinde bizi bekleyen kaptanın yanına vardığımızda müzik de susuyor. Yabancı olduğunu bildiğim kaptan yemeklerini yiyen yolculara aksanlı Türkçesiyle durumu kısaca açıklıyor. Kerem'le ben de gülümseyerek bakıyoruz tanımadığımız bu insanlara.

"Herkes hazırsa başlayalım mı?" diye soruyor babacan görünümlü kaptan. Bizim cevap vermemizi beklemeden de ikimizin de sol elini alıp birleştiriyor. Cebinden çıkardığı halat parçasıyla ellerimizi birbirine gemici düğümüyle bağlıyor. Ben şaşkınca kaptanı izlerken isimlerimizle hitap ederek sorularını soruyor.

Aksanı yüzünden dediklerini anlayabilelim diye yavaş konuşarak, "Siz, Zeynep Bayraktar, iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırıncaya kadar Kerem Akman'ı kocanız olarak kabul ediyor musunuz?" diye soruyor kaptan.

Cevap vermeden önce Kerem'in yüzüne bakıyorum. Cevabımı beklerken yüzünde âşık adam gülümsemesi var. Çenesi yaşadığı onurla hafifçe yukarı kalkmış. Bakışları derin ve yoğun. Derin bir nefes alarak hayatımı sonsuza kadar değiştirecek cevabı veriyorum.

"Evet!" diyorum ve sesim içimdeki heyecana rağmen oldukça kararlı çıkıyor. Aynı anda restorandaki yolcuların alkışları yükseliyor ve etrafımızda kamera flaşları patlıyor. Gözümü alan flaş ışıkları arasından Kerem'e gülerek bakıyorum.

Benim cevabımdan sonra kaptan Kerem'e dönerek yine yavaşça tane tane konuşarak sorusunu soruyor.

"Siz, Kerem Akman, iyi günde kötü günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm sizi ayırıncaya kadar Zeynep Bayraktar'ı karınız olarak kabul ediyor musunuz?"

Sevgilim bana bakıp göz kırptıktan sonra restoranı inletecek bir şekilde, "Evet!" diye coşkuyla cevap veriyor. Yolculardan tekrardan alkışlar yükseliyor.

Kaptan ellerimizi birleştiren gemici düğümünü çözerken, "Ben de deniz kanunlarının bana verdiği yetkiye dayanarak sizleri karı koca ilan ediyorum," diyor.

Halat çözülmesine rağmen Kerem'le ellerimizi ayırmıyoruz. Birbirimizin gözleri

içerisinde kaybolurken kaptanın, "Gelini öpebilirsin," sözünü işitiyoruz.

Kerem gülerek dudaklarıma doğru eğiliyor ve beni asla unutamayacağım bir tatlılıkla öpüyor. Mutluluktan ayaklarım yerden kesilirken, kulaklarımda kalbimin gümbürtüsünü duyuyorum. Bizim için kısa ama izleyenler için uzun bir andan sonra dudaklarımız nihayet ayrılıyor birbirinden. Yolcuların alkışları arasına birkaç ıslık sesi karışıyor.

Kerem bana sıkıca sarılırken, "Seni seviyorum karıcığım," diyor kulağıma doğru mırıldanarak. Gözlerimi kapayarak anı hafızama kaydediyorum.

Onu kendime çekmek için uzanırken, "Seni seviyorum kocacığım," diyorum.

Dışarıda güneşin battığı anlarda benim aydınlığım doğuyor. Deniz fenerimi bulmuş olmanın verdiği güvenle bir daha yolumu kaybetmekten hiç korkmuyorum.

--- SON ---